THE THRILLING SEQUEL TO THE NUMBER ONE GLOBAL BESTSELLING PHENOMENON *FOURTH WING*

REBECCA YARROS

THE EMPYREAN SERIES

Cuprins

Titlu
Drepturi de autor
Cuprins
Prima parte
- Capitol unul
- Capitolul doi
- Capitolul trei
- Capitolul patru
- Capitolul cinci
- Capitolul șase
- Capitolul șapte
- Capitolul opt
- Capitolul nouă
- Capitolul zece
- Capitolul unsprezece
- Capitolul doisprezece
- Capitolul treisprezece
- Capitolul paisprezece
- Capitolul cincisprezece
- Capitolul șaisprezece
- Capitolul șaptesprezece
- Capitolul optsprezece
- Capitolul nouăsprezece
- Capitolul douăzeci
- Capitolul douăzeci și unu
- Capitolul douăzeci și doi
- Capitolul douăzeci și trei
- Capitolul douăzeci și patru
- Capitolul douăzeci și cinci
- Capitolul douăzeci și șase
- Capitolul douăzeci și șapte
- Capitolul douăzeci și opt
- Capitolul douăzeci și nouă
- Capitolul treizeci
- Capitolul treizeci și unu
- Capitolul treizeci și doi
- Capitolul treizeci și trei
- Capitolul treizeci și patru
- Capitolul treizeci și cinci

- Capitolul treizeci și șase

Partea a doua

- Capitolul treizeci și șapte
- Capitolul treizeci și opt
- Capitolul treizeci și nouă
- Capitolul patruzeci
- Capitolul patruzeci și unu
- Capitolul patruzeci și doi
- Capitolul patruzeci și trei
- Capitolul patruzeci și patru
- Capitolul patruzeci și cinci
- Capitolul patruzeci și șase
- Capitolul patruzeci și șapte
- Capitolul patruzeci și opt
- Capitolul patruzeci și nouă
- Capitolul cincizeci
- Capitolul cincizeci și unu
- Capitolul cincizeci și doi
- Capitolul cincizeci și trei
- Capitolul cincizeci și patru
- Capitolul cincizeci și cinci
- Capitolul cincizeci și șase
- Capitolul cincizeci și șapte
- Capitolul cincizeci și opt
- Capitolul cincizeci și nouă
- Capitolul Șaizeci
- Capitolul Șaizeci și unu
- Capitolul Șaizeci și doi
- Capitolul Șaizeci și trei
- Capitolul Șaizeci și Patru
- Capitolul Șaizeci și cinci
- Capitolul Șaizeci și șase

Mulțumiri

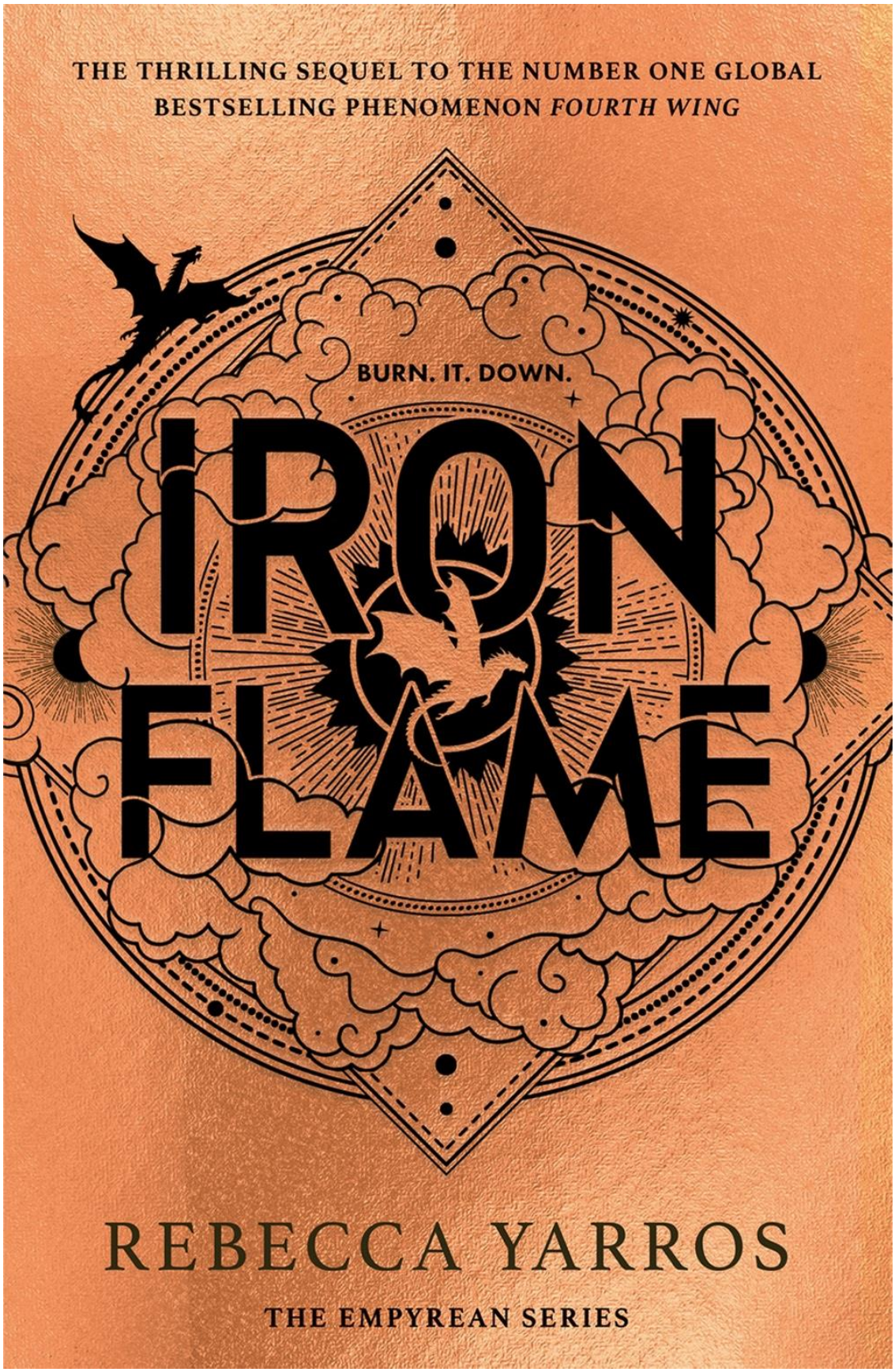
THE THRILLING SEQUEL TO THE NUMBER ONE GLOBAL BESTSELLING PHENOMENON *FOURTH WING*
BURN. IT. DOWN.
IRON FLAME
REBECCA YARROS
THE EMPYREAN SERIES

MAI MULTE DE LA REBECCA YARROS

SERIA EMPIREANĂ _ _

A patra aripă Flacără de fier

IRON FLAME

NO.1 *SUNDAY TIMES* BESTSELLING AUTHOR

REBECCA YARROS

PIATKUS

PIATKUS

Publicat pentru prima dată în Statele Unite în 2023 de Red Tower Books,
o amprentă a Entangled Publishing, LLC

Publicat pentru prima dată în Marea Britanie în 2023 de Piatkus

Copyright © 2023 de către Rebecca Yarros

Artă interioară de Elizabeth Turner Stokes
Artă interioară a hărții lumii de Melanie Korte
Design interior de Toni Kerr
Finituri de interior de Amy Ross
Instagram: @Literalamy

Dreptul moral al autorului a fost afirmat.

Toate personajele și evenimentele din această publicație, altele decât cele care apar în mod clar în domeniul public, sunt fictive și orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este pur întâmplătoare.

Toate drepturile rezervate.
Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de recuperare sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, fără permisiunea prealabilă în scris a editorului, și nici nu poate fi distribuită în orice alt fel de legare sau acoperire, alta decât cea din care este publicată și fără o condiție similară care să includă această condiție impusă cumpărătorului ulterior.

O înregistrare a catalogului CIP pentru această carte este disponibilă de la British Library.

ISBN: 978-0-349-43704-0
TPB 978-0-349-43703-3

Piatkus
O amprentă a
Mic, grupul de cărți maro
Casa Carmelitelor
50 Digul Victoria
Londra EC4Y 0DZ

O companie Hachette din Marea Britanie
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Pentru colegii mei zebre. Nu toată puterea este fizică.

Iron Flame este o aventură fantastică fără oprire, care are loc în lumea brutală și competitivă a unui colegiu militar pentru călăreți de dragoni, care include elemente referitoare la război, tortură psihologică și fizică, închisoare, violență intensă, răni brutale, situații periculoase, sânge, dezmembrare, ardere, crimă, moarte, moarte animală, limbaj grafic, pierderea familiei, durere și activități sexuale care sunt afișate pe pagină. Cititorii care ar putea fi sensibili la aceste elemente, vă rugăm să luați notă și să vă pregătiți să se alăture revoluției...

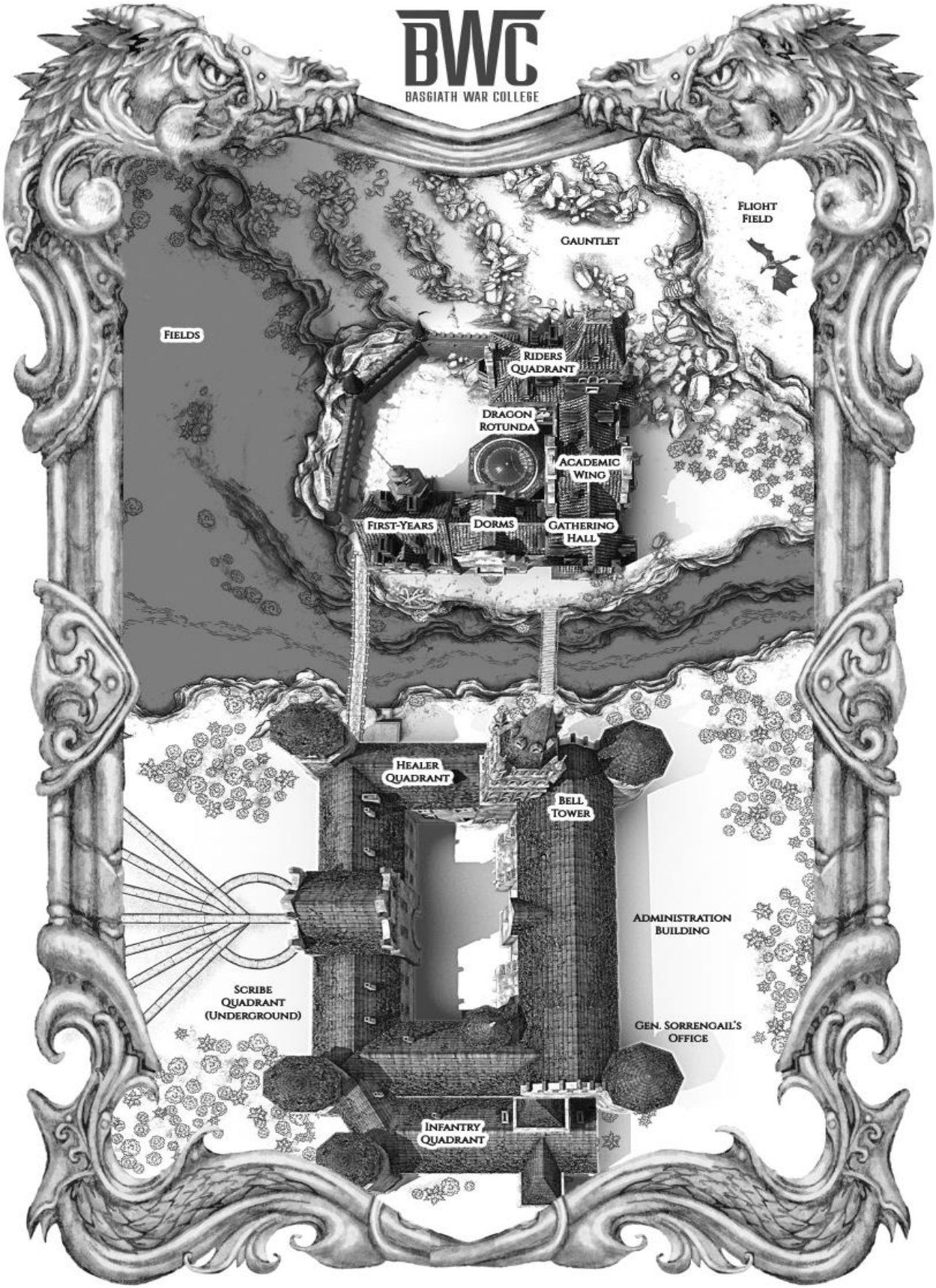
BWC
BASGIATH WAR COLLEGE
FLIGHT FIELD
GAUNTLET
FIELDS
RIDERS QUADRANT
DRAGON ROTUNDA
ACADEMIC WING
FIRST-YEARS
DORMS
GATHERING HALL
HEALER QUADRANT
BELL TOWER
ADMINISTRATION BUILDING
SCRIBE QUADRANT (UNDERGROUND)
GEN. SORRENGAIL'S OFFICE
INFANTRY QUADRANT

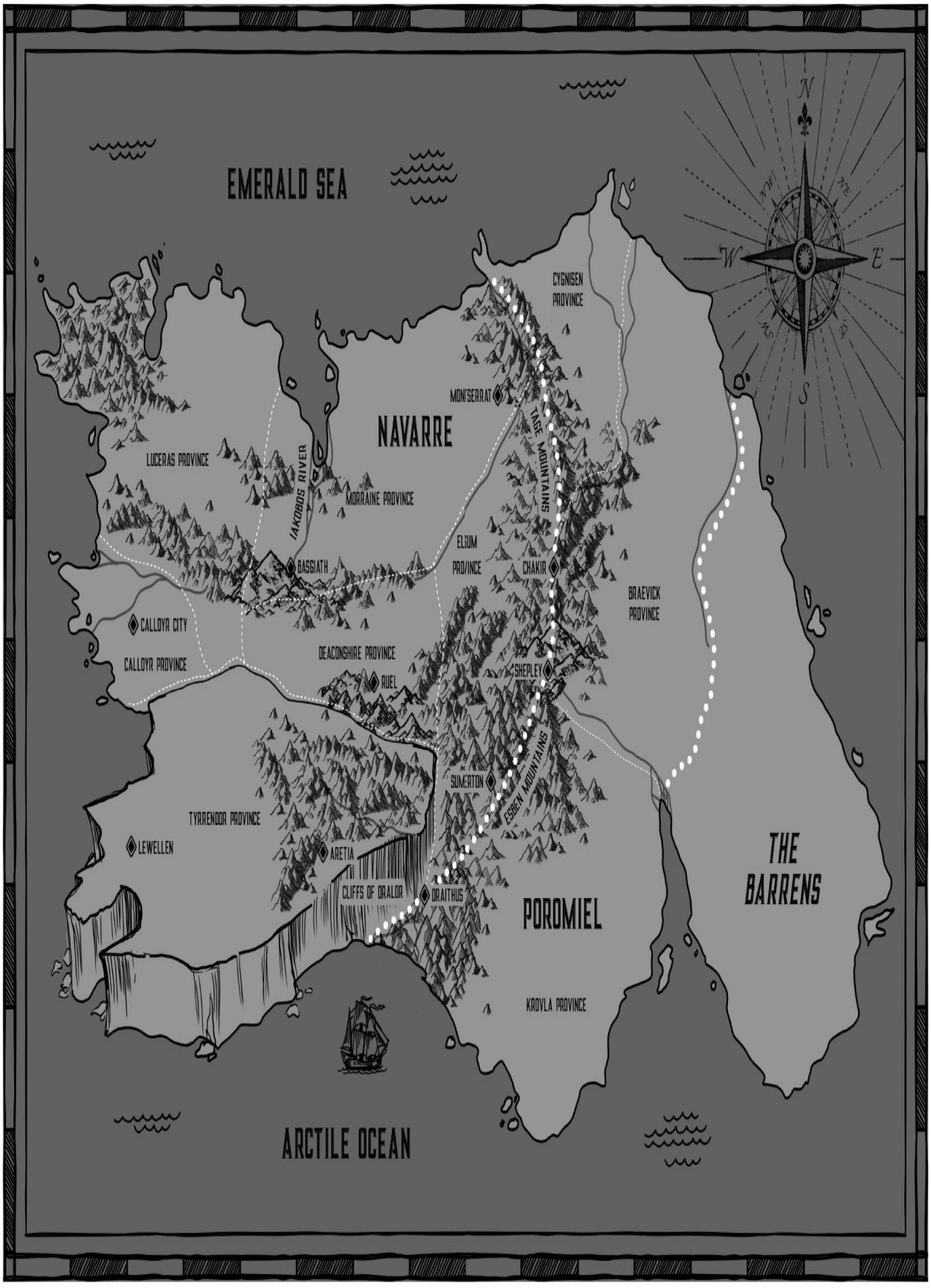
EMERALD SEA
NAVARRE
CYGNSEN PROVINCE
MONTSERRAT
TAGE MOUNTAINS
LUCERAS PROVINCE
IAKOBOS RIVER
MORRAINE PROVINCE
ELJUM PROVINCE
BASGIATH
CHAKIR
BRAEVICK PROVINCE
CALLOYR CITY
CALLOYR PROVINCE
DEACONSHIRE PROVINCE
RUEL
SHEPLEY
SUMERTON
ESBEN MOUNTAINS
TYRRENDOR PROVINCE
LEWELLEN
ARETIA
CLIFFS OF DRALOR
DRAITHUS
POROMIEL
THE BARRENS
KROVLA PROVINCE
ARCTILE OCEAN
N
E
S
W

FOURTH WING

All other Wings' structure is identical

WINGLEADER

EXECUTIVE OFFICER,
SECOND IN COMMAND

CLAW SECTION

SECTION LEADER

EXECUTIVE OFFICER,
SECOND IN COMMAND

SQUAD 1

SQUAD 2

SQUAD 3

FLAME SECTION

SECTION LEADER

EXECUTIVE OFFICER,
SECOND IN COMMAND

SQUAD 1

SQUAD 2

SQUAD 3

TAIL SECTION

SECTION LEADER

EXECUTIVE OFFICER,
SECOND IN COMMAND

SQUAD 1

SQUAD 2

SQUAD 3

SQUADS = 15 - 20 PEOPLE

DOUBLE OUTLINE = SQUAD LEADER
SINGLE = EXECUTIVE OFFICER, *SECOND IN COMMAND*

BWC
BASGIATH WAR COLLEGE

Următorul text a fost transcris cu fidelitate din Navarrian în limba modernă de Jesinia Neilwart, curator al Quadrantului Scribe la Basgiath War College. Toate evenimentele sunt adevărate, iar numele au fost păstrate pentru a onora curajul celor căzuți.

Fie ca sufletele lor să fie lăudate lui Malek.

Cuprins

Prima parte

Capitol unul

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Capitolul șapte

Capitolul opt

Capitolul nouă

Capitolul zece

Capitolul unsprezece

Capitolul doisprezece

Capitolul treisprezece

Capitolul paisprezece

Capitolul cincisprezece

Capitolul șaisprezece

Capitolul șaptesprezece

Capitolul optsprezece

Capitolul nouăsprezece

Capitolul douăzeci

Capitolul douăzeci și unu

Capitolul douăzeci și doi

Capitolul douăzeci și trei

Capitolul douăzeci și patru

Capitolul douăzeci și cinci

Capitolul douăzeci și șase
Capitolul douăzeci și șapte
Capitolul douăzeci și opt
Capitolul douăzeci și nouă
Capitolul treizeci
Capitolul treizeci și unu
Capitolul treizeci și doi
Capitolul treizeci și trei
Capitolul treizeci și patru
Capitolul treizeci și cinci
Capitolul treizeci și șase
Partea a doua
Capitolul treizeci și șapte
Capitolul treizeci și opt
Capitolul treizeci și nouă
Capitolul patruzeci
Capitolul patruzeci și unu
Capitolul patruzeci și doi
Capitolul patruzeci și trei
Capitolul patruzeci și patru
Capitolul patruzeci și cinci
Capitolul patruzeci și șase
Capitolul patruzeci și șapte
Capitolul patruzeci și opt
Capitolul patruzeci și nouă
Capitolul cincizeci
Capitolul cincizeci și unu
Capitolul cincizeci și doi
Capitolul cincizeci și trei
Capitolul cincizeci și patru

Capitolul cincizeci și cinci
Capitolul cincizeci și șase
Capitolul cincizeci și șapte
Capitolul cincizeci și opt
Capitolul cincizeci și nouă
Capitolul Șaizeci
Capitolul Șaizeci și unu
Capitolul Șaizeci și doi
Capitolul Șaizeci și trei
Capitolul Șaizeci și Patru
Capitolul Șaizeci și cinci
Capitolul Șaizeci și șase
Mulțumiri

PARTEA ÎNTÂI

În al 628-lea an al unificării noastre, se consemnează că Aretia a fost arsă de dragon, în conformitate cu Tratatul care pune capăt mișcării separatiste. Cei care au fugit, au supraviețuit, iar cei care nu au rămas îngropați în ruinele ei.

—AVIS P UBLIC 628.85
TRANSCRS DE C ERELLA N IELWART

CAPITOL UNUL

Revoluția are un gust ciudat... dulce.

Mă uit la fratele meu mai mare peste o masă de lemn cu cicatrici în bucătăria enormă și aglomerată a cetății Aretia și mestec biscuitul cu miere pe care mi l-a pus în farfurie. La naiba, asta e bine. Foarte bun.

Poate doar că n-am mâncat de trei zile, de când o ființă nu atât de mitologică m-a înjunghiat în lateral cu o lamă otrăvită care ar fi trebuit să mă omoare. M - *ar* fi ucis dacă nu ar fi fost Brennan, care nu se va opri din zâmbet în timp ce mestec.

Aceasta ar putea fi considerată cea mai suprarealistă experiență din viața mea. Brennan este în viață. Venin, purtători întunecați despre care credeam că există doar în fabule, sunt reali. Brennan este în viață. Aretia încă stă în picioare, deși a fost pârjolită după rebeliunea Tyrrish de acum șase ani. Brennan este *în viață* . Am o cicatrice nouă, de trei inci, pe abdomen, dar nu am murit. Brennan. Este. În viaţă.

„Biscuiții sunt buni, nu?" întreabă el, strângând unul de pe platoul dintre noi. — Îmi amintesc de cele pe care le făcea bucătarul când eram staționați în Calldyr, îți amintești?

Mă uit și mestec.

El este atât de... el. Și totuși arată diferit de ceea ce îmi amintesc. Buclele lui roșii maronii sunt tăiate aproape de craniu în loc să-i fluture peste frunte și nu există nicio moliciune persistentă în unghiurile feței, care acum are linii minuscule la marginile ochilor. Dar acel zâmbet? Acei ochi? Este chiar el.

Și singura lui condiție este să mănânc ceva înainte de a mă duce la dragonii mei? Este cea mai mare mișcare Brennan vreodată.

Nu că Tairn ar aștepta vreodată permisiunea, ceea ce înseamnă...

— *Și eu cred că trebuie să mănânci ceva.* Vocea joasă și arogantă a lui Tairn îmi umple capul.

„Da, da," răspund eu cu amabilitate, întinzând mintal din nou spre Andarna, în timp ce unul dintre lucrătorii din bucătărie trece grăbit, oferindu-i un zâmbet rapid lui Brennan.

Nu există niciun răspuns de la Andarna, dar pot simți legătura sclipitoare dintre noi, deși nu mai este aurie ca solzii ei. Nu pot să-mi fac o imagine mentală, dar creierul meu este încă puțin

amețit. Ea doarme din nou, ceea ce nu este ciudat după ce își folosește toată energia pentru a opri timpul și, după ce s-a întâmplat în Resson, probabil că trebuie să doarmă pentru următoarea săptămână sau cam așa ceva.

„Abia ai spus un cuvânt, știi.” Brennan își înclină capul la fel cum obișnuia când încerca să rezolve o problemă. „Este cam înfiorător.”

„E înspăimântător să mă vezi *cum mănânc* ”, contrazic după ce înghit, cu vocea încă puțin răgușită.

"Și?" Ridică din umeri fără rușine, o gropiță fulgerându-i pe obraz când rânjește. Este singurul lucru băiețel care a mai rămas la el. „Acum câteva zile, eram destul de sigur că nu te voi mai vedea niciodată făcând, ei bine, *nimic* .” Ia o mușcătură uriașă. Cred că apetitul lui este în continuare același, ceea ce este ciudat de reconfortant. „Apropo, ești binevenit pentru reparații. Consideră-l un cadou de douăzeci și unu de ani.”

"Mulțumesc." Asta e corect. Am dormit chiar până la ziua mea de naștere. Și sunt sigur că întinsul meu în pat în pragul morții a fost o dramă mai mult decât suficientă pentru toată lumea din acest castel, casă, orice s-ar spune.

Vărul lui Xaden, Bodhi, intră cu pași mari în bucătărie, îmbrăcat în uniformă, cu brațul într-o praștie și norul său de bucle negre proaspăt tuns.

— Locotenent colonel Aisereigh, spune Bodhi, întinzându-i lui Brennan o misivă pliată. „Acesta tocmai a venit de la Basgiath. Călărețul va fi aici până diseară dacă doriți să răspundeți.” Îmi oferă un zâmbet și sunt din nou uimit de cât de mult seamănă cu o versiune mai blândă a lui Xaden. Cu un semn din cap către fratele meu, el se întoarce și pleacă.

Basgiath? Un alt călăreț aici? Cât de multe sunt acolo? Cât de mare este această revoluție?

Întrebările îmi izbucnesc în cap mai repede decât îmi pot găsi limba. "Aștepta. Ești locotenent colonel? Și cine este Aisereigh?” Întreb. Da, pentru că *aceasta* este cea mai importantă întrebare de făcut.

„A trebuit să-mi schimb numele de familie din motive evidente.” Se uită la mine și desface missiva, rupând un sigiliu de ceară albastră. „Și ai fi uimit de cât de repede ești promovat atunci când toți cei de deasupra ta continuă să moară”, spune el, apoi citește scrisoarea și înjură, bagând-o în buzunar. „Trebuie să mă întâlnesc cu Adunarea acum, dar termină-ți biscuiții și ne întâlnim în sală într-o jumătate de oră și te voi duce la dragonii tăi.” Toate urmele gropiței, ale fratelui mai mare care râde au dispărut, iar în locul lor este un om pe care abia îl recunosc, un ofițer pe care nu-l cunosc. Brennan poate la fel de bine să fie un străin.

Fără să aștepte să răspund, își dă scaunul pe spate și iese cu pași mari din bucătărie.

Sorbind din lapte, mă uit la spațiul gol lăsat de fratele meu vizavi de mine, cu scaunul încă scos de pe masă, de parcă s-ar putea întoarce în orice moment. Înghit biscuitul rămas înfipt în fundul gâtului și îmi ridic bărbia, hotărât să nu stau niciodată și să aștept ca fratele meu să se întoarcă din nou.

Mă ridic de la masă și mă îndrept după el, ies din bucătărie și merg pe holul lung. Trebuie să se fi grăbit, pentru că nu-l văd nicăieri.

Covorul complicat îmi înăbușește pașii de-a lungul holului larg, cu arc înalt, când ajung la... *Uau.* Scările duble măturate, lustruite, cu balustradele lor detaliate, se ridică cu trei – nu, patru – mai multe etaje deasupra mea.

Eram prea concentrat pe fratele meu ca să fiu atent mai devreme, dar acum mă uit cu privirea la arhitectura spațiului enorm. Fiecare palier este ușor decalat față de cel de dedesubt, ca și cum scara urcă spre chiar muntele în care este sculptată această fortăreață. Lumina dimineții pătrunde din zeci de ferestre mici care oferă singurul decor pe peretele cu cinci etaje de deasupra ușilor duble masive de la intrarea în cetate. Ele par să formeze un model, dar sunt prea aproape ca să-l văd în întregime.

Nu există nicio perspectivă, ceea ce se simte aproape ca o metaforă pentru întreaga mea viață acum.

Doi gardieni urmăresc fiecare pas pe care îl fac, dar nu fac nicio mișcare să mă oprească când trec. Cel puțin asta înseamnă că nu sunt prizonier.

Continui să pășesc prin holul principal al casei, în cele din urmă captând sunetul vocilor dintr-o cameră de peste drum, unde una dintre cele două uși mari și ornamentate este deschisă. Pe măsură ce mă apropii, recunosc imediat vocea lui Brennan, iar pieptul mi se strânge la timbrul familiar.

„Asta nu va funcționa.” Vocea profundă a lui Brennan răsună. „Următoarea sugestie.”

Trec prin foaierul imens, ignorând ceea ce par a fi alte două aripi la stânga și la dreapta. Acest loc este uluitor. Jumătate palat, jumătate casă, dar în întregime o cetate. Zidurile groase de piatră sunt cele care l-au salvat de la presupusa dispariție în urmă cu șase ani. Din câte am citit, Casa Riorson nu a fost niciodată pătrunsă de nicio armată, nici măcar în timpul celor trei asedii pe care le cunosc.

Piatra nu arde. Asta mi-a spus Xaden. Orașul – acum redus la un oraș – s-a reconstruit în tăcere, pe ascuns de ani de zile chiar sub nasul generalului Melgren. Moaștele, semnele magice pe care le poartă copiii ofițerilor de rebeliune executați, le maschează cumva de sigila lui Melgren când sunt în grupuri. de trei sau mai multe. El nu poate vedea rezultatul vreunei bătălii pentru care sunt prezenți, așa că nu i-a „văzut” niciodată organizându-se pentru a lupta aici.

Există anumite aspecte ale Casei Riorson, de la poziția sa defensabilă sculptată în versantul muntelui până la podelele pietruite și ușile duble din oțel din intrare, care îmi amintesc de Basgiath, colegiul de război pe care l-am numit acasă de când mama era staționată acolo. ca general comandant al acesteia. Dar aici se termină asemănările. Există artă reală pe pereți aici, nu doar busturi ale eroilor de război expuse pe standuri și sunt destul de sigur că este o tapiserie autentică Poromish, atârnată peste hol, de unde stau Bodhi și Imogen în ușa deschisă.

Imogen își duce degetul la buze, apoi îmi face semn să mă alătur în locul gol dintre ea și Bodhi. Înțeleg, observând că părul pe jumătate ras al lui Imogen a fost recent vopsit într-un roz mai strălucitor în timp ce mă odihneam. E clar că se simte confortabil aici. Bodhi, de asemenea. Singurele semne că oricare dintre ele a fost într-o luptă sunt praștia care legăna brațul fracturat al lui Bodhi și o despicare a buzei lui Imogen.

„Cineva trebuie să spună ceea ce este evident”, spune un bărbat mai în vârstă, cu un petic pe ochi și un nas de soi, de la capătul îndepărtat al unei mese care consumă lungimea camerei cu

două etaje. Ciocuri de păr gri și subțire încadrează liniile adânci din pielea lui ușor bronzată, acoperită de intemperii, cu fălcile atârnându-i ca o gnu. Se lasă pe spate în scaun, punând o mână groasă pe burta lui rotunjită.

Masa ar putea găzdui cu ușurință treizeci de persoane, dar doar cinci stau de-a lungul unei laturi, toți îmbrăcați în negru călăreț, așezați ușor înaintea ușii, într-un unghi în care ar trebui să se întoarcă complet pentru a ne vedea – ceea ce nu o fac. Brennan se plimbă în fața mesei, dar nici într-un unghi în care să ne poată observa cu ușurință.

Inima îmi zvâcnește în gât și îmi dau seama că va dura ceva timp să mă obișnuiesc să-l văd pe Brennan în viață. El este într-un fel exact la fel cum îmi amintesc – și totuși diferit. Dar iată-l – trăiește, respiră, uitându-se în prezent la o hartă a continentului de pe peretele lung, dimensiunea hărții rivalizată doar cu cea din sala de curs Battle Brief din Basgiath.

Și stând în fața acelei hărți, cu un braț sprijinit de un scaun imens, în timp ce se uită în jos pe masă la ocupanții ei, este Xaden.

Arată bine, chiar și cu vânătăi care îi strică pielea maro brună de sub ochi din cauza lipsei de somn. Pantele înalte ale obrajilor lui, ochii întunecați care se înmoaie de obicei ori de câte ori îi întâlnesc pe ai mei, cicatricea care îi împarte fruntea și se termină sub ochiul lui, relicva învolburată și strălucitoare care se termină la maxilarul lui și liniile sculptate ale gurii pe care le cunosc precum și ale mele se adună pentru a-l face perfect fizic pentru mine, și asta este doar fața lui. Corpul lui? Cumva și mai bine și felul în care îl folosește când mă ține în brațe...

Nu. Dau din cap și îmi tai gândurile chiar acolo. Xaden poate fi superb, puternic și înfricoșător de letal - ceea ce nu ar trebui să fie declanșat este... dar nu pot avea încredere în el că îmi spune adevărul despre... ei bine, orice. Ceea ce chiar *doare* , având în vedere cât de patetic îndrăgostit de el sunt.

— Și care este lucrul evident pe care trebuie să-l spui, maior Ferris? întreabă Xaden, pe tonul lui complet, complet plictisit.

„Este o întâlnire a Adunării”, îmi șoptește Bodhi. „Este necesar doar un cvorum de cinci pentru a convoca un vot, deoarece toate cele șapte nu sunt aproape niciodată aici la un moment dat, iar patru voturi conduc la o moțiune.”

Arun acele informații. „Avem voie să ascultăm?”

„Întâlnirile sunt deschise oricui vrea să participe”, răspunde la fel de liniştit Imogen.

„Și participăm... pe hol?” Întreb.

„Da”, răspunde Imogen fără altă explicație.

„Întoarcerea este singura opțiune”, continuă Hawk Nose. „Nu face acest lucru riscă tot ceea ce construim aici. Vor veni patrule de căutare și nu avem destui călăreți...

„Este puțin greu de recrutat în timp ce încerci să rămâi nedetectabil”, o femeie minionă cu părul negru lucios ca un corb, pielea umbrie de la colțurile ochilor se încrețește în timp ce îl privește pe masă spre bărbatul în vârstă.

„Să nu ne depărtam de subiect, Trissa”, spune Brennan, frecându-și podul nasului. Nasul tatălui nostru. Asemănarea lor este ciudată.

„Nu are rost să ne creștem numărul fără o forjă de lucru care să-i înarmeze cu arme.” Vocea lui Hawk Nose se ridică deasupra celorlalți. „Încă ne-am lipsit de luminare, dacă nu ai observat.”

„Și unde suntem în negocieri cu vicontele Tecarus pentru a lui?” întreabă un bărbat mare cu o voce calmă, bubuitoare, mâna lui de abanos trăgându-i de barba deasă de argint.

Vicontele Tecarus? Aceasta nu este o familie nobilă în nicio înregistrare navarariană. Nici măcar viconți nu avem în aristocrația noastră.

„Încă lucrăm la o soluție diplomatică”, răspunde Brennan.

„Nu există nicio soluție. Tecarus nu a trecut peste insulta pe care ai rostit-o vara trecută. O femeie mai în vârstă, construită ca un topor de luptă, își fixează privirea pe Xaden, părul ei blond trecând chiar pe lângă bărbia pătrată de alabastru.

„Ți-am spus, vicontele nu avea de gând să ni-l dea niciodată”, răspunde Xaden. „Omul *adună doar* lucruri. Nu le *face schimb* .”

„Ei bine, cu siguranță nu va face *comerț* cu noi acum”, replică ea, cu privirea îngustată. — Mai ales dacă nici măcar nu te vei gândi la ultima sa ofertă.

„Se poate trage imediat cu *oferta lui* .” Vocea lui Xaden este calmă, dar ochii lui au o margine dură care îndrăznește pe oricine de la masă să nu fie de acord. De parcă le-ar arăta acestor oameni că nu merită timpul lui, el ocolește brațul scaunului masiv din fața lor și se așează în el, întinzându-și picioarele lungi și sprijinindu-și brațele pe cotierele de catifea - de parcă n-ar avea grijă. în lume.

Liniștea care cade în cameră este grăitoare. Xaden impune la fel de mult respect din partea Adunării acestei revoluții ca și la Basgiath. Nu recunosc niciunul dintre ceilalți călăreți în afară de Brennan, dar pun pariu că Xaden este cel mai puternic din cameră, având în vedere tăcerea lor.

„Deocamdată”, îmi amintește Tairn cu aroganța pe care doar o sută de ani de a fi unul dintre cei mai formidabili dragoni de luptă de pe continent pe care o poate oferi. *„Instruiește-i pe oameni să te aducă în vale odată ce politica s-a terminat.”*

„Mai bine ar fi o soluție. Dacă nu putem furniza drifturilor suficiente arme pentru a lupta cu adevărat în anul următor, valul se va schimba prea mult pentru a spera vreodată să țină la distanță avansul veninului”, notează Silver Beard. „Totul acesta va fi degeaba.”

Stomacul mi se înclină. Un an? Suntem *atât de* aproape de a pierde un război despre care nu știam nimic în urmă cu câteva zile?

„Așa cum am spus, lucrez la o soluție diplomatică pentru luminare” – tonul lui Brennan se ascuți – „și suntem atât de în afara subiectului încât nu sunt sigur că aceasta este aceeași întâlnire.”

„Sunt pentru că luăm lumina lui Basgiath”, sugerează Battle-Axe. „Dacă suntem atât de aproape de a pierde acest război, nu există altă opțiune.”

Xaden îi aruncă lui Brennan o privire pe care nu o pot descifra și respir adânc în timp ce mă lovește – probabil că el îl cunoaște pe fratele meu mai bine decât mine.

Și l-a ferit de mine. Dintre toate secretele pe care le-a ascuns, acesta este cel pe care nu prea îl pot înghiți.

„Și ce ai fi făcut cu cunoștințele dacă le-ar fi împărtășit?” întreabă Tairn.

„Nu mai aduceți logica într-o ceartă emoțională.” Îmi încrucișez brațele pe piept. Inima mea nu-mi va lăsa capul să-l ierte pe Xaden.

„Am trecut peste asta”, spune Brennan definitiv. „Dacă luăm dispozitivul de forjare al lui Basgiath, Navarre nu-și poate umple proviziile de la avanposturi. Nenumărați civili vor muri dacă acele saloane vor cădea. Vrea cineva dintre voi să fie responsabil pentru asta?”

Tăcerea domnește.

„Atunci suntem de acord”, spune Hawk Nose. „Până când putem aproviziona drifturile, cadeții *trebuie* să se întoarcă.”

Oh.

„Ei vorbesc despre noi”, șoptesc eu. De aceea, stăm departe de vederea lor directă.

Bodhi dă din cap.

„Ești neobișnuit de tăcută, Suri”, notează Brennan, aruncând o privire către bruneta cu umerii largi, cu piele măslinie și o singură fire argintie în păr, cu nasul zvâcnind ca o vulpe, așezată lângă el.

„Eu zic că îi trimitem pe toți, cu excepția celor doi.” Nonșalanța ei îmi trezește un fior pe șira spinării în timp ce-și bate degetele osoase pe masă, un inel uriaș de smarald captând lumina. „Șase cadeți pot mînți la fel de bine ca și opt.”

Opt.

Xaden, Garrick, Bodhi, Imogen, trei marcați pe care nu am avut ocazia să-i cunosc înainte să fim aruncați în luptă și... eu.

Greața se ridică ca un val. Jocurile de Război. Ar trebui să încheiem ultima competiție a anului între aripile Quadrantului Călăreților de la Basgiath și, în schimb, am intrat în luptă mortală cu un inamic despre care credeam că este doar folclor săptămâna trecută, iar acum suntem... ei bine , suntem aici, într-un oraș care nu ar trebui să existe.

Dar nu noi toți.

Mi se strânge gâtul și clipesc înapoi arsura din ochi. Soleil și Liam nu au supraviețuit.

Liam. Părul blond și ochii albaștri ca cerul îmi umplu memoria, iar durerea îmi izbucnește în spatele coastelor. Râsul lui zbuciumat. Zâmbetul lui rapid. Loialitatea și bunătatea lui. Totul e pierdut. *A* plecat.

Totul pentru că i-a promis lui Xaden că mă va păzi.

— Niciunul dintre cei opt nu este consumabil, Suri. Silver Beard se sprijină pe cele două picioare din spate ale scaunului și examinează harta din spatele lui Xaden.

— Ce propui, Felix? Contoare Suri. „Ne conducem propriul colegiu de război cu tot timpul liber? Majoritatea nu și-au terminat studiile. Încă nu ne sunt de folos.”

„De parcă oricare dintre voi ar avea un cuvânt de spus dacă ne întoarcem”, îl întrerupe Xaden, captând atenția tuturor. „Vom urma sfatul Adunării, dar va fi considerat doar atât – *sfat* .”

„Nu ne permitem să-ți riscăm viața…” argumentează Suri.

„Viața mea este egală cu oricare dintre ele.” Xaden face un gest spre noi.

Privirea lui Brennan o întâlnește pe a mea, apoi se lărgește.

Fiecare cap din cameră se întoarce spre noi și mă lupt cu instinctul de a mă retrage în timp ce aproape fiecare ochi se îngustează asupra mea.

Pe cine văd? fiica lui Lilith? Sau sora lui Brennan?

Îmi ridic bărbia pentru că sunt amândoi... și mă simt ca nici unul.

„Nu în fiecare viață”, spune Suri în timp ce se uită drept la mine. *Ai* . „Cum ai fi putut să stai acolo și să o lași să audă conversația Adunării?”

„Dacă nu ai vrut să audă, ar fi trebuit să închizi ușa”, răspunde Bodhi, pășind în cameră.

„Nu se poate avea încredere în ea!” Furia i-ar putea colora obrajii, dar asta e frica în ochii lui Suri.

„Xaden și-a asumat deja responsabilitatea pentru ea.” Imogen ocolește, în mișcare ceva mai aproape de mine. „Oricât de brutal ar fi un obicei.”

Privirea mea se întâlnește cu cea a lui Xaden. Despre ce naiba vorbeste?

„Încă nu înțeleg această decizie anume”, adaugă Hawk Nose.

„Decizia a fost simplă. Ea merită o duzină din mine”, spune Xaden, iar respirația îmi prinde intensitatea din ochii lui. Dacă nu aș ști mai bine, aș crede că vrea să spună. „Și nu vorbesc despre sigilul ei. Oricum i-aș fi spus tot ce s-a discutat aici, așa că o ușă deschisă este un lucru discutabil.”

O scânteie de speranță prinde viață în pieptul meu. Poate că a terminat de păstrat secretele.

„Este fiica generalului Sorrengail”, subliniază Battle-Axe, cu frustrarea limpede în voce.

„Și eu sunt fiul generalului”, argumentează Brennan.

„Și ți-ai dovedit mai mult decât loialitatea în ultimii șase ani!” strigă Battle-Axe. „Nu a făcut-o!”

Mânia îmi încălzește gâtul, înroșindu-mă până la față. Vorbesc despre mine de parcă nici nu aș fi aici.

„Ea a luptat alături de noi la Resson.” Bodhi se încordează în timp ce vocea lui se ridică și ea.

„Ar trebui să fie închisă.” Fața lui Suri devine de-a dreptul roșie în timp ce se îndepărtează de masă și se ridică, privirea ei sarind la jumătatea argintie a părului meu care îmi formează împletitura coronetă. „Ne poate distruge pe toți cu ceea ce știe.”

"De acord." Hawk Nose i se alătură cu o dispreț palpabilă îndreptată în direcția mea. „Este prea periculoasă pentru a nu ține prizonieră.”

Mușchii stomacului mi se încordează, dar îmi maschez expresia așa cum l-aș fi văzut pe Xaden făcând de nenumărate ori și îmi las mâinile în lateral, aproape de pumnalele mele învelite. Corpul meu poate fi fragil, articulațiile mele de nesigur, dar țintirea mea cu un cuțit este letal precis. Nu am cum să-i las să mă închidă aici.

Scanez fiecare dintre membrii Adunării, evaluând care este cea mai mare amenințare.

Brennan se ridică la toată înălțimea. „Știind că ea este legată de Tairn, ale cărui legături devin mai strânse cu fiecare călăreț și a cărui legătură anterioară era deja atât de puternică încât moartea lui Naolin aproape l-a ucis? Știind că ne temem că va muri dacă ea va muri acum? Că din cauza asta, viața lui Riorson este legată de a ei? El dă din cap spre Xaden.

Dezamăgirea are un gust amar pe limba mea. Asta e tot ce sunt eu pentru el? Slăbiciunea lui Xaden?

„Numai eu sunt responsabil pentru Violet.” Vocea lui Xaden se coboară în pură răutate. „Și dacă nu sunt suficient, nu există unul, ci *doi* dragoni care au garantat deja integritatea ei.”

Destul e destul.

„ *Ea* stă chiar aici”, răsturn eu, și o cantitate nemăgulitoare de satisfacție curge prin mine la numărul de fălci care coboară în fața mea. „Așa că nu mai vorbi *despre* mine și încearcă să vorbești *cu* mine.”

Un colț al gurii lui Xaden se ridică, iar mândria care strălucește prin expresia lui este inconfundabilă.

"Ce vrei de la mine?" ii intreb, intrand cu pasi mari in camera. „Vrei să merg pe Parapet și să-mi dovedesc curajul? Terminat. Vrei să-mi trădez regatul apărând cetățenii poromiști? Terminat. Vrei să-i păstrez secretele?” Îi fac semn cu mâna stângă către Xaden. "Terminat. Am păstrat *fiecare* secret.”

„Cu excepția celui care a contat.” Suri ridică o sprânceană. „Știm cu toții cum ai ajuns în Athebyne.”

Vina îmi înfundă gâtul.

„Asta nu a fost...” începe Xaden, ridicându-se de pe scaun.

„Fără vină a ei.” Bărbatul cel mai aproape de noi, cu barbă cenușie, Felix, stă în picioare, blocându-mi pe Suri din vedere în timp ce se întoarce spre ea. „Niciun an din primul an nu ar putea rezista unui cititor de memorie, în special unul considerat un prieten.” Se rotește spre mine. „Dar trebuie să știi că acum ai dușmani la Basgiath. Dacă te întorci, trebuie să știi că Aetos nu va fi printre prietenii tăi. El va face tot posibilul să te omoare pentru ceea ce ai văzut.”

"Știu." Cuvintele sunt groase pe limba mea.

Felix dă din cap.

„Am terminat aici”, spune Xaden, cu privirea prinzându-i și ținând-o pe cea a lui Suri și apoi a lui Hawk Nose, cu umerii căzuți de înfrângere.

„Mă aștept la o actualizare despre Zolya dimineață”, spune Brennan. „Considerați această ședință a Adunării amânată.”

Membrii consiliului își împing scaunele și trec pe lângă noi trei odată ce ne ieșim din drum. Imogen și Bodhi stau lângă mine.

În cele din urmă, Xaden începe să iasă, dar se oprește în fața mea. „Ne vom îndrepta spre vale. Ne întâlnim când ați terminat.”

„O să merg cu tine acum.” Acesta este ultimul loc de pe continent în care vreau să rămân în urmă.

„Stai și vorbește cu fratele tău”, spune el încet. „Cine știe când vei mai avea o șansă.”

Arunc o privire pe lângă Bodhi și îl văd pe Brennan stând în mijlocul camerei, așteptându-mă. Brennan, care își făcea întotdeauna timp să mă ajute să-mi înfășoare genunchii când eram copil. Brennan, care a scris cartea care m-a ajutat în primul meu an. Brennan... de care mi-a fost dor de șase ani.

„Du-te”, îl îndeamnă Xaden. „Nu vom pleca fără tine și nu vom lăsa Adunarea să ne dicteze ce facem. Noi opt vom decide ce să facem împreună.” Îmi aruncă o privire lungă care îmi face inima trădătoare să se strângă, apoi pleacă. Urmează Bodhi și Imogen.

Ceea ce mă lasă să mă întorc către fratele meu, înarmat cu șase ani de întrebări.

Valea de deasupra Casei Riorson, încălzită de energie termică naturală, este cel mai mare atu al său. Căci acolo se află terenurile inițiale de incubație ale liniei Dubhmadinn, din care coboară doi dintre cei mai mari dragoni ai timpului nostru - Codagh și Tairn.

—GHIDUL C OLONELULUI K AORI LA DRAGONKIND _ _ _

CAPITOLUL DOI

Eu închide ușa înaltă în urma mea înainte de a mă îndrepta spre Brennan. *Această* întâlnire cu siguranță nu este deschisă publicului.

„Ai mâncat suficient?” Se odihnește pe marginea mesei așa cum obișnuia când eram noi copii. Mișcarea este atât de... el și, în ceea ce privește întrebarea, o ignor cu totul.

„Deci aici ai fost în ultimii șase ani?” Vocea mea amenință să se rupă. Mă bucur atât de mult că este în viață. Asta e tot ce ar trebui să conteze. Dar nici nu pot uita anii în care m-a lăsat să mă întristesc pentru el.

"Da." Umerii îi cad. „Îmi pare rău că te-am lăsat să crezi că am fost mort. A fost singura cale.”

Semnal liniște incomodă. Ce ar trebui să spun la asta? *E în regulă, dar nu chiar?* Sunt atât de multe pe care vreau să-i spun, atât de multe pe care trebuie să le cer, dar deodată anii în care am fost despărțiți se simt... definitori. Niciunul dintre noi nu este aceeași persoană.

"Arati diferit." Zâmbește, dar e trist. „Nu într-un mod rău. Doar diferit."

„Aveam paisprezece ani ultima dată când m-ai văzut.” mă strâmb. „Cred că am încă aceeași înălțime. Speram că voi avea o creștere de ultim moment, dar din păcate, iată-mă.”

"Poftim." El dă încet din cap. „Te-am imaginat întotdeauna în culorile scriiturii, dar arăți bine în negru. Zei…” Oftă. „Ușurarea pe care am simțit-o când am auzit că ai supraviețuit lui Threshing este de nedescris.”

"Tu stiai?" Ochii mi se fulgeră. Are surse la Basgiath.

"Stiam. Și apoi a apărut Riorson cu tine înjunghiat și pe moarte.” Își întoarce privirea și își drese glasul, apoi respiră adânc înainte de a continua. „Sunt al naibii de bucuros că te-ai vindecat, că ai trecut prin primul an.” Ușurarea din ochii lui îndepărtează o parte din mânia mea.

„Mira a ajutat.” Asta înseamnă ușor.

„Armura?” ghiceste el corect. Este ceva de spus despre greutatea delicată a armurii mele în cântare de dragon sub pielea mea de zbor.

Dau din cap. „Ea a făcut-o. Mi-a dat și cartea ta. Cel pe care l-ai scris pentru ea.”

„Sper că a fost util.”

Mă gândesc la fata naivă, adăpostită, care a trecut parapetul și tot ce a supraviețuit în creuzetul primului ei an pentru a mă transforma în femeia care sunt acum. "Era."

Zâmbetul lui slăbește și aruncă o privire pe fereastră. „Cum este Mira?”

„Vorbind din experiență, sunt sigur că i-ar fi mult mai bine dacă ar ști că ești în viață.” Nu are rost să tocăm cuvintele dacă avem doar puțin timp.

El tresări. „Bănuiesc că merit asta.”

Și cred că asta răspunde *la această* întrebare. Mira nu știe. Dar ea ar trebui.

„Cum mai *trăiești* , Brennan?” Îmi schimb greutatea pe un picior, încrucișându-mi brațele. „Unde este Marbh? Ce faci aici? De ce nu ai venit acasă?”

"Pe rand." Își ridică mâinile ca și cum ar fi atacat, iar pe palmă îi zăresc o cicatrice în formă de rună înainte să se apuce de marginea mesei. „Naolin... Era...” Maxilarul i se îndoaie.

— Călărețul anterior al lui Tairn, sugerez încet, întrebându-mă dacă a fost mai mult decât atât pentru Brennan. „El a fost sifonul care a murit încercând să te salveze, potrivit profesorului Kaori.” Inima mea se scufundă. *„Îmi pare rău că călărețul tău a murit salvându-mi fratele.”*

„Nu vom mai vorbi despre cel care a venit înainte . Vocea lui *Tairn* este aspră.

Un colț al gurii lui Brennan se ridică. „Mi-e dor de Kaori. Este un om bun.” Oftă, ridicând capul pentru a-mi ține privirea. „Naolin nu a dat greș, dar l-a costat *totul* . M-am trezit pe o stâncă, nu departe de aici. Marbh fusese rănit, dar era și el în viață, iar ceilalți dragoni...” Ochii lui de culoarea chihlimbarului îi întâlnesc pe ai mei. „Sunt și alți dragoni aici și ne-au salvat, ne-au ascuns în rețeaua de peșteri din vale, apoi mai târziu cu civilii care au supraviețuit orașului fiind pârjoliți.”

Sprânceana mea se încruntă în timp ce încerc să dau sens cuvintelor lui. „Unde este Marbh acum?”

„Este în vale cu ceilalți de zile întregi, ținând paza Andarna cu Tairn, Sgaeyl și, de când te-ai trezit, Riorson.”

„Acolo a fost Xaden? O păzește pe Andarna?” Asta mă face puțin mai puțin supărat că m-a evitat în mod flagrant. — Și de ce ești aici, Brennan?

Ridică din umeri de parcă răspunsul lui ar fi evident. „Sunt aici din același motiv pentru care ai luptat la Resson. Pentru că nu pot să stau, în siguranță în spatele barierelor din secțiile Navarrei și să privesc oameni nevinovați mor în mâinile unor purtători întunecați, deoarece conducerea noastră este prea egoistă pentru a ajuta. Acesta este și motivul pentru care nu am venit acasă. Nu puteam zbura spre Navarra știind ce am făcut – ce facem – și sigur că n-aș putea să mă uit pe mama noastră în ochi și să o ascult justificând lașitatea noastră. Am refuzat să trăiesc minciuna.”

„Tocmai ne-ai lăsat pe Mira și pe mine să trăim asta.” Iese puțin mai supărat decât intenționez, sau poate sunt mai supărat decât îmi dau seama.

„O alegere pe care am pus-o la îndoială în fiecare zi de atunci.” Regretul din ochii lui este suficient pentru a mă face să respir adânc și să mă concentrez. „M-am gândit că îl ai pe tata...”

„Până când nu am făcut-o.” Gâtul meu amenință să se strângă, așa că mă întorc să mă uit la hartă, apoi mă apropii pentru a înțelege mai multe detalii. Spre deosebire de cel de la Basgiath, care este actualizat zilnic cu atacuri cu grifoni la graniță, acesta reflectă adevărurile pe care le

ascunde Navarra. Regiunea Barrens – peninsula uscată, acoperită de deșert din sud-est, pe care toată lumea dragonilor a abandonat-o după ce generalul Daramor a ruinat pământul în timpul Marelui Război – este complet pictată în purpuriu. Pata se întinde în Braevick, peste râul Dunness.

Ceea ce trebuie să fie locuri de luptă mai noi sunt marcate cu un număr alarmant de steaguri roșii și portocalii strălucitoare. Cele roșii murdează nu numai granița oceanică de est a provinciei Krovlan de-a lungul Golfului Malek, dar sunt puternic concentrate și la nord în câmpii, răspândindu-se ca o boală, infectând chiar și puncte de Cygnisen. Dar cele portocalii, cele sunt puternic concentrate de-a lungul râului Stonewater, care duce direct la granița Navarrei.

„Deci fabulele sunt toate adevărate. Venin ieșind din Barrens, sugând pământul uscat de magie, mutând oraș în oraș.

„Ai văzut-o cu ochii tăi." Se mută lângă mine.

— Și wyvernul?

„Știm despre ei de câteva luni, dar niciunul dintre cadeți nu a știut. Până acum, am limitat ceea ce Riorson și ceilalți au cunoscut pentru propria lor siguranță, ceea ce, retrospectiv, poate fi o greșeală. Știm că au cel puțin două rase, una care produce foc albastru și una mai rapidă care respiră foc verde."

"Câți?" Il intreb. „Unde le fac?"

„Vrei să spui că le eclozezi?"

„Face", repet. „Nu-ți amintești fabulele pe care tata obișnuia să ni le citea? Au spus că wyverne sunt create de venin. Ei canalizează puterea *în* wyvern. Cred că de aceea au murit cei fără călăreți când i-am ucis pe purtătorii lor întunecați. Sursa lor de putere a dispărut."

— Îți amintești toate astea din cititul tatălui? El se uită la mine, nedumerit.

„Mai am cartea." E bine că Xaden mi-a protejat camera de la Basgiath, așa că nimeni nu o va descoperi cât suntem aici. „Vrei să spui că nu numai că nu știai că sunt create, dar nu ai nicio idee de unde vin?"

„Asta e... exact."

„Ce reconfortant", mormăi eu în timp ce electricitatea îmi înțepăt pielea. Îmi strâng mâinile, mergând în fața hărții mari. Steagulele portocalii sunt îngrozitor de aproape de Zolya, al doilea cel mai populat oraș din Braevick *și* unde se află Cliffsbane, academia lor de zburătoare. „Cel cu barba argintie a spus că avem un an să o întoarcem?"

„Felix. El este cel mai rațional din Adunare, dar personal cred că greșește." Brennan flutură mâna în aer într-un contur general al graniței lui Braevick cu Barrens de-a lungul râului Dunness. „Steapele roșii sunt toate din ultimii ani, iar portocaliul din ultimele luni. În ritmul în care s-au extins, nu numai în numărul lor de wyvern, ci și în teritoriu? Cred că se îndreaptă direct în susul râului Stonewater și avem șase luni sau mai puțin până vor fi suficient de puternici pentru a veni în Navarra – nu că Adunarea va asculta.

Șase luni. Înghit bila luptând să-mi urce în gât. Brennan a fost întotdeauna un strateg strălucit, potrivit mamei noastre. Pariul meu este pe evaluarea lui. „Modelul general se deplasează spre nord-vest, spre Navarra. Resson este o excepție, împreună cu orice ar fi acel steag... Arăt spre cel care pare să fie la o oră de zbor la est de Resson.

Peisajul deshidratat din jurul a ceea ce fusese un post comercial înfloritor fulgeră în memoria mea. Aceste steaguri sunt mai mult decât valori aberante; sunt pete gemene de portocaliu într-o zonă altfel neatinsă.

„Credem că cutia de fier găsită de Garrick Tavis la Resson este un fel de momeală, dar a trebuit să o distrugem înainte de a putea investiga pe deplin. O cutie ca ea a fost găsită în Jahna, deja spartă." El se uită în direcția mea. „Dar măiestria este Navarian".

Absorb acele informații cu o respirație lungă, întrebându-mă ce motiv ar avea Navarre pentru a construi naluci în afară de a folosi una ca să ne omoare în Resson. — Chiar crezi că vor veni pentru Navarra înainte de a lua restul lui Poromiel? De ce să nu iei mai întâi țintele mai ușoare?

"Fac. Supraviețuirea lor depinde de asta la fel de mult cât depinde a noastră de oprirea lor. Energia din zonele de incubație de la Basgiath i-ar putea menține hrăniți timp de zeci de ani. Și totuși Melgren crede că secțiile sunt atât de infailibile încât nu va alerta populația. Sau îi este teamă că a spune publicului îi va face să realizeze că nu suntem în totalitate băieții buni. Nu mai. Rebeliunea lui Fen a învățat conducerea că este mult mai ușor să controlezi civilii fericiți decât pe cei nemulțumiți – sau mai rău, îngroziți".

„Și totuși reușesc să țină ascuns adevărul", șoptesc eu. Cândva, în trecutul nostru, o generație de Navarieni a șters cărțile de istorie, ștergând existența veninului din educația și cunoștințele comune, totul pentru că nu suntem dispuși să ne riscăm siguranța furnizând singurul material care poate ucide pe purtătorii întunecați - același aliaj care alimentează cele mai îndepărtate zone ale secțiilor noastre.

„Da, ei bine, tata a încercat mereu să ne spună." Vocea lui Brennan se înmoaie. „Într-o lume a călăreților dragoni, a zburătorilor de grifoni și a purtătorilor întunecați..."

„Crturarii sunt cei care dețin toată puterea." Au făcut anunţurile publice. Ei țin evidențele. Ei scriu istoria noastră. „Crezi că tata știa?" Ideea ca el să-mi structureze întreaga existență în jurul faptelor și cunoștințelor, doar pentru a reține cele mai importante dintre ele, este de neînțeles.

„Aleg să cred că nu a făcut-o." Brennan îmi oferă un zâmbet trist.

„Cuvântul va ieși cu cât acele forțe se vor apropia mai mult de graniță. Ei nu pot ține ascuns adevărul. Cineva va vedea. Cineva *trebuie* să vadă."

„Da, iar revoluția noastră trebuie să fie pregătită atunci când o fac. În momentul în care secretul este descoperit, nu există niciun motiv să-i ținem pe cei marcați sub supravegherea conducerii și vom pierde accesul la forja lui Basgiath.

Există din nou acel cuvânt: *revoluție* .

„Crezi că poți câștiga."

"Ce te face să spui asta?" Se întoarce spre mine.

„Tu numești asta o revoluție, nu o rebeliune." imi ridic spranceana. „Tyrrish nu este singurul lucru pe care tata ne-a învățat pe amândoi. Crezi că poți câștiga, spre deosebire de Fen Riorson."

„ *Trebuie* să câștigăm, sau suntem morți. Noi toti. Navarre crede că sunt în siguranță în spatele secțiilor, dar ce se întâmplă dacă secțiile eșuează? Dacă nu sunt atât de puternici pe cât crede conducerea că sunt? Sunt deja extinse la maximum. Ca să nu mai vorbim de oamenii care locuiesc în afara secțiilor. Într-un fel sau altul, suntem depășiți, Vi. Nu i-am văzut niciodată organizându-se în spatele unui lider ca la Resson, iar Garrick ne-a spus că acesta a scăpat."

"Înțeleptul." Mă înfior, înfășurându-mi brațele în jurul mijlocului meu. „Așa îl numea cel care m-a înjunghiat. Cred că a fost profesorul ei."

„Se *învață* unul pe altul? De parcă ar fi înființat un fel de școală pentru venin? Al naibii de grozav." El dă din cap.

„Și nu ești în spatele secțiilor", notez. "Nu aici." Scutul magic de protecție oferit de locurile de incubație ale dragonilor din Vale nu ajunge la granițele oficiale, muntoase ale Navarrei, iar întreaga coastă de sud-vest a Tyrrendorului - inclusiv Aretia - este expusă. Un fapt care nu a contat niciodată când credeam că grifonii sunt singurul pericol acolo, din moment ce nu sunt capabili să zboare suficient de sus pentru a ajunge la vârful stâncilor.

„Nu aici", acceptă el. „Deși destul de amuzant, Aretia are o piatră latentă. Cel puțin, cred că asta este. Nu am fost niciodată suficient de aproape de Basgiath pentru a le compara pe cele două în orice detaliu."

Sprâncenele mele se ridică. O a doua piatră de protecție? „Credeam că a fost creat doar unul în timpul Unirii."

„Da, și am crezut că veninul este un mit și dragonii sunt singura cheie pentru a da putere saloane." El ridică din umeri. „Dar arta de a crea noi saloane este, oricum, o magie pierdută, deci practic este o statuie glorificată. Frumos de privit, totuși."

„Ai o piatră de protecție", murmur eu, gândurile mi se învârte. Nu ar avea nevoie de atâtea arme dacă ar avea saloane. Dacă și-ar putea genera propria protecție, poate că ar putea țese extensii *în* Poromiel, așa cum ne-am extins secțiile la maxim. Poate că am putea ține măcar unii dintre vecinii noștri în siguranță...

„ Unul *inutil* . Ceea ce avem nevoie este acel blestemat de lumina care intensifică focul dragonului suficient de fierbinte pentru a topi aliajul în singurele arme capabile să învingă veninul. Aceasta este singura noastră șansă."

„Dar dacă piatra de protecție nu este inutilă?" Inima îmi bate repede. Ni s-a spus vreodată că există o singură piatră de protecție, granițele ei s-au întins cât mai mult posibil. Dar dacă mai există... „Doar pentru că nimeni nu știe cum să creeze noi secții astăzi, nu înseamnă că cunoștințele nu pot exista *undeva* . Ca în Arhive. Sunt informații pe care nu le-am fi șters. L-am fi protejat cu orice preț, pentru orice eventualitate."

„Violet, la ce te gândești? Nu." Își freacă degetul mare de-a lungul bărbiei, ceea ce a fost întotdeauna povestea lui nervoasă. Uimitor lucrurile pe care mi le amintesc despre el. „Luați în considerare teritoriul inamic al Arhivelor. Armele sunt singurul lucru care poate câștiga acest război."

„Dar nu ai o forjă funcțională sau destui călăreți pentru a te apăra dacă Navarre își dă seama ce faci." Panica mă târăște pe șira spinării ca un păianjen. — Și crezi că vei câștiga acest război cu o grămadă de *pumnale* ?

„Tu faci să sune de parcă suntem condamnați. Nu au fost." Un mușchi îi ticăie maxilarul.

„Prima rebeliune separatistă a fost zdrobită în mai puțin de un an și, până acum câteva zile, am crezut că v-a luat și pe voi." El nu înțelege. El nu poate. Nu și-a îngropat *familia* . „Am văzut deja lucrurile tale ardând o dată."

„Vi…” El ezită o secundă, apoi își înfășoară brațele în jurul meu și mă trage într-o îmbrățișare, legănându-se ușor de parcă aș fi din nou copil. „Am învățat din greșelile lui Fen. Nu atacăm Navarra așa cum a făcut el și nu ne declarăm independența. Ne luptăm chiar sub nasul lor și avem un plan. *Ceva* a ucis veninul în urmă cu șase sute de ani în timpul Marelui Război și căutăm activ acea armă. Forjarea pumnalelor ne va menține în luptă suficient de mult pentru a le găsi, atâta timp cât vom putea obține acel luminare. S-ar putea să nu fim pregătiți acum, dar vom fi odată ce Navarre va prinde. Tonul lui nu este tocmai convingător.

fac un pas înapoi. „Cu ce armată? Câți dintre voi sunteți în această revoluție?” Câți vor muri de data asta?

— Cel mai bine este dacă nu știi detalii... Se încordează, apoi se întinde din nou spre mine. „Te-am pus deja în pericol spunându-ți prea multe. Cel puțin până când îl poți proteja pe Aetos.

Pieptul meu se strânge și mă opresc de la îmbrățișarea lui. — Sună ca Xaden. Nu mă pot abține de amărăciunea care se scurge în tonul meu. Se dovedește că îndrăgostirea de cineva aduce acel înălțime fericit despre care vorbesc poeții doar dacă te iubesc înapoi. Și dacă păstrează secrete care pun în pericol pe toată lumea și tot ceea ce îți este drag? Dragostea nici măcar nu are decența să moară. Se transformă doar într-o mizerie abjectă. Asta este durerea asta din piept: mizerie.

Pentru că iubirea, la rădăcina ei, este speranța. Speranta pentru maine. Spera in ceea ce ar putea fi. Sper că cineva căruia i-ai încredințat totul îl va leagăn și îl va proteja. Și speranță? Rahatul acela este mai greu de ucis decât un dragon.

Un ușor zumzet furnică sub piele, iar căldura îmi înroșește obrajii în timp ce puterea lui Tairn crește în mine ca răspuns la emoțiile mele intense. Cel puțin știu că mai am acces la el. Otrava veninului nu mi-a luat-o definitiv. inca sunt *eu* .

"Ah." Brennan îmi aruncă o privire pe care nu prea o pot interpreta. „M-am întrebat de ce a fugit de aici de parcă i-ar fi foc fundul. Probleme in paradis?"

Mă uit categoric la Brennan. „Cel mai bine este dacă *nu* știi *asta* .”

El chicotește. „Hei, o întreb pe sora mea, nu pe cadetul Sorrengail.”

„Și te-ai întors în viața mea în toate cinci minute după ce te-ai prefăcut moartea în ultimii șase ani, așa că scuză-mă dacă nu am de gând să vorbesc brusc despre viața mea amoroasă. Şi tu? Sunteți căsătorit? Copii? Pe cineva pe care practic l-ai mințit pentru întreaga relație?

El tresări. „Fără partener. Fără copii. Punct făcut.” Înfiind mâinile în buzunarele pieilor de călărie, oftă. „Uite, nu vreau să fiu un măgar. Dar detaliile nu sunt ceva ce ar trebui să știi până când nu stăpânești să-ți ții scuturile ridicate tot timpul împotriva cititorilor de memorie...

Mă încântă la gândul că Dain mă atinge, văzând asta, văzându-l pe *Brennan* . "Ai dreptate. Nu-mi spune.”

Ochii lui Brennan se îngustă. „Ai fost de acord cu totul prea ușor.”

Scutur din cap și pornesc spre uşă, strigând peste umăr: „Trebuie să plec înainte să ucid pe altcineva”. Cu cât văd mai mult, cu atât sunt mai mare o răspundere față de el, față de toate acestea. Și cu cât suntem mai mult aici... Zei. Ceilalti.

„Trebuie să ne întoarcem”, îi spun lui Tairn.

"Știu."

Maxilarul lui Brennan se îndoaie în timp ce mă ajunge din urmă. „Nu sunt sigur că întoarcerea la Basgiath este cel mai bun plan pentru tine.” El deschide ușa oricum.

„Nu, dar este cel mai bun plan pentru *tine* .”

...

eu Sunt al naibii de nervoși până când Brennan și coada lui portocalie, Marbh, precum și Tairn și cu mine, ajungem la Sgaeyl — enorma coadă de pumnal a lui Xaden, albastru-marin, care stă la umbra mai multor copaci și mai înalți, de parcă ar păzi ceva. *Andarna*. Sgaeyl se mârâie spre Brennan, dezvăluindu-și colții și făcând un pas amenințător în direcția lui, cu gheara ei complet extinsă într-o serie de gheare ascuțite.

"Hei! Ăsta e fratele meu”, o avertizez, punându-mă între ei.

„Este conștientă”, mormăie Brennan. „Doar că nu mă place. N-a făcut niciodată.”

„Nu o lua personal”, îi spun direct în fața ei. „Nu-i place pe nimeni în afară de Xaden și mă tolerează doar pe mine, deși cresc pe ea.”

„Ca o tumoare”, răspunde ea prin legătura mentală care ne leagă pe noi patru. Apoi capul ei se leagănă și o simt.

Legătura umbră, strălucitoare de la marginea minții mele se întărește și trage ușor. — De fapt, Xaden merge pe aici, îi spun lui Brennan.

„Este cu adevărat al naibii de ciudat.” Își încrucișează brațele pe piept și privește în spatele nostru. „Voi doi vă puteți simți mereu unul pe celălalt?”

"Cam. Are legătură cu legătura dintre Sgaeyl și Tairn. Aș spune că te obișnuiești, dar nu te obișnuiești.” Intru în crâș, iar Sgaeyl îmi face o favoare solidă și nu mă face să-i cer să se miște, făcând doi pași spre dreapta, așa că mă aflu între ea și Tairn, direct în fața lui...

Ce. The. La dracu?

Asta nu poate fi... Nu. Imposibil.

"Stai calm. Ea va răspunde la agitația ta și se va trezi cu temperament", avertizează Tairn.

Mă uit la dragonul adormit – care este aproape de două ori mai mare decât fusese cu câteva zile în urmă – și încerc să-mi fac gândurile să se alinieze cu ceea ce văd, ceea ce inima mea știe deja datorită legăturii dintre noi. „Asta e...” Clatin din cap și pulsul începe să-mi bată rapid.

„Nu mă așteptam la asta”, spune Brennan încet. „Riorson a omis câteva detalii când a raportat în această dimineață. Nu am mai văzut până acum o creștere atât de accelerată la un dragon.”

„Sunzii ei sunt negre.” Da, a spune că nu ajută să se simtă mai real.

„Dragonii au doar pene de aur ca puii.” Vocea lui Tairn este neobișnuit de răbdătoare.

„Creștere accelerată”, șoptesc eu, repetând cuvintele lui Brennan, apoi răsuflă. „Din consumul de energie. Am forțat-o să crească. În Resson. Ea a oprit timpul prea mult timp. Noi – *eu* – am forțat-o să crească.” Se pare că nu mă pot opri din a spune asta.

— S-ar fi întâmplat în cele din urmă, Silver One, dacă într-un ritm mai lent.

„Este adultă?” Nu-mi pot lua ochii de la ea.

"Nu. Ea este ceea ce ai numi o adolescentă. Trebuie să o aducem înapoi în Vale, astfel încât să poată intra în Somnul fără vise şi să termine procesul de creştere. Ar trebui să te avertizez înainte ca ea să se trezească că aceasta este o vârstă notoriu... periculoasă.

"Pentru ea? E în pericol?" Privirea mea se îndreaptă spre Tairn pentru durata unei bătăi teroriste ale inimii.

„Nu, doar toți cei din jurul ei. Există un motiv pentru care nici adolescenții nu se leagă. Nu au răbdare pentru oameni. Sau bătrâni. Sau logica, mormăie el.

„Deci, la fel ca oamenii." Un adolescent. Fabulos.

„Cu excepția dinților și, în cele din urmă, a focului."

Solzii ei sunt atât de profund negri, încât strălucesc aproape violet – chiar iridescent – în lumina pâlpâitoare a soarelui care se filtrează prin frunzele de deasupra. Culoarea solzilor unui dragon este ereditară -

"Asteapta o secunda. Este *a ta* ?" îl întreb pe Tairn. „Jur pe zei, dacă ea este un alt secret pe care mi l-ai ascuns, voi..."

„Ți-am spus anul trecut, ea nu este descendența noastră", răspunde Tairn, ridicând capul ca și cum ar fi jignit. *„Bamei negri sunt rari, dar nu nemaiauziți."*

„Și s-a întâmplat că m-am legat de doi dintre ei?" Eu cont, uitându-mă de-a dreptul la el.

„Tehnic, era de aur când ai legat-o. Nici măcar ea nu știa în ce culoare se vor maturiza solzii ei. Doar cel mai bătrân dintre vizuințele noastre poate simți pigmentul unui pui. De fapt, încă doi dragoni negri au eclozat în ultimul an, potrivit Codagh."

„Nu ajută." Am lăsat respirația constantă a Andarnei să mă asigure că e cu adevărat bine. Uriaș, dar... bine. Încă îi văd trăsăturile – botul ei puțin mai rotunjit, răsucirea în spirală sculptată în coarnele încrețite, chiar și felul în care își înfige aripile în timp ce doarme este totul... ea, doar mai mare. „Dacă e o coadă de dimineață pe ea..."

„Cozile sunt o chestiune de alegere și nevoie." El pufăie indignat. *„Nu te învață nimic?"*

„Nu ești chiar o specie notoriu de deschisă." Sunt sigur că profesorul Kaori s-ar saliveze dacă știe așa ceva.

Acea legătură întunecată înfășurată în jurul minții mele se întărește.

— Ea s-a trezit încă? Timbrul profund al vocii lui Xaden îmi face pulsul să sară ca întotdeauna.

Mă întorc să-l văd stând lângă Brennan, cu Imogen, Garrick, Bodhi și ceilalți flancându-l în iarba înaltă. Privirea îmi prinde pe cadeții pe care nu-i cunosc. Doi bărbați și o femeie. E mai mult decât incomod că m-am dus la război cu ei și totuși i-am văzut doar în treacăt pe holuri. N-am putut nici măcar să ghicesc numele lor fără să mă simt prost. Nu este ca Cu toate acestea, Basgiath este făcut să creeze prietenii în afara echipelor noastre.

Sau relații, de altfel.

Îmi voi petrece fiecare zi din viața mea recâștigându-ți încrederea. Amintirea cuvintelor lui Xaden umple spațiul dintre noi în timp ce ne uităm unul la altul.

"Trebuie să ne întoarcem." Îmi încrucișez brațele pe piept, pregătindu-mă pentru o luptă. „Indiferent ce spune acea Adunare, dacă nu ne întoarcem, vor ucide fiecare cadet cu o relicvă a rebeliunii."

Xaden dă din cap, de parcă ar fi ajuns deja la aceeași concluzie.

„Vor vedea imediat orice minciună pe care o vei spune și te vor executa, Violet”, replică Brennan. „După informațiile noastre, generalul Sorrengail știe deja că ești dispărut.”

Ea nu era acolo pe estradă când au fost înmânate ordinele pentru Jocurile de Război. Ajutorul ei, colonelul Aetos, a fost responsabil de jocurile din acest an.

Ea nu știa.

„Mama noastră nu îi va lăsa să mă omoare”.

„Spune asta din nou”, spune Brennan încet. Își înclină capul spre mine și seamănă atât de mult cu tatăl nostru, încât clipesc de două ori. „Și de data asta încearcă să te convingi că vorbești serios. Loialitatea generalului este atât de clară, încât ar putea la fel de bine să-și tatueze. *Da, există venin, acum întoarce-te la curs* pe frunte.

„Asta nu înseamnă că mă va ucide. O pot face să creadă povestea noastră. Ea va *dori* să o facă dacă eu sunt cea care o spun.”

„Nu crezi că te va ucide? Te-a aruncat în Quadrantul Călăreților!”

Bine, mă are acolo. „Da, a făcut-o și ghici ce? Am devenit călăreț. Poate fi o mulțime de lucruri, dar *nu-l va* lăsa pe colonelul Aetos sau chiar pe Markham să mă omoare fără dovezi. Nu ai văzut-o când nu te-ai întors acasă, Brennan. Ea a fost... devastată.”

Mâinile i se îndoaie în pumni. „Știu lucrurile atroce pe care le-a făcut în numele meu.”

„Ea nu a fost acolo”, spune unul dintre tipii pe care nu-i cunosc, ridicând mâinile când ceilalți se întorc să-l privească. Este mai scund decât ceilalți, cu o echipă a treia, secțiunea de flacără pe umăr, părul castaniu deschis și o față rotundă și roz, care îmi amintește de heruvimii sculptați de obicei la picioarele statuilor lui Amari.

— Serios, Ciaran? Bruneta de anul doi își ridică o mână la frunte, ferindu-și pielea deschisă de soare și dezvăluind un plasture First Squad, Flame Section pe umăr, apoi ridică spre el o sprânceană străpunsă. — Îl aperi pe generalul Sorrengail?

„Nu, Eya, nu sunt. Dar ea nu era acolo când s-au dat ordinele... El întrerupe propoziția în timp ce două sprâncene se tăie în semn de avertisment. „Și Aetos a fost responsabil de Jocurile de Război anul acesta”, adaugă el.

Ciaran și Eya. Mă uit la tipul slab, care își împinge ochelarii în sus nasul cu o mână maro închis, stând lângă corpul imens al lui Garrick. „Îmi pare atât de rău, dar cum te cheamă?” E greșit să nu le cunoști pe toate.

„Masen”, răspunde el cu un zâmbet rapid. „Și dacă te face să te simți mai bine” – se uită la Brennan – „Nu cred că mama ta a avut nicio legătură cu Jocurile de Război de anul acesta. Aetos a spus destul de tare că tatăl său plănuia toată treaba.”

La naiba *Dain* .

"Mulțumesc." Mă întorc spre Brennan. „Aș paria pe viața mea că ea nu știe ce ne așteaptă.”

— Ești dispus să pariezi și pe toate ale noastre? întreabă Eya, clar că nu este convinsă, uitându-se la Imogen pentru sprijin și nu primește niciunul.

„Eu votez că mergem”, spune Garrick. „Trebuie să riscăm. Îi vor ucide pe ceilalți dacă nu ne întoarcem și nu putem opri fluxul de arme din Basgiath. Cine e de acord?"

Una câte una, fiecare mână se ridică, în afară de a lui Xaden și a lui Brennan.

Maxilarul lui Xaden se îndoaie, iar între sprâncenele lui apar două linii mici. Cunosc expresia asta. El se gândește, unelește.

„Al doilea Aetos pune mâna pe ea, noi o pierdem pe Aretia și tu îți pierzi viața”, îi spune Brennan.

„O voi antrena să-l închidă”, răspunde Xaden. „Ea are deja cele mai puternice scuturi ale anului ei de a învăța să-l îndepărteze pe Tairn. Trebuie doar să învețe să-i țină pasul tot timpul.”

Nu mă cert. Are o legătură directă cu mintea mea prin legătura, ceea ce face din el cea mai logică alegere pentru a practica.

„Și până când ea poate proteja un cititor de memorie? Cum o să-i ții mâinile de pe ea dacă nici măcar nu ești *acolo* ?” Brennan provoacă.

„Lovindu-l în cea mai mare slăbiciune – mândria lui.” Gura lui Xaden se curbă într-un zâmbet nemilos. „Dacă toată lumea este sigură că merge, vom zbura imediat ce Andarna se va trezi.”

„Suntem siguri”, răspunde Garrick pentru noi, iar eu încerc să înghit nodul care se formează în gât.

Este decizia corectă. Ar putea, de asemenea, să ne ucidă.

Un foșnet în spatele meu îmi atrage atenția și mă întorc și o văd pe Andarna ridicându-se, ochii ei aurii clipind încet spre mine, în timp ce își câștigă stângaci ghearele proaspăt gheare. Ușurarea și bucuria care îmi curbează gura sunt de scurtă durată în timp ce ea se străduiește să se ridice.

Oh... Doamne. Îmi amintește de un cal nou-născut. Aripile și picioarele ei par disproporționate față de corpul ei și *totul* se clătinește în timp ce ea luptă să se mențină în poziție verticală. Nu are cum să facă zborul. Nici măcar nu sunt sigur că poate merge peste câmp.

„Hei”, spun eu, oferindu-i un zâmbet.

„Nu mai pot opri timpul.” Mă privește cu atenție, ochii ei aurii mă judecă într-un mod care îmi amintește de Prezentare.

"Știu." Dau din cap și studiez dungile arămii din ochii ei. Au fost mereu acolo?

„Nu ești dezamăgit?”

"Ești în viață. Ne-ai ținut pe *toți* în viață. Cum aș putea fi dezamăgit?” Pieptul mi se strânge în timp ce mă uit în ochii ei care nu clipesc, alegându-mi cu atenție următoarele cuvinte. „Întotdeauna am știut că acel dar va dura atâta timp cât ești mic, iar tu, draga mea, nu mai ești mică.” În pieptul ei îi bubuie un mârâit, iar sprâncenele mele se ridică. "Te simti bine?" Ce naiba am spus ca sa merit *asta* ?

„Adolescenți”, mormăie Tairn.

„Sunt bine”, se răstește ea, îngustând ochii la Tairn. *„Vom pleca acum.”* Își deschide aripile, dar numai una se întinde complet și se împiedică sub greutatea neuniformă, îndreptându-se înainte.

Umbrele lui Xaden ies din copaci și se înfășoară în jurul pieptului ei, împiedicând-o să se planteze fața.

Bine. La dracu.

„Eu… uh… cred că va trebui să facem câteva modificări la acel ham”, remarcă Bodhi în timp ce Andarna se străduiește să-și mențină echilibrul. „Va dura câteva ore.”

— Poți s-o duci înapoi în Vale? îl întreb pe Tairn. *„Ea este... uriașă.”*

„Am ucis călăreți mai mici pentru acest tip de insultă.”

„Atât de dramatic.”

„Pot să zbor singură”, argumentează Andarna, câștigându-și echilibrul cu ajutorul umbrelor lui Xaden.

„Este pentru orice eventualitate”, îi promit, dar mă privește cu un scepticism meritat.

„Fac ham rapid”, spune Xaden. „Am un plan, dar trebuie să ne întoarcem în patruzeci și opt de ore pentru ca asta să funcționeze și este nevoie de o zi din asta pentru timpul de zbor.”

„Ce e în patruzeci și opt de ore?” Întreb.

"Absolvire."

Nu există momente la fel de pline de satisfacții, la fel de emoționante, la fel de...anticlimatice ca o absolvire în Quadrantul Riders. Este singura dată când am invidiat Cuadrantul Infanteriei. Acum *acestea* cadeții știu să țină o ceremonie.

— M AJOR A GHIDUL FENDRA PENTRU C AADRANTUL CALĂRILOR (EDIȚIE NAUTORIZĂ)

–

CAPITOLUL TREI

Câmpul de zbor de la Basgiath este încă întunecat și pare pustiu când ne apropiem cu o oră înainte de răsăritul soarelui, îmbrățișând peisajul munților, revolta făcând tot ce le stă în putință pentru a rămâne ferit de vedere.

„Asta nu înseamnă că cineva nu ne va vedea că aterizăm”, îmi amintește Tairn, cu aripile bătând constant, în ciuda faptului că a zburat în ultimele optsprezece ore aproape direct din Aretia. Fereastra de timp pe care o avem pentru a o duce pe Andarna la Vale fără ca ea să fie reperată este subțire și, dacă o ratam, vom pune fiecare pui în pericol.

„Încă nu înțeleg de ce Empyreanul ar fi de acord vreodată să-i lase pe dragoni să leagă călăreți umani, știind că ar trebui să-și păzească proprii pui nu numai împotriva zburătorilor grifoni, ci și a oamenilor în care ar trebui să aibă încredere.”

„Este un echilibru delicat”, răspunde Tairn, plecând la stânga pentru a urmări geografia. *„Primii șase călăreți erau disperați să-și salveze oamenii când s-au apropiat de bârlog în urmă cu peste șase sute de ani. Acei dragoni au format primii oameni empireeni și au legat oameni doar pentru a-și proteja locurile de incubație de venin, care reprezentau cea mai mare amenințare. Nu avem exact degetele mari opozabile pentru țesut saloane sau rune. Niciuna dintre specii nu a fost vreodată pe deplin sinceră, ambele folosindu-se de cealaltă pentru propriile motive și nimic mai mult.”*

„Nu mi-a trecut niciodată prin cap să ascund ceva de tine.”

Tairn face acel lucru ciudat care îi face gâtul să pară lipsit de os, balansându-și capul pentru a-mi ridica ochii ușor îngustați pentru o bătaie a inimii înainte. îndreptându-şi atenţia înapoi spre teren. *„Nu pot face nimic pentru a remedia ultimele nouă luni în afară de a-ți răspunde acum la întrebările tale demne.”*

— *Știu,* spun încet, dorindu-mi că cuvintele lui sunt suficiente pentru a tăia gustul acru al trădării pe care nu-l pot spăla din gură. Va trebui să-i dau drumul. Știu că. Tairn era legat de legătura lui de împerechere cu Sgaeyl, așa că cel puțin avea un motiv să-mi ascundă tot ceea ce făcea și nu aș putea să-l învinovățesc pe Andarna pentru că a fost un copil care i-a urmat exemplul. Xaden este totuși o cu totul altă chestiune.

„Ne apropiem. Pregateste-te."

„Bănuiesc că ar fi trebuit să lucrăm la descălecări mai devreme în cursul anului”, glumesc, strângându-mi strâns pomul șeii în timp ce Tairn se întinde, greutatea mea mișcându-mi o dată cu el. Corpul meu o să mă pedepsească pentru orele petrecute în șa, dar nu aș schimba senzația vântului de vară împotriva feței mele cu nimic.

„O descălecare cu rostogolire te-ar rupe mădular din membru la impact”, replică el.

„Nu știi asta”, răspunde Andarna cu ceea ce pare a fi noua ei formă implicită de conversație – spunându-i lui Tairn că greșește.

Un mârâit răsună prin pieptul lui Tairn, vibrând şa de sub mine şi hamul care o ţine pe Andarna la pieptul lui.

„M-aș uita la asta”, îi spun, mușcând un zâmbet. *„S-ar putea să obosească și să te arunce.”*

„Mândria lui nu i-ar permite niciodată.”

„Spune dragonul care a petrecut douăzeci de minute refuzând să-și pună hamul”, răspunde Tairn.

„Bine, copii, să nu ne certăm.” Mușchii mi se strâng, iar cureaua de pe coapse se înfige în timp ce Tairn se scufundă, coborând marginea Muntelui Basgiath, aducând din nou câmpul de zbor la vedere.

„Încă pustiu”, notează Tairn.

„Știi, descălecările rulante sunt o manevră din al doilea an.” Nu neapărat unul pe care vreau să-l stăpânesc, dar asta nu schimbă cerințele.

„Una la care nu vei participa”, mormăi Tairn.

„Poate o voi lua dacă nu vrei”, intervine Andarna, ultimul cuvânt se termină cu un căscat de mărimea unui dragon.

„Poate că ar trebui să lucrezi la aterizările tale înainte de a ne lua legătura cu un zbor pentru a-l întâlni pe Malek?”

Acesta va fi un an lung.

Stomacul meu se prăbușește în timp ce el cade în canionul cutie cunoscut sub numele de câmpul de zbor.

„O voi arunca pe Andarna în Vale și apoi mă întorc și o să încerc în apropiere.”

"Trebuie sa te odihnesti."

„Nu va fi odihnă dacă decid să vă execute pe cei opt pe estradă.” Îngrijorarea din vocea lui îmi înfundă gâtul. *„Sună chiar dacă bănuiești că nu va merge Calea ta."*

„O să fie”, îl asigur. *„Fă-mi o favoare și spune-i lui Sgaeyl că trebuie să vorbesc cu Xaden la intrare.”*

"Tine strans."

Pământul se grăbește să ne întâlnească și îmi întind mâna după cureaua de peste coapse, cu degetele trecând catarama în timp ce Tairn își deschide aripile pentru a ne încetini rapid coborârea. Elanul meu mă aruncă înainte în timp ce el atinge jos și îmi forțesc fundul înapoi în scaun înainte de a smulge centura.

„Scoate-o de aici”, îi spun în timp ce mă grăbesc după umărul lui, ignorând fiecare mușchi care îndrăzneşte să-l doară.

„Nu vă asumați riscuri inutil”, spune el în timp ce alunec pe piciorul lui din față la panta abruptă, poziția Andarnei îl obligă să păstreze.

Picioarele mele se lovesc de pământ și mă împiedic, atingându-mi echilibrul. „Te iubesc și pe tine”, șoptesc eu, întorcându-mă suficient de lung pentru a-i mângâia piciorul și al Andarnei înainte de a alerga înainte ca să le scape naibii din drum.

Tairn își bate capul spre dreapta, unde Sgaeyl aterizează cu eficiență brutală, călărețul ei descălecând în același mod. *„Liderul aripii se apropie.”*

Va fi liderul meu doar pentru câteva ore dacă trăim prin asta.

Xaden îi dă lui Tairn o gamă largă de lansare în timp ce merge spre mine.

Sgaeyl decolează în continuare, urmat de restul revoltei. Presupun că suntem pe cont propriu acum.

Îmi ridic ochelarii în vârful capului și îmi deschid fermoarul jachetei. Iulie la Basgiath este mohorâtă, chiar și așa devreme.

— Chiar i-ai spus lui Tairn să-i spună lui Sgaeyl că vrei să vorbești cu mine? întreabă Xaden în timp ce primele raze ale soarelui colorează vârfurile munților în violet.

"Am facut." Îmi trec mâinile peste teci, verificând să mă asigur că pumnalele mele nu au fost deplasate în timpul zborului, în timp ce ieșim din câmpul de zbor puțin înaintea celorlalți, îndreptându-ne către treptele care vor ocoli Gauntlet și ne vor conduce înapoi la cadran. .

„Îți amintești că poți...” Își bate capul și merge înapoi în fața mea. Îmi strâng pumnii pentru a nu-i spăla o șuviță de păr întunecat, suflat de vânt de pe frunte. Acum câteva zile, l-aș fi atins fără rezerve. La naiba, mi-aș fi trecut degetele prin părul lui și l-aș fi tras pentru un sărut.

Dar asta a fost atunci și asta este acum.

„Să vorbești așa se simte puțin și...” Doamne, de ce este atât de greu? Mi se pare că fiecare centimetru pentru care m-am sacrificat în ultimul an, când vine vorba de Xaden, a fost șters, punându-ne înapoi la linia de start a unei curse cu obstacole pe care nu sunt sigur că niciunul dintre noi a ales vreodată să alerge. dau din umeri. "Intim."

„Și nu suntem intimi?” El își ridică sprâncenele. „Pentru că mă pot gândi la mai multe mai mult de o ocazie în care ai fost înconjurat de...”

Trec în față și îi acopăr gura cu mâna. „Nu.” Ignorarea chimiei explozive dintre noi este destul de greu fără ca el să-mi amintească cum ne simțim împreună. Din punct de vedere fizic, relația noastră – sau orice suntem – este perfectă. Mai bine decât perfect. E fierbinte ca naiba și mai mult decât captivant. Întregul corp mi se încălzește în timp ce el sărută pielea sensibilă a palmei mele. îmi scap mâna. „Intră în ceea ce cu siguranță va fi un proces, dacă nu o execuție, și aveți glume.”

— Ai încredere în mine, nu glumesc. Se întoarce când ajungem la trepte și coboară primul, aruncându-mi privirea peste umăr la mine. „Sunt surprins că nu mă înghețați, dar cu siguranță nu fac glume.”

„Sunt supărat pe tine că mi-ai păstrat informații. Să te ignori nu rezolvă asta.”

"Buna observatie. Despre ce ai vrut să vorbim?”

„Am o întrebare la care m-am gândit de la Aretia.”

— Și abia acum îmi spui? Ajunge la fundul treptelor și îmi aruncă o privire neîncrezătoare. „Comunicarea nu este puterea ta, nu-i așa? Nu vă faceți griji. Vom lucra la asta împreună cu ecranul tău.”

„Este... ironic venind de la tine.” Începem calea către cadran, în timp ce soarele răsare constant pe dreapta noastră, lumina atingând cele două săbii pe care Xaden le-a legat la spate. „Are mișcarea vreun scribi pe care să-i poată considera prieteni?”

"Nu." Cetatea se profilează în fața noastră, turnurile ei aruncând o privire peste marginea crestei prin care trece tunelul. „Știu că ai crescut având încredere în mulți dintre ei...”

„Nu spune altceva.” Eu dau din cap. — Nu până când nu mă pot proteja de Dain.

„Sincer, m-am gândit să renunț la plan și să-l arunc de pe parapet.” El serios și nu-l pot învinovăți. Nu a avut niciodată încredere în Dain și, după ce s-a întâmplat în timpul Jocurilor de Război, sunt aproape nouăzeci și nouă la sută sigur că nici nu pot avea încredere în el. Este acel unu la sută, țipând constant la mine că a fost cel mai bun prieten al meu, ăsta e kicker.

Un procent care mă face să mă întreb dacă Dain știe ce ne așteaptă la Athebyne. „Este util, dar nu sunt sigur că va avea efectul *de încredere* pe care îl urmăm.”

„Și ai încredere *în mine* ?”

„Vrei răspunsul simplu?”

„Având în vedere timpul limitat de singurătate, este de preferat.” Se oprește la ușile înalte care duc în tunel.

"Cu viata mea. La urma urmei, este și viața ta.” Restul depinde de cât de deschis este cu mine, dar acum probabil că nu este momentul pentru o discuție despre starea relației noastre.

Jur că în ochii lui se vede o fulgerare de dezamăgire înainte să încuviințeze din cap, apoi se uită înapoi după ceilalți șase, care ajung repede din urmă. „Mă voi asigura că Aetos își ține mâinile pentru el, dar s-ar putea să fii nevoit să joci.”

„Dă-mi o șansă să mă descurc mai întâi. Apoi poți face orice crezi că va funcționa.” Clopotele lui Basgiath se întrerup, anunțând ora. Avem cincisprezece minute până când formația va fi chemată pentru absolvire.

Umerii lui Xaden se îndreaptă pe măsură ce ceilalți ajung la noi, expresia lui transformându-se într-o mască de necitit. „Toată lumea clară ce urmează să se întâmple?”

Acesta nu este omul care mi-a cerut iertare pentru păstrarea secretelor și, cu siguranță, nu este cel care a jurat că îmi va câștiga încrederea în Aretia. Nu, acest Xaden este liderul aripii care a măcelărit fiecare atacator din dormitorul meu fără a transpira sau a pierde un minut de somn după asta.

„Suntem pregătiți”, spune Garrick, dându-și gâtul ca și cum ar trebui să se încălzească înainte de luptă.

"Gata." Masen dă din cap, ajustându-și ochelarii pe nas.

Rând pe rând, sunt de acord.

"Hai să o facem." îmi ridic bărbia.

Xaden se uită lung la mine, apoi dă din cap.

Stomacul meu se răsucește când intrăm în tunel, luminile magice pâlpâind în timp ce trecem. Cealaltă ușă este deja deschisă când ne străduim și nu mă cert când Xaden se împinge lângă

mine. Există toate șansele să fim arestați imediat ce picioarele noastre ating cadranul sau, mai rău, să fim uciși, în funcție de ceea ce știe toată lumea.

Puterea se ridică în mine, zbârnâind sub piele, nu arzând, dar gata dacă am nevoie, dar nimeni nu apare când trecem în curtea plină de stânci. Avem minute până când acest spațiu se umple de călăreți și cadre.

Primii călăreți pe care îi întâlnim ies din dormitor și intră în curte cu stăpânire și petice a doua aripă pe uniforme.

„Uite cine a ajuns în sfârșit aici? Pariez că ai crezut că ai blocat jocurile, nu-i așa, aripa a patra? un călăreț cu părul vopsit în verde pădure spune zâmbind. „Dar nu ai făcut-o! A doua aripă a luat *totul* când nu te-ai prezentat!"

Xaden nu se deranjează să se uite în direcția lor când trecem.

Garrick își ridică degetul mijlociu din partea cealaltă a mea.

„Creu că asta înseamnă că nimeni nu știe ce sa întâmplat cu adevărat", șoptește Imogen.

„Atunci avem o imagine de lucru", răspunde Eya, iar lumina soarelui strălucește în piercing-ul sprâncenei ei.

„Desigur, nimeni nu știe", mormăie Xaden. El ridică privirea spre vârful clădirii academice, iar eu urmăresc linia lui vizuală, cu inima strânsă la imaginea focului care arde în groapa de deasupra celei mai îndepărtate turelete. Fără îndoială, așteptând ofrande lui Malek – bunurile cadeților care nu au trecut. Jocuri de razboi. „Nu vor să se bată peste noi."

La intrarea în cămine, schimbăm cu toții o privire, apoi ne despărțim fără cuvinte conform planului. Xaden mă urmărește pe coridor și în micul hol pe care l-am chemat acasă în ultimele nouă luni, dar nu mă interesează camera mea.

Mă uit în stânga și în dreapta pentru a fi sigur că nu ne vede nimeni în timp ce Xaden deschide ușa lui Liam. Îmi face semn, iar eu mă strec sub brațul lui și intru în cameră, declanșând lumina magului deasupra capului.

Pieptul meu amenință să se prăbușească cu greutatea durerii, când Xaden închide ușa în urma noastră. Liam a dormit în acel pat cu câteva nopți în urmă. A studiat la acel birou. A lucrat la figurinele pe jumătate terminate de pe noptieră.

„Trebuie să fii rapid", îmi amintește Xaden.

— O voi face, promit, mergând direct spre biroul lui. Nu există nimic acolo în afară de cărțile lui și o selecție de pixuri. Îi verific dulapul, dulapul și comoda de la picioarele patului, venind cu mâinile goale.

„Violet", mă avertizează Xaden liniştit, stând de pază la uşă.

„Știu", spun peste umăr. Al doilea Tairn și Sgaeyl au sosit în Vale, fiecare dragon ar ști că s-au întors, ceea ce înseamnă că fiecare membru al conducerii cadranului știe că suntem și noi aici.

Ridic colțul saltelei grele și oft ușurat, smulgând teancul de scrisori legat de sfoară înainte de a lăsa așternutul să cadă la loc.

"I-am prins." *nu* voi plânge. Nu când mai trebuie să le ascund în camera mea.

Dar ce se va întâmpla dacă vor veni să-mi ardă lucrurile în continuare?

"Să mergem." Xaden deschide ușa, iar eu intru pe hol în același moment în care Rhiannon – cea mai apropiată prietenă a mea din cadran – iese din camera ei cu Ridoc, un alt coechipier al nostru.

Oh. La dracu.

„Vi!” Rhi stă gura deschisă și ea se aruncă, apucându-se de mine și trăgându-mă într-o îmbrățișare. "Esti aici!" Ea se strânge strâns, iar eu mă las să mă relaxez în îmbrățișare cât o bătaie a inimii. Parcă o veșnicie de când n-am văzut-o, nu șase zile.

„Sunt aici”, o asigur, strângând literele într-un braț și înfășurându-l pe celălalt în jurul ei.

Ea îmi strânge umerii, apoi mă împinge înapoi, ochii ei căprui scanându-mi fața într-un mod care mă face să mă simt ca un rahat complet pentru minciuna pe care va trebui să o spun. „Cu ceea ce spuneau toată lumea, am crezut că ești mort.” Privirea ei se ridică peste capul meu. „Credeam că sunteți amândoi.”

„A existat și zvonul că te-ai rătăcit”, adaugă Ridoc. „Dar având în vedere cu cine ai fost, am pariat cu toții pe teoria morții. Mă bucur că am greșit.”

„Promit că o să explic mai târziu, dar am nevoie de o favoare acum”, șoptesc când îmi închide gâtul.

"Violet." Tonul lui Xaden scade.

„Putem avea încredere în ea”, promit, privind înapoi la el. — Și Ridoc.

Xaden pare orice, dar mulțumit. Presupun că suntem cu adevărat acasă.

"De ce ai nevoie?" întreabă Rhi, îngrijorată încruntându-i sprânceana.

Mă dau înapoi, apoi împing literele în mâinile ei. Nici familia ei nu se supune întotdeauna obiceiului de a arde totul. Ea va înțelege. „Am nevoie să păstrezi astea pentru mine. Ascunde-le. Nu lăsa pe nimeni... să le ardă.” Mi se rupe vocea.

Ea aruncă o privire în jos la litere, iar ochii ei se fac mari înainte ca umerii ei să se curbe înăuntru și fața să se mototolească.

„Ce sunteți…” începe Ridoc, privind peste umăr și tăcând. „La naiba.”

„Nu”, șoptește Rhiannon, dar știu că nu-mi refuză favoarea. „Nu Liam. Nu." Privirea ei se ridică încet pentru a-mi întâlni.

Ochii îmi ard, dar reușesc să dau din cap, dresându-mi glasul. „Promite că nu le vei lăsa să aibă astea când vor veni după lucrurile lui, dacă eu nu sunt...” Nu pot să termin.

Rhiannon dă din cap. „Nu ești rănit, nu?” Mă scanează din nou, clipind la linia de cusături de pe jacheta mea de zbor, unde a fost reparată orificiul de la lama veninului în Aretia.

Eu dau din cap. Nu mint. Nu chiar. Corpul meu este perfect sănătos acum.

„Trebuie să plecăm”, spune Xaden.

„Ne vedem la absolvire”. Le aduc un zâmbet apos, dar fac un pas spre Xaden. Cu cât prietenii mei au mai mult spațiu față de mine, cu atât vor fi mai în siguranță în viitorul apropiat.

"Cum o faci?" Îi șoptesc lui Xaden în timp ce cotim colțul în coridorul principal aglomerat al căminelor din primul an.

"Fă ce?" Brațele îi atârnă libere în lateral în timp ce scanează continuu oamenii din jurul nostru și își pune mâna pe partea inferioară a spatelui meu de parcă și-ar fi îngrijorat că ne-am putea despărți. Suntem în toiul grabei și pentru fiecare persoană prea ocupată pentru a ne

observa, există altul care face o dublă luare atunci când ne încrucișăm. Fiecare marcat pe care îl vedem îi dă lui Xaden un semn subtil din cap, semnalând că au fost avertizați de ceilalți.

„Minți pe cei la care îți pasă?”

Privirile noastre se ciocnesc.

Trecem pe lângă unul dintre busturile Primilor Șase și urmărim fluxul mulțimii pe lângă scara largă în spirală care leagă căminele anilor superioare.

Maxilarul lui Xaden se strânge. „Vi...”

Îmi ridic mâna și-l tai. „Nu este o insultă. Trebuie să știu cum să o fac.”

Ne despărțim de aglomerația de cadeți care au ieșit pe ușă în curte, iar Xaden pășește intenționat spre rotondă, deschizând ușa și făcându-mă să trec. Mă îndepărtez de mâna pe care o pune pe spatele meu.

Zihnal trebuie să ne zâmbească, pentru că camera este binecuvântat de goală pentru secunda în care îi ia lui Xaden să mă tragă în spatele primului stâlp la care ajungem. Dragonul roșu ne ascunde de oricine ar putea trece prin spațiul care leagă toate aripile cadranului.

Desigur, voci și pași umplu camera boltită o clipă mai târziu, dar nimeni nu ne vede în spatele stâlpului masiv, tocmai de aceea acesta este locul de întâlnire ales. Mă uit în jurul lui Xaden, observând golul din spatele stâlpilor care ne flanchează. Ori toți ceilalți sunt de cealaltă parte a rotondei, ori suntem primii care ajungem.

„Pentru înregistrarea, nu mint pe oamenii la care țin.” Xaden își coboară vocea în timp ce se înfruntă cu fața la mine, intensitatea ochilor lui ținându-mă cu spatele de stâlpul de marmură. Se apleacă înăuntru, consumându-mi câmpul vizual până devine tot ce văd. „Și sigur că nu te-am mințit *niciodată* . Dar arta de a spune adevăruri selective este ceva ce va trebui să stăpânești, altfel vom muri cu toții. Știu că ai încredere în Rhiannon și Ridoc, dar nu le poți spune adevărul, atât de dragul lor, cât și de dragul nostru. Cunoașterea îi pune în pericol. Trebuie să fii capabil să păstrezi adevărul compartimentat. Dacă nu poți să-ți minți prietenii, păstrezi distanța. A intelege?"

mă încordez. Bineînțeles că știu asta, dar auzind acest lucru spus așa flagrant duce situația acasă ca un cuțit în stomac. "Am înțeles."

„Nu mi-am dorit niciodată să fii pus în această poziție. Nu cu prietenii tăi și mai ales cu colonelul Aetos. Acesta a fost unul dintre multele motive pentru care nu ți-am spus niciodată.”

„De cât timp știai despre Brennan?” Poate că nu este momentul potrivit, dar dintr-o dată este *singurul* moment.

Expiră încet. „Știu despre Brennan de la *moartea lui* .”

Buzele mele se despart și ceva greu se schimbă, ușurând o greutate din piept care există de la Resson.

"Ce?"

„Nu ai ocolit întrebarea.” Trebuie să recunosc, sunt puțin surprins. „Ți-am promis niște răspunsuri.” Se aplecă înainte. „Dar nu pot să promit că o să-ți placă ceea ce auzi.”

„Voi prefera întotdeauna adevărul.” *Câteva* răspunsuri?

„Spun asta acum.” Un zâmbet ironic îi răsucește buzele.

„ *Întotdeauna* o voi face.” Sunetele cizmelor care se amestecă în spatele nostru în timp ce studenții se prezintă pentru formare îmi amintesc că nu suntem în întregime singuri, dar am nevoie de Xaden să audă asta. „Dacă ultimele săptămâni ți-au arătat ceva, ar trebui să fie că nu fug de adevăr, indiferent cât de greu este sau cât costă.”

„Da, bine, m-a costat pe *tine* .” Întregul meu corp se încordează și ochii lui se închid. „La naiba. Nu ar fi trebuit să spun asta.” Le deschide din nou, clătinând din cap, iar mizeria abjectă de acolo îmi face inima să se strângă. „Știu că *nu* ți-am spus. Înțeleg. Dar când viața tuturor celor din jurul tău depinde de cât de bine poți minți, nu este ușor să realizezi că adevărul este cel care te va salva.” Un oftat îi mișcă umerii. „Dacă aș putea face totul din nou, aș face-o altfel, promit, dar nu pot, așa că iată-ne.”

"Iată-ne." Și nici măcar nu sunt sigur unde este *aici* . Îmi schimb greutatea. — Dar atâta timp cât ai vrut să spui ce ai spus despre a-mi spune totul...

El tresări, iar inima mea se scufundă.

„O *să* -mi spui totul odată ce mă pot proteja corespunzător, nu?” Este tot ce pot face să nu mă apuc de el și să încep să tremur. Greu. — Asta ai promis în dormitorul tău. El *nu* îmi face asta. „'Orice vrei să știi și tot ce *nu știi* .' Acestea au fost cuvintele tale.”

„Totul despre *mine* .”

Oh, la naiba, îmi *face* asta. Din nou.

Eu dau din cap. „Nu asta *ai* promis.”

Xaden începe să facă un pas spre mine, dar îmi ridic bărbia, îndrăznindu-l să mă atingă chiar acum. Om inteligent care este, își ține picioarele plantate.

Își trece o mână prin păr și oftă. „Uite, voi răspunde la orice întrebare pe care vrei să o pui despre *mine* . Doamne, *vreau* să mă întrebați, să mă cunoașteți suficient de bine încât să aveți încredere în mine chiar și atunci când *nu* vă pot spune totul.” Dă din cap de parcă acele cuvinte ar fi fost incluse în promisiunea inițială, când amândoi știm al naibii de bine că nu au fost. „Pentru că nu te-ai îndrăgostit de un călăreț obișnuit. Te-ai îndrăgostit de liderul unei revoluții,” șoptește el, sunetul atât de blând încât abia îmi duce la urechi. „Într-o oarecare măsură, voi avea întotdeauna secrete.”

„Trebuie să glumești de mine.” Am lăsat furia să iasă la suprafață în speranța că va arde durerea sfâșietoare a cuvintelor lui. Brennan m-a mințit de șase ani, lăsându-mă să-i plâng moartea când a fost dracu’ în viață tot timpul. Prietenul meu cel mai vechi mi-a furat amintirile și poate m-a trimis să mor. Mama mea și-a construit întreaga *viață* pe o minciună. Nici măcar nu sunt sigur ce părți ale educației mele sunt reale și care sunt fabricate și el crede că nu o să-i *cer* sinceritate totală, deplină?

"Nu glumesc." Nu există scuze în tonul lui. „Dar asta nu înseamnă că nu te voi lăsa să intri așa cum ți-am promis. Sunt o carte deschisă când vine vorba de...”

„Orice *vrei* .” Eu dau din cap. „Și asta *nu* va funcționa pentru mine. Nu de data asta. Nu pot să am încredere în tine din nou fără dezvăluire completă. Perioadă."

Clipește de parcă aș fi reușit să-l uimesc.

"Deplin. Dezvăluire”, cer ca orice femeie rațională care se uită în jos pe bărbatul care i-a ținut secretă viața fratelui ei, darămite un război întreg. "Eu pot te iert că m-ai ținut în întuneric înainte

de azi. Ai făcut-o pentru a salva vieți, posibil chiar și pe ale mele. Dar este onestitate totală și *totală* de acum înainte, sau...” Doamne, va trebui să spun asta?

Chiar sunt pe cale să-i dau un ultimatum lui Xaden-nenorocitul-Riorson?

"Sau ce?" Se apleacă înăuntru, cu ochii ascuțiți.

— Sau mă voi ocupa *să mă* îndrăgostesc de tine, am scuipat.

Surpriza îi iese în ochi cu o secundă înainte ca un colț al gurii să se ridice într-un zâmbet. „Mult noroc cu asta. L-am încercat timp de cinci luni bune. Spune-mi cum iti sta treaba.”

Mă batjocoresc, cu o pierdere completă de cuvinte în timp ce clopotele bat, anunțând începutul formării.

„Este timpul”, spune el. „Ține-ți scuturile sus. Blocați pe toți, așa cum am exersat pe drumul aici.”

„Nici nu pot să *te țin* afară.”

„Veți descoperi că sunt mai greu de blocat decât majoritatea.” Zâmbetul lui este atât de enervant, încât îmi strâng mâinile doar pentru a-mi oferi pumnilor altceva de făcut.

„Hei, urăsc să întrerup ceea ce este evident un moment”, șoptește Bodhi tare din stânga mea. „Dar acesta a fost ultimul clopoțel, așa că acesta este indiciul nostru pentru a începe acest coșmar.”

Xaden aruncă o privire asupra vărului său, dar amândoi dăm din cap. El nu le face prietenilor săi dezonoarea de a întreba dacă și-au îndeplinit misiunile, în timp ce toți opt intrăm în centrul rotondei.

Stomacul îmi sare în gât în timp ce ruloul morții sună din curte. „Nu voi muri azi”, îmi șoptesc.

„Sper că ai dreptate în privința asta”, îi spune Garrick lui Xaden în timp ce ne confruntăm cu ușa deschisă. „Ar fi nefericit să faci toți cei trei ani și apoi să mori în ziua absolvirii.”

"Am dreptate." Xaden iese și noi toți urmăm, pășind în lumina soarelui.

„Garrick Tavis. Xaden Riorson.” Vocea căpitanului Fitzgibbons transmite formația în timp ce citește din lista morții.

„Ei bine, asta e ciudat”, strigă Xaden.

Și fiecare cap din curte ne întoarce direcția.

Pe măsură ce dragonii își păzesc feroce atât puii, cât și orice informații referitoare la dezvoltarea lor, se cunosc doar patru fapte despre Somnul fără vise. În primul rând, este un moment critic de creștere și dezvoltare rapidă. În al doilea rând, durata variază de la rasă la rasă. În al treilea rând, după cum sugerează și numele, este fără vise, iar în al patrulea rând, se trezesc înfometați.

—GHIDUL C OLONELULUI K AORI LA DRAGONKIND _ _ _

CAPITOLUL PATRU

Inima bate suficient de repede pentru a ține timpul cu aripile unui colibri în timp ce traversăm curtea spre estradă, Xaden cu doi pași înaintea noastră. Se mișcă fără teamă, cu umerii drepti și cu capul sus, mânia manifestându-se în fiecare pas intenționat, în fiecare linie strânsă a corpului său.

Îmi ridic bărbia și mă concentrez pe platforma din față, în timp ce pietrișul îmi scârțâie sub cizme, sunetul înăbușind mai mult de un gâfâit de la cadeții din stânga mea. S-ar putea să nu am încrederea lui Xaden, dar o pot simula.

„Tu... nu ești mort.” Căpitanul Fitzgibbons, scribul desemnat în Cuadrantul Călăreților, se uită cu ochii mari pe sub sprâncenele argintii, cu fața înrădăcinată de intemperii transformându-se în aceeași cremă palidă a uniformei, în timp ce bâjbește cu sulul de moarte, scăzând-o.

„Se pare că nu”, răspunde Xaden.

Este aproape comic modul în care comandantul Panchek rămâne cu gura căscată în timp ce se întoarce spre noi de pe scaunul său de pe estradă și, în câteva secunde, mama mea și colonelul Aetos se ridică, blocându-i vederea.

Jesinia face un pas înainte, cu ochii căprui deschiși sub gluga crem, în timp ce aduce rola de moarte pentru căpitanul Fitzgibbons. „Sunt fericită că ești în viață”, semnează ea repede înainte de a apuca rola.

— Și eu, semn înapoi, cu o senzație de rău. Știe ea ce ea cadranul chiar o învață? Niciunul dintre noi nu avea habar în lunile și anii în care am studiat împreună.

Obrajii colonelului Aetos devin din ce în ce mai roșii cu fiecare pas pe care îl facem, privirea lui zbârnind grupul nostru de opt, observând, fără îndoială, cine este aici și cine nu.

Mama își fixează ochii pentru o bătaie a inimii, cu o parte a gurii înclinată în sus într-o expresie pe care aproape îmi este frică să o numesc... mândrie, înainte de a o masca repede, reluând distanța profesională pe care a menținut-o impecabil în ultimul an. O bătaie a inimii. Atât îmi trebuie să știu că am dreptate. Nu există furie în ochii ei, nici frică sau șoc. Doar ușurare.

Nu era în planul lui Aetos. O știu cu fiecare fibră a ființei mele.

„Nu înțeleg”, le spune Fitzgibbons celor doi cărturari din spatele lui, apoi se adresează lui Panchek. „Nu sunt morți. De ce ar fi fost raportați pentru lista morții?”

„De ce *au fost* raportați pentru lista morții?” îl întreabă mama pe colonelul Aetos, cu ochii îngustându-se.

O adiere rece suflă și, deși este o ușurare momentană din cauza căldurii înăbușitoare, știu ce înseamnă cu adevărat – generalul este supărat. Privesc spre cer, dar e doar albastru din câte văd. Cel puțin ea nu a chemat o furtună. Inca.

„Au fost dispăruți de *șase* zile!” Aetos clocotește, cu vocea ridicându-se la fiecare cuvânt furios. „Bineînțeles că i-am raportat morți, dar evident că ar fi trebuit să-i raportăm pentru dezertare și neglijarea datoriei.”

— Vrei să ne raportezi pentru dezertare? Xaden urcă scările de pe estradă, iar Aetos face o treaptă înapoi, cu frica fulgerându-i în ochi. „Ne-ai trimis la *luptă* și ne vei raporta pentru dezertare?” Xaden nu are nevoie să strige pentru ca vocea lui să-i poarte peste formațiune.

"Despre ce vorbeste el?" întreabă mama, privind între Xaden și Aetos.

Începem.

— Habar n-am, măcina Aetos.

„Mi sa ordonat să iau o echipă dincolo de secții la Athebyne și să formez cartierul general pentru Jocurile de Război ale Aripii a Patra și am făcut-o. Ne-am oprit pentru a ne odihni revolta la cel mai apropiat lac dincolo de saloane și am fost atacați de grifoni.” Minciuna se rostogolește de pe limbă la fel de lin ca adevărul, ceea ce este atât impresionant... cât și enervant, pentru că nu are o singură poveste.

Mama clipește, iar sprâncenele groase ale lui Aetos se încruntă.

„A fost un atac surpriză și i-au prins pe Deigh și pe Fuil fără să-și dea seama.” Xaden pivotează ușor, ca și cum ar spune aripile și nu conducerea. „Erau morți înainte de a avea vreo șansă.”

O durere se desfășoară în piept, furându-mi respirația. Cadetei din jurul nostru murmură, dar eu rămân concentrat pe Xaden.

„I-am pierdut pe Liam Mairi și Soleil Telery”, adaugă Xaden, apoi se uită peste umăr la mine. „Și aproape că am pierdut Sorrengail.”

Generalul pivotează și, pentru o secundă, se uită în jos la mine de parcă nu ar fi doar ofițerul meu comandant, cu îngrijorare și un strop de groază în ochi. Se uită la mine de parcă ar fi doar... mamă.

Dau din cap, durerea din piept se intensifică.

„El minte”, acuză colonelul Aetos. Certitudinea din vocea lui îmi face capul să înoate cu posibilitatea ca s-ar putea să nu reușim, să fim uciși acolo unde ne aflăm înainte de a avea șansa să o convingem pe mama.

„Sunt doar în spatele liniei crestei”, îmi spune Tairn.

„Respiră”, șoptește Garrick. „Sau vei leșina.”

Inspir și mă concentrez pe a-mi stabili bătăile inimii.

„De ce naiba aș minți?” Xaden își înclină capul și se uită în jos la colonelul Aetos cu pur dispreț. „Dar cu siguranță dacă nu mă crezi, atunci generalul Sorrengail poate discerne adevărul de propria ei fiică.”

Acesta este indiciul meu.

Pas cu pas, urc scările platformei groase de lemn pentru a sta în partea stângă a lui Xaden. Transpirația se scurge pe ceafă în timp ce soarele dimineții bate pe pielea mea de zbor.

— Cadet Sorrengail? Mama își încrucișează brațele și mă privește cu așteptare.

Greutatea atenției cadranului mă face să-mi limpezesc glasul. "E adevărat."

„Minciuni!" strigă Aetos. „Nu există nicio posibilitate ca doi dragoni să fi fost doborâți de un grup de grifoni. Imposibil. Ar trebui să-i separăm și să-i interogăm individual."

Stomacul mi se înclină.

„Nu cred că este necesar", răspunde generalul, o explozie de gheață suflând înapoi firele părului slăbite de zbor. „Și aș reconsidera insinuarea ta că un Sorrengail nu este adevărat."

Colonelul Aetos se înţepeneşte.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, cadet Sorrengail. Mama își lasă capul într-o parte și îmi aruncă privirea – cea pe care a folosit-o de-a lungul copilăriei mele pentru a dezvălui adevărul când Brennan, Mira și cu mine ne-am alăturat rândurilor pentru a ascunde orice răutate.

„Adevărul selectiv", îmi amintește Xaden. *„Nu spune minciuni."*

O face să sune atât de ușor.

„Am zburat către Athebyne, așa cum ne-a fost comandat." O privesc drept in ochi. „După cum a spus Riorson, ne-am oprit la lac la aproximativ douăzeci de minute ca să putem adăpa dragonii și am descălecat. Am văzut doar doi dintre grifoni apărând cu ei călăreți, dar totul s-a întâmplat atât de repede. Înainte să pot înțelege ce se întâmplă…" *Țineți-l împreună.* Îmi trec mâna peste buzunar, simțind crestele micii sculpturi la care lucrase Andarna Liam înainte de a muri. „Balaurul lui Soleil a fost ucis, iar Deigh a fost eviscerat." Ochii îmi lăcrimănesc, dar clipesc până când vederea mi se limpezește. Mama răspunde doar la putere. Dacă dau vreun semn de slăbiciune, ea îmi va respinge contul ca fiind isteric. — Nu am avut nicio șansă dincolo de saloane, generale.

"Și apoi?" întreabă mama, complet lipsită de emoție.

„Atunci l-am ținut pe Liam în timp ce a murit", afirm, repede să-mi ascund tolba în bărbie.

„Nu puteam face nimic pentru el odată ce Deigh a murit." Îmi ia o secundă să împing amintirile, emoția înapoi în cutia în care trebuie să rămână pentru ca asta să funcționeze. „Și înainte ca trupul lui să fie chiar rece, am fost înjunghiat cu o lamă cu vârf de otravă."

Ochii mamei luminează, iar ea își îndepărtează privirea.

Îmi îndrept atenția către colonelul Aetos. „Dar când am căutat ajutor în Athebyne, am găsit întregul avanpost pustiu și o notă pe care Wingleader Riorson ar putea alege să vegheze asupra unui sat din apropiere sau să alerge către Eltuval."

„Iată misiva." Xaden pune mâna în buzunar și scoate ordinele de la Jocurile de Război. „Nu sunt sigur ce legătură a avut distrugerea unui sat străin cu Jocurile de Război, dar nu am rămas să aflăm. Cadetul Sorrengail era pe moarte și am ales să păstrez ceea ce a mai rămas din echipă". Îi dă mamei ordinele mototolite. „Am ales să-ți salvez fiica."

Ea smulge ordinele și se înțepenește.

„Ne-a luat *zile întregi* să găsim pe cineva capabil să mă vindece, deși nu-mi amintesc să fi fost vindecat", le spun. „Și în clipa în care viața mea a fost în afara pericolului, ne-am zburat înapoi aici. Am ajuns acum o jumătate de oră, așa cum sunt sigur că Aimsir poate verifica."

„Și cadavrele?” întreabă Aetos.

Oh, la naiba. „Eu...” Nu am nicio idee, în afară de Xaden, care mi-a spus că l-au îngropat pe Liam.

„Sorrengail nu ar ști”, răspunde Xaden. „Era delira de otravă. Odată ce am știut că nu se găsește niciun ajutor la Athebyne, jumătate din revoltă a zburat înapoi la lac și a ars atât trupurile călăreților, cât și ale dragonilor, în timp ce eu am luat cealaltă jumătate să găsesc ajutor. Dacă cauți dovezi, atunci o poți găsi fie la aproximativ o sută de metri de lac, în poienița de la est, fie în cicatricile proaspete ale dragonilor noștri.”

"Suficient." Mama se oprește, confirmând fără îndoială cu dragonul ei, apoi se întoarce încet spre colonelul Aetos și, deși are câțiva centimetri asupra ei, el pare brusc mai mic. Înghețul înflorește pe suprafața stratului. „Acesta este scrisul tău de mână. Ai golit un avanpost strategic neprețuit dincolo de saloane pentru *jocurile de război* ?”

„A fost doar pentru câteva zile.” Are bunul simț să se retragă cu un pas. „Mi-ai spus că jocurile sunt la discreția mea anul acesta.”

„Și clar că discreția ta nu are bunul simț”, replică ea. „Am auzit tot ce trebuie să aud. Corectați rata morții, aduceți acești cadeți în formație și începeți absolvirea, astfel încât noii locotenenți să-și poată ajunge la aripile lor. Mă aștept să vă văd în biroul meu în treizeci de minute, colonele Aetos.

Ușurarea aproape că îmi scoate genunchii de sub mine. Ea mă crede.

Tatăl lui Dain stă în atenție. „Da, generale.”

„Ai supraviețuit unei răni de cuțit după ce ai fost aruncat în luptă în primul an”, îmi spune ea.

"Am facut."

Ea dă din cap, un zâmbet mulțumit curbându-și gura pentru toată bătaia inimii. „Poate că semeni mai mult cu mine decât ți-am dat credit.”

Fără un alt cuvânt, mama se plimbă între mine și marginea estradei, lăsându-ne cu colonelul Aetos în timp ce coboară scările. Înghețul se risipește instantaneu și aud pașii ei pe pietrișul din spatele nostru, când colonelul se întoarce spre mine și pe Xaden.

Mai ca ea? Acesta este *ultimul* lucru pe care vreau să fiu.

„Nu vei scăpa cu asta”, șuieră Aetos, dar își păstrează vocea joasă.

„Scăpați cu ce, mai exact?” Xaden răspunde, la fel de tăcut.

„ Știm *amândoi* că nu ai fost scos din misiune de *grifoni* .” Scuipa muște din gură.

„Ce altceva ar fi putut să ne întârzie și să măcelească doi dragoni și călăreții lor?” Îmi îngustesc ochii și îmi las toată furia să strălucească. I-a ucis pe Liam și Soleil. Dă-l dracului. „Cu siguranță, dacă crezi că există o altă amenințare, ai dori să împărtășești acele informații cu restul cadranului, astfel încât să ne putem antrena în mod adecvat pentru a face față.”

Se uită la mine. — Ești atât de dezamăgită, Violet.

„Oprește-te”, ordonă Xaden. „Ai pariat și ai pierdut. Nu poți expune ceea ce crezi că este adevărul fără... ei bine, să-l expui, nu-i așa? Un zâmbet crud înclină buzele lui Xaden. „Dar personal, cred că totul este ușor de rezolvat printr-o misivă către generalul Melgren. Cu siguranță a văzut rezultatul bătăliei noastre cu grifonii.”

Satisfacția curge prin mine de felul în care trăsăturile colonelului se slăbesc.

Datorită relicvelor lor rebele, Melgren nu poate confirma *nimic* atunci când sunt trei sau mai multe marcate implicate, iar Aetos se pare că știe asta.

— Presupun că suntem concediați? întreabă Xaden. „Nu sunt sigur dacă ai observat, dar întregul cadran urmărește cu atenție. Deci, dacă nu ai vrea să-i distrez repovestindu-i ce ni s-a întâmplat...

"Obține. În. Formare." Scrâșnește cuvintele cu dinții strânși.

— Cu plăcere, domnule. Xaden așteaptă să cobor treptele, apoi urmează. „S-a rezolvat", îi spune el lui Garrick. „Readuceți toată lumea în formație."

Arunc o privire peste umăr și văd pe Fitzgibbons clătinând din cap încurcat în timp ce ajustează rata morții, apoi mă îndrept spre echipa mea dintre Imogen și Xaden.

„Nu trebuie să mă escortezi înapoi", șoptesc eu, ignorând privirile fiecărui cadet pe lângă care trecem.

— I-am promis fratelui tău că mă voi ocupa de ceilalți Aetos.

„Ma descurc pe Dain." O lovitură rapidă în mingi nu ar fi inutilă, nu-i așa?

„Am încercat drumul tău anul trecut. Acum îl încercăm pe al meu."

Imogen ridică sprâncenele, dar nu spune nimic.

"Violet!" Dain întrerupe formația, îndreptându-se spre noi când ajungem în echipa a doua, secțiunea Flame. Îngrijorarea și ușurarea care gravează liniile feței lui fac să-mi înțepe puterea în mâini.

„Nu poți să-l omori aici", avertizează Xaden.

"Ești în viață! Am auzit... Dain se întinde spre mine, iar eu mă retrag.

„Atinge-mă și jur pe zei că-ți voi tăia nenorocitele mâini și o să las cadranul să te rezolve în următoarea rundă de provocări, Dain Aetos." Cuvintele mele câștigă mai mult decât câteva gâfâituri, dar nu-mi pasă cine mă aude.

„Violență, într-adevăr." Numărul de amuzament din tonul lui Xaden nu-i ajunge pe față.

"Ce?" Dain se oprește pe loc, sprâncenele i se ridică până la linia părului. — Nu vrei să spui asta, Vi.

"Fac." Îmi sprijin mâinile lângă tecile de la coapse.

„Ar trebui să o crezi pe cuvânt. De fapt…" Xaden nu se obosește să-și coboare vocea. „Dacă nu o faci, o să mă jignesc personal. Ea și-a făcut alegerea și nu ai fost tu. Nu vei fi niciodată tu. Știu. Ea știe asta. Întregul cadran știe asta."

Oh, ucide-mă acum. Căldura îmi înroșează obrajii. Să fii prins în jacheta de zbor înainte de Jocurile de Război este un lucru. Ieșirea noastră în public – când nu sunt sigur că există *un* noi – este alta.

Imogen rânjește și consider meritele de a o da în cot în lateral.

Dain aruncă o privire în stânga și în dreapta, cu fața înroșită atât de stacojiu încât pot vedea culoarea sub barbii lui maro deschis când toată lumea se uită. "Ce altceva? Vei amenința că mă omori, Riorson? replică el, cu dezgustul de pe chip atât de asemănător cu al tatălui său, încât stomacul meu se acru.

"Nu." Xaden scutură din cap. „De ce ar trebui, când Sorrengail este perfect capabilă să facă asta ea însăși? Ea nu vrea să o atingi. Destul de sigur că *toți cei* din cadran au auzit-o. Ar trebui

să fie suficient pentru a-ți păstra mâinile către tine însuți.” Se aplecă, șoapta lui abia ajungând la urechile mele. „Dar în caz că nu este, de fiecare dată când te gândești să-i întinzi fața, vreau să-ți amintești un cuvânt.”

„Și ce este asta?” Dain fierbe.

„Athebyne.” Xaden se retrage, iar amenințarea pură din expresia lui îmi trimite un fior pe piele.

Coloana vertebrală a lui Dain se înțepenește când colonelul Panchek atrage atenția asupra formației.

"Niciun raspuns? Interesant." Capul lui Xaden se înclină într-o parte în timp ce studiază chipul lui Dain. „Reveniți în formație, *lider de echipă* , înainte să pierd orice pretenție de civilizație în numele lui Liam și Soleil.”

Dain palidează și are decența să privească în altă parte înainte de a se întoarce la locul său în fruntea echipei noastre.

Privirea lui Xaden o întâlnește pe a mea pentru o clipă înainte de a merge în fața aripii a patra.

Ar fi trebuit să știu că pentru mândria lui Dain ar include un spectacol.

Echipa se amestecă, făcând loc mie și lui Imogen în locurile noastre obișnuite, iar fața mea se încinge la privirile flagrante ale prietenilor mei.

„A fost... interesant”, îmi șoptește Rhiannon lângă mine, cu ochii umflați și roșii.

„A fost fierbinte”, comentează Nadine din fața noastră, stând lângă Sawyer.

„Triunghiurile amoroase pot deveni *atât* de incomode, nu crezi?” spune Imogen.

Îmi arunc o privire peste umăr către ea pentru că este de acord cu implicația – sau presupunerea lui Xaden, dar ea ridică din umeri fără scuze.

„Doamne, mi-ai fost dor de tine.” Dună albastră din buclele scurte blonde ale lui Quinn se îndoaie în timp ce o lovește pe Imogen pe umeri. „Jocuri de război sunt nasol. Nu ai ratat mare lucru.”

Căpitanul Fitzgibbons face un pas înainte pe estradă, transpirația picurându-i pe față, în timp ce continuă de unde l-am întrerupt, citind nume din lista morții.

„Șaptesprezece până acum”, șoptește Rhiannon. Testul final pentru Jocurile de Război este întotdeauna mortal, asigurând că doar cei mai puternici călăreți trec la absolvire, dar Liam *a fost* cel mai puternic din anul nostru și asta nu l-a salvat.

„Soleil Telery. Liam Mairi, strigă căpitanul Fitzgibbons.

Mă străduiesc să-mi forțez aerul să treacă prin plămâni și să mă lupt cu înțepătura din ochi, în timp ce restul numelor se estompează până când scribul termină rulada, recomandându-și sufletele lui Malek.

Niciunul dintre noi nu plânge.

Comandantul Panchek își dresează glasul și, deși nu este nevoie să-și amplifice magic vocea față de numărul mic la care am fost reduse în ultimul an, pare că nu se poate abține. „Dincolo de laudele militare, nu există cuvinte de laudă pentru călăreți. Răsplata noastră pentru o muncă bine făcută este să trăim pentru a vedea următorul loc de muncă, următorul rang. În conformitate cu tradițiile și standardele noastre, aceia dintre voi care v-ați absolvit al treilea an vor fi acum

încadrați ca locotenenți în armata Navarrei. Faceți un pas înainte când numele dvs. este sunat pentru a vă primi comenzile. Ai până dimineață să pleci spre noile tale locuri de muncă."

Începând cu First Wing, cei trei ani sunt numiți secțiune cu secțiune și fiecare își adună ordinele înainte de a părăsi curtea.

„Este oarecum copleșitor", șoptește Ridoc din partea cealaltă a mea, câștigând o privire de la Dain în timp ce se uită peste umăr din două rânduri înainte.

Dă-l dracului.

„Spunând doar că supraviețuirea la trei ani din acest loc ar trebui să vină cu o cantitate de bere pe viață și o petrecere atât de bună încât să nu-ți amintești." El ridică din umeri.

„Asta e pentru seara asta", spune Quinn. — Ei... scriu de mână acele ordine?

„Pentru al treilea ani au crezut că erau morți", spune Heaton din rândul din spate.

„Cine crezi că va fi noul nostru lider de aripă?" șoptește Nadine din spatele meu.

„Aura Beinhaven", răspunde Rhiannon. „Ea a jucat un rol esențial în victoria lui Second Wing pentru War Games, dar nici Aetos nu s-a descurcat prea rău în locul lui Riorson."

Heaton și Emery sunt chemați din echipa noastră.

Mă uit la ceilalți, amintindu-mi de primii ani care au început cu noi, dar nu vor termina. Primii ani care fie zac îngropați la poalele Basgiathului în șiruri nesfârșite de pietre, fie au fost duși acasă pentru a fi puși la odihnă. Cei doi ani care nu vor vedea niciodată o a treia stea pe umerii lor. Anii trei ca Soleil, care erau siguri că vor absolvi doar ca să cadă.

Poate că locul ăsta este exact așa cum îl numese zburătorul grifon – o fabrică a morții.

„Xaden Riorson", strigă comandantul, iar pulsul îmi saltă în timp ce Xaden înainta cu pași mari pentru a-i primi ordinele, ultimul al treilea an în formație.

Greața mă prinde de stomac și mă legăn. El va fi plecat până dimineață. Plecat. Să-mi spun că îl voi vedea la fiecare câteva zile din cauza legăturii de împerechere dintre Tairn și Sgaeyl nu potolește panica care îmi grăbește respirația. El nu va fi aici. Nu pe saltea, testându-mă și împingându-mă să fiu mai bun. Nu în Battle Brief sau pe linia de zbor.

Ar trebui să fiu fericit pentru spațiu, dar nu sunt.

Panchek își reia locul pe podium, trecându-și mâinile pe liniile tăiate ale uniformei, ca și cum ar netezi orice riduri.

„Te voi găsi înainte să plec." Vocea lui Xaden îmi trece prin scutul și gândurile în spirală, apoi se estompează când iese din curte și intră în cămin.

Măcar vom putea să ne luăm la revedere. Sau lupta la revedere. Tot ceea ce.

„Felicitări noilor locotenenți", spune Panchek. „Ceilalți dintre voi vă veți raporta la problema centrală pentru a vă preda uniformele – da, vă puteți păstra peticele câștigate – și vă veți ridica pe cele noi. Din acest moment, secundele sunt acum anii trei, iar primii sunt acum anii doi, cu toate privilegiile pe care le presupune. Noile desemnări de comandă vor fi postate în comună în această seară. Esti concediat."

O urale răsunătoare se ridică în curte și sunt prins într-o îmbrățișare de către Ridoc, apoi Sawyer, apoi Rhiannon și chiar Nadine.

Am reușit. Suntem oficial în al doilea an.

Din cei unsprezece primi ani care au trecut prin echipa noastră în cursul anului, atât înainte, cât și după Treierare, noi cinci suntem singurii care au rămas în picioare.

Pentru acum.

După trei decese consecutive de prizonieri în timpul interogatoriilor sale, această comandă este de părere că maiorul
Burton Varrish ar trebui să fie realocat dintr-o aripă activă până la noi ordine.

—MISSIVĂ DE LA LIEUTENENT COLONEL DEGRENSI, SAMARA OUTPOST, CĂTRE GENERALUL MELGREN

CAPITOLUL CINCI

Riders petrec la fel de greu precum ne batem.

Și ne luptăm al naibii de greu.

Sala de adunare este mai zgomotoasă decât am văzut-o până când soarele începe să apune în acea seară. Cadeții se adună în jurul — sau în cazul celui de-al doilea aripi, deasupra — mese pline de mâncare și ulcioare de vin dulce, bere spumoasă și o limonadă de lavandă care are în mod clar partea ei de lichior distilat.

Doar masa din estradă este goală. Pentru acest moment, nu există lideri de aripi, lideri de secție, nici măcar un lider de echipă în vedere. În afară de stelele de pe partea din față a umerilor noștri care denotă anii noștri la Basgiath, toți suntem egali în seara asta. Nici măcar locotenenții proaspăt unși care rătăcesc să își ia rămas bun nu sunt în lanțul nostru de comandă.

Se aud un bâzâit plăcut în capul meu, datorită limonadei și a celor două stele argintii de pe umărul meu.

„Chantara?” întreabă Rhiannon, aplecându-se înainte să privească dincolo de mine și ridicând sprâncenele spre Ridoc, care stă pe partea cealaltă a mea. „Din fiecare privilegiu care vine odată cu a fi al doilea an, asta e ceea ce aștepți cu nerăbdare? Este doar un zvon.”

Satul care aprovizionează Basgiath a fost întotdeauna deschis pentru cei doi ani din Cadranul Vindecătorilor, Cuadrantul Scribilor și Cuadrantul Infanteriei, dar nu și al nostru. Am fost interzișii de aproape un deceniu după ce o ceartă a dus la un bar local arzând.

„Spun doar că am auzit că ar putea ridica interdicția în sfârșit și am rămas blocați cu acest grup de întâlniri în ultimul *an* ”, afirmă Ridoc, folosindu-și paharul pentru a se mișca în jurul holului, care este în mare parte în spatele nostru. „Așadar, chiar și posibilitatea de a obține concediu pentru a petrece câteva ore în Chantara în fiecare săptămână este cu siguranță ceea ce aștept cel mai mult.”

Nadine rânjește, cu ochii sclipind în timp ce strânge într-o mână părul pe care l-a vopsit în mov în seara asta, ca să nu cadă în ulcior, și se aplecă peste masă pentru a clinti paharul de ceașca lui Ridoc. „Auzi, auzi. Devine puțin... Ea își încrețește nasul, aruncând o privire pe lângă Sawyer către celelalte echipe din aripa noastră. „Cunoscut pe aici. Pun pariu că până în al treilea an se va simți de-a dreptul incestuos.”

Toți râdem, niciunul dintre noi nu afirmă ceea ce este evident. Statistic vorbind, o treime din clasa noastră nu va supraviețui pentru a ne vedea al treilea an, dar suntem Echipa de Fier din acest an, după ce am pierdut cei mai puțini cadeți între Parapet și Gauntlet, așa că aleg să gândesc pozitiv în această seară și în fiecare noapte de următoarele cinci zile, timp în care singura noastră datorie va fi să ne pregătim pentru sosirea primilor ani.

Rhiannon își trage una dintre împletiturile sub nas și își încruntă sprânceana ca Panchek în timp ce își bate prelegeri în batjocură: „Știi că excursiile la Chantara sunt doar pentru închinare, cadete."

„Hei, nu am spus niciodată că nu voi trece la templul lui Zihnal pentru a-i aduce respectul zeului norocului." Ridoc își pune mâna peste inimă.

„Și nu pentru că te rogi să ai puțin noroc în timp ce ceilalți cadeți sunt în oraș", comentează Sawyer, ștergându-și spuma de la bere de pe buza superioară pistruiată.

„Îmi schimb răspunsul", spune Ridoc. „ Abia aştept cu nerăbdare să fim capabili să fraternizez cu alte cadrane *oriunde în timpul nostru de nefuncţionare."*

„Ce este timpul de nefuncționare despre care vorbești?" glumesc. S-ar putea să mai avem câteva ore goale ici și colo în comparație cu primii ani, dar există o grămadă de cursuri mai grele îndreptate către noi.

„Acum avem *weekend-uri* și voi lua orice timp avem." Rânjetul lui devine răutăcios.

Rhiannon se aplecă în față pe coate și îmi face cu ochiul. „De parcă ai folosi fiecare secundă pe care o poți obține cu un anumit locotenent Riorson."

Obrajii mei înroșiți de lichior se încălzesc și mai mult. "Nu sunt-"

În jurul mesei se aude un *huiduieli* răsunător .

„Aproape toată lumea te-a văzut prezentând la formație în jacheta lui de zbor înainte de Jocurile de Război", spune Nadine. „Și după spectacolul de azi dimineață? Vă rog." Ea își dă ochii peste cap.

Dreapta. Afișajul după ce mi-a spus că va păstra *întotdeauna* secrete față de mine.

„Personal, aștept cu nerăbdare scrisorile", spune Rhiannon, sărind clar pentru a mă salva când Imogen și Quinn sosesc, alunecând lângă Nadine. „A trecut mult prea mult timp de când nu am putut vorbi cu familia mea."

Împărtășim un mic zâmbet, niciunul dintre noi nu menționează că ne-am furișat din Montserrat pentru a-i vedea familia în urmă cu câteva luni.

„Fără sarcină de corvoadă!" adaugă Sawyer. „Nu voi mai curăța niciodată un alt fel de mâncare pentru micul dejun."

Nu voi împinge niciodată un alt cărucior de bibliotecă cu Liam.

„Mă duc cu răspunsul lui", este de acord Nadine, trăgând ulcioarele cu alcool către Imogen și Quinn.

Cu câteva luni în urmă, Nadine nici măcar nu a recunoscut prezența lui Imogen din cauza relicvei ei rebele. Îmi dă speranță că noii locotenenți care poartă același semn s-ar putea să nu se confrunte cu discriminare în noile lor locuri de muncă, dar am văzut direct la Montserrat cum privesc aripile la cei marcați - de parcă ar fi fost ofițerii care au perpetuat rebeliunea, nu părinții lor. .

Apoi, din nou, având în vedere ceea ce știu acum, toată lumea are dreptate să nu aibă încredere în ei. Să nu ai încredere *în mine* .

„Al doilea an este cel mai bun”, spune Quinn, turnând bere din ulcior într-o cană de cositor. „Toate privilegiile și doar o parte din responsabilitatea celor trei ani.”

„Dar fraternizarea între cadrane este cu siguranță cel mai bun avantaj”, adaugă Imogen, forțând un zâmbet și tresărind înainte de a-și atinge degetul de despicarea buzei.

"Asta am spus!" Pumnul Ridoc pompează aerul.

„Ți s-a despicat buza în timp ce voi băieți…” o întreabă Nadine pe Imogen, cu vocea stinsă pe măsură ce masa tace.

Cobor ochii la limonada mea. Alcoolul nu amorțește durerea de vinovăție care stă puternic pe umerii mei. Poate că Xaden are dreptate. Dacă nu pot să-mi mint prietenii, poate ar trebui să încep să-mi păstrez distanța ca să nu-i ucid.

— Da, spune Imogen, privind în direcția mea, dar nu ridic privirea.

„Încă nu-mi vine să cred că ați văzut acțiune”, spune Ridoc, tot jucăușul murind. „Nu Jocurile de Război – care erau deja înfricoșătoare, cu Aetos în locul lui Riorson – ci grifoni reale, adevărate.”

Îmi strâng mai strâns paharul. Cum ar trebui să stau aici și să mă comport de parcă aș fi aceeași persoană când ceea ce sa întâmplat în Resson a schimbat fiecare lucru despre ceea ce cred?

"Cum a fost?" Nadine întreabă încet. „Dacă băieți nu vă supărați să întrebăm?”

Da, mă deranjează.

„Întotdeauna am știut că ghearele de grifon sunt ascuțite, dar pentru a doborî un dragon…” Vocea lui Sawyer se stinge.

Degetele îmi albesc și puterea clocotește sub piele când îmi amintesc de venele roșii furioase de lângă ochii acelui purtător întunecat când venea după mine pe Tairn. înapoi, privirea din Liam când și-a dat seama că Deigh nu va reuși.

„Este firesc să te întrebi”, îmi amintește Tairn. *„Mai ales când experiența ta i-ar putea pregăti pentru luptă în ochii lor.”*

„Ar trebui să se ocupe de treburile lor”, răspunde Andarna, cu vocea aspră, ca și cum ar fi adormit. *„Toți ar fi mai bine să nu știe.”*

„Băieți, poate că acum nu este...” începe Rhiannon.

„A naibii de naiba”, spune Imogen înainte de a-și arunca băutura înapoi și de a trânti paharul de masă. „Vrei adevărul? Dacă nu ar fi fost Riorson și Sorrengail, toți am fi murit.”

Privirea mea se îndreaptă spre a ei.

Este cel mai apropiat lucru de un compliment pe care mi l-a făcut vreodată.

Nu există milă în ochii ei verzi pal, în timp ce se uită înapoi, dar nu există nici un snark defensiv. Doar respect. Părul ei roz îi cade de pe obraz în timp ce își înclină capul spre mine. „Și oricât de mult mi-aș fi dorit să nu se fi întâmplat nimic din toate acestea, cel puțin cei dintre noi care am fost acolo știm cu adevărat groaza cu care ne confruntăm.”

Mi se strânge gâtul.

„Lui Liam”, spune Imogen, ridicând paharul și sfidând regula nescrisă că nu mai vorbim despre cadeții morți după ce numele lor este citit din rolă.

„Pentru Liam.” Îl ridic pe al meu și toți cei de la masă fac la fel, beau pentru el. Nu este suficient, dar trebuie să fie.

„Pot să vă dau un sfat până în al doilea an?” spune Quinn după un moment de liniște. „Nu vă apropiați prea mult de primii ani, mai ales până când Threshing nu vă spune câți dintre ei ar merita de fapt să-i cunoașteți.” Ea se strâmbă. "Ai incredere in mine."

Ei bine, asta e îngrijorător.

Umbra strălucitoare a conexiunii mele cu Xaden se întărește, încolăindu-mi mintea ca un al doilea scut și mă uit peste umăr să-l văd dincolo de hol, rezemat de peretele de lângă ușă, cu mâinile în buzunarele pieilor de zbor. . Garrick vorbește cu el, dar ochii lui sunt fixați pe ai mei.

"A te distra?" întreabă el, împingându-mi scuturile cu ușurință enervantă.

Un fior de conștientizare se repezi pe pielea mea. Amestecând alcool și Xaden cu siguranță nu este o idee bună.

Sau este cea mai bună idee?

„Orice trece prin mintea aceea frumoasă, sunt aici pentru asta.” Chiar și de la această distanță, pot să-i văd privirea întunecându-se.

Aștepta. E în piele de zbor, îmbrăcat să plece. Inima îmi strânge, luându-mi puțin din zumzet cu ea.

El dă din cap spre ușă.

„Mă întorc imediat”, spun, punându-mi ceașca pe masă și clătinându-mă puțin în timp ce stau în picioare. Gata cu limonadă pentru mine.

— Cu siguranță sper că nu, mormăi Ridoc. „Sau o să-mi distrugi toate fanteziile când vine vorba de aceea.”

Îmi dau ochii peste cap spre el, apoi îmi traversez camera haotică spre Xaden.

"Violet." Privirea lui îmi trece peste fața, zăbovind pe obrajii mei.

Îmi place felul în care îmi spune numele. Sigur, alcoolul îmi depășește logica, dar vreau să-l aud spunând din nou.

— Locotenentul Riorson. Există o linie argintie la guler care arată noul său rang, dar nu există alte semne care să-i dezvăluie identitatea în cazul în care cade în spatele liniilor inamice. Fără desemnare a unității. Fără petice cu sigiliu. Ar putea fi orice locotenent din orice aripă, dacă nu pentru relicva care îi marchează gâtul.

„Hei, Sorrengail”, spune Garrick, dar nu-mi pot desprinde ochii de la Xaden suficient de mult ca să mă uit în direcția lui. „Bună treabă astăzi.”

„Mulțumesc, Garrick”, răspund, apropiindu-mă de Xaden. Se va răzgândi și mă va lăsa să intru. Trebuie.

„Doamne, voi doi.” Garrick scutură din cap. „Fă-ne tuturor o favoare și găsește-ți rahatul. Ne întâlnim pe câmpul de zbor.” Îl lovește pe umărul lui Xaden și pleacă.

„Arăți...” Oftez, pentru că nu aș fi avut vreodată succes să-l mint, iar neclaritatea din capul meu nu mă ajută. „Bun în piele de zbor pentru ofițeri.”

„Sunt aproape exact ca cei de cadeți.” Un colț al gurii i se ridică, dar nu este chiar un zâmbet.

„N-am spus că nu arăți bine și în acelea.”

„Ești...” El își înclină capul spre mine. „Beat, nu-i așa?”

„Sunt încurcat în mod plăcut, dar nu în întregime slăbită.” Nu are nici un sens, dar este exact. "Inca. Dar noaptea este tânără și nu sunt sigur dacă ai auzit, dar nu avem nimic de făcut în următoarele cinci zile decât să ne pregătim pentru primii ani și să petrecem.

„Mi-aș dori să pot sta să văd ce faci cu tot acest timp.” Mă privește leneș, privirea i se încălzește de parcă și-ar fi amintit cum arăt eu goală, iar pulsul îmi sare. „Ieși cu mine?”

Dau din cap, apoi îl urmăresc în comună, unde își apucă rucsacul de lângă perete și îl pune pe umeri neobișnuit, de parcă nu ar fi două săbii atârnate de spatele lui.

Un grup de cadeți plutește în jurul panoului de anunțuri, ca și cum noua listă de conducere va apărea în orice secundă și ar putea fi șterși din ea dacă cineva descoperă că nu se uită.

Da, e Dain în mijlocul lor.

„Nu aștepți să plece mâine dimineață?” Îl întreb pe Xaden, ținând vocea jos, în timp ce traversăm podeaua de piatră a spațiului întins.

„Ei preferă ca liderii aripilor să-și părăsească mai întâi camerele, pentru că le place băieților noi să te muți repede.” Aruncă o privire către mulțimea din jurul panoului de anunțuri. — Și din moment ce bănuiesc că nu oferi un loc în patul tău...

„Nu sunt suficient de beat ca să fac acest declin în judecată”, îl asigur în timp ce deschide o ușă către rotondă. „Ți-am spus, nu mă culc cu bărbați în care nu am încredere, iar dacă nu oferi o dezvăluire completă...” Scutur din cap și regret imediat, aproape că îmi pierd echilibrul.

„Îți voi câștiga încrederea de îndată ce vei realiza că nu ai nevoie de dezvăluire completă. Trebuie doar să ai curajul să începi să pui întrebările la care vrei de fapt răspunsuri. Nu-ți face griji pentru pat. Ne vom întoarce acolo. Anticiparea este bună pentru noi.” El zâmbește – într-adevăr *zâmbește al naibii* – și aproape că mă face să-mi regândesc decizia.

„Îți spun că nu suntem împreună pentru că nu-mi vei oferi singurul lucru de care am nevoie – sinceritate – și tu contrazici cu „e bine pentru noi”?” Mă batjocoresc și cobor scările și trec pe lângă doi dintre stâlpii de marmură din rotondă. „ *Aroganța* .”

„Încrederea nu este aroganță. Nu pierd luptele pe care le aleg. Și amândoi avem voie să avem limite. Nu ești singurul care poate stabili regulile în această relație.”

Mă trezesc la implicația că eu sunt problema aici. — Și ai o ceartă cu mine? Lumea se înclină ușor când ridic privirea la el.

„Aleg o luptă *pentru* tine. Există o diferență.” Expresia i se întărește în timp ce privirea i se smuciază spre stânga, spre apropierea colonelului Aetos și a unui călăreț care poartă gradul de maior.

„Riorson. Sorrengail.” Gura colonelului se transformă într-un zâmbet sarcastic. „Atât de *încântat* să vă văd pe amândoi în seara asta. Pleci în aripa sudică atât de curând? Frontul va fi norocos să aibă un călăreț atât de capabil.”

Mi se strânge pieptul. Xaden nu merge într-o aripă de gardă mijlocie ca majoritatea locotenenților. E trimis pe front?

„Aș spune că mă voi întoarce înainte să-ți fie dor de mine”, răspunde Xaden, cu mâinile slăbite pe lângă el, „dar se spune că l-ai supărat pe generalul Sorrengail suficient pentru a fi redistribuit la un avanpost de coastă”.

Fața colonelului se pete. „S-ar putea să nu fiu aici, dar nici tu nu vei fi la fel de des. Doar o dată la două săptămâni, conform noilor tale comenzi.”

Ce? Stomacul meu se înclină și este nevoie de fiecare gram de control pe care îl am pentru a nu întinde mâna și să mă stabilesc.

Maiorul își strecoară mâna în buzunarul de la piept al uniformei sale perfect presate și scoate două misive pliate. Părul lui negru este perfect pieptănat, cizmele lui strălucesc perfect, zâmbetul lui perfect crud.

Puterea se ridică în mine, răspunzând amenințării.

„Unde sunt manierele mele?” spune colonelul Aetos. „Violet, acesta este noul tău vicecomandant, maior Varrish. El este aici pentru a strânge nava, după cum se spune. Parem să fi devenit puțin lasă cu ceea ce permitem aici. Desigur, actualul comandant executiv al cadranului se va ocupa în continuare de operațiuni, dar noua poziție a lui Varrish răspunde doar lui Panchek.

— Cadet Sorrengail, îl corectez pe colonel. Vicecomandant? Al naibii *de grozav* . „Fiica generalului”, răspunde Varrish, privindu-mă cu o evaluare clară, atenția lui concentrându-se pe fiecare pumnal pe care îl am la îndemână. "Fascinant. Am auzit că ești prea fragil pentru a supraviețui un an în cadran.

„Prezența mea ar sugera altceva.” Ce ticălos.

Xaden ia ambele misive, având grijă să nu atingă mâinile lui Varrish, apoi mi-o dă pe cea care are numele meu mâzgălit pe față. Spărgem sigiliile personale de ceară ale lui Melgren în același moment, apoi desfășurăm ordinele oficiale.

Cadetului Violet Sorrengail i se acordă prin prezenta două zile de concediu o dată la paisprezece zile, pentru a fi folosit doar pentru a zbura cu Tairn direct către și dinspre locul sau locația actuală a lui Sgaeyl. Orice altă absență de la cursuri va fi considerată infracțiune pedepsită.

Strâng din dinți pentru a nu-i oferi colonelului reacția pe care și-o dorește atât de evident și îndoiesc cu grijă ordinele, strecurându-le în buzunarul de la șold. Cred că Xaden spune același lucru, iar rotirea frunzelor ne pune la fiecare șapte zile. Tairn și Sgaeyl nu sunt niciodată despărțiți mai mult de trei zile. O săptămână? Vor fi într-o stare de durere aproape constantă. Este insondabil.

„Tairn?” Mă întind după el.

El răcnește atât de tare încât îmi zdrăngănește creierul.

— Dragonii își dau propriile ordine, spune Xaden calm, punându-și în buzunar hârtiile.

„Bănuiesc că vom vedea.” Colonelul Aetos dă din cap, apoi își întoarce privirea către a mea. „Știi, am fost îngrijorat de conversația noastră anterioară până mi-am amintit ceva.”

„Și ce este asta?” întreabă Xaden, pierzându-și clar răbdarea.

„Secretele au un efect de pârghie slab. Ei mor împreună cu oamenii care îi păstrează.”

Ceea ce nimeni nu spune deschis este că, în timp ce toate cele patru cadrane se supun Codului de conduită, prima responsabilitate a unui călăreț este față de Codex, care deseori anulează reglementările pe care le trăiesc alte cadrane.
Prin definiție: călăreții își fac propriile reguli.

— M AJOR A GHIDUL FENDRA PENTRU C AADRANTUL CALĂRILOR (EDIȚIE NAUTORIZĂ)

–

CAPITOLUL ŞASE

Tel zvâcnit în stomacul meu nu are nimic de-a face cu limonada. Sunt destul de sigur că colonelul Aetos tocmai a insinuat că ne va ucide.

„Bine că nu păstrăm secrete”, replică Xaden.

Zâmbetul lui Aetos trece pe cel mai blând pe care l-am văzut toată viața, iar transformarea este ciudată. — Ai grijă cu cine împărtășești poveștile tale de război, Violet. Mi-ar plăcea să o văd pe mama ta pierzându-și oricare dintre fiice.”

Ce naiba? Energia îmi trosnește în vârful degetelor.

Se uită la mine pentru o clipă, asigurându-se că înțeleg punctul de vedere, apoi se întoarce și intră în comun fără un alt cuvânt, Varrish urmând.

„Tocmai ți-a amenințat viața”, mârâie Xaden, umbrele ieșind din spatele stâlpilor.

„Și al Mira”. Dacă spun cuiva ce sa întâmplat cu adevărat, o va ținti și pe ea. Mesaj livrat. Puterea îmi arde prin vene, căutând o ieșire. Furia nu face decât să alimenteze energia care se ridică rapid într-un val copleșitor, amenințând să mă sfâșie.

„Hai să te scoatem afară înainte să dai locul,” spune Xaden, întinzându-mi mâna.

Îi dau lui, concentrându-mă pe a ține fulgerul la distanță în timp ce intrăm în curte, dar cu cât mă lupt mai greu să-l îmblânzesc, cu atât devine mai fierbinte și, odată ce suntem în întunericul curții, îmi rup mâna. de la Xaden ca putere lacrimi din partea mea, opărind fiecare nerv la ieșire.

Fulgerul luminează cerul nopții, lovind curtea la aproximativ patruzeci de metri distanță. Muște de pietriș.

„La naiba!”

Xaden aruncă un scut de umbră, prinzând stâncile înainte ca acestea să poată lovi pe oricare dintre cadeții din apropiere. — Cred că alcoolul nu îți atenuează sigiliu, spune el încet. „Veștile bune sunt că totul este de piatră aici.”

„Îmi pare rău!” Îi strig pe ceilalți în timp ce se împrăștie, făcând o strâmbă de lipsa mea de control total jenantă. „Uitați să mă protejați. Cadranul are nevoie de protecție *de la* mine.” Inspirând adânc, mă întorc spre Xaden. „Aripa de Sud? Asta ai ales?” Wingleader-ul își alege întotdeauna locul de serviciu.

„Nu aveam altă opțiune în momentul în care ne-au scris de mână ordinele. Voi fi la Samara. Mi-am petrecut astăzi împachetând și expediind majoritatea lucrurilor mele."

Este cel mai estic avanpost al aripii de sud, unde granițele provinciilor Krovla și Braevick se intersectează și la o zi de zbor distanță. „Vor avea doar ore împreună de fiecare dată când vor face zborul."

„Da. E destul de supărată."

— Și Tairn. Întind mâna către Andarna în caz că nu a plecat încă.

„Ai pierdut orice contact cu realitatea dacă crezi că mă apropii de el chiar acum", răspunde ea, cu vocea stricată din somn. *„Este într-o dispoziție."*

"Ar trebui sa dormi." Ar trebui să se acomodeze pentru Somnul fără vise. Încă nu știu exact ce înseamnă asta și nici Tairn nu este deschis la întrebări cu privire la secretele parentale ale dragonilor, dar insistă că a dormi departe în următoarele două luni este esențială pentru creșterea și dezvoltarea ei. O parte din mine nu poate să nu mă întreb dacă este pur și simplu o modalitate inteligentă de a evita majoritatea anii adolescenței ai dragonilor capricioase.

Ca la un semnal, Andarna răspunde cu un căscat: *„Și dor de toată drama?"*

„Vom avea doar ore să..." șoptesc eu, îndepărtând privirea de la privirea intensă a lui Xaden. "Știi. Pentru a transmite informații." Curtea îmi amintește de o sală de bal la aproximativ două ore după ce toată lumea rezonabilă a părăsit petrecerea, plină de beți și de decizii proaste. Cum naiba o să rezolvăm Xaden și cu mine orice suntem fără timp împreună?

„Sunt sigur că tocmai asta este ideea. Ne vor despărți cât mai mult timp și cât mai des posibil. Va trebui să profităm la maximum de timpul pe care îl avem."

„Nu te urăsc atât de mult în seara asta", îi șoptesc.

„Este alcoolul. Nu-ți face griji, mă vei disprețui din nou mâine." Întinde mâna, iar eu nu mă retrag când îmi leagăn ceafa.

Căldura se răspândește peste fiecare centimetru al corpului meu. Afectul pe care îl are asupra mea este pe cât de enervant, pe atât de incontestabil.

"Ascultă la mine." Își coboară vocea și mă trage ușor spre el, aruncând o privire către un grup de cadeți bărbători care privesc în apropiere. *„Joacă împreună."*

Dau din cap.

„Mă întorc în șapte zile", spune el în beneficiul oamenilor care trec. *„Sgaeyl și Tairn nu vor putea vorbi la distanță. Vor simți emoții, dar asta este. Amintiți-vă că conducerea va citi orice misivă pe care o trimitem."* Se aplecă, făcând să pară tuturor celorlalți de parcă suntem blocați într-un fel de îmbrățișare de rămas bun, ceea ce nu este departe de adevăr.

„Se pot întâmpla multe în șapte zile." Înțeleg ce îmi spune mental. „Ce ar trebui să fac cât timp ești plecat?"

„Nimic din ceea ce contează nu se va schimba", mă asigură el în beneficiul privitorilor. *„Nu te implica în nimic pe care Bodhi și ceilalți fac."* Are acea înfățișare – cea de oțel pe care o obține atunci când este sigur că are dreptate.

„ Chiar nu te vei schimba, nu?" șoptesc, pieptul mi se strânge.

„Nu este vorba despre noi. Fiecare ochi va fi pus pe tine și nu ai o relicvă a rebeliunii care să-ți ascunzi acțiunile de Melgren dacă ești prins singur. Implicarea pe tine însuți pune în pericol tot ceea ce lucrăm.” Un alt grup de cadeți se apropie, îndreptându-se spre rotondă.

Este greu de argumentat împotriva acestui lucru, mai ales când ceea ce am plănuit necesită să fiu lăsat în voia mea.

"O să-mi fie dor de tine." Mâna lui se flexează pe ceafa mea în timp ce câțiva călăreți de la Third Wing se apropie puțin prea mult. *„Poți avea încredere deplină doar în cei care ne-au fost alături la Resson.”*

„Gândește-te la tot timpul liber pe care îl vei avea fără să fii nevoit să mă antrenez constant pe saltea.” Cedez îndemnului neîncetat de a-l atinge, ridicându-mi mâinile la pieptul lui, astfel încât să-i pot simți bătăile constante ale inimii sub vârful degetelor mele și să dau vina pe alcool pentru lipsa totală de judecată.

„Aș prefera mult să te am sub mine pe saltea decât timpul liber.” Brațul lui mă înfășoară în jurul taliei, trăgându-mă mai aproape. *„Când vine vorba de celelalte marcate, nu riscați să aveți încredere în ei. Nu încă. Ei știu că nu te pot ucide, dar unii dintre ei s-ar bucura să te vadă rănit, având în vedere cine este mama ta.”*

„Revenind la asta, nu?” Încerc să zâmbesc, dar buza de jos îmi tremură. De fapt, nu sunt supărat că a plecat. Asta vorbește limonada.

„Nu am lăsat asta niciodată”, îmi amintește el, ținând vocea jos, deși ceilalți din curte ne oferă acum mai mult decât suficientă intimitate. „Ține-te în viață și mă voi întoarce în șapte zile.” Mâna lui alunecă pe partea laterală a gâtului meu, iar degetul mare mă zgârie maxilarul în timp ce își coboară gura la doar o suflare deasupra mea. „Am reușit să ne menținem unul pe altul în viață astăzi. Ai încredere în mine încă?”

Inima mi se zguduie. Aproape că pot să simt sărutul lui, și dumnezei, îl vreau.

„Cu viața mea”, șoptesc eu.

"Asta e tot?" Gura lui plutește deasupra mea, totul promite și fără livrare.

"Asta e tot." Încrederea se câștigă și nici măcar nu *încearcă* .

„Păcat”, șoptește el, ridicând capul. „Dar așa cum am spus, anticiparea este un lucru bun.”

Bunul simț se prăbușește prin ceața poftei cu o ușurință stânjenitoare. Pentru numele naibii, ce am făcut aproape?

„Fără anticipare.” Mă uit de-a dreptul, dar cuvintele mele sunt lipsite de muşcătură. „Nu se întâmplă, îți amintești? Asta e alegerea ta. Am tot dreptul să mă întorc imediat în sala de adunare și să aleg pe cine vreau să-mi încălzesc patul. Cineva un pic mai *obișnuit.* ” Este o cacealma. Pot fi. Sau alcool. Sau poate vreau doar ca el să simtă aceeași incertitudine ca mine.

„Aveți absolut toate drepturile, dar nu o veți.” Îmi aruncă un zâmbet lent.

„Pentru că ești imposibil de înlocuit?” Nu iese ca un compliment. Cel puțin asta îmi spun.

„Pentru că încă mă iubești.” Certitudinea din ochii lui înțepă fiecare centimetru din temperamentul meu.

„La naiba și pleacă, Riorson.”

„Aș face-o, dar ai stăpânire pe mine.” El aruncă o privire între trupurile noastre.

„Uf!” Îmi las mâinile de pe talia lui și mă dau înapoi. "Merge."

„Ne vedem peste șapte zile, Violență.” Se dă înapoi, îndreptându-se spre tunelul care duce la câmpul de zbor. „Încercați să nu incendiați locul cât timp sunt plecat.”

Mă uit în direcția lui generală până când îmi dau seama că e cu mult dincolo de vederea mea. Și apoi mai stau acolo încă câteva minute, respirând încet până sunt sigur că am emoțiile sub o oarecare aparență de control. Ce naiba e in neregula cu mine? Cum pot să vreau pe cineva care refuză să-mi spună tot adevărul? Cine face un joc din asta cu actul lui ridicol *întreabă-mi orice* ? De parcă aș avea primul indiciu ce să întreb?

„Se va întoarce”, spune Rhi, venind în spatele meu, ținând o scrisoare proprie, emoția strălucind în ochii ei, în ciuda tonului sumbru al cuvintelor ei.

„Nu ar trebui să-mi pese.” Cu toate acestea, încă îmi înfășoară brațele în jurul secțiunii mediane de parcă ar trebui să fiu ținută împreună. „Cu ce te lupți cu un zâmbet?”

„S-a întâmplat ceva între voi doi?” Ea duce scrisoarea în buzunar.

„Care este scrisoarea?” eu contrazic. „Ai primit comenzi?” Comenzile înseamnă de obicei un singur lucru. Mă apuc de umerii ei și rânjesc. "Ai?"

Ea se strâmbă. „Am vești bune și vești proaste.”

„Vești proaste mai întâi.” Acesta este noul meu motto.

„Aetos este noul nostru lider de aripi.”

Fața mea cade. „Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Care sunt veștile bune?”

„Cianna, ofițerul nostru executiv, a ajuns să devină ofițer executiv al secțiune." Zâmbetul ei este mai strălucitor decât orice lumină magică. „Și te uiți la noul nostru lider de echipă.”

"Da!" Eu strig de-a dreptul de încântare absolută și o strâng într-o îmbrățișare. "Felicitări! Vei fi uimitor! Ești deja!"

„Sărbătorim?” întreabă Sawyer cu voce tare de la marginea curții.

„Abso-al naibii-luth!” strigă Ridoc, cu bere zvârnind peste marginile cănii lui în timp ce se repezi spre noi. „Liderul echipei Matthias!”

„Care este primul tău ordin, lider de echipă?” întreabă Sawyer, Nadine alergând să-și atingă pașii lungi.

Rhi aruncă o privire peste fiecare dintre noi și dă din cap ca și cum ar fi ajuns la o decizie. "Trăi."

Zâmbesc și îmi doresc să fie atât de simplu.

Toate cererile de volum de la Arhivele din Basgiath trebuie să fie înregistrate și depuse. Orice cadet care nu reușește să facă acest lucru va fi raportat pentru neglijarea datoriei, precum și pedepsit pentru pierderea oricărui text pe care nu l-a urmărit cu exactitate.

—GHIDUL COLONELULUI D AXTON PENTRU A EXCELĂȚI ÎN CADRANTUL CRIBE _ _

CAPITOLUL ŞAPTE

„Eu Nu am văzut niciodată această cameră până acum," spune Ridoc cinci zile mai târziu, lăsându-se pe scaunul de lângă mine, în timp ce sala de clasă în formă de U, în stil amfiteatru, de la etajul al treilea se umple pentru Orientare. Suntem grupați în secțiunile și echipele noastre în aripile noastre, așându-ne în al doilea rând pe partea dreaptă, uitându-ne peste podeaua îngropată la First Wing.

Zgomotul de afară devine un zumzet constant pe măsură ce civilii sosesc mâine pentru Ziua Conscripției, dar este încă liniște între zidurile cadranului. Ne-am petrecut săptămâna aceasta pregătindu-ne pentru sosirea primilor ani, ne-am învățat rolurile la Parapet și am băut prea mult noaptea. Cu siguranță face ca plimbarea pe holuri dimineața devreme să fie interesantă.

„Nu am fost niciodată în al doilea an înainte", răspunde Rhiannon din partea mea, cu proviziile perfect aliniate pe birou.

"Buna observatie." Ridoc dă din cap.

„Am reușit!" Nadine se alunecă lângă Ridoc, împingându-și șuvițele de păr mov de pe față cu o mână înfășurată și înfășurată. „Cum n-am mai fost niciodată în această cameră până acum?"

Rhiannon doar scutură din cap.

„Nu am mai fost niciodată în al doilea an", îi spun Nadinei.

"Dreapta. Are sens." Ea își scoate lucrurile din geantă, apoi le aruncă la picioare. „Bănuiesc că niciunul dintre cursurile noastre nu a fost atât de departe pe hol anul trecut."

„Ce s-a întâmplat cu mâna ta?" întreabă Rhiannon.

"Este jenant." Ea ridică bretele ca să putem vedea. „Am alunecat și m-am întors pe trepte aseară. Nu-ți face griji, vindecătorii cred că Nolon ar putea avea un loc pentru mine mâine înainte de Parapet. A fost condus zdrențuit de la Jocurile de Război."

„Bărbatul acela are nevoie de o pauză", spune Rhiannon, clătinând din cap.

„Mi-aș dori să avem o pauză ca și celelalte cadrane." Ridoc bate pixul pe birou. „Chiar și cinci sau șase zile pentru a scăpa."

„Încă mă recuperez din ultima pauză de șase zile pe care am avut-o departe de aici", încerc să glumesc.

Fața lui Rhi cade, iar restul echipei noastre se liniștește.

La dracu. *Nu* a fost ceea ce trebuie spus, dar sunt epuizat. Nu are rost să încerc să dorm când nu mă pot lăsa să visez la Resson.

„Sunt prin preajmă dacă vrei să vorbim.” Zâmbetul amabil al lui Rhi mă face să simt că am doi centimetri înălțime pentru că nu am lăsat-o să intre.

Vreau să vorbesc? Absolut. Sunt în stare? Nu după ce Aetos a spus clar să nu împărtășesc *poveștile mele de război.* El o țintește deja pe Mira — nu-mi pun și eu cel mai bun prieten în această situație. Poate că Xaden are dreptate. Dacă nu pot să mint, toți prietenii mei ar fi mai în siguranță dacă aș păstra distanța.

„Bună ziua, anii doi”, spune un călăreț înalt, cu vocea răsunând în timp ce se îndreaptă spre centrul podelei, liniștind camera. „Sunt căpitanul” – tresări el, zgâriind barba tunsă, care este cu o nuanță mai închisă decât pielea lui aurie deschisă – „Profesor Grady. Și, după cum vă puteți da seama, sunt nou anul acesta și m-am obișnuit cu întregul titlu *de profesor* , precum și să fiu din nou copii de aproximativ douăzeci și unu de ani. A trecut ceva timp de când nu am fost în cadran.”

Se întoarce spre capătul sălii de clasă – singura secțiune în care nu sunt locuri – și își strâmbă degetele spre biroul greu de lemn de acolo. Mai puțină magie o face să scârțâie pe podea până când profesorul Grady își scoate palma. Apoi se oprește. Se întoarce spre noi și se sprijină pe spate de marginea biroului. "Asa e mai bine. Felicitări că ai trăit primul tău an.” Întoarce capul încet, cu privirea aruncându-ne pe fiecare dintre noi. „Sunteți optzeci și nouă în această cameră. Din câte îmi spun cărturarii, ești cea mai mică clasă care a mers pe această sală de la Primii Șase.”

Mă uit la rândurile goale de scaune de deasupra Primei Aripi. Știam anul trecut că avem cel mai puțin număr de dragoni dispuși să se unească, dar să vedem cât de puțini dintre noi suntem cu adevărat este... deconcertant.

„Se leagă mai puțini dragoni”, îi spun lui Tairn, știind că Andarna a plutit în Somnul fără Vise în urmă cu câteva zile. *— Asta pentru că Empyreanul știe despre venin?*

"Da." Aproape că aud suspinul exasperat din vocea lui Tairn.

„Dar avem nevoie de mai mulți călăreți. Nu mai puține.” Nu are sens.

— Empyreanul rămâne împărțit dacă ar trebui sau nu să ne implicăm, mormăi Tairn. *„Oamenii nu sunt singurii care păstrează secrete.”*

Dar Andarna și Tairn și-au făcut deja alegerea – sunt sigură de asta.

„…Dar al doilea an aduce propriile sale provocări”, continuă profesorul Grady, în timp ce mă concentrez asupra orei. „Anul trecut, ai învățat să călărești dragonii care te-au ales. Anul acesta, vei învăța ce să faci dacă cazi. Bine ați venit la Rider Survival Course, sau pe scurt RSC.”

"Ce naiba e aia?" mormăie Ridoc.

„Nu știu”, șoptesc, scriind literele *RSC* în cartea goală din fața mea.

„Dar tu știi totul.” Ochii i se fac mari.

„Clar că nu.” Pare să fie tema în ultima vreme.

„Nu știi ce este?” întreabă profesorul Grady zâmbind, privind fix la Ridoc. „Bine, tactica noastră funcționează.” Încrucișează o cizmă în fața celeilalte. „RSC este păstrat clasificat dintr-un motiv, așa că obținem reacțiile dumneavoastră autentice la situațiile în cauză.”

„Nimeni nu vrea reacțiile mele autentice”, murmură Ridoc.

Îmi mușc un zâmbet și scutur din cap.

„RSC te va învăța cum să supraviețuiești dacă te desparte de dragonul tău în spatele liniilor inamice. Este un element de bază al celui de-al doilea an, care culminează cu două evaluări complete pe care trebuie să le promovezi pentru a continua la Basgiath – una în câteva săptămâni… iar cealaltă *la* jumătatea anului.”

„Ce naiba fac ei cu un călăreț care *nu* trece?” întreabă Rhiannon încet.

Fiecare membru al echipei mele se uită la mine. "Habar n-am."

Caroline Ashton își ridică mâna de pe scaunul din First Wing dincolo de cameră. Un fior îmi curge pe coloana vertebrală când îmi amintesc cât de aproape fusese ea de Jack Barlowe – călărețul care fusese intenționat să mă omoare până când l-am ucis eu în schimb.

"Da?" întreabă profesorul Grady.

„Ce înseamnă mai exact „ *în jurul* mijlocului anului”?” întreabă Caroline. „Sau „ *în câteva săptămâni* ”?”

„Nu vei ști data exactă”, răspunde el, ridicând sprâncenele.

Ea pufăie, aşezându-se pe spate pe scaunul ei.

„Și nu îți voi spune, indiferent de câte ori îți dai ochii peste cap. Niciun profesor nu o va face pentru că, pur și simplu, vrem să fii surprins. Dar *vrem* să fiți pregătiți. În această cameră, vă voi instrui despre navigație, tehnici de supraviețuire și cum să rezistați interogatoriilor în caz de capturare.”

Stomacul mi se întoarce, iar bătăile inimii se dublează. Tortura. Vorbește despre torturat. Și acum am informații pentru care merită torturat.

„Și vă veți confrunta oricând cu încercări pentru acestea”, continuă profesorul Grady, „luate din orice loc din cadran”.

„O să ne răpească?” Nadine gâfâie, frica împletindu-i tonul.

„Sună ca asta”, mormăie Sawyer ca răspuns.

„Întotdeauna ceva pe aici”, adaugă Ridoc.

„Eu și ceilalți evaluatori vă vom oferi feedback în timpul acelor încercări, așa că, până când vor veni evaluările dumneavoastră complete, veți putea rezista...” El își lasă capul într-o parte, ca și cum și-ar fi ales cu grijă cuvintele. „Ei bine, să fii capabil să reziste naibii prin care te vom supune. Ia-o de la cineva care i-a supraviețuit: atâta timp cât nu te spargi în timpul interogatoriului, te vei descurca bine.”

Rhiannon ridică mâna, iar profesorul Grady dă din cap spre ea.

„Și dacă ne spargem?” ea intreaba.

Toate urmele de amuzament îi părăsesc fața. „Nu.”

Cu pulsul încă batându-mă la o oră după Orientare, mă îndrept spre singurul loc care obișnuia să-mi calmeze nervii năruiți – Arhivele.

În timp ce trec prin ușă, inhalez parfumul pergamentului, cerneală și parfumul

inconfundabil al lipiciului pentru legături de cărți și scot o respirație lungă și liniștitoare. Rând după rând de rafturi se întind prin camera masivă, fiecare mai înaltă decât Andarna, dar nu chiar până la Tairn, pline cu nenumărate volume despre istorie, matematică, politică – ceea ce am crezut că este toate cunoștințele de pe continent. Și să mă gândesc, la un moment dat în viața mea, m-am gândit că urcat pe scări ar fi cel mai înfricoșător lucru pe care l-aș face vreodată.

Acum, pur și simplu exist cu pericolul mereu prezent al vicecomandantului Varrish, amenințarea lui Aetos atârnând deasupra capului meu, o revoluție secretă care ar putea să ne ucidă pe toți în orice moment și acum tortura iminentă din partea RSC. Cam dor de scări.

După cinci zile de vizionare, numele Jesiniei a apărut în sfârșit în programul cărturarilor postat afară în această dimineață, ceea ce înseamnă că este timpul să începem.

La naiba *să nu te implici* . Sunt sigur că nu voi sta și nu fac nimic în timp ce fratele meu și Xaden își riscă viața. Nu atunci când sunt sigur că răspunsul pentru protejarea atât a civililor Aretia, cât și a lui Poromish este chiar aici, la Basgiath. S-ar putea ca revoluția să nu aibă un scrib în rândurile sale, dar mă are pe *mine* și, dacă există măcar o șansă prin care putem câștiga acest război fără armele pe care revoluția nu le-a făcut sau *găsit* , atunci o iau. Sau cel puțin investigarea posibilității.

Numai cărturarii pot continua pe lângă masa lungă de stejar din apropierea ușii, așa că eu stau la marginea ei și îmi trec degetele peste granulele și cicatricile lui familiare în timp ce aștept. Dacă pregătirea pentru a fi scrib m-a învățat ceva, a fost răbdarea.

Doamne, mi-e dor de acest loc. Mi-e dor de ceea ce credeam că va fi viața mea. Simplu. Liniște. Nobil. Dar nu-mi este dor de femeia care am fost, cea care nu i-a cunoscut puterea. Cea care credea tot ce citea cu o încredere nesfârșită, de parcă simplul act de a scrie ceva pe o pagină goală a făcut-o evanghelie.

O siluetă ușoară purtând o tunică crem, pantaloni și glugă se apropie și, pentru prima dată în viața mea, sunt nervos să o văd pe Jesinia.

„Cadet Sorrengail”, semnează ea, zâmbind când ajunge lângă mine și dându-și gluga înapoi. Părul ei este mai lung acum, împletitura maro aproape ajungând până la talie.

— Cadet Neilwart, semn înapoi, zâmbind la vederea prietenului meu. „Trebuie să fim singuri pentru a garanta un salut atât de entuziast.” Scribii sunt puternic descurajați să manifeste emoție. La urma urmei, treaba lor nu este să interpreteze, ci să înregistreze.

„Suntem”, semnează ea, apoi se aplecă să privească pe lângă mine. — Ei bine, cu excepția lui Nasya.

„Doarme”, o asigur. „Ce faci acolo?”

„Repar câteva legături”, semnează ea. „Majoritatea tuturor se pregătește pentru noii cadeți care vor veni mâine. Zilele liniștite sunt preferatele mele.”

"Amintesc." Petrecusem aproape fiecare zi liniștită la această masă, pregătindu-ne pentru examen sau ajutându-l pe Markham... sau pe tatăl meu.

„Am auzit despre…” Fața ei se prăbușește. "Îmi pare rău. A fost întotdeauna foarte drăguț cu mine.”

"Mulțumesc. Chiar imi este dor de el." Îmi strâng mâinile în pumni și mă opresc, știind că ceea ce spun în continuare fie ne va duce mai aproape de adevăr... fie mă va ucide.

"Ce este?" semnează ea, muşcându-şi buza.

E prima în anul ei. Asta înseamnă că probabil încearcă să urmeze calea adeptată, cea mai grea dintre toate gradele pentru cărturari și pe cea pe care trebuie să o aibă fiecare Curator al Cuadrantului Scribilor. Înseamnă că nu numai că petrece mai mult timp cu Markham decât alți scribi, dar aproape că nu va părăsi Arhivele.

Greața îmi cuprinde stomacul la posibilitatea foarte reală că nu pot avea încredere în ea. Poate că nu există scribi în cadrul mișcării dintr-un motiv.

„Mă întrebam dacă ai vreo carte mai veche despre întemeierea lui Basgiath? Poate ceva despre motivul pentru care au ales această locație pentru secții?” Semnez.

— Secțiile? semnează ea încet.

„Pregătesc o apărare pentru o dezbatere în istorie despre motivul pentru care Basgiath este aici, în loc să fie construit în Calldyr.” Și iată, prima mea minciună adevărată. Nu este nimic selectiv adevărat în această afirmație. Nici vreo modalitate de a o lua înapoi. La bine și la rău, acum sunt dedicat propriei mele cauze – salvând cât mai mulți oameni din acest război.

"Sigur." Ea zambeste. "Așteptați aici."

"Mulțumesc."

Zece minute mai târziu, ea predă două volume scrise cu mai bine de o sută de ani în urmă și îi mulțumesc din nou înainte de a pleca. Răspunsul pentru a proteja Aretia este în Arhive. Trebuie sa fie. Trebuie doar să-l găsesc înainte ca nici măcar saloanele să nu ne poată salva.

Un lucru este să treci parapetul în primul an.
Însă, a privi nenumărați candidați care își pierd viața din cauza asta, se simte un pic ca și pe moarte.
Nu te uita dacă te poți ajuta.

—P AGE 88-4 , C ARTEA LUI B RENNAN _

CAPITOLUL OPT

Ziua inscripției arată puțin diferit pe această parte a ei. Mă aplec peste crenelările turnului din colegiul principal de război și iau notă de lungimea liniei în timp ce clopotele sună la ceasul al nouălea, dar evit să observ trăsăturile candidaților individuali pe măsură ce se depun, pornind lung, scara in serpentina care ii va aduce la parapet.

Nu mai am nevoie de chipuri în coșmarurile mele.

— Încep să urce scările, îi spun lui Rhiannon, care stă în picioare cu o pană și sul.

„Par nervos”, spune Nadine, aplecându-se nesăbuit peste marginea turnului pentru a vedea candidații aliniați poveștile de mai jos.

Nu sunt singurii. Sunt la patru pași de Dain și de mâinile lui care fură amintirile care ar putea să-mi smulgă fiecare secret din cap.

Îmi închid scuturile exact așa cum m-a învățat Xaden și fantezez să-l împing pe Dain de pe turn.

A încercat să vorbească cu mine, pe care am oprit-o repede. Și privirea de pe chipul lui? Ce naiba de drept are el să arate... *cu inima frântă* ?

— Nu erai nervos? o întreabă Rhiannon pe Nadine. „Personal, nu aș fi reușit fără Vi aici.”

Ridic din umeri și sar pe perete, luând un loc în stânga lui Rhi. „Ți-am dat doar puțin mai multă tracțiune. Ai avut curajul și echilibrul să treci.”

„Nu plouă ca în timpul Parapetului nostru.” Nadine ridică privirea spre cerul de iulie fără nori și își șterge sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii. „Sperăm că mai mulți dintre ei reușesc să treacă.” Ea aruncă o privire spre mine. „Ai fi crezut că mama ta ar fi reținut furtuna anul trecut, având în vedere că traversezi.”

„E clar că nu o cunoști pe mama mea.” Ea nu ar chema furtuna ca să mă omoare ca pe un laș, dar ea sigur că n-ar fi oprit-o ca să mă salveze.

„Numai nouăzeci și unu de dragoni au fost de acord să se lege anul acesta”, spune Dain, sprijinindu-se cu spatele de peretele de lângă intrarea în parapet. El se află în poziția exactă în care a fost Xaden anul trecut și are exact același însemn pe umăr: liderul aripii. Nemernicul îi ucide pe Liam și Soleil și este promovat ca recompensă. Dă-ți seama. „Mai mulți candidați care trec nu vor egala mai mulți cicliști.” El se uită în direcția mea, dar își abate rapid privirea.

Nadine deschide ușa de lemn din partea de sus a turelei și aruncă o privire în josul scărilor. „Sunt cam la jumătatea drumului”.

"Bun." Dain împinge de pe perete. „Amintiți-vă de reguli. Matthias și Sorrengail, slujbele voastre sunt doar să luați ultimul rol înainte de Parapet. Nu te implica...”

„Cunoaștem regulile.” Îmi sprijinesc mâinile pe peretele de lângă coapse și mă întreb pentru a zecea oară de când m-am trezit azi dimineață când va sosi Xaden astăzi.

Poate că atunci voi putea adresa cele trei cărți despre meșteșugul de a țesă țesăturile în noduri tradiționale de Tyrish pe care mi le-a lăsat – fâșii de țesătură incluse – pe biroul noii mele camere de la etajul al doilea. Nu e ca și cum aș avea nevoie de un hobby.

Dar nota lăsată de Xaden pe teancul de cărți? Cel care a citit *am vrut să spun ce am spus pe parapet. Chiar și atunci când nu sunt cu tine, ești doar tu.* Nu avea nevoie de explicații.

Se luptă.

„Bine”, spune Dain, scoțând cuvântul în timp ce se uită la mine. „Și Nadine...”

„Nu am un loc de muncă.” Nadine ridică din umeri și își ia sforile uniformei de unde și-a tăiat mânecile. „M-am plictisit.”

Dain se încruntă la Rhiannon. „Conduceți o navă strânsă acolo, lider de echipă.”

Ce fund.

„Nu există reglementări cu privire la patru călăreți pe turelă în timpul Parapetului”, răspunde ea. — Nici măcar nu mă face să încep azi dimineață, Aetos. Ea ridică privirea din sulul ei perfect numerotat și ridică un deget. „Și dacă te *gândești* să-mi spui să te numesc *lider* , îți reamintesc că Riorson a făcut o treabă al naibii fără să fie nevoie ca toată lumea să-l implore.”

— Pentru că i-a speriat pe toată lumea, mormăie Nadine. „Ei bine, toată lumea, în afară de Violet.”

Îmi lupt cu zâmbetul meu și pierd pe măsură ce Dain se încordează, în mod evident fără cuvinte.

„Din moment ce suntem doar noi”, spune Rhiannon, „ce știi despre noul vicecomandant?”

„Varsh? Nimic în afară de faptul că este un nebun complet care crede că cadranul s-a înmuiat în anii de când a absolvit,” răspunde Dain. „Este prieten cu tatăl meu.”

Cifre.

„Da, este un adevărat vis cu ochii deschiși pe aici”, răspunde Rhiannon sarcastic.

După Resson, încep să realizez că există un scop pentru a ne împinge până la punctul de a ne sparge. Mai bine să spargi aici decât să-ți omoare prietenii odată ce plecăm.

„Iată-i,” spune Nadine, îndepărtându-se din drum în timp ce primii candidați ajung în vârf, cu pieptul zvârcolindu-le de urcare.

„Par atât de tineri”, îi spun lui Tairn, mutându-mi greutatea pe perete și dorindu-mi să fi fost puțin mai atentă învelindu-mi genunchiul stâng în această dimineață. Transpirația a slăbit deja bretelea, iar materialul care alunecă mă enervează.

„La fel și tu”, răspunde el cu un mârâit scăzut. A fost supărător în ultimele două zile și nu-l pot învinovăți. El este sfâșiat între a face exact ce vrea – să zboare la Sgaeyl – și să mă vadă pedepsit pentru acțiunile lui.

Privirea primului candidat se leagănă de la părul violet al Nadinei către coroana mea, arătându-și tot argintul în împletitura mea obișnuită de coronet. "Nume?" Întreb.

„Jory Buell”, spune ea, luptându-se să-și tragă răsuflarea. E înaltă, cu cizme bune și ceea ce pare a fi un haita echilibrat, dar efortul ei va funcționa împotriva ei pe parapet.

„Urește-te”, ordonă Dain. „Odată ce te vei afla de cealaltă parte, îi vei da numele deținătorului rolei.”

Fata dă din cap în timp ce Rhiannon își notează numele în primul loc.

Toate sfaturile pe care Mira mi le-a dat anul trecut îmi trec prin minte, dar nu am voie să le dau. Acesta este un cu totul alt tip de provocare, să stea deoparte și să nu faci nimic în timp ce acești candidați își riscă viața încercând să devină... noi.

Pentru mulți dintre ei, vom fi ultimele fețe pe care le vor vedea.

"Noroc." Atât am voie să spun.

Ea trece peste parapet, iar următorul candidat ia locul ei. Rhiannon își ia numele, iar Dain așteaptă până când Jory ajunge la o treime din drum înainte de a-l lăsa pe băiat să înceapă.

Mă uit la primii câțiva candidați, cu inima în gât, în timp ce îmi amintesc de teroarea și incertitudinea acestei zile de anul trecut. Când un candidat alunecă la sfert și cade, râpa de dedesubt înghițindu-i ultimele țipete, mă opresc să mă uit să văd dacă ajung pe partea cealaltă. Inima mea nu poate suporta.

După două ore, le întreb numele fără nicio intenție de a le aminti, dar iau notă de cele deosebit de agresive, ca taurul unui tip cu o bărbie adânc despicată, care se îndreaptă spre el, aruncând fără ezitare candidatul slăbit cu părul roșu care se zbate la mijloc.

O mică parte din mine moare urmărind cruzimea ei și este o luptă să ne amintim că fiecare candidat este aici la alegerea lui. Toți sunt voluntari, spre deosebire de celelalte cadrane, care iau conscripși care trec examenul de admitere.

„Jack Barlowe Junior”, notează Rhiannon pe sub răsuflarea ei.

Nu mi-e dor de felul în care Dain tresare și arată în direcția mea.

Respirând încet, mă întorc către următorul din rând, încercând să uit cum m-a băgat Barlowe la infirmerie anul trecut. Tremur la amintirea modului în care a forțat energie pură în mine prin mâinile lui în acea zi pe saltea, zgâiindu-mi oasele.

„Nam…” încep, dar cuvântul meu moare pe limbă în timp ce mă uit șocată la candidatul care stă mult deasupra mea. Este mai înalt decât Dain, dar mai scund decât Xaden, cu o construcție musculoasă și o bărbie puternică și, deși părul lui brun-nisip este mai scurt decât ultima dată când l-am văzut, aș recunoaște acele trăsături, acei ochi, oriunde. „Cam?”

Ce naiba caută aici?

Ochii lui verzi fulgeră de surprindere, apoi clipesc de recunoaștere. „Aaric... Graycastle.”

Îl recunosc al doilea nume, dar ultimul? — Tocmai ai inventat asta? îi șoptesc. „Pentru că este îngrozitor.”

„Aaric. Graycastle, repetă el, făcându-și maxilarul. Își ridică bărbia cu aceeași aroganță pe care am văzut-o la fiecare dintre frații săi și în special la tatăl său. Chiar dacă nu l-am recunoscut din zeci de ori în care viețile părinților noștri ne-au aruncat în aceeași cameră, acei ochi verzi

uluitor îl marchează la fel cum îmi face părul meu. Nu va păcăli pe nimeni care și-a întâlnit vreodată tatăl sau *vreunul* dintre frații lui.

Mă uit la Dain, care se uită deschis la Cam... *Aaric* .

„Ești sigur de asta?” întreabă Dain, iar îngrijorarea din ochii lui îmi dă o privire asupra *lui* Dain din nou, dar este de scurtă durată. Acea versiune a lui Dain, cea de care puteam conta mereu, a murit în ziua în care mi-a furat amintirile și ne-a pus pe un curs de coliziune cu venin. „Treci parapetul acela și nu mai poți întoarce înapoi.”

Aaric dă din cap.

„Aaric Graycastle”, îi repet lui Rhiannon, care îl scrie, dar știe clar că se întâmplă ceva.

— Tatăl tău știe? îi murmură Dain lui Aaric.

„Nu este treaba lui”, răspunde el, apropiindu-se de parapet și dându-și umerii. „Am douăzeci de ani.”

„Corect, pentru că asta va face diferența când își va da seama ce faci, replică Dain, rupându-și mâna prin păr. „Ne va ucide pe toți.”

— Ai *de* gând să-i spui? întreabă Aaric.

Dain clătină din cap și îmi pare că am un răspuns pentru toate astea când el este nenorocitul de lider.

„Bine, atunci fă-mi o favoare și ignoră-mă”, îi spune el lui Dain.

Dar nu eu.

„Suntem echipă a doua, secțiunea de flăcări, aripa a patra”, îi spun lui Aaric. Poate îi pot convinge pe ceilalți să-l țină pentru ei dacă îl recunosc.

Dain deschide gura.

„Nu azi”, îi spun, clătinând din cap.

Își închide gura.

Aaric își reglează rucsacul și trece peste parapet, iar eu nu mă pot convinge să privesc.

"Cine a fost acela?" întreabă Rhiannon.

"Oficial? Aaric Graycastle, îi spun eu.

Ea ridică o sprânceană și vinovăția se instalează în stomacul meu.

Sunt deja prea multe secrete între noi și asta e ceva ce pot să-i dau. Ceva pe care merită să știe, din moment ce tocmai l-am îndrumat către echipa noastră. "Intre noi?" șoptesc, iar ea se uită la mine cu o sprânceană arcuită. „Al treilea fiu al regelui Tauri”.

"Oh, la naiba." Se uită peste umăr la parapet.

„Destul de mult. Și pot să garantez că tatăl lui nu știe ce face.” Nu cu ce s-a simțit după ce fratele mai mare al lui Aaric a murit în timpul Treieratului său, acum trei ani.

„Ar trebui să fie un an ușor”, spune Rhiannon sarcastic, apoi face semn următoarei persoane fără să piardă o bătaie. "Nume?"

„Sloane Mairi.”

Capul îmi bate în direcția ei, iar inima îmi sare în gât. Același păr blond, deși în prezent se încurcă în briza pe lângă umerii ei. Aceiași ochi albaștri ca cerul. Aceeași relicvă de rebeliune strângând în jurul brațului ei. Sora mai mică a lui Liam.

Rhiannon se uită cu privirea.

Dain pare că a văzut un spectru.

„Cu un „e” la capăt”, spune Sloane, îndreptându-se spre trepte și ținându-și nervoasă părul după urechi. O să-i sufle înapoi în față cu următoarea rafală de vânt, orbindu-o temporar pe parapet și nu pot lăsa să se întâmple asta.

I-am promis lui Liam că voi avea grijă de ea.

"Stop." Sar de pe perete, apoi scot banda mică de piele pe care o țin în buzunarul din față al uniformei și i-o dau. „Leagă-ți mai întâi părul pe spate. Impletitura este cea mai buna.”

Sloane tresări.

„Vi...” începe Dain.

Mă uit peste umăr la el. El este motivul pentru care Liam nu este aici pentru a-l proteja pe Sloane. Furia îmi curge prin vene, încălzindu-mi pielea. — Nu îndrăzni să mai spui un cuvânt, sau te voi arunca de pe această turelă, Aetos. Puterea îmi trosnește prin mâini fără a fi chemată și erupe deasupra capului, străpungând cerul pe orizontală.

Hopa!

Stă, mormăind ceva despre pierderea fiecărei lupte de astăzi.

Sloane îmi ia pielea încet, apoi își împletește părul – simplu și rapid – legându-l cu banda și privindu-mă tot timpul cu cei trei centimetri pe care îi are asupra mea.

„Brațele întinse pentru echilibru”, îi spun, greața mă cuprinse cu riscul pe care e pe cale să și-l asume. „Nu lăsa vântul să-ți balanseze pașii.” Au fost cuvintele Mira, iar acum sunt ale mele. „Păstrează-ți ochii pe pietrele din fața ta și nu te uita în jos. Dacă pachetul alunecă, renunțați la el. Mai bine o pierzi decât viața.”

Ea ridică privirea la părul meu, apoi în jos la cele două petice cusute pe uniforma mea de vară chiar deasupra inimii mele. Unul este patch-ul a doua echipă pe care l-am câștigat în timpul bătăliei de echipă de anul trecut, iar celălalt este un fulger care se ramifică în patru direcții diferite. „Tu ești Violet Sorrengail.”

Dau din cap, mi se leagă limba. Nu mă pot gândi la cuvintele potrivite să spun despre cât de rău îmi pare pentru pierderea ei. Tot ce-ți vine în minte nu este suficient.

Expresia ei se schimbă și ceva care seamănă mult cu ura îi umple ochii în timp ce se aplecă, cu vocea liniștită, astfel încât eu sunt singurul care o aude spunând: „Știu ce sa întâmplat cu adevărat. L-ai ucis pe fratele meu. El a murit pentru *tine* .”

De fapt, pot simți cum se scurge sângele de pe fața mea, în timp ce clipesc amintirea lui Deigh care s-a izbit de wyvern care venise după Tairn, trimițându-l pe Liam să zboare peste șa mea. Fusese atât de greu încât umerii mei aproape s-au dislocat încercând să-l împiedic să cadă.

"Da." Nu pot nega și nu-mi întorc privirea. "Îmi pare atât de rău-"

„Du-te direct în iad”, șoptește ea. „Și chiar vreau să spun asta. Sper că nimeni nu-ți recomandă sufletul lui Malek. Sper că o respinge. Liam a valorat o duzină de felul tău și sper că vei petrece veșnicia plătind pentru cât m-ai costat pe mine, cât ne-ai costat pe noi *toți .”*

Da, privirea aceea din ochii ei este *cu siguranță* ură.

Inima îmi abandonează corpul și aterizează undeva în vecinătatea recomandării ei.

„Nu a fost vina ta”, spune Tairn.

"Era." Și dacă nu-mi strâng rahatul acum, îl voi eșua pe Liam din nou. — Simțiți-vă liber să mă urăști, îi spun lui Sloane, făcându-mă deoparte și degajând drumul spre parapet. „Fă-mi doar o favoare și întinde-ți brațele, ca să nu-l vezi pe Liam înaintea mea. Fă-o pentru el. Nu eu." Atât de mult pentru mentorul grijuliu și blând pe care am sperat să fiu pentru ea.

Ea își ridică privirea de la a mea și se ridică.

Vântul bate și ea se clătinește, trimițându-mi ritmul cardiac să crească.

„Despre ce naiba-mairi furios era vorba?" întreabă Rhiannon.

Eu dau din cap. Pur și simplu... nu pot.

Apoi, fata încăpățânată își întinde în sfârșit brațele și începe să meargă. Nu mă uit în altă parte. Mă uit la fiecare pas blestemat pe care îl face de parcă viitorul meu ar fi legat de al ei. Respirația îmi îngheață când ea se împiedică pe jumătate, iar plămânii mei nu se extind complet până când o văd ajungând de cealaltă parte.

„A reușit", îi șoptesc lui Liam.

Apoi iau următorul nume.

Scandidații până la unu cad de la parapet, conform listelor. Sunt cu patru mai mult decât anul nostru.

La o oră după ce numerele sunt calculate, cadranul se adună într-o formație tipică - trei coloane pe aripă - și paznicul numere nume după nume, împărțind primii ani în echipe.

Echipa noastră este aproape plină și încă nu e niciun semn de Sloane.

Am căutat-o mai devreme în curte, dar ori se ascunde de mine... ori se ascunde de mine. Acesta este singurul răspuns logic.

Nadine, Ridoc și cu mine așteptăm în urma celor opt primii ani care își schimbă greutatea, întruchiparea vie a anxietății. Aaric stă cu o postură imposibil de perfectă, dar își ține capul în jos lângă o fată cu părul roșu al cărei ten este verde complet în rândul din față.

Frica care iradiază din ei este palpabilă. Este în fiecare picătură de sudoare care alunecă pe gâtul tipului îndesat, două rânduri înainte, în fiecare unghie mușcată bruneta scuipă pe pietrișul de lângă el. Le iese din pori.

„Sunt eu, sau e al naibii de ciudat?" întreabă Ridoc din dreapta mea.

„Al naibii de ciudat", este de acord Nadine. „Vreau să le spun că va fi în regulă..."

„Nu este politicos să minți", spune Imogen din spatele nostru, unde stă alături de Quinn, care pare de-a dreptul plictisită în timp ce își tunde capetele buclelor blonde cu un pumnal. „Nu te atașa. Toate sunt furaje pentru dragoni până la Treierat."

Tipul cu aspect îndesat, cu pielea umbrită adâncă, se uită peste umăr, aruncând o privire cu ochii mari către Imogen.

Ea îl privește în jos și face un cerc cu degetul ei, spunându-i fără cuvinte să se întoarcă. El face.

„Fii drăguță", îi șoptesc.

„Voi fi drăguț când mă gândesc că ar putea rămâne”, răspunde ea.

„Credeam că ai spus că nu e politicos să minți”, răspunde Ridoc cu un rânjet, clătinând din cap într-un mod care face să se miște gulerul uniformei, dar nu cu vârfurile înalte în care și-a gelificat cumva părul negru azi.

Clipesc, apoi mă apropii de el, uitându-mă la gâtul lui. „Ce este... Ți-ai făcut un tatuaj?”

Zâmbește și trage de guler, arătând vârful cu cerneală al unei coade de sabie pe pielea caldă maronie a gâtului, care se termină lângă baza gulerului. „Se înfășoară pe umărul meu, pe relicva lui Aotrom. Tastă, nu?”

"Șmecher." Nadine dă din cap în semn de apreciere.

— Absolut, sunt de acord.

Visia Hawelynn este chemată în echipa noastră. Numele ei este ciudat de familiar, iar când apare, trecând în formație cu două rânduri înainte, îmi amintesc de ce. O cicatrice de arsură i se întinde de la guler până la linia părului, curbându-se de-a lungul părții drepte a feței. Ea este o repetare. Ea a supraviețuit mâniind o coadă de pumnal portocalie la Threshing anul trecut, dar abia dacă.

Sloane este chemat în Prima Aripă.

— La naiba, mormăi eu. Cum dracu ar trebui să o ajut într-o aripă complet diferită?

— Aș considera asta o binecuvântare, spune Nadine încet. „Nu părea să fie fan.”

Dain face un pas înainte pe estradă pentru a vorbi cu Aura Beinhaven, liderul principal al aripii, iar pumnalele pe care le are legat de brațele ei strălucesc în lumina soarelui în timp ce dă din cap ca răspuns. El aruncă o privire în direcția mea, apoi se îndreaptă spre ținătorul de role de la marginea estradei, iar ea se oprește, ridicând pixul pentru a mâzgăli ceva pe rolă.

"Corecţie!" strigă ea peste mulțime. „Sloane Mairi la echipa a doua, secțiunea flăcări, aripa a patra.”

Da! Umerii mi se scufundă în pură ușurare.

Dain se întoarce la poziția sa, ignorând privirea de reproș a vicecomandantului Varrish, iar calmul lui alunecă pentru secunda necesară pentru a-mi arunca o privire indescifrabilă. Ce? Sloane ar trebui să fie un fel de ofrandă de pace?

Rolo-keeperul merge mai departe, plasându-i pe primii ani în echipele lor.

Sloane apare un minut sau două mai târziu, iar ușurarea mea este de scurtă durată când deschide gura. "Nu. Eu refuz. Orice echipă în afară de aceasta.”

Ai.

Rhiannon se mută din locul ei în fruntea echipei noastre și îi aruncă lui Sloane o privire care mă face să mă bucur că nu sunt niciodată de partea rea a lui Rhi. „Se pare că îmi pasă de ce vrei tu, Mairi?”

„Mairi?” Sawyer se uită înapoi prin liniile din primul an care ne despart, iar un nou petic pe umărul lui mă face să zâmbesc. Este o alegere fantastică pentru ofițerul executiv al lui Rhi.

„Sora lui Liam”, îi spun.

Maxilarul i se slăbește.

„Nici un rahat?” Ridoc aruncă o privire între mine și Sloane.

„Fără rahat”, răspund eu. „O, și dacă nu ai observat, deja mă urăște.”

„Nu pot fi în aceeași echipă cu *ea* !” Sloane mă privește cu o ură pură în ochi, dar hei, părul ei este încă împletit, așa că numesc asta o victorie. S-ar putea să mă urască, dar poate că va asculta măcar suficient pentru a rămâne în viață.

„Încetează să-ți lipsești de respect liderul echipei și intră în formație, Sloane”, șuieră Imogen. „Te comporți ca un aristocrat răsfățat.”

„Imogen?” Sloane tresări.

"Obține. În. Formare”, ordonă Rhiannon. — Nu întreb, *cadete* .

Sloane pălește și pășește la coadă în fața Nadinei, luând ultimul loc din primul an.

Rhiannon alunecă pe lângă Nadine și se apropie. „Sunt sigură că fata aia te vrea moartă”, șoptește ea. „Veun motiv anume despre care ar trebui să știu? Ar trebui să văd dacă o putem schimba cu o altă echipă?

Da. L-am ucis pe fratele ei. A jurat că mă va proteja și și-a pierdut dragonul – și viața – ținându-și promisiunea. Dar nu pot spune că mai mult decât pot să-i spun că există venin dincolo de granițele noastre.

Stomacul meu se răsucește la ideea că trebuie să o mint.

Adevăruri selective.

„Ea mă învinovățește pentru moartea lui Liam”, spun eu încet. „Lasă-o să stea. Cel puțin dacă e în echipă, Codex spune că nu mă poate ucide.”

"Sunteţi sigur?" Sprânceana ei se încruntă.

„I-am promis lui Liam că voi avea grijă de ea. Ea ramane." Dau din cap.

„Între Aaric și Sloane, adunați maidanezi”, avertizează Rhiannon încet.

„Și noi am fost rătăciți cândva”, răspund.

"Buna observatie. Acum uită-te la noi. În viață și totul.” Un zâmbet ușor îi curbe buzele înainte de a se întoarce la locul ei în formație.

Soarele amiezii bate în curte și mă lovește cât de departe suntem de estradă, unde liderii aripilor așteaptă cu comandantul Panchek. Smoguri de păr i se prind în briza dimineții în timp ce ia formația cu ochi mari, căprui, evaluând. Acesta este punctul culminant al înscrierilor anul acesta. Vom începe să murim aproape imediat.

Dar nu eu. Am dansat cu Malek mai mult decât partea echitabilă în ultimul an și i-am spus să ia dracu de fiecare dată. Poate că Sloane are dreptate și nu mă vrea.

„Ești agitat.” Există îngrijorare în tonul lui Tairn.

"Sunt bine." Asta ar trebui să fim cu toții, nu? Amenda. Nu contează cine moare lângă noi sau pe cine ucidem în timpul antrenamentului sau războiului. Suntem *bine* .

Ceremonia începe în cele din urmă cu primirea amenințătoare, dar totuși pompoasă a lui Panchek pentru primii ani și noul nostru vicecomandant, iar apoi Aura susține o discuție surprinzător de inspirată despre onoarea de a ne apăra oamenii înainte ca Dain să preia conducerea, încercând în mod clar să pășească în fața lui Xaden. cizme.

Dar el nu este Xaden.

Sunetul bătăilor de aripi și gâfâiturile din primii ani umplu aerul și respir adânc în timp ce șase dragoni – cinci aparținând conducătorilor aripilor și o coadă de pumnal portocalie cu un singur ochi pe care nu o recunosc – aterizează pe pereții curții din spatele estradei.

Acea portocală arată temperamentală, privirea lui zboară peste formațiune în timp ce coada îi zvâcnește, dar niciunul dintre ei nu este la fel de amenințător ca Sgaeyl sau la fel de terifiant ca Tairn. Îmi arunc privirea în jos și aleg o bucată de scame de pe uniforma mea întunecată.

Țipetele din primul an răsună de pe pereții de piatră, în timp ce ghearele dragonilor se îndoaie, săpând în piatră. O piatră grea cade, ratând estrada de doar o chestiune de picioare, și totuși niciun călăreț de acolo sus nu tresări. Acum înțeleg cum Dain a fost atât de blazat de toate astea anul trecut.

Nu există niciun dragon acolo sus care ar risca mânia lui Tairn dându-mă. Sunt frumoase de privit? Absolut. Descurajantă? Sigur. Există chiar și o ușoară creștere a pulsului meu. Și da, Coada Roșie a Aurei îi privește pe cadeți ca la prânz, dar știu că este mai ales pentru a vedea dacă îi poate îndepărta pe cei slabi...

Roșcața din fața mea vomită, vomita stropind pietrișul, apoi cizmele lui Aaric, în timp ce se aplecă în talie și se ridică, golind conținutul stomacului.

Brut.

Sloane se clătina și își schimbă atitudinea ca și cum ar fi pe cale să se năpustească.

E o idee *proastă* .

„Nu te mișca și vei fi bine, Mairi", spun eu. „Te vor arde dacă fugi."

Ea se înțepenește, dar mâinile i se îndoaie în pumni.

Bun. Acum este mai bine supărat decât speriat. Dragonii respectă furia. Ei extermină lașii.

„Să sperăm că ceilalți nu sunt niște vrăjitori simpatici", mormăie Ridoc și își încrețește nasul.

„Da, aia nu va reuși dacă face asta la Prezentare", șoptește Imogen.

Acești primi ani s-ar răca dacă Tairn ar face atât de mult ca un zbor. Este aproape de două ori mai mare decât oricare dintre dragonii cocoțați pe perete.

„Nu ai vrut să-ți împrumuți abilitățile de intimidare pentru acest spectacol?" îl întreb pe Tairn.

„Nu particip la trucuri de salon", răspunde el, derizoriu făcându-mă să zâmbesc în timp ce Dain vorbește despre ceva. Încearcă cu disperare să obțină carisma lui Xaden și este îngrozitor de scurt.

„Ce știi despre portocala maiorului Varrish? Arată... instabil." Și foame.

„Solas este acolo?" Tonul lui se ascuți.

„Este Solas o coadă de pumnal portocalie cu un singur ochi?"

"Da." Nu pare fericit de asta. *„Nu-ți lua ochii de la el."*

Ciudat, dar în regulă. Pot urmări privirea portocalie la cadeți din singurul lui ochi bun.

„O treime dintre voi va muri până în iulie. Dacă vrei să porți negru, atunci *îl câștigi* !" strigă Dain, cu vocea crescând la fiecare cuvânt. „O câștigi în fiecare zi!"

Cath își înfige ghearele roșii în zidărie și se aplecă peste capul lui Dain, balansându-și coada sabiei în spatele lui într-o mișcare serpentină, în timp ce sufla o suflare fierbinte de abur peste mulțimea care îmi acru stomacul. Dain chiar trebuie să verifice dinții lui Cath, pentru că trebuie să fie un os blocat acolo care se cariează sau *așa ceva* .

În curte se aude strigăte, iar un prim an în dreapta — Secțiunea de coadă — iese din formație și sprintează înapoi spre parapet, alergând pe culoarele dintre cadeți.

Nu, nu, *nu.*

„Avem un alergător”, mormăie Ridoc.

„La naiba.” Mă încântă, inima mi se scufundă în timp ce alți doi din Aripa a treia decid să-i urmeze exemplul, cu brațele pompând sălbatic în timp ce fac o pauză de la Prima Echipă a Secțiunii Cozii lor. Asta nu se va termina bine.

„Pare contagios”, adaugă Quinn în timp ce trec în fugă.

„La naiba, ei chiar cred că vor reuși.” Imogen oftă, cu umerii căzuți.

Trio-ul aproape se ciocnește direct în spatele centrului aripii noastre – secțiunea noastră – apoi se îndreaptă spre deschiderea din peretele curții unde se află parapetul.

„Ochii ațintiți pe Solas!” strigă Tairn.

Aștept din nou cu nerăbdare, privindu-l pe Solas îngustând un ochi la o fantă și întorcându-și capul în timp ce trage o respirație plină, bubuitoare. Plumbul îmi umple pieptul în timp ce mă uit înapoi peste umăr și văd alergătorii care se apropie de parapet. Dragonii nu i-au lăsat să ajungă atât de departe anul trecut.

Se joacă cu ei și în acest unghi...

Oh, la naiba.

Solas își întinde gâtul, își înclină capul îngrozitor de jos și își ondulează limba, focul îi zvâcnește în gât...

"Da-te jos!" strig, aruncându-mă spre Sloane și abordând-o la pământ în timp ce focul explodă deasupra capului, flăcările atât de apropiate încât căldura înțepătește fiecare petic de piele expusă de pe corpul meu.

Spre meritul lui Sloane, ea nu strigă în timp ce îi acopăr cât pot din corpul ei, încovoiindu-se peste ea, dar țipetele sfâșietoare de suflet din spatele nostru sunt inconfundabile. Deschid ochii suficient de mult încât să-l văd pe Aaric întins deasupra roșcatei sub șuvoiul nesfârșit de foc.

vuietul lui Tairn îmi umple capul în timp ce lava îmi linge de-a lungul spatelui arcuit.

Un țipăt se adună la baza gâtului meu, dar nu pot să respir în acest infern, darămite să-i dau voce.

La fel de repede cum a lovit, căldura se risipește și îmi umplu plămânii cu oxigen prețios, gâfâind după respirație înainte de a împinge pietrișul în picioare. Mă întorc să înfrunt consecințele pe măsură ce ceilalți ani de doi și trei din jurul meu cresc.

Cei din spatele secției noastre care au acționat când am strigat sunt în viață.

Cei care nu au făcut-o, nu sunt.

Solas i-a scos pe alergători, unul dintre primii noștri și cel puțin *jumătate* din echipa a treia.

Haosul izbucnește.

„Unul de argint!” solicită Tairn.

"Sunt în viață!" Îi strig înapoi lui Tairn, dar știu că simte durerea pe care o maschează adrenalina mea. Mirosul — *zei* , mirosul de sulf și carnea arsă a cadeților morți îmi fac să se ridice bila în gât.

„Vi, spatele tău...” șoptește Nadine, întinzându-se spre mine și retrăgându-și mâna. „Este incendiat.”

„Cât de rău este?” Îmi trag de partea din față a uniformei și mi se desprinde din mână, materialul ars curat la spate. Armura de sub uniforma mea rămâne cel puțin pe loc.

Ridoc își trece mâinile peste vârfurile turtite și înțepate ale părului său, iar privirea mea se aruncă în jur, urmărindu-i pe toți ceilalți. Observ că Quinn și Imogen sunt în siguranță în spatele nostru, grăbindu-se deja să ajute echipa a treia.

Sawyer. Rhiannon. Ridoc. Nadine. Cu toții schimbăm priviri rapide care pun și răspund la aceeași întrebare. Suntem toți intacți.

Am răsuflat lung, cu capul amețit de ușurare.

„Nu... nu ți-a ars armura”, spune Nadine.

"Bun." Mulțumesc zeilor pentru solzi de dragon.

"Ești rănit?" o întreb pe Sloane în timp ce se împiedică, uitându-se șocată la măcel a treia echipă în timp ce Aaric o ajută pe roșcată să se ridice. „Sloane! Ești rănit?"

"Nu." Ea nu dă din cap la fel de mult, ci tremură.

"Reintra in formatie!" Vocea lui Panchek se amplifică peste haos. „Călărețiii *nu* se opun la foc!”

La naiba nu o facem. Cine nu a refuzat este *mort* .

Ochii mari ai lui Dain îi întâlnesc pe ai mei. El este fie la fel de surprins de ceea ce s-a întâmplat ca și mine, fie un actor foarte bun. Toți liderii aripilor trebuie să fie, pentru că par la fel de afectați.

Privind înapoi la ceea ce rămâne din echipa a treia, îl văd pe Imogen uitându-se la un morman de cenuşă. De parcă mă simte uitându-mă, își trage încet privirea amorțită spre a mea.

"Acum!" cere Panchek.

Ea se clătină înainte și o întâlnesc la jumătatea drumului, apucând-o de coate. „Imogen?”

„Ciaran”, șoptește ea. „Ciaran e mort.”

Gravitația, logica, orice ar fi ceea ce mă ține la pământ. Nu există cum să fi fost... intenționat, nu-i așa? „Imogen...”

„Nu spune asta”, ne avertizează ea, privind în jurul nostru.

Revenim în formație, pe măsură ce maiorul Varrish se deplasează în fața estradei, părând complet neliniștit că dragonul său tocmai i-a scos pe călăreți care *nu au* rupt formația, unii dintre ei *legați.*

„Nu doar primii ani își câștigă pielea la Basgiath!” strigă el și jur că îmi vorbește direct. „Aripile sunt la fel de puternice ca și cel mai slab călăreț al lor!”

Furia îmi copleșește simțurile, opărind și, fără îndoială, *nu* a mea.

O fată cu părul albastru-negricios, cu două rânduri în față, fuge pentru ea, fugând din echipa noastră, iar inima mi se oprește când Solas se aplecă din nou în față, în ciuda unui clipit din partea dreaptă a lui Cath, gura portocalei deschizându-se.

Oh. zeilor.

Mă gândesc să o abordez chiar la pământ când un set de bătăi de aripi la fel de familiare precum bătăile mele inimii sună în spatele meu. Iar furia care îmi consumă fiecare respirație, depășindu-mi emoțiile, se transformă în ceva mai mortal – mânie.

Tairn aterizează pe peretele din spatele nostru, cu aripile lui atât de largi încât aproape atinge căminul în timp ce scoate rândul de sus de pietre de lângă parapet. Primii ani țipă, aleargă pentru viața lor.

„Tairn!” strig cu mai mult decât puțină ușurare, dar nu există nicio ruptură prin furia absolută care curge prin el. Atenția mea se biciuiește înainte și înapoi între Tairn și dragonii din spatele estradei.

Dragonii liderilor aripilor se întâlnesc cu toții în spate, inclusiv Cath, dar Solas se menține, limba i se curlea când pieptul lui Tairn se extinde.

„Nu ai dreptul să arzi ceea ce este al meu.” Cuvintele lui mistuie totul căile mele mentale în timp ce Tairn eliberează un vuiet zguduitor în direcția lui Solas. Toată lumea își trântește mâinile peste urechi, inclusiv eu, cu întregul meu corp vibrând cu sunetul, aerul fierbinte explodându-mi ceafa.

Dragonii liderilor aripilor fac un pas spre lateralul peretelui când vuietul se termină, departe de Coada Pumnalului Portocaliu, dar Solas stă ferm, cu ochiul îngustându-se într-o fantă aurie.

— La dracu, șoptește Nadine.

Cam asta rezumă.

Tairn își întinde gâtul înainte, sus deasupra echipei noastre, apoi își pocnește dinții cu voce tare în direcția lui Solas într-o amenințare clară.

Inima îmi bate atât de repede încât practic bâzâie.

Solas eliberează un mârâit scurt și răgușit, apoi își balansează capul într-o mișcare serpentină. Ghearele lui strâng și desprind marginea peretelui, iar eu îmi țin respirația până când se lansează înspre cer, aripile lui bătând rapid în timp ce se retrage.

Tairn își ridică capul, urmărind zborul înainte de a-și îndrepta atenția către estradă și expiră o rafală de abur împletită cu sulf, suflând părul negru și des al lui Varrish.

— *Cred că a înțeles mesajul,* îi spun lui Tairn.

„Dacă Solas se apropie din nou de tine, știe că îi voi devora întregul uman și îl voi lăsa să putrezească în mine în timp ce inima îi bate încă, iar apoi voi lua ochiul pe care l-am lăsat cu atâta bunăvoință.”

„Asta e... grafic.” Nu ating problema istoriei lor cu valuri de furie care încă se rostogolesc de pe Tairn ca o furtună.

„Avertismentul ar trebui să fie eficient. Pentru acum." Se retrage, retrăgându-se pentru putere înainte de a sări de pe perete, bătăile aripilor ridicând pietrișul din jurul nostru în timp ce decolează.

Panchek revine pe podium, dar mâna lui nu este tocmai stabilă în timp ce își trage părul subțire de pe cap, medaliile de pe piept. „Ei bine, atunci unde eram?”

Varrish mă aruncă cu privirea, ura lui un gust palpabil în gura mea și știu că, chiar dacă nu ar fi fost un dușman până acum, sigur ca și Dunne este acum.

Și în munții din lanțul Steelridge, dragonii verzi ai liniei Uaineloidsig, cunoscuți pentru intelectul lor ascuțit și chipul rațional, și-au oferit locurile de incubație ancestrale pentru binele neamului dragonului, iar protecția Navarrei au fost țesute de Primii Șase la ceea ce este acum Basgiath War College.

—NAVARA U N IDA , STUDIU ÎN SUPRAVIETUIREA DE G RATO B URNELL , C URATOR AL CRIBE C UADRANTULUI

CAPITOLUL NOUĂ

Dimineața următoare, mă trezesc cu o sudoare rece, cerul palid de lumină timpurie prin fereastra mea orientată spre est, corpul meu inundat de adrenalină de la coșmar. Ca în fiecare dimineață de când a plecat Xaden, îmi strâng genunchii și mă îmbrac repede, trăgând uniforma flexibilă de vară, menită să mă bat peste armura și împletindu-mi părul într-o singură împletitură liberă în timp ce ies din camera mea.

Inima încă îmi bate cu putere în timp ce cobor treptele în spirală, creierul meu incapabil să scuture coșmarurile care vin atât de viu în timp ce dorm. *Când* dorm.

Înghit înapoi bila care mi se ridică în gât. Unul dintre venin a scăpat în Resson, vene roșii ieșind din ochii lui răuvoitori. Cine știe câți mai sunt, care își fac drum spre granița noastră în timp ce ne odihnim.

La parter, primii ani se năpustesc la noile sarcini care le-au fost atribuite, dar curtea este complet goală, aerul plin de umiditate, dar din fericire mai răcoros decât ieri datorită furtunii.

Îmi țin călcâiul cizmei de spatele coapsei, întinzând mușchiul. În ciuda cantităților abundente de unguent Winifred, pielea spatelui meu este încă delicată de la arsura de ieri, dar este de o sută de ori mai bună decât a fost aseară.

„Nu ți-a spus nimeni că un avantaj de a fi în al doilea an este ora în plus de somn pe care o poți avea fără treburi?” întreabă Imogen când se apropie de ea pași ușori pe pietriș.

„Da, ceea ce sunt sigur că este grozav pentru oamenii care pot dormi.” Întind celălalt picior. "Ce faci?"

„Merg cu tine.” Se întinde și ea, rostogolindu-și gâtul în același timp. „Dar ceea ce nu pot să-mi dau seama este de ce naiba ai alergat în fiecare dimineață.”

Stomacul meu se scobi. „De unde știi că am alergat în fiecare dimineață? Dacă Xaden crede că am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine anul acesta…” Eu clătin din cap, incapabil să termin fraza. Trebuia să vină ieri, dar nu s-a arătat niciodată, spre agravarea lui Tairn... și îngrijorarea mea.

"Relaxați-vă. Xaden nu știe. Camera mea este chiar deasupra a ta și să zicem că nici eu nu dorm prea bine.” Privirea ei se îndreaptă spre rotondă în timp ce un grup de cadeți iese.

Dain. Sawyer. Rhiannon. Bodhi. Îi recunosc pe cei mai mulți drept conducerea aripii a patra.

Rhi și Sawyer ne observă imediat și se îndreaptă spre noi.

„Deci, de ce alergăm, Sorrengail?” întreabă Imogen, terminându-și întinderile.

„Pentru că în general sunt nasol”, răspund. „Sunt bun în explozii scurte, dar orice mai lung decât atât – și nu voi reuși.” Ca să nu mai spun că e iadul pe articulațiile mele.

Privirea lui Imogen se îndreaptă spre a mea, cu ochii mari.

Bodhi e mai în spate și începe drumul nostru. Mersul lui este atât de asemănător cu pasul lui Xaden, încât aproape fac o dublă.

„Ce faci sus?” întreabă Rhiannon, băgându-și un caiet sub braț în timp ce ea și Sawyer ajung la noi.

„Aș putea să te întreb la fel.” Forțez un zâmbet. „Dar bănuiesc că este o întâlnire de conducere.”

"Da." Îngrijorarea îi încrețește sprânceana în timp ce îmi studiază fața. "Esti in regula?"

"Absolut. Întâlnire bună?” Este o încercare jalnică de a avea o conversație normală, având în vedere scenele din Resson care încă îmi reiau prin cap din coșmarul meu.

„A fost bine”, răspunde Sawyer. „L-au mutat pe Bodhi Durran de la Secțiunea Cozii la Flacără.”

„A trebuit să facem niște restructurari, având în vedere că cea mai mare parte a echipei a treia a fost incendiată ieri”, adaugă Rhiannon.

"Dreapta. Are sens." Mă uit peste umărul ei și îmi dau seama că mai am aproximativ cinci secunde înainte ca Bodhi să ajungă la noi. Dacă știe că mă lupt, nu există nicio îndoială că îi va spune lui Xaden și chiar nu am nevoie de acea conversație acum. „Ascultă, trebuie să plec.”

"Mergând unde?" întreabă Rhiannon.

„Alerg”, răspund sincer.

Își trage capul pe spate, sprâncenele încruntându-se mai adânc. „Nu fugi niciodată.”

„Atunci este un moment bun să începi”, încerc să glumesc.

Ea aruncă o privire între mine și Imogen. „Cu Imogen?”

„Da”, răspunde Imogen. „Se pare că acum suntem alergători.”

Bodhi sosește la timp să audă asta, sprâncenele ridicându-și.

"Împreună?" Privirea lui Rhiannon continuă să sară – spre Imogen, spre mine și înapoi. "Nu înțeleg."

Dacă nu poți minți, păstrezi distanța.

„Nimic de înțeles. Doar alergăm.” Zâmbetul meu este atât de strâns încât cred că toată fața mea s-ar putea fractura cu efortul necesar pentru a o menține acolo.

Privirea lui Bodhi se îngustă.

— Dar dacă nu ajungi la timp pentru micul dejun?

„Vom face”, promite Imogen. „Dacă plecăm chiar acum.” Ea aruncă o privire către Bodhi. „Am asta.”

„Dă-i drumul”, spune Bodhi.

„Dar...” începe Rhiannon, privirea ei căutându-se pe a mea de parcă ar putea vedea prin mine. Imogen mă antrenează de anul trecut, dar Rhi știe că nu suntem tocmai prieteni.

„Dă-i drumul”, repetă el și de data aceasta nu este o sugestie, ci un ordin de la șeful ei de secție.

"Ne vedem mai tarziu?" întreabă Rhi.

„Mai târziu”, sunt de acord, nesigur că vreau să spun, în timp ce mă întorc fără un alt cuvânt și merg prin curte spre tunel. Pietrișul este un rahat pentru tracțiune, ceea ce îl face mai greu, dar asta e în regulă. Am nevoie de mai greu.

Imogen mă prinde în câțiva pași. „Ce vrei să spui că nu vei reuși?”

"Ce?" Ne oprim la uși.

— Ai spus că nu vei reuși. Imogen ajunge la mâner înaintea mea și ține ușa închisă. „Când te-am întrebat de ce alergi. Ce ai vrut sa spui?"

Pentru o secundă, discut că nu i-am spus, dar era și ea acolo. Nici ea nu doarme.

„Soleil nu a făcut-o.” Privirea mea se fixează cu a ei, dar expresia ei nu se schimbă. Jură pe zei, nimic nu o deranjează. invidiez asta. „Era la pământ când *a* ucis-o. Felul în care a canalizat... a drenat totul din pământ. Tot ce *atinge* pământul. Inclusiv Soleil și Fuil. Am văzut cum se întâmplă. Văd cum se întâmplă în fiecare noapte când închid ochii. S-a răspândit atât de repede și știu... nu o pot depăși. Nu dacă sunt prea departe de Tairn. Nu sunt suficient de rapid pe o distanță considerabilă.” Încerc să înghit strângerea în gât, dar nodul pare să trăiască acolo în ultima vreme.

„Totuși”, spune Imogen, deschizând ușa tunelului. „ Nu *suntem* încă suficient de rapizi. Dar vom fi. Să mergem."

***

„EuE al naibii de ciudat să fiu până aici,” spune Ridoc din stânga mea, în timp ce stăm în primul Battle Brief al anului universitar mai târziu în acea zi, privind în jos la locul în care primii ani ocupă mai mult de o treime din cameră.

Este loc în picioare doar în sala de clasă uriașă, pe etaje, pentru cei trei ani din spatele nostru. Acesta este singurul loc din cadran, în afară de sala de adunare, concepută pentru a găzdui toți cadeții călăreți, dar va fi nevoie de câteva săptămâni de rulouri de moarte până să putem sta cu toții în fața hărții înalte a continentului.

Îmi amintește de cel din sala de briefing a lui Brennan din Aretia. El crede că mai avem doar șase luni până când venin provoacă saloanele și totuși nu există nicio indicație pe această hartă.

„Vizualizarea este puțin mai bună”, remarcă Nadine din cealaltă parte.

„Cu siguranță mai ușor să vezi porțiunile mai înalte ale hărții”, încuviință Rhiannon în dreapta mea, scoțându-și proviziile și punându-le pe desktop în fața ei. „Ai avut o *alergare bună* azi-dimineață?”

„Nu sunt sigur că l-aș numi bine, dar a fost eficient.” Mi-am pus caietul și pixul pe masă, tresărind la durerea care mi-a urcat în sus, și îmi întăresc scuturile. A-i ține mereu pasul este mai greu decât credeam, iar lui Tairn îi place să-mi amintească când alunecă.

„Uită-te la toți acei ani din primul an cu penele și cerneala lor”, remarcă Ridoc, aplecându-se înainte pentru a se uita în jos la elevii de la clasa.

„A fost o vreme când nu aveam o magie mai mică pentru a alimenta pixurile cu cerneală”, replică Nadine. „Nu mai acționați superior.”

„ *Suntem* superiori.” El rânjește.

Nadine își dă ochii peste cap și nu mă pot lupta cu zâmbetul meu.

Profesorul Devera coboară treptele înguste de piatră din stânga noastră care urmează treptele de scaune, cu sabia ei lungă preferată legată de spate. Părul ei negru este puțin mai scurt de când am văzut-o ultima oară și există o rană proaspătă, zimțată de-a lungul pielii bogate de mahon a bicepșilor ei.

— Am auzit că a petrecut săptămâna trecută cu aripa de sud, spune Rhiannon încet.

Stomacul meu se încordează și mă întreb ce a văzut, dacă e ceva.

„Bine ați venit la primul vostru brief de luptă”, anunță profesorul Devera. Mă descurc în timp ce ea ține același discurs ca anul trecut și îi avertizează pe primii ani să nu fie surprinși dacă cei din treilea ani sunt chemați devreme în serviciu pentru a ocupa posturile de gardă de mijloc sau pentru a umbra aripile din față. Privirea ei se îndreaptă asupra lor înainte de a-și ridica atenția asupra secundelor, ochii i se încrețesc pentru o bătaie a inimii în timp ce îmi aruncă un zâmbet mândru înainte de a continua în sus, explicând cât de necesar este pentru noi să înțelegem treburile actuale ale granițelor noastre.

„Aceasta este și singura clasă în care nu vei răspunde doar unui călăreț ca profesor, ci și unui scrib”, termină ea, ridicând mâna spre scări.

Colonelul Markham își ridică colțul robelor de culoare crem în timp ce coboară, îndreptându-se spre podeaua îngropată a sălii de curs.

Mușchii mi se blochează și mă lupt cu dorința de a-mi arunca unul dintre pumnale în spatele lui trădător. El știe totul. El trebuie să. El a scris nenorocitul de manual despre istoria Navarian din care sunt învățați toți călăreții. Și până anul trecut, am fost elevul lui vedetă, cel pe care îl alesese cu atenție pentru a reuși în Cuadrantul Scribelor.

„Veți respecta colonelul Markham la fel ca orice alt profesor”, spune profesorul Devera. „El este cea mai importantă autoritate de la Basgiath când vine vorba nu numai de toate chestiunile legate de istoria noastră, ci și de evenimentele actuale. Poate că unii dintre voi nu știți acest lucru, dar informațiile de pe front sunt primite de fapt la Basgiath înainte de a fi trimise regelui din Calldyr, așa că o veți auzi mai întâi aici.”

Mă uit la niveluri, până la locul unde stă Aaric lângă Sloane, în rândul celor din primii ani ai echipei noastre și, spre meritul lui, nu tresări și nici măcar nu se frământă pe scaun. O privire bună și Markham va ști cine este, dar cu acea tunsoare, dacă își ține capul în jos, are șansa să se amestece.

Cel puțin până când tatăl său dă un semnal de alarmă că lipsește din patul său placat cu aur din Calldyr.

„Primul punct de discuție”, spune Markham când ajunge la podeaua holului, cu sprâncenele argintii împletite. „Nu au existat unul, ci două atacuri la granița noastră de către grifoni în ultima săptămână.”

Un murmur trece prin hol.

„Primul”, spune profesorul Devera în timp ce ridică mâna și folosește o magie mai mică pentru a muta unul dintre marcajele steagului de pe partea laterală a hărții la granița pe care o împărtășim cu provincia Braevick din Poromiel, „a fost lângă satul Sipene, sus în Munții Esben.”

La o oră de zbor de la Montserrat.

Singurul sunet este pix și penă pe pergament în timp ce luăm notițe.

„Iată ce vă putem spune”, spune Markham, încrucișându-și mâinile la spate. „Drift-ul a atacat două ore după miezul nopții, când toți mai puțin câțiva săteni dormeau. Nu a fost provocat și, deoarece Sipene este unul dintre satele care se află dincolo de secții, violența a rămas nedetectată de Aripa de Est pentru câteva ore.

Umerii îmi coboară, dar continui să scriu, făcând o pauză doar pentru a ridica privirea spre hartă. Acel sat este la opt mii de picioare, o altitudine neplăcută pentru grifoni. Ce căutau? Poate că ar fi trebuit să-mi petrec noaptea trecută citind despre ceea ce se află în acei munți, în loc de ramificațiile politice vechi de șase sute de ani ale înființării colegiului nostru de război aici și nu în Calldyr, în vest.

„Drift-ul a fost îndrumat de trei dragoni în patrulare de la avanpostul local, dar până la sosirea lor, majoritatea pagubelor fuseseră făcute. Au fost furate proviziile, casele au fost arse. Ultimul zburător de grifon a fost găsit în unele dintre peșterile locale de deasupra satului, deși nici el, nici grifonul său nu ne-au putut spune motivația atacului, deoarece amândoi au fost arse la vedere.”

Greu pentru prizonieri să vorbească despre veninul cu care s-au luptat dacă sunt morți.

„Asta primesc,” mormăie Ridoc, clătinând din cap. „Merg după civili.”

Dar au fost? Markham nu a menționat victimele civile, ci doar distrugerea.

Ridic privirea peste umăr spre locul unde stă Imogen cu Bodhi și Quinn, cu brațele încrucișate peste piept. Ea își aruncă privirea în jos la mine, gura ei strânsă înainte de a-și întoarce atenția lui Markham.

La dracu. Vreau să stau acolo cu ei, să le întreb ce cred ei cu adevărat, sau chiar cu Eya, care este cu echipa ei de anul trei în colț. S-ar putea să nu fim apropiați, dar cel puțin ea știe adevărul. Mai mult decât orice, vreau să vorbesc cu Xaden. Vreau răspunsuri pe care nu este dispus să mi le dea.

— Cât despre al doilea, continuă profesorul Devera, mutând un alt steag, acesta spre sud. Micul dejun îmi zvâcnește în stomac când pune steagul la loc. „Avanpostul din Athebyne a fost atacat acum trei zile.”

Gâfâi și pixul îmi cade din mână, lovind cu voce tare biroul din camera liniștită.

"Esti in regula?" șoptește Rhiannon.

— Ai ceva de spus, cadet Sorrengail? întreabă Markham, înclinând capul și privindu-mă cu acea expresie de necitit caracteristic de care îi place atât de mult. Dar provocarea pe care am văzut-o adesea când încerca să-mi găsească un răspuns corect este acolo în simpla ridicare a sprâncenei.

Știu că știe bine ce se întâmplă dincolo de granițele noastre, dar colonelul Aetos i-a spus că și *eu* știu?

„Nu, domnule”, răspund, luându-mi stiloul înainte ca acesta să se rostogolească de pe birou. „Am tresărit, atâta tot. Din câte știu din ceea ce m-ai învățat în pregătirea pentru Cuadrantul Scribilor, avanposturile sunt rareori atacate direct.”

"Și?" Se sprijină pe spate de biroul din centrul podelei, bătând cu un deget pe partea laterală a nasului bulbos.

„Și Montserrat a fost atacată direct în ultimul an, așa că nu pot să nu mă întreb dacă această tactică devine din ce în ce mai frecvent folosită de inamicul nostru?”

„Interesant gând. Este un lucru pe care îl luăm în considerare printre cărturari”. Zâmbetul de pe chipul lui este orice decât prietenos în timp ce se împinge de pe birou, strângându-și mâinile în spatele halatelor, în timp ce dă din cap spre mine.

„De obicei începem cu primii ani”, spune profesorul Devera, aruncând o privire asupra colonelului Markham. „Terminând detaliile pe care vi le putem oferi despre Athebyne atac, a avut loc cu puțin înainte de miezul nopții, în timp ce nouă din cei doisprezece dragoni staționați acolo erau încă în patrule. Numărul total al inamicilor era în jur de două duzini din câte putem spune și au fost învinși de cei trei dragoni prezenți, cu ajutorul infanteriei. Doi călăreți cu grifon au ajuns la nivelul inferior al avanpostului înainte de a fi prinși și uciși.”

„Scuturi”, mârâie Tairn, iar eu le construiesc înapoi.

„Nici nu am observat că au alunecat.”

„Ar trebui să fie ca hainele în acest moment”, ține el prelegeri, pocnind puțin mai mult decât de obicei.

"Îmi pare rău?"

„Cu siguranță te-ai simți ușor dacă ai uita să le pui.”

Punct făcut.

„Nu este acolo unde ați fost trimiși?” întreabă Rhiannon. „Athebyne?”

Dau din cap, sperând că niciunul dintre acești zburători nu au fost cei care au luptat cu noi la Resson.

Primii ani încep când este timpul pentru întrebări.

Care a fost formația aleasă de grifon pentru atacul asupra lui Athebyne?

Un V tipic.

Sunt cele două atacuri legate?

Nu avem de ce să credem asta.

Întrebările continuă și mai departe, și niciunul dintre ele nu ajunge la miezul problemei, ceea ce mă face să mă uit la cadeții de sub noi cu o doză sănătoasă de scepticism că nu sunt gânditorii critici care trebuie să fie. Pe de altă parte, poate că ceilalți ani au simțit așa despre noi anul trecut.

În cele din urmă, Devera deschide cuvântul celorlalți ani.

Mâna lui Rhiannon se ridică, iar Devera o cheamă.

„Crezi că este posibil ca inamicul să știe că avanpostul a fost golit pentru Jocurile de Război și că a încercat să profite de situație?” ea intreaba.

Exact.

Profesorii Devera și Markham împărtășesc o privire. „Da,” răspunde în cele din urmă profesorul Devera.

„Dar întârzierea ar arăta o întârziere în momentul informației lor, corect?” continuă Rhiannon. „Avanpostul era gol doar pentru ce? Cateva zile?"

„Cinci zile, mai exact”, răspunde Markham. „Și acest atac a avut loc la opt zile după ce a fost reocupat”. Privirea lui patinează peste a mea, apoi se ridică spre rândurile de deasupra. „Puntul comercial Poromiel din apropiere, Resson, a fost devastat de tulburările Poromish în urmă cu câteva săptămâni și credem că asta ar putea ajuta la întreruperea liniilor lor de comunicare despre avanpostul nostru.”

Tulburări Poromish?

Puterea se ridică în mine atât de repede încât pielea mea se încălzește.

Devera aruncă o privire piezișă către Markham. „De asemenea, de obicei nu vă dăm răspunsurile.”

Markham chicotește și își lasă capul în jos. „Îmi cer scuze, domnule profesor Devera. Nu trebuie să fiu cel mai bun azi. Prea puțin somn în ultimele zile.”

„Se întâmplă celor mai buni dintre noi.”

Ridic mâna, iar Devera mă cheamă. „Unde în avanpost au fost găsiți călăreții cu grifoni?”

„Lângă armurerie.”

La dracu. Dau din cap. Făceau raid în avanpost pentru arme. S-ar putea ca secțiile noastre să nu ajungă atât de departe, dar aș fi pariat că viața mea a fost mutată acolo, dacă conducerea ar fi știut că venin se află în apropiere. Brennan nu poate furniza nici măcar o fracțiune din drifturi. Bineînțeles că vor lupta să fure arme. Trebuie să scoatem mai mult de contrabandă.

„Ce ai face dacă ai fi la comanda revoltei de la avanpostul Athebyne?” întreabă ea în cameră, apoi o cheamă pe Caroline Ashton când ridică mâna.

„Aș dubla patrularea în următoarele câteva săptămâni într-o demonstrație de forță și poate mă gândesc să distrug câteva sate de graniță Poromish”, sugerează ea.

Rhiannon batjocorește în liniște.

„Amintește-mi să nu fiu niciodată de partea ei rea”, mormăie Ridoc.

„În răzbunare?” îl întrerupe Dain. „Nu este felul nostru. Citiți Codexul despre regulile de angajament, Ashton.

Spune omul care m-a trimis la moarte.

„Are dreptate”, este de acord Devera. „Ne apărăm granițele cu forțe letale, dar nu ducem războiul civililor.” Doar că nici nu ne obosim să le salvăm. Dar știe ea asta? La naiba, pot avea încredere *în cineva* de aici?

Dar... poate că întregul raport este greșit. Poate că atacau wyvern și venin, nu grifoni. Poate că întreaga prezentare este o minciună bine făcută.

„Câți călăreți au fost răniți în atacul de la Athebyne, având în vedere că unul a fost ucis?” Întreb.

„Noi patru”, răspunde Devera, arătând spre brațul ei. "Inclusiv eu. Aceasta este o curtoazie a unui călăreț cu un scop excelent al arcului ei.”

Atât pentru ideea de nu-grifon.

Suntem scuzați după încă o jumătate de oră de evenimente curente și îmi abandonez echipa în mulțime, căutând Bodhi.

A ajuns aproape de treptele sălii de briefing înainte să-l ajung din urmă.

„Sorrengail?” întreabă el după ce trecem prin gâtul de sticlă al ușilor.

„Vreau să ajut”, șoptesc. Poate pot face mai mult decât să citesc.

„De dragul naibii.” Mă ia de cot și mă trage într-un alcov, falnic peste mine cu o privire de exasperare. „Am instrucțiuni directe să te țin cât mai departe de a *te ajuta* .”

— Nici măcar nu este aici și încă îți dă ordine? Îmi ajustez cureaua genții pe umăr pe măsură ce majoritatea cadranului trec pe lângă.

„Acea tactică nu va funcționa cu mine, pentru că da.” Ridică din umeri și zgârie un stilou în gipsul de pe braț.

„Și am crezut că ești cel mai rezonabil din grup”. suspin. „Uite, dacă pot să te ajut, atunci poate putem preveni ceea ce presupun că sunt... curse de aprovizionare.” A vorbi în cod este ridicol, dar oricine ar putea asculta. „Dă-mi o slujbă.”

„Oh, *sunt* cel mai rezonabil din grup.” Aruncă un zâmbet, lăsându-se pe spate pe călcâie. „Nici eu nu am o dorință de moarte. Supraviețuiește în al doilea an și întărește-ți scuturile, Sorrengail. Asta e treaba ta.”

— Încearcă să te convingă să o lași să se alăture șmecherilor? întreabă Imogen, oprindu-se lângă noi.

„„Încercare” este cuvântul precis”, spune Bodhi. „Numai încercând.” El pleacă în mulțime.

„Cum ne așteptăm să ne întoarcem la curs ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?” Îl întreb pe Imogen în timp ce ieșim în fluxul de cadeți care se îndreaptă spre scara principală a aripii academice.

„Trebuie să te *comporți* ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat”, spune Imogen încet, făcându-i cu mâna lui Quinn, care așteaptă înainte cu Rhiannon. „Asta este afacerea pe care am făcut-o cu toții când am venit aici.” Ea își mișcă geanta, răsucindu-și încheietura, astfel încât relicva ei rebelă să fie în față și în centru între noi. „Și ne place sau nu, acum ești unul dintre noi. Ei bine, cât de aproape poți să ajungi fără una dintre acestea.”

Îmi mut rucsacul greu pe umăr și dau din cap, realizând că știu prea puțin pentru a-i ajuta efectiv pe cei marcați și prea multe pentru a vorbi sincer prietenilor mei.

„Hei”, îi spune Imogen lui Quinn. "Masa de pranz?"

„Absolut”, răspunde Quinn.

Cei doi merg înainte, în timp ce Rhiannon cade înapoi pentru a ține pasul cu mine.

„De obicei, Quinn nu ia prânzul cu prietena ei?” întreabă Rhi.

„Da, dar a absolvit.”

"Dreapta." Oftă și își coboară vocea. „Am vrut să vorbesc cu tine înainte de micul dejun, dar nu am avut ocazia. Cred că școala ne ascunde ceva.”

Aproape că mă împiedic de propriile cizme, dar îmi ating echilibrul înainte de a putea să mă prostesc. "Îmi pare rău?"

Ea nu poate ști. Ea pur și simplu nu poate. Abia am supraviețuit pierzându-i pe Liam... Nu pot să-mi dau seama că i se întâmplă nimic.

„Cred că se întâmplă ceva în Cuadrantul Vindecătorilor”, spune ea, coborând vocea. „Am încercat să iau un prim an pentru a-l vedea pe Nolon ieri, după ce formația s-a transformat într-un

focar și arată ca un rahat absolut. Adică, bărbatul abia putea sta în picioare. Și când m-am dus să-l întreb dacă este bine, noul vicecomandant a spus că are lucruri mai importante de făcut decât să vorbească cu cadeții și practic l-a escortat până la ușa aceea din spatele infirmeriei, care acum este *păzită* . Cred că ascund ceva acolo".

Deschid și închid gura de câteva ori, rupt între confuzie și ușurare. „Poate că i-au adus pe unii dintre călărețiii răniți de la unul dintre avanposturi pentru reparații", spun eu. Restul ar explica de ce Bodhi este încă într-o distribuție.

Ea scutură din cap. „De când câteva oase rupte distrug un reparator?"

— Poate că au adus un prizonier din Poromiel. Ridoc își forțează drum între noi. „Și Nolon continuă să-i vindece în timp ce Varrish îi rupe. L-am auzit pe unul dintre cei de trei ani spunând că pentru asta este cunoscut Varrish — tortura.

„Și ești cunoscut pentru că ai ascultat cu urechea." Rhi scutură din cap.

În loc să mănânc prânzul cu prietenii mei, îmi fac o scuză rapidă și îmi duc tava în micul alcov al bibliotecii din comuna pentru a termina de citit *United Navarre, a Study in Survival* .

Din păcate, după o oră aplecat asupra tomului, îmi dau seama că știu deja majoritatea faptelor pe care le regurgitează despre triumful unificării și sacrificiile făcute atât de oameni, cât și de dragoni pentru a stabili pacea. Dezamăgirea ustură ca o hârtie tăiată. Desigur, secretele construcției secțiilor nu aveau să fie în prima carte pe care am cercetat-o, dar ar fi fost o surpriză plăcută ca *ceva* să fie ușor.

Mă gândesc să-i cer lui Jesinia un volum mai concentrat pe primii șase călărești, în timp ce mă schimb pentru evaluare înapoi în camera mea, apoi mă duc la sală și mă întâlnesc cu echipa mea pe marginea saltelei.

„Urăsc ziua evaluării", mormăi eu, luând locul dintre Rhi și Nadine.

„Nu te pot învinovăți după felul în care a fost al tău anul trecut", îl tachinează Ridoc în timp ce se apropie de Sawyer.

Primul meci începe între doi dintre primii noștri ani și nu pot să nu observ că Rhi îmi aruncă o privire la fiecare câteva minute. Până la sfârșit, Visia – repetarea – a călcat-o în picioare pe fata brutală cu bucle roșii șocante, care îl vomitase ieri pe Aaric, iar Rhi aproape că se încruntă la mine.

Și nu este singura. Sloane se holbează de parcă ar fi de fapt capabilă să mă arunce cu privirea de moarte în timp ce își mută greutatea continuu pe partea stângă a covorașului.

„Baylor Norris și Mischa Levin!" Profesorul Emetterio, profesorul de luptă al echipei noastre, strigă la cei din primul an de lângă Sloane, apoi își înclină capul ras în jos spre clipboard, cu mâinile lui robuste.

La dracu. Chiar nu voiam să știu numele lor. Tipul îndesat cu ochi nervoși se confruntă cu bruneta care nu s-a putut opri ieri să-și muște unghiile.

"Esti bine?" O întreb pe Rhi în timp ce bruneta îl răstoarnă cumva pe cel musculos pe spatele lui. Impresionant.

„Ar trebui să te întreb asta?" Rhi răspunde, coborându-și vocea într-o șoaptă. "Ești supărat pe mine?"

"Ce?" Îmi smulg atenția de la felul în care fata îi întinde fundul acelui tip ca să se uite la ea. „De ce aș fi supărat pe tine?”

„Între a alerga și a nu mânca prânzul cu noi, mi se pare că mă eviți. Și este ridicol, dar tot ce pot să cred este că poate ești supărat că ieri l-am ales pe Sawyer ca ofițer executiv în loc de tine, iar dacă așa este cazul, atunci hai să vorbim despre asta...

"Aștepta. *Ce?* Nu." Eu dau din cap, cu mâna ținându-mi stomacul. "Deloc. Sunt cea *mai proastă* alegere posibilă pentru ofițerul executiv, având în vedere că trebuie să zbor la Samara la fiecare două săptămâni, pentru ca Tairn să-l poată vedea pe Sgaeyl.”

"Dreapta?" Ea dă din cap, uşurarea înmuiindu-i ochii căprui. „Tocmai ăsta a fost gândul meu.”

„Sawyer este o alegere excelentă și nu am aspirații la leadership.” Încerc doar să trec neobservat aici. „Nu nebun deloc.”

— Deci nu mă eviți? întreabă Rhi.

„Aș fi făcut un ofițer executiv nemaipomenit”, mă întrerupe Nadine, ferindu-mă de a fi nevoit să răspund. — Dar măcar nu tu l-ai ales pe Ridoc. Ar fi văzut totul ca pe o platformă pentru mai multe glume.”

Cred că nu suntem atât de tăcuți pe cât credem că suntem.

Mischa îl depășește cu fermitate pe Baylor, iar Emetterio cheamă următoarea pereche la saltea. „Sloane Mairi și...”, citește el din lista sa. „Aaric Graycastle”.

o vreau ”, spune Sloane, arătând spre mine cu un pumnal.

Trebuie să glumească. Dar ea nu este. Oftând, îmi încrucișez brațele și scutur din cap la sora mai mică a lui Liam.

— Doamne, Sloane. Imogen pufnește, râzând în dreapta, unde se uită cu Quinn. „Chiar ai chef să mori în prima zi?”

„Te-a complimentat?” șoptește Rhiannon.

„Destul de ciudat, cred că da.”

„Pot să o iau”, trage Sloane înapoi, bătând cu cuțitul alb. „Din ceea ce a spus scrisoarea ta de anul trecut, articulațiile îi ies imediat. Cât de greu poate fi?”

"Serios?" Îi arunc o privire de reproș către Imogen.

"Pot explica." Imogen își pune mâna peste inimă. „Vezi, nu mi-ai plăcut anul trecut, îți amintești? Ești un fel de gust dobândit.”

"Grozav. Apreciez asta, i-am glumit sarcastic.

„Nu mi-ar păsa mai puțin de orice ranchiune pe care crezi că ai față de Sorrengail, Mairi.” Emetterio oftă de parcă anul acesta l-a epuizat deja. „Știu cine a antrenat-o și nu o voi dezlănțui în primul an.” El ridică o sprânceană întunecată spre Imogen. „Și eu am făcut o greșeală anul trecut.” Se întoarce spre Sloane, cel colţurile gurii lui tăindu-i-se. „Acum dezarmați-vă și luați locul împotriva lui Graycastle.”

Sloane își îndepărtează armele și se confruntă cu Aaric, care are cu ușurință aproximativ cinci centimetri și ani de instruire privată de luptă asupra ei. Dar ea este sora lui Liam, așa că există șanse să-și poată rezista.

„A spus cineva Sorrengail?” ne întreabă o voce adâncă din spatele nostru.

Linia noastră de al doilea an aruncă o privire peste umăr către urcatorul din primul an care l-a aruncat pe cel slăbit de pe parapet. Pe umăr are un plasture al A doua Aripă în timp ce înaintează greu, cu mâinile în lateral.

„Popular astăzi, nu-i așa?” șoptește Nadine zâmbind, pivotând jucăuș către primul an. "Bună. Eu sunt Violet Sorrengail.” Ea arată spre părul ei violet. "Vedea? Ca și părul meu. Ai un mesaj pentru...”

El o apucă de cap și se răsucește, rupându-i gâtul.

Nu este nemaivăzut că un candidat intră în Quadrantul Călăreților fiind plătit pentru a asasina un cadet. Îmi pare rău că Mira a fost vizată, dar sunt mândru să spun că a trimis rapid amenințarea. Aveți dușmani, generale.

—AVIS OFICIAL DE LA P ANCHEC COMMANDANT LA S ORRENGAIL GENERAL _

CAPITOLUL ZECE

Eu privește șocată cât o bătaie a inimii, în timp ce primul an cade trupul Nadinei la pământ. Cade cu o bufnitură răutăcioasă, cu capul răsucit într-un unghi nefiresc.

Ea e moartă.

Nu. Nu din nou.

„Nadine!” țipă Rhiannon, grăbindu-se să îngenuncheze lângă ea.

„Nadine?” întreabă anul întâi, sprâncenele sale groase împletindu-se într-una.

„Ce naiba crezi că faci?” Emetterio latră.

„Nimeni nu intervine”, cer, iar două dintre pumnalele mele sunt în mână înainte să-mi dau seama că le-am întins.

Uriașul își ridică privirea de la trupul Nadinei la pumnalele mele, la părul meu.

„Sunt Violet Sorrengail.” Inima îmi bate cu putere, dar nimeni altcineva nu va muri în numele meu. Folosind o strângere, nu aștept răspunsul lui, aruncând ambele pumnale. Dar este rapid pentru cineva de talia lui și își ridică brațele – acolo unde ambele lame mele se scufundă până la mâner.

La naiba.

"Violet!" strigă Andarna.

"Dormi!" Îmi trântesc scuturile pentru a bloca totul – pe toți afară. Xaden a plecat. Protejarea mea este ceea ce l-a ucis pe Liam.

Nu contează *de ce* tipul ăsta încearcă să mă omoare chiar acum. Ori sunt puternic suficient pentru a supraviețui sau nu sunt.

Primul an îi smulge pumnalele însângerate din antebrațe într-o succesiune rapidă, cu un mormăit furios, lăsându-le să cadă la pământ. Greșeala lui. S-ar putea să fie aproape un picior mai înalt, dar va avea nevoie de acele lame dacă vrea să mă omoare. Construcția lui, totuși... asta va fi greu de depășit.

Nu mai faceți mișcări mai mari care vă expun . Cuvintele lui Xaden de anul trecut îmi răsună în minte de parcă stă chiar lângă mine. Trebuie să folosesc ceea ce am – viteza mea – în avantajul meu.

Mă îndrept spre el la fugă, iar el îmi balansează pumnii de carne în cap, dar mă las în genunchi înainte ca ei să poată intra în contact. Ignorând durerea zguduitoare din picioarele mele de la impact, îmi folosesc impulsul pentru a aluneca, tăind tendoanele de lângă genunchiul lui când trec.

El țipă și cade înainte ca un copac nenorocit, lovindu-se de podea.

"Violet!" strigă Dain de undeva în spatele meu.

Mă ridic în picioare și mă întorc spre uriaș, care deja s-a răsturnat pe spate ca și cum ar fi rezistent la durere, dar nu suportă ceea ce i-am făcut. Poate, totuși, să atingă unul dintre pumnalele pe care le-a scăpat și să-l arunce în mine.

Ceea ce face.

„La naiba!" Mă învârt în lateral ca să evit propria mea lamă, iar el lovește cu piciorul pe care nu l-am tăiat.

Cizma lui mă prinde în spatele coapsei.

Lovitura îmi taie picioarele de sub mine și tot ce văd este tavanul în timp ce cad pe spate, zdroindu-mi șoldul cu toată forța a greutății mele. Durerea mă orbește pentru o bătaie a inimii când capul îmi lovește podeaua, încins și urechile îmi sună atât de ascuțit. Dar cel puțin nu m-am înjunghiat cu lamele. Unul este încă în mână, dar ochii mi se încețoșează și îmi spun că sunt într-adevăr doi.

Cel din primul an mă apucă de coapsa dreaptă și trage, trăgându-mă cu un scârțâit distinct al pielii pe podeaua lucioasă. Dacă îmi bag pumnalul în mâna lui, îmi voi lovi propriul mușchi.

Așa că, în schimb, îi trag brațul, mâna mea prinzându-l doar cu o tăietură peste antebraț. Inima îmi se lansează în gât când oamenii din jurul meu îmi strigă numele, dar nu pot interveni. Sunt în al doilea an și nenorocitul ăsta nu este în echipa mea.

Prinderea lui sigură, mă trage cu picioarele înainte spre el, cu sângele lui băltoacă udându-mi ceafa și udându-mi părul.

Dacă nu mă eliberez, sunt mort.

Îmi ridic piciorul stâng și dau cu piciorul imediat ce sunt suficient de aproape, prinzându-l în falcă, dar nu-mi dă drumul. ticălos tenace.

La următoarea mea lovitură se aude un scârcat, rupându-i nasul. Sângele zboară, dar el o scutură, trântind în sus și rostogolindu-se peste mine, ținându-mă de podea cu greutatea lui de neînțeles.

La naiba, la naiba, *la naiba* .

Mă legăn cu cuțitul, dar el îmi prinde mâna dreaptă, ținându-mi încheietura mâinii de pământ. Apoi își înfășoară cealaltă mână în jurul gâtului meu și mă strânge.

„Deja mori naibii", urlă el, vocea sa amestecându-se în zgomotul din urechile mele în timp ce își coboară fața spre a mea.

Nu există aer în timp ce strânsoarea lui se strânge pe trahea mea.

„Secretele mor împreună cu oamenii care le păstrează", șoptește el, aducându-și nasul la un centimetru de al meu. Ochii lui sunt maro-deschis, dar cu ramă roșie, ca și cum ar fi luat un fel de drog.

Aetos.

Frica îmi inundă mintea, trecând de scuturile mele, dar nu este a mea.

Nu mă pot concentra asupra fricii lui Tairn. Așa se află șocul și moartea.

Și nu sunt pe cale să mor sub un prim an fără nume.

Viziunea mea se întâlnește în timp ce apuc unul dintre pumnalele învelite de-a lungul coastelor mele cu mâna stângă liberă, trag repede și introduc lama în spatele uriașului, înclinând exact acolo unde m-a învățat Xaden. Rinichiul lui. O singura data. De două ori. De trei ori. Îmi pierd socoteala în timp ce înjunghiez iar și iar și iar, până când strângerea pe gâtul meu se eliberează, până când primul an se lasă deasupra mea.

Are o greutate moartă.

Plămânii mei se luptă să se extindă în timp ce îmi pun ultimele puteri în a-l împinge de pe mine. E mai greu decât un bou, dar reușesc să-l împing în lateral, cât să alunece afară de sub el.

Aerul — aer frumos, prețios — îmi umple pieptul și eu răsuflesc după el, respirând dincolo de focul din gât și privind în sus la grinzile tavanului. Durere. Întregul meu corp nu este altceva decât *durere.*

"Violet?" Vocea lui Dain tremură când se ghemuiește lângă mine. "Esti in regula?"

Secretele mor împreună cu oamenii care le păstrează.

Nu, nu sunt bine. Tatăl lui tocmai a încercat să mă asasineze.

Mă forțesc să ajung în spațiul familiar familiar dincolo de durere și mă rostogolesc pe mâini și genunchi. Greața mă cuprinde în valuri, iar eu inspir pe nas și expir pe gură până când o pot împinge înapoi în jos.

„Spune ceva”, roagă Dain într-o șoaptă frenetică.

Mă întorc pe mâini până îngenunch, apoi îmi arcuiesc gâtul, tresărind în timp ce trag respirație după răsuflare.

„Vi...” Se ridică și îmi oferă o mână, iar îngrijorarea din ochii lui familiari...

La naiba nu.

Îmi arunc toată energia în scuturile mele.

„Nu. Atingere. Eu,” strig, cu vocea ca niște șmirghel, și stau încet, mai mult decât conștient de numărul de ochi pe mine. Capul meu se învârte, dar mă lupt cu amețelile în timp ce îmi recuperez toate cele cinci pumnale. Toți cei din zona din apropiere mă urmăresc cum mă aplec și folosesc uniforma moartă din primul an pentru a-mi șterge sângele de pe lame înainte de a le învelі.

Frica care îmi inundă căile se schimbă în ușurare.

„Sunt în regulă”, le spun lui Tairn și Andarnei.

„Matthias și Henrick, luați cadavrele”, ordonă Dain. Cel puțin cred că este el. Zgomotul din urechile mele înăbușește totul la mai mult de doisprezece centimetri distanță.

Emetterio apare în fața mea. „Pot să te ating?” el intreaba.

În mod clar, am făcut această cerere lui Dain destul de tare.

Dau din cap, asigurându-mă că scuturile mele sunt la locul lor, iar Emetterio mă apucă de față, cercetându-mi ochii. El blochează lumina, apoi ridică mâna. Un val proaspăt de greață îmi zvâcnește în stomac.

„Ești cu o comoție cerebrală. Vrei să sari peste restul sesiunii?” Își lasă mâna de pe fața mea și mă ține neclintit prinzându-mă de brațe când mă legăn.

"Nu." Nu plec de ziua de evaluare la fel ca anul trecut.

— Am prins-o, spune Imogen, luându-mă de cot.

Emetterio își strânge gura, ochii întunecați îngustându-se.

„Nu voi încerca să o omor anul acesta. Promisiune." Mă trage lângă ea, dar nu se ține de mine, doar mă lasă să mă aplec puțin.

Bine, multe.

„Tocmai ai fost sugrumat, cadet Sorrengail”, îmi amintește Emetterio.

„Nu este prima dată”, răspund, cu lamele de ras din gât, făcându-mi vocea răgușită. „Mă voi vindeca. Eu raman."

Oftă, dar în cele din urmă dă din cap și se întoarce la locul său din capul covorașului, ridicând clipboard-ul pe care se pare că scăpase.

— Aetos l-a trimis, îi șoptesc lui Imogen. „Cred că suntem vizați”. Doamne, sper că nu de aceea Xaden nu a apărut ieri.

Ochii ei verzi se aprind cu o secundă înainte ca Ridoc să apară de partea cealaltă a mea, umărul lui atingându-l pe al meu.

„La naiba, Sorrengail”, mormăie el, oferindu-mi un braț pe care nu-l iau.

— Întotdeauna este ceva, nu-i așa? Încerc să zâmbesc în timp ce ei doi se întorc încet spre marginea covorașului, oferindu-mi suficient sprijin încât să nu cad de nicio parte.

„Probabil a fost trimis ca un mesaj mamei tale”, spune Emetterio, clătinând din cap. „Același lucru i s-a întâmplat și surorii tale mai mari în anii ei.”

Primii ani se uită cu groază cu ochii mari, în timp ce mă uit în jurul covorașului însângerat, observând că Rhiannon, Dain și Sawyer sunt dispăruți. Dreapta. Pentru că trebuie să ia Nadine și cadavrul celui fără nume din primul an.

Nadine a murit pentru că a spus că sunt eu.

O întristare grea, care înțepătură ochi, amenință să mă scoată la genunchii treptat, dar nu îmi pot permite să o simt. Nu pot lăsa să intre. Nu cu toată lumea care se uită. Intră în cutia în care păstrez orice altă emoție copleșitoare.

Sloane și Aaric stau în mijlocul saltelei, privindu-mă cu diferite nuanțe de șoc pe față. Există mult mai multă îngrijorare pe chipul lui Aaric decât pe cel al lui Sloane.

„Va curăța cineva mizeria aia și va lupta, sau ce?” intreb, ignorand picurarea de lichid gros pe spatele gatului meu. Să stai aici acoperit cu sângele lui este mai bine decât să stai întins acolo îmbibat în al meu.

— Și tu ai vrut să o iei, Mairi. Unul dintre primii ani bate joc de peste covoraș. Are ochi căprui adânci sub sprâncenele unghiulare și o falcă pătrată largă, dar nu-i știu numele. Nu *vreau* să-i știu numele.

Le cunosc deja pe ale lui Sloane și Aaric și asta e prea mult.

Îl cunoșteam pe al lui Nadine.

Stăm umăr la umăr în timp ce cei din primul an curăță sângele, apoi își termină evaluarea, iar eu mă concentrez pe catalogarea fiecărui lucru care este greșit cu stilul de luptă al lui Sloane,

care este... mult. De fapt, pare că nu și-a petrecut aproape deloc timp antrenându-se pentru cadran.

Asta nu poate fi corect. Liam a fost cel mai bun luptător din anul nostru și fiecare dintre cei marcați știe că trebuie să se prezinte la Riders Quadrant când va fi major. Cu siguranță e antrenată.

— Ești sigur că este sora lui Liam? întreabă Ridoc.

„Da," răspunde Imogen cu un oftat lung. „Dar cu siguranță ea nu a fost educată cu luptători și se vede."

Aaric o pune pe fund de șase ori cu puțin sau deloc efort.

Ei bine, la dracu. Acest lucru complică unele lucruri. Ca să o ținem în viață.

O oră mai târziu, trec prin fizică sub privirea atentă a lui Rhi, mai mult decât conștient de sângele din primul an care mi se usucă pe piele și ținând capul sus când alți cadeți se uită. Este mai ușor odată ce țiuitul din urechi îmi scade, dar încă sunt greață ca naiba după oră.

Mă rog să plec de la cină și refuz oferta de ajutor a lui Rhi de a ajunge în camera mea, urmând încet, dar sigur, treptele până la etajul al doilea. Fiecare os, fiecare mușchi, fiecare fibră a ființei mele doare.

Cu o bătaie de inimă înainte de a ajunge la mânerul ușii, o simt, umbra familiară nuanțată de miezul nopții înfășurându-mi mintea.

Ușurarea curge prin mine în timp ce deschid ușa și îl văd pe Xaden sprijinit de peretele dintre birou și pat, părând gata să omoare pe cineva ca de obicei, cu brațele încrucișate pe piept.

— Au trecut opt zile, croiesc eu, tresărind.

„Știu", răspunde el, împingându-se de perete și traversând camera în câteva trepte. „Și din câte i-a arătat Tairn lui Sgaeyl, ar fi trebuit să-i spun comandantului meu să plece și să ajung aici mai devreme." Îmi ia fața în mâini într-un mod care se simte complet diferit de felul în care a avut-o Emetterio mai devreme, iar furia care strălucește în ochii lui este în contradicție cu blândețea atingerii lui în timp ce face un bilanț al rănilor mele.

„Sângele este al lui". Gâtul meu simte că aș înghiți foc.

"Bun." Maxilarul i se îndoaie în timp ce privirea îi coboară spre vânătăile pe care știu că sunt în jurul gâtului meu.

„Nici nu știu cum îl cheamă."

"Știu." Mâinile lui cad, iar eu plâng imediat pierderea lor.

„L-a trimis colonelul Aetos".

El dă din cap, mișcarea scurtă. „Îmi pare rău că nu l-am putut omorî mai întâi".

"Primul an? Sau Aetos?"

"Ambii." Nu zâmbește la încercarea mea de glumă. „Hai să te curățăm și să te înfășurăm."

„Nu poți ucide cadeți. Acum ești ofițer."

"Priveste-ma."

„WE ca la Samara?” Îl întreb câteva ore mai târziu, în timp ce stau cu picioarele încrucișate pe pat, scăldat și sufocând castronul de supă pe care mi l-a adus din mizeria din campusul principal. Fiecare înghițitură doare, dar are dreptate – nu îmi permit să mă slăbesc fără să mănânc.

„Uită-te la tine, pun întrebări.” Un colț al gurii lui Xaden se ridică în timp ce se lasă pe spate, preluând fotoliul din colțul camerei mele, ascuțindu-și pumnalele pe o curea de piele. A renunțat la pielea de zbor în timp ce eu eram în baie, dar arată cumva și mai bine în noua sa uniformă. Nu pot să nu observ că nici el nu a adăugat patch-uri la acesta. Își purtase însemnele de lider și desemnarea aripii doar când era în cadran.

„Nu mă cert cu tine pentru jocul tău cu întrebări în seara asta.” Îi arunc o privire strălucitoare, observând cele două volume pe care Jesinia mi le-a împrumutat pe raftul de cărți de lângă el. Dar orice gând de a-i spune despre cercetările mele a dispărut la reamintirea lui că nu mi se acordă întregul adevăr când vine vorba de el.

„A vrea să întrebi ceea ce vrei să știi nu este un joc. Tu și cu mine? Nu un joc.” Își trage lama peste piele din nou și din nou. „Și Samara este... diferită.”

„Răspunsurile dintr-un singur cuvânt nu o vor reduce.”

Își ridică privirea de la munca lui. „Trebuie să mă dovedesc din nou la ceea ce este probabil cel mai crud avanpost pe care îl avem. Este deranjant."

Zâmbesc. Lasă-l pe Xaden să fie *enervat* . „Te tratează diferit?”

„Vrei să spui din cauza asta?” Își bate partea laterală a gâtului cu partea plată a lamei, atingând relicva.

"Da."

El ridică din umeri. „Cred că numele de familie o face mai mult decât relicva. Riderii mai în vârstă sunt mai ușori pe Garrick, lucru pentru care sunt recunoscător.”

Am pus lingura jos în bol. "Îmi pare rău."

„Nu este nimic mai rău decât ceea ce mă așteptam, iar sigilul meu este suficient pentru a-i face pe cei mai mulți dintre ei să se oprească.” Își pune cureaua de piele în rucsac, apoi își învelește ultima lamă în timp ce stă în picioare. „Știi cum e. Oamenii te judecă după numele tău de familie tot timpul.”

„Cred că este sigur să spun că o ai mai rău.”

„Numai în interiorul granițelor.” Îmi răstoarnă armura unde se usucă pe spătarul scaunului meu de birou, apoi traversează camera pentru a se așeza la capătul patului meu. Nu este la fel de mare ca a lui anul trecut, dar e loc pentru amândoi dacă îi cer să rămână. Ceea ce nu o voi face. E destul de greu să fii atât de aproape și să nu-l săruți. Dormi lângă el? M-aș rupe cu siguranță.

„Un punct corect.” Am pus castronul pe noptieră și îmi iau pensula, privirea mi se îndreaptă spre ușă când aud vocea lui Rhiannon pe hol cu o secundă înainte ca ea să-și închidă ușa. Ceea ce îmi amintește... „Mi-ai protejat camera de vizitatori înainte să pleci?”

El dă din cap. „Este protejat și împotriva sunetului.” Își încrucișează glezna peste genunchi, ținându-și cizmele de pe patul meu. „Din sens, desigur. Poți auzi ce se întâmplă acolo, dar ei nu pot auzi ce se întâmplă aici. M-am gândit că s-ar putea să-ți placă intimitatea ta.”

„Pentru toți oamenii pe care *nu îi pot* aduce?”

„Poți să aduci pe cine vrei”, respinge el.

"Într-adevăr?" Sarcasmul curge din vocea mea în timp ce îmi trag peria prin părul umed. „Pentru că Rhiannon a încercat să intre și a ajuns pe cealaltă parte a holului.”

Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet. „Spune-i să te țină de mână data viitoare. Singura cale de a intra aici este să te atingă.”

"Aștepta." Fac o pauză, apoi termin cu peria prin capetele mele strânse. „Deci nu l-ai protejat doar pentru tine și pentru mine?”

— E camera ta, Violet. Ochii lui urmăresc mișcarea periei prin părul meu și felul în care degetele lui se îndoaie în poală mă face să înghit. Greu. „Camera este protejată pentru a lăsa să intre pe oricine prin care treci.” Își drese glasul și își schimbă greutatea când termin o altă trecere cu peria. „Și egoist, eu.”

Îmi place al naibii de părul tău. Dacă vrei vreodată să mă aduci în genunchi sau să câștigi o ceartă, lasă-l jos. Voi înțelege ideea.

Îmi prinde respirația la amintire. Chiar au trecut doar câteva luni de când a spus asta? Se simte simultan ca pentru totdeauna... și ieri.

„Mi-ai protejat camera pentru intimitate completă pentru mine și pentru oricine vreau să-i aduc?” Îmi ridic sprâncenele spre el. „În caz că am chef…”

„Fă tot ce vrei.” Căldura din privirea lui îmi face respirația să-mi taie. „Nimeni nu va auzi nimic. Chiar dacă distrugi un dulap.”

Bâjbâiesc peria și îmi cade în poală, dar îmi revin repede. Cam. „Asta pare destul de solidă. Nimic nu seamănă cu piesa subțire pe care am avut-o în camera mea anul trecut.” Cel pe care l-am transformat din greșeală în lemn de foc prima dată când ne-am pus mâna unul pe celălalt.

„Este o provocare?” Se uită la mobilier. „Pentru că vă garantez că îl putem da jos odată ce vă vindecați.”

„Nimeni nu s-a vindecat complet pe aici.”

"Buna observatie. Spune doar cuvintele, Violet.” Felul în care mă privește este suficient pentru a-mi ridica temperatura cu câteva grade. „Este nevoie doar de trei.”

Trei cuvinte?

Oh, la *naiba* o să-i spun că îl vreau. Are deja prea multă putere asupra mea.

„ *Pot* și *ar trebui* sunt două lucruri diferite”, reușesc să spun. Puterea mea de voință când vine vorba de Xaden este o rahat pur. O atingere și voi fi din nou în brațele lui, acceptând tot ceea ce consideră că este suficient de adevăr în loc de accesul deplin pe care îl merit... nu, nevoie. „Și cu siguranță nu ar trebui.”

„Atunci, spune-mi cum a fost săptămâna ta.” Schimbă subiectele fără probleme.

„Nu le-am putut urmări pe toate”, recunosc. „La Parapet. Am încercat, dar... nu am putut.”

— Ai fost pe turn? I se încruntă sprâncenele.

"Da." Mă schimb, ducându-mi genunchii dornici în lateral. „I-am promis lui Liam că o voi ajuta pe Sloane și nu am putut face asta din curte.” Un râs sarcastic îmi scapă de pe buze. „Și ea mă urăște”.

„Este imposibil să te urăsc.” Se ridică și merge spre locul în care rucsacul lui este sprijinit de perete. "Aveţi încredere în mine. Am încercat."

„Aveți încredere *în mine* . Ea face. Ea chiar a vrut să mă provoace la evaluare.” Mă sprijin pe spate de tăblia mea. „Ea mă învinovățește pentru moartea lui Liam. Nu că ar fi greșit…”

„Moartea lui Liam nu a fost vina ta”, îl întrerupe el, corpul lui devenind rigid. „A fost al meu. Dacă Sloane vrea să urască pe cineva, poate ținti totul chiar aici. Își bate pieptul în timp ce se întoarce, așezându-și rucsacul pe birou.

„Nu a fost vina ta.” Nu este prima dată când avem o ceartă și ceva îmi spune că nu va fi ultima. Bănuiesc că există suficientă vinovăție pentru ca doi să poarte.

"Era." Deschide partea superioară și aruncă pușca prin geantă.

„Xaden...”

„Câți candidați au căzut anul acesta?” Scoate o hârtie împăturită, apoi închide geanta.

"Prea multe." Chiar și acum le aud câteva țipete.

„Întotdeauna sunt prea multe.” Se așează din nou pe patul meu, de data aceasta suficient de aproape încât genunchii mei să-i perie coapsa. „Și e în regulă că nu ai putut să-i vezi pe cei mai tineri murind. Înseamnă că încă ești tu.”

„Spre deosebire de a te transforma în altcineva?” Stomacul meu se răsucește la expresia plată a feței lui, peretele care menționează moartea lui Liam așezat ferm între noi. „Pentru că mă simt ca și cum sunt. Nici măcar nu vreau să știu numele primilor ani. Nu vreau să *-i cunosc* . Nu vreau să mă doară când mor. Ce mă face asta?”

„Un al doilea an.” Spune cu adevărat, în același mod în care declarase că nu i-a putut salva pe fiecare marcat anul trecut, doar pe cei dispuși să se ajute singuri.

Uneori uit cât de nemilos este.

Cât de nemilos poate fi în numele meu.

„Am mai văzut moartea”, răspund. „Practic am fost înconjurat de asta anul trecut.”

"Nu este la fel. A ne vedea prietenii – egalii noștri – murind pe Gauntlet, la Treierat, în provocări sau chiar în luptă este un lucru. Toată lumea de aici doar luptă pentru a supraviețui și ne pregătește pentru ceea ce se întâmplă acolo. Dar când e vorba de candidații mai tineri... El clătină din cap și se aplecă înainte.

Îmi strâng peria pentru a nu ajunge la el.

„Primul an este când unii dintre noi își pierd viața”, spune el încet, ținându-mi părul umed după ureche. „Al doilea an este când noi ceilalți ne pierdem umanitatea. Totul face parte din procesul de a ne transforma în arme eficiente și nu uitați nicio secundă că aceasta este misiunea aici.”

„Ne desensibilizează la moarte?”

El dă din cap.

Se aude o bătaie în uşă, iar eu tresar, dar nu pot să nu observ că Xaden nu o face. Oftă și se ridică, îndreptându-se spre uşă.

"Deja?" întreabă el după ce o deschide, blocându-mă din vedere. Sau blocând vederea *de la* mine.

"Deja." Recunosc vocea lui Bodhi.

"Dă-mi un minut." Xaden închide ușa fără să aștepte un răspuns.

"Lasa-ma sa vin cu tine." Îmi balansez picioarele peste marginea patului.

"Nu." Se ghemuiește în fața mea, punându-ne la nivelul ochilor, cu pergamentul din geantă încă strâns în pumn. „Somnul este cel mai rapid mod de a te vindeca dacă nu plănuiești căutându-l pe Nolon și, din câte am auzit, este greu de găsit în aceste zile.”

— Și tu ai nevoie de somn, protestez în jurul fricii care îmi umple gâtul. Avem doar ore și nu sunt gata să plece. „Ai zburat o jumătate de zi.”

„Am multe de făcut înainte de dimineață.”

"Lasă-mă să te ajut." La naiba, acum cerșesc.

"Nu încă." Întinde mâna să-mi ia fața, apoi își lasă mâna ca și cum ar regândi mișcarea. „Dar vreau să fii atent la ceea ce se întâmplă când pleci peste șapte zile cu Tairn.” Îmi apăsă hârtia în mână. „Până atunci... aici.”

"Ce este asta?" Privesc în jos, dar arată doar ca un pergament împăturit.

„Mi-ai spus odată că mi-a fost teamă că s-ar putea să nu mă placi dacă ajungi să mă cunoști cu adevărat.”

"Amintesc."

„De fiecare dată când suntem împreună, ne antrenăm sau ne luptăm. Nu există prea mult timp pentru plimbări lungi pe malul râului sau orice altceva trece pentru dragoste pe aici.” Îmi strânge mâna ușor, dar pot simți fiecare calus pe care și-a construit-o din stăpânirea armelor sale. „Dar ți-am spus că voi găsi o modalitate de a te lăsa să intri și acum, asta este tot ce am.”

Privirea mea se îndreaptă spre a lui și inima îmi zboară în gât.

„Ne vedem la Samara.” Se ridică și își apucă rucsacul și cele două săbii s-au sprijinit de peretele de lângă ușă.

„Cum te găsesc odată ce sunt acolo?” Degetele mele strâng pergamentul împăturit. Nici măcar nu am văzut-o pe Samara. Mama nu a fost niciodată staționată acolo.

Se întoarce spre ușă și se uită înapoi la mine, ţinându-mi privirea. „Etaj al treilea, aripa de sud, a doua ușă pe dreapta. Secțiile te vor lăsa să intri.”

Camera lui cazarmă.

„Lăsați-mă să ghicesc – protejat pentru sunet și pentru a vă lăsa să intrați pe tine, pe mine și pe oricine prin care tragi?” Ideea ca el să folosească acea izolare fonică pentru a sparge dulapuri cu altcineva este suficientă pentru a-mi închega supa în stomac.

S-ar putea să nu fim împreună, dar gelozia nu este tocmai o emoție rațională.

„Nu, Violet.” Ridică ambele săbii deasupra capului, apoi le strecoară în teaca de pe rucsacul din spatele lui, cu o experiență exersată și un strop de zâmbet. "Doar tu si eu."

A plecat înainte ca eu să mă gândesc la un răspuns.

Cu mâinile tremurânde, desfac hârtia — și zâmbesc.

Xaden Riorson mi-a scris o scrisoare.

Garrick a fost întotdeauna cel mai bun prieten al meu. Tatăl lui a fost consilierul tatălui meu, ceea ce îl face, într-un fel, Dain-ul meu, cu excepția unui demn de încredere. După Liam, Bodhi a fost și este încă cel mai apropiat lucru pe care îl am de un frate, mergând mereu cu un pas în urmă.

—C ORRESPONDENȚA RECUPERATE A L IEUTENENTULUI X ADEN R IORSON LA C ADET V IOLET S ORRENGAIL

CAPITOLUL XI

Azâmbetul curbandu-mi buzele, îmi sprijinesc mâinile în vârful capului și renunț la cusătura din partea mea, în timp ce Imogen și eu termin timpul de răcire după alergare câteva dimineți mai târziu, intrând în curte cu o jumătate de oră înainte ca micul dejun să fie pregătit pentru fi servit.

Mi-a scris o *scrisoare* și am citit-o de atâtea ori încât o am deja memorată. Nu există nimic foarte periculos în ea, nici secrete ale revoluției sau indicii despre cum să ajute, dar nu e ca și cum el le-ar putea risca punându-le în scris. Nu, asta e chiar mai bine. Este vorba doar despre *el* . Sunt mici detalii, precum faptul că obișnuia să stea pe acoperișul Casei Riorson în timpul rebeliunii în speranța că tatăl său va veni acasă și îi va spune că totul s-a terminat.

„În ultimele trei dimineți ai zâmbit ca un bețiv”, se plânge Imogen, aplecându-se să verifice sub estradă în timp ce trecem pe lângă. „Cum este *cineva* atât de fericit la răsărit?”

Nu o pot învinovăți. Am fost și eu în nebunie din ziua evaluării. La fel sunt Bodhi și Eya.

„Fără coșmaruri în ultimele zile și nimeni nu este treaz la ora asta încercând să mă omoare.” Mâinile îmi cad pe o parte. Am făcut un pic mai departe între pauzele de mers de data aceasta.

„Da, pentru că *acesta este* motivul.” Își rostogolește gâtul. „De ce nu-l iei înapoi deja?”

„Nu are încredere în mine.” dau din umeri. „Și nu pot să am încredere în el. Este complicat." Dar la naiba mi-e dor să-l văd în fiecare zi. Sâmbăta nu poate ajunge aici destul de curând. „În plus, chiar dacă doi oameni au o chimie de neegalat, asta nu înseamnă că ar trebui să aibă o relație dincolo de orice fizic...”

"Oh nu." Ea scutură din cap, apoi își vâră o șuviță de păr roz în spatele urechii. „Încecheam o conversație. Nu începe unul. Îmi place să alerg și să antrenez cu greutăți cu tine, dar ai prieteni cu care să vorbești despre viața ta sexuală. Tine minte? Pe cei pe care îi privesc pe tine îi eviți în mod activ cu fiecare ocazie?”

Nu merg acolo.

„Și nu suntem prieteni?” ma intreb.

„Suntem...” Fața ei se scrâșnește. „Coconspiratori cu un interes personal în a se menține în viață.”

Asta doar mă face să zâmbesc mai mare. „Oh, nu te îndulci cu mine acum.”

Privirea ei se îngustează în timp ce privește pe lângă mine, spre peretele exterior. — Ce, pe numele lui Dunne, ar face un scrib în cadran la ora asta?

Tresesc la vederea pe Jesinia care așteaptă într-unul dintre nișurile umbrite, ascunsă de parcă ar încerca să se ascundă. "Relaxați-vă. Ea este o prietenă."

Imogen distribuie o doză grămadă de ochi lateral. „Te ascunzi aproape de anii doi, dar te împrietenești cu *cărturari* ?"

„Mă distanțezesc ca să nu trebuiască să-i mint și am fost prieten cu Jes... Știi ce? Nu-ți datorez o explicație. O să văd de ce are nevoie *prietenul meu* ." Îmi măresc ritmul, dar Imogen se potrivește. „Bună", îi fac semn lui Jesinia în timp ce ne apropiem de alcov. Acesta are un tunel care duce direct în cămin. "Totul e bine?"

„Am venit să te găsesc..." Sprânceana ei se încrețește sub glugă, în timp ce privirea ei se îndreaptă spre Imogen, care o mărește ca și cum ar fi un adversar.

„Sunt bine", îi spun lui Imogen, semnând în același timp. „Jesinia nu va încerca să mă omoare".

Imogen își înclină capul, privirea ei coborând spre ghiozdanul crem pe care Jesinia îl poartă.

„Nu voi încerca să o ucid", semnează Jesinia, cu ochii căprui mărindu-se. „Nici nu aș ști cum."

„Violet a știut să omoare foarte bine pe baza educației unui scrib", răspunde Imogen, mișcându-și mâinile rapid.

Jesinia clipește.

Ridic sprâncenele la Imogen.

„Bine", răspunde ea, semnând în timp ce se dă înapoi. „Dar dacă vine la tine cu o pană ascuțită, nu mă învinovăți."

„Îmi pare rău pentru ea", semn odată ce Imogen ne întoarce spatele.

„Oamenii încearcă să te omoare?" Sprâncenele Jesiniei se încurcă.

"Este joi." Mă mut în alcov ca să nu am spatele la curte. "Sunt mereu bucuros să te văd, dar cu ce te pot ajuta?" Cadeții scrib nu intră aproape niciodată în Quadrantul Călăreților decât dacă îl ajută pe căpitanul Fitzgibbons.

„Două lucruri", semnează ea în timp ce stăm amândoi pe bancă, apoi pune mâna în ghiozdan, scoate un volum și mi-l întinde. Este o copie a *Darului primilor șase* și pare să aibă sute de ani. „Ai spus că vrei o contabilitate din timp a primilor călăreți când ai returnat celelalte cărți", semnează ea. „Acesta este unul dintre primele pe care le-am găsit și care poate fi scos din Arhive. Vă pregătiți pentru o altă dezbatere?"

L-am pus în poală și îmi aleg cuvintele cu grijă. Instinctul îmi spune că pot avea încredere în ea, dar după Dain, nu sunt sigur că pot depinde de intuiția mea și, oricum, a ști nu este sigur pentru ea. "Studiu. Și mulțumesc, dar nu trebuia să-l aduci. aș fi venit la tine."

„Nu am vrut să fii nevoit să aștepți să fiu de serviciu la Arhive și mi-ai spus că fugi în fiecare dimineață..." Ea respiră adânc de câteva ori, ceea ce înseamnă de obicei că își compune gândurile. „Și urăsc să recunosc, dar am nevoie de ajutor", semnează ea înainte de a scoate un volum zdrențuit din geantă și de a mi-l întinde.

Îl iau pentru a-i elibera mâinile, observând marginile uzate și coloana vertebrală slăbită.

„Încerc să traduc asta pentru o misiune și mă lupt cu câteva propoziții. Este în vechiul Lucerish și, din câte îmi amintesc, este una dintre limbile moarte pe care le poți citi.” Obrajii ei devin roz în timp ce aruncă o privire peste umăr la tunelul luminat de mag, de parcă un alt scrib ne-ar vedea. „Voi avea probleme dacă știe cineva că cer ajutor. Adepții nu ar trebui să întrebe.”

„Sunt bun la păstrarea secretelor”, semnez, cu fața căzând, când îmi amintesc că am folosit limbajul pentru a transmite mesaje secrete lui Dain când eram copii.

"Mulțumesc. Știu aproape orice altă limbă.” Mișcările ei sunt ascuțite, iar gura este încordată.

„Știi mult mai multe despre ei decât mine.” Împărtășim un zâmbet și deschid volumul la semn de carte, observând mișcările învolburate de cerneală care alcătuiesc limbajul logosilabic.

Jesinia arată spre o propoziție. „Sunt blocat acolo.”

Am citit rapid de la începutul paragrafului pentru a fi sigur că am corect, apoi semnez propoziția pe care o caută, scriind ultimul cuvânt – numele unui rege antic care a trăit cu o mie de ani înainte de a exista Navarra.

"Mulțumesc." Ea notează propoziția în caietul pe care l-a adus cu ea.

rege antic. Trec la prima pagină a cărții, iar umerii îmi scad. Poartă o dată de acum douăzeci și cinci de ani.

„Este copiat de mână dintr-un original”, semnează Jesinia. „Aproximativ cinci ani înainte ca cadranul să primească presa de tipar.”

Dreapta. Pentru că nimic din Arhive nu este mai vechi de patru sute de ani cu excepția sulurilor de la Unire. Mi se răcește transpirația pe ceafă în timp ce îi mai traduc câteva propoziții din diverse pagini, surprinsă de cât de multe îmi mai amintesc după ce nu am exersat un an, apoi îi dau tomul înapoi când termin ultima propoziție pe care a notat-o.

Dacă mă grăbesc, pot scălda transpirația și totuși pot lua micul dejun.

„Lucrăm la eliminarea tuturor limbilor moarte din secțiunea publică a Arhivelor și la traducerea lor pentru o citire mai ușoară”, semnează ea cu un zâmbet entuziasmată, apoi își pune lucrurile deoparte. „Ar trebui să vii și să vezi cât de mult am realizat.”

„Călăreții nu au voie să treacă de masa de studiu”, îi reamintesc.

„Aș face o excepție pentru tine.” Ea rânjește. „Arhivele sunt aproape întotdeauna goale duminica, mai ales când majoritatea celor de trei ani merg acasă cu bicicleta pentru pauză.”

Un țipăt sfâșie aerul și capul meu se ridică. Dincolo de curte, un al doilea an de la Third Wing este târât din clădirea academică, între doi călăreți mai în vârstă, urmați de profesorul Markham.

Ce pe numele lui Amari?

Jesinia palidează și se scufundă și mai mult în umbra alcovului în timp ce este transportat în clădirea căminului, unde tunelurile de dedesubt duc prin canion și în campusul principal din Basgiath. „Cred,” semnează ea, începând să respire zdrențuit. „Cred că asta e vina mea.”

"Ce?" Mă întorc să o înfrunt pe deplin.

„Acel călăreț a cerut o carte ieri și am înregistrat cererea.” Se aplecă spre mine, panica crescând în ochii ei. „Trebuie să înregistrez cererile. Este-"

„Regulament”, încheiem amândoi semnarea în același timp. Dau din cap. „N-ai făcut nimic rău. Care a fost cartea?”

Ea aruncă o privire spre ușile unde călărețul a dispărut. "Ar trebui sa plec. Mulțumesc."

Doar frica din ochii ei mă împiedică să o întreb din nou înainte ca ea să plece în grabă, lăsându-mă să mă uit la volumul din poală, realizând cât de periculos este cu adevărat „proiectul meu de cercetare”.

„Weste pentru mine!” Strigă Rhiannon mai târziu în acea zi, alergând printre mulțimea de călăreți în timp ce ajungem la treptele de lângă Gauntlet, unde majoritatea dintre noi suntem blocați în timp ce așteptăm să ne vină rândul să urcăm pe câmpul de zbor.

„Suntem încă aici!” Fac cu mâna înainte ca privirea mea să revină să se miște neliniștită asupra oamenilor cei mai apropiați de noi, urmărindu-le mâinile, armele. Am încredere în colegii mei de echipă implicit, dar în nimeni altcineva. Tot ce este nevoie este o înjunghiere bine sincronizată într-o mulțime, și puteam sângera fără să știu măcar cine m-a ucis.

„Nu este în regulă”, mormăie Sawyer, repacându-ne harta temelor pentru RSC. „Nu pot obține numărul patru, indiferent de câte ori număr micile linii de elevație.”

— Ăsta e nordul, îi spun, atingând partea de jos a monstruozității pliate. „Te uiți la sectorul greșit pentru întrebarea a patra. Crede-mă, a trebuit să-i cer ajutor lui Ridoc aseară.”

„Uf. Sunt niște prostii de infanterie.” Bagă harta în buzunar.

„De ce nu accepti pur și simplu că sunt un zeu al navigației terestre și nu ceri ajutor ca toți ceilalți?” Ridoc îl tachinează pe Sawyer în timp ce Rhi ne ajunge din urmă. "In cele din urma! Ai crede că conducerea va fi la timp.”

„Conducerea a fost într-o întâlnire”, răspunde Rhi, ridicând o colecție de misive. „Și conducerii a primit corespondența!”

Speranța sare în sus, înlocuind hipervigilența pentru o secundă înainte să o pot strica.

— Ridoc, spune Rhiannon, dându-i o scrisoare. „Sawyer.” Ea se întoarce, dându-i pe următorul. "Pe mine." Îl întoarce pe acela în spate. „Și Violet.”

El n-ar fi vrut , îmi amintesc înainte de a lua scrisoarea de la ea, dar nu pot să nu-mi țin respirația în timp ce deschid clapeta desigilată a plicului.

Violet,
îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să scriu. Abia mi-am dat seama de data. Esti in al doilea an!

Umerii îmi cad, ceea ce este doar... jalnic.

„De la cine este?” întreabă Rhiannon. „Arăți dezamăgit.”

„Mira”, răspund eu. „Și nu, nu sunt dezamăgit...” Cuvintele mele se sting pe măsură ce avansăm în rând.

— Ai crezut că va fi un alt locotenent, ghice ea corect, cu ochii înmuiindu-se de simpatie.

Ridic din umeri, dar îmi este greu să țin frustrarea din voce. "Stiu mai bine."

„Ți-e dor de el, nu-i așa?” Își lasă vocea în jos în timp ce ne apropiem de trepte.

Dau din cap. „Nu ar trebui, dar o fac.”

„Sunteți doi împreună?” şopteşte ea. „Adică, toată lumea știe că dormiți împreună, dar ceva nu e în regulă.”

Mă uit în față, asigurându-mă că Sawyer și Ridoc sunt absorbiți de scrisorile lor. Acesta este un adevăr pe care îl pot oferi cu ușurință. "Nu mai."

"De ce?" întreabă ea, confuzia gravându-i fruntea. "Ce s-a întâmplat?"

Deschid gura, apoi o închid. Poate că adevărul *nu este* atât de ușor. Ce la naiba ar trebui să-i spun? Doamne, când a devenit totul atât de complicat?

„Poți să-mi spui, știi.” Ea forțează un zâmbet, iar durerea pe care o văd în spatele lui mă face să mă simt ca un rahat total și complet.

"Știu." Din fericire pentru mine, începem să urcăm treptele, dându-mi șansa să mă gândesc.

Ajungem sus, pătrunzând în canionul cutie al câmpului de zbor, iar inima mi se umflă la vederea dragonilor organizați în aceeași formație în care stăm în curte. Este un caleidoscop de putere frumos, terifiant și umilitor care îmi fură respirația din plămâni.

„Asta nu va îmbătrâni niciodată, nu-i așa?” spune Rhiannon în timp ce îi urmăm pe Ridoc și Sawyer prin formație, zâmbetul ei depășindu-i fața.

"Eu nu cred acest lucru." Împărtășim o privire și mă rup. „Xaden nu a fost sincer cu mine”, spun încet, simțind că îi datorez celui mai bun prieten al meu *ceva* adevărat. „A trebuit să termin.”

Ochii ei fulgeră. "El a mintit?"

"Nu." Îmi strânge mai strâns scrisoarea Mira. „Nu mi-a spus întreg adevărul. Tot nu va face.”

"Alta femeie?" Sprâncenele ei se ridică. „Pentru că vă voi ajuta cu siguranță să anihilați nemernicii ăla care mânuiesc umbre, dacă voi ați fi exclusivi și el...”

"Nu Nu." Râd. „Nimic de genul acesta.” Trecem pe lângă dragonii din Aripa A doua. „Este...” Iată din nou cuvintele mele. "Este complicat. Ce mai faci tu și Tara? Nu am văzut-o prea mult prin preajmă.”

Ea oftă. „Niciunul dintre noi nu are suficient timp pentru celălalt. E nasol, dar poate se va ușura anul viitor, când niciunul dintre noi nu mai este lider de echipă.”

„Sau poate veți fi lideri de aripi.” Gândul mă face să mușc înapoi un zâmbet. Rhi ar fi un lider fantastic.

"Pot fi." Există o săritură la pasul ei. „Dar între timp, suntem liberi să vedem pe cine vrem. Şi tu? Pentru că, dacă eşti singur, trebuie să spun că câțiva dintre băieții din A doua aripă s-au făcut cumva mai fierbinți după Jocurile de Război.” Ochii ei sclipesc. „Sau am putea să vizităm în secret Chantara în acest weekend și să ne întâlnim cu niște cadeți de infanterie!” Ea ridică un deget. „S-ar putea ca și vindecătorii să fie în regulă, dar trag linie la scribi. Robele nu fac asta pentru mine. Nu că aș judeca dacă asta e treaba ta. Spun doar că suntem în al doilea an și că opțiunile noastre de a ne abur sunt *nesfârşite.* ”

Un străin la întâmplare ar putea fi ceea ce am nevoie pentru a-l scoate pe Xaden din sistemul meu, dar nu este ceea ce vreau.

Ea îmi studiază fața de parcă aș fi un puzzle care trebuie rezolvat în timp ce continuăm pe teren. „La naiba. Ești agățat de el.”

„Sunt...” oft. "Este complicat."

— Ai spus asta deja. Încearcă să-și scoată expresia, dar prind fulgerul de dezamăgire când nu detaliez. „Mira are ceva de spus despre față?”

"Nu sunt sigur." Mă uit prin scrisoare, citind-o repede. „A fost reatribuită la Athebyne. Ea spune că mâncarea este doar cu un pas peste cea a mamei noastre.” Asta mă scoate de râs în timp ce răsturn pagina, dar moare repede când văd liniile negre groase care elimină paragrafe întregi. „Ce naiba...” Trec la pagina următoare, găsind mai multe din aceleași lucruri înainte ca ea să închidă, în speranța că voi zbura spre Samara în timpul uneia dintre călătoriile mele viitoare.

"Ce s-a întâmplat?" Rhiannon ridică privirea din scrisoarea ei în timp ce continuăm să mergem, trecând pe lângă dragonii Aripii a Treia.

„Cred că a fost redactat.” Îi fulger ca să poată vedea liniile negre, apoi mă uit în jur pentru a mă asigura că nimeni altcineva nu observă.

— Cineva ți-a cenzurat scrisoarea? Ea pare surprinsă. — Cineva ți-a *citit* scrisoarea?

„A fost desigilat.” Îl bag înapoi în plic.

„Cine ar face asta?”

Melgren. Varrish. Markham. Oricine la ordinele lui Aetos. Mama mea. Opțiunile sunt nesfârșite. "Nu sunt sigur." Nu este o minciună, nu chiar. Îmi strec plicul în buzunarul interior al pieilor mele de zbor și apoi mă încântă când închei jacheta. E al naibii de cald pentru lucrurile astea de aici, dar știu că voi fi recunoscător pentru stratul suplimentar în câteva minute, odată ce vom ajunge în aer.

Un roșu în al doilea rând suflă o rafală de abur în avertisment la un cadet din Aripa a treia care se apropie prea mult și ne grăbim cu toții.

Tairn este de departe cel mai mare dragon de pe teren și pare complet și complet plictisit în timp ce mă așteaptă, metalul șeii mele strălucind pe solzii lui în soare. Nu pot să nu oft dezamăgită că Andarna nu este cu el când îi ies la vedere picioarele anterioare.

— Hei, a spus Tairn ceva despre un alt dragon negru din Vale? Mă întreabă Ridoc peste umăr în timp ce trecem pe lângă Claw Section, venind primul la Tairn, care stă în poziția de lider, în ciuda faptului că Rhiannon și Sawyer mă depășesc.

Este tot ce pot să fac să nu mă împiedic de picioarele mele. "Îmi pare rău?"

„Știu, sună ridicol, dar când am trecut pe lângă Kaori acolo, jur că l-am auzit spunând ceva despre un alt dragon negru care a fost reperat. Tipul practic sărea de entuziasm.”

„Tairn?” Dacă profesorul de dragon știe despre Andarna, suntem nenorociți.

„Doar câțiva dragoni au văzut-o înainte de a intra în peșteri pentru Somnul fără vise. Încercați să o țineți ascunsă și vedeți cum vă merge.

Minunat.

— Poate că îl văd pe Tairn, îi spun lui Ridoc. Nu o minciună. — Sau un bătrân?

„Kaori crede că este una nouă.” Sprâncenele i se ridică. „Ar trebui să-l întrebi.”

„Huh.” Eu inghit. „Da, pot face asta.” Tot nu mint.

Cei trei continuă, urcându-și dragonii.

Tairn își scufundă umărul stâng pentru mine, dar apoi se îndreaptă. *„În stânga ta”,* avertizează el în timp ce o formă se apropie din spate.

Mă întorc repede ca să înfrunt amenințarea și să-mi asigur scuturile la loc.

Varrish se îndreaptă spre mine, cu brațele strânse la spate, iar maiorul trebuie să fie inuman pentru că nu are nici un punct de sudoare pe fruntea lui înaltă. „Ah, Sorrengail, aici ești.”

Ca și cum Tairn este greu de ratat.

„Maior Varrish”. Îmi las mâinile la coapse, unde mă pot apuca cu ușurință de pumnale, întrebându-mă care ar putea fi sigilul lui. Nu am văzut niciodată un plasture cu sigiliu pe el. Fie e îngâmfat ca Xaden și crede că reputația lui îl precede, fie face parte din clubul cu sigiliu.

„Destul de colier pe care îl ai acolo.” El arată spre vânătăile verzui de pe gâtul meu.

"Mulțumesc. A fost scump." îmi ridic bărbia. „A costat pe cineva viața.”

„Ah, așa este. Îmi amintesc că am auzit că aproape ai terminat în *primul an* . Bine să văd că jena nu a terminat treaba pe care a început-o. Dar cred că probabil că ești obișnuit să abia scârțâi de viu, văzând cât de fragil se zvonește că ești.”

Oficial îl detest pe acest om, dar cel puțin știu că Tairn îl va mânca întreg dacă încearcă să mă atace pe teren.

Se aplecă la stânga, făcând un spectacol privind în jurul meu. „Credeam că ești legat de doi dragoni?”

"Eu sunt." Transpirația îmi alunecă pe șira spinării.

„Și totuși, văd doar unul.” Își ridică privirea spre Tairn. „Unde este micuțul tău de aur? De coada penei despre care am auzit atât de multe? Speram să o văd personal.”

Un mârâit răsună pe gâtul lui Tairn, iar el își înclină capul peste mine. Saliva picură în globuri uriașe, lovind pământul în fața lui Varrish.

Timpurile majore, dar păstrează o mască perfectă de amuzament în timp ce se dă înapoi. „Întotdeauna a avut un temperament, acesta.”

„Îi place spațiul lui.”

„Am observat că îi place să-l ai și pe al tău”, comentează el. „Spune-mi, Sorrengail, cum te simți în legătură cu felul în care îți oferă... oh, să zicem, o cale *mai ușor* de urmat decât colegii tăi cadeți?”

„Dacă vrei să întrebi cum mă simt despre cum a oprit execuția inutilă a călăreților legați de către dragonul tău după Parapet, atunci ar trebui să spun că mă simt destul de bine. Bănuiesc că este nevoie de un dragon *răi* pentru a păstra un alt civil.”

„Amintește-i că l-am amenințat că îl voi digera de viu.”

„Nu cred că mi-ar merge bine”, răspund.

„Ar fi distractiv să-l privești cum mănâncă pe aia pompoasă.” Vocea Andarnei este amețită.

„Du-te înapoi la culcare”, i-am conferit. Nu se va trezi încă o lună, a spus Tairn.

Ochii lui Varrish se îngustează momentan la ai mei, apoi zâmbește, dar nu e nimic amabil sau fericit în asta. „Despre coada ta mică...”

„Nu suportă un călăreț.” Nu mint, din moment ce nu a mai zburat de când s-a trezit în Aretia. „Zbor cu Tairn, dar ea va trece prin manevre în zilele mai ușoare.”

— Ei bine, ai grijă să zboare cu tine săptămâna viitoare și poți considera asta un ordin.

Din Tairn se aude un alt mârâit.

„Dragonii nu primesc ordine de la oameni.” Puterea se ridică în mine, fredonând sub piele și făcându-mi degetele să bâzâie.

"Desigur că nu." Zâmbetul lui se lărgește de parcă aș fi spus ceva amuzant. „Dar tu ai, nu-i așa?"

„Om impudent", fierbe Tairn.

Îmi ridic bărbia, știind că nu mai pot spune nimic despre asta fără măsuri disciplinare.

„Este ironic, nu crezi?" întreabă Varrish, retrăgându-se câte un pas. „Din ceea ce mi-a spus colonelul Aetos, tatăl tău scria o carte despre cozi de pene – dragoni care nu au mai fost văzuți de sute de ani – și apoi ai ajuns să fii legat de unul."

„Coincidență", îl corectez. „Cuvântul pe care ai vrut să-l spui este „coincident".

"Este?" El pare să se gândească, dându-se înapoi și trecând pe lângă Bodhi.

Stomacul mi se întoarce. *"Este?"*

„Nu știu nimic despre cercetările tatălui tău", promite Tairn.

Dar Andarna a tăcut.

„Călăreți!" Kaori își proiectează vocea peste câmp în timp ce Bodhi ajunge lângă mine. „Anii al treilea ni s-au alăturat astăzi pentru un motiv foarte special. Vor demonstra o aterizare în alergare." El face semn spre cer.

Cath se apropie dinspre vest, Coada Sabiei Roșii blocând soarele pentru o secundă în timp ce se aruncă spre câmp.

„Nu încetinește", murmur eu. O parte din mine speră că Dain va cădea.

„O va face", promite Bodhi. „Nu prea mult."

Maxilarul mi se slăbește. Dain călărește ghemuit pe *umărul* lui Cath , cu brațele întinse pentru echilibru, în timp ce Cath coboară pentru a zbura la nivelul câmpului. Bătăile aripilor lui Cath încetinesc doar puțin cu cât se apropie, iar eu îmi țin respirația când Dain alunecă pe piciorul lui Cath pentru a se cocoța pe gheara lui în timp ce dragonul lui încă *zboară* .

Sfânt. La dracu.

„Acest lucru nu este recomandabil pentru tine", spune Tairn.

„Pentru oricine *are bătăi de inimă",* contrazic.

Cath își dă aripile subtil, suficient pentru a reduce viteza, iar Dain sare când trece pe lângă profesori. El lovește iarba arsă de soare la o alergare, eliminând impulsul din zborul lui Cath la câțiva metri și se oprește.

Cei de-a treia ani aplaudă, dar Bodhi rămâne tăcut lângă mine.

„Și de aceea Aetos este un lider de aripi", strigă Kaori. „Execuție perfectă. Această abordare este cea mai eficientă aterizare atunci când trebuie să ne angajăm în luptă la sol. Până la sfârșitul acestui an, vei putea ateriza astfel pe orice zid de avanpost. Acordați o atenție deosebită și veți putea finaliza acest lucru în siguranță. Încearcă-ți propria metodă și vei fi mort înainte să lovești pământul."

La naiba o voi face.

„Va fi necesară adaptarea", decretă Tairn.

„Pentru astăzi, vom exersa elementele de bază ale trecerii de la scaun la umăr", ne îndrumă Kaori.

„Cum ne adaptăm la asta *?"* îl întreb pe Tairn.

„Nu am spus că o facem”. El sufocă. *„Observatorul dragoni își va adapta cererea, sau voi lua un prânz devreme.”*

Această manevră este total, complet inutilă în genul de război pe care trebuie să-l ducem.

„Kaori nu știe ce este acolo”, îi spun încet lui Bodhi.

„Ce te face atât de sigur?” El se uită în direcția mea.

„Dacă ar fi făcut-o, ne-ar fi învățat modalități mai rapide de a pleca *de* pe pământul blestemat, nu de a ateriza pe el.”

„Spune-i că încă lucrăm la următorul transport,” îmi spune Bodhi în timp ce ne plimbăm prin câmpul de zbor luminat de lună puțin înainte de miezul nopții câteva nopți mai târziu.

„Livrarea de ce?” întreb, ajustându-mi rucsacul pe umeri.

„Va ști despre ce vorbesc”, promite el, tresărind în timp ce degetele îi frământă vânătaia întunecată de pe maxilarul lui. „Și spune-i că e crudă. Ei au ars forja zi și noapte, așa că nu am reușit să... Tresoară. „Spune-i doar că e crudă.”

„Încep să par mult ca o scrisoare.” Îmi arunc o privire asupra lui pentru o secundă. Pentru asta sunt tot ce sunt dispus să privesc departe de terenul denivelat. Nu există nicio șansă să risc o entorsă la gleznă înainte de un zbor de douăsprezece ore.

„Ești cel mai bun mod de a-i aduce informații”, recunoaște el.

„Fără să știe nimic de fapt.”

"Exact." El dă din cap. „Este mai sigur în acest fel până când ești capabil să te ferești de Aetos în orice moment. Xaden trebuia să continue să te învețe ultima vizită, dar apoi...

„Am fost sugrumat.” Cel puțin am fost atacat o singură dată până acum anul acesta, dar provocările se deschid din nou într-o săptămână.

„Da. A cam fugit cu capul lui.”

„Îmi închipui că a căzut morți la întâmplare ar fi fost incomod pentru el”, mormăi, ascultând pe jumătate. *La dracu* . Provocările se deschid într-o *săptămână* . E timpul să încep să verific lista pe care o păstrează cadrele, ca să pot să-mi fac din nou metodele de otrăvire.

„Știi că nu este așa pentru el”, spune el pe un ton de prelegere care îmi amintește de Xaden. „Nu l-am văzut niciodată...”

„Să nu facem asta.”

„—păsă așa—”

"Nu chiar. Stop."

— și asta o include pe Catriona.

Privirea mea se îndreaptă spre el. „Cine dracu este Catriona?”

Se tresări și își apasă buzele într-o linie subțire. — Care sunt șansele să uiți că am spus asta între aici și Samara?

"Nici unul." Mă împiedic de o stâncă, sau de sentimentele mele, dar reușesc să-mi ating echilibrul. Fizic, cel puțin. Gandurile mele? Aceștia se împiedică de ei înșiși pe calea de a se întreba cine este Catriona. Un călăreț mai în vârstă? Cineva din Aretia?

"Dreapta." Își freacă ceafa și oftă. „Nici măcar cea mai mică șansă? Pentru că treaba cu înțelegerea pe care o aveți doi cu dragonii voștri este că el se va întoarce aici săptămâna viitoare și nu am nicio dispoziție să mi se dea fundul după ce am respins o altă tentativă de asasinat.

Îl apuc de braț și mă opresc din mers. „ *O altă* tentativă de asasinat?”

Oftă. „Da. A doua oară când cineva a încercat să mă arunce în camera de baie săptămâna aceasta.

Mi se fac ochii mari când inima îmi bate în piept. "Te simți bine?"

Are fierea să rânjească. „Am eviscerat complet un nemernic din A doua aripă când eram goală și am primit doar o vânătaie. Sunt bine. Dar să revenim la motivul pentru care nu ar trebui să-i menționezi acel comentariu vărului meu destul de capricios cu care te culci...

"Știi ce?" Încep să merg din nou spre mijlocul câmpului. Dacă nu vrea să proceseze tentativele de asasinat, atunci nu avem altceva de spus. „Nu te cunosc suficient de bine ca să discut cu cine sunt sau cu cine nu mă culc, Bodhi”, îmi arunc peste umăr.

Își bagă mâinile în buzunare și se lasă pe spate pe călcâie. „Tu faci o idee corectă.”

„Am făcut *singurul* punct.” Silueta lui Tairn blochează luna pentru o bătaie a inimii înainte de a ateriza înaintea noastră.

Bodhi rânjește timid. „Balaurul tău a sosit la timp pentru a ne salva de stinghereala acestei conversații.”

„Hai să mergem”, se repezi Tairn. Încerc să nu o iau personal. E insuportabil de zile întregi, dar nu-l pot învinovăți. Îi pot simți durerea fizică ca un cuțit la pieptul meu când îmi învinge emoțiile.

„Se grăbește”, îi spun lui Bodhi. „Mulțumesc că m-ai scos afară...”

„Oameni!”

„Ei bine, la naiba.” Bodhi înjură pe sub răsuflare în timp ce luminile magice se aprind în spatele nostru, luminând câmpul la fel cum au făcut-o în noaptea în care am zburat pentru Jocurile de Război.

„Cadete Sorrengail, îți vei întârzia lansarea.” Varrish își amplifică vocea peste câmp.

Ne întoarcem și îl vedem flancat de alți doi călăreți, mergând în drumul nostru.

Tairn mârâie ca răspuns.

Eu și Bodhi schimbăm o privire, dar amândoi rămânem tăcuți pe măsură ce trioul se apropie.

„Ce facem dacă încearcă să ne oprească?” îl întreb pe Tairn.

"Sărbătoare."

Brut.

„Nu mă așteptam să pleci până dimineață”, spune Varrish, arătând un zâmbet uleios în timp ce ceilalți doi călăreți ne flancă. Dungile de pe uniformele lor îi declară prim-locotenenți, la fel ca Mira, cu un grad deasupra lui Xaden.

„Au trecut două săptămâni. Sunt în concediu.”

"Deci ești." Varrish clipește la mine, apoi se uită la locotenentul din stânga mea. „Nora, caută-i geanta.”

"Îmi pare rău?" Am pus un pas între mine și femeie.

— Geanta ta, repetă Varrish. „Articolul patru, secțiunea întâi din Codex prevede...”

— Că toate lucrurile de la cadeți pot fi percheziționate la discreția comenzii, termin pentru el.

„Ah, știi Codexul tău. Bun. Geanta ta."

Înghit în sec, apoi îmi rotesc umerii, lăsând rucsacul să-mi scape de pe spate înainte de a-l întinde spre stânga, fără să-mi iau niciodată ochii de la Varrish. Prim-locotenentul îmi ia rucsacul din mână.

— Poți să pleci, cadet Durran, spune Varrish.

Bodhi se apropie mai mult de partea mea, iar locotenentul de sex masculin se apropie și el, luminile magului prind petecul cu sigiliu – mânuind focul – de pe uniformă. „Ca șef de secție al cadetului Sorrengail, sunt următorul din lanțul ei de comandă. Și, după cum afirmă articolul patru, secțiunea a doua din Codex, disciplina ei cade în sarcina ei de comandă *înainte de* a fi adusă la cadre. aș fi neglijent Datoria mea era să o las în posesia potențială a... orice cauți."

Varrish își mijește ochii în timp ce Nora îmi golește geanta pe pământ.

Atât pentru o schimbare curată de îmbrăcăminte.

Tairn își lasă capul în spatele meu, înclinându-se ușor în lateral și mârâind adânc în gât. În acest unghi, el poate pârjoli două dintre ele fără să mă atingă pe Bodhi sau pe mine, ceea ce ne-ar lăsa doar unul pe care să-l trimitem dacă trebuie.

Mânia mă înțeapă de-a lungul coloanei vertebrale și îmi strâng mâinile așa că mă va ajuta cu adevărat să-mi stăpânesc explozia de putere care mi se târăște prin vene.

„A fost chiar necesar?" întreabă celălalt locotenent.

„A spus căutare", răspunde Nora înainte de a ridica privirea spre Varrish. „Haine", spune ea, răsturnând piesele. Mâinile îi tremură când aruncă o privire în direcția lui Tairn. „Text de fizică pentru anul al doilea, manual de navigație terestră și o perie de păr."

„Dă-mi cartea și manualul." Varrish îi întinde mâna Norei.

„Aveți nevoie de o reîmprospătare?" Întreb, deodată recunoscător că mi-am lăsat copia din *Darul Primilor Șase* în camera mea, nu că m-a învățat nimic în afară de faptul că Primii Șase nu au fost primii călăreți – pur și simplu au fost primii care au supraviețuit.

Varrish nu răspunde în timp ce răsfoiește paginile, căutând fără îndoială secrete mâzgălite în margini. Maxilarul lui se îndoaie când nu găsește niciunul.

„Satisfăcut?" Îmi bat degetele de-a lungul tecilor de la coapse.

„Am terminat aici." El aruncă cartea pe grămada de haine. — Ne vedem peste patruzeci și opt de ore, cadet Sorrengail. Și nu uita, din moment ce coada ta a decis să nu se alăture din nou pentru formare, mă voi gândi la pedeapsa ta pentru nerespectarea datoriei în timp ce ești plecat."

Și cu acea amenințare, trio-ul se îndepărtează, luminile magului stingându-se una câte una pe măsură ce trec, lăsându-ne din nou în întuneric, cu excepția cercului de lumină direct deasupra noastră.

„Știai că asta se va întâmpla." Mă uit la Bodhi înainte de a mă ghemui în fața lucrurilor mele aruncate, împachetându-le înapoi în geantă. „De aceea ai insistat să mă dai afară."

„În plus față de încercările foarte reale asupra *vieților* noastre – Imogen și Eya au fost atacați și astăzi, în urma unui briefing pentru al treilea an – am bănuit că te vor percheziționa, dar am vrut să confirmăm", admite el, renunțând. jos pentru a ajuta.

Ar fi putut muri. Inima îmi bâlbâie în piept și îmi plic rapid frica în cutia în care am decis să-mi ascund toate sentimentele anul acesta. Ei bine, toate emoțiile cu excepția uneia: furia.

„M-ai folosit ca *test* ?" Îmi smucim închiderea pachetului închis și îmi trec brațele prin curele, ridicându-l pe umeri. „Fără să-mi spui măcar? Lasă-mă să ghicesc – a fost ideea lui Xaden?

„A fost un experiment." Se strâmbă. „Tu ai fost controlul."

„Atunci care naiba a fost variabila?"

Clopotele sună, sunetul slab de aici.

„Verifică Tairn. E miezul nopții. Ar trebui să pleci", spune Bodhi. „Fiecare minut în care stai este cu unul mai puțin decât îl primește Tairn cu Sgaeyl."

"De acord."

„Nu mă mai folosi de parcă aș fi un fel de piesă de joc, Bodhi." Fiecare cuvânt este mai ascuțit decât ultimul. „Voi doi vreți ajutorul meu? Cere-o. Și să nu te începi cu abilitățile mele de apărare. Asta nu este o scuză pentru a mă trimite în ceva nepregătit."

Pare rușinat. „Un punct corect."

Dau din cap, apoi montez rampa pe care o creează Tairn lăsând un umăr. Lumina lunii și puțină lumină magică atinge această înălțime sunt mai mult decât suficiente pentru a găsi șaua. Aș putea naviga printre vârfurile spatelui lui Tairn în cea mai întunecată noapte. Am dovedit asta în Resson.

Există deja două pachete de două ori mai mari decât ale mele fixate în spatele șeii.

„Bine că nu m-au percheziționat", spune Tairn.

„Carăm..." Clipesc de două ori.

„Suntem", confirmă el. *„Acum urcă în șa înainte ca ei să se răzgândească și sunt forțat să-ți incinerez conducerea. Mai târziu voi avea mai mult decât câteva cuvinte pentru liderul aripii despre faptul că nu te pregătesc, crede-mă."*

Luând o secundă să-mi asigur și rucsacul, mă așez pentru zbor, trăgându-mi pielea peste coapse și ținându-mi curele.

„Hai să ajungem la ei", spun eu odată ce sunt legat.

Tairn dă înapoi câțiva pași, fără îndoială pentru a-l ține pe Bodhi liber, apoi se lansează în noapte, fiecare bătaie de aripi aducându-ne mai aproape de linia frontului... și de Xaden.

Sgaeyl m-a văzut ucidând un alt cadet pentru că l-a intimidat pe Garrick în timpul Threshing. Ea spune că m-a ales pentru nemilosirea mea, dar cred că tocmai i-am amintit de bunicul meu.

—C ORRESPONDENȚA RECUPERATE A L IEUTENENTULUI X ADEN R IORSON LA C ADET V IOLET S ORRENGAIL

CAPITOLUL DOISprezece

Peisajul din jurul avanpostului Samara este la fel de sever precum comanda care îl conduce.

Ne aflăm sus, în Munții Esben, la o milă sau două de granița de est cu Poromiel și suntem înconjurați de vârfuri care sunt încă acoperite cu zăpadă în plină vară. Cel mai apropiat sat este un zbor de jumătate de oră. Nu există nici măcar un post comercial la câțiva pași. Acest lucru este pe cât de îndepărtat de societate.

— *Fii atent,* îmi ordonă Tairn, aşteptând în spatele meu pe câmpul unde a aterizat. *„Se știe că este... brutală ca primă misiune.”*

Deci, firește, l-ar trimite pe Xaden aici.

„O să fiu bine”, promit. *„Și scuturile mele sunt ridicate”.*

Pentru a fi sigur, verific pereții Arhivelor mele mentale, unde m-am întemeiat în puterea mea, și nu mă pot abține pe micul săritură din pasul meu când văd doar un indiciu de lumină din legăturile mele care vine de la uși. Cu siguranță sunt din ce în ce mai bun la asta.

Mă îndrept spre intrarea în fortăreața mamut care se ridică în fața mea, cu piatra ei roșu-închis tăind cerul albastru clar. Probabil este așezat ca Athebyne și Montserrat, dar este ușor de două ori mai mare decât oricare. Două companii de infanterie și optsprezece dragoni și călăreții lor sunt staționați aici.

Ceva se leagănă sus pe perete și mă uit să văd un bărbat în culorile infanteriei stând într-o cușcă la patru etaje deasupra mea.

Ei bine, atunci. E puțin după opt dimineața, așa că nu pot să nu mă întreb dacă a fost acolo toată noaptea.

Mi se aude un zumzet în vene care devine mai puternic pe măsură ce merg pe rampa care duce la grilaj, unde sunt staționați doi paznici. Un pluton trece pe acolo, plecat la o alergare de dimineață.

„Sunt secțiile”, spune Tairn.

„Nu s-au simțit așa la Montserrat”, îi spun.

„Ei sunt mai puternici aici și, din moment ce semnul tău s-a manifestat, ești mai sensibil la ei acum.” Tonul lui este strâns și, când mă uit înapoi peste umăr, observ că toți soldații îi dau un loc larg, luând o potecă pe marginea câmpului.

„Nu trebuie să-mi ai grijă la spate”, spun eu, ajungând în vârful rampei. *„Acesta este un avanpost. Sunt în siguranță aici.”*

„Există o derivă de cealaltă parte a munților, la o milă dincolo de graniță. Sgaeyl tocmai mi-a spus. Nu ești în siguranță până nu ești în spatele zidurilor sau cu liderul aripii.”

Nu mă obosesc să-i amintesc că Xaden nu mai este un lider de aripi în timp ce stomacul îmi sare în gât. *„O derivă prietenoasă?”*

„Definește prietenos.”

Grozav. Nu suntem *pe* front; suntem *in* fata.

Gardienii de la poartă stau mai înalți când îmi iau pielea de zbor, dar rămân tăcuți când trec. *„Nu se comportă ca și cum ar fi o derivă peste linia crestei.”*

„Se pare că este ceva obișnuit.”

Chiar mai bine.

„Iată, sunt cu toții în siguranță în spatele zidurilor”, îi spun lui Tairn, mergând în curtea cetății. Cel puțin aici este mai răcoare decât la Basgiath, dar nu sunt sigur că mi-ar plăcea să experimentez iarna la această altitudine.

Sau a lui Aretia, dacă mă gândesc bine.

„Sună dacă ai nevoie de mine. Voi fi în apropiere.” O secundă mai târziu, bătăile aripilor umplu aerul.

La naiba o să-l sun pentru orice. De fapt, voi considera următoarele douăzeci și patru de ore un succes dacă îl pot bloca cu totul. Am fost pe partea mentală greșită a legăturii în timpul uneia dintre întâlnirile lui cu Sgaeyl, și nu, mulțumesc.

Trec pe lângă câteva plutoane de infanterie care stau în formație și observ infirmeria în dreapta, în aceeași locație cu cea a lui Montserrat, dar sunt singura persoană în negru.

Unde dracu sunt toți călăreții? Înăbușesc un căscat — nu era prea mult somn de avut în șa — și găsesc intrarea în cazarmă care alcătuiesc partea de sud a cetății. Coridorul este slab luminat în timp ce trec, trecând pe lângă biroul cărturarilor, dar găsesc scările la capăt. O senzație de familiaritate nedorită se târăște pe pielea mea în timp ce urc.

A respira.

Acest avanpost nu este pustiu. Nici o hoardă de venin și wyvern nu așteaptă să fie zărit din cel mai înalt punct. Este doar același aspect, deoarece aproape toate avanposturile sunt construite din aceleași planuri.

Deschid ușa de la etajul trei fără să întâlnesc pe nimeni. Ciudat. O latură a holului este căptușită cu ferestre care se deschid spre curte, iar cealaltă cu uși de lemn echidistante. Pulsul îmi crește când întind mâna la mânerul celei de-a doua uși. Se deschide cu un scârțâit și recunosc furnicătura de energie care se repezi peste pielea mea, lăsând frisoane în urma ei în timp ce pășesc prin saloane în camera lui Xaden.

goală a lui Xaden .

La dracu.

Oft dezamăgită în timp ce îmi las rucsacul lângă biroul lui.

Camera lui este austeră, cu mobilier deservit și o ușă care duce probabil la o cameră vecină, dar sunt tușe ale lui ici și colo. Este în cărțile care stau stivuite de-a lungul raftului bibliotecii

lângă fereastră, raftul de arme pe care îl recunosc din camera lui din Basgiath și cele două săbii care stau lângă uşă, de parcă s-ar întoarce în orice secundă să le recupereze. .

Singura moliciune care se găsește este în draperiile negre grele – problema standard în camera unui călăreț care ar putea fi nevoit să zboare cu patrule de noapte – și pătura de pluș, gri închis, care îi acoperă patul. Patul lui foarte mare.

Nu. Nu mă gândesc la asta.

Ce naiba ar trebui să fac dacă nu e aici? Săbiile spun că nu zboară, așa că închid ochii și îmi deschid simțurile, găsind umbra care este prezentă doar atunci când este aproape. Dacă l-am găsit în noaptea aceea pe parapet, cu siguranță o pot face aici.

E aproape, dar trebuie să aibă scuturile încuiate, pentru că nu întinde mâna așa cum o face de obicei când sunt aproape. Legătura se simte ca și cum mă trage în jos, ca și cum el ar fi de fapt... sub mine.

Închid ușa lui Xaden la ieșire și urmăresc senzația de tragere, mergând spre scară și apoi coborând. Trec de intrarea arcuită de la etajul doi, zărind un hol larg de piatră cu mai multe uși de cazarmă, apoi intrarea la primul și ajungând în sfârșit la subnivelul cetății unde lumina naturală se termină cu scara de pe un etaj de piatră. Luminile magice luminează două căi posibile de-a lungul fundației cetății, ambele slab luminate și la fel de primitoare ca o temniță. Mirosul de pământ umed și metal pătrunde în aer.

Strigăte și urale vin de pe un coridor din dreapta, răsunând pe pereți și pe podea. Urmăr tracțiunea legăturii în acea direcție și găsesc o pereche de gardieni de infanterie la aproximativ douăzeci de metri de scări care aruncă o privire la mine. uniformă și dau deoparte, permițându-mi accesul într-o cameră cioplită chiar din fundație.

Zgomotul copleșește orice alt simț când intru în cameră, iar șocul îmi oprește picioarele în prag.

Ce se întâmplă, pe numele zeilor?

Peste o duzină de călăreți – toți în negru – stau de-a lungul părților laterale ale încăperii în formă pătrată, fără ferestre, care arată mai potrivită pentru depozitare decât pentru ocupare. Toți sunt aplecați peste o balustradă groasă de lemn, urmărind cu atenție ceva în groapa excavată de dedesubt.

Ocup spațiul gol de pe șină chiar în fața mea, trecând între un călăreț veteran cu o barbă cărușină în stânga mea și o femeie care pare cu câțiva ani mai în vârstă decât mine în dreapta. Apoi văd cine e dedesubt și inima mi se oprește.

Xaden. Și este fără cămașă.

La fel și celălalt călăreț în timp ce se înconjoară unul pe celălalt, cu pumnii ridicati de parcă s-ar lupta. Dar sub ele nu există nici o covoraș, ci doar o podea plină de pământ, decorată cu stropi suspecte de purpuriu, atât vechi, cât și proaspete.

Sunt la fel de egali ca înălțime, dar celălalt călăreț este voluminos, construit ca Garrick și pare să aibă vreo douăzeci de kilograme pe Xaden, care este tăiat în linii adânci și musculare.

Călărețul se leagănă pentru fața lui Xaden, iar eu lovesc în alb balustrada aspră, ținându-mi respirația în timp ce Xaden evită cu ușurință pumnul, dând unul de-al lui în coastele adversarului

său. Călăreții din jurul meu aplaudă și sunt destul de sigur că văd banii schimbând mâinile peste groapă.

Asta nu este sparring. Aceasta este o luptă directă .

Și felul în care l-a lovit Xaden? Se reține.

„De ce sunt...” îl întreb pe locotenentul cu bara de argint de lângă mine, cuvintele mele murind în timp ce Xaden se scufundă și se învârte, evitând o altă încercare de lovitură. Există o sclipire clară în acei ochi întunecați, în timp ce el sare înapoi din nou, refuzând lovitura adversarului său.

Pulsul îmi sare. La naiba, e *rapid* .

"Luptă?" Femeia îmi termină întrebarea.

"Da." Îmi țin privirea concentrată pe Xaden, care aterizează rapid și consecutiv pumni în rinichii celuilalt călăreț.

„Există un singur permis pentru locotenenți în acest weekend”, spune ea, apropiindu-se puțin. „Jarrett o are, iar Riorson o vrea.”

„Deci se *luptă* pentru asta?” Îmi desprind ochii de la Xaden suficient de mult pentru a arunca o privire laterală către călărețul de lângă mine. Are părul scurt și castaniu, trăsături ascuțite, asemănătoare unei păsări și o cicatrice de mărimea unei amprente pe maxilar.

„Pleacă și mândrie. regulile locotenentului colonel Degrensi. Il vrei? Tu lupta pentru. Vrei să-l păstrezi? Ar fi bine să fii suficient de bun ca să-l aperi.”

„Trebuie să lupte pentru *treceri* ? Nu este brutal?” Și greșit. Extrem. Oribil. — Și în detrimentul moralului aripii? Se luptă, așa că Sgaeyl va avea timp liber de petrecut cu Tairn, așa că va avea timp cu *mine* .

"Brutal? Cu greu." Ea batjocorește. „Fără lame. Fără semne. E doar o luptă cu pumnii. Vrei să vezi brutal, mergi și vizitează unul dintre avanposturile de pe coastă fără nimic de făcut decât să te întorci unul împotriva celuilalt.” Ea se aplecă înainte și strigă în timp ce Xaden deviază următorul pumn, apoi îl apucă pe Jarrett de bicepși și îl aruncă la spate. "La naiba. Chiar credeam că Jarrett îl va lua în mai puțin timp.”

Un zâmbet lent și mândru se răspândește pe fața mea.

„Nu-l va lua deloc.” Scutur din cap, uitându-mă la Xaden cu mai mult decât puțină încântare, în timp ce așteaptă ca Jarrett să se ridice. „Xaden se joacă cu el.”

Călărețul se întoarce spre mine, privirea ei mă scrutează într-o evaluare clară, dar sunt prea ocupat să-l privesc pe Xaden land lovit după lovitură atent plasată ca să mă deranjez cu ceea ce crede locotenentul despre mine.

„Tu ești ea, nu-i așa?” întreabă călărețul, evaluarea ei oprindu-se pe părul meu.

„Ea cine?” Începem.

„Sora locotenentului Sorrengail”.

Nu fiica generalului Sorrengail.

Nu cadetul cu care Xaden este blocat din cauza lui Tairn.

„O cunoști pe sora mea?” Asta îi câștigă o privire.

„Ea are un cârlig de dreptate al naibii.” Ea dă din cap, degetelor zdrobindu-i cicatricea de pe maxilar.

„Da,” sunt de acord, zâmbetul meu lărgindu-se. Se pare că Mira și-a lăsat amprenta.

Xaden trimite o lovitură solidă la maxilarul lui Jarrett, cu o crăpătură.

— Se pare că și Riorson o face.

"El face."

„Sună destul de încrezător.” Își întoarce atenția către luptă.

"Eu sunt." Încrederea mea în Xaden este aproape... aroganță. Doamne, e *frumos*. Luminile magice care iluminează camera evidențiază fiecare linie sculptată de mușchi frânghii de pe piept și abdominali și joacă pe unghiurile feței sale. Și când se întoarce, cele o sută șapte cicatrici care îi marchează spatele prind lumina sub relicva lui Sgaeyl.

Mă holbez. Nu mă pot abține. Corpul lui este o operă de artă, șlefuită până la perfecțiunea letală. Cunosc fiecare centimetru din asta și totuși sunt încă holbată, blocată de parcă ar fi prima dată când îl văd pe jumătate îmbrăcat. Acest lucru *nu* ar trebui să mă excite, dar felul în care se mișcă, grația letală în fiecare lovitură calculată...

Da. Pornit.

Poate că este toxic al naibii, dar nu are rost să neg că fiecare parte din mine este atrasă de fiecare fațetă a lui Xaden. Și nu este doar corpul lui. Este… Tot. Chiar și cele mai întunecate părți ale lui, părțile pe care le cunosc sunt nemiloase, dispuse să anihileze pe oricine și pe toți cei care stau între el și un obiectiv, mă trag ca o molie într-o flacără.

Inima îmi bate cu putere ca o bătaie de tobă și mă doare pieptul prost doar privindu-l manevrând pe podeaua gropii, jucându-se cu adversarul său. Mi-a fost dor să-l privesc în sală, luptă cu Garrick. Mi-a lipsit să fiu cu el pe saltea, să-i simt trupul peste al meu în timp ce mă pune pe spate iar și iar. Mi-au ratat momentele mici din ziua mea în care ochii ni se întâlneau pe un hol aglomerat, momentele mai mari în care l-am avut doar pentru mine.

Sunt atât de îndrăgostit de el, încât mă doare și, pentru moment, nu-mi amintesc de ce mă neg.

Călărețul din stânga mea strigă, iar privirea lui Xaden se ridică în sus, ciocnindu-se de a mea.

Surpriza se înregistrează pe trăsăturile lui cu o bătaie de inimă înainte ca adversarul său să se balanseze, pumnul lui lovind în maxilarul lui Xaden cu un sunet care îmi face stomacul să se răsucească.

Gâfâi în timp ce capul lui Xaden plesnește în lateral cu forța loviturii.

Se clătina înapoi în uralele călăreților din jurul meu.

„Încetează să te mai joci și termină”, spun prin legătura noastră, folosind-o pentru prima dată de la Resson.

„Întotdeauna atât de violent.” Își îndepărtează o picătură de sânge de pe buza inferioară, privirea lui fulgerându-și spre a mea și jur că văd un indiciu de zâmbet înainte de a se întoarce spre Jarrett.

Jarrett se balansează o dată, apoi de două ori, ratând-o pe Xaden de ambele ori.

Apoi Xaden lovește cu două lovituri rapide, punându-și toată greutatea în spatele lor, spre deosebire de până acum, și trimițându-l pe Jarrett la mâini și în genunchi în pământ. Capul lui Jarrett atârnă în timp ce îl scutură încet, sângele picurându-i din gură.

„La naiba”, spune călărețul de lângă mine.

"Exact." Este greșit să zâmbești? Pentru că nu pot să-mi controlez mușchii feței.

Xaden se dă înapoi în timp ce călărețiitac în cameră, apoi își întinde mâna.

Pieptul lui Jarrett se ridică pentru un minut tensionat înainte de a ridica privirea la Xaden și de a împinge mâna oferită. Bate de două ori podeaua și, în timp ce unii călărețidin jurul meu geme – și da, asta înseamnă bani care schimbă mâinile sub formă de monede de aur – alții bat din palme de câteva ori. Jarrett scuipă sânge pe podea, apoi se ridică, dând din cap spre Xaden respectuos.

Meciul – dacă așa se poate numi – se pare că s-a încheiat.

Călărețiise îndreaptă spre mine, trecând pe lângă mine spre ușă.

Xaden îi spune lui Jarrett ceva pe care nu îl aud, apoi folosește treptele metalice încastrate în zidăria de piatră de la capătul îndepărtat al gropii pentru a ieși.

Ajunge sus, apoi își ia cămașa de unde este drapată peste balustradă și vine în direcția mea, privindu-mă cu suficientă căldură în privirea lui încât să-mi dea foc trupului deja zumzăit. Da, cu siguranță nu-mi amintesc de ce îmi refuz orice parte din acest om.

„Se pare că a câștigat permisul”, spune femeia de lângă mine. — Apropo, sunt Cornelia Sahalie.

„Violet Sorrengail”. Știu că este nepoliticos, dar nu mă pot face să privesc în altă parte de la Xaden când dă colțul, apropiindu-se din stânga.

Își trece limba peste tăietura mică de pe partea laterală a buzei inferioare, ca și cum ar fi testat-o, apoi își trage cămașa. Îndepărtarea emisiunii ar trebui să-mi răcorească sângele, dar nu. Destul de sigur că aruncarea unei găleți de nămol înzăpezit de pe vârfurile din apropiere peste capul meu nu ar putea diminua nici căldura. Probabil că aș aburi doar.

Doamne, sunt *înnebunit* când vine vorba de acest om.

Nu contează că m-a rănit, că nu a avut încredere în mine.

Nici nu știu dacă am încredere *în el* .

Dar îl vreau.

— Bună treabă, Riorson, îi spune locotenentul Sahalie lui Xaden. — Îi voi spune maiorului să te scoată din lista de patrulare pentru patruzeci și opt de ore.

— Douăzeci și patru, o corectează el, cu ochii ațintiți asupra mea. „Am nevoie doar de douăzeci și patru de ore. Jarrett le poate avea pe celelalte douăzeci și patru.

Pentru că voi fi plecat.

„Potriviți-vă.” Ea îl prinde pe Jarrett de umăr, consolare, în timp ce trece pe lângă el, apoi îl urmărește afară.

Suntem singuri.

„Ești devreme”, spune Xaden, dar privirea din ochii lui este orice altceva decât o condamnare.

Ridic o sprânceană și încerc să ignor modul în care palmele îmi mâncărime să-l ating. „Este o plângere?”

"Nu." El dă din cap încet. — Pur și simplu nu te așteptam până la prânz.

„Se pare că Tairn zboară al naibii de repede când nu este reținut de o revoltă.” Doamne, de ce este atât de greu să respiri brusc? Aerul dintre noi este dens și inima îmi bate în timp ce privirea mea se îndreaptă spre gura lui.

A mai omorât oameni pentru mine, așa că de ce se luptă pentru un permis de weekend, eliminând fiecare gram de autocontrol direct din sângele meu?

"Violet." Vocea lui Xaden scade pe acel ton scăzut și liniștit pe care îl folosește doar când suntem singuri și, de obicei, goi. Foarte goală.

„Hmmm?” Doamne, mi-e dor să simt toată pielea lui împotriva tuturor a mea.

„Spune-mi ce se învârte în jurul capului tău frumos.” Se apropie, invadându-mi spațiul fără să mă atingă.

La naiba, *vreau* să mă atingă, chiar dacă e o idee proastă. O idee foarte, *foarte proastă.*

"Doare?" Îmi ridic vârful degetului spre colțul buzei unde al lui este despicat.

El dă din cap. „Am avut mai rău. Este ceea ce primesc pentru blocarea cu scuturile mele pentru a mă concentra pe luptă. Altfel, te-aș fi simțit. Uită-te la mine." Îmi ia bărbia între degetul mare și arătător și îmi înclină ușor capul pe spate înainte de a-mi cerceta ochii. "La ce te gandesti? Pentru că pot citi multe despre felul în care mă privești, dar o să am nevoie de cuvinte.”

Îl vreau. Cât de greu este de spus? Mi se leagă limba. Ce ar însemna să renunți la această nevoie nesățioasă de el?

Că ești om .

„Sunt la aproximativ trei secunde să te duc în dormitorul meu pentru a continua această conversație.” Mâna lui alunecă de-a lungul maxilarului meu, degetul mare mângâindu-mi buza inferioară.

„Nu camera ta.” Eu dau din cap. "Tu. Pe mine. Pat. Nu este o idee bună în acest moment.” Prea tentant.

„După cum îmi amintesc – ceea ce fac, adesea – nu avem întotdeauna nevoie de un pat.” Cealaltă mână a lui îmi palmă talia.

Mi se strâng coapsele.

"Violet?"

Nu pot să-l sărut pe acest om. Nu pot. Dar chiar ar fi sfârșitul lumii dacă aș face-o? Nu e ca și cum ar fi prima dată. La dracu. am de gând să rup. Chiar dacă e doar pentru acest moment.

„Ipotetic, dacă aș vrea să mă săruți, dar *doar* să mă săruți...” încep.

Gura lui e pe a mea înainte să termin.

Da. Este exact ceea ce am nevoie. Buzele mele se desfac pentru el și nu există nicio ezitare în alunecarea limbii lui împotriva mea. Geme, iar sunetul îmi reverberează chiar prin oasele mele în timp ce îmi încolăc gâtul cu brațele.

Acasă. Doamne, are gust de acasă.

Aud ușa închizându-se cu o secundă înainte ca spatele meu să fie apăsat de peretele aspru al camerei. Xaden își alunecă mâinile pe sub coapsele mele, apoi mă ridică, astfel încât să fim la nivel, în timp ce el susține ca expert fiecare linie și adâncime a gurii mele, așa cum va fi singura dată când va avea. Ca și cum să mă sărute este mai vital decât următoarea lui respirație. Sau poate așa îl sărut înapoi. Tot ceea ce. Nu-mi pasă cine sărută pe cine atâta timp cât nu ne oprim.

Îmi închid gleznele în partea mică a spatelui lui, aducându-ne corpul roșu, iar respirația îmi prinde căldura pielii lui care radiază prin țesătura uniformei lui și pielea mea și dintr-o dată e prea mult și nu este suficient.

Aceasta a fost o idee proastă, un gust tachinat din tot ceea ce îmi doresc, și totuși nu mă pot decide să mă opresc. Nu e nimic în afara acestui sărut. Fără război. Fara minciuni. Fara secrete. Nu este decât gura lui, mâinile lui mătură pe lateralele mele, dorința lui se potrivește cu focul meu. Aici vreau să trăiesc, unde nimic altceva nu contează decât felul în care mă face să mă simt.

„Ca o molie la o flacără blestemata.” Plângea îmi scapă din minte, în calea noastră mentală. Este gravitate, trăgându-mă înapoi la el prin forța existenței sale.

„Sunt mai mult decât dispus să te las să mă arzi.”

Stai, nu asta am vrut să spun...

Îmi leagăn ceafă, protejându-mă de piatra grosieră și înclină pentru un sărut mai profund. Zei, da. *Mai adânc.* Mai mult. Nu mă pot sătura. Nu voi ajunge niciodată.

Arcuri de energie între noi, mai fierbinți cu fiecare sărut, cu fiecare mișcare din limba lui. Flăcări ale nevoii îmi dansează pe piele, lăsând frisoane în urma lor înainte de a se instala adânc în mine, arzând periculos, amintindu-mi că Xaden știe exact cum să potolească această dorință de nestins.

Are capacitatea înnebunitoare de a depende și de a-i satisface pe toți în aceeași suflare.

Mâinile îmi alunecă în părul lui în timp ce buzele lui alunecă pe gâtul meu, iar pulsul îmi saltă când găsește acel punct dulce chiar deasupra gulerului jachetei mele de zbor, apoi îl venerează fără milă cu gura lui.

Sunt lichid instantaneu, topindu-mă în el.

„Doamne, mi-a fost dor de gustul tău.” Chiar și vocea lui mentală apare ca un geamăt. *„Simt de tine în brațele mele.”*

Îmi duc mâinile la fața lui și îl trag înapoi la buze. Îmi suge limba în gură, iar eu scâncesc pentru că pot spune exact același lucru despre el – mi-a lipsit totul despre gustul lui, sărutul lui, el.

Dacă vreunul dintre acei nasturi de pe jacheta mea de zbor se desface, toți *se* desfășoară.

Înclinarea gurii lui peste a mea din nou și din nou mă face să mă simt viu pentru prima dată de când... Doamne, nici nu-mi amintesc. De când m-a sărutat ultima dată.

Mâna lui îmi strânge ușor talia, apoi se întinde în sus, vârfurile degetelor lui ajungând chiar sub sânii mei. La naiba, jacheta se poate desprinde. La fel și vârful. Armura. Tot ce mă desparte de el.

Mă întind după nasturi.

Dar el își ușurează sărutul, luându-l de la urgent și profund la profund și delicios de lent. *„Ar trebui să ne oprim.”*

„Dacă nu vreau?” Sunetul fizic care mă părăsește este negare pură. Nu sunt pregătit ca asta să se termine, nu sunt gata să mă întorc la realitatea în care nu suntem împreună, chiar dacă eu sunt cel care ne stă în cale.

„Trebuie, sau nu voi putea să mă țin de singura limită de sărut *a întrebării tale ipotetice.”* Mâna lui se îndreaptă spre fundul meu în timp ce gura lui se înmoaie, atrăgând pe buza mea de jos cu un ultim sărut persistent. *„La naiba, te vreau.”*

„Atunci nu te opri.” Îl privesc în ochi ca să știe că vorbesc serios. „Nu putem face nimic altceva decât sex. Am făcut anul trecut... Nu că ar fi funcționat bine.”

"Violet." Este în parte o rugăminte, în parte gemete, iar războiul din ochii lui îmi face pieptul să se strângă. „N-ai idee cât de mult vreau să-ți scot pantalonii ăștia de pe fundul tău uimitor și să te trag până când ești răgușit de la țipat numele meu, atât de moale de la orgasme încât nu poți să-ți închipui că vei părăsi din nou patul meu și fiecare copac din jur. aici arde în flăcări de la loviturile de fulger.” Mâna lui alunecă din spatele capului meu până la ceafă. „Până când îți amintești exact cât de bine suntem împreună.”

„Nu am uitat niciodată.” Este un scâncet. Corpul meu încă fredonează.

„Nu vorbesc despre fizic.” Se aplecă și mă sărută ușor.

Este dulce. Delicat, fraged. Tot ce *nu* vreau să simt. Nu când vine vorba de el. Căldură și poftă, pot face față. Dar restul? „Xaden”, șoptesc eu, clătinând încet din cap.

Îmi studiază fața pentru o bătaie a inimii și maschează fulgerul de dezamăgire cu un zâmbet pe jumătate.

"Exact." Mă lasă ușor înapoi în picioare, apoi mă stabilește, ținându-mă de talie când genunchii îmi clătinesc. „Te vreau mai mult decât următoarea mea respirație, dar nu te pot trage să te uiți la mine așa cum obișnuiai. Refuz să folosesc sexul ca pe un instrument pentru a te recupera.” Mă ia de mână și mi-o strânge de piept. „Nu când vreau să fiu aici.”

Îmi fac ochii mari, iar aprehensiunea îmi încordează stomacul.

"Asta am crezut și eu." Oftă, dar nu e înfrângere care îi strânge gura. E frustrare. „Încă nu ai încredere în mine și e în regulă. Ți-am spus că nu sunt implicat în asta pentru o luptă. Câștig blestemul de război. Sunt un prost pentru că spun asta, dar când nu am fost prost când vine vorba de tine?

"Scuzați-mă?" mă încrezesc. Memoria lui trebuie să fie defectuoasă, pentru că eu sunt cel care am fost prost pentru el.

"Lasa-ma sa scot asta." El se uită la gura mea. „Te sărut oricând vrei, pentru că autocontrolul meu este o rahat acolo unde ești implicat...”

„Oricand *vreau* ?” Sprâncenele mele se ridică. Ce naiba se întâmplă acum?

„Da, oricând *vrei* , pentru că voi trăi cu gura lipită de a ta dacă o fac oricând *vreau* .” Se retrage câțiva pași și îmi este imediat dor de senzația mâinilor lui, de căldura pielii lui. — Dar te implor, Violet. Nu-mi oferi corpul tău decât dacă îmi oferi *totul* . Te vreau mai mult decât vreau să te trag. Vreau acele trei cuvinte mici înapoi.”

Mă uit la el, cu gura căscată ușor. Nu cere să audă că îl vreau. Vrea să audă că îl *iubesc* .

„Este un teritoriu nou și pentru mine.” Își trece mâinile prin păr. "Nici unul este mai surprins decât mine, crede-mă.”

„Îmi pare rău, dar nu ai fost anul trecut cel care a spus că putem face tot sexul pe care ni-l dorim, atâta timp cât nu ținem sentimentele din asta?” Îmi încrucișez brațele pe piept.

"Vedea? Prostul *dracului* .” El ridică privirea spre tavanul cu grinzi brute de parcă ar avea răspunsurile. „Anul trecut, aș fi folosit orice metodă necesară pentru a te recâștiga, dar în acele trei zile în care ai fost inconștient, tot ce am făcut a fost să stau acolo și să te privesc dormind, gândindu-mă la tot ce aș fi făcut altfel.” Determinarea este gravată pe fiecare linie a feței lui când își aduce privirea înapoi la a mea. „Acesta sunt eu care fac lucrurile diferit.”

Cumva, în ultima lună, am reușit să ne schimbăm rolurile.

„Acesta sunt eu care vă dovedesc eu”. Se dă înapoi și deschide ușa, făcându-mi semn să ies primul, apoi își sprijină mâna pe partea mică a spatelui meu în timp ce mergem pe hol. „Nu suntem încă acolo, dar vei avea din nou încredere în mine la un moment dat.”

„Sigur, de îndată ce ești de acord să nu mai ai secrete de la mine.” Cum dracu este aceasta vina *mea* ?

Oftat sună de parcă i-ar fi smuls chiar sufletul. „Trebuie să ai încredere în mine chiar și *în* secrete pentru ca asta să funcționeze.”

Mă apuc de balustrada scării și urc scările câte două. "Asta nu se va întâmpla."

„O să fie”, spune el în timp ce ne apropiem de parter, apoi schimbă subiectul. "Ți-e foame?"

„Trebuie să mă spăl mai întâi.” Mi se încreți nasul. „Destul de sigur că miros ca și cum aș zbura opt ore.”

„De ce nu te duci în camera mea și-ți aduc mâncare.” Mâna lui alunecă din spatele meu în timp ce ne îndreptăm spre camera lui barăci. El arată spre stânga și spune: „Ușa aceea duce la o cameră de baie privată”.

— Nu ai cum să ai o cameră de baie privată ca locotenent nou-nouț, murmur eu. „Mira nici măcar nu are unul.”

„Ai fi uimit ce poți obține când nimeni nu vrea să împartă spațiu cu fiul lui Fen Riorson”, răspunde el încet.

Stomacul meu se scufundă. Nu mă gândesc la un singur lucru de spus la asta.

„Nu arăta atât de trist. Garrick trebuie să împartă cu alți patru călăreți. Merge." Îi face din nou semn spre ușă. "Ma intorc imediat."

O oră mai târziu, sunt curat și hrănit, iar Xaden stă la biroul lui, luptă cu ceva care arată ca o arbaletă, dar mai mic, în timp ce mă așez pe patul lui și îmi trec o perie prin părul umed. Nu pot să nu zâmbesc la senzația constantă a ceea ce devine rutină, Xaden pregătind o armă în timp ce mă așez pe un pat.

— Dar nu l-au căutat pe Tairn? întreabă el fără să ridice privirea.

„Nu, tocmai mi-am aruncat lucrurile pe pământ.” Privirea mea prinde momentan o piatră cenușie de mărimea unei palme, cu o rună neagră decorativă pe noptieră lui, înainte să zăresc o bucată de iarbă care a făcut călătoria aici de pe câmpul de zbor și să o arunc de pe braț. — L-au căutat pe Sgaeyl?

El dă din cap. "Doar eu. Și Garrick. Și fiecare alt locotenent nou care părăsește Basgiath cu o relicvă a rebeliunii.

„Ei știu că ai scos ceva de contrabandă.” Mă aplec peste marginea patului înalt și îmi arunc peria în geantă. „Aruncă-mi o piatră de ascuțit.”

„Ei bănuiesc.” Întinde mâna în sertarul din dreapta sus al biroului său, scoțând piatra grea și cenușie de ascuțit. Se aplecă să mi-l întindă, având grijă să nu-și atingă degetele pe ale mele, apoi se întoarce să-și mânuiască arma.

"Mulțumesc." Prind piatra, apoi iau primul cuțit din teaca coapsei și încep să ascut. Sunt la fel de bune pe cât sunt șlefuite. Dar nici un fel de ocupare a mâinilor mele nu va face următoarea întrebare mai ușor de pus fără să simt că acum sunt cel care ține lucrurile de la Xaden.

Îmi aleg cuvintele cu grijă. „Când eram la lac, înaintea lui Resson, ai spus că singurul lucru care poate ucide un venin este ceea ce dă putere pacienților.”

"Da." Se lasă pe spate în scaun, cu o sprânceană ridicată, cu arcul uitat.

„Pumnalele sunt făcute din materialul care alimentează saloanele”, presupun. „Aliajul menționat de Brennan.”

Xaden deschide sertarul de jos și mută câteva lucruri înainte de a scoate o replică a pumnalului pe care l-am folosit pentru a omorî veninul de pe spatele lui Tairn. Se apropie de mine și o întinde, cu mânerul întâi.

Îl iau din mâna lui, iar greutatea și zumzetul puterii care provin de la lamă sunt instantaneu greață – indiferent dacă din energia sau din amintirea ultimei când am ținut una, nu sunt sigur. Oricum, respir adânc și îmi amintesc că nu sunt pe spatele lui Tairn. Nimeni nu încearcă să mă omoare pe mine sau pe el. Sunt în dormitorul lui Xaden. Dormitorul foarte protejat al lui Xaden. Sigur. Nu există un loc mai sigur pe continent, într-adevăr.

Lama în sine este argintie, ascuțită pe ambele margini, iar mânerul este același negru mat cu cel pe care l-am folosit la Resson, același care fusese în biroul mamei anul trecut. Îmi trec degetul de-a lungul medalionului din mâner, care este un gri mai tern și decorat cu o rună.

„Piesa aceea este aliajul.” Se aseaza langa mine pe pat. „Metalul din mâner. Este un amestec specific de materiale topite în ceea ce vezi acolo. Nu este putere în sine, dar este capabilă să... dețină puterea. Secțiile în sine provin din Vale, lângă Basgiath, dar ajung doar atât de departe. Aceștia – bate medalionul – dețin putere suplimentară pentru a spori protecția și a le extinde. Cu cât este mai mult material, cu atât sunt mai puternice saloanele. Există un întreg arsenal de ei la parter, sporind saloanele. Detaliile sunt clasificate, dar de aceea sunt amplasate avanposturi strategic, pentru a împiedica granițele noastre să dezvolte puncte slabe.”

„Dar cum ar putea să se clatine vreodată saloanele dacă acestea le alimentează în mod constant?” Îmi trec degetul mare peste aliaj, iar puterea mea se ridică, încărcând aerul.

„Pentru că dețin doar atât de multă putere. Odată ce este folosit, trebuie să fie impregnat din nou.”

"Stai. impregnat de putere?”

"Da. Imbuirea este un proces de lăsare a puterii în stază, într-un obiect. Un călăreț trebuie să-și reverse puterea în ea, ceea ce este o abilitate pe care mulți dintre noi nu o au.” El se uită cu semnificație la mine. „Și nu întreba. Nu intrăm în modul în care funcționează asta în seara asta.”

— Au fost întotdeauna băgați în pumnale?

El dă din cap. "Nu. Asta a început chiar înainte de rebeliune. Bănuiesc că Melgren a avut o viziune despre cum va decurge o bătălie viitoare și acestea au fost esențiale pentru victoria lui. Odată ce Sgaeyl m-a ales la Threshing, am început să lucrăm pentru a scoate clandestin câteva

pumnale la un moment dat, pentru a furniza ce deriva cu care am putea intra în contact prietenesc.

„Aretia are nevoie de o forjă pentru a topi aliajul, pentru a face mai multe arme.”

"Da. Este nevoie de un dragon pentru a trage un creuzet, pe care îl avem, și de o lumină pentru a intensifica focul de dragon suficient de fierbinte pentru a mirosi”, spune el.

Dau din cap, uitându-mă la medalionul de mărimea degetului mare. Cum poate ceva atât de mic să fie cheia supraviețuirii întregului nostru continent? „Deci ai pus aliajul într-un pumnal și ai obținut un ucigaș instantaneu de venin?”

Un zâmbet îi smulge gura. „Este puțin mai complicat decât atât.”

„Ce crezi că a fost primul?” întreb eu, studiind pumnalul. „Secțiile? Sau capacitatea de a le stimula? Sau sunt împletite?”

„Totul este clasificat.” Ia pumnalul înapoi și îl întoarce în sertarul biroului. „Deci ce zici să lucrăm la scuturile *tale* în loc să ne facem griji pentru ale lui Navarre?”

căsc. "Sunt obosit."

„Aetos nu-i va păsa.” Îmi alunecă ușor în minte.

"Amenda." Mă las pe spate, sprijinindu-mi greutatea pe palme și îmi construiesc scuturile mentale rapid, bloc cu bloc. "Fa ce poti mai rau."

Zâmbetul lui mă face să regret provocarea.

Deși lanțul de comandă poate fi consultat, ultimul cuvânt în orice pedeapsă sau repercusiune academică revine biroului comandantului.

—ARTICOLUL CINVIN , SECȚIUNEA A ȘEPTE C ODEXUL CĂLOTULUI DRAGONULUI _ _ _ _ _ _

CAPITOLUL 13

„Y nu s-ar întâmpla să știi cum să ridici saloane, nu-i așa?

Îl întreb pe Tairn în timp ce ne apropiem de Basgiath dinspre sud-est a doua zi, strâmbând ochii în soarele după-amiezii. Vântul în contra a adăugat încă câteva ore în zbor, făcându-mi șoldurile să protesteze și să se răzvrătească aproape de-a dreptul.

„În ciuda a ceea ce poți presupune, nu am șase sute de ani.”

„M-am gândit că aș întreba, doar în cazul în care ai reține cunoștințele secrete despre dragon.”

„Întotdeauna reținе cunoștințele secrete despre dragon, dar protecția nu se numără printre ele.” Umerii i se încordează, ridicându-se ușor, iar bătăile aripilor lui încetinesc. *„Ni se ordonă să ajungem la terenul de antrenament. Carr și Varrish așteaptă.”*

Stomacul meu se prăbușește, deși altitudinea noastră nu s-a schimbat. *„A amenințat că se va gândi la pedeapsa mea pentru că nu am forțat-o pe Andarna să participe la manevre. Ar fi trebuit să iau avertismentul lui mai în serios.”*

Mârâitul scăzut al lui Tairn vibrează prin tot corpul lui. *„Care sunt dorințele tale?”*

„Nu sunt sigur că am de ales.” Un sentiment profund de presimțire îmi se târăște în gât.

„Există întotdeauna o alegere.” El menține direcția, chiar dacă va trebui să facă bancă în curând pentru a schimba cursul către terenul de antrenament.

Mă descurc cu orice dorește să mă pedepsească dacă înseamnă să o păstrez pe Andarna în siguranță.

"Noi mergem."

O oră mai târziu, nu sunt atât de sigur că mă *descurc* cu ceva atât de mult pe cât *suport* .

„Din nou”, ordonă profesorul Carr, părul alb subțire căzând cu fiecare rafală de vânt în timp ce stăm pe vârful muntelui pe care îl folosim când îmi antrenăm sigila.

Și să mă gândesc... acesta este doar un *avertisment.*

Oboseala mă cuprinde din nou, dar știu mai bine decât să mă plâng. Făcusem acea greșeală undeva în jurul orelor douăzeci și cinci și nu adăugase decât un alt semn la fila pe care profesorul Carr o ținea în caiet în timp ce maiorul Varrish îl supraveghea din partea lui.

— Din nou, cadet Sorrengail. Varrish repetă porunca, zâmbindu-mi de parcă ar face schimb de plăcere. Dragonii lor, Breugan și Solas, stau cât mai departe posibil fără să cadă de pe munte. Tairn se aruncase spre gâtul lor, se rupsese și se trase înapoi cu câțiva centimetri pentru a preveni lovitura treisprezece. Era prima dată când văzusem dragoni *grăbindu-se.* — Dacă nu preferați să petreceți viitorul previzibil în brigand.

Pieptul lui Tairn bubuie într-un mârâit scăzut în timp ce stă în spatele meu, cu ghearele înfipte în stânca goală a vârfului muntelui. Totuși, el poate face doar atâtea. În timp ce el este legat de Empyrean, trebuie să urmez regulile cadranului sau să risc brigantul — și aș prefera să dobor o mie de fulgere decât să petrec o noapte închis într-o cușcă la mila lui Varrish.

Când nu mă mișc, Carr îmi trimite o privire rugătoare, privirea lui năvălind spre Varrish.

Oftez, dar îmi ridic mâinile, cu brațele tremurând în timp ce mă întind spre puterea lui Tairn. Apoi, mi-am așezat picioarele în construcția mentală a Arhivelor din mintea mea, astfel încât să nu alunec în focul care amenință să mă mistuie. Rapidă și rapidă, puterea crește din nou și mărgelele de transpirație îmi curg pe față și îmi picură pe coloana vertebrală în timp ce mă străduiesc să o controlez.

Furie. Pofta. Frică. Este întotdeauna cea mai extremă dintre emoțiile mele care provoacă lovituri. Este furia care mă alimentează acum, când invoc acea energie fierbinte și o eliberez, deschizând cerul cu un alt fulger care lovește un vârf din apropiere.

"Treizeci si doi." Carr îl notează.

Nu-mi pasă dacă pot ținti. Nici o singură considerație pentru măiestrie sau putere. Singurul lor scop aici este să mă obosească, în timp ce al meu este să mă țin de orice fel de stăpânire pe care le pot aduna, ca să nu o trezesc pe Andarna.

— Din nou, ordonă Varrish.

Doamne, corpul meu simte că se gătește singur de viu. Mă întind după nasturii de la geaca mea de zbor și îi deschid, lăsând să scape o parte din căldura infernală.

"Violet?" întreabă Andarna somnoroasă.

Vinovăția mă lovește mai tare decât un fulger. „ *Sunt bine",* îi promit.

„Trezirea este periculoasă pentru procesul de creștere", spune Tairn. *"Dormi."*

"Ce se întâmplă?" Ea este alarmant de alertă acum.

„Nimic pe care să nu mă pot descurca." Nu chiar o minciună. Dreapta?

— Nu am văzut-o niciodată producând mai mult de douăzeci și șase de lovituri într-o oră, domnule maior. Ea riscă să se supraîncălzească și să se ardă dacă continui să împingi așa", îi spune Carr lui Varrish.

„Ea poate suporta foarte bine." Se uită la mine de parcă *știe.* De parcă ar fi fost acolo, la Resson, privindu-mă aruncând șurub după bolt spre wyvern. Dacă el este imaginea controlului, atunci poate că ar trebui să mă bucur că nu am niciunul.

„Tot ce este nevoie este ca ea să alunece în împământare sau să o epuizeze fizic și se *va* arde", avertizează Carr, privirea lui mișcându-se nervoasă. „A o pedepsi pentru insubordonare este una, dar a o ucide este cu totul alta."

"Din nou." Varrish ridică sprâncenele spre mine. „Cu excepția cazului în care cel de aur ar dori să zboare în sus și să-l salute, deoarece nu a apărut așa cum i s-a ordonat. Dacă ea ni se alătură, vă vom însărcina doar cu încă trei."

„Este vorba despre mine?"

Umerii îmi cad și stomacul îmi lovește pământul.

„Acesta este un exemplu a ceea ce se întâmplă atunci când dragonii aleg prost", contează Tairn. *„Solas nu ar fi trebuit să-i dea acestui barbar mai multă putere."*

„Nu vreau să o supun la teste sau la ceva barbar", îi convinge Varrish, de parcă ar fi auzit cuvintele lui Tairn. „Vreau doar să înțeleagă că nu este deasupra structurii de comandă."

„Îl urăsc al naibii", îi spun lui Tairn.

„Pot simți că asta te epuizează! Am să vin..." începe Andarna.

„Nu vei face așa ceva, sau riști fiecare coadă de pene din Vale", îi reamintesc . *„Vrei pe cineva care se bucură de durerea altora, cum ar fi Varrish, care se leagă de un pui de pui?"*

Andarna mârâie în pură frustrare.

Tairn își înclină aripa, îndreptând vântul răcoros peste pielea mea opărită.

"Bine?" întreabă Varrish, trăgându-și mantia în jurul lui în timp ce aburii se ridică din corpul meu.

Tairn mârâie.

„Oamenii nu comandă dragoni și asta te include pe tine." Îmi ridic brațele incredibil de grele și întind din nou putere.

Pe la patruzeci de ani, genunchii mi se cataramă și mă mototolesc pe stânca tare. Pământul se grăbește spre mine și îmi arunc mâinile, trimițând durere prin umărul stâng, în timp ce articulația se subluxează parțial în urma impactului. Îmi lasă gura apă de greața instantanee, dar îmi leagăn brațul stâng și mă forțesc să îngenunchez doar pentru a lua greutatea de pe articulație.

Întinzându-și gâtul, Tairn urlă atât de tare către Varrish și Carr, încât carnetul îi suflă din mâinile lui Carr și se prăbușește pe munte, dispărând din vedere.

„Silver One s-a terminat!" el striga.

„Nu te aud", îi reamintesc, respirând prin durere.

„Bamei lor pot."

„Dacă ea moare, vei chema mânia nu numai a generalului Sorrengail, ci și a generalului Melgren. Sigilul ei este arma la care visează generalii în acest război." Carr aruncă o privire între mine și Varrish. „Și dacă asta nu este suficient pentru a încuraja un grad de prudență, *vicecomandant* , atunci amintiți-vă că moartea ei vă va costa doi dintre cei mai puternici dragoni de pe continent *și* capacitatea de neînlocuit a locotenentului Riorson de a mânui umbre."

„Ah, da, acea legătură de împerechere plină de probleme." Varrish clacă limba și își lasă capul într-o parte, studiindu-mă de parcă nu aș fi altceva decât un experiment cu care să se joace. "Încă una. Doar pentru a dovedi că poți asculta ordinele dacă dragonul tău nu o face."

„Silver One..."

"O pot face." Mă poticnesc în picioare și mă rog să-mi țină umărul dacă îmi strâng cotul strâns de corp. Pentru Andarna, pentru ceilalți pui protejați în Vale, o pot face.

Mușchii îmi tremură și se crampează, iar umărul îmi țipă de parcă ar fi un pumnal în articulație, dar îmi ridic palmele și oricum îmi întind puterea lui Tairn. Fac conexiunea și las energia să inunde încă o dată prin mine.

Mă mânuiesc și fulgerul se prăbușește.

Dar brațele mele se crampe în timp ce lovitura atinge cel mai apropiat vârf, mușchii răsucindu-se și strângându-mă într-un mod nefiresc, făcându-mă să păstrez fizic puterea pe care o eliberez de obicei imediat.

La dracu '! Nu pot să-i dau drumul!

„Unul de argint!” strigă Tairn.

Puterea mă lovește, extinzând lovitura, care desprinde o secțiune din linia cea mai nordică a crestei în fața mea. Stânca se prăbușește pe versantul muntelui și totuși fulgerele curg ca o lamă incandescentă, tăind terenul.

Nu mă pot mișca. Nu-mi pot scăpa mâinile. Nici măcar nu-mi pot zvâcni degetele.

Asta o să mă omoare.

Tairn. Sgaeyl. Xaden. O să ne omoare pe toți. Frica și durerea se împletesc într-una, captându-mi mintea cu singura emoție pe care nu mi-o pot permite - panica.

„Tăiați-l mental!” Tairn urlă în timp ce lovitura continuă și mai departe, iar în depărtare o aud pe Andarna plângând.

Chiar oasele mele iau foc și un țipăt îmi smulge din gât în timp ce împing mental la ușile Arhivelor mele.

Lovitura se termină, iar eu mă clătin înapoi, căzând de piciorul din față a lui Tairn și mototolindu-mă între ghearele lui. Fiecare respirație este o luptă.

Carr înghite în sec. Greu. „Am terminat ziua.”

Nu aș putea suporta dacă aș vrea.

Varrish examinează distrugerea pe care am provocat-o și se întoarce spre mine. "Fascinant. Veți fi amândoi indispensabili odată ce ajungeți la călcâi.” Se întoarce apoi, cu mantia umflându-se în vânt în timp ce merge spre Solas. — Acesta este singurul avertisment pe care îl vei primi, cadet Sorrengail.

Amenințarea lovește ca un pumn în stomac, dar nu mă pot gândi la căldura vertiginoasă.

Carr se apropie, apoi își pune dosul mâinii pe fruntea mea și șuieră. „Te arzi.” Îi aruncă o privire lui Tairn. „Spune-i dragonului tău să te ducă direct în curte. Nu vei ajunge din câmpul de zbor. Luați mâncare și o baie rece.” Există ceva suspect de aproape de simpatie în ochii lui când mă privește. „Și, deși sunt de acord că nu comandăm dragoni, poate ai putea convinge Andarna să facă apariția. Ești un sigiliu rar și puternic, Cadet Sorrengail. Ar fi o parodie să-ți folosești din nou sesiunile de antrenament în acest fel.”

Nu sunt un sigiliu. Sunt o persoană. Dar sunt prea al naibii de fierbinte, prea obosit ca să fac cuvintele să se formeze. Nu că ar conta – el nu mă vede așa. Carr nu a făcut-o niciodată. Pentru el, suntem suma puterilor noastre și nimic mai mult. Pieptul meu se ridică, dar nici măcar aerul rece de pe vârful muntelui nu poate atinge arsurile care sfârâie în venele mele.

Tairn își înfășoară gheara în jurul meu, asigurând o gheare sub fiecare braț pentru a-mi bloca corpul moale în poziție, apoi lansează, lăsându-l pe Carr sub noi pe vârf.

Suntem în aer într-o clipă. Sau poate este o oră. Timpul nu are sens. Totul este doar durere, făcându-mi semn să-mi dau drumul, să-mi eliberez sufletul din închisoarea trupului meu.

„Nu vei da drumul”, ordonă el în timp ce zburăm către Basgiath, mișcându-ne mai repede decât l-am simțit vreodată plecând. Aerul care trece se simte al naibii de bine, dar nu este suficient pentru a ajunge la cuptorul din plămânii mei sau la măduva topită a oaselor mele.

Munții și văile trec pe sub mine începețoșat înainte să recunosc pereții cadranului, dar Tairn suflă pe lângă curte și apoi se prăbușește în valea de dedesubt.

Raul. Apă. Rece. Clar. Apă.

„Am sunat deja pentru sprijin.”

Stomacul îmi zvâcnește în timp ce el se ridică la un plan în ultima secundă, corpul meu legănându-se din cauza schimbării impulsului.

"Tine-ti respiratia." Este singurul lui avertisment înainte ca apa să mă acopere din cap până în picioare, țâșnind cu o forță zdrobitoare de oase, înghețată de la ultima scurgere a verii. Contrastul amenință să spargă fiecare parte din mine, să mă dezlipească strat cu strat usitor.

Am trăit cu durere toată viața, dar această agonie depășește capacitatea mea de a îndura.

Fără sunet, țip, aerul curgându-mi din plămâni în timp ce atârnă de gheara lui Tairn, apa forțând căldura din corpul meu, salvându-mă cu aceleași lovituri puternice care îmi sfâșie pielea.

Tairn îmi smulge capul deasupra apei, iar eu răsuflesc.

„Aproape acolo”, îmi spune el, ținându-mă în repezi.

Apa mă bate fără milă, dar îmi scade temperatura corpului până când se sting ultimele flăcări din oase.

"Violet!" cineva burfește de pe țărm.

Dinții îmi clănțănesc când pulsul îmi încetinește.

"Acolo." Tairn merge spre mal – nici măcar nu-mi dădusem seama că stătea în râu cu mine – și mă depune în iarba lungă de vară, sub rândul de copaci care cresc de-a lungul Iakobos.

Zac moale, luptând pentru energia care să-mi ia următoarea respirație, în timp ce inima îmi bate din ce în ce mai încet. Convocându-mi toată energia, îmi forțesc plămânii să se extindă, să atragă aer.

"Violet!" strigă Imogen de undeva în dreapta, apoi cade în genunchi lângă mine o clipă mai târziu. „Ce dracu s-a întâmplat cu tine?”

"De asemenea. Mulți. Greve.” O pătură aspră aterizează pe umerii mei în timp ce mă scutur, apa picurându-mi din nas, bărbie, marginile descheiate ale jachetei mele de zbor, care a făcut și ea în mod miraculos călătoria. Frigul zdrobitor a înlocuit toată căldura, dar cel puțin respir normal din nou.

"Oh, la naiba." Bodhi se așează pe partea cealaltă a mea, întinzându-mi mâna spre umeri, apoi retrăgându-se.

„Ești atât de... roșu.” Asta e Eya. Cred că.

„Glane spune că este epuizare”, spune Imogen, mâna ei surprinzător de blândă pe spatele meu. „Tairn a chemat-o. Ce facem, Violet? Ești singurul purtător de fulgere pe care îl cunosc.”

„Eu. Doar nevoie." Mă răsucesc într-o parte, cu picioarele încovoiate sub mine, cuvintele punctate de clănţănitul dinţilor mei unul împotriva celuilalt. "Un minut." Mă uit în sus la trunchiul stejarului familiar întins din fața mea și mă concentrez să mă țin împreună.

„Cuir spune că are nevoie de mâncare acum că s-a răcorit”, adaugă Bodhi.

„Un verde ar ști”, spune Eya cu certitudine. „Mâncare este.”

„Cum s-a întâmplat asta?” întreabă Imogen. „Carr?”

Dau din cap. „Și Varrish”.

Fața căprui caldă a lui Bodhi apare în fața mea. "La dracu." Trage de marginile păturii închise în jurul meu. — Asta din cauza Andarnei?

"Da."

Ochii lui Bodhi se fac mari.

„Glumești al naibii de mine?” Vocea lui Imogen se ridică. — Ți-a folosit sigila ca pedeapsă pentru că Andarna nu s-a prezentat la manevrele de zbor?

„Nemernicul ăla”, fierbe Eya, trecându-și o mână prin părul întunecat în timp ce schimbă o privire cu Bodhi.

După un minut, găsesc puterea să țin singur pătura. Cel puțin mușchii mei lucrează din nou. Dorul mă sfâșie în timp ce mă uit la copac, cu trunchiul său larg, despre care știu că poartă cicatricea de la două urme de cuțit.

Îl vreau pe Xaden.

Este ilogic. Nu l-ar fi putut opri pe Varrish. Nu am nevoie de protecția lui. Nu am nevoie ca el să mă ducă înapoi la cămine. Eu doar... îl vreau. El este singura persoană cu care vreau să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat pe acel munte.

„Cred că trebuie să o aducem înapoi în cămine”, spune Imogen.

„Mă descurc eu”, promite Bodhi, captându-mi privirea. „Nu ți se va mai întâmpla asta.”

„Spune-le oamenilor că mă voi ocupa de chestiunile dragonilor”, spune Tairn.

"Cum-"

„Vei avea încredere în mine.” Este un ordin.

— Tairn spune că se va ocupa de asta. Mă legăn înainte și mă forțesc să mă ridic în picioare. Bodhi îmi prinde ușor umerii, tresărind când mă strâmb. "Sunt gata. Să mergem."

"Poti sa mergi?" el intreaba.

Dau din cap, privind dincolo de el, spre copac. „Mi-e dor de el”, șoptesc.

„Da. Şi eu."

Nimeni nu mă poartă. Pur și simplu rămân lângă mine, pas cu pas, în timp ce urcăm sutele de scări care în spirală prin pereții fundației și înapoi la cămine, pașii noștri sunt singurul sunet care sparge liniștea din jurul nostru.

Pentru că nimeni nu vrea să spună ce ne gândim cu toții... Dacă Andarna nu apare la următoarea formație, a doua pedeapsă a lui Varrish s-ar putea să mă omoare.

„Y ai aterizat încă?” întreabă Imogen vineri.

Sloane este aruncat din nou pe saltea și tresărim din partea sălii de sport, cu spatele la perete, astfel încât nimeni să nu se poată strecura în spatele nostru. Spatele lui Sloane nu are nicio protecție și va fi negru și albastru mâine.

Spre deosebire de Rhiannon, care conduce timpul de luptă suplimentar pe care l-a negociat pentru toți primii ani ai echipei noastre împotriva altora din aripa a treia, Imogen și cu mine suntem aici în uniformă completă între clase dintr-un singur motiv - Sloane - și lipsa ei terifiantă de pricepere. Speram să vedem asta ea s-a îmbunătățit de-a lungul săptămânii. Ea nu a făcut-o.

„Tairn nu mă lasă să ies din şa”, spun încet, de parcă n-ar fi în permanenţă în capul meu de când era aproape de epuizare pe vârful muntelui.

„Am auzit asta”, mormăi el.

„Numai pentru că asculți.” Când schimbarea greutății nu mă ajută, fac un pas de pe perete pentru a scăpa de presiunea asupra pielii mele strânse și roșii. Cel puțin rămășița fizică a epuizării mele aproape s-a estompat la nimic mai dureros decât o arsură solară, dar este enervant al naibii.

„Întărește-ți scuturile și poate nu vei avea nevoie de monitorizare.”

„Nu finalizați manevrele? Refuz să o aduci pe Andarna la clasă? Imogen gâfâie cu simulare de surpriză. — Nu devii doar micul rebel? Privirea ei se aruncă peste fața mea, apoi coboară la gâtul meu. „Prietenii tăi încă mai cred că ai pierdut controlul în timpul unei sesiuni de antrenament?”

Dau din cap. „Dacă ar ști ce s-a întâmplat cu adevărat, nu ar pleca de lângă mine.”

„Ai fi mai în siguranță”, notează ea.

„Nu ar fi.” Sfârșitul subiectului.

„Păstrează-ți ochii pe adversarul tău!” Rhi strigă la Sloane de pe margine la fel cum Sloane face opusul, aruncând privirea în jos când se apropie de marginea covorașului, și asta este tot ce are nevoie adversarul ei, primul an aterizează un pumn uluitor care o trimite pe Sloane să se întindă.

Imogen și cu mine tresărim amândoi.

„Acesta este sparring, nu o provocare! Haide, Tomas!” Rhi se repezi la un lider de echipă din A doua aripă.

„Îmi pare rău, Rhi. Trage-l înapoi, Jacek”, îl mustră liderul echipei.

"La naiba." Imogen scutură din cap și își încrucișează brațele. „Îmi dau seama că Jacek canalizează o mânie serioasă, dar nu l-am văzut niciodată lovit atât de tare.”

„Jacek? Ca Navil Jacek?” Al doilea an de la Third Wing Jesinia și pe care l-am văzut transportat de Markham a fost trecut pe lista morții cu câteva zile în urmă.

„Acesta este fratele lui mai mic pe saltea”, spune Imogen.

„La naiba.” Acum mă simt rău pentru tip, chiar dacă Sloane se află într-o situație similară. — Cred că Markham l-a ucis, îi șoptesc.

— Pentru că nu a returnat o carte la timp? Sprâncenele lui Imogen se ridică.

„Cred că a cerut ceva ce nu ar trebui să aibă și da, știu că sună absolut ridicol, dar nu există altă explicație pentru că a fost găsit în camera lui, bătut până la moarte.”

„Corect,” gândește Imogen. „Asta are sens doar dacă el este unul dintre noi.”

Pentru alții, se potrivește cu ceea ce Panchek numește un început de an *deosebit de brutal* . Sunt singurul din grupul nostru care nu a mai fost atent la viața lor.

„Ar fi bine să fii *foarte* atent în preajma micului tău prieten îmbrăcat, dacă scribii fug acolo, ordonând moartea călăreților.”

„Jesinia nu este o amenințare”, protestez, dar cuvintele îmi pierd în gât când îmi amintesc că raportul ei a fost cel care l-a luat pe Jacek în primul rând.

„Hai să terminăm”, sugerează liderul echipei de la a doua aripă după ce Sloane este doborât din nou la saltea.

"Sunt bine!" Sloane se ridică clătinându-se în picioare, ștergându-și sângele din gură cu dosul mâinii.

"Esti sigur?" întreabă Rhi, tonul ei sugerând că este o decizie absolut greșită, ceea ce știm cu toții că este.

"Categoric." Sloane adoptă o poziție de luptă împotriva lui Jacek.

„Lăcom de pedeapsă, aia”, spune Imogen. „Este ca și cum *ar vrea* să fie dat afară din ea.”

"Nu înțeleg." Aaric se mișcă în fața mea, cu spatele blocând vederea, iar eu manevrez să văd covorașul. „Credeam că toți cei marcați sunt antrenați să lupte.”

„Depinde de locul în care am fost încurajați.” Imogen merge înainte cu mine. „Și după ce Xaden a început să urce în rânduri... ei bine, unele dintre familiile responsabile *au încetat* să ne antreneze, după ce am auzit din primii ani. Bine că nu s-a aflat pe panoul de provocare săptămâna aceasta.”

Jacek îl pune pe Sloane pe preș pentru ceea ce pare a suta oară, apoi își duce genunchiul la gâtul ei, explicând punctul de vedere. Dacă asta ar fi real, ar fi într-o lume de necazuri.

„Primul ei este luni și o să i se înmâneze fundul, dacă nu și mai rău.” Desfacem un pumnal și îl răsturn, prinzându-l de vârf, ca și cum abilitățile mele ar putea-o ajuta în vreun fel când nici măcar nu vrea să-mi vorbească.

"Luni?" Imogen se întoarce încet să mă privească. „Și de unde știi asta?”

La dracu. Ei bine, nu e ca și cum ea nu ține deja aproape toate secretele care ar putea să mă omoare. „Povestea lungă, dar... o carte pe care a scris-o fratele meu.”

„Cu cine se confruntă Sloane?” Se pivotează înapoi spre saltea.

— N-o să întrebi despre cartea pe care n-ar trebui să o am?

"Nu. Eu, spre deosebire de unii oameni, nu simt nevoia să știu tot ce altcineva consideră privat.”

Îmi bat joc de săpatura evidentă. „Da, bine, nu te culci cu mine.”

„Ai *vrea* să fii genul meu. Sunt fenomenal în pat.” Nasul ei se scrâșnește când Sloane se plantează pe covoraș. "Serios. Împotriva cui este ea?”

„Pe cineva pe care nu o poate învinge.” O în primul an de la Third Wing care se mișcă de parcă ar fi luptat încă de la naștere. Mi-a luat aproape o oră să găsesc pe cineva care să-l poată indica pe fata mai devreme în sală.

„M-am oferit să o ajut”, spune Imogen încet. „Ea nu o va lua.”

„De ce naiba nu?” Îmi prind cuțitul, răsturnându-l cu memorie musculară totală.

Imogen oftă. „Nici un indiciu al naibii, dar încăpățânarea ei o va face să o omoare.”

O privesc pe sora lui Liam luptându-se sub greutatea lui Jacek, cu fața pete și roșie din cauza efortului, și suflă încet și resemnat, cu pumnul închizându-mi mânerul pumnalului. Regula nerostită a cadranului este de a lăsa buruienile puternice afară pe cele slabe înainte ca acestea să devină o problemă pentru aripă. Ca călăreț, ar trebui să plec. Ar trebui să o las pe Sloane să se ridice sau să cadă pe meritele ei. Dar, ca prieten al lui Liam, nu am cum să stau și să o privesc murind. „Nu luni, nu va face.”

— Ai dezvoltat dintr-o dată sigila lui Melgren acolo? replică Imogen, vârându-și o șuviță de păr roz până la bărbie în spatele urechii.

„Îl numesc!” strigă Rhi, punând capăt meciului, iar eu răsuf uşurată.

"Nu chiar." Aruncând o privire prin sala de sport, îl găsesc pe adversarul lui Sloane pentru luni. „Trebuie să fac doar câteva lucruri după fizică, dar ne vedem la sesiunea noastră de sală de diseară.” Cei mușchi pe care îi am se datorează devotamentului lui Imogen de a mă tortura la aparatele de greutăți încă de anul trecut.

— Oricum, cum merge cursul acela pentru tine? întreabă Imogen cu un zâmbet sarcastic, știind al naibii de bine că nu aș putea trece fără ajutorul lui Rhiannon. Aș putea conduce anul nostru în istorie, geografie și orice altă materie care se intersectează cu scribii, dar fizică? Nu specialitatea mea.

„Hei, Vi...” O mână se îndoaie peste umărul meu din spatele meu, iar inima îmi bate năvalnic, bătându-mi dureros în urechi.

Nu din nou.

Memoria musculară preia controlul în timp ce mă învârt, slăbând strânsoarea și îmi împing antebrațul stâng pe un piept îmbrăcat în piele, prinzându-l pe atacator dezechilibrat și permițându-mi să-l împing câțiva centimetri înapoi în perete, în timp ce îmi biciuiesc pumnalul la el. gâtul tatuat într-o singură mișcare instinctuală.

„Hei, hei!” Ochii lui Ridoc se umflă în timp ce își ridică mâinile, cu palmele spre exterior. "Violet!"

Clipesc repede în timp ce nodul din gâtul lui se înclină, zgâriindu-mi marginea lamei.

Ridoc. Nu este un asasin. Este doar *Ridoc.*

Adrenalina se revarsă în sistemul meu, iar mâna îmi tremură ușor în timp ce cobor arma. „Îmi pare rău”, mormăi eu.

„Pentru că aproape că mi-am disecat jugulara?” Ridoc face un pas înainte de a-și lăsa mâinile în jos. „Știam că ești rapid, dar *la naiba.* ”

Mortificarea mă lipsește de cuvinte în timp ce căldura îmi năvăleste în față. Aproape că i-am tăiat gâtul prietenului meu. Cumva, găsesc teaca.

„Ar trebui să știi mai bine decât să te strecori pe cineva”, spune Imogen, tonul ei calm în contradicție cu cuțitul pe care îl ține în mâna stângă.

"Îmi pare rău. N-o să o mai fac”, promite el, cu privirea mutandu-se la îngrijorare în timp ce el aruncă o privire peste umărul meu. „M-am gândit că o să văd dacă vrei să mergi la fizică. Sawyer e deja lângă uşă.

"Totul e bine?" întreabă Rhi, mergând lângă mine în timp ce își strecoară ghiozdanul peste umăr.

„Totul bine”, răspunde Imogen. „Apropo, faci o treabă grozavă ca lider de echipă. A fost o idee bună să obținem timp suplimentar de antrenament în primii ani.”

"Mulțumiri?" Rhi se uită la Imogen de parcă i-ar fi crescut un al doilea nas.

"Ne vedem diseara." Imogen își pune cuțitul în teacă și mă privește cu mai multă înțelegere decât aș vrea ca oricare dintre noi să avem în timp ce se dă înapoi. „O să-mi ofer ajutorul lui Mairi. Din nou."

Dau din cap.

„Ești sigur că totul este bine?” întreabă Rhi în timp ce îmi iau rucsacul de pe podea și aproape că-l arunc cu agitația mea. Adrenalină prostească.

"Perfect." Forțez cel mai fals zâmbet cunoscut omenirii. „Să trecem la fizică. Da, fizica.”

Rhi schimbă o privire cu Ridoc.

„Probabil este doar nervoasă din cauza testului, iar eu nu am ajutat-o uimind-o ca pe un idiot.” Își freacă pielea gâtului în timp ce pornim spre ușă, unde așteaptă Sawyer.

Rhiannon stă gura deschisă pentru o secundă. "Violet! Credeam că ai spus că ai dat jos? Am fi putut să studiem din nou azi dimineață. Nu te pot ajuta dacă nu-mi spui că ai nevoie de ajutor.”

Nu acesta este adevărul.

„Nu uitați, aveți nevoie de două din trei elemente când trageți orice manevră de zbor”, recită ea în timp ce Sawyer mușcă dintr-un măr și ne deschide ușa sălii de sport. „Viteza, puterea sau...”

Scanez primul etaj al aripii academice în timp ce mergem pe hol, privirea mea străbătând fiecare alcov, fiecare ușă a clasei în căutarea pe cineva care ar putea sări la noi.

"Violet?"

Străgându-mi atenția de la casa scărilor din față, îl găsesc pe Rhi aruncându-mi o privire în așteptare. Dreapta. Mă întreabă despre fizică și aerodinamică.

„Altitudine”, răspunde Sawyer.

"Dreapta." Dau din cap când pășim în casa scărilor. "Altitudine."

„Mă omori...” începe Rhiannon.

"Acum!" strigă cineva din spatele nostru.

Înainte să pot reacționa, mi se aruncă o pungă peste cap și, cu o singură respirație, sunt inconștient.

Există o neîncredere firească care trebuie depășită între cadeții de infanterie și călăreți. Acest lucru există în principal pentru că călăreții nu vor avea niciodată încredere că infanteriei are curajul să țină linia atunci când sosesc dragonii, iar infanteriei nu vor avea niciodată încredere că dragonii nu îi vor mânca.

— M AJOR A GHIDUL FENDRA PENTRU C AADRANTUL CALĂRILOR (EDIȚIE NAUTORIZĂ)

–

CAPITOLUL 14

Eu mă trezesc să mă trezesc când mirosul a ceva acre îmi umple plămânii și îmi leagăn pumnul, îndepărtând o mână de pe față. Săruri mirositoare.

„S-a trezit”, anunță o femeie în albastru închis, dându-se înapoi pentru a discuta cu... Profesorul Grady?

Capul meu bâzâie în timp ce mă ridic, întinzându-mi picioarele în fața mea și imediat mă întind spre Tairn. *"Ce se întâmplă?"*

Ochii mei întârzie să se adapteze la lumina puternică, dar se pare că suntem într-un fel de pădure.

„Cursul pe care oamenii nu ar trebui să-l urmeze dacă ar rămâne pur și simplu așezați, cunoscut sub numele de RSC”, mârâie el cu o frustrare surprinzătoare, de parcă el ar fi cel al cărui drog tocmai a fost târât din cadran.

Rhiannon, Sawyer și Ridoc sunt în dreapta mea, toți părând la fel de confuzi pe cât mă simt. În stânga mea sunt patru călăreți din al doilea an, cu denumiri de echipa a doua, secțiune de flacără, aripa a doua, uitându-se în jurul pădurii uluiți. Mă bucur să văd că nu suntem singurii derutați.

„Cel puțin nu este o tentativă de asasinat.” Dacă ar fi, am fi morți, mai ales la fel de neclari pe cât mă simt.

„Dacă nu ne întoarcem la Basgiath, va fi când Sgaeyl va sosi mâine.”

Oh. La dracu. *„Acest lucru nu poate dura mai mult de o zi.”* Se poate? *„Dacă se întâmplă, ar trebui zboară înapoi singur.”*

Vizavi de noi stau două grupuri de opt cadeți de infanterie – dacă uniformele lor albastre sunt vreo indicație – într-o conversație tăcută. Toate sunt... omogene. Cei patru bărbați au toți aceeași tunsoare militară scurtă, tăiate aproape de cranii într-o decolorare, iar femeile își poartă părul pe spate în cocuri strânse. Aceleași uniforme albastru închis, aceleași cizme, aceleași... totul. Doar etichetele cu numele de deasupra inimii lor sunt diferite, cu excepția celei cu desemnarea liderului de echipă pe umăr în fiecare grupă.

Toți patru suntem îmbrăcați în uniformele noastre de vară, dar fiecare ne-am făcut propriile modificări. Topul meu negru ușor are fante în partea din față care îmi oferă acces direct la

pumnalele învelite în armura mea la coaste. Rhiannon preferă o tunică cu teci cusute direct. Lui Sawyer îi plac mânecile scurte, armele legate de brațe, iar Ridoc nu și-a făcut niciodată timp să vadă croitorul uniformă – doar și-a smuls mânecile. Nici măcar nu *purtăm* etichete cu numele și același lucru este valabil și pentru echipa de la a doua aripă.

— *Și te las să te descurci singur?*

Podeaua pădurii este moale și noroioasă pe pete, iar soarele de după-amiază curge între ramuri într-un unghi, ceea ce înseamnă că am rămas inconștienți doar o oră, poate cel mult două. Nu sunt altceva decât copaci din câte văd.

„Cred că acesta este ideea." Clipesc, luptându-mă să-mi aduc creierul într-o focalizare mai clară. *„Promite-mi, dacă sunt blocat aici pe navigație terestră, că o vei vedea dacă poți. Nu putem fi atât de departe de Basgiath."*

Profesorul Grady îi înmânează fiecărui călăreț câte o oală. „Îmi pare rău pentru schimbarea bruscă a decorului. Hidrat."

Toți ne desfundam pielea și bem. Apa este crocantă și rece... dar mai e și altceva acolo. Iute. Pământesc. Și ceva amar de floral pe care nu prea pot să-l plasez. Închid pielea, încântându-mă la postgust. Profesorul Grady *chiar* trebuie să aibă mai multă grijă de pielea lui.

"Esti bine?" O întreb pe Rhi, care își verifică teaca pentru arme.

„Puțin amețit, dar da. Tu?"

Dau din cap, trecându-mi mâinile de-a lungul lateralelor mele pentru a mă asigura că pumnalele mele sunt exact acolo unde le-am lăsat. Sunt. Geanta mea este încă legată de spate.

„Ne-au dus în casa scărilor?" Mă uit și îl văd pe Sawyer frecându-și tâmplele și pe Ridoc zgâriind tatuajul de pe gât.

„Aceasta este ultima mea amintire." Ea dă din cap în semn de acord, studiind echipele de lângă și vizavi de noi.

„Știe cineva unde suntem?" întreabă Sawyer echipele de infanterie, evident mai alerte.

Cadeții se uită peste noi, dar nimeni nu răspunde. Sau vorbeste deloc.

— O să iau asta ca pe un nu, trage Ridoc.

„Este un nu din partea noastră." Călărețul de la A doua aripă cu o desemnare de lider de echipă ridică mâna în semn de salut.

„Știi unde..." încep să spun către Tairn, dar legătura de obicei cristalină este înăbușită, ca și cum cineva ar fi aruncat o pătură peste ea. Panica îmi strânge inima când îmi dau seama că același lucru este valabil și pentru Andarna, deși nu risc să o trezesc cu întrebări. — Nu pot ajunge la Tairn.

Privirea lui Rhi se îndreaptă spre a mea și își lasă capul în lateral. „La naiba. Feirge, de asemenea. Parcă ceva este..."

„Sufoc conexiunea", termină Sawyer.

Am pus ochiul lângă mine, iar ceilalți se prind, făcând la fel. Ce pe numele lui Dunne tocmai am băut?

„Suntem blocați", șoptește un călăreț cu o împletitură blond închis până la umeri.

„Respiră, Maribel", ordonă liderul echipei, împingându-și mâna bronzată în buclele întunecate, de parcă ar putea beneficia un pic mai mult de acea sugestie. „Nu poate dura mult."

Pumnul cu mâinile lui Ridoc. „Nu este corect. Nu-mi pasă dacă e pentru curs – nu ar trebui să fim tăiați de ei.”

„Tomas?” întreabă Rhiannon, aplecându-se înainte să privească dincolo de mine.

„Hei, Rhi.” Liderul de echipă face semn cu mâna. „Ea este Brisa.” El arată către o femeie cu capul ras, pielea maro bogată și o privire atentă, care se mișcă rapid, iar ea ne dă un semn scurt din cap. „Mirabel”. El își balansează degetul spre blonda cu linii pronunțate pentru ochelari de zbor în obrajii ei palizi și un petec de foc pe umăr, iar ea îi face cu mâna. „Și Cohen”, termină el. Călărețul cel mai apropiat de mine, cu un zâmbet rapid, păr scurt și negru și piele caldă brun-roșinie, ridică mâna în semn de salut.

"Bună." Rhiannon dă din cap. „Aceștia sunt Sawyer, Ridoc și Violet.”

Plăcerile sunt întrerupte în timp ce profesorul Grady marchează ceva într-un dosar și își dresează glasul. „Acum că sunteți cu toții treji, bine ați venit la primul exercițiu comun de navigație terestră.” Scoate din dosar două hărți închise. „În ultimele două săptămâni, ai fost învățat cum să citești o hartă, iar astăzi vei folosi aceste abilități într-un cadru practic. Dacă aceasta este o operațiune reală cu alcătuirea unui avanpost, această unitate ar consta din compoziția pe care o vedeți aici.”

Se îndepărtează de o femeie care trebuie să fie profesorul de infanterie, dezvăluind doi cadeți în albastru pal, așezați lângă un scrib. Gluga lor este în jos și poartă pantaloni crem cu o tunică crem cu glugă — nu halate — dar cu siguranță e un scrib.

„Călăreți și infanterie pentru luptă, un scrib care să înregistreze evenimentul și vindecători din motive evidente.” Le face semn înainte și toți trei se mișcă pentru a sta la sfârșitul aliniamentului de infanterie.

Profesorul de infanterie purtând gradul de căpitan urcă și se oprește lângă Profesorul Grady cu o postură impecabilă. „Cadeți, ridicați-vă”, spune ea.

Echipele de infanterie sar practic în picioare, stând imediat în atenție.

Mă retrag ușor, surprins de primul meu instinct, care este să-i spun căpitanului de infanterie să ia naiba pentru că nu-i răspund. Nici un călăreț nu o face.

Profesorul Grady ne aruncă o privire și dă din cap.

Noi opt stăm în picioare, dar nici măcar nu ne simțim *în largul meu* . Doar suntem.

Căpitanul de infanterie se uită la noi și abia se abține să-și dea ochii peste cap. „Acesta este cel mai scurt curs pe care îl veți cuceri împreună anul acesta, așa că încercați să vă cunoașteți. A patra aripă, ești atașat echipei a patra.” Ea se uită în jur și unul dintre cadeții din față ridică mâna. „Și a doua aripă, ești atașat de a doua echipă, doar ca să fie ușor.” Un cadet ridică mâna în stânga. „Obiectivul dumneavoastră este să găsiți locația marcată pe hărți și să o asigurați. Odată ce faci, vei fi extras.”

Nu poate fi atât de ușor.

Profesorul Grady întinde hărțile, iar Rhiannon face un pas înainte, luându-le pe amândouă și dându-i una lui Tomas.

Unul dintre cadeții de infanterie începe să facă un pas înainte, dar rămâne în continuare.

„Două hărți”, spune profesorul Grady. „Două echipe, dar o unitate solidă. Nu sunteți obișnuiți să lucrați împreună. Nici măcar nu ai fost avertizat că vei fi. Dar păstrarea în siguranță a Navarrei

necesită muncă în echipă între segmentele armatei noastre. Există momente în cariera ta când vei avea nevoie de cineva în care poți avea încredere în aer sau pe pământ, iar acele legături se formează aici, la Basgiath." Se uită printre grupurile noastre. „Ne vedem mâine după-amiază."

Mâine după-amiază?

Fondurile mele stomacale. Tairn nu îl va vedea pe Sgaeyl decât dacă îmi onorează cererea și pleacă. Și eu... îmi vor lipsi câteva ore pe care Xaden este aici. Va mai trece *o săptămână* până îl voi vedea. Dezamăgirea doare mai mult decât ar trebui.

„Găsiți doar punctul de extracție și asigurați-l? Asta este misiunea noastră?" întreabă Sawyer, privind harta de parcă l-ar putea mușca. Aceasta nu este cea mai puternică abilitate a lui, cu siguranță.

"Nici o problemă." Ridoc umflă pieptul.

"Oh. Corect, răspunde profesorul Grady. „Vedeți, trebuie să egalăm puțin terenul de joc. Infanteria a făcut navigație terestră încă din primul an, așa că, firește, s-ar putea să fie puțin mai bune decât tine."

Ridoc se înţepeneşte.

Cadeții de infanterie zâmbesc.

„Și s-ar putea să observați că niciunul dintre voi opt" – profesorul Grady ne privește – „nu are capacitatea de a comunica pe deplin cu dragonii voștri."

„Ceea ce este o prostie", spune Ridoc la volum maxim.

O femeie din partea infanteriei se uită cu privirea.

— Este, este de acord profesorul Grady. „Nici nu este ceva ce facem cu ușurință, iar dragonii tăi îl detestă la fel de mult ca și tine. Cu toții ați fost dozați cu un amestec special de ierburi care vă stinge nu numai conexiunile, ci și sigilul. Oricât de frustrant este, suntem de fapt destul de mândri de amestec, așa că anunțați-ne dacă simțiți vreun efect secundar."

— Pe lângă faptul că ai întrerupt cea mai importantă legătură pe care o avem? Rhi argumentează.

„Tocmai", răspunde profesorul Grady.

Mă întind după puterea mea, dar doar o furnicătură îmi umple degetele. Doamne, mă simt... vulnerabilă și chiar naibii. Mintea mea zboară peste ceea ce ar putea fi amestecul în timp ce cei doi profesori merg între grupurile noastre.

Când Grady ajunge la capătul secțiunii noastre, se întoarce, mișcându-se înapoi. „Oh, și am menționat că sunteți două grupuri de voi aici? Celălalt se află în partea îndepărtată a pădurii și, în timp ce dragonii tăi îi vor vâna, dragonii lor te vânează pe *tine* . S-au alăturat și câțiva nelegați."

La naiba? Stomacul meu se scobi.

Aproape fiecare cadet de infanterie pare leșin, iar unul se clătina unde stă.

„Infanterie, călăreții vor trebui să se bazeze pe experiența ta de navigație terestră, dar nu vei trăi fără ei dacă întâlnești un dragon." Grady ne privește pe cei opt în ochi în timp ce se dă înapoi. — Încearcă să vezi că cei mai mulți dintre ei reușesc să plece de aici, vrei? Aruncă un zâmbet și se întoarce, mergând în pădure cu profesorul de infanterie, lăsându-ne în mijlocul dracului de pădure fără provizii sau dragoni noștri.

Ne uităm la echipa de infanterie.

Echipa de infanterie se uită la noi.

Vindecătorii par comic incomozi, iar scribul are deja un caiet scos, creionul gata.

„Ei bine, acesta ar trebui să fie un moment bun petrecut de toți", mormăie Ridoc.

„A insinuat că am putea muri?" întreabă cel mai mic dintre vindecători, cu pielea măslinie palid.

„Superează-i pe dragoni și află", răspunde Sawyer.

„Veți fi bine" — Îi caut eticheta cu numele — „Dyre". Îi ofer un zâmbet când trec în drum spre scrib. Părul roșu moale încadrează o față albă-crem aproape depășită de pistrui, în timp ce femeia scundă clipește spre mine cu gene și mai scurte și maronii. „Aoife? Ei trag scriitori în RSC?

„Bună, Violet. În prezent, sunt primul din anul meu de pregătire pentru domeniu și nu sunt un adept", spune ea. „Ești cel mai puternic călăreț al tău. Dyre și Calvin sunt cei mai buni din anii lor." Ea ridică din umeri. „Desigur, ei au construit mai întâi cea mai puternică echipă."

Ridoc rânjește. „Deci spui că suntem echipa de învins?"

"Ceva de genul." Scribul își respinge un zâmbet.

„Atunci să ne asigurăm că *nu vom* fi bătuți", spune Rhiannon înainte de a-și îndrepta atenția către hartă. „Tomas, ce crezi?"

Îi dă o hartă lui Brisei și se consultă cu Rhi.

Două ore și câteva certuri cu infanteriei mai târziu, suntem la patru mile de locul nostru de plecare, cu încă șase până la urmă. Rhiannon și Ridoc ne-au examinat harta – care a marcat locul unde am fost aruncați și punctul nostru de extracție, dar nu ne-a etichetat locația – au discutat despre o rută cu Tomas, s-au asigurat că o vedem cu toții și apoi l-au predat infanteriei pentru a fi de acord. pe un traseu înainte de a începe să mergem.

„Îți spun că suntem în Pădurea Parchille", se ceartă Cadetul Asshole – altfel cunoscut sub numele de Calvin – cu Rhiannon la câțiva pași înainte. De fapt, a trecut vreo cincisprezece minute fără să ne reamintească că este ofițerul lor de rang, așa că sunt sigur că trebuie să ajungem în orice moment. „Acea hartă nu seamănă cu nici una pe care am văzut-o vreodată pentru Shedrick, ceea ce înseamnă că am putea fi îndreptați în direcția opusă în care ar trebui să fim. Niciunul dintre aceste repere nu se potrivește."

„Și cred că te înșeli", răspunde Rhiannon, păstrând tonul uniform.

Cred că suntem în Hadden Woods," spune Aoife, ținându-și jurnalul îndeaproape. Are deja trei pagini de note luate. „Este singura pădure suficient de aproape pentru a ne aduce pe toți cu calul, din moment ce mă îndoiesc că dragonii tăi ne-au zburat înăuntru."

Adaug: „Este, de asemenea, singura pădure suficient de aproape pentru ca Tairn să rămână în urmă și să-l vadă pe Sgaeyl fără să ne provoace durere niciunuia dintre noi de la separare."

— Liderul lor de echipă este echivalentul de infanterie al lui Aetos, mormăie Ridoc din partea dreaptă.

Dau din cap, dar mă feresc să nu chicotesc.

Cohen își aruncă capul pe spate pe dreapta lui Ridoc și nu se deranjează să-și înăbușe râsul. Cred că reputația lui Dain trece peste aripi.

„Cine este Aetos?” întreabă Cadet Quiet din stânga lui Aoife. Este pentru prima dată când bruneta curbată vorbește în câteva ore, dar ochii ei căprui se mișcă în permanență, cuprinzând împrejurimile noastre. Aș paria că e la egalitate cu Brisa — care ne acoperă flancul cu Tomas și Sawyer — pentru cei mai observatori din grupul nostru.

„Unul dintre liderii noștri”, răspund. — Cam ca comandantul tău de batalion.

"Oh." Ea dă din cap în timp ce Rhiannon și Asshole continuă să se certe în fața noastră. „Voi funcționați în secțiuni, nu?”

"Da." Peisajul nu s-a schimbat. Pădurea este în mare parte plată, cu câteva dealuri care au fost ușor scalabile. Dar căldura? La naiba, e înăbușitor. Mi-am legat topul uniformei în jurul taliei acum aproximativ o oră, lăsându-mă în armură. Nu am idee cum supraviețuiește Aoife cu gluga ridicată, dar nu a scos-o. „Echipă, apoi secțiune, apoi aripă.”

„Ce facem dacă întâlnim un dragon?” ea intreaba.

„Mai întâi alegem un sacrificiu”, spune Ridoc. „Și apoi o oferim și fugim.”

Ochii ei fulgeră larg.

„Nu fi nemernic.” Îi dau un cot în braț. „Depinde de culoare, dar o regulă de bază bună este să-ți cobori ochii și să dai înapoi”, îi spun cadetului de infanterie. „Dar de obicei îi auzim venind.”

„Atunci pregătește-te pentru a fi digerat”, adaugă Cohen.

„O , *Doamne* ”, șoptește bruneta.

„Acum ești colegul meu de an preferat.” Ridoc își aruncă un braț peste umăr.

„Pot să văd harta?” întreabă Brisa din spatele formației.

„Nu ai pe al tău?” replică Calvin.

Capul lui Rhi se îndreaptă spre el. „Dă-i-o sau ți-o tai din mâini.”

Se uită cu privirea la Rhi, dar i-o dă înapoi, ca să-l putem aduce lui Brisa.

Doamne, iarba asta e înaltă. Este aproape până la brâu în locurile în care copacii nu umbră pământul. Păl pe un buton neuniform și mi se rostogolește glezna. Ridoc mă apucă înainte să cad, apoi mă stabilește fără un cuvânt în timp ce continuăm urcarea. „Mulțumesc”, spun eu încet.

— Ai genunchii înfășurați? întreabă Ridoc, îngrijorându-i fruntea.

Dau din cap. "Da. Nu mi-am făcut totuși gleznele, deoarece nu mă așteptam exact la o excursie.”

„Am o cârpă dacă trebuie să înfășori ceva”, strigă Dyre din spatele nostru.

„Voi ține cont de asta, mulțumesc”, răspund.

Un tip din spatele meu întreabă: „Toți cărturarii sunt așa de tăcuți?”

„Datoria mea este să înregistrez, nu să particip”, răspunde ea.

„Fără participare te vei mânca totuși de un dragon”, argumentează el.

O asigur, ochii mei nu-i părăsesc niciodată pe ai lui: „Nu aș lăsa niciodată un *scrib* să fie mâncat de un dragon”.

Vocea lui Rhiannon se ridică pe măsură ce discuția din fața noastră se încinge. „Pentru că în iad nu există nicio cale să ne scoată din camerele noastre și să ne ducă atât de departe în patru ore.”

„Pentru că dragonii tăi nu pot zbura atât de repede?” Calvin este cu aproximativ un centimetru mai mic decât Rhi și nu are nicio problemă să ridice privirea la ea.

„Pentru că dragonii noștri nu *te -ar purta* , prostule”, răspunde Ridoc.

Aoife pufnește și Mirabel râde, flancat de restul echipei de infanterie din spatele nostru.

Calvin se întoarce și aruncă o privire spre Ridoc. „Ai puțin respect pentru rang.” Își bate umărul, unde există un triunghi deschis brodat sub două frunze de stejar.

„Rangul tău înseamnă exact dracu pentru mine.”

„Ce, de parcă ai fi *atât de* deasupra infanteriei noastre?” Calvin contracă.

„Adică din punct de vedere tehnic, când zburăm, suntem deasupra *tuturor* ”, argumentează Ridoc. „Dar dacă mă întrebi dacă sunt mai bun decât tine, atunci răspunsul este evident da.”

Oftez și mă uit la mâinile lui Calvin în cazul în care se hotărăște să meargă după sabia scurtă învelită lângă el. Nu este o armă rea, dar toți le poartă. Nu există variații pentru înălțime sau specializare. Totul este atât de... uniform.

Apoi, din nou, am fost trași direct de pe hol, așa că nu e ca și cum Ridoc își poartă arcul preferat. Sawyer și Rhiannon le lipsesc și săbiile lor preferate.

„Nu-l mai enervați intenționat”, spune Rhiannon, aruncând o privire înapoi la Ridoc în timp ce începem să urcăm cu greu un alt deal. Poate că acesta ne va oferi un punct de vedere mai bun decât ultimul. „Vom avea nevoie de apă proaspătă, sau asta va deveni urât repede.”

Ridoc rânjește. „Dar este atât de distractiv!”

Ea își arcuiește o sprânceană.

"Amenda." Își ridică mâinile. „Îl voi lăsa să-și mențină amăgirea de grandoare.”

„Oh, așa că o vei asculta ... ”

„Ea este liderul meu de echipă. Nu sunteți."

„Așadar, respecți doar liderii echipelor de călăreți”, îndeamnă Calvin.

Aoife scrie furioasă în caietul ei.

„Taci, Calvin”, spune un cadet din spatele meu, mai mult decât puțin exasperat.

„Vrei respectul meu? Câștig-o." Ridoc ridică din umeri. „Treceți parapetul, urcați pe Gauntlet, supraviețuiți Treieratului și apoi vom fi pe picior de egalitate.”

„Ce, de parcă nu trecem prin niște chestii în Cuadrantul Infanteriei?” cineva din spatele nostru provoacă.

„O vezi?” spune Sawyer și jur că îl *simt* arătând spre mine. „Ea a legat nu numai unul dintre cei mai mari dragoni de pe continent, ci și un *al doilea* dragon, apoi a intrat în luptă împotriva grifonilor în urmă cu câteva luni și a ieșit în viață. Treci prin genul ăsta de rahat în cadranul tău?

Cadeții din jurul nostru tac. Până și creionul lui Aoife rămâne fix deasupra caietului ei în timp ce se uită la mine.

Incomodă. Și *greșit.* Nimeni din micul nostru grup nu știe cu ce ne opunem cu adevărat acolo. Și tăcerea mea? Începe să par mult mai puțin ca auto-conservare și mai mult ca și cum sunt complice.

— Ești un Sorrengail, nu-i așa? întreabă Mirabel. — Fiica generalului comandant? Ea tresări. „Părul te cam dă departe.”

"Da." Nu are rost să negi.

„Mama ta este înspăimântătoare”, șoptește ea.

Scribul aruncă o privire între noi înainte de a pune din nou creionul pe pergament.

Dau din cap. „Aceasta este una dintre calitățile ei cele mai proeminente.”

"Bună băieți?" Brisa ridică vocea în spatele nostru. „Cred că știu de ce mi se pare că nu ajungem nicăieri.”

"De ce este asta?" întreabă Rhiannon peste umăr.

„Calvin are dreptate, dar și tu. Ne-au dat două hărți diferite”, spune ea în timp ce primul dintre noi urcă dealul... și îngheță.

Până și bătăile inimii mele se opresc când Rhiannon își ridică mâna pentru a opri restul grupului.

Un club portocaliu – nu, asta e o coadă scorpion – mârâie la noi în gât, de unde stătea la pândă pe partea cealaltă a dealului. Capetele noastre se înclină pentru a urmări mișcarea în timp ce ea se ridică la înălțimea ei maximă, dominând orizontul, cu coada biciuindu-i în spatele ei.

Baide. dragonul lui Jack Barlowe. Sau cel puțin ea era.

„Amari ajută-ne”, șoptește Calvin, panica lui palpabilă.

Îmi las ochii în jos cu respect, așa cum ne-a învățat Kaori, în timp ce pulsul îmi sare și creierul îmi luptă cu dorința de a intra în panică. „Portocalele sunt cele mai imprevizibile. Cu ochii în jos. Nu *fugi* , șoptesc eu. „Te va ucide dacă fugi. Încearcă să nu arăți nicio teamă.” La naiba, despre *asta* ar fi trebuit să vorbim în loc să ne certăm despre ce cadran este superior și în ce pădure ne aflăm.

Pieptul mi se strânge când instinctul meu imediat – de a ajunge la Tairn – este refuzat. Cu orice alt dragon, aș paria să nu riscăm mânia dragonilor noștri dându-ne foc, dar cadeții din spatele nostru sunt cu totul altă poveste. Și de când l-am ucis pe Jack anul trecut? Toate pariurile sunt oprite.

Nu are nimic de pierdut și, având în vedere suflarea fierbinte de abur care nivelează iarba și îmi face fața lipicioasă, își amintește exact cine sunt.

„Călăreți!” strigă Rhiannon. „Luați partea din față!” Evident că ea gândește la fel. „Infanterie, păzește vindecătorii și scrib!” Ea îmi aruncă o privire laterală, având grijă să nu ridice ochii. „Violet, poate ar trebui...”

Ținând capul în jos, îl împing pe lângă Calvin pentru a sta în față, prinzând mișcarea în vederea mea periferică. „Nu mă ascund.”

"Ce faci? O să te mănânce”, șuieră unul dintre cadeții din spatele nostru.

Mă uit peste și văd un vindecător, Dyre, la câțiva metri în dreapta mea, privind fix la Baide, cu gura căscată.

Un mârâit răsună pe gâtul portocalei, iar eu mă arunc, strângând cureaua pachetului medical al lui Dyre și trăgându-l în spatele nostru, trecându-l lui Ridoc, care îl împinge repede în siguranță și se mișcă lângă mine.

„Nu, nu e”, spune Sawyer, mergând înainte cu Ridoc, astfel încât infanteriei să fie în spatele nostru. „De aceea luăm frontul.”

Baide își învârte capul, apoi deschide gura și își ondula limba, iar eu arunc o privire rapidă, surprinzând ochii ei aurii cețoși care se îngustează în fante în timp ce ea își arcuiește gâtul, schimbându-și unghiul în loc să-și lase capul în jos pentru a lovi în mod tipic...

Inspir brusc. „Rhi, ea o să treacă pe lângă noi, la fel ca Solas."

Rhi ia mai puțin de o secundă pentru a evalua și a decide. „Aripa a doua", strigă ea înapoi. „Opriți și acoperiți infanteriei acolo unde vă aflați!"

Mișcarea în spatele nostru încetează când Baide își îndoaie ghearele în pământ și se rotește din nou, alegând o țintă.

„Este... Este..." bolborosește Calvin.

„Lasa-ți ochii și taci", ordonă Rhi.

— Doamne, toți *miros* speriați, șoptește Ridoc din dreapta mea.

„Exact cât de supărată crezi că este pe tine?" mă întreabă Sawyer din stânga lui Rhi.

„A aruncat un munte pe călărețul ei." Ridoc oftă de parcă am fi cu toții nenorociți și nu aș putea fi mai de acord.

Inima îmi sare în gât în timp ce Baide se uită înapoi, coborându-și capul la nivelul nostru. Este unghiul perfect pentru a ne incendia, dar rezist nevoii de a privi și de a-mi ține ochii ațintiți pe iarba din fața mea.

Rafalele de aer cald în direcția noastră în timp ce ea ne miroase pe fiecare dintre noi, începând cu Rhiannon și trecând la Sawyer. Se aud câteva strigăte înăbușite din partea cadeților de infanterie în timp ce ea expiră o suflare umedă de abur, apoi inspiră din nou când se află chiar în fața mea.

Mă lupt cu inima mea plină de viteză. Anul trecut, s-ar putea să fi acceptat moartea. Dar anul acesta... anul acesta, sunt legat de unul dintre cei mai mortali dragoni de pe continent.

Asta e corect. Poate mă urăști, dar aparțin lui Tairn.

Și deși există șanse mari ca Tairn să moară dacă o fac, nu sunt sigur că vreun dragon este dispus să-și riște mânia dacă nu o face. Baide se retrage, apoi se aruncă înainte cu maxilarul deschis, închizându-și dinții direct în fața nasului meu și aruncându-mi fața cu salivă.

Sfânt. La dracu.

Cineva din spatele nostru țipă, apoi fuge .

"Nu! Gwen!" strigă Calvin în timp ce Cadet Quiet se sparge în stânga, sprintând prin iarbă.

Capul lui Baide se leagănă, urmărind mișcarea, iar inima mea se scufundă în timp ce își lasă maxilarul în jos, partea laterală a limbii ei vizibilă în fața mea în timp ce se încurcă...

"Jos!" strigă Rhi în timp ce celălalt lider de echipă, Tomas, aleargă după Gwen, prinzând-o în câțiva pași și smulgând-o pe spate de uniformă, în același mod în care o smulsesem pe Dyre din față, aproape aruncându-o în Calvin în timp ce cădem. ordonat. Ea se împiedică la pământ la picioarele lui Calvin, exact în momentul în care nările lui Baide se ard.

Căldura consumă aerul din jurul nostru în aceeași clipă în care pieptul meu lovește pământ, iar eu închid ochii așa pot bloca sunetele țipetelor din spatele nostru.

„Se crede că Esbenii de Nord au fost locurile de incubație ale dragonului portocaliu înainte de unificare, deși, fideli naturii lor imprevizibile, ei alegeau adesea noi văi în aceeași zonă", șoptesc eu în timp ce focul trece, luptând să-mi păstreze inima. din sechestrare.

Nu am cunoscut acest tip de teroare de când Tairn a început să canalizeze și cu siguranță nu de când mi-am manifestat sigilul.

Explozia încetează, iar Baide își închide fălcile, apoi își leagă capul masiv în fața noastră încă o dată înainte de a se ghemui adânc și de a se lansa direct peste noi. Îmi las privirea în jos în timp ce coada ei ghimpată vine la un pas de mine.

Și apoi a plecat.

Ne ridicăm cu toții în picioare, iar călăreții aleargă... spre nimic. Brisa este prima care ajunge la pământul carbonizat unde stătuse Tomas. Mâna îi tremură în timp ce se întinde spre pământul încă fumegând. Îmi lasă gura apă în timp ce greața mă străbate, dar îmi țin micul dejun jos.

Mirabel nu este la fel de norocos, are voma în iarbă la câțiva metri distanță.

„Tomas...” Cohen îngenunchează lângă Brisa.

Rhi pivotează pentru a înfrunta infanteriei îngrozite, cu pumnii strânși de o parte. „Și asta”, strigă ea, „de aceea nu *fugi* !”

Există un curs în anul doi despre care nu vă pot spune, în afară de a spune că este iadul. Singurul meu sfat? Nu enerva dragonul altcuiva.

—PAGINA NOUĂȘEȘE, CARTEA LUI B RENNAN

CAPITOLUL cincisprezece

Când soarele apune a doua zi și încă nu am ajuns la un punct de extracție, este clar că am eșuat exercițiul nostru de navigație terestră.

Totul pentru că nu ne-am oprit să ne asigurăm că cele două hărți *se potrivesc* și acum nu avem nicio idee unde suntem. De mult s-au format vezicule și mi-au căzut pe picioare, mă dor oasele din cauza somnului pe pământ aseară, iar ideea de a petrece încă o noapte aici, doar pentru a rătăci din nou fără țintă dimineața, mă face să-mi doresc să țip de frustrare.

Cum ar putea ceva la fel de simplu ca navigația terestră să ne încurce așa de rău?

Am dat înapoi, am străbătut două pârâie care par să aparțină oricăreia dintre hărți și am evitat cu puțin timp întâlnirea cu o coadă pumnal roșie care, norocul nostru, a decis că o vacă din apropiere părea mai gustoasă decât cadeții obosiți și înfometați.

În timp ce mă așez lângă trunchiul unui copac pe panta ușoară din tabăra noastră improvizată, eliberându-l pe Ridoc de ceas, mă simt că cunosc o grămadă de nume noi. Nu că infanteriei moare la Basgiath în același ritm ca și călăreții, deși sunt cel mai mare cadran, cu peste o mie de cadeți la un moment dat, dar odată ce ajung la unitățile lor? Războiul viitor îi va devora într-un ritm mult mai rapid.

„Ai luat cina?” întreabă Ridoc, dând iarba de pe pantaloni în timp ce se ridică.

„Voi lua câteva când termin.” Îmi alunec rucsacul de pe umeri și îl așez lângă mine. Nu numai că am făcut drumeții de două zile, dar am purtat manuale cu mine. Noi toți avem. „Infanteria a prins o cantitate bună de iepure care ar trebui să fie gătit în orice minut.”

„Ei sunt mult mai buni la asta decât noi”, recunoaște el cu împotrivire, ciufulindu-și părul. — Nu crezi că ne vor lăsa să șerpuim aici pentru totdeauna, nu?

„Cred că orice ne-au dat trebuie să dispară inevitabil.” Întorc capul și îl văd pe Cadet Dyre mergând spre noi cu Rhiannon, purtând o farfurie. „Și dragonii noștri nu ne vor lăsa să pierim din cauza incapacității noastre de a lucra împreună suficient pentru a compara două hărți. Apoi, din nou, poate o vor face. S-ar putea să o meritățm, deoarece încăpățânarea noastră l-a costat pe Tomas viața.”

„Este...” Oftă el, făcându-i semn celor doi când ajung la noi. „Hei, Rhi. Tocmai spuneam că tot acest exercițiu este puțin crud, nu crezi? Practicând tortura, înțeleg. Navigarea pe uscat, am

înțeles. Evitând capturarea, sigur. Chiar voi face un argument pentru că trebuie să învăț ce bug-uri sunt comestibile. Dar nu e ca și cum alți dragoni așteaptă în spatele liniilor inamice să ne omoare."

„Ai fi surprins", mormăi eu, epuizarea stăpânindu-mi limba.

"Ce?" întrebări Rhi.

„Adică nu știm ce e acolo, nu?"

„Sper să nu fie grifoni care suflă foc", spune Ridoc.

"Dreapta." Rhiannon își înclină capul, studiindu-mi fața, iar eu ridic rapid din umeri.

„Bună, Dyre." adun un zâmbet.

„Ți-am adus cina." Mă privește cu o reverență pe care nu o merit.

„Nu trebuia să faci asta", răspund eu.

— Îți datorez viața mea, cadet Sorrengail. Îmi întinde o farfurie cu iepure prăjit. „Cel puțin pe care pot face este să-ți aduc cina."

"Mulțumesc." Mi-am pus farfuria în poală. „Fă-mi doar o favoare și ține-ți capul în jos data viitoare" Un alt lucru pe care infanteriei îl au asupra noastră? Ei poartă un set rudimentar de echipament de supraviețuire, inclusiv o trusă de mizerie, în rucsac în orice moment, ca și cum ar putea fi desfășurate în orice secundă. Cu siguranță avem câteva lucruri de învățat unul de la celălalt.

"Orice ai nevoie. Sunt la dispoziția dumneavoastră. Îți datorez o datorie pe viață."

Înainte să-l pot asigura că nu, Ridoc îi dă palme pe spate. „Voi duce Datoria Viață înapoi în tabără."

Dau din cap în semn de mulțumire, iar cei doi merg înapoi pe panta spre tabără. Dyre este drăguț, dar a stat sub picioare toate cele două zile interminabile în care ne-am pierdut în aceste păduri părăsite de zei.

„Știi ce e acolo", spune Rhi în timp ce se așează lângă mine, trăgându-și împletiturile peste un umăr.

"Ce?" Bâjbâi și aproape scap farfuria.

„Ai fost atacat de grifoni." Ea își întinde picioarele și mă privește sceptic. „Deci chiar *știi* ce e acolo… nu?"

"Dreapta." Dau din cap puțin prea repede, apoi acopăr cu mâna un căscat care scăpa fălcile. Corpul meu este la limită, dar sunt sigur că mai pot apăsa câteva ore pentru a face prin ceas.

Încruntarea ei este rapidă, dar inconfundabilă. „Am ceasul. Corpul tău are nevoie de somn suplimentar."

„Pot s-o fac", protestez.

„Poți, dar treaba mea este să gestionez nevoile echipei mele, iar tu ai nevoie de somn. Consideră-l un ordin." Nu e loc de ceartă în tonul ei. Acesta nu este cel mai bun prieten al meu care vorbește – este liderul meu de echipă.

„Comandă este." Mă ridic, îndepărtându-mi iarba de pe piele cu o mână și strângând farfuria cu cealaltă, apoi îi aduc un zâmbet forțat, cu buzele strânse, înainte de a mă întoarce spre tabără.

„Vi?"

Mă uit înapoi.

„Se întâmplă ceva cu tine”, spune ea încet, dar nu se poate înșela oțelul din tonul ei. „Nu am mai văzut-o pe Andarna de când te-ai întors, alergi cu *Imogen* dintre toți oamenii, nu te vei deschide despre orice se întâmplă cu tine și Xaden și nu vei vorbi despre Jocurile de Război. Ai putea crede că nu observ că te îndepărtezi de toată lumea, dar eu da. Abia mănânci cu noi și de fiecare dată când avem șansa să ne furișăm în Chantara, ești ascuns în camera ta citind.” Ea scutură din cap, trecându-și mâna de-a lungul ierbii. „Dacă nu ești pregătit să vorbești, să-mi spui ce se întâmplă cu tine, vreau să știi că e în regulă...”

„Există...” Stomacul mi se răsucește în timp ce încerc să neg.

„Nu,” o întrerupe ea încet, cu privirea ei neclintită ținându-se pe a mea. „Voi fi aici când vei fi gata pentru că prietenia ta este prețioasă pentru mine. Dar te rog, de dragul acestei prietenii, nu mă insulta mințind.”

Ea își îndepărtează privirea înainte să mă pot gândi la un răspuns.

Nu e somn în noaptea aceea, dar cel puțin nu există nici coșmaruri.

A convoiul de cai și vagoane sosește a doua zi dimineață, la fel ca și profesorii, care au cuvinte de alegere pentru eșecul nostru.

„Ați fost în Hadden Woods, deși niciunul dintre voi nu a putut lucra împreună suficient de mult pentru a-și da seama. Se vede că avem multe de învățat unii de la alții.” Grady îi înmânează fiecărui călăreț câte o oală de apă și zâmbește în timp ce profesorul de infanterie face același lucru pentru cadeții ei. „Văzând că ați fost echipele noastre de top, nu pot nega că sunt dezamăgit, dar cel puțin cei mai mulți dintre voi au supraviețuit.”

Este dezamăgit, dar Tomas a *murit.*

Destup și beau, gustând ceva dulce și greu de așezat în timp ce îl scurg.

„Data viitoare, ne vom asigura că aveți provizii”, promite el. „Am vrut să vedem cum ai putea face asta prima dată, iar acum știm.”

Prima dată afară. Grozav. Putem face asta din nou.

Pătura aruncată peste legăturile mele de dragon se ridică și puterea îmi trece prin vene. Mă simt din nou ca *mine* .

„Tairn.”

„În spatele tău”, răspunde el.

Bătăile aripilor umplu aerul, iar caii țâșnesc nervoși în timp ce dragonii noștri aterizează la marginea copacilor, pământul vibrând cu forța aterizării lor.

— La dracu, spune Calvin încet, dându-se înapoi împreună cu ceilalți cadeți.

„Va trebui să te obișnuiești cu ele.” Ridoc îl lovește pe umărul liderului de echipă. „Vor fi la avanposturile în care sunteți staționați cu toții, odată ce vă luați comenzile după absolvire.”

„Corect... dar atât de aproape?” şoptește el.

„Probabil mai aproape”, șoptește Ridoc înapoi și dă din cap.

Noi cei șapte în negru ne luăm rămas bun, apoi ne îndreptăm către dragonii noștri.

„Deranjează pe cineva că tocmai ne-au luat legăturile? Sigilele noastre? Și apoi le-am dat înapoi de parcă nu era... Sawyer dă din cap. Până și ritmul pașilor lui este supărat.

„Încălcarea?" Sugerez.

„Exact", este de acord el. „Dacă au făcut-o chiar atunci, înseamnă că o pot face oricând doresc."

„Este o evoluție nouă anul acesta", spune Tairn, îngustându-și ochii la profesorul Grady. *„Unul de care nu-mi pasă. Te-am auzit, te-am simțit, dar nu ai putut să răspunzi."*

„Nici Tairn nu este un fan." Doamne, sunt atât de *obosit* . De ce dracu' leadership-ul ar dezvolta modalități de a ne slăbi? Pentru că așa m-am simțit, fiind slăbită, ruptă nu numai de cele mai mari surse ale mele de putere și sprijin — Tairn și Andarna — ci chiar de puterea de care am ajuns să depind.

"Vedea?" spune Rhiannon. „Știu că nu mă crezi, dar îți spun că lucrurile sunt *ciudate* anul acesta. Uși păzite de infirmerie? Dezvoltăm elixire pentru a ne înăbuși legăturile? Ai fost aproape asasinat la evaluare."

„Panchek crede că a fost cineva care căuta să se răzbune pe mama mea și nu am spus că nu te cred", contrazic cu adevăruri selective.

„Nu spui mare lucru, punct." Ea aruncă o privire spre mine.

Păstrarea secretelor față de ea ne va distruge prietenia. Deja, simt că trage de cusături. Poate că încearcă să aibă răbdare, dar este natura ei să rezolve problemele și eu sunt una uriașă.

Tairn coboară umărul la apropierea mea.

„Te rog spune-mi că trebuie să-l vezi pe Sgaeyl?" întreb eu, chemând energia să se monteze. Nu știu sigur cum, dar reușesc să mă urc pe spatele lui și să mă așez în șa.

„Am făcut-o pentru câteva ore. Tot timpul am fost dispus să fiu în afara razei tale şi numai după ce Baide a plecat.

„Și au plecat deja, nu?" De ce simt că inima mea se rupe din nou? Dorința lui Xaden este ilogică, enervantă și cam jalnică, dar nu reușesc să fac sentimentul să scadă.

„Îi vom vedea peste o săptămână."

Deci, de ce fiecare instinct pe care îl am țipă că nu vom face?

Tatăl meu spera că voi intra în infanterie așa cum a făcut el. El a crezut că călărețiisunt niște niște nițeluri pompoase, iar în apărarea lui... chiar suntem.

—C ORRESPONDENȚA RECUPERATE A L IEUTENENTULUI X ADEN R IORSON LA C ADET V IOLET S ORRENGAIL

CAPITOLUL ȘAISISE

WM-am întors la timp suficient pentru a vizita Arhivele, așa că fac exact asta. Dacă nu-l pot vedea pe Xaden, aș putea la fel de bine să-mi petrec timpul cercetând. Este după-amiaza târziu până când pot să mă curățez și să merg până acolo și mă face să zâmbesc să o văd pe Jesinia lucrând la una dintre mese cu Aoife.

Aoife ridică privirea la sunetul pașilor mei, îndemnând-o și pe Jesinia. Amândoi fac cu mâna și eu îi întorc gestul.

Mă opresc la masa de studiu, așezându-mi cartea să mă întorc, în timp ce cei doi au o discuție rapidă înainte ca Aoife să se ridice și să se îndrepte spre fundul Arhivelor. Apoi Jesinia se apropie, purtând ceea ce pare a fi caietul adus de Aoife în timpul exercițiului de navigație terestră.

„Ce cauți aici într-o duminică?” Semn când ajunge la masa de studiu.

Ea pune caietul jos pe suprafața de stejar cu cicatrici și își ridică mâinile pentru a semna. „Ajutând-o pe Aoife să-și transpună contul în raportul oficial care urmează să fie depus. Ea face o pauză rapidă. Vrei să vezi ce a spus ea?” Ea ridică caietul și mi-l oferă.

"Absolut." Dau din cap, apoi iau caietul și răsfoiesc scrisul îngrijit al lui Aoife. Este uimitor de precis, cu mici detalii pe care le-am ratat, cum ar fi cei doi cadeți de infanterie care s-au oferit să fie asistenți ai vindecătorilor pentru că asta este treaba lor pentru echipă. Ei au roluri desemnate pentru fiecare misiune. Am pus-o deasupra cărții pe care mă întorc să o semnez. "Asta este incredibil."

„Mă bucur să aud că este exact.” Ea aruncă o privire peste umăr, de parcă ar verifica să vedem dacă suntem singuri, ceea ce suntem. „Lucrul dificil este să captezi adevărul și nu doar o interpretare. Poveștile se pot schimba în funcție de cine le spune.”

Dacă ar ști ea. Cum absolvă cineva ca Jesinia pentru a deveni ceea ce a evoluat Markham? „Pot să întreb... Ce carte a cerut Jacek care l-a dus și ucis?” Semnez înainte să mă gândesc mai bine la asta.

Ochii ei se fac mari. "A fost ucis?"

Dau din cap. „La câteva zile după ce l-am văzut pe Markham luându-l.”

Fața ei devine aceeași nuanță ca și hainele ei. „El căuta o relatare a unui atac la frontieră care nu există. I-am spus că nu există o astfel de înregistrare, dar s-a întors de trei ori, sigur că a fost pentru că a ucis familia în acest eveniment. Am înregistrat cererea și am trimis-o în lanțul meu de comandă, crezând că îl va ajuta, dar…” Ea clătină din cap și își lasă mâinile în jos, clipind pentru lacrimi.

„Nu e vina ta”, semnez, dar ea nu răspunde și mă gândesc că aș fi putut fi transportat de Markham anul trecut, dar nu am fost. Și există o singură explicație logică. Mă uit repede în jurul nostru pentru a mă asigura că suntem încă singuri. „Anul trecut, nu ai înregistrat când *am* cerut o carte care nu există în evidențele tale.”

Ochii ei se fac mari.

"Ai?" Mâinile îmi tremură când semnez. La dracu. Aceasta este o idee proastă. Va fi în pericol dacă o aduc în asta. Dar este și cea mai bună persoană care mă poate ajuta să găsesc ceea ce caut și avem doar *luni de zile* .

"Nu."

"De ce?" Trebuie sa stiu. Totul depinde de răspunsul ei.

„La început, pentru că nu am vrut să fiu jenat că nu l-am putut găsi.” Nasul îi strânge. „Atunci pentru că... nu l-am putut găsi.” Se uită peste umăr la Arhivele goale. „Ar trebui să avem aici o copie a aproape tuturor tomurilor din Navarra, dar mi-ai spus că ai citit unul pe care nu îl avem.”

Dau din cap.

„Și apoi m-am uitat la wyvern”. Ea scrie literele individuale pentru că nu există niciun semn pentru creaturile înaripate. "Si nimic. Nu avem un folclor înregistrat ca cel citit.”

"Știu." Inima îmi bate mai repede. Ne aventurăm pe un teritoriu periculos. Sprânceana ei se împletește sub glugă. „Dacă ai fi fost orice alt călăreț, aș fi considerat că ai o memorie greșită și ai greșit titlul sau chiar subiectul. Dar tu ești... tu.”

Semn încet, ca să nu piardă niciun cuvânt. „Titlul nu a fost greșit. Mi-am găsit copia.”

Ea respiră adânc. „Ceea ce înseamnă că arhivele noastre sunt incomplete. Există cărți despre care nu avem nicio înregistrare.”

"Da." Și acum vorbim de trădare. Nu pot să-i spun prea multe, nu doar pentru propria ei siguranță, ci în caz că... în caz că mă înșel în privința ei.

„Am trimis solicitări către alte biblioteci în căutarea unei colecții mai extinse de folclor, dar răspunsurile au arătat clar că avem cea mai cuprinzătoare selecție.” Fruntea ei se încrețește îngrijorată.

"Da." Doamne, ea se prinde fără ca eu să-i spun măcar. „Știe cineva ce făceai?”

„Am dat de înțeles că a fost o pasiune personală să colectăm folclor uitat din regiunile de graniță.” Ea tresări. „Și apoi am dat de înțeles că mă gândeam să alcătuiesc un nou volum ca efortul meu din al treilea an de a absolvi. Am mintit." Gura i se strânge și își lasă mâinile în jos.

„Fac multe din asta în ultima vreme.” Odată ce sunt sigur că suntem încă singuri, continui. „Ați înregistrat ceva pe care l-am cerut anul acesta?”

"Nu."

Mare Dunne. Dacă este prinsă că încalcă regulamentul, nu i se va refuza doar calea adeptului; va fi exmatriculată din facultate – sau mai rău. Ea riscă deja atât de mult pe seama mea, dacă spune adevărul.

„Tu cauți ceva. Am știut în clipa în care ai mințit despre pregătirea unei dezbateri.” Ea îmi caută ochii. — Ești o mincinoasă îngrozitoare, Violet.

Râd. "Lucrez la asta."

„Poți să-mi spui ce cauți? Nu îți voi înregistra cererile, nu dacă te gândești la fel.”

"Care este?"

„Că arhivele noastre sunt incomplete, fie din ignoranță...” Respiră adânc. „Sau intenție.”

„Să mă ajuți te-ar putea răni.” Stomacul meu se scufundă. „Să te omoare. Nu este corect să te aducă în ceva periculos.”

„Ma pot descurca singur.” Ea își ridică bărbia, iar următoarele gesturi sunt ascuțite. "Spune-mi de ce ai nevoie."

Ce pot să-i spun fără să o pun în pericol și mai mult? Sau riscând expunerea noastră? Habar n-am dacă e capabilă să-l protejeze pe Dain sau pe orice cititor de memorie de mintea ei. Deci clar nimic despre bătălii sau venin. Dar nu de asta am nevoie, oricum. „Am nevoie de cele mai cuprinzătoare texte pe care le aveți despre modul în care Primii Șase au construit secțiile.”

— Secțiile? Ochii ei fulgeră.

"Da." Este cea mai simplă cerere care ar putea fi explicată dezordonat prin dorința de a cerceta cum să ne întărim apărarea... dacă ne spune ea. „Dar nimeni nu poate ști că întreb, că cercetez. Mai mult decât viața mea depinde de asta. Cu cât textul este mai vechi, cu atât mai bine.”

Ea își îndepărtează privirea pentru ceea ce pare cel mai lung minut din viața mea. Ea are tot dreptul de a face o pauză, de a gândi, de a realiza cât de rău ar putea merge asta pentru amândoi. Aceasta nu este o scădere de memorie, pur și simplu uitați să înregistrați o solicitare de la un prieten. Acest lucru îi trădează cadranul, antrenamentul ei. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei. „Nu pot risca să vadă Aoife acum, dar te voi găsi săptămâna aceasta cu primul volum la care mă gândesc. Unul este tot ce pot risca să dispar. Sâmbăta este de obicei ziua în care lucrez la Arhive, când este liniște. Adu-l înapoi atunci și îți dau altul dacă primul nu are ceea ce îți trebuie. Doar sâmbăta.” Ea își ridică sprâncenele în timp ce semnează ultimele două cuvinte.

„Când e liniște.” Dau din cap înțelegând, stomacul mi se răsturnează cu un amestec de speranță și teamă că o voi răni... sau mai rău. Privind peste umărul ei, o văd pe Aoife mergând în drumul nostru. — Vine Aoife, semn, ținându-mi mâinile acolo unde celălalt scrib nu le poate vedea. "Mulțumesc."

„Dar este ceva ce vreau în schimb”, semnează ea repede, înclinându-și spatele ca Aoife să nu vadă.

"Numeste-l."

„Y Crezi că Sloane are o șansă? Întreabă Rhi luni, în timp ce vedem prima rundă de provocări.

Stomacul îmi zvâcnește de greață de parcă eu aș fi cel care va fi chemat pe saltea. La naiba, m-aș simți mai bine dacă știam că ar fi numele meu pe care îl vor suna în loc de al lui Sloane.

„Va câștiga”, răspund eu sincer.

Pun în buzunar ultima scrisoare pe care mi-a lăsat-o Xaden pe pat — am citit-o deja de patru ori — în timp ce Aaric își ia locul pe saltea. Mă uit în jur și o văd pe Eya așteaptă cu First Squad și îi ofer un zâmbet rapid, pe care ea îl întoarce. De când m-a ajutat după epuizarea mea aproape, am dezvoltat o relație ciudată. Suntem prietenoși, dacă nu prieteni, cel puțin.

Se pare că Xaden o cunoaște pe Eya de la vârsta de zece ani, conform scrisorii. Mama ei a fost activă în guvernul Tyrrendor, deținând un scaun de consiliu, deși era călăreț, ceea ce este mai puțin obișnuit. De fapt, cea mai mare parte a aristocrației alege să slujească în infanterie, la fel ca tatăl lui Xaden, deoarece călăreții sunt descurajați să țină locurile familiei lor. Nu numai că comisiile noastre sunt pe viață în loc de câțiva ani cu care un ofițer de infanterie poate accepta, dar prea multă putere într-o singură persoană îngrozește orice rege.

— Îl ierți încă pentru orice te-a mințit? Rhi aruncă o privire plină de semnificație către buzunarul meu, apoi își încrucișează brațele și se uită cu privirea la o pereche de primii ani care se împinge unii pe alții lângă marginea covorașului. „Încetează să mai draci!”

Se opresc instantaneu.

"Impresionant." Zâmbesc, dar cade repede. „Și este greu să discutăm ceva cu el când ne vedem doar o dată pe săptămână.”

„La naiba de primii ani”, mormăie ea, apoi aruncă o privire spre mine. "E o idee buna. Dar ar trebui să ai ceva timp în acest weekend. Hei, ți-a spus Ridoc că l-a văzut pe Nolon ieri?

— Tocmai a spus că trebuie să ducă unul dintre primii ani la infirmerie, spun eu, ridicând o sprânceană în discuție.

„Trysten.” Ea dă din cap. „El este cel cu părul moale care nu iese niciodată în ochi.”

„Orice ar fi numele lui. Tipul care și-a spart antebrațul.” Nu vreau să-i știu numele. Mă simt deja responsabil pentru Sloane — care în prezent se leagănă nervos înainte și înapoi pe saltea. A te atașa emoțional de mai mulți ani este pur și simplu nesăbuit. „Ridoc a spus că Nolon nici măcar nu i-a putut *vedea* decât după cină și că în infirmerie erau doar câțiva alți cadeți.”

„Și când a ieșit din camera aia secretă pe care o are cu Varrish în spatele infirmeriei, era cu un purtător de aer care părea la fel de slăbit”, intervine Ridoc în timp ce se strecoară între noi. „Atât de clar, Nolon nu face tot posibilul. Tipul are nevoie de o lună liberă.”

Aaric dă un pumn în maxilarul adversarului său, care îl face pe tip să se răstoarne înapoi.

„Îi dau un șapte”, se chicotește Ridoc de pe margine.

"Din zece? Solid opt,” contracă Sawyer din cealaltă parte a Rhiannon. „Forma perfectă.” Apoi își coboară vocea și adaugă doar pentru noi patru: „Și eu încă merg cu teoria torturii. Pun pariu că au călăreți cu grifoni acolo sau așa ceva.

— Crezi că într-adevăr torturează oamenii acolo? spune Rhiannon, coborând și mai mult vocea.

"Habar n-am." Clipesc în timp ce Aaric își dă coate adversarului în gât cu o lovitură rapidă pe care chiar și Xaden l-ar respecta. „Aș crede că ar folosi camerele principale de interogatori dacă ar face așa ceva. Cei de sub școală."

„Este un al naibii de nouă", strigă Sawyer.

"Nouă!" Ridoc este de acord, ridicându-și mâinile cu toate degetele întinse, cu excepția unui deget mare.

Râd, apoi icnesc când Aaric îi sparge nasul adversarului cu călcâiul mâinii, punând capăt meciului. Emetterio îl declară câștigător, iar primul an are decența de a scăpa de covoraș înainte de a-și lăsa mâna departe de nasul care țâșnește.

E mult sânge.

Sawyer și Ridoc izbucnesc în aplauze, ambii strigând scoruri.

„Doamne, poate acela să lupte?" Rhi dă încet din cap în semn de aprobare în timp ce Aaric îi ia locul în echipă.

„Ei bine, când ai avut cei mai buni tutori", îi șoptesc, recunoscător că este un secret despre care ea știe.

„Tata nu a venit să-l caute?" Ea aruncă o privire spre mine.

"Aparent nu."

Provocările din jurul nostru se termină, iar profesorii strigă următorul lot.

„Sloane Mairi și Dasha Fabrren", strigă Emetterio.

„Hei, Rhi?" Eu inghit. Echipele se schimbă, dar al nostru ne păstrează covorașul. Acesta este avantajul de a deține patch-ul Iron Squad de anul trecut.

„Hmm?"

„Îți amintești cum am spus că Sloane va câștiga?"

„Da, îmi amintesc un comentariu de acum zece minute", tachinează ea. Câțiva dintre primii noștri o mângâie pe Sloane pe spate și îi oferă ceea ce sper să fie cuvinte de încurajare în timp ce ea iese pe saltea din fața noastră.

"Dreapta. Ei bine..." La naiba, dacă îi spun, se va simți obligată să mă raporteze? Ea nu ar fi făcut-o și asta e problema. M-ar ajuta să intru în nenorocitele Arhive dacă aș fi vrut.

Daca nu poti minti, distanteaza-te . Dar acesta este un alt lucru despre care nu trebuie să o mint.

Dasha se alătură lui Sloane pe saltea, cu părul ei negru strălucitor împletit într-o singură linie de la vârful frunții până la ceafă. Este minionă și încă mai are paloarea unui prim an care nu a văzut suficient soare, dar nu este aproape de nuanța verde pe care o întoarce Sloane.

Buzele Dasha au o ușoară nuanță purpurie care îmi dă seama că a avut unul dintre produsele de patiserie glazurate din tava pe care o așezasem pe masa de mic dejun a echipei ei înainte de a sosi în dimineața asta. Acum că mă uit, toți membrii echipei ei au aceeași nuanță la gură.

Oh bine. Nu era ca și cum aș fi știut pe care va mânca Dasha.

„Dacă ai de gând să te răzgândești și să spui că va pierde, atunci nu-mi spune." Rhiannon scutură din cap. „Sunt nervos din cauza asta."

„Și eu", spune Imogen, luând locul liber din dreapta mea.

„Asta ne face trei", spune Quinn lângă ea. „Nu este doar în primul an."

„Nu,” sunt de acord, observând că până și Dain se uită de pe următorul covor. Și să mă gândesc, anul trecut, chiar am sperat că voi fi într-o *relație* cu el. „Rhi.” Cobor vocea. „Ea nu va pierde.”

Privirea ei se îngustează. "Ceea ce ai de gând să faci?"

„Dacă nu știi, nu trebuie să te simți vinovat că ai raportat. Doar incredere pe mine." Îmi strec mâna în buzunar cât mai nonșalant posibil și desfășesc flaconul mic de sticlă în timp ce cele două fete dau din cap, fiecare luând o poziție de luptă.

Rhi mă cercetează în ochi, apoi dă și el din cap, întorcându-se înapoi la meci.

Primii ani se rotesc unul pe celălalt pe covoraș și întorc cu grijă flaconul în mână, lăsând din pahar să cadă ceea ce știu că este o pulbere incoloră în cutele dintre palmă și degete. Îmi retrag mâna într-un pumn, ținând-o strâns lângă mine în timp ce Dasha dă prima ei lovitură, un pumn direct în obrazul lui Sloane.

Pielea blondei se despica.

— La naiba, mormăie Imogen. „Hai, Mairi, mâinile sus!”

Cineva țipă de pe covorașul din spatele nostru și ne uităm cu toții peste umeri pentru a vedea un prim-an care se uită fără viață la adversarul său. La dracu. Uciderea unui adversar în timpul unei provocări nu este încurajată. Dar nici nu este pedepsit. Pe aceste rogojini s-a asezat mai mult de o ranchiuna in numele intaririi aripilor.

Mă simt brusc mult mai puțin vinovat pentru planurile mele.

Fetele se rotesc din nou, iar Dasha dă cu piciorul sus, prinzându-i pe Sloane pe partea nemarcată a feței atât de tare încât capul i se plesnește în lateral, apoi corpul ei o urmează, întorcându-se în timp ce cade pe saltea, aterizează pe spate.

„A fost mai rapid decât mă așteptam”, notează Rhi, îngrijorându-și tonul.

"Și eu." Îmi ridic pumnul închis la gură și îmi schimb greutatea, asigurându-mă că arăt la fel de îngrijorat pe cât mă simt, în timp ce Dasha îl urmărește pe Sloane până la podea. Perechea este la doar câțiva metri distanță, așa că cel puțin nu va trebui să mă întorc în jurul covorașului. „Groiește-te”, îi spun pe sub răsuflarea lui Imogen.

Ea cade fără întrebări. „Hai, Mairi!”

Mă las și eu în jos, panica urcându-mi în gât la privirea de pe chipul năucit a lui Sloane, în timp ce Dasha dă un alt pumn, apoi altul și altul. Sângele stropește covorașul.

Da, e suficient.

Aștept ca Dasha să expire, apoi îmi deschid ușor palma și tușesc. Greu.

Ea inspiră și mai primește o lovitură.

Apoi clătină din cap și ochii îi strălucesc.

— Ridică-te, Sloane! strig, privind-o moartă în ochi.

Dasha cade înapoi pe fund, clipește rapid, cu capul clătinându-i de parcă ar fi fost la cârciumă seara.

Sloane se rostogolește pe o parte și își plantează palmele pe covoraș.

„Acum”, i-am ordonat.

Furia îi umple ochii și se aruncă în față spre Dasha.

Pumnul lui Dasha se ondulează, dar leagănul ei nu face contact, în timp ce Sloane își îngroapă umărul în stomacul lui Dasha. În acel unghi, ea trebuia să-și fi răsuflat din ea.

Bun. Mai are doar un moment. Poate doi.

Sloane se strecoară în spatele Dasha și apoi o smulge în sus și în cel mai slab sufocare pe care l-am văzut vreodată. Dar hei, dacă funcționează.

"Randament!" cere Sloane.

Dasha se ridică, puterea și concentrarea revenind.

"Randament!" Sloane țipă de data asta, iar eu îmi țin respirația.

Doamne, dacă am judecat greșit și Dasha câștigă din nou avantajul...

Dasha își lasă în cele din urmă mâna pe saltea și bate de două ori.

Umerii îmi cad de pură ușurare când Emetterio strigă meciul.

"Ce-ai făcut?" șoptește Imogen fără să se uite la mine.

„Ce trebuia făcut.” Amândoi stăm ca primii ani, dar spre deosebire de ei, nu ne împiedicăm pe măsură ce ne punem picioarele.

„Sună ca Xaden”, spune Imogen.

Privirea mea se îndreaptă spre ea.

"Relaxați-vă. Este un compliment.” Ea zambeste. „Liam este nemăsurat de recunoscător în acest moment.”

Înghit în sec dincolo de nodul din gât.

„Nici pe jumătate rău”, spune Rhiannon, aruncându-mi o privire piezișă înainte de a o privi pe Sloane luând locul ei cu restul primilor ani din echipa noastră. „Nici nu bine.”

„Voi da meciului șase”, comentează Ridoc. „Vreau să spun, ea nu a pierdut, atât de clar că e mai mare de cinci.”

Următoarea pereche ia covorașul.

Odată ce provocările de astăzi s-au terminat, mă uit la Imogen și fac semn din cap spre Sloane înainte de a mă îndrepta spre acea direcție. — Dă-mi o secundă, îi spun peste umăr lui Rhiannon.

Imogen face jogging pentru a ajunge din urmă.

— Mairi, spun în timp ce ocolim colțul prețului, strâmbându-mi degetul spre ea.

Sloane ridică bărbia în aer, dar măcar vine. Acesta nu este chiar genul de discuție pe care vreau să țip peste sala de sport.

„Ai.” Imogen arată spre ochiul drept când se apropie. „Asta se va umfla.”

„Am câștigat, nu-i așa?” Vocea îi tremură.

„Ai câștigat pentru că am luat-o pe Dasha pentru tine.” Îmi țin vocea scăzută și îmi întind palma larg deschisă, acolo unde mi-a rămas o urmă de pulbere strălucitoare pe piele.

"Nu." Ea scutură din cap. „Am câștigat acea dreptate.”

„Doamne, aș vrea *să* fie adevărat?” Trag aer în piept. „Pudra de Ardyce, atunci când este combinată cu o doză anterioară de lillybelle măcinată, dezorientează pe cineva pentru un minut — poate două, în funcție de doză. Similar cu a fi beat. Singuri, deranjează ușor stomacul. Împreună?" îmi ridic sprâncenele. „Te-au ținut în viață.”

Gura lui Sloane se deschide și se închide o dată. De două ori.

"La naiba." Imogen rânjește, legănându-se pe călcâie, în timp ce cadeții trec pe lângă ei, îndreptându-se spre ușă. „ *Așa* ai trecut prin acele prime provocări anul trecut? Pervers, Sorrengail. Al naibii de genial, dar viclean."

„Am făcut asta pentru fratele tău", îi spun lui Sloane, păstrând contactul vizual, deși ura care strălucește prin a ei o doare ca naiba. „Era unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei și i-am promis, în timp ce era pe moarte, că voi avea grijă de tine. Așa că iată-mă, am grijă de tine."

„Nu am nevoie de..."

„Tactică greșită", spune Imogen. „„Mulțumesc" este potrivit."

„Nu-i mulțumesc", fierbe ea, cu ochii îngustați la mine. „Ar fi aici dacă nu pentru tine."

„Este niște prostii!" Imogen pocnește. „Xaden a ordonat..."

— Ai dreptate, îl întrerup. „Ar fi. Și mi-e dor de el în fiecare zi. Și din cauza dragostei pe care o am pentru el, e în regulă că mă urăști. Poți să te gândești la orice ai nevoie despre mine dacă treci peste zi, Sloane. Dar ai de gând să te antrenezi. Vei accepta ajutor."

„Dacă voia lui Malek să mă alătur fratelui meu, atunci așa să fie. Liam nu a avut nevoie de ajutor," replică ea, dar există un strop de frică în ochii ei, care îmi face să știu că cea mai mare parte din asta este o farfurie. „A făcut-o singur."

„Nu, nu a făcut-o", argumentează Imogen. „Violet și-a salvat viața în timpul Jocurilor de Război. A căzut de pe spatele lui Deigh și Violet și Tairn au zburat după el și l-au prins."

Buzele lui Sloane se despart.

"Uite care-i propunerea." Mă apropii cu un pas de Sloane. „O să te antrenezi ca să nu te omori. Nu cu mine. Nu trebuie să fac parte din era ta de dezvoltare. Dar te vei întâlni cu Imogen în fiecare zi dacă asta își dorește, pentru că am ceva ce vrei tu."

„Mă îndoiesc foarte mult de asta." Își încrucișează brațele, dar efectul este stricat de umflarea rapidă a ochiului.

„Am cincizeci din scrisorile pe care Liam le-a scris pentru tine."

Ochii ei se fac mari.

"Oh, la naiba." Capul lui Imogen se îndreaptă spre al meu. "Serios?"

"Serios." Nu îmi întorc privirea de la Sloane. „Și la sfârșitul fiecărei săptămâni în care participi și participi la orice Imogen crede că ai nevoie, îți voi oferi unul dintre ele."

„Toate lucrurile lui au fost arse", pulveriza Sloane. „Au fost sacrificați Malek așa cum ar trebui să fie!"

„Cu siguranță îmi voi cere scuze lui Malek când ne vom întâlni", o asigur. „Dacă vrei scrisorile lui, te vei antrena pentru ele."

Fața ei devine o nuanță pestriță de roșu. — Ai păstra scrisorile fratelui meu de la mine? Dacă mai există, sunt *ai mei* . Chiar ești o lucrare."

„În acest caz, cred că Liam ar fi mai mult decât de acord." dau din umeri. — Depinde de tine, Sloane. Afișează, antrenează-te, live și primește o scrisoare pe săptămână. Sau nu." Fără să aștept orice răspuns sarcastic cu care poate veni, mă întorc și plec, mergând înapoi spre locul în care așteaptă Rhiannon cu cei mai buni ani ai echipei noastre.

"Tu. Sunt..." Imogen scutură din cap în timp ce mă ajunge din urmă. „O văd acum."

"Ce?" Întreb.

„De ce s-a îndrăgostit Xaden de tine.”

imi bat joc.

„Adevărat.” Ea își ridică mâinile. „Ești al naibii de deștept. Mult mai inteligent decât ți-am dat credit. Pun pariu că îl ții constant enervat.” Un zâmbet strălucește pe chipul ei. „Ce glorios.”

Îmi dau ochii peste cap la ea.

„Și l-ai făcut pe Sloane să accepte să apară mâine dimineață după treburi”, îmi spune ea. „A fost o mișcare riscantă, dar a funcționat.”

Acum eu sunt cel care zâmbește.

La doua zi, esinia îmi aduce Istoria *integrală a primilor șase , care nu este doar un text vechi de trei sute de ani, ci este marcat Clasificat în foile de final, iar eu îmi păstrez partea de înțelegere, predând Fabulele sterpului. .*

Apoi mă ascund în fiecare secundă disponibilă pentru a-i citi cartea, când profesorul Grady nu ne predă despre incapacitatea noastră de a ne verifica ego-urile sau de a primi ceea ce pare a fi inutile strânse de luptă.

Dar, în timp ce intră în detalii despre relațiile interpersonale complexe ale Primilor Șase și chiar și despre experiența lor de luptă din timpul Marelui Război, pur și simplu etichetează inamicul ca generalul Daramor și aliații noștri drept regatele insulare.

Nu tocmai de ajutor.

Cartea pe care mi-o dă Jesinia sâmbătă este *The Sacrifice of Dragonkind ,* a unuia dintre predecesorii lui Kaori, și discută de ce a fost ales Basgiath pentru locația saloanelor.

„Bamei verzi, în special cei care coboară din linia Cruaidhuaine, au o legătură deosebit de stabilă cu magia, ceea ce unii cred că este un rezultat. de natura lor mai rezonabilă, defensivă”, repet în șoaptă în timp ce îmi fac bagajele pentru a mă îndrepta spre Samara în acea noapte.

Nu există absolut nimic care să-mi strice seara. Nu când o să-l văd pe Xaden dimineața.

Mi se fac ochii mari când deschid ușa și îl găsesc pe Varrish stând acolo în loc de Bodhi, flancat de cei doi acoliți ai săi și îmi amintesc imediat să-i mulțumesc lui Xaden pentru secțiile care îi interzic intrarea. Un pas rapid înapoi mă scoate la îndemâna lui.

— Relaxează-te, Sorrengail. Zâmbește de parcă nu m-ar fi ucis cu mica lui pedeapsă. „Am venit doar să-ți verific rucsacul și să te conduc la Tairn.”

Îmi alunec rucsacul de pe umeri și i-l întind, având grijă să nu-l las să-mi atingă pielea pentru a nu se putea strecura prin saloane. Apoi îmi țin ochii ațintiți asupra acoliților lui în timp ce îmi aruncă lucrurile în loc să mă uit la bibliotecă pentru a fi sigur că volumul meu clasificat este ascuns.

„Este clar”, spune femeia și este destul de *amabil* să-mi lase lucrurile deoparte.

"Excelent." Varrish dă din cap. „Atunci te vom escorta la dragonul tău. Nu poți fi prea atent pe aici, având în vedere erupția de atacuri din ultimele săptămâni.” Își înclină capul. „E amuzant că majoritatea par să se concentreze pe cei dintre voi care ați dispărut în timpul Jocurilor de Război, nu crezi?”

„Nu sunt sigur că aș numi vreodată atacurile „amuzante”", răspund. — Și nu am nevoie de escortă.

"Prostii." Se dă înapoi și face un gest spre hol. „Nu am dori să i se întâmple nimic fiicei generalului comandant”.

Inima îmi bate într-un ritm nesustenabil.

„Nu este o sugestie.” Zâmbetul lui alunecă.

Îmi verific tecile pentru a fi sigur că pumnalele sunt la locul lor, apoi intru pe hol, simțind smulgerea pazilor lui Xaden în timp ce părăsesc siguranța lor. Fiecare pas pe care îl fac în următoarele cincisprezece minute este atent, deliberat și mă asigur că nu sunt niciodată la îndemână sau la distanță de lovire.

„Am observat că echipa ta nu a avut manevre de zbor în această săptămână”, spune Varrish în timp ce ne apropiem de Tairn pe terenul de zbor.

„Voi gusta o gustare dacă face o mișcare”, promite Tairn și încep să respir normal.

„Am avut câteva răni care trebuiau să ne recuperăm după aterizări ale alergării.”

„Hmm.” Îi face semn către Tairn de parcă m-ar invita să călăresc propriul meu dragon. „Ei bine, s-a notat, după cum veți vedea în curând. Cred că mă voi întâlni săptămâna viitoare cu micuțul tău golden.

Andarna.

„Ea este în siguranță în cea mai profundă etapă a Somnului fără vise. Ar trebui să o poți vedea în câteva săptămâni”, spune Tairn.

„Asta ai spus săptămâna trecută . ” Mă încalec repede, pulsul mi se potolește în timp ce mă atașez în șa. *„Înainte de anul trecut, niciodată nu aș fi considerat asta cel mai sigur locul în lume era pe spatele unui dragon.”*

„Înainte de anul trecut, s-ar putea să te fi văzut ca un aperitiv.” Se rostogolește umerii și se lansează.

Când ajung la Samara, înțeleg de ce Varrish a avertizat că voi vedea de ce a observat lipsa noastră de manevre de zbor.

S-ar putea să fiu aici, dar Xaden este de serviciu 24 de ore în centrul de operațiuni.

Și nu am autorizație.

Mulți istorici aleg să ignore sacrificiile făcute atât de oameni, cât și de dragonii pentru a stabili Navarra sub primele saloane în favoarea lăudării spiritului de unire, dar aș fi neglijent să nu mai menționez pierderile suferite, atât în ceea ce privește locurile de incubație ancestrale ale fiecare rasă de dragoni și civilii care nu au supraviețuit migrației pe întreg continentul care a rezultat din deschiderea granițelor Navarei... sau cei pierduți când le-am închis.

— S ACRIFICTUL DRAGONKIND DE M AIOR D EANDRA N AVEEN _ _

CAPITOLUL Șaptesprezece

„Bodhi nu poate continua să miște manevrele pentru secția noastră, sau mai mulți profesori decât vor observa Varrish”, spune Imogen miercuri, în timp ce mergem spre Battle Brief, urcând scara principală într-o mare de negru.

„Tairn merge la Empyrean în legătură cu Andarna, dar nu se poate face absolut nimic până nu se trezește din Somnul fără vise oricum.”

Ea oftă. „Cum stau lucrurile cu Xaden?”

Aproape că mă împiedic pe ultima treaptă dinaintea ușii. „Vrei să vorbim acum despre relația mea cu Xaden?”

„Îți dau doar cât timp ne ia să ajungem în camera Battle Brief.” Fața ei se încrețește de parcă ar fi gustat ceva acru. „Așa că, dacă trebuie să... vorbești, aceasta este șansa ta, din moment ce am observat că încă îți faci gheață prietenilor, ceea ce este o greșeală.”

Ei bine, în cazul ăsta.

„Unul, Xaden mi-a spus să-mi păstrez distanța dacă nu pot să-i mint, iar doi, între cursul de navigație terestră – pe care l-am *eșuat* – și programul lui de serviciu, cred că conducerea ne ține depărtați ca pedeapsă pentru că nu am produs. Andarna. Și este codificat, dar el spune același lucru în scrisoarea pe care mi-a lăsat-o în pat.” O scrisoare care a devenit rapid preferata mea pentru că aprofundează cum fusese viața lui înainte de rebeliune. De asemenea, mă face să mă întreb cum ar fi dacă asta ar fi încă realitatea în care trăia.

„Este pur și simplu... ciudat”, spune Imogen, încruntându-se în sprâncene, în timp ce privirea ei scanează holul pentru amenințări.

"Este." Eu fac la fel, urmărind fiecare pereche de mâini pe care le văd. „Momentul din ultimele două săptămâni este prea întâmplător pentru a nu fi intenționat.”

„Oh, nu, acea parte este complet de înțeles.” Ea mă aruncă cu ochi lateral. „Să vă despărțim de voi doi ar fi prima mea mișcare dacă aș fi într-o poziție de putere. Pe cont propriu, amândoi sunteți capabili să înspăimântați lucrurile cu acele semne. Împreună? Ești o amenințare. Vreau să spun că este ciudat că îți scrie *scrisori* .”

"De ce? Cred că este... dulce.”

"Exact. Ți se pare un tip de *scrisori ?”* Ea scutură din cap. „Nici măcar nu este un tip *care vorbește .”*

„Încercăm să lucrăm la comunicarea noastră.” Iese o atingere defensivă.

— În cele din urmă o să-l dai drumul pentru că te ține în întuneric, nu-i așa? Îmi aruncă o privire care spune că crede clar că ar trebui și scoate două agrafe din buzunar. „Mai bine răspunde repede. Suntem aproape acolo."

„Poți să iubești pe cineva care refuză să fie deschis cu tine?” provoc.

„Unul”, mă imită ea în mod flagrant, „nu vorbim despre viața mea amoroasă. Îl am pe Quinn – adevărata mea prietenă – pentru asta.” Își prinde înapoi cea mai lungă secțiune a părului ei roz cu mișcări rapide și eficiente. „Doi, păstrăm informațiile clasificate tot timpul. Ai avea aceeași problemă cu orice călăreț cu care te-ai întâlnit.”

„Asta nu este...” Bine, are o idee, dar îi lipsește pe al meu. — În regulă, să presupunem că ești cu cineva și, într-o zi, un topor de luptă iese din dulapul lui...

„Un dulap? Mi- aș dori *foarte mult* să te întorci să-i faci confidențe lui Rhiannon. Ea scutură din cap.

„— și aproape că te ucide. Nu ai cere să vezi restul dulapului pentru a te asigura că nu există alte topoare de luptă gata să lovească înainte de a te întoarce împreună cu ei? Aproape am ajuns la sala de curs.

„Întotdeauna există un topor de luptă.” Când trecem de ușă, ea dă din cap către Eya, care vorbește cu Bodhi, iar ochii mei fulgeră la ochiul ei negru și la ceea ce pare a fi un nas rupt.

„Pentru că asta e *normal* ?”

„Nu ai vrut normal. Dacă ai face-o, ai fi într-o relație cu Aetos.” Ea se cutremură. „Sau la naiba, oricine altcineva în acest loc. Dar tu l-ai vrut pe Riorson. Dacă nu credeai că bărbatul ascunde mai mult de câteva topoare de luptă, atunci ești supărat pe persoana nepotrivită, pentru că te-ai mințit pe *tine însuți* .”

Deschid și închid gura în timp ce trecem prin ușile largi în camera Battle Brief. Fără ferestre care să lase soarele fierbinte să intre, holul este un refugiu binevenit împotriva căldurii lipicioase din august.

„Oh, uite, timpul nostru a trecut.” Oftă uşurată.

"Util." Mi-e dor să vorbesc cu Rhi.

„Vrei un sfat real și semnificativ?” Ea mă ia de cot și mă trage de el latura scării, unde stau cei de trei ani. "Amenda. Toată lumea nu reușește prima dată navigarea pe teren. Suntem ticăloși egoști care nu se pot descurca să greșească. Instructorul vrea doar să te simți prost din cauza asta, ceea ce în mod clar funcționează. Ca să nu mai vorbim de faptul că ai probleme mai mari de care să-ți faci griji decât un bărbat, cum ar fi cum vei supraviețui restului RSC, inclusiv porțiunile de interogatoriu în care te vor bate pentru distracție, sau gen, nu nu știu... merg la război. Și ai întrebat dacă vreau să vorbesc despre relația ta, ceea ce înseamnă că știi al naibii de bine că ești încă într-una...”

mă încrezesc. "Nu este-"

„Încă vorbesc.” Un al treilea an de la First Wing se apropie prea mult, iar ea îi împinge umărul. „Nu trebuie să-i îngheți pe toți cu care nu poți fi complet sincer doar pentru că Riorson

crede că asta funcționează pentru el – nu este așa, deci *toate* problemele tale și se pare că prietenul tău are nevoie de *tine* , așa că merge." Ea face semn spre scara din spatele meu, iar eu ma intorc, vazand pe Rhi rezemat de perete.

Îngrijorarea îi ciupește trăsăturile în timp ce citește pergamentul pe care îl ține în brațe lângă Tara, fără să țină seama de cadeții care trec pe scara largă.

Încep să cobor treptele, evitând mai mult de un an prea nerăbdător în drum spre Rhi.

„Sunt sigur că nu e nimic.” Tara îl freacă pe umărul lui Rhi când ajung la ei. — Arată-i lui Markham după scurt. Am de gând să pornesc.” Își pune părul negru după urechi și zâmbește din nou când mă vede. „Bună, Violet.”

„Bună, Tara.” Îi fac cu mâna când pleacă, îndreptându-se spre locurile Primei Aripi. — Totul în regulă, Rhi? Întreb, știind că are tot dreptul să mă închidă așa cum i-am făcut eu.

"Nu știu." Îmi întinde pergamentul. „Am primit asta cu o scrisoare de la părinții mei în această dimineață. Au spus că circulă prin sat.”

O deschid, iar ochii mi se fac pentru o bătaie a inimii înainte de a-mi învăța expresia. Este dimensiunea anunțurilor publice pe care scriitorii le țin la posturi din fiecare sat din Navarra, dar nu există un număr oficial de anunț în partea de sus.

FERIȚI-VĂ DE STRĂINII CAUTĂ Adăpost.

"Ce naiba?" mormăi încet.

„Gândurile mele exact”, răspunde ea. „Citește restul.”

ÎN ACEST VREME DE ÎNCĂLCĂRI FĂRĂ PRECEDENT ALE FRONTIERELOR NOASTRE SUVERNE, CONȚĂM PE VOI, SATELE NOASTRE DE FRONTIER, SĂ FIȚI OCHII ȘI URECHILE NOASTRE. SIGURANȚA NOASTRĂ DEPINDE DE VIGILANȚA DVS. NU LUȚI STRĂINI. Bunătatea ta ar putea ucide.

„'Bunătatea ta ar putea ucide'”, repet încet, în timp ce cadeții trec pe lângă. "Și ce încălcări ale frontierei?”

"Ce avem noi aici?" spune Markham, smulgându-mi hârtia din mâini.

„A venit din satul meu”, explică Rhi.

„Așa a fost.” Ridică privirea spre mine și apoi spre Rhiannon. „Îți mulțumesc că ai adus asta în clasă.” El continuă să coboare scările fără un alt cuvânt.

„Îmi pare atât de rău”, îi spun lui Rhi.

„Nu e vina ta”, răspunde ea. „Și i-aș fi dus-o oricum după curs. Dacă cineva ar putea explica asta, ar fi el.”

"Desigur." Forțez un zâmbet. „Hai să ne luăm locurile.”

Ne îndreptăm spre locurile de lângă Ridoc și Sawyer, apoi ne luăm lucrurile.

"Cum sunt părinții tăi?" o întreb pe Rhi, încercând să facă tranziția să sune naturală.

"Bun." Ea zâmbește blând. „Magazinul lor este în plină expansiune chiar acum, de când au mutat o altă companie de infanterie în Montserrat.”

clipesc. Asta pune avanpostul la mai mult decât capacitatea.

„Bună dimineața”, spune Markham, cu vocea răsunând peste hol în timp ce ține în sus ziarul din scrisoarea lui Rhiannon. „Astăzi vom vorbi despre bătăliile care nu sunt chiar atât de evidente. Unul dintre colegii tăi a primit această notificare.” O citește cu voce tare, intonația lui schimbând ceea ce este evident un avertisment la o rugăminte pasională.

Profesorul Devera stă cu brațele încrucișate, cu ochii în jos, când termină de citit.

„Acesta este un anunț regional”, explică Markham, „de aceea nu conține un număr de anunț public. Am văzut un număr alarmant de încercări de trecere a frontierei în satele noastre de munte din apropierea celor mai strategice avanposturi ale noastre. De ce este periculos?”

Îmi strânge pixul. Fug civilii poromiști de o nouă ofensivă? Greața îmi trece prin stomac. Secțiile ar putea proteja atât de mulți oameni, dar nu sunt mai aproape de un răspuns decât eram când ne-am întors la Basgiath de la Aretia. Fiecare carte pe care am citit-o menționează glorioasa realizare, dar niciuna nu spune *cum* a fost realizată. Dacă răspunsul este în Arhive, atunci este bine ascuns.

„Pentru că nu le putem cunoaște intențiile”, răspunde un din primul an. „De aceea ne ținem granițele închise.”

Markham dă din cap.

Dar când ne- *am* închis granițele? Imediat ce ne-am unificat? Sau mai aproape de 400 UA, când cred că am șters istoria din cărți? Mă schimb pe scaun pe măsură ce puterea crește direct proporțional cu frustrarea mea. Răspunsurile ar trebui să urmeze întrebări. Așa a funcționat întotdeauna viața mea. Până acum, există Nu a fost niciodată o întrebare la care nu am putut răspunde după câteva ore în Arhive, iar acum nu sunt sigur că pot avea încredere în orice răspuns pe care îl găsesc *acolo* . Nimic nu are sens.

Vârfurile degetelor îmi bâzâie, iar căldura urmează rapid.

„Unul de argint”. Există o notă de avertizare în tonul lui Tairn.

"Știu." Respir adânc și lupt să împing sentimentele înapoi în cutia micuță îngrijită care ține toate emoțiile mele incomode, strângându-mi scuturile strâns în jurul meu.

„Aceasta ar putea fi o nouă tactică”, strigă un an al treilea din spatele nostru. „Infiltrarea în avanposturile noastre sub pretexte false.”

"Exact." Markham dă din nou din cap.

Devera își schimbă greutatea și apoi își ridică bărbia, uitându-se la noi. Ea știe? Doamne, vreau să nu știe. Vreau să fie o persoană la fel de bună pe cât cred că este. Dar Kaori? Emetterio? Grady? Este vreunul dintre profesorii mei de încredere?

„Ceea ce este mai deranjant este propaganda pe care acești oameni poromiști o aduc cu ei, anunțuri falsificate de la propria conducere despre orașe distruse în ceea ce ei pretind a fi atacuri violente.” Face o pauză, de parcă ar dezbate și ne spune restul, dar știu că e pentru dramatică. „Atacuri pe care ei susțin că vin de la dragoni.”

La naiba. Mincinos. Căldura îmi pătează obrajii și îmi abat rapid privirea când se uită spre mine. Bâzâitul se ridică la un zumzet pe măsură ce energia se adună, împingându-mi pielea, căutând o ieșire.

Din cadeții din jurul meu se ridică un murmur nemulțumit.

„De parcă dragonii ar distruge orașele”, mormăie Rhiannon, clătinând din cap.

Nu ar fi făcut-o, dar wyvern ar face... și o face.

Markham oftă. „Această notificare nu înseamnă că suntem lipsiți de compasiune. De fapt, pentru prima dată în sute de ani, am autorizat misiuni clasificate – acum finalizate, desigur – pentru a recunoaște tocmai acele orașe.”

Carcasa stiloului meu geme și puterea se ondula de-a lungul pielii, ridicându-mi părul de pe antebrat.

"Esti in regula?" întreabă Rhiannon.

"Amenda."

"Esti sigur de asta?" Ea se uită fix la mâna mea.

Și vâlcea de fum care se ridică din condei. Îl scap, apoi îmi frec mâinile, ca și cum asta ar ajuta la risipirea energiei care îmi curge prin corp.

„Acele revolte atribuite au raportat că orașele din Poromiel sunt intacte, ceea ce ne conduce la aceeași concluzie pe care ați tras-o – aceasta este o nouă tactică care joacă pe compasiunea noastră." O spune cu atât de sigur încât aproape îi aplaud actoria. — Profesorul Devera?

Ea își drese glasul. „Am citit rapoartele în această dimineață. Nu s-a menționat nicio distrugere."

Rapoartele cui? În scribi nu se poate avea încredere.

„Iată-l." Markham scutură din cap. „Cred că acesta este un moment bun pentru a ne concentra discuția asupra eficienței propagandei și a rolului pe care îl joacă civilii în sprijinirea unui efort de război. Minciunile sunt instrumente puternice."

El ar ști.

Cumva, reușesc restul briefing-ului fără să dau foc hărții, apoi îmi împachetez lucrurile în grabă și mă forțesc pe lângă ceilalți cadeți pentru a scăpa dracului de acolo cât mai repede posibil.

Am alergat pe hol, strângând strâns curelele rucsacului meu greu, astfel încât să nu-mi lovească coloana vertebrală când cobor treptele. Căldura agonizantă se strânge în spirală, construind pregătit să lovească, iar când în sfârșit împing ușile în curte, mă împiedic și îmi ridic mâinile pentru a o elibera.

Puterea mă sfâșie și fulgerele lovesc în apropierea pereților exteriori, suficient de departe încât pietrișul zburător să lovească doar peretele.

Îl simt pe Tairn plutind pe marginea minții mele, dar nu ține prelegeri.

"Violet?" Rhiannon pășește în fața mea, pieptul ei tremurând din cauza faptului că a alergat după mine.

„Sunt bine", mint. Doamne, asta devine atât de ușor și este singurul lucru pe care ea mi-a cerut să nu-l fac.

"Evident." Ea face semn spre curte.

"Trebuie să plec." Pas cu pas, mă îndepărtez de ea, un nod de mărimea întregului cadran formându-mi în gât. „Voi întârzia la RSC. Vei lua notițe?"

„Pentru că acesta este *cu siguranță* cursul la care ar trebui să întârzii", spune ea sarcastic. „Ce ar putea fi mai important decât învățarea tehnicilor de interogare?"

Scutur din cap, apoi pivotez și fug înainte să spun o altă minciună. În cămin. În jos pe trepte. Prin tuneluri. Dincolo de pod. În Cuadrantul Vindecătorilor. Nu mă opresc din alergare până nu ajung aproape la Arhive și atunci doar corpul meu încetinește, nu gândurile.

Paznicul stă în picioare, dar nu îmi contestă dreptul de a trece direct pe lângă ușa mare, circulară, și de a intra în Arhive. Hârtie și lipici și tata. Mirosul îmi umple plămânii, iar nodul din gât mi se slăbește pe măsură ce bătăile inimii mele se calmează.

Până când îmi dau seama că cel puțin două sute de cărturari sunt așezați la mese și fiecare dintre ei mă privește fix. Apoi, organul care îmi bate în piept ia din nou ritmul.

Ce fac, pe numele lui Amari?

„Se pare că ai pierdut orice bun simț cu controlul tău și ai regresat acolo unde crezi că îl poți găsi”, mârâie Tairn.

Punct corect. Nu că i-aș spune asta.

"Tocmai am făcut."

O siluetă înaltă în halate crem se întoarce pe scaunul ei și mă privește în sus și în jos. „Arhivele nu sunt deschise pentru călăreți la această oră.”

"Știu." Dau din cap. *Și totuși sunt aici.*

"Ce putem face pentru tine?" întreabă profesorul pe un ton care sugerează că găsesc în altă parte.

„Am nevoie doar de...” Ce? Să returnez cartea pe care nu ar trebui să o am?

Trei rânduri înapoi, un scrib stă în picioare, apoi merge înainte, aruncându-mi o privire neîncrezătoare înainte de a-și ridica mâinile pentru a semna către profesorul ei. Jesinia.

Profesorul dă din cap, iar Jesinia se îndreaptă spre mine, cu ochii strălucindu-i în ce-naiba nespus în timp ce se apropie.

— Îmi pare rău, semnez.

Ea se întoarce la dreapta mea în fața mesei de studiu, iar eu o urmăresc, observând că stivele ne blochează din perspectiva clasei. "Ce faci?" ea semnează. „Nu poți fi aici chiar acum.”

"Știu. Am ajuns din greșeală aici.” Îmi strâng rucsacul de pe umeri și scotocesc după carte, dându-i-o ca și cum ar fi o întâlnire planificată.

Ea aruncă o privire de la mine la carte, apoi oftă și se dă înapoi câțiva metri, încântându-se când alunecă cartea pe un raft căruia nu îi aparține absolut. "Pari suparat."

„Îmi pare rău”, repet. „O să ai probleme?”

"Desigur că nu. I-am spus că ești un călăreț nerăbdător și arogant și că ar fi mai puțin perturbator pentru studiile noastre dacă te-aș ajuta, ceea ce este adevărat.” Ea aruncă o privire spre capătul stivelor. „Nu a putut aștepta până sâmbătă?”

Încep să dau din cap, apoi dau din cap. „Trebuie să citesc mai repede.”

Îmi studiază expresia, iar între sprâncene îi apar două linii. „Am întrebat ce căutați, dar ar fi trebuit să vă întreb ce se va întâmpla dacă nu îl găsiți.”

„Oamenii vor muri”. Stomacul meu se scufundă mai jos cu fiecare cuvânt pe care îl semnez. „Atât pot spune.”

Ea stă cu asta câteva secunde. „Le-ai spus cel puțin colegilor tăi de echipă orice ești prea speriat să-mi spui?”

"Nu." Ezit, chinuindu-mă să găsesc cuvintele. „Nu pot lăsa pe nimeni altcineva să moară din cauza mea. Te-am pus deja în prea mare pericol.”

„Mi-ai dat de ales. Nu crezi că merită la fel?” Ea îmi aruncă o privire dezamăgită când nu răspund. „Îți voi aduce o nouă selecție în seara asta. Ne întâlnim pe pod la opt.” Ea pășește în spațiul meu. — Sâmbăta, Violet. Sau ne vei face prinși.”

Dau din cap. "Mulțumesc."

Abia atunci când am împins secțiile la adevăratele lor limite, extinzându-le cu mult peste ceea ce am crezut mai întâi posibil și până la ceea ce acum îndoiesc ca fiind durabil, am definit granițele Navarei, știind din păcate că nu fiecare cetățean va beneficia de protecția lor.

—CĂLĂTORIA PRIMILELOR SIXE , ÎN AL DUPĂ CONTE DE SAGAR O LSEN , PRIMUL CURATOR AL C OLEGULUI DE RĂZBOI DE LA BASGIATĂ , C OLEGUL DE RĂZBOI DE LA BASGIATĂ —T RĂSDUT ÎN LIMBA COMBUNĂ DE C APTAIN M ADILYN C ALROS , AL DOUASprezecelea C URATOR AL C UADRANTULUI SCRUBULUI , C OLEGUL DE RĂZBOI B ASGIATH — T RANSLAT ȘI R EDACTAT DE C ONELUL P HINEAS C ARTLAND , AL DOUAȘEPTEILEA C URATOR AL S CRIBE Q UADRANT , B ASGIATH W AR C OLLEGE

CAPITOLUL optsprezece

„Yai ajuns devreme!” Găiesc când Xaden îmi deschide ușa sâmbătă dimineață pentru a mă găsi pe podeaua camerei mele, înconjurat de fiecare text de istorie pe care îl dețin și cele două Jesinia mi-a împrumutat.

La naiba, ar trebui să mă întâlnesc cu ea în mai puțin de o oră.

Clipește și închide ușa în urma lui. "Buna si tie."

„Bună”, răspund eu, vocea mi se înmuie. Bucuria de a-l vedea este temperată de umbrele de sub ochi. „Îmi pare rău, pur și simplu nu mă așteptam să ajungi până la amiază, dacă măcar te lasă să vii și... Arăți... epuizat.” Chiar și mișcările lui sunt mai lente. Nu cu mult, dar observ.

„Asta este ceea ce fiecare bărbat vrea să audă.” Își pune săbiile lângă ușă și își lasă rucsacul chiar lângă ei. De parcă acolo se duc. Parcă și această cameră este parțial a lui. Parcă camera lui de la Samara se simte ca a mea. Niciunul dintre noi nu a cerut vreodată camere separate.

Poate că nu pot avea deplină încredere în el, dar nici nu suport să fiu departe de el.

„Nu am spus că nu ești frumoasă. Am dat de înțeles că ai nevoie de un pui de somn.” Fac din cap spre patul meu gol. "Ar trebui să dormi."

Zâmbetul lui lent îmi oprește inima. „Crezi că sunt frumoasă?”

„De parcă nu știi deja asta.” Îmi dau ochii peste cap și întorc pagina în *The Journey of the First Six, a Secondhand Account* , aturându-mi privirea. „De asemenea, cred că miroși ca și cum ai zbura de douăsprezece ore.” Nu este chiar adevărat, dar poate că va verifica ego-ul deja enorm pe care tocmai l-am umflat.

„Doamne, mi-ai fost dor de tine.” Râde și își smulge geaca de zbor, dezvăluind mânecile scurte ale uniformei de vară și brațele indecent tonifiate.

Respir prin impulsul de a uita fiecare îngrijorare pentru câteva ore, întinzându *-l* pe acest podea și încercând ca naiba să mă concentrez asupra textului din fața mea.

— Crezi că mă va denunța cineva pentru că am folosit camera de baie? Deja scotocește prin rucsacul lui.

„Nu cred că te-ar denunța cineva pentru crimă cu sânge rece pe aici, darămite să faci o baie.”

„Locotenenții nu ar trebui să doarmă în camerele cadeților când vizitează”, îmi spune el. „Încălcăm câteva reguli.”

„Nu te-am deranjat niciodată”. Lăsând să alunece presupunerea că doarme aici, ridic privirea din carte și regret imediat când văd că este fără cămașă. Dumnezeu să mă ajute dacă se dezbracă de altceva.

„Nu am spus că mă deranjează acum.” Stă în picioare, cu brațele pline de haine proaspete din rucsac. „Nu vreau să te văd pedepsit pentru faptele mele. Am crezut că vor găsi o modalitate de a te trimite la manevre azi sau pur și simplu să te închidă.

"Și eu." Conștientizarea se răspândește prin fiecare parte a corpului meu în timp ce mă privesc cu el. „Sunt sigur că îți vor găsi o pivniță întunecată săptămâna viitoare, așa că ar trebui să încercăm să ne bucurăm de aceasta.”

„Tu și cu mine avem definiții diferite ale cuvântului „bucurați-vă”. El face semn către cărțile împrăștiate pe podeaua mea.

"Nu chiar." Scanez pagina rapid și trec la următoarea. „Cred că ar fi *plăcut* să petrecem ziua încurcați în acel pat împreună , dar, din moment ce ți-ai trasat linia, iată-mă cu cărți plictisitoare și fără sex.”

„Spune acele trei cuvinte mici și te voi face goală în *câteva secunde* .” Se uită la mine cu atâta căldură, încât fac o dublă ieșire când ridic privirea, îmi țin respirația.

"Te vreau." Toată ziua. În fiecare zi.

„Nu sunt cele trei cuvinte de care am nevoie.” El alunecă în mintea mea ca o mângâiere. *„Și de ce nu sunt scuturile tale ridicate?”*

„Ei bine, acestea sunt cuvintele pe care le primești fără dezvăluire completă.” Îmi smulg privirea. „Și doar noi suntem aici.”

„Hmmm.” Îmi aruncă o privire pe care nu o pot descifra. "Ma intorc imediat."

„Nu prea miroși”, șoptesc eu, dornic să-l las din vedere măcar o secundă.

„Apropie-te mai mult și o vei lua înapoi.” Pleacă, iar eu fac tot posibilul să mă concentrez asupra cărții din fața mea și nu asupra gândului că e pe cale să fie gol pe hol.

Tot ce trebuie să fac este să fiu sincer cu el despre cum mă simt și îl pot avea. Corpul lui, cel puțin. Dar nu asta e tot ce aveam înainte? Ironic că sinceritatea mea mă poate scoate din propria mizerie atunci când tânjesc la candoarea lui. Bănuiesc că în acest fel, suntem la fel, amândoi dorind mai mult decât cealaltă persoană este dispusă să riște.

Câteva minute mai târziu, el intră înapoi și camera se simte instantaneu mai mică, sau poate că saltul în ritmul cardiac îmi face să simt mai greu să respir și nu lipsa aerului.

"Asta a fost rapid." Am citit doar vreo douăzeci de pagini, dar nu mă obosesc să ascund cele două cărți pe care trebuie să le returnez. Nu e ca și cum ar ști care sunt ale mele și care sunt împrumutate. Cu cât trebuie să mă ascund mai puțin, cu atât mai bine.

„Aș putea face atât de multe insinuări, dar mă abțin.” Își aruncă lucrurile în rucsac, apoi se afundă în fotoliu și se aplecă înainte, întărindu-și antebrațele pe genunchii desfășurați. El ridică o carte de pe podea. „De unde sunt toate cărțile? Nu ai avut atât de multe anul trecut.”

„În mare parte din vechea mea cameră din colegiul principal.” Trec peste pagina curentă și oft. Această carte este în mare parte povești centrate pe scrii despre Marele Război, care sunt puternic redactate, cu un pasaj vag despre descoperirea capacității de a extinde secțiile. „Le-am pus înaintea lui Parapet și am crezut că mama le-ar fi trimis la depozit, dar se pare că este mai

sentimentală decât credeam Mira sau eu. Erau chiar acolo unde i-am lăsat.” Fusese o descoperire surprinzătoare. Nimic nu fusese atins în vechea mea cameră, așa cum eram așteptat înapoi în orice moment. „Serios, ar trebui să dormi puțin.”

Jesinia va fi supărată dacă pierd întâlnirea noastră.

„ *Ghidul colonelului Daxton pentru a excela în Cuadrantul Scribelor* ”, citește el pe coloana vertebrală.

„Acela nu a fost atât de util pe cât credeam că va fi prima dată când îl citesc”, glumesc.

„Aș spune că nu.” Lasă cartea jos și apoi înclină capul, citind cartea pe care o am deschisă în fața mea. „ *Călătoria primilor șase, un cont la mâna a doua* .”

"Da." Pulsul îmi sare, iar stomacul îmi simte aceeași senzație de imponderabilitate care apare de obicei atunci când Tairn face o scufundare abruptă. Ar fi trebuit să ascund blestematele de cărți.

— *Sau poate vrei să știe el,* intervine Tairn.

„Du-te… fii ocupat.”

„O temă de clasă?” Ochii lui Xaden se îngustează când nu răspund.

„Pentru cercetare.” Dintr-un motiv oarecare pe care nu pot să-l înțeleg, trag linie de a-l minți de-a dreptul.

„Nu-mi amintesc nimic despre Primii Șase să fie…” Un ticăit al maxilarului lui mai târziu, privirea lui sare spre a mea. „Îmi ascunzi ceva.”

La dracu. El stie. Sau ghicește. A fost rapid.

"Violet?" Este practic un mârâit. El știe cu siguranță. „De ce cercetezi Primii Șase?”

„Pentru Aretia”. Am închis cartea. Oricum, nu există nimic în el care să te ajute.

Xaden inspiră adânc, iar umbrele se extind de sub scaun, rostogolindu-se peste picioarele lui ca o ceață întunecată.

„Pentru tine, într-adevăr.” Admiterea este moale.

El rămâne atât de complet încât nu sunt sigur că nici măcar respiră.

„Brennan ți-a spus că avem o piatră de protecție.” Cuvintele lui sunt tăiate, controlate. Umbrele încep să se miște ca niște mâini, strângând toate cărțile în jurul meu, dar pe cea pe care o țin și le stivuiesc. „Am de gând să-l omor.”

"De ce? Pentru că el este mai receptiv cu mine decât ești *tu* ?” Închid cartea. — Relaxează-te, nu mi-a dat jurnalul tău sau ceva de genul ăsta.

„Nu păstrez unul, dar asta ar fi fost de mult de preferat”, se repetă el. „Să caută informații despre cea mai clasificată apărare a Navarrei te va ucide.”

„Civilii fug către granițele noastre, nimeni din Navarra nu știe adevărul, iar Aretia trebuie să se apere – pentru a-i proteja pe oamenii pe care bănuiesc că ești pregătit să-i iei când veninul ajunge inevitabil în Tyrrendor.” Îmi strâng vechiul volum la piept. — Ai *de* gând să iei oameni, nu-i așa?

"Desigur că suntem."

"Bun." Cel puțin credința mea nu este deplasată. Mă uit peste umăr la ceasul de pe birou. Douăzeci de minute până trebuie să returnez cartea.

„Dar armele sunt cele care îl vor apăra pe Tyrrendor.”

„Te rog să fiu diferit și voi continua să cercetez până îmi voi da seama cum Primii Șase au pus aceste secții în loc, astfel încât să putem duplica procesul din Aretia.” Îmi înclin bărbia spre el.

„Nimeni nu știe cum a fost făcut inițial, doar cum să le întrețină.” Se ridică de pe scaun, iar umbrele îi urmează în timp ce se plimbă, un barometru pentru starea lui de spirit. „Este o magie pierdută și nu poți nega că probabil a fost *pierdută* intenționat.”

— Cineva știe, contrapun, urmărindu-i mișcările. „Nu există nicio șansă că cineva nu a lăsat o înregistrare undeva în caz că nu reușește. Nu vom distruge singurul lucru care ne-ar putea salva. L-am ascunde, dar nu l-am distruge.”

„Și cum naiba propui să găsești acea înregistrare fără să-i lași pe cărturari să știe ce faci?” provoacă el, întorcându-se la marginea patului meu, cu mâinile împletite la gât și ținându-mă cu o privire care ar fi putut să mă facă să alerg anul trecut.

Clicul dinților mei se aude în timp ce închid gura.

Respiră adânc, apoi altul, închizând ochii. „Cartea pe care o ții ca un nou-născut. Nu este unul de-al tău, nu?

„În prezent este în posesia mea.”

"Violet." Practic îl simt numărând până la zece în cap pentru răbdare.

"Amenda. L-am împrumutat de la Arhive. Chiar ai de gând să țipi la mine pentru că încerc să ajut?”

"Cine ştie?" Întrebarea este atât de blândă încât aproape că mi-aș dori să țipe. El este întotdeauna cel mai letal când este calm așa.

"Un prieten."

Ochii i se deschid brusc. „Există un motiv pentru care nu ne dăm dracu prin Arhive. Aceasta este inima care bate a inamicului.” Privirea lui se îndreaptă spre a mea. „Nu avem prieteni acolo.”

"Ei bine, eu fac." Stau încet. „Și o să întârzii să returnez cartea dacă nu mă duc acolo acum. Deci de ce nu dormi puțin în timp ce eu...

"Vin cu tine."

„La naiba ești.” Am strecurat cartea în geanta împrumutată. „O vei speria fără minte. Nu i-am spus nimic despre tine, sau despre Aretia, sau despre ce se întâmplă în afara granițelor noastre, așa că relaxează-te.”

Gândiți-vă, el nu. „Știe doar că cercetezi materiale clasificate. Nu mă voi *relaxa* știind că te-ai pus în pericol.”

„Ești în pericol în fiecare zi.” Furia îmi înroșează pielea.

Cineva bate la uşă, iar el oftă înainte de a o deschide.

"Oh!" Rhiannon se dă înapoi, aproape lovindu-se de Ridoc. — Nu mi-am dat seama că ești aici astăzi, locotenent Riorson. Ea aruncă o privire spre mine. „Vi, urma să te întrebăm dacă vrei să vii la Chantara cu noi...”

„Este ocupată”, răspunde Xaden, strângându-mă de mână.

„Nu fi nebun.” Îmi smulg mâna de pe a lui.

„Uau.” Sprâncenele lui Ridoc se ridică în timp ce mă întorc spre Xaden.

„Am făcut exact ceea ce ai cerut. Am păstrat totul *de la prietenii mei.”* Mă uit în adâncul sufletului lui. *„Deci nu fi nemernic cu ei.”*

„Exact ce am întrebat?” Se aplecă, aducându-și fața într-o suflare a mea. — *Păstrând cercetările în secret?*

Imi cade maxilarul. *„Chiar ai de gând să stai aici și să compari secretele cu mine?”*

"Nu este la fel." El tresări.

„Este exact *la fel!”* Îmi prind cureaua gențiipentru a nu-l împinge cu degetul în piept. Ce naiba *îndrăznește* el. *„Eu cercetez secțiile pentru* tine *.”*

„De ce crezi că sunt atât de supărat?” Tensiunea din ochii lui, postura lui, tonul lui sunt egale cu ale mele.

„Pentru că nu-ți place să fii de cealaltă parte a secretelor.”

"Ce naiba se intampla?" întreabă Sawyer de pe hol.

„Eu... uh...” Ridoc se scarpină în vârful capului. „Cred că se luptă”.

„Asta a... De cât timp îmi ascunzi asta?” Xaden pune întrebări.

— Nici măcar nu... vorbesc, mormăie Rhiannon.

„Nu ți -am ascuns nimic *. Ți-am spus pur și simplu adevăruri selective.”*

Se retrage de parcă l-am lovit.

"Imi pare rau baieti." Mă întorc către prietenii mei. „Crede-mă, nu aș prefera să fac nimic decât să merg la Chantara cu tine, dar, din păcate, trebuie să fac o comisie. Urmatorul sfarsit de saptamana?"

— Vei fi în Samara. Xaden își încrucișează brațele pe piept.

Cum este posibil să iubești pe cineva și să-i detesti pe toți în același moment?

Rhiannon se uită între noi doi, apoi își concentrează atenția asupra mea. „Atunci weekendul de după”, sugerează ea încet.

Dau din cap.

Sprânceana ei se încurcă într-o întrebare fără cuvinte.

"Sunt bine. Iți promit. Vă distrați de minune.” Forțez un zâmbet. „Te voi anunța dacă am nevoie de ajutorul tău pentru a îngropa un cadavru mai târziu.”

Ridoc tușește, iar Sawyer îl lovește pe spate.

„Cred că se referă la tine”, spune Rhiannon în timp ce îi aruncă lui Xaden o privire arcuită.

„Sunt sigur că o face.”

— Să mergem, spune Sawyer, conducându-i pe cei trei afară din prag.

— O voi face și eu, spune Rhiannon peste umăr. „Nu am mutat niciodată ceva atât de mare ca tine, dar pun pariu că sigilul meu te-ar putea pune în pământ fără măcar să deranjez pământul dacă sunt suficient de supărat.” Ea aruncă o privire spre el înainte de a merge pe hol.

Xaden oftă și închide ușa. „Ai niște prieteni loiali.”

„Da”, sunt de acord. „Amintiți-vă că ați spus asta când vine timpul să le spuneți ce se întâmplă sub nasul lor.”

Răspunsul lui este abia un mormăit.

"Trebuie să plec-"

„Sunt supărat că mi-ai ascuns-o”, mă întrerupe el. „Dar sunt livid că ți-ai pus viața în pericol *pentru* mine. Nu e ceva ce mă pot descurca.”

„Nu este în pericol. Pot avea încredere în ea.” Mă întind după mânerul ușii, iar el se dă la o parte. Gura i se strânge de furie, dar fulgerul de frică din ochii lui mă face să fac o pauză. Dacă aș avea un mod de a ști că este puțin mai în siguranță în Samara, mi-aș dori asta. Chiar dacă e un fund. "Amenda. Poți veni cu mine dacă ești de acord să *nu* o sperii.”

„Nu-i pot controla sentimentele.” El batjocorește.

Îmi arcuiesc o singură sprânceană.

„Vreau doar să o cunosc.” Își ridică mâinile, cu palmele spre exterior.

„Deci poți vedea dacă e de încredere? Privind la ea? Nici măcar tu nu ești atât de puternic.” Deschid ușa și ies pe hol. "Să mergem."

"O să știu. Sunt un judecător incredibil de caracter.” Iese după mine, trăgând ușa închisă.

„Ego-ul tău este într-adevăr nemărginit.” Începem pe hol și cotim la dreapta pe coridorul central. *„Și doar pentru că te las să vii nu înseamnă că nu sunt încă supărat pe tine.”*

"La fel." Își pune mâna pe partea mică a spatelui meu când trecem pe lângă un grup de cadeți.

„Nu trebuie să mă atingi pentru ca ei să creadă că ai un motiv să fii aici. Toată lumea știe că noi...”

„Știe că noi ce? Ai fost al naibii de clar că nu suntem împreună.”

Stai... este rănit în vocea lui? Urăsc felul în care îmi stinge furia. Este mai ușor să trăiești în furie.

Coborâm scara centrală, întorcându-ne drumul pe lângă parter, unde se ramifică majoritatea cadeților, și în subnivelul cadranului.

Este un labirint de tuneluri aici, dar îmi cunosc destul de bine drumul.

„N-ai sta niciodată aici și nu ai face nimic când ai putea să ajuți. A-mi cere să fac altfel este doar... insultător, îi șoptesc odată ce știu că suntem singuri în tuneluri. „Sunt destul de deștept ca să mă descurc în Arhive.”

„N-am spus niciodată că nu ești genial. Nici măcar nu am spus că planul tău nu este genial. Am spus că te pui în pericol și îți cer doar să fii sincer cu mine.” Luminile magilor se aprind în timp ce ne îndreptăm spre podul acoperit care se întinde pe canionul dintre Riders Quadrant și colegiul principal. „Varrish te-a împins până aproape de epuizare, și nici tu nu mi-ai spus asta.” Falca lui funcționează. — Sau că ai mânuit-o în mijlocul curții după Battle Brief.

"Cum ai știut?" Nu îl pomenisem pe Varrish în scrisoarea pe care i-am lăsat-o.

„Nu credeai că Bodhi îmi va spune?” Umbrele lui curg înainte, deschizând ușa și ne îndreptăm peste podul închis. Nu cred că voi face vreodată obișnuiește-te cu modul obișnuit în care își folosește puterea.

„Speram că nu o va face”, recunosc.

— Ăsta e prostiile pe care trebuie să-mi spui, Violet.

"Ce ai fi făcut? Ai zburat înapoi aici și l-ai ucis? El este vicecomandantul.”

„Am dezbătut asta.” El deschide următorul set de uși în același mod.

„Bodhi a găsit în mod miraculos motive pentru ca echipa noastră să rateze manevre”, îi spun în timp ce intrăm în campusul principal, trecând pe lângă infirmerie.

„Și cât timp va *funcționa* ? Avem de două ori mai multe șanse să găsim o soluție dacă îmi spui ce se întâmplă... Capul lui Xaden se răsucește înainte și mă apucă de talie, oprindu-se în mijlocul holului.

Dar deja am fost văzuți.

„Pune-ți scuturile înapoi”.

„Este Nolon”, subliniez, dar îi ridic oricum, în timp ce mă strânge vinovăția pentru că i-am lăsat să cadă în primul rând. Continui să sper pentru momentul în care promisiunile Xaden vor veni, acolo unde este a doua natură, dar până acum, este efort maxim să le ținem pe loc.

„Nolon?” Îmi scade maxilarul la cât de mult a slăbit reparatorul. Pielea îi atârnă la fel de lejer ca uniforma lui neagră, iar ochilor îi lipsesc scânteia lor obișnuită când încearcă să-mi zâmbească.

"Violet. Ma bucur sa te vad." Își aruncă o privire lui Xaden, privirea lui căzând spre brațul înfășurat protector în jurul taliei mele. — Te-ai retras pentru că presupui că o să-i fac rău tinerei femei pe care am remediat-o în ultimii șase ani, Riorson? Sau crezi că nimeni nu știe că voi doi vă petreceți tot timpul împreună în zilele în care oricare dintre voi are concediu? Pentru că vă asigur că nu aș pune niciodată în pericol Violet și *toată lumea* știe deja.”

Ies din brațele lui Xaden. „Ce faci stând în mijlocul holului? Arăți de parcă ești gata să pierzi.”

„Ești cu complimentele azi.”

În mod clar, am nevoie de scuturi mai bune dacă îi este atât de ușor pentru Xaden să se strecoare din nou.

"Asteptand pe cineva." Nolon își zgârie barbă de câteva zile pe falcă. „Și presupun că mi-ar plăcea să mă odihnesc. Este o muncă grea, a repara un suflet. Sunt la asta de luni de zile.” Zâmbetul lui se ridică pe o parte, dar nu-mi dau seama dacă glumește sau nu. „Ai fost bine până acum anul acesta? Nu am fost chemat să te repar.”

"Sunt bine. Mi-am subluxat umărul în urmă cu câteva săptămâni și... Nu știu dacă este atât de aproape de Varrish pe cât mi-au ipotezat prietenii. Gândul mă dă o pauză și mă împiedică să menționez epuizarea. „Și am fost foarte bine să-mi țin genunchii înfășurați. Nici oase rupte încă.”

"Bun." Nolon dă din cap când ușa din spatele nostru se deschide. "Asta e bine."

"Sunt aici!" Caroline Ashton alergă înainte, trecând pe lângă noi pe stânga. "Scuze am intarziat!"

„Punctualitatea este apreciată”, îi spune Nolon înainte de a se uita în direcția mea. — Fă-ne un serviciu amândoi și rămâne sănătos, Violet.

„O voi face”, promit.

Caroline aruncă o privire rapidă în direcția mea și ei dispar în infirmerie, ușa închizându-se încet în urma lor.

„Nu părea rănită”, notez în timp ce Xaden și eu pornim din nou spre Arhive.

„Nu, nu a făcut-o”, este de acord Xaden. „Trebuie să vizitez un alt cadet din First Wing. Nolon pare să se epuizeze singur. Au fost mai multe răni decât de obicei?”

„Nu de care să fiu conștient. Ridoc crede că îl folosesc pe Nolon pentru interogatori. Fața mi se încrețește. „Dar nu sunt sigur dacă vorbea serios sau nu. Cu Ridoc e greu de spus.”

„Hmm.” Atât spune el în timp ce coborâm, tunelurile înclinând în jos spre punctul cel mai de jos al Basgiath. Cu cât mergem mai adânc, cu atât aerul devine mai rece și cu atât mai ascuțit o durere pe care o recunosc ca durere rezonează în pieptul meu.

"La ce te gandesti? Tocmai ți-a căzut fața”, notează Xaden în liniște când trecem pe lângă scările care duc la campusul principal.

"Nimic."

„Nu te poți aștepta la mai mult de un cuvânt de la mine și să nu dai același lucru.”

Are rost.

„Tatăl meu a iubit locul acesta. A fost extaziat când mama mea a fost repartizată aici, pentru că asta însemna că va avea toate resursele Arhivelor.” Zâmbesc la amintire. „Nu că nu i-ar fi plăcut să păstreze arhivele și bibliotecile la avanposturile la care eram staționați, dar pentru un scrib, acest loc este apogeul unei cariere. Este templul lor.” Ocolim ultima curbă, aducând în vedere ușa în stil boltă. Intrarea circulară are trei picioare diametru și păzită de un scrib singular, care doarme pe scaun.

„Unul bine păzit.” Xaden aruncă o privire dezgustată către scribul adormit.

„Promite-mi că vei avea cel mai bun comportament.” Îl strâng de cot ca să știe că vorbesc serios. *„Este o veche prietenă.”*

„La fel a fost și Aetos”.

imi mijesc ochii.

„Dacă este o prietenă adevărată, atunci nu are de ce să-și facă griji.”

„Uite, dacă ar fi vrut să mă predea, ar fi făcut-o când am cerut The Fables of the Barren *anul trecut”,* îi spun în timp ce trecem în Arhive.

"Tu. Ce?" Maxilarul i se îndoaie și respiră adânc când ajungem la masă. Arhivele sunt din nou goale, multumesc Zihnal, dar de aceea Jesinia a ales sambata.

„Înainte ca Mira să-mi dea cartea la Montserrat, am cerut-o. Și nu m-am gândit la nimic la acel moment. Dar nimeni nu a apărut la ușa mea. Nimeni nu m-a tras și nu m-a desprins de cap. Pentru că noi. Sunt. Prieteni."

El rămâne tăcut în timp ce Jesinia se apropie, privirea i se lărgește în timp ce privește între noi.

Pașii ei încetinesc.

„Este cu mine”, semn, oferind un zâmbet. *„Nu o mai speriați.”*

„Eu doar stau aici.”

"Ajunge. Aveţi încredere în mine."

"Ai gasit ceea ce căutai?" semnează ea înapoi, muşcându-şi nervos buzele, concentrându-se spre Xaden.

"Nu." Îi predau geanta, iar ea își pune cureaua peste umăr. „Sunt cu toții prea recente... și vagi.”

Buzele ei strânse în gând.

„Poate că ar trebui să trecem la ceva despre istoria secțiilor în general?” Sugerez.

„Acordă-mi câteva minute. Am o idee."

„Îți mulțumim că ne-ai ajutat”, semnează Xaden.

Jesinia dă din cap, apoi dispare în rândurile de rafturi.

„Poți semna”, îi șoptesc eu.

„Vorbiți tyrish”, răspunde el. „Unul este mult mai puțin comun decât celălalt.”

Stăm acolo într-o tăcere stânjenitoare, argumentul nostru încă purtând – cel puțin din partea mea. Nu știu niciodată cum se simte, care este una dintre problemele noastre. Folosind acel cuvânt cu Jesinia — *noi* — el s-a legat de mine. Dacă ea mă predă, și el va fi târât în jos.

„Încearcă pe astea două”, semnează Jesinia când se întoarce, apoi predă geanta. „De asemenea, l-am returnat pe al tău. Mulțumesc că m-ai lăsat să o citesc.”

„Ce ai crezut despre asta?” Întreb eu, conștientă tulburător de faptul că Xaden mă uită.

Orice va spune în continuare îi va pecetlui soarta cu el.

„Folclor solid cu povești bune.” Își înclină capul în lateral. „A fost o tipărire limitată, făcută în mod clar pe o presă, dar nu atât de limitată încât să nu fi fost trimisă la Arhive la publicare.” Privirea pe care mi-o dă este plină de așteptări. „Este un... subiect ciudat de lăsat în afara Arhivelor, nu crezi?”

înghit în sec. "Fac."

Xaden se încordează lângă mine.

„Așa cum am spus”, continuă ea. "Intrigant. Ne vedem sâmbătă după viitoare?”

Dau din cap și plecăm după ce i-am mulțumit din nou, trecând pe lângă Nasya, care a început să sforăie pe scaunul lui.

Suntem la jumătatea tunelurilor înainte ca Xaden să vorbească.

„Spune-mi ce altă carte este în geantă.” Bănuiesc că și argumentul este încă supurat în interiorul lui.

„Este fabulele sterpului *.”* N-are rost să-l mințești.

„I-ai dat asta? De ce?" Capul lui Xaden se înclină în direcția mea și se oprește în mijlocul tunelului, apucându-mă ușor de cot în timp ce frica îi fulgeră în ochi.

„I-am împrumutat-o și pentru că ea a cerut.”

„Cu acel mesaj, te-ar fi putut preda.” Furia îi arde în ochi.

„Și dacă raportez că nu înregistrează cererile mele, va fi la mila lui Markham.” Strâng puțin mai strâns cureaua genții. *„Încrederea trebuie să meargă în ambele sensuri pentru a însemna orice.”*

„În ambele moduri, dar mă îndepărtezi în timp ce încerc să mă deschid cu tine.”

Spune bărbatul care nu mi-a spus niciodată că mă iubește. Dacă o face. Doamne, m-am săturat că trebuie să fac prima mișcare când vine vorba de acest om. Și astăzi nu este ziua să mă deschid și eu în fața acelei respingeri.

„Sigur, atâta timp cât îți poți păstra secretele *. Ți-a trecut vreodată prin minte că asta”* – gesticulez între noi – *„se datorează faptului că nu ai încredere* în mine *?”* Fac un pas înapoi. *„Te aștepți la o credință deplină, oarbă, fără să o dai. Aceasta. Merge. Ambii. Căi.”*

„Eu sunt cel care nu are încredere în tine *?” Onduleala* lui Shadow în jurul gleznelor lui, urmându-l în timp ce pivotează, îndreptându-se spre tunel. *"Ne vedem mai tarziu. Trebuie să-l găsesc pe Bodhi.”*

Fără îndoială, se îndreaptă spre afaceri de revoluție și mă lasă în urmă. Din nou.

„Atât ai de spus?” Strig, frustrarea îmi blochează mușchii.

„Nu poate ieși nimic bun din lucrurile pe care vreau să le spun acum, Violet”, spune el peste umăr. „Așa că, în loc să sape o groapă mai adâncă cu cuvinte pe care le voi regreta mai târziu, voi ocupa puțin spațiu și voi face ceva productiv, pentru că asta nu este.”

Este pe vârful limbii să-i spun că nu poate să aleagă când avem o ceartă, dar a cerut spațiu, iar eu pot face lucrul matur și i-o dau.

Când mă trezesc dimineața, cealaltă jumătate a patului meu nu a fost dormită și lucrurile lui au dispărut. Nu pot să-mi opresc pieptul să nu se strângă la gândul că s-a îndreptat înapoi în primele linii, că oricare dintre noi ar putea fi ucis în orice moment, iar ultimele cuvinte pe care le-am spus unul altuia au fost de furie.

Dragonii nu răspund la mofturile oamenilor.

—GHIDUL C OLONELULUI K AORI LA DRAGONKIND _ _ _

CAPITOLUL NOASprezece

Inima bate neregulat în timp ce trec pe lângă dragonii Primei și A doua Aripi cu restul echipei mele două zile mai târziu pentru manevre de zbor.

Kaori stă în fața aripii a patra, mutându-și nervos greutatea lângă Varrish, care mă privește cu o atenție care îmi face pielea să se târască, de parcă și-ar tabela mental câte lovituri mă va face să fac ca pedeapsă pentru că nu am produs Andarna. Și felul în care Solas pândește în spatele lui, cu singurul lui ochi de aur îngustat asupra mea, mă face să mă întreb dacă Varrish va aștepta până mâine.

Pentru că evident, din unghiul lui, poate vedea că ea nu este aici și, mai rău, pare *mulțumit* de asta.

Am ajuns la douăzeci și șapte de lovituri într-o oră în această dimineață cu Carr înainte ca temperatura să mi se ridice, iar el părea dezamăgit. Asta ne face doi, având în vedere că nu am atins niciun punct pe care mi-am propus. Brațele mele simt ca o greutate moartă după atâta mânuire. Dacă Varrish mă forțează din nou pe acel munte astăzi, nu sunt sigur că voi coborî.

„Este *ceva* în neregulă cu acea portocală”, notează Rhiannon, ajustându-și cureaua ochelarilor de zbor în timp ce ne apropiem de Third Wing.

„Vrei să spui, ca la faptul că a incendiat echipa a treia fără să stai pe gânduri?” întreabă Ridoc, nasturindu-și geaca de zbor.

„Și Varrish pare atât de... controlat.” Sawyer își întinde brațul peste piept. — Cam încordat, știi?

Spre deosebire de mine, Sawyer l-a văzut doar la nivelul suprafeței. Inspir pe nas și expir pe gură, luptând cu greața care amenință să-mi expulze micul dejun.

„Este cu siguranță o pereche ciudată”, este de acord Rhi când ajungem la dragonii Secțiunii Gheare. Nu există azi al treilea an pe teren, lăsând loc mai mult decât suficient pentru ca dragonii din anul doi să se răspândească, dar zeii îi feresc lui Tairn să nu stea în primul rând ca vedeta spectacolului. Îi văd deja capul deasupra celorlalți de aici și sunt destul de sigur că tocmai l-am auzit suspinând de enervare.

Gura lui Varrish îmi zâmbește șlefuit, dar sclipirea ochilor lui face ca stăpânirea pe care o am asupra ușilor Arhivelor mele să slăbească, prelingând putere în sistemul meu pentru a fi pregătit de luptă.

„Și care-i treaba cu felul în care se uită la tine?” întreabă Sawyer, mișcându-se lângă mine pentru a bloca vederea lui Varrish. „Îți zâmbește mereu ca...” El clătină din cap. „Nu prea pot pune degetul pe ea.”

„De parcă el știe ceva ce tu nu știi”, termină Rhi, dându-le Cozii Roșii de la First Squad un loc larg în timp ce trecem. „Există ceva istoric cu mama ta, poate? Niște sânge rău?”

"Nu din cate stiu eu." Ei nu știu nici măcar jumătate, dar cum ar putea ei când nu le-am spus? „Dar el este obsedat de Andarna.” Acolo, există o parte din adevăr.

„Este bine?” întreabă Sawyer. „Nu am mai văzut-o de ceva vreme.”

„S-a odihnit mult.” Mă pregătesc pentru mizeria totală a pieilor pline în căldura stagnantă de la sfârșitul verii, apoi încep să mă nasc când ne apropiem de Tairn. „Ea poate ține pasul cu manevre simple, dar lucrurile pe care le facem acum? Zboruri de formare și rulări cronometrate? Nu are rost să o supui astfel de chestii.” Adevăruri selective.

"Are sens." Sawyer mă ghiontește cu cotul. „Ne vedem acolo sus!”

„Arăți un pic cam stânjenit”, notează Rhi, odată ce băieții nu au mai auzit. "Totul e bine?"

"Sunt bine." Îmi forțesc un zâmbet rapid și încerc să mă gândesc la orice în afară de cât de mult o să doare când Varrish mă va prinde. *„Varrish pare ciudat de încântat că Andarna nu este aici.”*

„Mă voi descurca cu asta.”

"Dreapta. Desigur ca esti." Gura lui Rhi se curbă într-o privire tristă a unui zâmbet înainte de a se întoarce, îndreptându-se spre Feirge, care îl așteaptă de cealaltă parte a lui Tairn.

— La naiba, mormăi eu, frecându-mi puntea nasului. Indiferent ce spun acum, este întotdeauna un lucru greșit. *„Nu mă va ierta niciodată că i-am ascuns toate astea odată ce află.”*

„O va face”, spune el, cu capul coborât ușor, dar nu își afundă umărul chiar și când ajung la gheara din față stângă. *„Oamenii au amintirile musacilor. Dragonii au ranchiună.”*

„O să uit că ai spus asta”, mă tachinez înapoi.

„Fii atent.” Capul lui se rotește și mă întorc, scoțând un pumnal în același moment.

— Cu siguranță nu te-ai gândi să ataci un profesor, nu-i așa, Sorrengail? Varrish aruncă o privire asupra armei mele, păstrând aceeași mască de zâmbet pe loc. „Darămite un vicecomandant”.

Un mârâit scăzut îi trezește pe gâtul lui Tairn, iar el își ondula buza doar cât să dezgolească vârfurile colților.

„Atac pe oricine suficient de prost încât să se strecoare în spatele meu anul acesta.” Îmi dau umărul pe spate și îmi ridic bărbia.

„Hmm.” Se aplecă într-o parte și privește dincolo de piciorul din față a lui Tairn. — Nicio coadă mică cu tine astăzi?

"Evident." Frica imi aluneca pe coloana vertebrala.

„Ce nefericit.” Oftă, apoi îmi întoarce spatele, cu cizmele scârțâind în iarba uscată în timp ce se îndreaptă spre Solas. — Nu vor fi manevre pentru tine astăzi, Sorrengail.

Mi se rostogolește stomacul. "Îmi pare rău?"

Tairn se mișcă în lateral, măturandu-și piciorul din față în jurul meu, așa că eu stau sub solzii lui din piept.

„Nu încă”, spune Varrish peste umăr, sprâncenele încreștite pentru o secundă când observă atitudinea lui Tairn. „Dar vei fi. Se pare că avertismentele nu au funcționat și vă acuz prin prezenta de neglijarea datoriei pentru refuzul dragonului vostru de a se prezenta la manevre. Vei urca și vei zbura la locul tău de antrenament cu profesorul Carr pentru a-ți primi pedeapsa.”

„Asta nu se va întâmpla.” Capul lui Tairn coboară complet, iar corpul lui se ghemuiește într-o poziție de apărare.

"Ce se întâmplă?" întreabă Rhi, privirea ei sărind între mine și Varrish în timp ce se întoarce spre mine.

„Evident, prima ei pedeapsă nu a fost suficientă pentru a-l învăța pe subalternul tău, șeful de echipă Matthias, așa că are nevoie de alta.” Clipește, înclinând capul. „Și în calitate de vicecomandant, nu-ți datorez o explicație. Acum pregătește-te pentru manevre înainte de a fi pedepsit alături de ea.”

„Nu va exista nicio pedeapsă!” Tairn răcnește și din smuciturile abrupte ale zmeilor de pe câmp, inclusiv Solas, toată lumea l-a auzit. *„Nu este în puterea ta să invoci un dragon.”*

Este nevoie de o secundă pentru ca gândurile să treacă printre călăreți, iar Varrish se înțepenește. „S-ar putea ca dragonul tău să nu cadă sub comanda mea, Sorrengail, dar tu *o faci* . Deci, dacă nu ai dori să explorezi în continuare acel spațiu delicat dintre epuizare și moarte, te *vei* monta și te vei prezenta...

„Nici și cel mai mic dragon nu răspunde celui mai puternic dintre oameni, ceea ce tu nu ești.” Tairn pocnește din dinți, sunetul purtând peste vale.

Capul lui Feirge se dă înapoi, iar ochii ei aurii se fac mari.

„Andarna nu-ți răspunde.” Tairn merge înainte, cu capul și pieptul atât de jos până la pământ încât aproape că îmi atinge părul și Varrish se retrage. *„Nu* vă răspund. *”*

Oh, la naiba. Acest lucru ar putea merge foarte rău, foarte repede.

„Dar tu” – Varrish arată spre mine – „răspunde-mi!”

"Ea face?" Tairn se aruncă înainte, ocolindu-l pe Varrish în întregime și îndreptându-se spre Solas cu un vuiet zguduitor, coada lui de stea matinală zvâcnind aerul deasupra mea. Solas își îndreaptă capul spre pământ pentru a-și păzi zona cea mai vulnerabilă – gâtul – dar Tairn este mai rapid, mai mare și mult mai puternic. El este deja acolo, cu maxilarul lui enorm blocat în jurul gâtului lui Solas.

Gâfâi când colții masivi ai lui Tairn se scufundă între articulațiile solzilor lui Solas, străpungându-i gâtul, iar Kaori sprintează pentru a ieși din câmpul de luptă.

Varrish se întoarce și se întărește în timp ce râurile purpurie curg peste solzii portocalii ale gâtului lui Solas, picurând mai multe dintre creste.

„Tairn...” Ce îi va face Empyreanul dacă îl va ucide pe Solas?

„Doar un călăreț poate fi vicecomandantul lui Basgiath”, avertizează Tairn, iar Solas scoate un sunet pe jumătate vuiet, jumătate țipăt. *„Fără dragon,* nu ești *călăreț.”*

O, *Doamne.* Inima îmi zvâcnește, bătăile se repezi în galop.

"Amenda!" strigă Varrish, cu pumnii strânși lângă el. „Ea nu va plăti un preț pentru refuzul dragonului ei de a participa."

"Nu indeajuns de bun." Dinții lui Tairn ajung la marginile solzilor lui Solas în timp ce mă uit îngrozit cu fălcile slăbite. *„Este vorba despre* tine. *"*

Solas răcește pe jumătate, făcându-i sângele să se reverse și mai repede pe gâtul expus, în timp ce își biciuiește coada spre Tairn, dar are jumătate de dimensiunea lui Tairn și nu are nicio speranță să ia contact, mulțumesc Dunne.

"În regulă!" Varrish se clătina înainte și pentru o secundă, îmi pare rău pentru el. „Bine", repetă el, ridicând mâinile. „Oamenii nu au nicio autoritate să cheme dragoni."

Rhiannon ocolește până când brațul ei mă atinge de umăr, iar Feirge își lasă capul în jos, la fel ca și Aotrom și Sliseag. La naiba, fiecare dragon pe care îl văd în perifericele mele adoptă aceeași poziție.

„Cerți scuze", cere Tairn, cu vocea joasă și ascuțită.

"Îmi pare rău!" Glasul lui Varrish se rupe.

„Cerți-i scuze celui pe care Andarna a considerat-o demnă de legătura ei."

Încerc să înghit, dar mi s-a uscat gura.

„El chiar a…" șoptește Rhiannon.

"Așa cred." Dau din cap. *— Scuzele lui nu sunt necesare pentru mine, Tairn . Într-adevăr. Sunt fericit că nu mor astăzi."*

„Este necesar pentru mine *, Silver One."* Vocea lui bubuie în capul meu. *„Vorbesc pentru Andarna în timp ce se află în Somnul fără vise."*

Varrish pivotează spre mine, ura și teroarea umplându-i privirea. "Îmi pare rău. Nu este în autoritatea mea să invoc vreun dragon."

"In genunchi."

Rhiannon tragă aer în piept, iar Varrish se lovește de genunchi. „Ai cele mai sincere scuze ale mele – tu *și* dragonul tău. Ambii dragoni ai tăi."

"Accept." Privirea mea se îndreaptă frenetică spre cea a lui Tairn. "Accept!" strig în caz că nu m-a auzit mental.

Tairn își disloca maxilarul cu un sunet umed, sugător, în timp ce colții îi alunecă de pe gâtul lui Solas, iar el se retrage cu pași aroganti, fără să se obosească nici măcar să-și lase capul în jos sau să-și protejeze gâtul. Eu și Rhiannon cădem la umbră în timp ce Tairn blochează soarele deasupra capului.

Iar Varrish se uită la mine cu o ură atât de amară încât pot să-mi gust pe dosul limbii, când Solas se lansează în spatele lui cu un vuiet îndreptat în direcția mea – sau a lui Tairn – lăsând în urmă bălți de sânge pe iarba de dedesubt. Numai odată ce Solas iese din câmpul de zbor, Varrish se ridică în picioare și nu am nevoie de cuvinte pentru a-l auzi tare și clar, în timp ce îmi trimite o ultimă privire mortală în direcția mea și apoi pășește spre capătul câmpului și Pași de mănușă.

"Problema rezolvata." Capul lui Tairn se rotește, urmărind calea de zbor a lui Solas, iar restul dragonilor din câmp își ridică din nou capetele.

Dar bătăile inimii mele nu se calmează și nici măcar nu se încetinesc din cauza fricii care îmi închega în stomac. Poate că Varrish a fost dușmanul meu înainte, dar am sentimentul că asta tocmai a făcut din Solas dușmanul meu.

„Eu m-am gândit sigur că îți va anula concediul după ce Tairn aproape l-a ucis pe Solas, spune Rhiannon, mergând cu mine pe poteca către câmpul de zbor trei nopți mai târziu.

„Și eu”, recunosc în timp ce clopotele sună cu un sfert înainte de miezul nopții. „Sunt sigur că, când Solas se va vindeca, îmi va reveni imediat în față. Sau mai rau."

„Au trecut câteva zile.” Ea aruncă o privire spre mine și, deși sunt doar câțiva metri între noi, distanța pare de netrecut. „Chiar mă vei face să folosesc unele dintre acele noi tactici de interogatorie pe care le învățăm să scoatem adevărul din tine? Ai prefera să merg cu abordarea empatică sau mai direct confruntativă?”

"Despre?" ii dau un ghiont pe umar.

Ea scutură din cap frustrată. — Despre micul comentariu al lui Varrish că ai fost deja pedepsit o dată?

"Oh. Dreapta." Respir adânc și mă concentrez pe pașii mei pe măsură ce ne apropiem Mănușul. „Acum câteva săptămâni, s-a supărat că Andarna nu se simțea pregătită pentru manevre și mi-a folosit antrenamentul ca pedeapsă.”

„El *ce* ?” Vocea ei se ridică. „De ce nu ne-ai spune asta?”

— Pentru că nu am vrut să fii vizat. Este cel mai simplu adevăr.

„Și te-a vizat?” Sună neîncrezător.

„Nu-i place să nu-și ia drumul.” Îmi aranjez rucsacul pe umeri și mă strâmb în timp ce ne apropiem de scările de lângă Gauntlet. Asta o să doară ca naiba. Mi-am subluxat genunchiul ieri în timpul unei provocări, dar cel puțin am câștigat. „Chiar nu trebuie să mergi până aici cu mine. E târziu." Schimb subiectul înainte ca ea să poată săpa mai profund despre Varrish.

"Eu nu mă supăr. Simt că nu te mai văd niciodată.”

Doamne, mă simt atât de vinovat. Și frustrat. Și... singuratic. Mi-e dor de prietenii mei.

"Îmi pare rău." Este tot ce pot să spun. „Greu de crezut că primii ani sunt pe cale să înceapă să se antreneze pentru acest lucru.” Privesc peste Gauntlet, cele cinci ascensiuni de obstacole pe care primii ani vor trebui să le parcurgă pentru a ajunge la Prezentare.

„Mai mult ca să mori pe el.” Ea mușcă cuvintele.

"Și asta." Genunchiul meu protestează la fiecare pas, amenințând că se cade cu fiecare treaptă pe care urc, dar învelișul îl ține pe loc în timp ce șchiopăt în sus, mâna mea trăgând de-a lungul pietrei aspre care aliniază scara de ambele părți.

„Este al naibii de inutil.” Ea scutură din cap. „Doar un alt mod de a-i elimina pe cei mai slabi – sau mai rău, pe cei ghinionişti.”

"Nu este." Oricât de mult urăsc să recunosc, Gauntlet își are locul aici.

"Serios?" Ajunge în vârful scărilor și mă așteaptă.

"Serios." Încep plimbarea pe câmpul de zbor. „M-a făcut să privesc totul diferit. Eu nu puteam să-l urc la fel ca tine, ceilalți au făcut-o, așa că a trebuit să găsesc o altă cale. M-a învățat că aș *putea* găsi o altă cale și totuși să supraviețuiesc.” Momentul pe spatele lui Tairn, luptându-se cu acel venin, îmi trece prin minte, iar mâna mea se învârte în jurul aerului gol, de parcă ținem încă pumnalul.

„Nu cred că merită viețile pe care le costă. Majoritatea a ceea ce se întâmplă aici nu este.”

"Este." Respingerea mea este liniștită.

"Cum poți spune că?" Se oprește, întorcându-se spre mine. — Erai chiar acolo când a căzut Aurelie. Există vreo parte din tine care crede că ar fi fost o pasiune pentru aripa dacă ar fi supraviețuit până la Threshing? Ea a fost o moștenire!”

Ridic privirea spre cerul plin de stele și trag aer în piept înainte de a mă înfrunta cu ea. "Nu. Cred că ar fi fost un călăreț fenomenal. Mai bine decât mine, asta e sigur. Dar știu și că...” Nu pot să scot cuvintele. Ei stau în gâtul meu, ținuți captivi de amintirea că ochii lui Aurelie s-au mărit în acea secundă înainte de a cădea.

„Mi-aș dori ca pentru o dată să spui tot ce gândești. eu niciodata mai știu.”

„Nu vrei să știi.” Este cel mai sincer pe care am fost cu ea de când m-am întors.

— Chiar da, Violet! Suntem doar noi aici. Vorbește-mi!"

„Vorbește cu tine”, repet, de parcă ar fi într-adevăr atât de simplu, și simt că ceva în mine se sparge sub greutatea ambelor noastre frustrări. "Amenda. Da, este îngrozitor că Aurelie a căzut. Că a murit. Dar cred că *sunt* un călăreț mai bun pentru că am fost acolo, pentru că am văzut-o căzând până la moarte și am știut că, dacă nu îmi puneam fundul în mișcare, aveam să fiu următorul.”

"Asta e oribil." Buzele lui Rhiannon se despart și se uită la mine de parcă nu m-ar fi văzut niciodată.

„La fel și *tot ce* ne așteaptă acolo.” Îmi leagăn brațele în afară. „Acel nenorocit de Gauntlet nu înseamnă doar să-l cațări fizic. Este vorba despre a depăși teama că nu putem. Este vorba despre alpinism *după ce* vedem că ne omoară prietenii. Parapet, Mănușă, Prezentare — par excesive când suntem aici, dar ne pregătesc pentru ceva mult mai rău când plecăm. Și până când tu…” Eu dau din cap. — Nu știi cum e acolo, Rhi. Nu poți înțelege.”

„Desigur că nu știu”, replică ea, corpul ei încordându-se mai mult la fiecare cuvânt. „Nu vei vorbi cu mine! Alergi cu Imogen, citești sau petreci fiecare sâmbătă posibilă cu Riorson. Și asta e în regulă, vreau să primești orice sprijin de care ai nevoie, dar ești sigur că nu vorbești cu mine, așa că de unde te-ai aștepta să știu *ceva* ? Nu uita, și Liam a fost prietenul meu!”

„Nu ai fost acolo!” Mânia îmi scapă din cutia pe care am construit-o cu minuțiozitate pentru ea și puterea mă străbate, opărindu-mi venele. „Nu l-ai ținut în brațe, vezi cum lumina se estompează din ochi, știind că nu era nimic fizic în neregulă cu el, dar era pe moarte pentru că Deigh zăcea eviscerat la doar câțiva metri distanță. Nimic din ce am făcut în acele momente înainte nu a contat! Doamne, m-am ținut atât de tare de el!” Mâinile mi se îndoaie în pumni, unghiile îmi mușcă palmele. „Umerii mi s-au dislocat aproape, era al naibii de greu, dar m-am ținut! Și nu a contat!” Furia îmi arde gâtul, devorându-mă întreg. „N-ai văzut ce e acolo! Ce mă face să alerg în fiecare dimineață!”

„Vi”, șoptește ea, ținându-și postura.

— Și privirea de pe chipul lui? Vocea mi se rupe și ochii îmi ard cu amintirea capului lui Liam în mâini. „Nu vezi de fiecare dată când încerci să dormi. Nu-l auzi rugându-te să ai grijă de Sloane. Ești sigur că nu-l auzi pe Deigh țipând... Îmi împletesc degetele pe cap și privesc în altă parte, purtând război cu durerea, durerea, vinovăția fără sfârșit și, ca de obicei, pierd. Există doar acea cutie și golul binecuvântat despre care știu că este realizabil dacă pot obține puțin control, dar cuvintele nu vor înceta să vină. E ca și cum gura mea s-a disociat de creierul meu și emoțiile mele conduc spectacolul.

„Și oricât de îngrozitor ar fi, oricât de dureros m-ar face, privindu-l pe Aurelie căzând, și pe Pryor ardend, și chiar și naibii de Jack Barlowe strivit sub alunecarea mea de teren, m-a pregătit pentru momentul în care a trebuit să las trupul lui Liam pe pământ și lupta. Dacă aș fi stat acolo și aș fi jelit așa cum mi-aș fi dorit, niciunul dintre noi nu ar fi fost aici. Imogen, Bodhi, Xaden, Garrick — toți — am fi cu toții morți. Există un motiv pentru care vor să ne vedem cum mor prietenii noștri, Rhi. Îmi bat în piept cu un deget. „Noi suntem armele, iar acest loc este piatra pe care o folosesc pentru a ne ascuți.” Energia din corpul meu se diminuează, iar căldura se risipește.

Stomacul meu se scobi din cauza devastării totale de pe fața lui Rhiannon.

Bătăile aripilor lui Tairn devin mai puternice pe măsură ce se apropie, iar sunetul ajută la calmarea bătăilor inimii mele.

„Îmi pare rău”, șoptesc. „Și mă bucur că nu știi cum e.” Clipind rapid, elimină neclaritatea din ochi. „Sunt recunoscător în fiecare zi că nu ai acele amintiri, că tu, Sawyer și Ridoc nu ai fost acolo. Nu i-aș dori acea zi celui mai rău dușman al meu, darămite celui mai apropiat prieten al meu și chiar dacă sunt tăcut în ultima vreme, asta ești încă – cel mai apropiat prieten al meu.” Dar prietenii spun adevărul. A-i spune o va pune în pericol, dar a nu-i spune o lasă nepregătită, așa cum am fost noi. *La dracu.* „Și ai dreptate. Ar trebui să vorbesc cu tine. L-ai pierdut și pe Liam. Ai tot dreptul să știi...

"Nu." Vocea lui Tairn îmi trece prin cap și rafale de vânt în spatele meu cu o secundă înainte ca el să aterizeze în spatele meu. *„Călărețul lui Solas”.*

„Bună seara, cadet Sorrengail”, spune maiorul Varrish direct din stânga noastră, luminile magice aprinzându-se deasupra capului, în timp ce ocolește bolovanii unde el și gardienii lui așteptau la doar o duzină de metri distanță. „Cadetul Matthias. Se pare că am întrerupt o discuție?”

Gărzile lui urmează.

O, *Doamne.* Eu aproape-

„Dar nu ai făcut-o”, spune Tairn.

„Domnule?” Ochii lui Rhiannon se fac mari în timp ce privirea ei se leagănă de la mine la vicecomandant.

— Știi exercițiul, cadete. El închide distanța dintre noi și arată spre pământ. — Sau ai de gând să argumentezi că nu ești deloc sub comanda mea acum?

Tairn lasă capul în jos și bubuie un mârâit scăzut.

Îngrijorarea îmi încordează gâtul, iar eu păşesc în lateral, scoţându-l pe Rhi din calea directă a lui Varrish. Indignarea nu va ajuta, aşa că îmi leagăn rucsacul de pe umeri şi îl deschid, golind conţinutul pe pământ. Apoi scutur punga deschisă pentru a-i arăta că e goală. "Fericit?"

„Nu încă, dar într-o zi.” Zâmbetul lui îmi face stomacul învârtit. „Am răbdare.”

Călăreţul termină căutarea, aruncând o privire în geanta mea doar pentru a fi sigur că eu chiar l-a golit înainte de a-l da înapoi.

„Bucuraţi-vă de concediu cât îl aveţi.” Varrish dă din cap, acel zâmbet încă îngheţat pe loc, iar cei trei se îndreaptă spre teren.

„Nemernici.” Mă ghemuiesc şi Rhi se potriveşte cu mişcarea, ajutându-mă să reambalez geanta. "Mulţumiri."

„Este *normal* ?”

"Da." Stăm în picioare odată ce totul este ascuns. *„Ne bucurăm că nu te-au căutat din nou în seara asta?”*

"Noi suntem."

"Dar de ce?" Confuzia îi aliniază fruntea. "Ce se întâmplă? Nu ar fi putut fi vorba despre Andarna.”

„Nu vor avea niciodată încredere totală în numele de familie al lui Xaden.” Cu un motiv bun. Îmi pun rucsacul peste umeri şi îmi trec braţele prin curele. „Îmi pare foarte rău că am explodat peste tine acolo. Nu există nicio scuză.”

„Nu fi.” Îmi oferă o jumătate de zâmbet trist. „Aş prefera să ţipi la mine decât să te prefaci că totul este în regulă în tăcere.”

Măcar există un adevăr pe care-i pot da.

„Nimic nu este în regulă.”

În anii de după moartea tatălui meu, am uitat cum era să fiu iubită. Apoi am intrat în cadran și am devenit monstrul de care toată lumea avea nevoie să fiu și nu am regretat niciodată. Dar apoi mi-ai dat acele cuvinte și mi-am amintit... și aproape te-am pierdut și pe tine. Mă străduiesc să fiu mai bun pentru tine, așa cum am promis, dar vreau să știi că monstrul este încă acolo, țipând să folosească fiecare parte nemiloasă din mine pentru a-ți recupera cuvintele.

— C ORRESPONDENȚĂ RECUPERATE AL L IEUTENANTULUI X ADEN R IORSON TO C ADET V IOLET S ORRENGAIL

CAPITOLUL 20

Tpământul se repezi spre noi în timp ce Tairn își deschide aripile, încetinind coborârea noastră în timp ce aterizăm pe câmpul de la Samara. *„Ne vom da seama de altceva”,* argumentează Tairn.

„Chiar dacă te muți la umărul meu și aluneci cu succes pentru a se cocoța…” Se înfioră.

Ne-am petrecut cea mai mare parte din ultimele două ore certându-mă dacă aș încerca sau nu vreodată o aterizare alergată, ceea ce, dacă îl întrebi pe Tairn, nu ar fi niciodată.

„Nu poți schimba cerințele de absolvire.” Mă desfac de șea și tresar la strângerea din șolduri care îmi spune că am trecut prea mult între pauze.

„Nu am încercat niciodată”, spune Tairn, iar capul lui se îndreaptă spre marginea poieniului, înclinându-se entuziasmat în timp ce urmărește linia copacilor pentru a se mișca.

Zâmbesc, știind că Sgaeyl trebuie să fie aproape.

„Hai să fim de acord că vom veni cu o soluție care să îndeplinească cerințele de absolvire fără a rupe fiecare os din corpul tău”, sugerează el rapid.

"De acord." Ar trebui să-mi amintesc să mă cert cu el doar atunci când are lucruri mai bune de făcut mai des. Urcându-mă în spatele șeii, decupez rucsacul și aproape că îmi pierd picioarele în graba mea.

„Toți suntem morți dacă îți cazi de pe spate și îți rupi gâtul nerăbdător.”

„Pentru că eu sunt cel nerăbdător.” Îmi balansez rucsacul mic pe spate, apoi îmi pun unul dintre cele mai grele pachete pe fiecare dintre umeri. — *Nu-mi vine să cred că ai permis cuiva aici să securizeze bagajele. Sunt impresionat de reținerea ta.”*

„Șeful secției a atașat sacii de șa înainte ca eu să-l pun, firește.”

„Și aici mă gândeam că ai evoluat.” Genunchiul îmi tremură în timp ce navighez pe spatele lui Tairn, dar este aproape uitat în clipa în care îmi cobor scuturile și simt că legătura umbră îmi înfășoară mintea.

Îmi contrazice instinctele să-l blochez, dar îmi forțesc scuturile mentale la loc. După felul în care am părăsit lucrurile weekendul trecut, habar n-am la ce să mă aștept de la el, dar se va aștepta al naibii de bine să am scuturile sus, indiferent cât de supărați am fi unul pe celălalt.

Pungi asigurate, alunec pe piciorul lui Tairn și suport greul impactului asupra genunchiului meu bun când lovesc pământul.

„Du-te să-l găsești pe Sgaeyl”, îl îndemn pe Tairn, îndreptându-se peste câmpul de iarbă călcată în picioare spre fortăreața care se profilează.

„Voi aștepta până când vei fi înăuntru, ca întotdeauna.”

„Pierzi timpul.” Îi simt anticiparea cântând prin sângele meu, dar nu o blochez. Cel puțin unul dintre noi este fericit. Lucrul care se întâmplă mai târziu? Asta, voi bloca de parcă viața mea depinde de asta.

„Atunci mergi mai repede.”

Râd și merg cu greu înainte. Doamne, aceste pungi sunt *grele* și în mod ciudat... vibrează de energie. Presupun că acestea au fost deja impregnate cu putere.

O întreagă companie de infanterie alergă spre mine de la intrarea arcuită în timp ce ajung în vârful rampei de piatră. La dracu, le stau drept în cale.

"Călăreț!" strigă comandantul.

Înainte să mă pot lăsa deoparte, compania se împarte la mijloc și aleargă în jurul meu, atât de aproape încât pot simți briza din aerul pe care ei se deplasează ca și cum aș fi un bolovan în mijlocul pârâului lor năprasnic. Stau complet nemișcat pentru a evita impactul, nici măcar nu îndrăznesc să respir în timp ce trec pe lângă ei.

Când ultimii dintre ei trec, expir, apoi continui în curte. Un grup de vindecători se încrucișează în fața cărării mele și, când se eliberează, îl văd pe Xaden mergând spre mine prin curte, cu fața de necitit. Inima îmi bâlbâie, apoi bate cu putere, dar mă fac să merg înainte.

Nu sunt sigur cum este posibil, dar vreau simultan să urc pe bărbat și să-l lovesc puternic în tibie.

Există un grup de călăreți în curte în spatele lui Xaden, dar sunt doar o neclară neclară, pentru că nu pot privi în altă parte de la el, nu pot să văd dincolo de el. Oricât de complicată este conexiunea noastră, este și incontestabil simplă. El este orizontul și nimic dincolo de mine nu există.

„Va trebui să-ți forțez mâna și îmi pare rău”, spune el repede în timp ce el se apropie, tăindu-mi scuturile de parcă ar fi altceva decât dantelă în ceea ce-l privește.

"Ce altceva e nou?" Fac o pauză, observând că toată lumea dintre noi iese din calea lui.

„Aveți aproximativ două secunde pentru a decide dacă vreți să vorbiți în privat în seara asta.” E la mai puțin de o duzină de metri de mine.

„Nu sunt sigur că vrei să fii singur cu mine, având în vedere ce port.” mă încrezesc. Ăsta e primul lucru pe care trebuie să-mi spună după felul în care a tăiat săptămâna trecută?

"Alege."

"Da. Desigur, vreau să vorbesc cu tine în privat.”

„Spune-mi să te sărut. Chiar dacă este doar pentru spectacol.” Acum sunt doar bătăi ale inimii între noi, iar el nu încetinește.

"Ce?"

„Acum, Violet. Sau vei dormi în camera altcuiva în seara asta.” Privirea din ochii lui cere un răspuns instantaneu. Dreapta. Pentru că mi-a spus cu luni în urmă că mă va săruta doar când i-am

cerut eu. Întinde mâna spre mine, o mână alunecând pe ceafa mea și cealaltă întărindu-mi talia în timp ce corpurile noastre se ciocnesc.

Impactul zguduie fiecare simț.

"Sărută-mă." Doar pentru spectacol.

„Mi-ai fost dor de tine", spune el cu o secundă înainte ca gura lui să se lovească de a mea.

„M-ai luat", acuz eu, ciugulind pielea moale a buzei lui de jos cu dinții mei.

„Luptă mai târziu." Mâna lui alunecă de-a lungul feței mele și își apăsă degetul mare chiar deasupra bărbiei mele. *„Acum sărută-mă ca și cum ai fi serios."*

„De vreme ce ai întrebat atât de frumos." Îmi desfac buzele sub ale lui și regret imediat fiecare secundă pe care am petrecut- *o să nu* îl sărut în ultima vreme.

Mă plâng la prima lovitură a limbii lui de-a lungul a mea, iar mâna lui se îndoaie pe talia mea, strângându-mă mai strâns în timp ce el se scufundă în sărut. *Da.* O singură atingere, atât este nevoie și lumea din jurul nostru încetează să mai existe. Acesta este *totul* . Energia care zvâcnește în aerul din jurul nostru palidează în comparație cu puterea care îmi inundă venele, nevoia care se aprinde în mine în timp ce lucrăm amândoi pentru a controla sărutul.

El învinge, consumându-mă, devorând fiecare gând din capul meu în afară de a se apropia. Gențile alunecă de pe umeri mei, lovind pământul lângă mine cu o bufnitură și îmi înfășuresc brațele în jurul gâtului lui, arcuindu-mă împotriva lui. Îl sărut înapoi de parcă viața mea depinde de capitularea lui și îmi înclin capul pentru acel unghi perfect. Îl găsește fără măcar să încerce, ducând sărutul mai adânc, furând bucăți mici din sufletul meu cu fiecare vârtej și alunecare a limbii sale cu o expertiză cu care nu mă pot lupta.

Nu-mi amintesc de ce mi-am dorit vreodată.

De ce mi-aș refuza plăcerea explozivă de a-l săruta pe Xaden? Acest este atunci când avem sens. Când nimic altceva nu contează decât simțirea buzelor lui, mișcarea limbii în spatele dinților mei, pofta care mă arde, știu că numai el se poate satura pe deplin. Inima mea galopează și corpul meu plutește în timp ce mâinile mele alunecă în părul lui moale.

Fără greutate. Mă face să mă simt total, complet lipsit de greutate, de parcă nu e posibil să zbor pe nimic altceva decât valuri de senzație.

Doamne, al naibii îl *vreau* . La fel ca aceasta. Doar noi.

"Violet." Este un geamăt mental, deoarece gura lui revendică temeinic pe a mea. „O, pentru numele naibii." O voce familiară pătrunde în propria mea bucată de rai și atunci îmi amintesc.

Asta ar trebui să fie pentru spectacol și iată-mă, pierzându-mă complet în el. În mijlocul curții. În fața zeilor numai cine știe. Și acel sentiment de lipsă de greutate? Pentru că sunt ancorat de pieptul lui de unul dintre brațele lui puternice, picioarele mele atârnând de pământ.

— *Emisiune destul de bună pentru tine?* Mă retrag încet, trăgându-mi dinții pe buza lui de jos înainte de a-l elibera.

„La naiba cu spectacolul". Ochii lui fulgeră de aceeași căldură care mă face gata să ard. Cel puțin nu sunt singurul care pierde controlul. Știu acea expresie de pe fața lui. El este la fel de excitat ca și mine.

Mă sărută din nou, pierzându-și finețea lustruită în favoarea cererii neîmblânzite și mă *topesc.*

„Pune-mi sora jos, Riorson. Ți-ai făcut punctul de vedere.” Acea voce familiară... Capul meu se biciuiește spre dreapta, rupând sărutul. „Mira?”

Își bate cu degetele de-a lungul brațelor încrucișate, dar expresia ei severă – ciudat de aproape de cea a mamei noastre – nu durează mai mult de o respirație înainte ca gura ei să se curbe într-un zâmbet. — Mă bucur să te văd, Vi.

"Ce faci aici?" Zâmbesc în timp ce Xaden mă dă jos. Apoi trec peste geanta aruncată ca să-mi îmbrățișez sora.

„De ieri, sunt staționat aici.” Mă strânge strâns, la fel ca întotdeauna, apoi mă împinge de umeri pentru a-i face inspecția obișnuită pentru răni de moarte.

„Sunt bine”, îi promit.

"Esti sigur?" Mâinile ei se mișcă pe capul meu, iar ea se ridică în vârful picioarelor pentru a se uita la mine. — Pentru că mă gândesc că trebuie să fi luat o lovitură destul de gravă în cap pentru a fi implicat în asta.

clipesc. Ce dracu ar trebui să spun la asta?

Joacă-te, sau vei fi în camera ei în seara asta. Nu al meu”, îmi spune Xaden.

„Ea a fost mai mult decât neclintită.”

„Bine, bine…” La naiba, chiar nu vreau să o mint pe sora mea mai mult decât trebuie.

„O să-ți duc bagajele în camera mea”, spune Xaden, ajutându-mă să scot pachetul pe spate, apoi ridicându-i pe cei doi pe care i-am lăsat jos.

„Mulțumesc”, spun mai ales din obișnuință.

Se aplecă și îmi trece un sărut pe frunte. „Astăzi am o datorie.”

„Nu”, șoptesc eu, stomacul meu coborât de dezamăgire. Asta nu ne lasă exact timp să vorbim – care este probabil ideea. *„Bănuiesc că nu ne putem certa dacă nu vorbim?”*

„Vom avea timp mai târziu”, promite el. „Distrează-te cu sora ta. Ne vedem diseară." Îmi trece o șuviță de păr slăbită după ureche și își zboară ușor degetele pe obrazul meu.

"În regulă." Dacă nu ar fi fost totul pentru spectacol, aș fi o băltoacă. Și căldura din ochii lui când se întâlnesc cu ai mei pentru o secundă? Mi-e cald instantaneu, în ciuda aerului de munte.

„Nu o lăsa să dea foc la nimic”, îi spune peste umăr Mira, în timp ce se îndepărtează, îndreptându-se spre coridorul de lângă scara de sud-vest.

Îmi bat joc, dar asta nu mă împiedică să-l privesc plecând.

„Ține-ți scuturile sus.”

„Nu e ca și cum ar ajuta să te blochezi.”

„Ți-am spus, sunt mai greu decât majoritatea”, răspunde el. *„Ține-i tot așa. Nu pentru mine trebuie să-ți faci griji.”*

„Îți… duce bagajele în camera lui pentru tine”, spune Mira încet, trecând lângă mine și aruncând o privire între mine și Xaden care se retrage.

"El este." Dau din cap. Sau el este? Durerea din piept devine amară. Poate că de fapt duce două dintre acele genți la un punct de aruncare și mă lasă cu Mira să-mi distragă atenția. Urăsc că nu pot avea încredere în el, că nu poate avea încredere în mine, că suntem în acest impas.

„Oh dracu”, mormăie Mira.

"Ce?" Oft în timp ce el dispare în clădire.

„Nu doar îl tragi, nu-i așa? Te îndrăgostești de el.” Se uită la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

Privirea mea se îndreaptă spre a ei și, deși știu că ar trebui, nu pot să o mint. Nu despre asta. "Nu chiar."

„Pe cine crezi că păcălești? Practic te-a înghițit întreg, iar acum îl privești cu acei ochi mari și blânzi, care practic curg cu” — îmi face gesturi spre fața, nasul încrețindu-se de parcă ar mirosi ceva rău — „ce este chiar asta? Tânjire? Infatuare?”

Îmi dau ochii peste cap.

"Dragoste?" Ea rostește cuvântul ca și cum ar fi otrăvitor și ceva de pe fața mea trebuie să mă dezvăluie pentru că dezgustul pe care îl are pe al ei se transformă în șoc. "Oh nu. Ești îndrăgostit de el, nu-i așa?

„Nu poți să știi asta doar privindu-mă,” contrazic, coloana vertebrală mi se înțepenește.

„Uf. Hai să aruncăm cuțitele în rahat.”

Brennan este în viață. Brennan este în viață. Brennan. Este. În viață. Este tot ce mă pot gândi în timp ce ne golim tecile în țintele de lemn care aliniază partea din spate a micii săli de antrenament a avanpostului din partea de nord a primului etaj. Este departe de groapa de pe partea de sud a cetății în care l-am găsit prima dată pe Xaden luptând.

Păstrarea secretelor față de Rhiannon este dezgustătoare, dar să nu-i spun Mira că Brennan este în viață ar putea să mă facă cea mai rea persoană de pe continent.

„Sunt ultima persoană care judecă cu cine te culci...” începe Mira.

„Atunci nu.” Îmi răsturn penulul pumnal, îl prind de vârf și îl arunc, lovind gâtul țintei.

„Lăsând la o parte regulamentele, pentru că da, ceea ce faci este să fraternizezi” — aruncă următorul pumnal fără măcar să se uite și lovește ținta în mijlocul pieptului — „cu un *ofițer* , spun doar că dacă merge prost, tu” rămâneți blocați unul cu celălalt pentru restul carierei voastre.”

„Dar tu nu judeci.” Îmi arunc ultimul pumnal, lovindu-i *ținta* în gât.

„Bine, poate că judec.” Ea ridică din umeri și ne îndreptăm spre ținte. „Dar tu ești singurul meu frate. Am voie să-mi fac griji.”

Nu sunt, totuși. Ea și Brennan erau de nedespărțit când erau copii. Dacă unul dintre noi ar trebui să știe că este în viață și sănătos, ea este. „Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.” Îmi smulg pumnalele din lemn unul câte unul și le învelesc de-a lungul coapselor și la coaste.

„Ești în al doilea an. Bineînțeles că o să-mi fac griji.” Ea își ia propriile cuțite și se uită peste umăr la o pereche de călăreți care se luptă pe saltea din spatele nostru. „Cum merge RSC?” întreabă ea coborând vocea.

„Am pierdut un călăreț la primul exercițiu. Două hărți?”

„Da, este o naiba”. Își apasă buzele într-o linie subțire. „Dar nu asta am vrut să spun.”

— Ești îngrijorat de partea interogatoriului, presupun, întinzându-mi al unsprezecelea pumnal la coaste.

„O să te bată în negru și albastru doar pentru a vedea dacă poți s-o iei.” Ea îmi smulge pumnalul din gâtul țintei ei. „Și felul în care spargi...”

„Ma descurc durerea.” Mă întorc spre ea. „Trăiesc în durere. Practic acolo am construit o casă și am pus la cale o întreagă economie. Pot să iau tot ce vor ei.”

„După Jocurile de Război, RSC este momentul în care mor cei mai mulți ani de doi ani”, recunoaște ea încet. „Și iau una sau două echipe odată pentru exerciții, așa că nu prea observi creșterea numărului de morți, dar este acolo. Dacă nu spargi, te pot tortura accidental până la moarte, iar dacă spargi, te vor ucide pentru asta.” Privirea ei coboară spre pumnalul meu și pare îngrijorată.

„Vor fi câteva zile de rahat, dar voi fi bine. Am ajuns până aici.” Spărgerea oaselor este o zi de marți pentru mine.

„De când folosești pumnale Tyrrish?” Ea îl ține pe al meu în sus, examinând mânerul negru și runa decorativă de la pom. „Nu am mai văzut rune ca acestea de... de ceva vreme.”

„Xaden mi le-a dat”.

"A dat?" Ea i-o dă înapoi.

„Le-am câștigat de la el în timpul unui meci de sparring anul trecut.” Îmi pun în teacă la coaste, alături de ceilalți, în timp ce ea ridică o sprânceană sceptică și chicotește. „Deci da, mi le-a dat aproape”.

„Huh.” Își înclină capul într-o parte și mă studiază, văzând mai mult decât îmi doresc, ca întotdeauna. „Arata personalizat.”

"Sunt. Sunt mai greu de scos din mâinile mele decât lungimea tradițională și nu sunt la fel de grele.”

Ea nu își întoarce privirea în timp ce ne întoarcem la linia de aruncare.

"Ce?" Îmi simt obrajii încălziți. „El are un interes personal să mă țină în viață.

Știu că nu-ți place de el. Știu că nu ai încredere în el...”

„E un Riorson”, spune ea. — Nici tu n-ar trebui să ai încredere în el.

"Eu nu." Privesc în altă parte după mărturisirea șoptită.

„Dar ești îndrăgostit de el.” Ea oftă frustrată și aruncă un pumnal. „Asta e... nici măcar nu știu ce este, dar „nesănătos” este primul cuvânt care îmi vine în minte.”

„Suntem noi”, murmur eu și schimb subiectul. — Oricum, de ce te-au plasat aici? Aleg un loc pe țintă în abdomenul superior, apoi îl lovesc. „Samara este protejată, iar tu ești un scut ambulant. Un fel de risipă de sigiliu.” Ea este un *scut* .

De ce naiba nu m-am gândit să o întreb mai devreme despre saloane? Poate că răspunsul nu este într-o carte. Poate e în Mira. La urma urmei, sigilul ei este capacitatea de a extinde saloanele, de a trage protecțiile cu ea chiar și acolo unde acestea nu ar trebui să se poată întinde.

Ea aruncă o privire înapoi către perechea de sparring. „Cred că sunt îngrijorați de atacurile aici, deoarece acest avanpost are una dintre cele mai mari surse de alimentare pentru saloane. Dacă acest loc cade, o porțiune uriașă a graniței este vulnerabilă.”

— Pentru că sunt aranjate ca o domino? Arunc un alt pumnal, tresărind când nu sunt atât de atent pe cât ar trebui să fiu pe genunchiul care mă doare.

"Nu chiar. Ce ai știi despre asta?” Ea aruncă altul fără să se uite și lovește ținta adevărată.

„Al naibii de spectacol”, mormăi eu. „Există *ceva* la care nu excelezi?”

„Otrăvuri”, răspunde ea, aruncând un alt pumnal spre țintă. „N-am avut niciodată aptitudinea pentru ei ca tine și Brennan. Sau poate doar că n-aș putea niciodată să stau nemișcat suficient de mult ca să ascult lecțiile lui tata. Acum spune-mi ce știi despre secții.” Ea aruncă o privire laterală spre mine. „Țesutul nu se învață până în anul al treilea și orice altceva este clasificat.”

"Citesc." Ridic din umeri și sper că lui Zihnal îi pare nonșalant. „Știu că provin din piatra de gardă din Vale din cauza zonelor de incubație situate acolo și că sunt alimentate cu o sursă de energie de-a lungul avanposturilor noastre de graniță pentru a-și extinde distanța naturală pe alocuri și a menține o apărare puternică.” Toate cunoștințele comune, sau cel puțin cercetabile.

Aruncă un alt cuțit. „Sunt țesute până la pământ aici”, spune ea încet, în timp ce perechea din spatele nostru continuă să se lupte. „Gândește-te la o umbrelă. Piatra de pază este tulpina, iar saloanele iau forma unui dom deasupra Navarrei.” Ea se mișcă cu mâinile, formând forma. „Dar, la fel cum spițele unei umbrele sunt cele mai puternice la tulpină, în momentul în care protejele ajung la pământ, sunt prea slabe pentru a face multe fără un impuls.”

„Furnizat de aliaj”, șoptesc eu. Inima începe să-mi bată cu putere.

„Și dragonii”. Ea dă din cap, două linii apărând între sprâncene. „Știi despre aliaj? Învață asta acum? Sau tata...

„Este aliajul depozitat în avanposturi care trage unele dintre acele spițe de umbrelă înainte”, continui, răsturnându-mi pumnalul în mână cu memoria musculară pură. „Extinderea secțiilor de două ori mai departe decât ar ajunge în mod normal în unele cazuri, nu?”

"Dreapta."

„Și din ce este făcut?”

„Acest lucru este cu siguranță peste autorizația ta.” Ea batjocorește.

"Amenda." Mă ustură puțin că nu îmi va spune. „Dar cum împletești *noi* saloane? Ca și cum am fi vrut să protejăm locuri precum Athebyne? Flip. Flip. Flip. Continui să mișc pumnalul și sper că ea îl vede ca o întâmplare.

"Tu nu." Ea scutură din cap. „Extensiile sunt ceea ce țesem. E ca și cum ai continua o tapiserie care a fost întinsă prea mult. Doar adăugați fire la ceva care există deja și nu putem extinde secțiile la Athebyne. Am încercat. Dar cine ți-a spus...

„Așa funcționează sigilul tău?” Mă opresc din răsturnare. — Pentru că practic ești o secție, nu?

"Nu chiar. Trag cu mine secțiile. Uneori mă pot manifesta pe cont propriu, dar trebuie să fiu aproape de un avanpost. Parcă aș fi doar un alt topic. Ce te-a pătruns?” Ea strânge un alt pumnal și acesta aterizează în centrul mort.

„Știi cum funcționează piatra de gardă?” intreb, coborand vocea la o soapta.

"Nu." Ochii ei fulgeră. „Continuați să aruncați înainte ca urechile curioase să înceapă să asculte.”

Arunc cu respect altul.

„Această informație depășește cu mult rangul meu – și *al tău* .” Următorul ei pumnal aterizează chiar lângă primul. „De ce întrebi?”

"Doar curios."

„Nu fi. Este clasificat dintr-un motiv.” Încheietura ei aruncă un alt cuțit spre țintă. „Singurii oameni care știu sunt cei care trebuie să știe, la fel ca orice altă bucată de inteligență clasificată.”

"Dreapta." Forțez un zâmbet și arunc următorul meu pumnal cu puțin mai multă putere decât este necesar. E timpul să schimbi subiectul. Poate că știe, sau poate că nu, dar cu siguranță nu o să-mi spună. — Apropo de clasificat, ai fost în vreuna dintre misiunile de a verifica orașele Poromish pentru daune? Îmi ridic mâinile când ea se uită cu privirea la mine. „Ne-au spus despre asta în Battle Brief; nu mai este secret.”

„Nu”, răspunde ea. „Dar am văzut una dintre revoltele care a zburat în timp ce eu și Teine eram în patrulare.”

Stomacul mi se răsucește. „Cunoști pe cineva care a fost în misiuni?”

"Nu." Un alt cuțit, o altă lovitură. „Dar am citit rapoartele. Ți-au dat acestea?”

Eu dau din cap. — Și ai încredere în rapoarte? Nu iese atât de întâmplător pe cât încerc eu.

"Desigur." Ea îmi caută în ochi răspunsuri pe care nu le pot da. „De ce nu aș face-o? De ce nu ai face- *o* ?” Mâinile ei fac o mișcare rapidă, spre exterior, iar zgomotul perechii sparring dispare. Este un scut de sunet, exact așa cum a folosit ea în Montserrat - o magie mai mică, dar totuși una complicată pe care nu am stăpânit-o. „Spune-mi ce se întâmplă cu tine. Acum."

Am fost aruncat într-o luptă cu purtători întunecați, mi-am pierdut unul dintre cei mai apropiați prieteni, m-am luptat cu un adevărat venin pe spatele dragonului meu și apoi am fost reparat de fratele nostru, care nu era mort. "Nimic."

Ea îmi aruncă *privirea* . Cel care îmi slăbi mereu limba când eram copii.

eu șovăiesc. Dacă ar fi o singură persoană pe continent pe care mi-aș putea spune, ar fi Mira.

„Cred că este ciudat că nu ai cunoaște pe nimeni în misiunile din Poromiel. Îi cunoști *pe toată lumea* . Și de unde știi că ceea ce ai văzut a fost una dintre revoltele însărcinate cu recunoașterea?” Întreb.

„Pentru că erau peste o duzină de dragoni în depărtare, spre sud, peste graniță. Ce naiba mai putea fi, Violet? Ea îmi dă o privire sceptică.

Asta este. Aceasta este deschiderea pentru a-i spune adevărul. Șansa de a o aduce astfel încât să lupte pe partea dreaptă a acestui conflict, ca să-l poată vedea pe fratele nostru. Wyvern. Ea a văzut *wyvern.* Dar nu doar viața mea aș risca spunându-i. Inima mea se scufundă, dar trebuie.

Xaden nu ar putea înțelege niciodată – nu are o soră.

„Nu știu”, șoptesc eu. „Dacă sunt wyvern?” Acolo. Am spus-o. Cam.

Ea clipește și își trage capul pe spate. "Mai spune o dată?"

„Dacă ai vedea wyvern? Dacă distrug orașele Poromish, din moment ce amândoi știm că nu sunt dragoni? Mâna mea se strânge în jurul mânerului ultimului meu pumnal. „Dacă există un întreg război acolo despre care nu știm nimic?”

Umerii i se cufundă și simpatia îi umple ochii. „Trebuie să petreci mai puțin timp citind acele fabule, Vi. Te-ai odihnit suficient de la atacul grifonului? Pentru că sună de parcă poate nu dormi.” Îngrijorarea din tonul ei mă rupe ca nimic altceva. „Și este greu să vezi o luptă pentru prima dată, să nu mai vorbim de primul an, dar dacă nu dormi suficient și nu prezinți un front stabil și stabil... Călărețiii trebuie să fie solidi, Violet. Înțelegi ce spun?”

Bineînțeles că nu mă crede. Nici eu nu aș face-o. Dar ea este singura persoană din lume care mă iubește absolut, necondiționat. Brennan m-a lăsat să cred că a murit – m-a lăsat în continuare să cred. Mama nu m-a văzut niciodată ca fiind altceva decât o răspundere. Xaden? Nici măcar nu pot merge acolo.

"Nu." Dau din cap încet. „Nu, nu dorm prea bine.” Este o scuză și o accept. Greutatea se instalează în pieptul meu.

Oftă, iar ușurarea din ochii ei ușurează puțin din greutatea din ai mei. „Asta o explică. Vă pot recomanda câteva ceaiuri grozave care vă vor ajuta. Haide, hai să scoatem pumnalele astea și să te ducem în pat. Ai avut un zbor lung și, oricum, am datoria în câteva ore.” Ea mă conduce la ținte și scoatem din nou pumnalele.

— Ești de serviciu cu Xaden? Cer să umplem tăcerea în timp ce tragem lamă după lamă din lemn.

"Nu. El este în centrul de operațiuni, adică...

„Peste permisul meu. Știu."

„Am un zbor de patrulă.” Ea își pune brațul în jurul umerilor mei. "Nu vă faceți griji.

Vom putea petrece ceva timp împreună când veți veni aici. La fiecare două săptămâni, nu?”

"Dreapta."

...

Cerul este negru când Xaden alunecă în pat fără cămașă, mișcarea mă trezește dintr-o încercare neîntreruptă de a adormi. Prin fereastră iese suficientă lumină a lunii pentru a vedea liniile dure și frumoase ale feței lui în timp ce se întoarce spre mine, amândoi întinși pe o parte. Destul de lumină a lunii pentru a-i vedea o cicatrice argintie pe inima lui, mi-a lipsit cumva în gropile de luptă. A fost rănit la Resson?

"Esti treaz." Se sprijină pe cot, proptindu-și capul pe mână.

„Nu mai dorm bine.” Îmi ridic pătura de vară peste umăr, de parcă nu m-ar fi văzut în mai puțin de alunecarea unei cămăși de noapte pe care o port. „Și nu am în mine să lupt în seara asta.”

„Atunci nu ne vom lupta.”

„Pentru că este atât de simplu.” Până și sarcasmul meu este epuizat.

„Dacă asta este ceea ce decidem.” Privirea lui rătăcește peste fața mea, înmoaie cu fiecare secundă.

"Cât este ceasul?"

„Puțin după miezul nopții. Am vrut să vorbesc cu tine mai devreme, dar a avut loc un incident...

„Mira.” Trec în picioare, cu frica înjunghiând adânc.

"Ea e bine. Totul este în regulă. Doar niște civili care încercau să treacă granița și infanteriei... nu au fost mulțumiți.”

„Nu au fost *mulțumiți* ?”

„I-au ucis”, recunoaște el încet. „Se întâmplă tot timpul aici, doar că nu primesc informație la Basgiath. Întinde-te înapoi.” Sugestia este blândă. „Mira se simte perfect.”

Omorâm *civili* ? Aceste informații ajung direct în cutie.

„Aproape că i-am spus azi.” Îmi șoptesc mărturisirea în timp ce capul meu lovește perna, chiar știind că nimeni nu ne poate auzi aici. „Cu toată furia mea, ai dreptate să nu ai încredere în mine, pentru că aproape i-am spus. Ba chiar am făcut aluzii, sperând că va prinde bine.” Un râs amar alunecă liber. „Vreau să știe ea. Vreau să o vadă pe Brennan. Vreau să fie de partea noastră. Eu doar...” Gâtul meu amenință să se închidă.

Xaden întinde mâna și îmi prinde obrazul. Nu există niciun reproș în privirea lui și nici măcar judecată, deși tocmai i-am dat motive să mă închidă pentru tot restul vieții noastre. Tăcerea lui, acceptarea liniștită din ochii lui, mă ține să vorbesc.

„Pur și simplu mă simt... grea”, recunosc. „Nu mai am pe nimeni care să știe cine sunt cu adevărat. Tipul pe care îl consideram cel mai bun prieten aproape că ne-a ucis. Păstrez secrete de la Rhiannon, de la sora mea, de la... tine. Nu există o singură persoană pe lumea asta cu care să fiu pe deplin sincer.”

„Nu ți-am făcut tocmai ușor să ai încredere în mine”, spune el, mângâindu-și degetul mare peste obrazul meu. „Încă nu fac totul ușor. Dar tu și cu mine nu suntem oameni *simpli* . Ceea ce construim împreună trebuie să fie suficient de puternic pentru a rezista unei furtuni. Sau un război. *Easy* nu ne va da asta.”

Ceea ce construim împreună. Cuvintele îmi fac inima nesăbuită să se strângă.

— Ar fi trebuit să-ți spun că citesc în secții. Îmi sprijin mâna pe pielea caldă a brațului lui. „Știam că o să-mi spui să nu o fac și probabil că aș face-o oricum, dar în general nu ți-am spus pentru că...” Nici măcar nu pot să spun.

— Pentru că nici eu nu vă spun totul. Degetul lui mă mângâie din nou pe obraz. „Ai pus-o între noi intenționat. Ți-ai dat un secret pentru că nu le-aș împărtăși pe toate ale mele.”

Dau din cap.

„Ai voie să ai secrete. Acesta este ideea. Aș prefera să nu riște tot ceea ce am lucrat în ultimii ani sau viața ta. Și da, încă nu mă bucur de scrib, dar nu ne certam în seara asta. Trebuie doar să știu lucrurile importante. Nu voi reține informații care ar putea schimba modul în care luați decizii și vă cer același lucru.” Degetul mare continuă același model liniștitor și leneș.

Nu vreau să avem secrete, dar el a spus deja clar că nu se schimbă. Așa că poate că este timpul să încercăm o altă tactică. „Cât timp vei ține armele?”

Un colț al gurii i se trage în sus. „Nu o să mă întâlnesc cu o drift pentru încă două săptămâni.”

La dracu, a funcționat. "Ați răspuns."

"Am facut." Zâmbește și mă trezește o durere în piept. „Cum a fost cu Varrish?”

„Tairn aproape că i-a smuls gâtul lui Solas, ceea ce a funcționat pentru a o scoate pe Andarna din manevre, dar ar putea ajunge să-mi provoace probleme mai mari în viitor.” Un mic zâmbet se răspândește pe fața mea. Uită-te la noi: purtând o conversație fără să te lupți.

„Vom fi cu ochii pe situație. Sunt puțin îngrijorat că îl voi ucide pe Varrish dacă te împinge din nou să epuizezi. Nu există nicio tachină în vocea lui și știu că o va face.

„Ce e cu cartea de țesut pe care mi-ai lăsat-o după absolvire?” Schimb subiectul cu o mică clătinare confuză din cap. „Și benzile de material? Crezi că o să încep brusc să lucrez?”

„M-am gândit că ți-ar plăcea să-ți ții mâinile ocupate.” Ridică din umeri cu un umăr, dar strălucirea perversă din ochii lui spune că este ceva mai mult decât atât.

— Deci îi țin departe de alți cadeți?

„M-am gândit că ți-ar plăcea să explorezi un aspect al culturii Tyrish. Pot să țes fiecare nod din acea carte.” El afișează un zâmbet. „Va fi distractiv să văd dacă poți să ții pasul cu mine.”

„În noduri de țesătură?” A căzut de pe Sgaeyl recent?

„Cultură, violență”. Mâna lui alunecă la baza gâtului meu și privirea lui devine serios. „Ai coșmaruri despre Resson? De aceea nu poți dormi?”

Dau din cap. „Visez la un milion de moduri diferite în care am fi putut pierde. Uneori visez că Imogen moare, sau Garrick... sau tu.” Aceștia sunt cei care fac imposibil să adormi după aceea, cei în care Înțeleptul lor îl ia de la mine.

"Vino aici." El își înfășoară brațul în jurul taliei mele și mă trage, rostogolindu-mă spre el.

Spatele meu se sprijină pe pieptul lui în timp ce mă strânge aproape. Doamne, nu m-a ținut așa din noaptea în care mi-am distrus camera. Căldura îmi infuzează fiecare centimetru din pielea mea expusă, împingând frigul din oase. Durerea din piept se extinde.

„Spune-mi ceva real.” Iese ca o rugăminte, la fel ca și anul trecut.

Oftă și se învârte în jurul meu. „Știu cine ești cu adevărat, Violet. Chiar și atunci când îmi ascunzi lucrurile, *te cunosc* ”, promite el.

Și știu destule despre el pentru a fi o adevărată răspundere cu partea de interogare a RSC care urmează.

„Încă nu sunt suficient de puternic pentru a te apăra.” Chiar acum, cu brațul lui întins peste talia mea, nu sunt sigur că vreau.

„Nu sunt o măsură bună a îndemânării tale”, spune el pe pielea goală a umărului meu, iar un fior de conștientizare mă învăluie. „Ziua în care mă poți bloca cu succes până la capăt este ziua în care sunt mort. Suntem amândoi morți. Nici eu nu te pot bloca complet, așa cum m-ai găsit la subnivel, chiar și când scuturile mele erau ridicate. S-ar putea să nu poți trece, dar știi că sunt acolo. La fel cum poți înăbuși emoțiile lui Tairn și Andarna, dar nu le poți bloca pentru totdeauna.”

Respirația îmi strânge. — Deci s-ar putea să fiu suficient de puternic să-l blochez pe Dain?

„Da, dacă păstrezi scuturile intacte tot timpul.”

„Din ce este făcut aliajul?” Îl întreb, amețit de știința că îl pot ține pe Dain afară.

„O combinație de Talladium, alte câteva minereuri și coji de ouă de dragon.”

Clipesc surprins, atât la răspunsul lui, cât și la faptul că mi-a spus. „ *Coji de ouă de dragon* ?” Ei bine, asta e... ciudat.

„Sunt de metal și încă poartă magie mult după ecloziunea dragonilor.” Buzele lui îmi trec pe ceafă în timp ce inspiră, apoi oftă. „Acum du-te la culcare înainte să-mi uit toate intențiile onorabile.”

„Aș putea să-ți amintesc de unele foarte distractive, foarte dezonore.” Mă aplec pe spate în el, iar el își aruncă piciorul peste al meu, strângându-mă strâns.

— Vrei să-mi dai acele trei cuvinte mici?

mă înţepenesc.

„M-am gândit că nu. Dormi, Violet.” Brațul lui se strânge în jurul meu. "Tu mă iubești," şopteşte el.

„Nu-mi mai aminti. Am crezut că am fost de acord să nu ne luptăm în seara asta.” Mă ghemuiesc mai adânc, căldura lui mă liniștește în acel spațiu dulce de mijloc dintre veghe și uitare.

„Poate că nu ești cel căruia îi amintesc.”

Migrația din primul an este una dintre realizările de vârf ale unificării Navarrei. Ce sărbătoare a spiritului uman, să părăsești o viață de război și să intri în una de pace, îmbinând oameni, limbi și cultură din fiecare regiune a continentului și formând o societate unită, unită, al cărei singur scop este securitatea reciprocă.

—N AVARRE , O ISTORIE NEEDITATĂ _ _ DE C OLONELUL L EWIS M ARKHAM

CAPITOLUL Douăzeci și unu

Eu m-am hotărât încă că descălecare ar putea fi moartea mea.

Dimineața de joi începe cu brațul într-o praștie care este fixată în jurul coastelor cu o curea, imobilizându-mi umărul, datorită manevrelor de ieri. Se pare că Tairn avea dreptate și, deși sunt capabil să ajung la umărul lui, corpul meu nu suportă foarte bine impactul aterizării reale. Am fost amândoi de acord de data aceasta – acomodarile vor trebui făcute înainte de absolvire.

„Cum te simți astăzi?” întreabă Rhiannon în timp ce intrăm în cursul de istorie pe care îl împărtășim cu Aripa a treia la etajul doi.

„De parcă Tairn m-a lăsat jos și am continuat”, răspund. „Nu este prima mea entorsă. Vindecătorii spun că ar trebui să fie aproximativ patru săptămâni în sling. Îi dau două. Pot fi." Voi fi primul pe panoul de provocare după Treierare dacă o dau mult mai mult decât atât.

— Ai putea să-l întrebi pe Nolon... începe Ridoc, apoi se oprește când vede expresia de pe chipul meu. "Ce? Nu-mi spune că Varrish nu te va lăsa să fii reparat.

— Nu de ce să fiu conștient, nu, răspund când ne găsim locurile. „Mi-am pus numele pe lista lui Nolon, dar mi s-a spus că probabil că nu va avea o deschidere înainte ca acesta să se vindece natural.”

Rhi îmi aruncă o privire pe care scrie-ți-ai spus-așa, dar eu îmi arunc capul repede scutura. Acesta nu este locul unde să-i explorezi teoriile conspirației – chiar dacă încep să simtă din ce în ce mai mult că ar putea exista ceva adevăr în ele. Nu am cunoscut niciodată un reparator cu o listă de așteptare *de o lună.*

Joia este a doua zi preferată a săptămânii. Fără manevre, fără RSC, fără fizică. Descarc manualul greoi și notele pe care le-am luat la lectura de astăzi, care este mai mult ca o recenzie pentru mine. Nu a existat un singur lucru în această clasă pe care să nu-l fi studiat deja cu tatăl meu sau cu Markham – sau în care să nu am probleme să cred că este adevărat acum.

Apoi scot câteva benzi din materialul albastru strălucitor pe care mi-a lăsat-o Xaden și mi le pun în poală. Am două dintre nodurile din carte jos deja și sunt hotărât să mai am două până va ajunge el aici sâmbătă. Este un lucru ridicol să mă provoci, dar asta nu înseamnă că sunt dispus să pierd. Nici măcar o praștie nu mă va opri.

„Mă întreb cine este de fapt aici să predea”, spune Sawyer, trecând peste spătarul scaunului din rândul din spatele nostru și așezându-se lângă Ridoc în stânga mea. „Destul de sigur că tocmai am văzut majoritatea conducerii făcând o fugă pentru câmpul de zbor.”

Inima mea se oprește. "Ce?" Doar un atac major l-ar goli pe Basgiath de conducere. Mă întorc pe scaun să mă uit pe fereastra din spatele nostru, dar priveliștea curții nu mă ajută.

„Ei alergau.” Sawyer face o mișcare de alergare cu primele două degete. "Asta este tot ce stiu."

"Buna dimineata." Profesorul Devera intră, cu zâmbetul strâns, când trece pe lângă trei rânduri de mese și scaune pentru a ajunge în partea din față a sălii. „Voi înlocui profesorul Levini. A fost chemat din cauza unui atac asupra aripii de est.” Ea studiază rapid biroul lui aglomerat, apoi ridică cartea de deasupra. „Veți auzi despre asta mâine în Battle Brief, dar până acum a existat un singur deces.” Gâtul îi funcționează înainte să ridice privirea din carte. „Masen Sanborn. Unii dintre voi poate l-ați cunoscut, deoarece este proaspăt absolvent.”

Masen. Doamne, *nu* . Fața lui îmi trece prin minte, zâmbind în timp ce își împinge ochelarii în sus. Ar putea fi o coincidență. Nu există nicio modalitate logică ca un atac să fie folosit pentru a acoperi o singură moarte... nu?

— Doar dacă nu l-au asasinat *în timpul* atacului, mormăi pe sub răsuflarea mea. Nici măcar nu eram prieteni. Nici măcar nu l-am cunoscut atât de bine, dar din cei zece dintre noi care am zburat în Resson, acum doar șase sunt încă în viață.

"Ce?" Rhi se aplecă în spațiul meu. "Violet?"

Clipesc repede și strâng materialul în poală. "Nu-i nimic."

Rhi își coboară sprâncenele, dar se așează pe spate pe scaun.

— Văd că te pune să discuti despre a doua incursiune Cygni din anul 328. Devera își freacă ceafa. „Dar sincer nu văd cum asta are vreo aplicație practică.”

„Asta ne face pe cei mai mulți dintre noi”, comentează Ridoc, lovind pixul de manualul său, iar cei din jurul nostru chicotesc.

„Dar doar pentru a spune că am făcut-o”, continuă Devera, trecând o mână în sus și în jos pe o cicatrice ștearsă care stăpânește pielea maro caldă de pe brațul ei. „Toată lumea ar trebui să știe că rezultatul final al furiei de patru zile a fost absorbția lui Cygnisen în Regatul Poromiel, unde au fost în ultimii trei sute de ani. Istoria și evenimentele actuale sunt legate pentru că una îl influențează pe cealaltă.” Ea ridică privirea spre harta de pe perete care este aproximativ o cincime din dimensiunea celei din sala de informare. „Îmi poate spune cineva care sunt diferențele dintre provinciile lui Poromiel și ale noastre?”

Camera este liniștită.

„Acest lucru este important, cadeți.” Devera se deplasează în fața biroului profesorului Levini și se rezemă de el. Când nimeni nu răspunde, îmi aruncă o privire arcuită.

„Provinciile lui Poromiel își păstrează identitățile culturale individuale”, răspund. „Cineva de la Cygnisen este mai probabil să se eticheteze drept Cygni în loc de Poromish. Spre deosebire de provinciile noastre, care s-au unit sub protecția primelor secții, au ales limba comună și au amestecat culturile tuturor celor șase provincii într-un singur regat coeziv.” O recit aproape textual din cartea lui Markham.

„Cu excepția lui Tyrrendor”, remarcă cineva din stânga. A treia aripă. „Nu au primit niciodată mesajul „unificat”, nu-i așa?

Stomacul meu se scufundă. *nemernic* .

"Nu." Devera arată cu degetul spre tip. „Asta nu vom face. Aceste comentarii amenință unitatea Navarei. Acum, Sorrengail a adus în discuție un punct bun pe care cred că unii dintre voi îl lipsesc. Navarra a ales limba comună, dar cui era comună?” Ea cheamă pe cineva de la Tail Section.

„Provinciile Calldyr, Deaconshire și Elsum”, răspunde femeia.

"Corect." Privirea Deverei se îndreaptă asupra noastră la fel ca în Battle Brief, când se așteaptă ca nu doar să ne gândim la răspunsuri, ci și să venim noi înșine cu întrebări. „Ceea ce înseamnă ce?”

„Provinciile Luceras, Morraine și Tyrrendor și-au pierdut limbile”, răspunde Sawyer, mișcându-se pe scaun. E din Luceras, de-a lungul coastei de nord-vest extrem de rece. „Din punct de vedere tehnic, *au renunțat* la ele de bunăvoie pentru binele Unificării, dar în afară de câteva cuvinte asimilate ici și colo, sunt limbi moarte.”

"Corect. Întotdeauna există un cost”, spune Devera, enunțând fiecare cuvânt. „Asta nu înseamnă că nu merită, dar a nu fi conștienți de prețul pe care îl plătim pentru a trăi sub protecția saloanelor este modul în care se întâmplă rebeliunile. Spune-mi care au fost celelalte costuri.” Ea își încrucișează brațele și așteaptă. "Haide. nu spun tu să comiți trădare. Cer fapte istorice într-o clasă de istorie a călăreților din anul II. Ce a fost sacrificat în Unire?”

„Călătorie”, răspunde cineva de la Claw Section. „Suntem în siguranță aici, dar nu suntem bineveniți dincolo de granițele noastre.”

Nici nimeni nu este binevenit dincolo de al nostru.

"Buna observatie." Devera dă din cap. „Navarra poate fi cel mai mare regat de pe continent, dar nu suntem singurii. Nici nu mai călătorim pe insule. Ce altceva?"

„Am pierdut părți majore ale culturii noastre”, răspunde o fată cu o relicvă a rebeliunii în jurul brațului ei, de pe două rânduri înainte. Secțiunea de coadă, cred. „Nu doar limba noastră. Cântecele noastre, festivalurile noastre, bibliotecile noastre... Totul în Tyrrish trebuia schimbat. Singurul lucru unic pe care l-am păstrat au fost runele noastre, deoarece sunt prea mult în arhitectura noastră pentru a justifica schimbarea.”

Ca cele de pe pumnalele mele. Cele de pe coloanele templului din Aretia. Cele pe care le țes momentan în poală.

"Da." Cumva, Devera face ca acel cuvânt să sune atât simpatic, cât și contondent în același timp. „Nu sunt istoric. Sunt un tactician, dar nu-mi pot imagina profunzimea a ceea ce am pierdut din punct de vedere al cunoștințelor.”

„Toate cărțile au fost traduse în limba comună”, argumentează cineva de la Third Wing. „Festivalele se mai întâmplă. Cântece încă se cântă.”

„Și ce s-a pierdut în traducere?” întreabă Tyrish fata de mine. "Știi?"

„Desigur că nu știu.” Buza lui se ridică într-un rânjet. „Este o limbă moartă pentru toți, în afară de câțiva cărturari.”

Îmi las privirea spre caiet.

„Doar pentru că nu este în tyrish nu înseamnă că nu poți intra în Arhive și să citești orice carte tradusă în tyrish vrei.” Tonul lui trufaș și arogant este cel care mă înțeapă.

„Nu, de fapt nu poți.” Las țesătura în poală. „Pentru început, nimeni nu poate să intre în Arhive și să citească ce vrea. Trebuie să faci o cerere pe care orice scrib o poate refuza. În al doilea rând, doar o parte dintre scribii originali vorbeau tyrish, ceea ce înseamnă că ar fi fost nevoie de sute de ani pentru a traduce *fiecare* text și, chiar și atunci, nu există volume istorice mai vechi de patru sute de ani în Arhivele noastre despre care să știu. Toate sunt ediția a șasea, a șaptea sau a opta. Logica dictează că are dreptate.” Îi fac semn fetei cu câteva rânduri înainte. „Lucrurile se pierd în traducere.”

Pare gata să se certe.

— Cadet Trebor, dacă aș fi în locul tău, aș lua în considerare faptul că cadetul Sorrengail a petrecut mai mult timp în Arhive decât oricine altcineva din această cameră, și atunci aș lua în considerare cu atenție un răspuns inteligent. Ea își arcuiește o sprânceană.

Tipul de la Third Wing aruncă o privire în direcția mea și se așează pe spate pe scaun.

„Ne-am pierdut folclorul”, spune Rhiannon.

Fiecare mușchi din corpul meu se blochează.

Devera își lasă capul într-o parte. "Continua."

„Sunt dintr-un sat de graniță de lângă Cygnisen”, spune Rhiannon. „O mare parte din folclorul nostru a venit de cealaltă parte a graniței, probabil ca urmare a Migrației Primului An și, din câte știu eu, nimic nu este scris. Ea supraviețuiește doar ca o istorie orală.” Ea aruncă o privire spre mine. „Violet și cu mine vorbeam de fapt despre asta anul trecut. Oamenii crescuți în Calldyr sau Luceras sau în alte provincii nu sunt crescuți cu același folclor. Ei nu cunosc poveștile, iar generație cu generație, o pierdem.” Se uită la stânga, apoi la dreapta. „Sunt sigur că toți avem povești similare, în funcție de locul în care am crescut. Sawyer știe povești pe care Ridoc nu le cunoaște. Ridoc știe povești pe care Violet nu le cunoaște.”

„Imposibil”, contrapune Ridoc. „Violet știe totul.”

Sawyer râde și îmi dau ochii peste cap.

„Toate punctele excelente.” Devera dă din cap, un zâmbet mulțumit curbându-i gura. „Și ce ne-a oferit Migrația Primului An?”

„O cultură mai unificată”, răspunde o fată de la Tail Section. „Nu numai în provinciile noastre, ci pe tot continentul. Și le-a permis celor din ceea ce este acum Poromiel șansa de a trăi sub siguranța saloanelor dacă au ales să se mute.

Un an. Atât a dat Navarra înainte să ne închidem granițele.

Și dacă nu ți-ai permite să-ți muți familia, nu ai putea risca călătoria perfidă... Nimic despre război, sau consecințele, nu este bun.

„Corect”, spune Devera. „Ceea ce înseamnă că există toate șansele ca atunci când zburați în derivă, să puteți întâlni o rudă îndepărtată. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem cu toții când intrăm în serviciu este: merită sacrificiile noastre pentru a-i păstra în siguranță pe cetățenii Navarei?

"Da." Răspunsul este mormăit peste tot în jurul meu, unii călăreți spunând-o mai tare decât alții.

Dar tac, pentru că știu că nu doar Navara plătește prețul, ci toată lumea din afara secțiilor noastre.

Sala de sport bâzâie de nerăbdare în acea după-amiază, în timp ce profesorii de luptă strigă prenumele zilei. Acestea vor fi ultimele provocări de luni de zile. Primii ani vor avea Mănușul de care să-și facă griji săptămâna viitoare, apoi Prezentarea și Treieratul. Și anii doi vor începe să dispară de către echipă câteva zile la un moment dat, astfel încât să ne învețe cum să luăm tortura.

Vremuri amuzante.

O echipă de la Tail Section este chemată la saltea noastră.

„Sper cu adevărat să fiu chemat la saltea azi.” Ridoc sare în degetele de la picioare. „Am chef să dau în fund”.

„Asta ne face pe unul dintre noi.” Îmi strâng cureaua praștii peste armura mea. Privind peste saltea, fac semn din cap către Imogen, ridicându-mi sprâncenele în timp ce ea vorbește cu Sloane.

Ea dă din cap cu un zâmbet, spunându-mi fără cuvinte că Sloane este gata să-și înfrunte adversarul astăzi. Rhiannon și Sawyer fac același lucru cu ceilalți primii ani, înregistrându-se pe măsură ce nume sunt scoase în jurul sălii de sport. Arunc o privire în direcția lui Aaric, dar, ca de obicei, este complet, total concentrat, dezactivând tot ce este în jurul lui în timp ce se uită la saltea.

„Cât de grav crezi că este atacul asupra aripii de est? Trebuie să fie ceva masiv să chemați jumătate din conducere toată ziua”, gândește Ridoc.

Suficient de mare pentru a-l ucide pe Masen.

„Specularea nu va face decât să alimenteze zvonurile”, spune Dain, luând locul gol din partea stângă.

La dracu. Am reușit să nu trebuiască să interacționez cu el săptămâni întregi. Mă apropii de Ridoc și încui fiecare cărămidă din scuturile mele pe loc.

— Spre deosebire de a nu observa că majoritatea profesorilor au zburat de aici ca și cum au căzut secțiile? întreabă Ridoc.

„Secțiile nu au căzut.” Dain abia îi scutește o privire, încrucișându-și brațele. „Ai știi dacă au făcut-o.”

— Crezi că am putea simți asta? întreabă Ridoc.

„Am fi fost chemați și noi”, spun eu. „Și dragonii ne-ar fi spus.”

„Nu poți să o întrebi pe mama ta?” Ridoc înclină capul.

„Femeia care știa că sunt dispărut de o săptămână, apoi mi-a spus să mă întorc în formație când și-a dat seama că am supraviețuit primei mele misiuni de luptă? Da, sunt sigur că va primi toate informațiile.” Îi susțin sarcastic.

Prima pereche este chemată la saltea și sunt în același timp îngrozită și recunoscătoare că nu știu numele primului an.

— În sfârșit vei vorbi cu mine? întreabă Dain.

"Nu." Nu-i fac nici măcar amabilitatea de a-l privi și, ca să fiu sigur că înțelege ideea, mă mut de partea cealaltă a lui Ridoc, punându-l între noi.

— Haide, Violet. Merge în spatele lui Ridoc, apoi se strecoară între mine și Quinn. „Trebuie să fii pregătit la un moment dat. Suntem prieteni de când ai cinci ani."

„Nu mai suntem prieteni și voi fi gata să vorbesc când văzându-te nu mă va face să vreau să-mi îngrop cuțitul în pieptul tău până la mâner." Mă îndepărtez înainte de a acţiona după dorinţa de a-l înjunghia pe ticălosul care fură amintirile.

„Nu poți continua să fugi de mine!"

Îmi ridic degetul mijlociu și ocolesc colțul covorașului, luând locul de lângă Rhiannon.

"Despre ce a fost aia?" întreabă ea, tresărind când primul nostru an ia un pumn în rinichi.

„Dain a fi un nemernic, ca de obicei." Uneori, cel mai bun răspuns este cel mai simplu.

Primul an se dă afară, prind Secțiunea Cozii direct în gură și pulverizări de sânge.

"Nu înţeleg." Îmi aruncă o privire confuză, aplecându-se să murmură, astfel încât Dain să nu audă. „M-am gândit că la absolvire era el și Riorson care măsoară penisul, dar nu mai vorbești cu Aetos. Am crezut că e cel mai bun prieten al tău. Sigur, voi doi v-ați despărțit anul trecut, dar nici măcar să nu vorbiți?"

"A fost." Privirea mea îl urmărește pe Dain în timp ce se plimbă în jurul covorașului către profesorul Emetterio. „A *fost* cel mai bun prieten al meu." Timp de cincisprezece ani, nu a fost nimeni mai aproape. Am crezut că va fi totul pentru mine.

"Uite. Îl voi urî din principiu dacă asta facem. Nicio problemă cu asta. Dar te cunosc, și nu tăi oamenii așa decât dacă te rănesc. Deci spune-mi, ca prieten: te-a rănit?" întreabă ea încet. „Sau este altceva despre care nu vorbim? *"*

Mi se strânge gâtul. „Mi-a furat ceva."

"Serios?" Privirea ei o străpunge pe a mea. „Atunci, raportați-l pentru o încălcare a Codexului. El nu ar trebui să fie liderul nostru de aripi."

Dacă ar fi știut ce i-a furat ultimul lider de aripă.

„Este mai complicat decât atât." Cât de multe pot să-i spun fără să fie *prea* multe?

Primul nostru an are o revenire rapidă, punând piciorul adversarului într-o manevră de supunere cu arc și săgeți. Este o trecere rapidă după aceea.

Toți batem din palme. Până acum, arătăm ca echipa care va învinge din nou anul acesta, mai ales cu modul în care Aaric adună victorii.

Emetterio se uită la Dain, apoi își drese glasul. Respir adânc, așteptând ca el să-i strige numele lui Sloane. "Esti sigur?" întreabă Emetterio.

„Este în dreptul meu ca lider de aripă." Se dezarmează, desprinzându-și tecile și aruncându-le pe marginea covorașului.

Ce naiba?

„Nu neg asta." Emetterio își freacă capul ras cu o mână groasă. „Următorul meci este Dain Aetos împotriva Violet Sorrengail."

Stomacul meu lovește podeaua. Dacă scuturile îmi alunecă, aș putea condamna pe *toți* Aretia și fiecare marcat din cadran.

Ochii lui Imogen nu sunt doar mari, ci sunt uriași în timp ce mă privește, îndepărtându-se de covoraș înainte de a dispărea rapid. Unde pleacă ea? Nu e ca și cum ar putea să fugă și să-l facă pe Xaden să intervină ca anul trecut. Sunt pe cont propriu.

„Nici un drum al naibii." Rhiannon scutură din cap. „Este rănită."

Poate nu în întregime pe cont propriu.

„Și de când contează asta?" contracă celălalt lider de echipă.

A respira. Am nevoie să respir.

„Acesta este o prostie." Îl privesc pe Dain în ochi când spun asta și pur și simplu își încrucișează brațele pe piept. Nu se poate ieși din asta. El este un lider de aripi. El poate provoca pe oricine dorește, la fel cum a făcut Xaden anul trecut. În mod ironic, fusesem mult mai puțin în pericol prima dată când Xaden mă duse cu spatele pe saltea. Apoi, jucasem de noroc doar cu viața *mea ,* dar asta i-ar putea ucide pe oamenii la care țin.

„Ține-ți scuturile la loc", avertizează Tairn. Agitația lui se rostogolește prin mine, ciugulindu-mi părul de pe gât.

Dain iese pe saltea, complet dezarmat, dar l-am văzut spart. Nu este Xaden, dar este destul de mortal fără nicio armă, iar eu sunt cu un braț.

„Nu ar trebui să faci asta!" strigă Bodhi în timp ce aleargă spre noi, derapând până la oprire lângă mine. Imogen nu este departe. Ah, ar alerga să găsească cea mai apropiată persoană posibilă de Xaden. Are sens. — E într-o praștie, Aetos.

„Ultima dată când am verificat, ești lider de secție." Dain își îngustează ochii pe Bodhi. „Și vărul tău nu mai este liderul ei. Eu sunt."

Mușchii gâtului lui Bodhi se umflă. „Xaden o să-l omoare", șoptește el.

„Da, ei bine, el nu este aici. E în regulă, mint eu, întinzând mâna spre primul meu pumnal. „Doar ține minte cine m-a antrenat." Nu vorbesc despre corp la mână, iar din privirea pe care mi-o dă Bodhi, știe și el.

— Păstrează pumnalele dacă asta te face să te simți mai bine, cadet Sorrengail, spune Dain, găsind centrul covorașului.

Sprâncenele mele se ridică.

„Știi că este suficient de bună să te omoare de aici cu acelea", îi amintește Bodhi.

„Ea nu va face." Dain ridică capul spre mine. „Sunt cel mai vechi prieten al ei. Tine minte?"

„Și acesta este cu siguranță un comportament prietenos", răspunde Rhiannon.

Respirând întăritor, asigur fiecare cărămidă în scuturile mele exact așa cum m-a învățat Xaden și ies pe covor, ținând cu palma unul dintre pumnalele mele în mâna liberă. Dacă este vorba între uciderea lui Dain și salvarea lui Xaden, nu ai de ales.

Emetterio semnalează începutul meciului, iar eu și Dain încerc unul pe celălalt.

„Întinde-mi fața și te voi tăia", îl avertizez.

„Deal", răspunde el cu o secundă înainte să se arunce după mine, mergând după trunchi.

Îi cunosc mișcările și evit cu ușurință prima încercare, învârtindu-mă în afara posibilității. El este rapid. A fi ales ca lider de aripă nu a fost doar nepotism. Mereu a fost bun pe saltea.

„Ești mai rapid anul acesta." Zâmbește de parcă ar fi mândru de mine în timp ce ne încercăm din nou.

„Xaden m-a învățat câteva lucruri anul trecut.”

El tresări, apoi atacă, legănându-se din nou spre trunchiul meu. Îmi răsturn pumnalul, astfel încât lama să meargă perpendicular pe antebrațul meu, în timp ce mă scufund sub lovitura lui, apoi lovin pumnul în sus, prinzându-l sub maxilar fără a-l tăia.

„La naiba da!” Îl aud pe Ridoc aplaudând, dar nu-mi iau ochii de la Dain.

Dain clipește, apoi își rotește maxilarul. "La naiba." De data asta, vine mai repede la mine. Este mai greu să mă agață și să-i evit leagănele fără ca brațul meu să se echilibreze, dar mă țin până când mă prinde pe nesimțit și îmi scoate picioarele de sub mine cu ale lui.

Spatele meu se lovește de covoraș și durerea îmi izbucnește în umăr, atât de ascuțită încât stelele îmi înoată în viziune și strig. Dar la naiba dacă lama mea nu se află la gâtul lui Dain când mă prinde cu antebrațul de claviculă o bătaie mai târziu.

Scuturi. Trebuie să-mi țin scuturile sus.

„Vreau doar să vorbesc cu tine”, șoptește el, cu fața lui la câțiva centimetri de a mea.

Durerea nu este nimic în comparație cu teama rece ca gheața de a avea mâinile atât de aproape de mine.

„Și vreau doar să mă lași naibii în pace.” Îmi țin cuțitul fix acolo unde el poate simți. — Nu este o amenințare inactivă, Dain. Vei sângera pe acest covor dacă te *gândești măcar* să iei una dintre amintirile mele.”

— La asta a vrut să spună Riorson când a spus *Athebyne* , nu-i așa? întreabă el, tonul său la fel de blând ca și ochii — acești ochi familiari pe care am putut conta mereu. Cum naiba am ajuns aici? Cincisprezece ani de cea mai strânsă prietenie pe care am cunoscut-o vreodată și cuțitul meu l-ar putea pune capăt cu o mișcare din încheietura mâinii.

„Știi al naibii de bine ce a vrut să spună”, răspund, ținând vocea jos.

Două linii apar între sprâncenele lui. — I-am spus tatălui meu ce am văzut când te-am atins...

„Când mi-ai *furat* memoria”, îl corectez.

„Dar a fost un fulger de amintire. Riorson ți-a spus că s-a dus la Athebyne cu vărul său. El îmi cercetează ochii. „Anii doi nu au concediu pentru acest tip de zbor, așa că i-am spus tatălui meu. Știu că ai fost atacat pe drum, dar nu aveam de unde să știu...

„Ai spus că *o să-mi fie dor de tine* .” Iese într-un șuierat. „Și apoi m-ai trimis să mor, i-ai trimis pe Liam și Soleil la moartea lor. Știai ce ne așteaptă?”

"Nu." El dă din cap. „Am spus „mi-e dor de tine” pentru că l-ai ales *pe el* . am spus tu știam lucruri despre el, că avea motive pe care tu nu știi să te urăști și *tot* l-ai ales. Știam că îmi iau rămas bun de la orice șansă a noastră pe terenul acela. Habar n-aveam că grifonii te așteptau să te țină în ambuscadă.

„Dacă te aștepți să cred asta, atunci m-ai judecat greșit și știu *toate* motivele pentru care Xaden trebuie să mă urască și niciunul dintre ele nu contează.”

— Știi despre cicatricile de pe spatele lui? provoacă el și mă gândesc să-i tai gâtul pentru a-l scăpa de mine.

„Cele sută șapte pentru cei marcați de care este responsabil? Da. Va trebui să faci mai bine decât...”

„Știi cine i-a sculptat acele răni în piele?”

Clipesc și — la naiba cu el — el vede, fulgerul de îndoială.

"Renunţă!" strigă Sawyer de pe marginea preșului.

„Mâna mea este puțin ocupată în acest moment”, răspund fără să mă uit de la Dain.

„Violet...” începe Dain.

„Poate că ai fost cel mai vechi prieten al meu, cel mai bun prieten, dar toate acestea au murit în ziua în care mi- *ai încălcat* intimitatea, mi-ai furat memoria și i-ai ucis pe Liam și Soleil. Nu te voi ierta *niciodată* pentru asta.” Apasă suficient de tare pentru ca lama să se zgârie pe pielea împietrit a gâtului lui.

Ochii lui fulgeră cu ceva care arată ca o devastare. „Mama ta a făcut-o”, șoptește el și se ridică încet, mai întâi în genunchi, îndepărtându-și antebrațul de pe claviculă și apoi în picioare. „Ea câștigă”, spune el în timp ce iese de pe saltea. „Eu exploat.”

El nu a vrut să spună asta. Nu are cum mama mea a tăiat Xaden de o sută șapte ori. Dain doar încearcă să-mi intre sub piele. Stau întins acolo pentru câteva respirații, calmându-mi pulsul accelerat. Apoi îmi învelesc lama și mă rostogolesc, luându-mi picioarele stângaci.

Emetterio face următoarea provocare, iar eu plec de pe covor și îmi iau locul între Rhiannon și Bodhi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

"Violet?" Întrebarea din ochii lui Bodhi mă face să dau din cap ca răspuns.

„Nu m-a atins.” Fiecare secret din capul meu este în siguranță.

Bodhi dă din cap, apoi părăsește covorașul nostru în timp ce Aaric se confruntă cu un tip de la Tail Section care pare că ar putea avea o șansă să pună capăt seriei de victorii a lui Aaric.

„Mergi cu mine”, cere Rhiannon, cu maxilarul încordat. "Acum."

„Mă treci de rang?”

"Trebuie să?" Își încrucișează brațele pe piept.

"Nu. Desigur că nu." Oftez, apoi urmez-o până la marginea sălii de sport.

— Era vorba despre ceva pe care l-a furat? întreabă Rhiannon. „Pentru că orice ar fi fost, nu a fost vorba despre a te învinge.”

„Da,” răspund eu, dându-mi gâtul în timp ce efectele adrenalinei trec prin mine, greața luând conducerea.

Ea așteaptă să adaug la răspunsul meu, iar când nu o fac, oftă. „Ai fost liber toată ziua. Este din cauza atacului?”

"Da." Arunc o privire peste umărul ei și îl zăresc pe Imogen privindu-ne. Știe ea că Masen a murit?

„Chiar o să mă faci să scot răspunsuri din tine?” Brațele îi cad în lateral. „Îi jur lui Amari, dacă mai răspunzi cu un *da* încă o dată…”

Nu spun nimic in schimb.

„Am auzit ce ai spus în istorie, știi.” Ea lasă umerii în jos. — Ai spus ceva despre un asasinat.

La dracu. „Da, cred că am făcut-o.”

Mă studiază, privirea ei pâlpâind între ochii mei. „Cine altcineva, în afară de Masen, a murit care a mers cu tine la Athebyne?”

Privirea mea se ciocnește de a ei și inima începe să-mi bată cu putere. „Ciaran. Era în echipa a treia.” Nu-i spun nimic la care altcineva să nu răspundă ușor.

„Și ai fost atacat în ziua evaluării. Și Imogen a fost vizat de două ori de la Parapet. La fel au fost Bodhi și Eya.” Privirea ei se îngustează. „Dain are una dintre acele semne clasificate”, șoptește ea. — Ce a furat, Violet?

Doamne, ea le adună prea repede. De asemenea, îi datorează cât pot eu să-i dau din adevăr. „O amintire”, spun eu încet.

Ochii ei fulgeră. „El poate citi amintiri.”

Dau din cap. „Nimeni nu ar trebui să știe.”

— Pot să păstrez un secret, Violet. Rănirea îi trece peste trăsăturile și simt că un alt fir al prieteniei noastre se desfășoară de parcă l-aș fi tras eu însumi.

Un cor de urale urcă în spatele nostru, dar niciunul dintre noi nu se uită.

"Știu." Abia e o șoaptă. „Și am încredere în tine implicit, dar nu toate secretele îmi aparțin.” Dread își înfige ghearele în stomacul meu. O să-și dea seama — este doar o chestiune de timp. Și atunci viața ei va fi în pericol ca a mea.

„Dain ți-a furat una dintre amintirile”, repetă ea. „Și acum crezi că ceilalți călăreți cu tine în timpul Jocurilor de Război sunt înlăturați.”

„Oprește-te”, o implor. „Fă-ne amândurora o favoare și doar...” Eu clătin din cap. "Stop."

Sprânceana ei se împletește. — Ai văzut ceva ce nu trebuia să faci, nu-i așa?

Își înclină capul într-o parte, apoi își întoarce privirea.

Mă opresc să respir. Cunosc privirea aia. Ea se gândește.

— Asta e amintirea pe care a furat-o?

"Nu." Inspir. Slavă Domnului că a ieșit din cap cu asta. Mișcarea spre dreapta îmi atrage atenția și mă uit în sus și îl văd pe Aaric mergând în drumul nostru, legănându-și încheietura mâinii stângi. „La naiba. Cred că este rănit.”

„Ce l-a ucis pe Deigh?” întreabă Rhiannon.

Dintr-o dată, nu este suficient oxigen în cameră, pe tot continentul, dar reușesc să trag aer prin plămâni în timp ce mă înfrunt cu ea. „Știi deja acea parte a poveștii.”

„Nu de la tine”, spune ea încet, cu ochii ei căprui încrețindu-se la margini în timp ce îi îngustează. „L-ai ținut în brațe pe Liam și apoi a trebuit să lupți. Asta este ce ai spus. Ce. Ucis. Deigh?” Cuvintele șoptite m-au tăiat rapid. „A fost un alt dragon? Asta s-a întâmplat acolo?”

"Nu." Eu clătin din cap cu insistență, apoi mă întorc când Aaric ajunge la noi. „În sfârșit pierzi?”

El batjocorește. "Desigur că nu. Dar mi-am rupt încheietura mâinii. Ar trebui să vin să-ți spun”, îi spune el lui Rhiannon.

— Îl voi duce la infirmerie, îi spun.

„Violet...” începe ea, tonul ei indicând că nu crede că conversația noastră s-a încheiat, dar este. Trebuie sa fie.

"Stop." Îi întorc spatele lui Aaric și îmi cobor vocea. „Și nu-mi mai pune întrebarea asta niciodată. Te rog, nu mă face să te mint.”

Capul ei se dă înapoi și se uită la mine într-o tăcere uluită.

„Hai să mergem”, îi spun lui Aaric, apoi încep să merg spre ieșire, împingând ceea ce tocmai sa întâmplat cu Rhi în ceea ce devine rapid o cutie prea plină.

Îl prinde din urmă, picioarele lungi acoperind rapid distanța. Coridorul de la primul etaj al aripii academice este pustiu când intrăm, iar pașii noștri încălțați răsună pe ferestre.

„Deci unde crede că ești tatăl tău?" Întreb în timp ce ne întoarcem spre rotondă, încercând să-mi iau mintea de la tot ce am lăsat să scape lui Rhiannon și tot ce nu am făcut.

„Crede că sunt în turneul meu pentru cea de-a douăzecea aniversare", răspunde Aaric, frecându-și mâna peste maxilarul pătrat și scruf maro deschis, cu dezgustul încrețindu-și buza superioară. „Bău și mă trag în drum prin regat."

„Sună mult mai distractiv decât ceea ce facem noi aici." Împing ușa cu brațul meu bun.

„Ce parte din asta nu este distractivă?" întreabă, mergând înainte și deschizând ușa alăturată cu mâna neîntreruptă. „Între noi doi avem un set complet de brațe funcționale."

Zâmbesc când intrăm pe coridorul căminului. — Oricât ai fermecător, nu-i așa, Cam... tresar. „Aaric. Îmi pare rău. A fost o zi al naibii de lungă." Și tot ce vreau este să-i spun lui Xaden despre asta, dar nu va mai fi aici două zile.

Coborăm treptele și, deși Aaric are aproximativ aceeași înălțime ca și Xaden, își scurtează pasul, astfel încât să pot ține pasul cu ușurință.

„Se prinde, nu-i așa?" spune el când ajungem la tuneluri.

Firele de păr de pe ceafă mi se ridică în timp ce ridic privirea la Aaric. „Vă prind de ce, mai exact?"

„Nu au ascuns totul atât de bine pe cât cred ei." Maxilarul i se îndoaie. „Este ușor să-ți dai seama dacă știi ce cauți. Personal, pumnalele pe care gărzile mele au început să le poarte m-au înștiințat." El aruncă o privire spre mine. „Cei cu micile discuri de metal."

Inima îmi bate atât de tare încât o aud în urechi. Pumnale. Discuri metalice.

„Și paznicii au fost cel mai greu de alunecat", spune el cu o grimasă. „Nu-i vor spune tatălui meu că m-au pierdut până când nu va trebui neapărat. Sper doar să fie după Treierat. Nu poate face nimic după Treierat. Dragonii nici măcar nu răspund regilor."

"Oh, la naiba." Pieptul meu simte că s-ar prăbuși în timp ce îl apuc de brațul lui bun, oprindu-ne pașii înaintea tunelului. „Știi, nu-i așa?"

El ridică o sprânceană, luminile magului aprinzând acei ochi verzi regal. „De ce altfel aș fi aici?"

La un moment dat, probabil în timpul celui de-al doilea an, îți vei da seama că încrederea pe care o simți pentru prietenii și familia ta nu are nimic în ceea ce privește loialitatea pe care o dezvolți pentru echipa ta.

—P AGE N INETY 1 , C ARTEA LUI B RENNAN

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Faster. Trebuie să alerg *mai repede.* Frica îmi ține gâtul, în timp ce un val de moarte mă gonește pe câmpul ars de soare până acolo unde așteaptă Tairn, cu spatele întors.

Vântul răcnește în jurul meu, furând orice sunet, chiar și bătăile mele inimii. Tairn o să moară și nici măcar nu vede că vine pentru el.

Aurul pâlpâie lângă vârful aripii lui.

Zei, *nu* . Andarna. Ea este aici. Ea nu ar trebui să fie aici.

Valul îmi strânge călcâiele, transformând pământul de sub picioarele mele într-un pustiu cenușiu și uscat.

„Nu există unde să alergi, călăreț.” O siluetă cu glugă imi pășește de nicăieri în cale, ridicând un braț.

Sunt smuls din picioare de o forță nevăzută și ridicat în aer, complet imobilizat. Valul morții se oprește și vântul tăce, de parcă ar fi oprit timpul.

Își mută toiagul în cealaltă mână, apoi trage înapoi gluga groasă de culoare maro a halatelor sale lungi până la podea, cu degetele noduroase, dezvăluind albul scalpului sub părul alunecat și subțire. Umbrele marchează golurile slabe ale pomeților lui pe o față ciudat de tânără, iar buzele lui sunt crăpate și uscate, la fel ca pământul din spatele meu, dar sunt ochii lui cu rame roșii, venele întinse care îi trec pe tâmple și obrajii, cei care mă țin. luptându-mă să deschid gura, străduindu-mă să țip.

Venin.

„Atât de dezamăgitor”, spune el, de parcă ar fi Înțeleptul *meu* și nu profesorul un purtător întunecat pe care l-am ucis pe spatele lui Tairn. „Toată această putere la îndemâna ta și totuși insisti să fugi din nou și din nou, folosind aceleași tactici eșuate și să te aștepți la ce?” Își înclină capul în lateral. "A scapa?"

Mi se strâng coastele în jurul plămânilor, când teroarea ia stăpânire și îmi forțesc un sunet confuz prin gât, dar nu îi avertizează pe Tairn și Andarna.

„Nu pot scăpa de mine, călăreț”, șoptește el, cu degetele sclipind pe obrazul meu, dar neatingându-se deloc. „Luptă-mă și mori, sau alătură-te mie și trăiește dincolo de veacuri, dar nu vei scăpa niciodată de mine, nu atunci când am așteptat *secole* pe cineva cu puterea ta.”

„La naiba.” Iese ca o șoaptă, dar o spun cu fiecare os din corpul meu.

„Moartea este.” Arată atât de... dezamăgit când își coboară mâna.

Vântul urlă când cad la pământ. Un țipăt îmi străbate corpul în timp ce un val de agonie se rostogolește peste pielea și oasele mele, curgând însăși esența energiei mele până când...

Mă trezesc, cu inima bătând cu putere, pielea moale, cu degetele înfășurate în jurul pumnalului meu cu mâner negru.

Doar un vis. Doar un vis. Doar un vis.

"Ai de gând să-mi spui unde mergem?” Îl întreb pe Xaden sâmbătă, în timp ce mă conduce în jos pe scări din camera mea de cămin.

„La forja lui Basgiath”, spune el în timp ce ieșim din aripa academică în curtea goală. Este în sfârșit perioada anului când temperatura de afară se potrivește în interior. Se instalează toamna.

Pieptul mi se strânge când îmi dau seama că mă duce să văd de unde fură armele – și ce înseamnă asta. Mă lasă să intru.

„Îți mulțumesc că ai încredere în mine.” Cuvintele nu fac dreptate sentimentului.

"Cu plăcere." Se uită în jos la mine, cu expresia schimbându-se. *„Îmi voi câștiga puțină încredere acum?”*

Dau din cap, smulgându-mi privirea de la a lui înainte de a face ceva nesăbuit, cum ar fi să las acele trei cuvinte mici pe care le vrea să se reverse doar pentru că avem un moment. Dar pot împărtăși cu el și un secret al meu. *„Am găsit un text care spunea că Primii Șase nu doar au înființat saloanele, ci au sculptat personal prima piatră.”*

„Știam asta.”

"Parţial." Coborăm către tuneluri către câmpul de zbor și dau din cap către unul dintre primii noștri ani. Channing? Chapman? Charan? La naiba, e ceva de genul ăsta. O voi învăța în câteva săptămâni — după Treierat. *„Textul spunea* primul *wardstone,*

ceea ce înseamnă că dacă l-au sculptat pe cel de aici, sunt șanse mari să l-au sculptat pe cel din Aretia. Sunt pe drumul cel bun.”

"Buna observatie." El deschide ușa tunelurilor, iar eu intru.

„Știu ce trebuie să caut, dar nu sunt sigur unde ar exista.”

"Care este?" Întreabă el în timp ce ne îndreptăm spre scări.

Pulsul îmi bate de entuziasm să văd în sfârșit forja, să mă uit și la lumina de care revoluția are atât de mare nevoie.

„Am nevoie de un cont direct de la unul dintre cei șase. Tatăl meu a vorbit că ar fi văzut unul, așa că știu că există. Întrebarea este dacă au fost traduse și redactate în inutilitate.” Ne întoarcem pe scară și amândoi se opresc brusc.

Maiorul Varrish ne blochează calea. — Ah, mă bucur să te văd, locotenent Riorson. Zâmbetul lui este la fel de gras ca întotdeauna.

Frica îmi strânge inima. Xaden poartă suficientă contrabandă pentru a-l vedea executat de două duzini de ori.

„Aș vrea să pot spune același lucru”, replică Xaden.

„Am găsit-o!” Varrish cheamă pe scări. — Nu ar trebui să te îndrepti spre campusul principal, Riorson? Cu siguranță acolo se cazează ofițerii când vizitează.” Privirea lui îmi zboară spre mine.

Este nevoie de toată puterea mea de voință ca să nu mă retrag.

— Iată, cadet Sorrengail. Profesorul Grady îmi oferă un zâmbet autentic în timp ce coboară, cu brațul legat de cel al lui Ridoc, ale cărui mâini sunt la spate.

Ridoc îmi aruncă o privire de avertizare, iar spaima se instalează puternic în pieptul meu.

Nu, nu astăzi. Suntem luati.

„Se pare că ești destul de greu de prins prin surprindere”, spune profesorul Grady, cu o notă de admirație în voce. „Ușa ta nu permite nimănui să intre.” Își aruncă o privire lui Xaden, concentrându-și atenția asupra vârtejurilor expuse ale relicvei sale rebele, chiar sub maxilarul lui. „Bănuiesc că trebuie să-ți mulțumești pentru asta, din moment ce cei doi ani nu se pot proteja. Îngreunarea ei pentru antrenament pentru interogatoriu este puțin dificilă.”

„Nu am de gând să-mi cer scuze.” Sprâncenele lui Xaden coboară în timp ce călăreții lui Varrish — cei care de obicei îmi aruncă lucrurile pe terenul de zbor — întorc ambii colțul deasupra profesorului Grady. Unul îl escortează pe Rhiannon, iar celălalt, Sawyer. Amândoi au mâinile legate la spate.

Se pare că echipa noastră este următoarea pentru interogatoriu... și aproape că am văzut-o pe mama tuturor secretelor pe aici. Mă forțesc să respir, luptând să țin greața la distanță.

„Este în concediu.” Xaden mă trage într-o parte, punându-mă la spatele lui. „Și să se recupereze după o accidentare.” Umbrele curg de la marginile scării, ridicându-se pentru a forma un perete înalt până la talie. *„Va folosi această ocazie pentru a te ucide din cauza jenei prin care Tairn i-a făcut pe el și pe Solas.”*

„Nu poți ști asta.”

„Intențiile lui sunt destul de clare. Aveți încredere în mine."

„Nu, *ești* în concediu”, spune Varrish, încântarea strălucind în ochi. „Cadetul Sorrengail pleacă la antrenament.” Își împinge cu degetul în peretele de umbră și tresări. „Ei bine, asta e fascinant. Nu e de mirare că ești atât de râvnit. Perechea dintre voi sunteți cu adevărat ceva.”

„Nu mă poți proteja de asta mai mult decât ai putea face Treierat”, îi spun lui Xaden, ieșind din adăpostul trupului său. *"Stii ca este adevarat."*

„Nu ai fost al meu la Threshing”, contrapune el.

„Nu sunt al tău acum *”,* îi reamintesc. „O să fiu bine”, spun eu cu voce tare. „Aruncă bariera.”

„Ascultă-ți micuța iubită”, sugerează Varrish. „Nu mi-ar plăcea să raportez că nu ai respectat un ordin direct sau, mai rău, să-i anulezi concediul pentru weekendul următor. Nu poți face nimic aici.”

Oh, la naiba. *Nu* acesta este modul de a trata cu Xaden. Să-l ordonezi doar îl face să împingă mult mai tare. Și separarea lui Tairn și Sgaeyl timp de două săptămâni este mai mult decât pot dura.

„Nu fac parte din lanțul tău de comandă, prin urmare nu am nicio obligație să-ți urmez ordinele naibii și *întotdeauna* pot face ceva. Ea nu este în stare să fie torturată, iar dacă nenorocitul ei lider nu este aici să o susțină, atunci o voi face."

„Sgaeyl!" Mă întind prin singura cale pe care o evit cu aproape orice preț. *„Vor să anuleze concediul de săptămâna viitoare dacă el nu se ceda".*

„Cât de rănit ești?" întreabă Grady, îngrijorând pe față.

„Mi-am luxat umărul săptămâna trecută", răspund.

„L-am ales pentru incapacitatea lui de a ceda", îmi amintește Sgaeyl.

„Nu este de ajutor momentan. Trebuie să-ți amintesc ce poartă el?

"Amenda. Dar numai așa se încheie această conversație."

„Liderul ei de aripi este altfel logodit", îi spune Varrish lui Xaden. „Și simțiți-vă liber să continuați să vă certați cu mine. Ai dreptate. Nu ești sub lanțul meu de comandă, dar așa cum a trebuit să-i amintesc dragonului, *ea este* ... Sau nu ai auzit de ședința ei disciplinară? Mi-ar plăcea să fie nevoită să repete doar pentru ca tu să-ți înveți lecția, locotenente. Apoi, din nou, ai putea oricând să ni te alături."

Xaden zâmbește, dar nu este genul care îmi încălzește inima. Este cea care îngheață fiecare celulă din corpul meu, curba crudă și amenințătoare pe care am văzut-o prima dată pe estradă când era liderul meu aripi. — Într-o zi, maior Varrish, tu și cu mine vom avea cuvinte. Lasă bariera de umbră și ridică o sprânceană spre mine. — *Ai fost la Sgaeyl?*

„Nu îmi cer scuze că ți-am salvat fundul de propria ta încăpățânare." Îmi întind mâna bună, iar Grady face un pas înainte, legând-o cu milă de aceea ieșind din praștie. Cel puțin nu mi-a strâns umărul rănit la spate, dar la naiba, frânghia este strânsă. *„Pe biroul meu este o carte care trebuie returnată la Arhive."*

Furia arde în adâncul ochilor săi de onix pătat de aur. *„O să văd că s-a terminat".*

„Ne vedem săptămâna viitoare", îi șoptesc. *„Spune-i că pagina trei sute patru menționează un text pe care aș dori să-l citesc în continuare."*

„Săptămâna viitoare", răspunde el dând din cap, cu pumnii strânși în timp ce Varrish trece cu ceilalți din echipa mea. „Violență, amintiți-vă că doar corpul este fragil. *Ești* indestructibil."

„Instricabil", îmi repet în timp ce profesorul Grady mă duce departe.

Lucrurile care se întâmplă în spatele ușilor închise în Quadrantul Călăreților pentru a transforma tinerii cadeți în călăreți cu drepturi depline sunt suficiente pentru a transforma chiar și pe cei mai fermi stomacuri. Cei predispuși la stări de stări de stări de rău nu ar trebui să se îndepărteze.

—M AIOR A FENDRA G UID PENTRU C AADRANTUL CALĂRILOR (EDIȚIE NE AUTORIZĂ) _ _

CAPITOLUL 23

Tcheia poate fi găsită în sertarul biroului meu.

În ceea ce privește frazele secrete, aceea este ridicol de necreativă, dar, cu toate acestea, este cea pe care mi-o dau în liniște după ce intrăm în centrul de antrenament. Intrarea este atât de bine ascunsă în stâncă sub zidurile de fundație ai cadranului, încât nu am văzut-o în toți anii în care am trăit aici. Este remarcabil de accesibil pentru scopul propus.

Anticamera peșterii fără ferestre și păzită nu este prea rea în ceea ce privește camerele de tortură. Ar putea chiar să se dubleze ca birou. Un birou mare din lemn consumă centrul spațiului, cu un scaun cu spătar înalt pe o parte și două pe cealaltă. Ne dezarmează imediat ce ajungem, armele noastre ocupând o cantitate respectabilă din suprafața biroului.

Dar cele două camere de dincolo mă fac să-mi doresc să nu fi luat micul dejun. Ambele uși sunt întărite cu oțel și ambele au o fereastră cu gratii, ținută în prezent închisă de un zăvor de oțel.

„Toți vi s-au dat informații clasificate pentru a vă proteja”, spune profesorul Grady, conducându-ne în camera din dreapta. În centrul camerei în formă de cupolă se află o masă de lemn cu cicatrici, cu șase scaune, iar de-a lungul pereților pietruiți sunt cinci paturi de lemn fără saltele și o ușă în care sper cu disperare să ducă la o baie sau lucrurile vor deveni incomode. în următoarele două zile. "Ia loc." El face semn către masă.

Toți facem cum ni se spune. Eu și Rhiannon luăm scaunele vizavi de Sawyer și Ridoc, lemnul zgâriind piatra în timp ce stăm, toți ocupându-se fără să ne folosim mâinile.

„Deocamdată, suntem în ceea ce se numește o sală de clasă. Îți amintești ce înseamnă asta?” Profesorul Grady ajunge în spatele lui Sawyer, iar o secundă mai târziu, mâinile lui Sawyer sunt libere.

„Înseamnă că nu suntem în scenariul gradat”, răspunde Rhiannon. „Putem pune întrebări.”

"Corect." Profesorul Grady se mută la Ridoc și face același lucru. „Scopul acestui exercițiu este într-adevăr să te învețe cum să supraviețuiești capturii”, ne asigură el. „Următoarele două zile sunt doar de instruire.” Apoi se întinde spre legăturile mele, dezlegând frânghia cu o blândețe surprinzătoare. „Este o evaluare.”

„Deci știi ce butoane să apeși când este adevărat”, spune Ridoc, frecându-și încheieturile.

"Exact." Profesorul Grady zâmbește. „Va fi distractiv? Absolut nu. Îți vom arăta milă? De asemenea, nu.” El trece la Rhiannon odată ce mâinile mele sunt libere. „Și vicecomandantul Varrish pare să fi fost interesat de echipa ta, fără îndoială pentru că ai o moștenire destul de mare aici, în Cadet Sorrengail. Deci, din păcate, se pare că toți vom fi evaluați în ceea ce privește modul în care gestionăm asta.”

Doi călăreți intră cu tăvi cu mâncare și căni de cositor și le așează pe masă. Sunt mai mult decât suficienți biscuiți pentru noi patru și un borcan cu ceea ce pare a fi dulceață de căpșuni.

„Mâncați și beți”, spune profesorul Grady, făcând semn către tăvi. „Nu vei avea ocazia odată ce intrăm în scenariu. De asemenea, — zâmbește el cu un zâmbet —, există un petic de luat dacă reușești să scapi. Deși din câte am auzit, nicio echipă nu s-a descurcat în ultimul deceniu.”

„Este la fel de bun ca al nostru”, răspunde Ridoc.

"Încredere." Profesorul Grady dă din cap spre Ridoc. „Îmi place asta într-un al doilea an.” Se îndreaptă spre ușă, apoi se întoarce. „Vă voi anunța când începem scenariul. Până atunci, toți trebuie să împărtășiți un secret. Ceva pe care nimeni altcineva din afara celor patru nu ar putea ști. Și da, vom încerca să o forțăm din tine, împreună cu frazele secrete pe care le-ai primit deja. Amintiți-vă de mecanismele de adaptare pe care le-ați învățat în clasă până acum și acest lucru se va termina înainte să vă dați seama. Fiecare călăreț care absolvă s-a așezat acolo unde ești și a reușit să treacă prin ceea ce urmează să experimentezi. Ai încredere în tine. Facem asta *pentru* tine, nu *pentru* tine.” Oferă un ultim zâmbet liniștitor, apoi își ia plecare, închizând ușa în urma lui.

Rhiannon se deplasează imediat spre ușă, examinând barele şi trapa sigilată. „Nu este protejat de sunet ceea ce pot spune, dar dacă ne menținem vocea jos, noi ar trebui să aibă un minim de intimitate.” Ea încearcă mânerul. „Și cu siguranță suntem blocați.”

Sawyer împarte mâncarea pe cele patru farfurii care ni s-au dat.

„Totul este atât de... civilizat”, observ în timp ce alunecă o farfurie în fața mea.

Rhiannon verifică cealaltă ușă. „Și asta e o baie, slavă Domnului.”

„Mă întreb dacă l-au luat în timpul testului propriu-zis”, gândește Ridoc, împingând gem pe biscuiți cu cuțitul singur care ne-a fost oferit.

— La naiba, sper că nu, spune Sawyer, luând cuțitul de la Ridoc. „Se mai întreabă cineva dacă ne așteptăm la companie?” El dă din cap spre patul de la capăt.

„Din punct de vedere statistic, în fiecare echipă sunt în viață cinci ani de secundă în acest moment”, spun eu, întinzând mâna spre una dintre cănile de pe tavă. „Am pierdut-o pe Nadine.”

Se lasă tăcerea pentru o secundă, apoi două.

„Ei bine, nu pierdem pe nimeni altcineva. Noi patru vom ajunge la absolvire.”

spune Rhiannon, luând și ea o cană. Îl adulmecă, apoi îl lasă jos. „Miroase a suc de mere. În regulă. Nu știm cât timp avem, așa că hai să mergem. Alegeți un secret – orice secret – și împărtășiți-le grupului.” Cuțitul și dulceața merg apoi la ea. "O sa incep. Anul trecut, când eram la Montserrat, eu și Violet ne-am furișat ca să îmi pot vedea familia.”

"Tu ce?" Sprâncenele lui Sawyer se ridică.

Ridoc își înghite mușcătura. "Șmecher. Nu știam că ai în tine să încalci regulile, Violet.

„Oh, Violet e *plină* de secrete, nu-i așa?” Rhiannon aruncă o privire spre mine și îmi întinde cuțitul.

"Într-adevăr?" Preard dulceața puțin prea agresiv.

„Uau.” Ridoc aruncă o privire între noi. „Sunt oarecum tensiune?”

„Nu”, răspundem simultan cu Rhi, apoi ne uităm unul la altul. Ambii ni se lasă umerii, iar ea oftă, privind în altă parte. Bănuiesc că acolo este trasată linia noastră. Acest lucru prin care trecem este doar între noi. „Suntem bine”, spune ea.

Cumva, asta mă face să mă simt puțin mai bine, dar nu mult.

Mușc biscuitul și mestec bine, în cazul în care orice ne-au făcut mă face să vomit mai târziu. Am nevoie de un secret pe care să-l pot împărtăși, care să nu fie ucis pe niciunul dintre ei.

„Nu le-am spus părinților mei că trebuie să repet”, spune Sawyer, cu privirea fixată în farfurie. „Nici măcar nu mi-au pus la îndoială prima scrisoare anul acesta. Au presupus că cadeții din Quadrantul Călăreților nu au putut scrie în primii doi ani și i-am lăsat să creadă. Pur și simplu nu am vrut să le fie rușine de mine.”

— Nu ești o rușine, spun eu încet, întinzându-mi mâna spre cana. „Și sunt sigur că sunt pur și simplu bucuroși că ești în viață. Mulți dintre noi nu suntem.”

"De acord." Ridoc dă din cap, cu mâinile înfășurate în jurul căniiului. „Sunt îngrozit de șerpi.”

„Este un secret de rahat”, contrapune Sawyer, ridicându-și gura într-un zâmbet.

„Surprinde-mă cu una și vei vedea cât de nasol. În plus, nu știai asta, așa că cred că se califică.” Ridoc ridică din umeri. „Nu ar trebui să avem o slăbiciune în cadran, nu? Asta e slăbiciunea mea. țip ca un copil mic de fiecare dată când văd unul.”

Toată lumea se uită în direcția mea. Începem. „Sunt îndrăgostit de Xaden Riorson.” Mira. Lor. Se pare că pot să spun cuvintele oricărei persoane care *nu este* Xaden.

„Urăsc să ți-o spun, dar asta nu este un secret”, spune Ridoc, clătinând din cap. „Da, este”, argument, strângându-mi strânsoarea cană.

„Nu”, intervine Sawyer. „Chiar nu este.”

„Nu am mai fost de ceva vreme”, adaugă Rhi, oferindu-mi primul zâmbet real pe care l-am văzut de la ea în câteva săptămâni. „Va trebui să faci mai bine decât atât.”

Ele ar trebui să fie centrul meu, coloana vertebrală, locul meu sigur. De aceea, colegilor de echipă le este interzis să se omoare între ei. Venin. Wyvern. Pumnalele. Secţiile. Andarna. Brennan. Aretia. Am prea multe secrete de numărat și niciunul dintre ele nu este mai sigur pentru asta - sunt pur și simplu ignoranți.

„Nu poate fi secretul meu același cu al lui Rhiannon?” Întreb.

„Nu”, răspund toți.

Un lucru. Trebuie să le spun un lucru care i-ar putea ajuta să-i pregătească pentru ceea ce urmează. „Infanteria noastră ucide civili Poromish la graniță.”

"Ce?" Sawyer se apleacă înăuntru, cu pistruii ieșiți în evidență în timp ce sângele i se scurge de pe față.

„Nu există nicio cale”, argumentează Ridoc.

Rhiannon se uită tăcut la mine.

„S-a întâmplat când eram la Samara.” Le privesc fiecare in ochi. „Fie că suntem sau nu actualizați la Battle Brief, se întâmplă. Un secret destul de bun?”

Toți dau din cap și mă uit în altă parte când îl surprind pe Rhiannon care mă studiază.

„Bine”, spun eu, ridicându-mi cana. Ceilalți fac la fel. Inspir, înclinând cana ca să beau — „Oprește-te!” şuier. „Nu-l bea.” L-am pus jos ca otrava care este.

"Ce naiba?" întreabă Ridoc, punându-și cana pe masă.

„Miroase a apa pe care ne-au dat-o înainte de cursul de navigație terestră”, șoptesc.

Rhi și Sawyer și-au pus-o jos și pe ale lor.

„Încearcă să ne deconecteze de dragonii noștri”, notează Sawyer.

„Sau plictisește-ne semnele”, adaugă Rhiannon. „A băut cineva?”

Cu toții scuturăm din cap.

"Bun. Nu le spune. Falsează deconectarea.” Ea se ridică repede și o urmăm, fiecare aruncând conținutul cănilor noastre în toaletă. „Putem supraviețui trei zile fără apă și ar trebui să plecăm de aici mâine. Indiferent cât de sete ne este, vom trăi. Ținem linia.”

Acum înțeleg biscuiții. Gura mi se simte ca și cum aș mânca nisip. „Ținem firul”, este de acord Sawyer în timp ce ne întoarcem la masă și ne așezăm.

„La naiba mâine. Eu zic că erupem în seara asta, șoptește Ridoc. „Trebuie să existe chei pe care le poți transporta, nu?” îi spune lui Rhi.

„Nu prin pereți.” Ea scutură din cap. „Sunt aproape, dar nu sunt încă acolo.”

— Sau poți îndoi balamalele metalice? Acesta este îndreptat către Sawyer. „La naiba, pot scoate umezeala din aer și pot forța gheața să treacă prin ecluză.” Se întoarce spre mine.

„Nu sunt absolut de niciun folos în această situație.” Mă las pe spate în scaun.

Ușa se deschide și profesorul Grady intră.

„Nu putem ajunge la dragonii noștri”, spune Rhi, ridicându-și bărbia. „Ne-ai păcălit.”

„Lecția numărul unu.” El ridică un deget. „Suntem mereu în scenariu.”

Zece minute mai târziu, aflăm ce deține a doua cameră — nu prea mult — când îi leagă pe Ridoc, Rhiannon și Sawyer de peretele de stâncă la care li s-a ordonat să stea. Sunt suficient de apropiați unul de celălalt încât să se poată atinge aproape, dar nu chiar, deoarece încheieturile lor sunt încătușate cu mâneci suspendate. Există cel puțin alte șase seturi de ambele părți ale trio-ului, iar luminile magice de deasupra noastră arată fiecare stropi de sânge uscat de pe piatră.

— Bănuiesc că scaunul este pentru mine? Îl întreb pe profesorul Grady, privind scaunul de lemn pătat din centrul încăperii cilindrice și cătușele lui de-a lungul fiecărei cotiere și picior. Inima îmi bate cu putere de parcă ar avea șanse să-mi scape din piept, să scape din această cameră. E o scurgere sub scaun, dar refuz măcar să mă *gândesc* la ce este.

"Este." El face semn, iar eu stau, ignorând fiecare instinct de a fugi. Panica amenință să mă sufoce când îmi blochează brațul drept în lanț, apoi face același lucru cu ambele picioare, lăsându-mi umărul dislocat în sling. „Iată unde te las.”

"Tu ce?" Ridoc trage de cătușele de la încheieturi, dar acestea nu cedează.

„Voi citi rapoartele și vă voi da sfatul meu înainte de examen”, ne spune el. „Dar am învățat cu mult timp în urmă că nu încurajează tocmai încrederea între cadeți și profesori dacă noi suntem cei care facem interogatoriul.” Se uită la fiecare dintre noi pe rând. „Amintește-ți ce ai

fost învățat. Vor încerca să vă despartă, să vă întoarcă unul împotriva celuilalt sau să vă facă să credeți că vorbirea este un act de milă. Utilizați strategiile din lectura dvs. Rezemați-vă unul pe altul. Voi fi chiar lângă intrare. Dacă ajungi la mine, câștigi acel plasture. Noroc." Zâmbește de parcă nu ne-ar fi servit doar pentru a fi bătuți, apoi pleacă.

„Este acum un moment bun să recunosc că nu am făcut această parte a lecturii?" întreabă Ridoc odată ce suntem singuri.

"Nu!" Rhiannon îi aruncă o privire.

„Violet, ești bine?" întreabă Sawyer.

„Sunt singurul pe scaun, așa că mă simt de parcă sunt unul cu voi, băieți", glumesc, dar cade plat când ușa se deschide în urma mea.

Doi călăreți pe care nu i-am mai văzut până acum – un bărbat, o femeie – intră. Bărbatul ne oferă un zâmbet. „Ei bine, bună ziua. Sunteți cu toții prizonieri selectați pentru interogatoriu, spune el, sprijinindu-se de perete, chiar la îndemâna lui Sawyer. Este mediu, neremarcabil ca înălțime, aspect, chiar și păr. Aș fi putut să trec pe lângă el de duzină de ori în sălile din Basgiath sau în oricare dintre avanposturi și să nu-l bag în seamă. Același lucru este valabil și pentru femeie. E ca și cum a fi de nememorat este necesar pentru job.

Femeia mă înconjoară, un vultur mirosind după slăbiciune. Îmi ridic bărbia, hotărât să nu arăt nimic.

„Fiecare aveți câte o informație de care avem nevoie", spune bărbatul. „Renunță la asta acum și totul se termină. Este la fel de ușor ca asta."

„Harta mea este sub saltea", spune Ridoc.

Îmi cade falca .

„Ah, mergi cu strategia de a începe să minți imediat, ca să nu știe când vei spune adevărul." Bărbatul rânjește. "Buna asta. Dar, din nefericire pentru tine, sigilul meu este asemănător cu al locotenentului Nora și are legătură cu funcțiile tale corporale. În termeni profani, voi ști când minți și tu minți."

Femeia lovește, dosul mâinii ei lovindu-mi obrazul atât de tare încât capul îmi plesnește într-o parte. Durerea izbucnește și clipesc rapid, apoi îmi trec limba peste dinți. Fara sange.

„Unul de argint!"

"Nu acum." Îmi trântesc scuturile ca să-l scutesc de asta.

"Violet!" strigă Ridoc, ridicându-se în lanțuri.

„Sunt în regulă", îi spun, spune-le *tuturor* . Fac ceea ce fac întotdeauna, compartimentez durerea și împing peste ea, forțând un zâmbet. "Vedea? Amenda."

Rhiannon își maschează rapid groaza, dar Sawyer nu se obosește să-și ascundă dezgustul față de răpitorii noștri.

„Ești cel mai slab. De aceea ești primul, spune femeia, disprețul picurând din vocea ei joasă. „Am citit fișierele despre voi toți." Ea se ghemuiește în fața mea, apoi mă privește, atenția ei captându-mi părul, înțepătura de căldură la obraz, care sunt sigur că poartă amprenta mâinii ei și, în cele din urmă, praștia. „Cum a supraviețuit cineva la fel de *fragil* ca tine în primul an?"

— Voi trei ați purtat-o, nu-i așa? spune bărbatul uitându-se la colegii mei de echipă. „Ce povară nedreaptă să-i pui pe primii ani."

„Nu le spune nimic ce pot folosi împotriva noastră”, ordonă Rhiannon.

Femeia râde. „De parcă nu știm deja totul.” Ea stă încet. „Spune-ne secretul pe care îl păstrezi.”

„La naiba.” Mă sprijin și, desigur, mâna ei zboară spre fața mea. De data aceasta, gust de sânge, dar niciunul dintre dinții mei nu este slăbit. Construiesc un zid mental în jurul durere, imaginându-l dispărând sub cutia pe care o construiesc pentru ea, la fel cum fac cu scuturile mele.

„Destul de gura pentru fiica unui general”, rânjește femeia.

„De la cine crezi că l-am luat?”

Fațada ei alunecă și ea zâmbește cu adevărat pentru o bătaie de inimă înainte de a o masca. "Ce zici de asta? Oricare dintre voi renunță la secretul tău și nu-i voi spulbera fața drăguță.”

„Va fi nevoie de mult mai mult decât atât pentru a ne distruge”, spune Rhiannon.

„Nu aș putea fi mai de acord. Nu vă uitați, le spun colegilor mei de echipă, apoi pregătiți-vă.

Ea lovește din cealaltă parte, lovind mai sus, iar obrazul meu explodează. Cel puțin așa se simte. Valul inițial mă strânește greață, apoi se risipește într-o pulsație surdă. Vederea din ochiul drept mi se estompează și ceva umed se prelinge pe obrazul meu.

„Poate că nu e cheia”, spune femeia, dându-se înapoi de la mine și îndreptându-se spre ceilalți. „Poate că v-ați săturat și să fiți nevoiți să duceți greutatea ei fragilă.” Ea înclină capul lui Ridoc în sus. „Sau poate că e puternică doar pentru ea însăși.” Ea îl lovește cu pumnul în față. Sângele și saliva au lovit peretele de lângă el.

Furia depășește durerea și încerc să mă legăn înainte, dar nu numai că am brațele și picioarele legate, ci și scaunul este înșurubat de podea.

Se uită peste umăr la mine. „Ai puterea să o faci să se oprească.” Ea lovește din nou.

Închid ochii și îmi doresc să pot închide urechile când îi aud mormăitul după următorul pumn. Și următorul. Și următorul. Când deschid ochii — corectare, *ochi* , cu toții am primit o lovitură.

„Lasă-i să stea cu asta un minut”, sugerează bărbatul. „Se vor înmuia în câteva ore.” Femeia este de acord și ne părăsesc, închizând ușa, dar nu și trapa de la fereastră.

„Ei bine, asta naibii de naiba.” Sawyer scuipă sânge pe podea.

„Violet, ochiul tău...” spune Rhiannon încet.

„Se umflă închis, nu cade.” Ridic din umeri cu umărul meu bun.

„Dacă aceasta este deschiderea lor, ce urmează?” întreabă Ridoc. Obrazul îi este despicat larg.

„Vor încerca să ne întoarcă unul împotriva celuilalt”, răspunde Rhiannon. „Nu ne spargem. De acord?"

"De acord." O spunem cu toții.

Partea cea mai rea nu este durerea sau ochiul umflat. Sunt orele de așteptare, de a nu ști când se vor întoarce și vor plăti mai rău. Și apoi vine și mai rău și ne lasă pe toți cu mai multe vânătăi în diverse locuri.

Sunt destul de sigur că ultima lovitură l-a lăsat pe Sawyer să aibă o contuzie.

Fără ferestre, este imposibil să știm cât mai trebuie să rezistăm când nu știm cât este ceasul...

"Cât este ceasul?" îl întreb pe Xaden, ridicându-mi scuturile doar cât să pot comunica.

„Aproape miezul nopții”, răspunde el. *"Tu esti-"*

„Nu termina întrebarea asta. Știi ce se întâmplă aici jos.”

„Da. Fac."

„E aproape miezul nopții”, le spun celorlalți încet. „Mai avem toată noaptea de plecat.”

— Tairn ascultă clopotele? întreabă Sawyer, întorcându-și fața spre brațul lui înlănțuit pentru a curăța o parte din sânge.

„Nu exact...”

Ușa se deschide și bărbatul intră purtând o cană de cositor. „Cui îi este sete?” Se lasă jos în fața lui Sawyer, blocându-mi vederea asupra feței lui. "Este chiar aici. Și nici măcar nu trebuie să-mi dai secretul tău. Trebuie doar să-mi spui una dintre cele personale.” El face semn în jos. „Nu contează ca o rupere. Este doar un detaliu personal care nu înseamnă nimic.”

„La naiba.”

"Milă." Bărbatul înclină capul. „Încă nu ți-e destul de sete. Nu vă faceți griji. Vei ajunge acolo.” Se mută la Rhiannon, apoi la Ridoc, apoi la mine. Răspunsurile noastre sunt toate aceleași.

„Grup strâns, nu-i așa?” Frisoane îmi curg pe șira spinării în timp ce Varrish intră, privindu-ne pe toți cu bucurie neîngrădită.

„Sunt, domnule”, spune bărbatul.

Varrish își freacă bărbia cu degetul mare. „De obicei nu renunță cineva la un detaliu personal până acum?”

— Da, domnule.

Mândria îmi arde în spatele coastelor.

Varrish se aplecă și aruncă plasturele verde Iron Squad pe pieptul lui Ridoc.

„Bănuiesc că așa au câștigat asta anul trecut.” Se ridică și oftă. „Acest lucru durează prea mult.”

„Domnule, folosim protocolul standard de interogatoriu”, spune femeia, intrând în cameră.

„Atunci este un lucru bun că sunt aici.” Dispoziția lui veselă mă sperie mai mult decât pumnul femeii. „Acesta este domeniul meu de expertiză – interogatoriu. Și am exact lucrul pentru a le sparge într-un timp record.” Se uită spre hol, apoi își strâmbă degetele. „Intră. Nu fi timid.”

Ochii lui Rhiannon fulgeră, privirea ei sărind din prag către mine. Frica pe care o văd acolo mă lovește ca un pumn în stomac.

„Cred că toți îl cunoașteți pe Wingleader Aetos?”

La câțiva ani, apare o echipă care sfidează toate așteptările. Ei urcă în rânduri, asigură fiecare patch, câștigă fiecare provocare. Și apoi... ei se clatină în mod inexplicabil, apoi cad. Ei îl numesc efectul de epuizare: ard prea repede, prea strălucitori pentru a susține ritmul. Trist, într-adevăr, dar ușor distractiv să-i vezi cum se întorc unul pe celălalt.

—GHIDUL M AIOR A FENDRA _ _ _ LA C UADRANTUL CĂLUȚILOR (EDIȚIA NAUTORIZĂ) _ _ _

CAPITOLUL 24

După câteva pași ies în vedere, iar inima mea lovește podeaua de piatră în timp ce îmi cercetează prietenii, apoi se întoarce spre mine. Ochii i se fac mari în timp ce face bilanțul feței mele vânătate și umflate. "Violet."

„Dain este aici.” Mă întind după Xaden chiar dacă frica mă îngheață pe loc. Acest lucru nu se poate întâmpla. Nu sunt sigur cât de multe știe Dain, dar cu siguranță nu sunt atât de multe ca mine.

"Sunt pe drum." Tonul încordat al vocii lui Xaden este tot ce îmi trebuie ca să știu cât de adânc urmează să ajungă rahatul.

„Nu poți face nimic.” Îmi întăresc scuturile, punând toată energia mea mentală în sarcină și atrăgând putere de la Tairn pentru a le susține, stivuind cărămizile două adânc în jurul Arhivelor mele mentale.

„Nu înțeleg”, spune Sawyer. „De ce este liderul nostru aici?”

„O pledează pentru ea, așa cum a spus Riorson că ar trebui să facă un lider”, răspunde Ridoc, cu speranța în voce. „Nu-i așa?”

„Nu este”, răspund, ținându-mi ochii pe Dain și pe mâinile lui.

„Regulamentul prevede că călăreții trebuie să fie sănătoși înainte de a începe evaluarea interogatoriului”, latră Dain, smulgându-și privirea de la a mea pentru a se adresa lui Varrish. „Cadetul Sorrengail în mod clar *nu este* sănătos.”

Clipesc de surprinsă.

„Un astfel de urmaș al regulilor.” Varrish clacă pe limbă. „Regulamentele spun că ar *trebui* , nu că *trebuie* să fie. Este mai realist că un călăreț ar fi rănit atunci când este capturat.”

"Ce fac eu aici?" cere Dain.

„Testarea unei teorii”. Varrish zâmbește. „Dar în timp ce așteptăm sosirea oaspetelui nostru, ar trebui să exersați cu ea.” El arata spre mine.

Oaspete? Frica mea este înlocuită cu furie. *„Nu veni. Varrish vrea să vadă dacă vrei. Cred că testează amestecul de blocare a legăturilor.”*

„Dacă îți vede memoria, întreaga mișcare este în pericol.”

„Și dacă intri aici, biciuind umbre, el va ști că am ceva de ascuns, iar acesta va deveni un adevărat *interogatoriu. Singura ta opțiune este să ai încredere că m-ai antrenat suficient de bine."* O salvare sună grozav în teorie, dar ne-ar dracu *pe toți* .

„Violet..." Rugătoria din vocea lui aproape mă rupe.

Am împins acea ultimă cărămidă la loc și îl blochez pe Xaden.

„Vrei să..." Dain își ridică sprâncenele.

"Da. Folosește-ți sigilul pe ea. Doar pentru a scoate fraza secretă, desigur.

„Sigilul meu este *clasificat.* "

„Și ea știe deja ce este", spune Varrish, clătinând din cap, de parcă nu e mare lucru. „Nu-i așa? De aceea e atât de supărată pe tine. Ea te învinovățește pentru ceea ce s-a întâmplat cu prietena ei." El merge înainte. „Este uimitor ce poți învăța prin simpla observare."

Dain scutură din cap. „Nu fac asta."

„Atunci pe cine vei exersa pentru a-ți extinde abilitățile dincolo de evenimentele recente? Rămâm fără civili pe aici pentru ca Nolon să se repare, iar dacă crezi că nu a spus restului echipei ei micul tău secret, îi acorzi mult prea mult credit.

Sfinte rahat. În timp ce Carr este profesorul meu, Varrish este al lui Dain. Ce dracu este sigilul vicecomandantului nostru?

Dain se înțepenește, cu ochii cercetându-i pe ai mei.

Nu o neg. Nu pot. Sunt un mincinos de rahat, iar cu cel care găsește minciunile – sau cum se numește sigilul lui – de cealaltă parte a camerei, mai bine îmi țin gura.

„Pentru asta este *făcut sigilul tău* . Tu ești prima linie de apărare, Aetos. Ar putea fi un spion Poromish sau un călăreț cu grifon. Ai putea salva întregul regat doar smulgându-i secretele din memorie." Varrish se uită la mine de parcă aș fi un animal făcut pentru a fi studiat. „Puteți vedea ce sa întâmplat cu adevărat în ziua aceea când cei doi marcați au fost uciși de grifoni, nu-i așa, cadet Sorrengail? Adevărul așteaptă, Wingleader Aetos, și tu ești singurul care îl poți vedea.

Inspira expira. Mă concentrez să-mi stabilesc ritmul cardiac și să țin privirea lui Dain.

— La dracu, mormăie Ridoc. „El ce poate?"

Îmi păstrez atenția pe Dain. Cum poate cineva să fie atât de familiar și totuși atât de străin? Este același băiat cu care m-am cățărat în copaci, același băiat la care am alergat de fiecare dată când ceva nu mergea bine. Dar el este și motivul pentru care Soleil și Liam sunt morți.

„Ai putea învăța ce vede ea în el", șoptește Varrish, apropiindu-se de Dain. „De ce l-a ales pe el în locul tău. Nu vrei să știi? Toate răspunsurile sunt chiar acolo. Trebuie doar să știi unde să ajungi." Trebuie să i-o dau, e la fel de *convingător* .

Războiul din ochii lui Dain îmi strânge gâtul, iar când îmi întinde mâna la față cu ambele mâini, îmi arcuiesc gâtul, aplecându-mă cât îmi permite scaunul.

"Nu." Forțez cuvântul.

"Nu." Îmi repetă încet refuzul, apoi își lasă mâinile în jos, cu privirea căzând de la a mea. „Nu voi participa la evaluarea interogatoriului unui cadet cu o accidentare anterioară", spune el peste umăr la Varrish.

Apoi iese.

Îmi trag aer în piept, aerul trăgând șuierând dincolo de strângerea gâtului și în plămâni.

Ochii lui Rhiannon îi întâlnesc pe ai mei, apoi se închide încet, uşurat.

„Ei bine, a fost dezamăgitor și anticlimactic”, spune Varrish cu prima încruntare pe care am văzut-o vreodată pe fața lui. „Nenorocitul de adept al regulilor. Revenind la tacticile tipice, cred.” Se retrage înainte ca eu să mă sprijin și îmi aruncă un pumn puternic în umărul meu luxat.

Agonia îmi copleșește fiecare simț.

Atunci e doar negru.

Nolon plutește deasupra mea când mă trezesc. Mă ridic din patul de lemn, iar el se dă înapoi.

„Iată-o”, spune el, așezându-se pe scaunul de lângă pat.

"Cât este ceasul?" Arunc o privire prin cameră, zărându-i repede pe Rhiannon, Sawyer și Ridoc stând pe paturi. Nu par mai răniți decât înainte ca eu să leșin.

Înainte ca Varrish să-mi lovească umărul din priză. Cu grijă, rotesc articulația, apoi mă uit la Nolon. Sunt reparat. Mă doare, dar nimic mai mult și văd din ambii ochi.

El dă din cap.

„E dimineață”, răspunde Rhi, îngrijorându-i fruntea. "Cred că."

Mă întind după Xaden, dar calea este din nou opac. El a plecat.

— Vicecomandantul m-a chemat să te vindec. Vocea lui Nolon scade, iar el se aplecă înainte. „Așa că te poate spulbera din nou și din nou până când te rupi. Am ordin să rămân în anticamera pentru restul interogatoriului tău, pe care îl prelungește până mâine.

Groa îmi încordează stomacul gol.

„Este normal?” întreabă Sawyer, aplecându-se spre mine și sprijinindu-și antebrațele pe genunchi.

„Nu”, răspunde Nolon, ținându-mi privirea. — Vrea orice ar fi, știi, Violet. Îmi întinde mâna și mă strânge ușor. „Merită să te ții?”

Dau din cap.

„Merită să-ți vezi colegii de echipă torturați?”

tresar, dar dau din nou din cap.

„Cred că am avut capul îngropat în alte chestiuni de prea mult timp.” Oftă, apoi se ridică. „De ce nu mă duci până la ușă?”

Îmi balansez picioarele peste pat, apoi fac ceea ce îmi cere, urmându-l până la ușa camerei. Rhiannon nu este mult în urmă. „Ar fi bine să găsești o cale de ieșire”, îmi șoptește el înainte de a vorbi prin fereastra deschisă. „Deocamdată am terminat.”

Ușa se deschide și Nolon scapă. „Îl închid”, spune el oricui se află de cealaltă parte. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei prin fereastră în timp ce închide ușa, încuietoarea făcând un clic audibil la loc... dar nu și fereastra.

Rhiannon mă trage în jos și ne ghemuim amândoi.

„M-am gândit la celălalt pacient al meu”, spune Nolon cu dezinvoltură.

"Ce spui despre el?" răspunde Varrish.

„A petrecut din nou noaptea la infirmerie. Sorrengail va trebui să doarmă pentru încă o oră. De ce nu te întorci cu mine și vezi dacă abilitățile tale specifice ar putea fi de folos? S-ar putea să trec cu vederea ceva."

Rhiannon și cu mine schimbăm aceeași privire confuză.

„Crezi că ședințele eșuează?" întreabă Varrish.

„Cred că am făcut tot ce am putut pentru el", răspunde Nolon. „Nu am de gând să stau aici toată ziua și să pierd timpul în timp ce ea doarme..."

„Bine, mergem", răspunde Varrish. „Trebuie să fim rapizi. Ceilalți iau micul dejun."

„Atunci, prin toate mijloacele, să o facem repede."

O clipă mai târziu, ușa anticamera se deschide și se închide.

Eu și Rhiannon stăm încet, apoi privim prin fereastră.

„Cred că suntem singuri", șoptește ea.

"De acord."

„Trebuie să plecăm de aici", le spune Rhiannon băieților. „Cred, sincer, că Varrish ar putea încerca să o omoare pe Violet."

Stomacul mi se răstoarnă. Oh Dunne, ea chiar a *spus* -o.

"Eşti serios?" întreabă Sawyer, cu ochii mari, dar Ridoc rămâne tăcut, cu privirea sărind între mine și Rhiannon.

„M-a împins deja să epuizez o dată", recunosc încet.

O privire trece între băieți și ei se ridică.

„Bine, voi pune întrebarea evidentă", spune Ridoc în timp ce traversează camera. „Ce naiba știi că noi nu știm?"

Arunc o privire între ei trei. „Dacă ți-aș spune – și crede-mă, m-am gândit la asta – voi ați fi cei legați de scaun. Nu sunt pe cale să las asta să se întâmple."

„Poate ar trebui să *ne lași* să decidem ce riscuri suntem dispuși să ne asumăm." Sawyer își pocnește degetele și își dă umerii, uitându-se deja la ușă.

„Magie mai mică nu funcționează la încuietoare", mormăie Ridoc, cu mâna întinsă spre uşă.

— Punct valid, Sawyer. Dar asta…" Eu dau din cap. „Nu este vorba doar despre mine."

„Acum este", spune Rhiannon. „Totul este să te salvezi. Restul ne putem da seama mai târziu. Sawyer, fă-ți treaba."

„Deja pe el."

Ne îndepărtăm din calea lui, iar el își ridică mâinile spre fiecare dintre balamale. Degetele îi tremură și balamalele fumează, apoi se topesc. Metalul fierbinte se scurge pe marginile ușii în timp ce lucrează.

„Repede, înainte de a ne suda accidental aici", spune Ridoc.

„Nu văd că topești nimic", răspunde Sawyer de unde stă ghemuit, transpirația îi curge fruntea în timp ce topește ultima balama.

Ușurarea aproape că îmi scoate genunchii. Vom reuși!

Ușa se clătina, iar Rhiannon și cu mine ne aruncăm spre tipi, amândoi ridicându-ne mâinile peste ei. Lemnul îmi lovește palmele, trimițând un zgomot de durere prin umărul meu recent reparat în timp ce prindem ceea ce pare cea mai grea ușă făcută vreodată.

"Mișcare!" strigă Rhiannon.

Băieții se grăbesc afară de sub ușă, apoi ne ajută să o coborâm pe podea.

„Ar trebui să ne gândim să părăsim cadranul”, glumește Ridoc în timp ce trecem peste ușă și ieșim din cameră. „Am fi niște hoți nebuni.”

„Cu dragoni”, este de acord Sawyer.

„De neoprit”, spune Ridoc cu un rânjet.

Ne oprim la birou doar suficient de mult pentru a ne recupera armele. Mă simt puțin mai puțin panicat, mai puțin vulnerabil cu fiecare lamă pe care o învelesc.

"Gata?" întreabă Rhiannon, strângându-și sabia scurtă.

Cred că nu sunt singurul care disprețuiește să se simtă neajutorat.

Dăm cu toții din cap, apoi ne îndreptăm spre ușa principală. Speranța trăiește o milisecundă.

„Este același tip de lacăt. Magia mai mică nu funcționează,” clocotește Sawyer, întinzând deja mâinile.

„Eu nu...” Căldura mă înțepătură de-a lungul coastelor. Este același sentiment pe care îl am când trec prin secțiile de la ușa mea. Mă uit în jos și mă uit. Pumnalul cel mai apropiat de mânerul ușii este fierbinte și... furnică. O trag din teacă, lovind de mânerul ușii în timp ce îmi trec degetul mare peste pomul decorativ.

Metalul se lovește de metal și ne întoarcem cu toții pentru a privi încuietoarea.

"Ce naiba?" Sprâncenele lui Sawyer sar.

"Nu știu. Asta e imposibil." Cuțitele nu deschid încuietori. Dar căldura și senzația de furnicături au dispărut.

„Cineva nu se mai holba și încearcă nenorocita de ușă!” ordonă Rhi.

Întinzând mâna spre mâner, îmi țin respirația în timp ce zăvorul se apasă. Eu trag. Ușa se deschide. „La dracu’. Este o coincidență. Trebuie sa fie. Magia nu este legată de astfel de obiecte.

„La dracu mai târziu, scapă acum”, spune Rhi. "Merge!"

"Dreapta." Îmi învelesc lama și deschid ușa.

Dacă am alege vreodată să invadăm teritoriul inamic – ceea ce nu facem – aș alege-o pe Zolya ca primă țintă. Scoateți Cliffsbane Academy și eliminați *ani* de călărești de grifon într-o lovitură.

—T ACTICS , M EMOIR PERSONAL _ _ DE L IEUTENANTUL L YRON P ANCHEK

CAPITOLUL 25

WCursa din peșteră și în aerul dimineții, soarele răsărit lovindu-ne în față. Ridicându-ne mâinile pentru a ne proteja ochii, alergăm înainte în iarba până la genunchi care se întinde pe distanța de la stânci până la copaci.

„De unde ai cuțite alea?” întreabă Rhiannon când suntem la jumătatea drumului de linia de stejari.

„Xaden.” Nici măcar nu-mi trece prin cap să mint. „Le-a făcut pentru mine...”

„Ei bine, aceasta este o încântare neașteptată”, spune profesorul Grady din spatele nostru.

Ne învârtim și eu trag două pumnale. Prefer să-l vizitez pe Malek decât să mă întorc în camera aceea. Dar voi... pentru examenul final.

„Gândește-te la asta mai târziu”, îi comandă Tairn.

„Sunt bine, mulțumesc că ai întrebat.”

"Desigur ca esti. Am ales bine.”

Profesorul Grady rânjește și își lasă cana jos în timp ce se ridică de pe scaunul care se află la câțiva metri distanță de ușă, lângă stânca stâncoasă.

Rhiannon merge înainte, ridicându-și sabia în poziție de atac cu brațul drept și întinzând mâna stângă. „Vom lua acel plasture acum.”

...

Dain nu ma priveste in ochi niciodata in urmatoarele zile si nu fac efort sa vorbesc cu el. Ce aș putea să spun? *Vă mulțumesc că ați făcut singurul lucru decent și nu mi-ați încălcat intimitatea?*

„Spun doar că să-ți petreci fiecare weekend zburând pentru Samara sau să stai ascuns în camera ta cu Riorson nu este bine pentru tine”, spune Ridoc în timp ce urcăm scara aripii academice, cu mulțimea îndreptată spre Battle Brief.

„Spre deosebire de...” Mă uit la el și tresar. Obrazul lui este încă negru și albastru.

Mulțumită lui Nolon, nu am niciun semn pe mine. Este orice altceva decât echitabil.

Am pierdut un prim an, Trysten, la antrenamentul Gauntlet în timp ce eram la interogatoriu și am ratat formația în care i-au spus numele și pe lista morții. Nici asta nu este corect.

„Fiind un al doilea an obișnuit și petrecând ceva timp explodând puțin aburi din când în când", răspunde Sawyer pentru Ridoc din partea cealaltă a mea. De la interogatoriu, colegii mei de echipă abia m-au lăsat din vedere.

„Sunt bine", le spun amândurora. „Așa se întâmplă atunci când dragonii împerecheați se leagă de călăreți în diferiți ani." Peste douăzeci și patru de ore, voi fi în șa în drum spre Xaden.

„De aceea, de obicei , *nu* o fac", mormăie Ridoc.

„Prima echipă a pierdut pe cineva", spune Rhiannon, venind în spatele nostru când ajungem la etajul doi. „Tocmai au ieșit din interogatoriu acum aproximativ o oră. Numele lui Sorrel va fi pe lista morții mâine."

Inima imi scade. Evaluarea interogatoriului a durat acum doi ani doi.

„Fata cu abilitățile de a-și arunca fundul?" Sawyer se uită cu gura căscată la Rhiannon în timp ce se îndreaptă între noi.

— Da, spune ea încet.

Un cadet scrib trece pe lângă, dar nu văd cine este cu gluga sus. E ciudat. De obicei, ei sunt doar în cadranul pentru numărul de morți sau ori de câte ori Markham are nevoie de oameni suplimentari.

„S-a rupt?" întreabă Ridoc. „Sau au spart- *o* ?"

„Eu nu..." Cuvintele lui Rhiannon se opresc scurt, la fel și noi atunci când două echipe din Prima Aripă se îndepărtează de perete și se îndreaptă în calea noastră. „Te putem ajuta?"

Toți sunt în al doilea an. Îmi las mâinile în lateral, aproape de pumnale. „Ați scăpat băieți, nu?" întreabă Caroline Ashton, coborând vocea. „Asta este ceea ce spun oamenii despre noul patch". Ea se bate lângă propriul umăr, unde purtăm acum un petic circular, argintiu, cu o cheie neagră.

„Este un patch clasificat", spune Sawyer.

„Vrem doar să știm cum ai făcut-o", șoptește Caroline în timp ce mulțimea se împinge pe lângă noi pentru a ajunge în sala de briefing. „Zvonul este că le-a luat un toată ziua să resetați camera de interogatoriu după voi.

Faptul că ea îi numește o cameră și nu *camere* , îmi spune că nimeni nu vorbește cu adevărat.

„Tot ce vă putem spune este același sfat pe care vi l-ați dat deja. Nu spargeți", le spune Rhiannon.

„Rămâneți împreună", adaug, ținând privirea lui Caroline chiar și atunci când o îngustează asupra mea.

„Nu ar trebui să fiți cu toții în Battle Brief?" întreabă Bodhi, cu vocea bubuitoare când vine în spatele nostru. O privire le trimite pe celelalte echipe să se grăbească spre uşă.

„Tairn mi-a spus că a simțit că Sgaeyl s-a supărat *foarte mult* noaptea trecută", îi spun peste umăr lui Bodhi în timp ce continuăm mersul. „Ar trebui să știu ceva despre?"

„Nu de care să fiu conștient." Ne despărțim în timp ce trecem prin ușile duble largi în camera de informare.

Eu și colegii mei de echipă începem să coborâm treptele, dar ceva este în neregulă. Zumzetul obișnuit al sălii de ședințe se apropie de un hohot de murmure și exclamații directe, în timp ce cadeții ridică ceea ce par a fi pliante aflate pe fiecare scaun.

"Ce se întâmplă?" întreabă Ridoc.

„Nu sunt sigur”, răspund eu în timp ce ocolim primii cadeți din rândul nostru și ne găsim drumul către locurile noastre.

Iau jumătatea de coală de pergament de pe scaun și o răsturn în timp ce colegii mei de echipă fac același lucru.

Mi se slăbesc genunchii când citesc titlul.

ZOLYA CADERE ÎN FOC DRAGON

AL TREILEA CEL MAI MARE ORAȘ DIN PROVINCIA BRAEVICK A CĂZUT ÎN DRAGONII DE FOC ALBASTRU ȘI CALĂRĂTORII LOR. DEȘI ORAȘUL ȘI DRIFTELE SAU AU LUPTE CURIOS, LUPTA DE DOUĂ ZILE S-A sfârșit cu ÎNFRINGERE POROMISH. TOȚI CARE NU AU EVACUAT AU PIERIT. SE ESTIMATĂ ZECE MII DE VIEȚI AU FOST PIERDUTE, INCLUSIVĂ GENERALUL FENELLA, COMANDANTUL FLOTEI DE GRYPHON A lui BRAEVICK. TOATE RUTELE COMERCIALE CĂTRE ORAȘ AU FOST BARICADATE PENTRU A PREVENI PIERDERI DE VIEȚI ULTERIORI.

Acum două zile.

Mâna îmi tremură și mă răsucesc spre fundul camerei, privirea îmi sărind de la un al treilea an la altul până îi găsesc pe Bodhi și Imogen.

„O, Doamne,” șoptește Rhiannon lângă mine.

Bodhi și Imogen schimbă o privire panicată, apoi privirile noastre se ciocnesc. Ce naiba ar trebui să facem? Clătinarea încordată a capului a lui Bodhi îmi spune că nici el nu știe.

Mi se pare prudent să atrag cea mai mică atenție asupra mea, așa că mă întorc pentru a înfrunta harta și mă alunec pe scaun.

"Este real?" întreabă Sawyer, răsturnând pergamentul pentru a-l examina.

„Pare... real?” Ridoc se scarpină pe ceafă în timp ce stă. „Este acesta un fel de test pentru a vedea dacă putem discerne pliantele oficiale de proclamare de propagandă?”

— Nu cred, spune Rhiannon încet, uitându-se la mine.

Dar ochii mei sunt fixați pe podeaua îngropată și pe profesorul Devera, căruia tocmai i s-a înmânat un pliant.

Te rog să fii cine cred că ești.

Ochii i se fac mari, dar ii vad doar pentru o secunda inainte sa se intoarca cu fata spre harta, cu capul intors pe spate. Aș paria că viața mea se uită exact acolo unde sunt eu acum, la micul

cerc de la poalele Munților Esben de-a lungul râului Stonewater, care marchează locul în care se află *Zolya* . Este poate un zbor de patru ore de la granița noastră.

"Violet?" Vocea lui Rhiannon se ridică, de parcă nu ar fi prima dată când îmi spune numele.

„Care este toată agitația de azi dimineață?” Markham strigă peste sala de ședințe în timp ce coboară treptele. Cineva îi întinde un pliant.

"Ce crezi?" întreabă Rhiannon.

Arunc o privire de la sprâncenele încruntate ale colegului meu de echipă către prospect și forțesc vuietul din urechi să se liniștească în timp ce studiez rapid pergamentul. „Pergamentul arată ca al nostru, dar personal nu am văzut vreunul făcut în afara graniței. Tiparul este standard pentru fiecare tiparnă pe care am văzut-o vreodată. Nu există foci, Navarian sau Poromish.” Îmi trec degetul mare peste literele mai mari, care se defilează, ale titlului, pătând cerneala. „Are mai puțin de douăzeci și patru de ore. Cerneala nu s-a vindecat.”

„Dar este *real* ?” Sawyer își repetă întrebarea anterioară.

„Șansele ca cineva să tragă toate aceste pliante de la graniță sunt aproape deloc,” îi spun. — Deci, dacă întrebi dacă a fost tipărit în Poromiel...

Capul mi se ridică și văd fața lui Markham înroșită în timp ce îi spune ceva lui Caroline Ashton pe culoar. Ea sare de pe scaun și aleargă în sus pe scări, dispărând pe ușă.

„A fost tipărit aici”, șoptesc eu, cu frica răsucindu-mi stomacul în noduri. Cine a făcut-o este la fel de bun ca mort dacă a lăsat vreo urmă.

„Deci nu este real.” Sawyer își ridică sprâncenele, pistruii de pe frunte dispărând în șanțurile pielii.

„Doar pentru că este tipărit aici pentru difuzare publică nu înseamnă că ceea ce este pe el nu este real”, explic, „dar nici nu înseamnă că este.”

„Nu am face asta”, argumentează Sawyer. „Nu avem cum să trimitem o revoltă pentru a anihila un oraș de civili.”

"Atenţie!" strigă Markham, cu pașii bătut în timp ce coboară treptele.

Zgomotul nu se risipește.

„Dacă cineva încerca să aducă știri, ar trimite un pliant ca acesta la tipar pentru a fi aprobat de scribi”, le spun repede colegilor mei de echipă, știind că timpul nostru este scurt. „Odată aprobat, ar dura ore pentru a seta blocurile pentru a fi tipărite, cu excepția cazului în care mai mulți scriitori au lucrat la el. Dar asta nu este oficial. Nu există nici un sigiliu. Deci, fie este fals și tipărit doar pentru această clasă – ceea ce înseamnă *multă* muncă – sau este real... și nu este aprobat.” Este exact ceea ce aș spune dacă nu aș ști adevărul și, să fiu sincer, nu sunt sigur că acest prospect *este* adevărul.

„Călăreți!” strigă Devera, întorcându-se spre noi. "Liniște!"

Camera tace.

Markham e acum în fața sălii de clasă, cu trăsăturile învățate într-o mască de seninătate, în timp ce stă lângă profesorul Devera. Dacă nu l-aș cunoaște mai bine, aș spune că aproape că se bucură de haos, dar eu știu, și își freacă degetul arătător de degetul mare.

Indiferent ce va spune în continuare, acesta nu era planul lui.

„Aparent” – ne face un gest, cu palma în sus – „nu suntem pregătiți pentru exercițiul de astăzi. Aveam să continuăm discuția noastră despre propagandă, dar acum văd că ți-am supraestimat capacitatea de a judeca o imprimare simplă ca aceasta fără isterie.” Insulta este rostită într-un monoton lipsit de emoție.

Deodată, mă simt din nou la cincisprezece ani, valoarea mea de sine determinată de părerea acestui om despre intelectul și controlul meu.

"La naiba." Ridoc se lasă pe scaun. „Este... dur.”

— Ăsta e Markham, spun eu încet. „Crezi că doar călărețiipot fi vicioși?

Cuvintele sunt la fel de capabile să eviscereze pe cineva ca o lamă, iar el este un maestru.”

„Dacă am făcut asta și cineva a scurs informațiile?” întreabă Rhiannon, aruncând o privire în direcția mea. „Îl cunoști mai bine decât noi. Care este următoarea lui mișcare?”

„În primul rând, nu cred că am viza civilii de peste graniță.” Acesta este adevarul. Pur și simplu nu vom face nimic pentru a-i ajuta. „Dar dacă nu a tipărit pliantele, va discredita, va devia, apoi va distrage atenția.”

„Așa cum sunt, avem două chestiuni mult mai presante de discutat”, spune Markham, cu tonul încă rece. „Deci, acum vei trece toate piesele de propagandă către stânga, unde vor fi adunate pentru a le discuta într-o zi în care vei fi capabil să fii rațional.”

O undă trece peste cameră în timp ce toată lumea se grăbește să facă ceea ce el cere. Sunt reticent să-l las pe al meu să plece, dar nu merită să atrag atenția.

Profesorul Devera îl pliază pe al ei cu mișcări rapide și precise și îl pune în buzunar.

"Sincer." Markham scutură din cap. „Ar fi trebuit să fi putut observa acele pliante ca propagandă în câteva secunde.”

Discredita. Trebuie să recunosc, e bun. Stivele ajung la capetele rândurilor, iar apoi cadeții le dau înainte, grămada crescând și crescând pe măsură ce coboară spre podea.

„Când, în istoria Navarrei, am zburat vreodată o revoltă formată doar din dragoni albaștri?” Ne privește de parcă am fi copii. De parcă am fost găsiți lipsiți.

Inteligent. E atât de inteligent. Cu pliantele colectate, fiecare cadet din sală va pune la îndoială formularea exactă. Fiecare cadet, cu excepția călăreților care cunosc semnificația întregului paragraf s-a rezumat la plasarea cuvântului *foc* .

„Dar așa cum am spus.” Markham bate din palme si ofta. „Vom reveni la această lecție când vom fi pregătiți. Chiar acum, prima noastră ordine de lucru este aici și sărbătorirea este în ordine.”

Deviația completă. Distragere a atenției.

„Nu eram sigur că va veni această zi, de aceea sper că ne veți ierta că ținem secrete lunile de muncă grea a colonelului Nolon. Nu am vrut să vă dezamăgim dacă nu ar putea realiza ceea ce va fi, fără îndoială, cea mai mare realizare a oricărui reparator din istoria noastră.”

Nu ai vrut să ne dezamăgești? Abia reușesc să nu-mi dau ochii peste cap.

Markham ridică mâna spre prag și zâmbește. „A fost zdrobit sub greutatea unui munte în urmă cu câteva luni, dar Nolon a reparat os după os pentru a-l readuce în cadranul tău.”

Zdrobit sub greutatea unui munte? Nu poate fi. Stomacul meu se scobi, iar zgomotul camerei se înăbușește sub zgomotul propriului meu sânge care îmi trece prin urechi până la cadența unei tobe.

„Niciodată”, spune Ridoc, spărgând din panica mea.

„Tairn?” Nu mă pot convinge să privesc.

„Verific acum.” Tonul tăiat și încordat îmi amintește de Resson.

„Alăturați-vă mie pentru a-i primi înapoi pe colegul tău călăreț, Jack Barlowe!” Markham aplauda. Întreaga sală de briefing se alătură, cele mai puternice urale venind din First Wing, în timp ce două figuri coboară scările.

A respira. În. Afară. Îmi forțesc aerul să treacă prin plămâni în timp ce Rhiannon mă prinde de mână și ține strâns.

„El este”, spune Rhiannon. „Este cu adevărat *el* .”

„Ai doborât o stâncă întreagă pe fundul lui dezlănțuit.” Sawyer aplauda încet, dar este doar pentru spectacol. „Cum naiba a mai rămas ceva de reparat?”

Târându-mi privirea spre stânga, îmi fac în sfârșit curajul să mă uit.

Același cadru voluminos. Același păr blond. Același profil. Aceleași mâini care aproape m-au omorât în timpul unei provocări de anul trecut... înainte să-l ucis în timpul Jocurilor de Război, prima dată când mi-a aprins sigilul.

El se întoarce cu câteva rânduri în jos, trecând pe lângă alți anii doi, în timp ce Caroline Ashton îl escortează înapoi la echipa sa. Totul are sens acum. Secretul. Ea în vizită la infirmerie. epuizarea lui Nolon.

Jack pivotează când ajunge la un scaun gol, întorcându-se încet și dând din cap în timp ce aplauzele continuă. Expresia de pe chipul lui este aproape umilă, ca un bărbat care a primit o a doua șansă pe care cu siguranță nu o merită, apoi se învârte, uitându-se în sus rândurile pentru a mă găsi.

Ochii albaștri glaciali îi întâlnesc pe ai mei. Orice îndoială pe care am avut-o moare de o moarte rapidă. Este el. Inima îmi sare în gât.

„Poate și-a învățat lecția?” Vocea lui Rhiannon se înalță cu o speranță goală.

„Nu”, spune Ridoc, lăsându-și mâinile să cadă în poală. „Cu siguranță va încerca să te omoare. Din nou."

Menders nu sunt vindecători. Vindecătorii sunt legați de Codul lui Chricton, au jurat să ajute la nevoie și să nu rănească niciodată o inimă care bate. Menders sunt călăreți. Sunt doar jurați pentru Codex. Ele pot aduce la fel de ușor rău ca și vindeca.

—GHIDUL MODERN AL M AIOR F REDERICK _ _ _ PENTRU SĂNĂGINI _

CAPITOLUL 26

„Nu ajut!” Rhiannon șuieră în timp ce ne uităm cu toții la Jack-al naiba-Barlowe. Un zâmbet mic, aproape blând, îi curbe gura pentru o clipă, iar noi tăcem în timp ce el dă din cap spre mine, apoi își îndepărtează privirea repede înainte de a se așeza.

„Ce dracu a fost asta?” întreabă Ridoc.

"Nu am nici o idee." Este prima dată de când Parapet mă privește cu orice altceva decât cu pură răutate.

— *El este,* mârâie Tairn. *„Baide a ţinut ascuns adevărul în aceste luni.”*

„Pot să-l văd.” Aș întreba cum dracu’ ascunde un dragon ceva în Vale, dar nici Andarna nu este tocmai cunoscută.

„Fii conştient de el tot timpul”, avertizează Tairn.

Rhiannon îmi strânge mâna în timp ce se mișcă pe scaun. „Poate că câteva luni de moarte l-au schimbat.”

"Pot fi." Ochii lui Sawyer se îngustează în timp ce se uită la găurile din ceafă a lui Jack. „Dar cred că ar fi mai bine să-l ucidem din nou.”

„Sunt dezamăgit cu acel plan”, este de acord Ridoc.

„Hai să ne concentrăm să fim cu ochii pe el”, sugerez, forțându-mi vocea să treacă de nodul din gât, când aplauzele se sting în cele din urmă, permițându-mi să-mi pun gândurile în ordine.

Jack este în viață. Amenda. Nu este cel mai rău lucru cu care m-am confruntat anul trecut. Am dat jos nu numai una, ci două venin. Am distrus o întreagă hoardă de wyvern cu Xaden. Poate că Jack s-a schimbat. Poate că nu a făcut-o. Oricum, sigila mea și abilitățile corp la corp s-au îmbunătățit doar și mă îndoiesc că s-a luptat la infirmerie.

Ridoc, Sawyer și Rhiannon se uită la mine de parcă ar fi șansa să îmi crească o coadă și să încep să trag foc în orice secundă. „Sunt în regulă”, le spun. "Serios. Nu te mai holba." Nu am opțiunea de a nu fi în regulă.

Îmi aruncă priviri sceptice în diferite grade, apoi cu fața în față.

Markham își drese glasul. „Acum, la a doua noastră chestiune de afaceri pentru o oră.” Se uită la profesorul Devera.

„Ieri seară, a avut loc un atac fără precedent asupra unuia dintre cele mai mari avanposturi ale noastre”, spune ea, cu umerii îndreptându-se în timp ce scanează camera.

"Din nou?" mormăie Rhiannon. „Ce naiba se întâmplă acolo?” Ea îmi eliberează mâna și începe să ia notițe.

Un murmur se ridică printre cadeți.

Concentrează-te. Trebuie să mă concentrez.

„Și asta, cadeți, nu este o presupunere. Fara propaganda. Niciun joc.” Ultimul cuvânt este spus cu o privire piezișă către Markham. „Este fără precedent nu numai prin apropierea sa – nu am mai avut avanposturi atacate atât de aproape unul de altul – ci și pentru că a implicat trei deplasări.” Ea își ridică bărbia ascuțită.

Ridic privirea spre hartă, forțându-mi mintea să lucreze. Pelham lângă granița Cygni este prima mea presupunere, dar Keldavi – de-a lungul graniței Braevick – este aproape de secundă după ce aproape că a căzut săptămâna trecută. Poate că zburatorii ne recunosc slăbiciunile.

„Au atacat-o pe Samara puțin după apusul soarelui, în timp ce cea mai mare parte a revoltei încheia patrularea zilei.”

Respirația îmi îngheață în plămâni și inima îmi bâlbâie. Ea are toată atenția mea nedivizată. Cui îi pasă dacă Jack Barlowe stă sub mine sau dacă zboară ziare cu știri Poromish? Nimic din toate acestea nu contează mai mult decât ceea ce va spune profesorul Devera.

Sunt vii. Trebuie să fie.

Nu pot începe să înțeleg o lume fără Mira... și Xaden? Inima mea nu poate înțelege posibilitatea.

Doamne, furia lui Sgaeyl. Îmi las scuturile complet, căutând o legătură pe care oricum n-aș fi în stare să o simt de aici de departe. Totuși, caut.

„Tairn?” Întind mâna, dar anxietatea îmi inundă fluxul sanguin, copleșind orice gând logic. Nu este al meu, dar poate la fel de bine să fie. Inima începe să-mi bată cu putere, iar coastele îmi închid plămânii.

„Avanpostul a fost apărat cu succes de cei trei călăreți care *nu erau* în patrulare. Victoria lor este deloc uluitoare. În timp ce niciun călăreț nu a fost ucis în atac” – privirea ei se fixează asupra mea – „a fost un călăreț grav rănit.”

Nu. Negarea este ascuțită și rapidă.

Furia și teroarea îmi curg prin vene.

Profesorul Devera își ridică mâna și se scarpină pe partea stângă a gâtului înainte de a privi în altă parte. „Ce întrebări ai pune?”

Partea *stângă* a gâtului ei.

Chiar acolo unde este relicva lui Xaden.

Mira e în regulă, dar Xaden... Nu pot fi aici. Este imposibil să fiu aici când trebuie să fiu acolo. Nu există realitate în afara faptului că sunt acolo. Aici nu înseamnă nimic. Nu există.

"Trebuie să plec." Îmi iau geanta de pe podea și îmi trec cureaua peste umăr.

„A fost spart avanpostul?” întreabă cineva din fața mea.

„Vi?” Rhi se întinde spre mine, dar deja stau în picioare, coborând rândul spre scară.

„Cadet Sorrengail!” strigă profesorul Markham.

Nu am timp să-i răspund în timp ce urc scările. Nicio lume în afara impulsului imposibil de ignorat care mă propulsează în sus. Corpul meu nici măcar nu este al meu pentru că nu sunt aici.

„Cadet Sorrengail!” țipă Markham când ies din sala de informare. „Nu ai concediu!”

„Du-te în curte”, îmi bubuie Tairn prin minte.

Suntem pe aceeași pagină, niciunul dintre noi nu este dispus să aștepte să merg la câmpul de zbor. Nu contează dacă dorința incontrolabilă vine de la mine sau de la Tairn, nu atunci când amândoi avem nevoie de același lucru.

"Violet!" strigă cineva după mine. Bootsteps alergă pe hol.

Jack Barlowe este în viață. Îmi scot un pumnal din teaca coapsei și mă învârt spre amenințare.

„Uau!” Bodhi ridică o mână, cealaltă ținându-și rucsacul. „Nu vreau să mori înghețat în zborul acolo.” Își smulge geaca de zbor din rucsac și mi-o dă.

"Mulțumesc." Iau jacheta cu mișcări care nu par ca ale mele. El are dreptate. M-aș fi urcat pe Tairn fără jachetă. Cel puțin îmi port ochelarii de zbor în geantă tot timpul. „Nu pot sta. Nu pot explica. Nu pot fi aici.”

„Este Tairn.” El dă din cap. "Merge."

Eu merg.

Până la al treilea an, un călăreț trebuie să obțină controlul deplin și complet asupra scuturilor sale. În caz contrar, în momentele de stres extrem, ei sunt susceptibili să fie nu numai influențați de emoțiile dragonului lor, ci și controlați de acestea.

—GHIDUL C OLONELULUI K AORI _ _ _ _ TO D RAGONKIND

CAPITOLUL Douăzeci și șapte

Și când aterizăm la Samara chiar înainte de căderea nopții, sunt o mizerie agitată și frenetică. Nu mă pot convinge să-mi pese de orice pedeapsă care mă așteaptă la Basgiath. Mă voi descurca pe orice pedeapsă pe care Varrish vrea să o ofere.

Mi-am petrecut fiecare minut al zborului de opt ore încercând să-mi separ sentimentele de ale lui Tairn, dar nu pot, iar el este definitiv în modul primar.

El trebuie să fie motivul pentru care am o groapă goală în stomacul meu care amenință că va devora orice gând logic dacă nu-l privesc pe Xaden în următorul minut. Este disperarea lui Tairn de a-l vedea pe Sgaeyl nevătămat, făcându-mi inima să bată cu putere, nu propria mea grijă pentru Xaden. La urma urmei, dacă ar fi fost la ușa morții, Sgaeyl ne-ar fi spus odată ce am zburat suficient de aproape pentru ca ei să poată comunica. Cel puțin asta îmi spune partea logică abia funcțională a creierului meu.

Toate acestea sunt Tairn. Dar dacă nu este? Cât de grav a fost rănit Xaden?

Poate că Sgaeyl i-a spus lui Tairn că Xaden trăiește și am putut să văd cât de rău a fost pentru mine, dar încă număr fiecare secundă necesară gardienilor pentru a ridica grila. Securitatea sporită este un protocol și complet rezonabil, având în vedere atacul de ieri, dar fiecare clipă care pica pe ultimul meu nerv.

Doar pentru că știu logic că Tairn încă îmi inundă emoțiile nu înseamnă că le pot controla.

În clipa în care grila este suficient de înaltă pentru ca eu să mă scufund, o fac. Pentru o dată, mărimea mea funcționează în avantajul meu. Sunt în avanpost înainte de a fi chiar a un sfert de drum deschis.

Haosul organizat domnește în interior. Bucăți de zidărie, de la jumătatea dimensiunii mele până la dublu, erau împrăștiate în curte și o privire rapidă în sus este tot ce este nevoie pentru a vedea de unde au căzut. Există urme de arsuri și pe peretele de nord. Zburatorii trebuie să fi spart perimetrul.

Vindecătorii lucrează la o stație de triaj la capătul sudic al cetății, zona din jurul lor densă de infanterie rănită. Dar nu există uniforme negre printre albastru. Nici crema.

"Violet?" strigă Mira, ieșind de pe scara de nord-vest despre care știu că duce la camera lor de operații. Fără șchiopătare, fără praștii, fără sânge pe care să-l văd. E în regulă. Așa cum a spus Devera, doar unul a fost rănit și nu este Mira.

"Unde este el?" Îmi smulg ochelarii de zbor din vârful capului și îi bag în geantă fără să-mi rup pasul.

"Ce faci aici?" Ea mă prinde de umeri, privindu-mă cu inspecția ei obișnuită. „Nu ar trebui să ajungi până sâmbătă."

„Ești nevătămat?"

"Da." Ea dă din cap. „Nu am fost aici. Eram în patrulare."

„Bine, atunci spune-mi unde este." Tonul meu se ascuți în timp ce privirea mea se balansează sălbatic, căutându-l. La naiba, nici măcar nu-l simt cu Tairn care trece peste tot.

„Nu ai concediu, nu? Doamne, vei fi atât de dracu când te vei întoarce." Ea oftă. Trebuie să i-o dea Mira, ea nu duce bătălii pe care nu le poate câștiga. „Este în sala de antrenament. Din câte am auzit, omul tău este motivul pentru care încă avem un avanpost."

El nu este al meu. Nu chiar.

"Mulțumesc." Mă întorc de la ea fără un alt cuvânt și mă îndrept spre sala de antrenament. O iubesc, sunt recunoscător că e în regulă, dar toate acestea sunt îngropate sub disperarea care mă zgârie în suflet de a pune ochii pe Xaden.

Cetatea este ocupată cu eforturi de recuperare, dar holul către sala de sport este pustiu. De ce l-ar fi dus la sală pentru recuperare? Nu poate să urce treptele în camera lui? Acea groapă din stomacul meu se adâncește. Cât de grav este rănit?

Magul luminează mai mult decât să compenseze lumina de seară pe moarte din afara celor trei ferestre supradimensionate când intru în sală. Dar cu siguranță nu există o infirmerie improvizată aici.

Aștepta. Ce? clipesc.

Xaden este pe saltea în uniforma lui de sparring cu mâneci scurte, care îmbrățișează mușchii.

Are ambele săbii grele scoase, metalul zgomotând de metal în timp ce se luptă cu Garrick.

„Ești lent azi", spune Xaden, înaintând fără milă. Se mișcă ca întotdeauna, cu expertiză letală și concentrare deplină. Există zero șanse să fie chiar *aproape* rănit grav. Explozia de ușurare mă lasă să desenez prima mea respirație plină de când am plecat din Basgiath, dar se estompează rapid.

Mâinile pe el. Am nevoie de mâinile pe el.

"Nu. Mult. Pot sa fac. Despre. Acea!" argumentează Garrick, blocând avansurile lui Xaden.

„Deveniți mai repede." Xaden aterizează lovitură după lovitură deliberată, evitând cu îndemânare să-și ia pe cineva. Fiecare leagăn a acestor săbii transformă îngrijorarea, teroarea abjectă că a fost *rănit* , în furie.

El este nevătămat, iar eu sunt un prost al naibii pentru că mi-am lăsat emoțiile să scape, pentru că am lăsat dragostea mea pentru el să-mi controleze bunul simț. Asta e pe mine, nu pe Tairn.

Dar sălbăticia prin care nu pot respira? Aceasta este coada stelei de dimineață neagră sută la sută și nu mă pot elibera, nu-mi pot ridica scuturile suficient pentru a mă deține.

Intru în linia vizuală a lui Xaden, cu degetele de la picioare lovind marginea covorașului.

Xaden aruncă o privire spre mine, iar ochii i se măresc pentru o bătaie de inimă înainte de a-l unghii pe Garrick în față cu cotul, făcându-l să se prăbușească la pământ.

Ai.

Garrick se întinde pe preș, cu săbiile alunecându-i din mâini. "La naiba!"

„Am terminat”, spune Xaden fără măcar să se uite înapoi, îndreptându-se deja spre mine, mâncând jumătate de duzină de picioare care ne despart cu acei pași lungi și târâtoare ale lui. „Am avut scuturile ridicate. Ce faci aici?" Ochii i se fac mari, ca și cum ar simți haosul din mine. „Violență, ești bine?”

"Ce fac eu aici?" Musc fiecare cuvânt în timp ce ochii îmi trec peste el, căutând rănile despre care vorbea Devera. Am interpretat greșit gestul ei? Chiar am zburat aici *degeaba* ? Mâinile încep să-mi tremure. „N-am nicio idee!”

„Acesta nu ești tu.” Privirea lui se îndreaptă asupra mea.

"Știu că!" strig, sfâșiat între plânsul de recunoștință că este în viață și aparent nerănit și distrugerea toată această sală de sport — întreaga fortăreață — pentru că a fost pus vreodată în pericol. „Nu pot să-l scot afară!”

"Stai." Îmi împinge rucsacul de pe umeri și acesta cade pe podeaua sălii de sport înainte de a mă prinde de pieptul lui.

Îmi înconjoară brațele în jurul lui și îmi bag fața în gâtul lui, inspirând adânc. Miroase a mentă și piele și a mea... Pentru numele naibii, îl parfumez?

Xaden ne duce direct în camera de baie a sălii de sport, iar eu văd rapid pereții de piatră lustruită; ferestre înalte, geamuri parțial crăpate; și un rând de bănci largi sub centrul a trei rânduri de țevi, care nu se deosebesc de cele de la Basgiath. Cu o mișcare din degete, ușa se închide trântind, apoi acționează o pârghie pe perete. Apa curge din gura de scurgere din apeductul de deasupra capului, îmbibându-ne pe amândoi în ceea ce se simte ca *gheață.*

Gâfâi, corpul meu încordându-se de șocul frigului amar și pentru acea bătăi ale inimii, este tot ce sunt capabil să simt.

„Pune-ți scuturile”, ordonă Xaden. „Acum, Violet!”

Îmi străpung ghețarul minții și îmi împing cărămizile scuturilor la locul lor. Emoțiile lui Tairn sunt destul de plictisitoare pentru ca eu să pretind o aparență de control. „La naiba. Frig, spun eu, clănţănindu-mi dinţii.

„Iată-ne.” Xaden dă o altă pârghie și apa se încălzește. „Ce naiba s-a întâmplat că ți-au dat voie să vii devreme?” Îngrijorarea acoperă zona dintre sprâncenele lui în timp ce mă pune pe picioarele mele, apă stropindu-ne peste noi.

Mintea mea este din nou a mea, deși pot simți intensitatea emoțiilor lui Tairn care îmi bate scuturile.

„Nu mi-au dat voie...”

„Nu ai primit concediu?” Vocea lui coboară la acel ton periculos care îi îngrozește pe toți din lume în afară de mine. „Când știi deja că Varrish va...” Cuvintele lui pierd brusc în timp ce concentrarea lui cade pe umărul meu. „Cu cine dracu’ porți jacheta de zbor?”

"Într-adevăr?" Îmi arunc brațele în afară, lăsând bucuros căldura să se cuprindă în mine. „Are rangul în al treilea an, însemnele aripii a patra și o desemnare de lider de secție. Pe cine *naiba* crezi că port?

Maxilarul îi ticăie, apa curgându-i pe față.

„Este al lui Bodhi, ticălos teritorial!”

Răspunsul nu pare să ajute.

— Vorbești serios acum? Desfăc nasturii jachetei și trag de mâneci, dar pielea este o cățea când este udă și durează un moment să o smulg. „Am rămas fără Battle Brief în secunda în care Devera mi-a dat seama că ai fost *rănit* . Da, am plecat fără permis. Apoi am zburat opt ore cu o viteză vertiginoasă cu un Tairn absolut irațional, care credea că dacă ai fi fost rănit, atunci ar fi putut fi și Sgaeyl. Și acum trageți niște posesivi, gelosi, *a cui jachetă-i prostia aceea* doar pentru că vărul tău știa că sunt atât de panicat încât nu mă voi opri pentru propriile mele piele? Mă uit categoric la fundul lui fără sens și arunc jacheta pe podea. „Poți trage imediat!”

Un colț al gurii îi apare în sus. „Ți-ai făcut griji pentru mine?”

„Nu mai sunt, nu mai sunt.” Văd *roșu* . Cum poate găsi asta amuzant?

„Dar ai fost.” Un zâmbet lent se răspândește pe fața lui, iar ochii i se luminează. „Ți-ai făcut griji pentru mine.” El se întinde spre mine.

„Crezi că asta e amuzant?” Mă dau înapoi din îndemâna lui doar pentru a găsi peretele alunecos de apă din spatele meu.

"Nu." Își înclină capul într-o parte, zâmbetul îi alunecă. „Pareți puțin supărat că nu sunt în pragul lui Malek. Ai prefera să mor sângerând în infirmerie?

"Nu!" Bineînțeles că nu înțelege. Viața lui poate depinde de a mea, dar el nu simte așa cum simt eu pentru el. Mă vrea, chiar a spus că s-a îndrăgostit de mine, dar nu a spus niciodată că mă iubește. „Nu sunt supărat pe tine pentru că nu ai fost rănit. Nu mi-aș dori *niciodată* să te rănești. Sunt supărat pe mine pentru că sunt atât de nesăbuit, atât de învăluit în tine, că am atât de puțin control asupra emoțiilor mele încât pur și simplu am alergat după tine ca... ca...” Ca un mic prost bolnav de dragoste. „Și tu, ești *mereu* calm, liniștit și în control. Ai fi așteptat toate informațiile și cu siguranță nu ai fi lăsat niciodată, niciodată, emoțiile lui Sgaeyl să preia controlul...

Cuvintele mele pierd în timp ce Xaden strânge mâneca umedă de pe brațul drept, expunând o linie roșie încrețită și furioasă care se întinde de la vârful umărului până la jumătatea bicepșilor. Are o grosime de un centimetru în partea de sus și triplu față de locul unde se termină. Evident că a fost reparat și, dacă cicatricea este încă *atât de* ridicată, probabil că aproape și-a pierdut brațul.

„Chiar ai fost rănit”, șoptesc eu, toată furia căzând din corpul meu. Pieptul meu se strânge; trebuie să fi durut ca naiba. "Esti in regula?" Întrebarea se ridică, deși tocmai l-am văzut demolând un adversar.

"Sunt bine. Raportul scribului trebuie să fi fost difuzat înainte ca reparatorul să sosească din Aripa de Est. Cicatricea dispare în timp ce el trage înapoi mâneca în jos. „Și te înșeli în privința mea. Nu aș fi așteptat toate informațiile – sau măcar dovezi – dacă aș fi auzit că ai fost rănit.” De data asta, nu mă îndepărtez când el se întinde spre mine. Brațul lui se înfășoară în jurul taliei mele, iar mâna lui se întinde pe partea mică a spatelui meu pentru a ne ghida în afara stropii

directe a apei. Centii dintre noi sunt atât un dar, cât și un blestem în timp ce el se aplecă. „Nu sunt întotdeauna calm sau liniștit și nu sunt *niciodată* în control când vine vorba de tine.”

Inima îmi sare la cuvintele lui, la tensiunea mereu prezentă care se ridică între noi, la conștientizarea care se răspândește prin mine din acea singură atingere. Nu mă încălzește doar apa.

„Nici acum, nu fac ceea ce ar trebui.” Cuvintele lui ies tăiate.

"Care este?"

„Tragându-ți fundul la saltea până când devii o mizerie fierbinte, transpirată și dureroasă de la o duzină de runde de sparring.” Maxilarul îi ticăie. „Pentru că te-am avertizat să nu-ți pui niciodată viața în pericol pentru ceva atât de banal ca să vorbești cu mine, și totuși ai făcut exact asta. Din nou."

„Sunt dezamăgit cu tot, în afară de sparring.” La dracu. Asta iese fără suflare. „Și nu depinde de tine să mă mai pedepsești. Nu mai sunt în lanțul tău de comandă.”

"Oh, stiu. Și cumva a fost al naibii de mult mai ușor pentru noi doi când erai tu. Vrei dezvăluire completă când vine vorba de mine, nu? Cum este asta pentru deschis?” Privirea lui coboară spre gura mea. „Aș fi făcut același lucru pe care l-ai făcut și tu pentru că sunt la fel de nesăbuit pentru tine ca și tu pentru mine.”

O durere ascuțită și dulce îmi consumă pieptul. Doamne, vreau să cred asta. Dar vreau și mai mult. Vreau aceleași trei cuvinte pe care le cere de la mine. Îmi trec limba peste buza de jos, iar ochii lui se ard în timp ce aburul umple camera.

„Ai fost îngrijorat pentru *mine* .” Prima dată când a spus că a ieșit amuzat. Al doilea suna fericit. Dar de data aceasta, tonul lui se schimbă de parcă ar fi o revelație.

„Desigur că am fost îngrijorat pentru tine.”

Mă trage încet înainte, dându-mi toate șansele să obiectez înainte de a ne înroși corpurile. Căldura lui se îmbibă în fiecare parte răcită a mea, iar toată grija arzătoare pe care o simțeam în zborul aici și furia aprinsă care a urmat se transformă într-o formă de căldură cu totul diferită – și mult mai periculoasă.

La naiba, îl vreau. Vreau să-i ating fiecare centimetru din piele, să-i simt bătăile inimii împotriva mea, asigurându-mă că este cu adevărat bine. Vreau trupul lui peste mine, în interiorul meu, cât mai aproape uman posibil. Vreau să mă facă să uit că e ceva dincolo de această cameră sau de noi doi.

„Și ai zburat aici fără măcar să te oprești să-ți iei pielea.” Își lasă capul în jos cu un centimetru chinuitor de lent.

Dau din cap.

„Pentru că încă mă iubești”, îmi șoptește el pe buzele mele cu o bătaie de inimă înainte de a mă săruta. Slavă Domnului că nu așteaptă negarea mea, pentru că nu sunt sigur că am în mine să dau una, nu cu felul în care se joacă cu buza de jos, ciugulind-o ușor, apoi mângâindu-și limba peste curbă. Se simte prea bine, prea corect, prea... totul.

Este prima dată de când Aretia nu a așteptat să întreb. Prima dată când infama lui autocontrol a scăpat. Prima dată când a pariat cu o posibilă respingere, m-a sărutat pur și simplu pentru că a vrut, și la naiba, exact de asta am nevoie – ca el să aibă nevoie de *mine* .

Îmi deschid buzele în invitație nu doar pentru că îl vreau, ci pentru că acționează după o mărturisire pe care nu a trebuit să-l scot și nici măcar să o cer. Geme, brațele lui mă înconjoară, iar sărutul devine exact ceea ce și-a spus el însuși: nesăbuit. Simțirea limbii lui care se lovește de a mea, apoi susținând, mângâind, este o flacără pentru o cutie de tinder și iau foc.

Nevoia, pofta, dorinta — orice ar fi — îmi dansează pe coloana vertebrală și se adună, devenind o durere insistentă între coapse. Ridicându-mă pe degetele de la picioare ca să mă apropii, îmi trec brațele în jurul gâtului lui, dar încă nu suntem suficient de aproape.

Mâinile lui lucrează la nasturii uniformei mele, iar eu, fără tragere de inimă, renunț la strânsoarea mea pentru ca el să o poată aluneca. Se lovește de podea undeva în stânga. Îi trag de cămașă, disperat după senzația de el, iar el mă obligă, apucând-o după gât și târându-l deasupra capului, dezvăluind kilometri și kilometri de piele caldă și umedă.

Sărut cicatricea chiar deasupra inimii lui și îmi mângâi mâinile pe părțile lui, al meu degetele urmărind adânciturile și șanțurile dure de-a lungul stomacului său. Nu există nimic pe lumea asta care să se compare cu el. El este complet, perfecțiune deplină, corpul lui sculptat din ani de lupte și zbor.

"Violet." Îmi înclină capul și mă sărută tare și adânc, apoi încet și blând, schimbând ritmul, ținându-mă să mă îndoiesc pentru mai mult.

Mâinile mele îi trasează liniile spatelui în timp ce el își trece degetele prin șuvițele umede și slăbite ale împletiturii mele, apoi trage, arcuindu-mi gâtul înainte de a-și pune gura pe el.

El știe exact unde sunt sensibilă și *la naiba* folosește fiecare din aceste cunoștințe, sugând și lăsând acel loc din partea gâtului meu care îmi topește genunchii și îmi face degetele să se îndoaie pe pielea lui.

— Xaden, scâncesc, mâinile mele alunecând peste curba fundului lui. A mea. Omul acesta este al meu, cel puțin pentru moment. Chiar dacă sunt doar următoarele câteva minute.

Îmi strânge pielea delicată a urechii, trimițându-mi un fior de senzație pe șira spinării, iar apoi gura lui este din nou pe a mea, furându-mi sănătatea mintală și înlocuind-o cu nevoie pură. Acest sărut nu este la fel de răbdător, la fel de controlat ca ceilalți. Are o margine sălbatică, carnală, care îmi face gura să se curbe împotriva lui, mă face mai îndrăzneață. Îmi trec mâna între noi, apoi oft.

E greu pentru mine, lungimea lui se încordează de brâu în timp ce îl strâng.

„La naiba”, mârâie el, smulgându-și gura de pe a mea, cu respirațiile la fel de zdrențuite ca ale mele în timp ce îl mângâiam prin țesătură. „Dacă continui să faci asta...” Își închide ochii trântit și își lasă capul să cadă pe spate.

— Chiar te voi lua? Miezul meu se strânge.

Privirea lui se îndreaptă spre a mea, iar conflictul pe care îl văd în acele adâncimi întunecate mă face să fac o pauză.

„Nu mă face să lupt pentru asta. Nu din nou." Mă retrag din căldura brațelor lui și fiecare nerv din corpul meu țipă în semn de protest. „Nu pot fi întotdeauna cel care luptă pentru asta în timp ce tu inventezi noi moduri de a ezita sau de a-mi spune nu, Xaden. Ori mă vrei, ori nu".

— Tocmai ți-ai înfășurat mâna în jurul penisului meu, Violet. Sunt destul de sigur că ai simțit cât de mult te vreau.” Își smulge mâna prin părul ud. „Doamne, eu *sunt* cel care lupt pentru

asta!” se ceartă el, gesticulând între noi. „Ți-am spus, nu folosesc sexul ca armă ca să te recuperez.”

„Îl vei pune în armă cu mica ta regulă pentru a mă face să spun cele trei cuvinte pe care nu sunt gata să ți le dau.” Și acea margine a nevoii înnebunitoare pe care mă pune să călăresc este suficient de ascuțită încât să pot ceda, îmi doresc atât de mult de el.

„O armă împotriva ta?” El dă din cap. „Mi-ai spus că nu poți separa emoția de sex. Tine minte?"

Deschid, apoi închid gura. El are dreptate. Am spus asta. *La dracu.* „Poate că sunt învățând cum.”

„Poate că nu vreau să faci.” Face un pas înainte și îmi prinde ceafa. „Te vreau exact așa cum ești, emoții și tot. Vreau femeia de care m-am îndrăgostit. Mă omoară de fiecare dată când trebuie să-mi țin mâinile de pe tine, în fiecare noapte stau treaz lângă tine, atât binecuvântat, cât și blestemat cu amintirea cât de fierbinte, cât de umed, cât de perfect te simți când mă pierd în *tine* . .”

Buzele mele se despart și căldura îmi înroșează pielea de parcă cuvintele lui ar fi o adevărată mângâiere.

„Când dorm, visez la sunetele pe care le scoți chiar înainte de a veni și la felul în care albastrul din ochii tăi strălucește chihlimbarul imediat după, totul săturat și tulbure. Mă trezesc flămând pentru tine — doar pentru tine — chiar și în dimineața în care te afli la jumătatea împărăției. Nu sunt eu să te neg sau să te manipulez. Acesta sunt eu care lupt pentru tine.” Îmi palmă șoldul, iar degetul lui mângâie fâșia goală de piele dintre pantaloni și armura mea.

„Vrei să lupți pentru mine?” Îmi ridic mâna în păr și smulg știfturile unul câte unul, lăsându-le să cadă pe podeaua de piatră. „Atunci, riscă *fără* să știi cum mă simt. Îmi vrei inima înapoi? Riscă-l pe al tău mai întâi de data asta.”

„Dacă ți-aș spune cum mă simt acum, nu ai avea niciodată încredere că nu sunt doar disperată după corpul tău.” I se încruntă sprâncenele.

„Exact punctul meu de vedere.” Ultimul ac îmi cade din păr. „Alege, Xaden. Poți să mă lași să ies pe ușa aceea sau poți fi tu cel care ia ceea ce sunt dispus să dau de data asta.” Îmi scutur părul slăbit și îmi trec degetele prin masa umedă pentru a desface împletitura.

„Încerci să mă aduci în genunchi? Sau câștigi argumentul?” Mâna lui se îndoaie spre șoldul meu, în timp ce privirea lui înfierbântată mă mărește.

„Da”, răspund, întinzându-mi mâna spre legăturile de la partea mică a spatelui care îmi asigură armura. „Tocmai am petrecut opt ore îngrozită de starea în care te-aș găsi și îți spun că nu te vreau doar pe tine. Am *nevoie* de tine. Sunt cele trei cuvinte ale tale.” Trag de sfoara udă și dă. „Asta este tot ce primești. Ia-mă sau lasă-mă.”

Lupta din interiorul lui este palpabilă, tensiunea dintre noi suficient de puternică pentru a străpunge solzii de dragon. Și pentru o secundă, cred că s-ar putea să fie suficient de încăpățânat să plece și să ne țină în acest impas.

Dar apoi — mulțumesc lui Dumnezeu — se rupe, contopindu-și gura cu a mea, iar focul care se aprinsese în timpul discuției noastre revine la viață și mai fierbinte decât înainte. Mă sărută de

parcă aș fi răspunsul la fiecare întrebare. Ca tot ceea ce am fost și vom fi depinde de acest moment. Și poate că da.

Mâinile lui lucrează șireturile la spate în timp ce eu îi desfac nasturii pantalonilor. Câștig cursa, alunecându-mi mâna sub material pentru a-l mângâia de la rădăcină până la vârf.

Gemetul gutural pe care mi-l dă se simte ca o recompensă și îmi lovește drept între coapse, durerea intensificându-se până la un palpit.

„Lasă-te ca să te pot dezbrăca.” El punctează ultimul cuvânt cu un pic de buza mea de jos.

Da, te rog. Îl eliberez, iar el îmi trage armura suficient de liber încât să o tragă peste cap. Lovește pământul și, o secundă mai târziu, vârful sensibil al sânului meu este înconjurat de gura lui, lovită de limba lui. Gemu, degetele mele fac tunel prin părul lui pentru a-l ține chiar acolo. „Asta se simte al naibii de bine.”

Înfășurându-mi un braț în jurul spatelui și celălalt în spatele genunchilor mei, el ridică, apoi mă așează pe o bancă de piatră încălzită cu apă, într-o mișcare lină. „Ești sigur că vrei asta aici, *acum* ?” întreabă el, ridicându-se deasupra mea, blocând stropii de apă din sânii mei, cu ochii acoperiți cu glugă și părul zburlit de pe mâinile mele. „În cinci minute, te pot avea confortabil în patul meu.”

Este atât de frumos încât mă doare inima doar pentru că mă uit la el.

"Acum." Mâinile mele îi mângâie umerii largi și în jos relicva care se înfășoară de la falca lui până la antebrat.

„Acum”, acceptă el. Nu există nimic exersat sau lustruit în legătură cu următorul sărut – totul este îndulcit cu o disperare care se potrivește cu a mea și cu atât mai fierbinte pentru asta. Exact asta am nevoie, să fiu presată între trupul lui dur și piatră, devorată cu aceeași urgență pe care o simt eu pentru el.

Mâna lui îmi coboară curbele, urmărindu-mi adâncitura taliei înainte de a-mi smulge centura și de a desface nasturii pantalonilor unul câte unul. Nu există nicio ezitare în atingerea lui când degetele lui se adâncesc și mângâie de la intrarea mea la clitoris.

Spatele meu se arcuiește și răsuflăm de plăcere încinsă.

„Chiar mai fierbinte decât îmi amintesc.” Gura lui se mișcă pe gâtul meu, copleșindu-mă de senzație în timp ce degetele lui se tachinează cu atingeri ușoare. „La naiba, te simți ca de mătase. Mătase fierbinte, moale.” Vocea lui are acel zgomot aspru pe care mi-a ratat-o.

Se mișcă mai jos pentru a-mi venera sânii cu gura lui, dinții lui grebland ușor peste mamelonul meu, cu cantitatea perfectă de frecare pentru a construi plăcerea care se înfășoară strâns în mine. Bineînțeles că știe ce îmi place. Aceasta nu este prima noastră oară. Nici nu va fi ultimul nostru.

Puterea mă umflă sub piele și crește în timp ce el îmi înconjoară clitorisul umflat, refuzându-mi presiunea de care am nevoie.

„Xaden”, îl implor, cu unghiile mușcându-i în vârful umerilor lui, dar am grijă să nu-i periez noua cicatrice. Fiecare lovitură a degetelor lui și mișcarea limbii se simte ca un fulger prin sistemul meu, electrizând fiecare nerv până când devin o coardă hipersensibilă trasă prea strânsă, dar nu suficient de strânsă.

„Știu exact ce vrei” – îmi trece la clitoris – „și de ce ai nevoie.” Două degete alunecă în mine.

Mai adânc. Mai aproape. Mai mult. De asta am nevoie.

„Atunci dă-mi-o”, cer, cu șoldurile rostogolindu-mă.

„Am așteptat mereu să te ating.”

Respirațiile îmi vin în pantaloni zdrențuiți și gemete, iar pielea mi se înroșește, înțepătând căldura în timp ce el crește presiunea dureroasă cu mișcări mai strânse și mai rapide.

„Doamne, uită-te la tine. Tu ești tot ce îmi voi dori vreodată. Doar tu. Doar asta. Doar noi." Vocea lui se învârte în jurul minții mele până când el este tot ce văd, tot ce aud, tot ce simt și gândesc. El este totul, mă privește de parcă crede la fel despre mine.

"Am nevoie de tine." Poate că nevoie nu este cuvântul potrivit, dar nu există niciun alt termen care să surprindă cât de esențial este el pentru existența mea. Îmi bag degetele mari în talia pantalonilor și împing. Am nevoie de ele, *acum* .

"La fel." Suntem o frenezie a mâinilor și gurilor în căutarea în timp ce ne străduim să ne scoatem restul hainelor ude. Am un motiv cu totul nou să blestem aceste cizme, dar Xaden le face repede, dezbrăcându-mă.

Îmi arăt buzele peste noua cicatrice de pe brațul lui, mai mult decât conștient de cât de aproape am ajuns să-l pierd, iar apoi e din nou peste mine, susținându-și greutatea pe antebrațe, ochii lui studiându-i pe ai mei cu o intensitate care mă face să tremur anticipare când se instalează între coapsele mele.

Întinzându-mă între corpurile noastre, îmi înfășoară degetele în jurul lui, aducând capul penisului lui la intrarea mea. Voi muri dacă mă face să mai aștept. Nu voi supraviețui încă o suflare fără el în mine.

— Am mai multă nevoie de tine, Violet. Îmi găzduiește o parte laterală a feței și își rostogolește șoldurile, împingând înăuntru, întinzându-mă în timp ce consumă primii centimetri sensibili. „Oricât de mult crezi că ai nevoie de asta, ai nevoie de mine – am nevoie de tine *mai mult.* ” Împinge, umplându-mă cu o singură călătorie lungă, până când este atât de adânc încât ochii mi se închid și gemu de sublimă plăcere.

Nu există așa ceva în lume. Sunt sigur de asta.

"Asa de. La naiba. Bun." Îmi răsună gândurile cu un geamăt, apoi se mișcă, retrăgându-se doar pentru a trânti acasă din nou și din nou, furându-mi respirațiile bâlbâite sărut după sărut. Piatra din spatele meu îmi dă pârghia să mă arc în împingerile lui, ducându-l mai adânc. Este prea mult, prea bun și nu este suficient în același timp.

Fiecare lovitură puternică mă face lacom după mai mult. Aici vreau să exist, cu el deasupra mea, mișcându-se în mine, concentrarea lui total, complet a mea. *"Mai tare. Mai adânc."* Respir prea greu pentru a vorbi. *„Nu mă trata ca și cum aș fi fragil.”*

„Știu exact cât poți lua.” Își alunecă mâinile sub mine, apoi mă ține la pieptul lui în timp ce se ridică, pivotând pentru a se așeza pe marginea băncii.

Strigătul meu răsună în cameră când mă afund peste el, genunchii mei ancorați de ambele părți ale șoldurilor lui, iar el lovește acel unghi mai dulce și mai adânc care îmi fură respirația. *"Da. Acolo. Doamne, te simt peste tot.”*

„Chiar de unde am plecat.” Mâinile lui se mută spre fundul meu. *„Cu tine călare pe mine.”*

Îmi înfășurăm brațele în jurul gâtului lui și îi zâmbesc pe gură. Nimeni nu e venind prin acele uși pentru a ne întrerupe de data aceasta. Se aude doar zgomotul apei care lovește banca de lângă noi și trupurile noastre se unesc din nou și din nou, inimile ne bate cu putere, respirații încordate între sărutări lungi și drogate.

Realitatea se îngustează la senzație, senzația rafinată a pieptului lui pe sânii mei, gura lui venerându-se pe a mea, penisul umple fiecare centimetru pe care îl am, întinzându-mă pentru mai mult. Presiunea care se înfășoară în miezul meu este atât de strânsă, plăcerea atât de dulce încât o pot gusta. Vibrează prin mine pe măsură ce puterea mea crește, transformându-mă într-o energie pură, răpitoare, până când sunt chiar fulgerul pe care îl mânuiesc, trosnind în așteptarea loviturii.

„Mai mult", mârâie el. — Vreau totul, Violet.

"O ai." Mierchiile lui îmi zgârie palmele în timp ce îi iau fața și îl sărut. Fulgerul trece prin mine, ajungând la un vârf periculos și nu trebuie să întreb. Știu că mă are.

Se eliberează dintr-o clipă, strălucind în afara ferestrelor pentru o bătaie de inimă, înainte de a fi înghițit de umbre care curg afară pentru a o sufoca. Nimic nu se sparge. Nimic nu ia foc. El știe cum reacționează corpul meu, știe exact cum să mă împingă până la punctul de rupere și mă are acoperit când explodez.

Îl iubesc. Îl iubesc. îl iubesc . Nu sunt pregătit să-i dau cuvintele, puterea care vine cu ele, dar le pot păstra pentru mine, le pot cânta ca pe propriul meu Codex personal, singurul adevăr de care sunt sigur.

Corpul lui se strânge sub al meu, împingerile lui devenind din ce în ce mai puternice, în timp ce el încolăpește un braț în jurul meu, prinzându-mă de umăr și trăgându-mă în fiecare împingere.

Acea presiune în spirală se arcuiește până la un punct de rupere și mă lupt, ținând-o la distanță. Nu încă. Vreau mai mult. La naiba, vreau să mă simt așa în fiecare minut al fiecărei zile pentru tot restul vieții mele.

"Dă drumul." El își schimbă unghiul, frecându-se de clitorisul meu cu următoarea lovitură.

„Nu vreau să se termine." Pot auzi nota de panică în vocea mea, nota ascuțită de frică că aceasta va fi singura dată când mă simt așa, singura dată când el este al meu. Dar valurile se apropie cu fiecare rostogolire a șoldurilor noastre, iar mușchii mei se strâng până la punctul de a se bloca.

"Violet." Mâna lui alunecă de la umărul meu până la ceafă, băgându-mi cu pumnul în șuvițele lungi ale părului meu în timp ce se uită în ochii mei de parcă ar putea să-mi vadă direct în suflet. „Nu pot renunța la asta. *Nu te* voi renunța. Acum dă-i drumul."

Coapsele îmi tremură, iar la următoarea împingere, mă fracturez cu un strigăt. Fulgerele fulgeră, puterea mă sfâșie cu tunete instantanee, în timp ce valurile se ridică peste mine din nou și din nou. Tot ce pot face este să mă țin de Xaden și să-i călăresc, bucuria inundându-mi corpul până când sunt prea moale ca să mă legăn de el.

"Perfect." Reținerea lui dispare într-o clipă. Au dispărut împingerile măsurate, precise. Mă mârâie în gâtul meu și conduce sălbatic cu șoldurile, consumându-mă cu abandon și îmi dau seama că asta este ceea ce mi-am dorit dincolo de orice altceva, chiar și dincolo de secretele lui — pierderea controlului.

Vreau să fiu singura persoană pentru care se descurcă.

Ținându-mă de umerii lui, mă împing înapoi în fiecare împingere, rotindu-mi șoldurile și savurând strigătul pe care îl eliberează când în sfârșit se cutremură sub mine, umbrele lui explodând prin cameră. Crăpături de rocă și izbucnirea apei din apeducte.

Inima îmi bate repede în timp ce rânjesc.

"La dracu." Fruntea lui se sprijină pe a mea, pieptul ne zvâcnește în timp ce ne luptăm să ne respirăm. „Tocmai când cred că mă pot descurca cu tine, o pierd complet."

„Aceasta este partea mea preferată."

„De ce nu mă surprinde asta?" Își trece buzele peste ale mele și își strânge brațele în jurul meu, împiedicându-mă să mă topesc de pe poală. „Moartea mea, jur."

"Ce facem acum?" Întrebarea scapă înainte să o pot opri. La urma urmei, eu sunt cel care s-a luptat cu asta — oricare ar fi acesta.

„Avem opțiuni." Îmi mângâie o parte a feței și îmi studiază ochii. „În primul rând, putem rămâne chiar aici și să plecăm din nou. În al doilea rând, putem să facem curățenie, să ne îmbrăcăm și să ne furișăm în camera mea, unde putem merge din nou. Sau a treia…" Se întrerupe. „Putem să facem curățenie, să găsim un purtător de apă care să ne usuce hainele, să te punem într-una dintre jachetele mele de zbor și să zburăm la întâlnire pentru a arunca pumnalele..."

Sunt în picioare și fug, îmi iau hainele înainte ca el să poată termina. Bineînțeles că merg cu el.

„Bănuiesc că este un nu la opțiunile unu și doi?" spune el cu un oftat dezamăgit.

Deși călăreții cu grifoni nu sunt capabili să producă semne, ei nu sunt neputincioși. De fapt, unii ar susține că au perfecționat magia mai mică, în special munca mentală, în cea mai mortală armă dintre toate. Subestimarea lor este o eroare.

—G RYPHONS OF P OROMIEL , UN STUDIU ÎN C OMBAT DE M AJOR G ARION S AVOY

CAPITOLUL Douăzeci și opt

Lucrul despre a fi doi călăreți într-o relație presupusă care se întâmplă să fie legați de o pereche de dragoni împerecheați este că nimeni nu se gândește de două ori la un zbor la miezul nopții pentru a scăpa și nu există o vedere mai bună a stelelor de pe continent decât din Tairn. înapoi.

„Încă nu sunt de acord”, spune Tairn în timp ce trecem bariera saloanelor puțin după miezul nopții.

„Și totuși, încă zburăm”, contrazic, scuturându-mă de sentimentul de *greșeală* care îmi pătrunde și mai mult în oase cu fiecare bătaie de aripi. Din experiență, știu că va trece odată ce vom ieși dincolo de saloane suficient de mult pentru ca simțurile mele să se adapteze.

„Numai pentru că am jurat că te voi lăsa să faci propriile alegeri după Resson, nu pentru că sunt de acord cu tine.” Urmează panta vârfului, întorcându-se spre stânga pentru a răsfoi peisajul. Luna plină din această seară înseamnă să păstrezi un profil scăzut. *„Acesta este un risc inutil.”*

„Un Xaden și Sgaeyl iau tot timpul.” Mă opresc să mă lupt cu vântul și mă aplec înainte în timp ce el se scufundă, rânjind în vânt.

„Puntătorul de umbre nu este preocuparea mea.”

„Sgaeyl este.” Curelele șeii îmi înfipt în coapse, un memento constant că nu pot să-mi țin scaunul fără el.

„Sgaeyl n-ar fi niciodată doborât de ceva atât de mic ca un grifon.”

El batjocorește. *„Și în ceea ce privește pierderea purtătoarei de umbre, ea ar fi deranjată emoțional, este adevărat.”*

Îmi bat joc de fanfara lui. *„Un inconvenient emoțional? Asta sunt eu pentru tine?”* Dacă da, atunci nu trebuie să ne îngrijorăm că moartea mea l-ar provoca pe cea a lui Tairn, sau a lui Sgaeyl și a lui Xaden.

„Momentan ești o supărare pentru premii.”

Vântul îmi fură râsul, iar eu mă pregătesc când ne apropiem de ceea ce pare a fi o vale împădurită. Marginea celei mai apropiate linii de creastă strălucește cu lumina dintr-un sat Poromish, dar nu sunt sigur care dintre ele.

Tairn își deschide aripile, iar gravitația ne ajunge din urmă, forțându-mă mai adânc în șa în clipa înainte de a ateriza pe marginea unui lac întunecat, împingând fiecare os din corpul meu. Înainte de a mă putea orienta, el se leagănă, lăsându-mă să mă apuc de pom în timp ce se pune cu spatele la apă, cu fața la pajiștea deschisă.

„A fost brusc." Bine că sunt încă legat.

„Data viitoare, tu zbori și eu o să călăresc." Capul lui merge de la stânga la dreapta când Sgaeyl aterizează lângă noi, Xaden pe spate.

„Încă este supărat că am venit", îi spun lui Xaden, întinzându-i mâna spre cataramă.

„Ai devenit suficient de puternic ca să te descurci pe Aetos", spune Xaden, îndreptându-se deja spre umărul lui Sgaeyl. Lumina lunii îi prinde săbiile în timp ce descălecă.

„Sunt mai îngrijorat de compania pe care o ține locotenentul decât de Aetos", mârâie Tairn. *— Și nici să nu te gândești la descălecare, Silver One.*

"Îmi pare rău?" Trag pielea prin prima buclă.

„Desface cureaua aceea și voi lansa." Capul lui se rotește, ciudat de șarpe, pentru a mă privi peste umăr.

Imi cade maxilarul. „Nu poți vorbi serios", șoptesc eu într-un șuierat.

"Încearcă-mă." Ochii lui aurii se îngustează în fante. *„Am fost de acord să vin la coborâre. Nu am fost de acord să-ți pun viața în pericol când ne aflăm cu ușurință în zborul unui wyvern din Zolya. Și eu îmi amintesc ce se întâmplă cu călăreții descăleați."*

„Ești un măgar supraprotector." Nu că n-ar avea rost. Poate că nu sunt singurul cu vise urâte.

„Sunt un merit pentru linia mea." Își balansează capul înainte, respingându-mă complet.

„Nu-ți face griji, vei putea auzi totul de acolo de sus." Vocea lui Xaden vine de unde stă chiar în fața lui Tairn și Sgaeyl.

„Spune tipul al cărui dragon nu-l pune în colț", mormăi eu.

„Aș fi putut refuza întâlnirea. Acesta este un compromis." Tairn chuffs. *„Se apropie."*

Este pe limba mea să trag înapoi, dar închid gura când aud bătăile de aripi ale grifonilor. Sunetul este mai blând decât cel al dragonilor, mai puțin enunțat. Ca o furtună în loc de bătaie de tobă.

Șapte grifoni – o derivă completă – aterizează în luminișul din față și merg înainte, cu capetele lor formidabile țopăind în stânga și în dreapta, în timp ce privesc între Tairn și Sgaeyl. Grifonii sunt cu aproximativ un picior mai înalți decât Xaden și, deși nu pot distinge bine culorile în lumina lunii, de aici le pot vedea ciocul ascuțit ca brici.

„Te rog spune-mi că îi recunoști", îi spun lui Xaden, cu inima bătând cu putere. Puterea se ridică sub pielea mea și încarcă aerul din jurul meu.

"Fac. Vei și tu într-un minut," răspunde el de parcă ne-am întâlni cu prieteni la taverna locală.

Tairn își lasă capul în jos într-un gest pe care îl recunosc ca fiind atât o amenințare pentru ei, cât și o favoare pentru mine, permițându-mi să văd restul abordării.

Grifonii, jumătate vultur și jumătate leu, se opresc la vreo douăzeci de metri distanță, iar trei dintre zburătoarele lor descălecă, lăsând perechile la margini gata să zboare la un moment dat.

Încrederea noastră este subțire ca gheața din decembrie. Un pas greșit și fractura vor avea consecințe mortale.

Trioul se îndreaptă spre Xaden prin iarba de munte până la genunchi și îl recunosc pe cel din centru aproape imediat ca fiind veteranul care a venit peste noi la lac, apoi a luptat cu noi în Resson. Fața ei este puțin mai trasă și are o nouă cicatrice pe partea laterală a gâtului, care dispare în uniformă, dar asta este cu siguranță ea.

Dar bărbatul din stânga ei nu este același. El este puțin mai scund, puțin mai slăbănog decât fusese tovarășul ei îndesat și nu există nicio răutate sub acele sprâncene tăiate când aruncă o privire pe lângă Xaden și se ridică la mine înainte de a privi rapid în altă parte.

Nu pot să nu mă întreb dacă bărbatul cu care fusese la lac a fost ucis în atac.

„Riorson", strigă femeia, oprindu-se la vreo trei metri de Xaden. „Syrena", spune Xaden, ridicând două saci și apoi așezându-le pe pământ în fața lui. Mesajul este clar: dacă îi vor, se vor apropia de Tairn și Sgaeyl.

Syrena oftă și apoi le face semn celorlalți înainte.

Femeia mai tânără care merge pe dreapta Syrenei este îmbrăcată într-o nuanță de maro mai deschisă decât celelalte. Ea pare să fie de vârsta mea și împărtășește destule trăsături ale Syrenei încât ar putea fi înrudite — veri, poate... sau chiar surori. Au aceleași nasuri drepte, guri pline, forme flexibile și păr negru lucios care contrastează cu pielea lor deschisă, deși cel mai tânăr este împletit într-o împletitură simplă peste umăr. Ochii ei sunt puțin mai mari, iar pomeții ei sunt puțin mai sus decât ai Syrenei. E genul de frumoasă care ar duce în mod normal la poziții la curtea unui rege sau pe scena din teatrele din Calldyr.

Mi se strânge pieptul. Felul în care se uită la Xaden nu este doar cu ochi de căprioară. Există un dor inconfundabil acolo, o foame care mă face să clipesc. E ca și cum ea ar fi străbătut un deșert și el este oaza.

Ea arată... așa cum mă simt eu.

„Îmi pare bine să văd că ai trecut prin atacul nefericit asupra Samara", spune Syrena când ajung la Xaden.

„Vrei să explici despre ce naiba era vorba?" Tonul lui Xaden se aventurează pe un teritoriu mai puțin prietenos. „Pentru că unul dintre grifonii tăi aproape că m-a scos. Dacă n-am fi avut un reparator în apropiere în aripa de est, aș fi coborât cu un braț pentru că am ezitat, gândindu-mă că ar putea fi unul dintre voi. Se uită la cealaltă femeie. „Credeam că suntem de aceeași parte, dar nu voi ezita dacă se va întâmpla din nou."

Mă aplec înainte în șa, dar nu prea am cedare. A fi aici sus, unde nu pot decât să ghicesc care ar putea fi expresia lui, este chinuitor. Energia îmi trosnește în vârful degetelor, dar mă țin neclintit, fiind pregătită în cazul în care această picătură nu merge conform planului.

„Nu pot controla fiecare deriva, Riorson", răspunde Syrena. „Și nu am de gând să dau vina pe alți derivați din alte lanțuri de comandă care trebuie să urmeze ordine. Avem nevoie de mai multe arme decât ne poți furniza tu. Sunt suficiente pumnale în acel avanpost pentru a înarma o sută de zburători...

„Aceia ne alimentează *secțiile* ." Mâinile i se îndoaie în pumni în lateral.

„ Secțiile *noastre* ? De când simpatizi ca Navarian? Și măcar tu *ai* saloane, Xaden," argumentează fata din dreapta.

"Pentru acum." Xaden se uită în direcția ei pentru o fracțiune de secundă înainte de a se întoarce să o înfrunte pe Syrena.

Tonul acela. Felul în care i-a folosit numele... Cu siguranță se cunosc.

„Atacurile trebuie să înceteze, Syrena", continuă Xaden. „În lanțul tău de comandă sau nu, în clipa în care aud despre zburători care fură de fapt pumnale din avanposturi sau orice saloane navarriene slăbite de furtul zburatorilor, voi întrerupe transporturile pe care le avem în calea ta."

Respir adânc la amenințarea lui.

„Ne vei condamna la moarte." Umerii ei se îndreaptă.

— Ne vei condamna *pe toți* la moarte dacă vei doborî singurele saloane care se află între venin și zona de incubație de la Basgiath, spun eu. „Este singura noastră forjă pentru arme și există suficientă magie brută în acea zonă pentru a le hrăni timp de un secol. Ar fi de neoprit."

Fiecare cap îmi ridică direcția.

„Atrageți atenția." Tairn mârâie la fluturași, iar ei se uită imediat în altă parte.

„Nu am spus niciodată că voi sta aici în tăcere."

„Îmi pare bine să te cunosc fără chipul lui Riorson atașat de al tău, Sorrengail",

spune Syrena, cu privirea abătută de la Tairn. Femeie desteapta. „Deși bănuiesc că încă nu are deplină încredere în noi dacă te are pe spatele acelui dragon al tău enorm."

Xaden rămâne tăcut.

„Mă bucur că ai trecut prin Resson", răspund eu zâmbind. Nu că ea ar putea vedea.

Dar zburătorul mai tânăr o face. Ea se uită la mine într-un amestec tulburător de șoc și... rahat, cred că asta e răutate îngustându-i ochii.

„Numele meu de familie nu câștigă prieteni în stânga ta", îi spun lui Xaden.

"Ingnor-o."

„Am reușit mulțumită ție și acelui fulger incredibil pe care îl mânuiești", spune Syrena.

Un alt mârâit hohotitor îi ridică gâtul lui Tairn, în timp ce capul său pivotează spre dreapta și își dezvăluie dinții.

Syrena aruncă o privire către zburătorul mai tânăr și apoi albește. „Știi mai bine decât să te uiți la un dragon, Cat!"

Pisică. Este un nume potrivit pentru felul în care mă dimensionează.

„Nu mă uitam la dragon", răspunde femeia suficient de tare încât abia le deslușesc cuvintele. Dar își schimbă privirea, îndreptându-l spre Xaden. „Este izbitoare, îți dau asta."

Ce naiba?

„Nu," răspunde Xaden, tonul său coborând în acel calm de gheață înainte de a se adresa Syrenei. „Sorrengail are dreptate. Ne dai jos saloanele și nimic nu le împiedică să dreneze zonele de incubație. Ar fi imposibil de implicat, darămite de înfrângere."

— Deci ai prefera să murim în timp ce stai protejat în spatele armei care *ne -ar putea salva* civilii? întreabă bărbatul de parcă ar solicita raportul meteo.

"Da." Xaden ridică din umeri.

Sprâncenele îmi lovesc linia părului.

„Acesta este un război”, continuă Xaden. „Oamenii mor în războaie. Deci, dacă mă întrebi dacă prefer ca oamenii tăi să moară decât ai mei, atunci, evident, răspunsul meu este da. Este o prostie să crezi că putem salva pe toți. Nu putem.”

Inspir brusc la amintirea că bărbatul pe care îl primesc în spatele ușilor închise nu este cel pe care restul lumii îl cunoaște. Nu este prima dată când îl aud exprimând sentimentul. La fel simte și în privința celor marcați care nu vor munci să se salveze la Basgiath.

„Încă un nemernic, înțeleg.” Cat își încrucișează brațele.

„Și noi am pierdut călăreți din cauza veninului”, contracă el. „Ne luptăm cu tine. Dar nu sacrific siguranța mișcării noastre sau a civililor noștri pentru a ta. Dacă asta mă face un nemernic, atunci așa să fie. Nu stăm doar în spatele secțiilor noastre,

fie. Îmi risc viața, riscul vieții oamenilor la care țin, pentru a-ți obține arme de la Basgiath și pentru a ne completa forja pentru a continua să furnizăm acele arme, astfel încât să fim gata atunci când atât deținătorii întunecați, cât și Navarra vor veni inevitabil după noi. Ceea ce vor.”

— Terminarea unei forje? Cat riscă o altă privire în direcția mea. „Vicontele Tecarus ar argumenta ferm această afirmație. Ai avut nu una, ci două șanse de a dobândi lumina și nu se pare că nu ai avut ceea ce a cerut de ambele ori.

— Fara discuție, mușcă Xaden.

„Ești dispus să lași întregul nostru regat să cadă pradă acestor monștri pentru că ești ce?” întreabă Cat, înclinând capul spre Xaden. "Lovit? Vă rog. Te cunosc mai bine de atât.”

"Pisică!" plescă Syrena.

Stomacul îmi zvâcnește. *„Despre ce naiba vorbește?”* Oricât de ridicol ar fi, cred că... sunt eu. Ce naiba aș avea eu de făcut cu un viconte Poromish?

„Nimic cu nicio consecință.” Tonul lui Xaden nu este reconfortant.

Tairn chuffs.

„Vom discuta despre asta mai târziu”, îl avertizez pe Xaden, adăugându-l la o listă fără sfârșit.

„Nu știi nimic despre ea.” Xaden dă din cap o dată la Cat înainte de a se întoarce spre Syrena. „Forja este prioritatea noastră cea mai mare. De îndată ce asigurăm o lumină, vom fi operaționali și vom putea să vă furnizăm în totalitate. Avem restul materialului de care avem nevoie pentru a începe și asta este tot ce vei afla, pentru că ai dreptate, Syrena. Nu am încredere în tine. Până atunci, în aceste pungi sunt douăzeci și trei de pumnale.” Arătă spre sacii de la picioarele lui.

"Douăzeci și trei?" întreabă Syrena, ridicând o sprânceană.

„Am nevoie de unul dintre ei.” Nu există scuze în cuvintele sau tonul lui. „Ia-le sau lasă-le. Oricum, Garrick va vedea că următoarea expediere este livrată la locația desemnată.” Se dă înapoi, ținându-și fața spre ei. *„Este lângă Athebyne. Nu ți-o ascund, doar că nu o repet în fața restului drift-ului ei.”*

„Apreciez onestitatea.” Este surprinzător și revigorant.

„Ai poate un an până când vor ajunge la granița ta”, spune Syrena.

Mi se acrește stomacul când îmi amintesc că Brennan crede că avem mult mai puțin decât atât. Trebuie să mă aprofundez în cercetarea saloanelor de îndată ce mă întorc la Basgiath.

„Suntem tot ce se află între ei și tine. Stii asta, nu? Sau vă mai ascundeți capetele în nisipul să nu ne spuneți prea multe în cazul în care suntem interogați, așa cum ați fost anul trecut?

„Știm”, răspunde Xaden. „Vom fi gata.”

Syrena dă din cap. „Voi face tot ce pot pentru a diminua atacurile asupra avanposturilor, dar până când poți spune deschis că ne aprovizionezi, este ca și cum ai cere forțelor noastre să creadă în spectre. Ei nu au *încredere* în tine ca mine.”

„Cum îi oprești este treaba ta. Am vrut să spun ce am spus.” Își înclină capul. „Vino după pupile noastre și te voi vedea cum mori.”

Trebuie să-i punem sub tutela lor. Este calea cea mai logică. Sgaeyl suflă o suflare de abur, iar zburătorul de sex masculin tresări, apoi vine după cele două pungi și pivoți, dându-i unul lui Syrena pe drumul înapoi spre restul driftului.

„Mulțumesc”, îi spune Syrena lui Xaden înainte de a ridica privirea la mine. „Spune-i dragonului tău că este încă cel mai înfricoșător lucru pe care l-am văzut vreodată, Sorrengail.”

„Aș face-o, dar i-ar umfla ego-ul”, răspund, așezându-mă înapoi în șa, în timp ce Xaden aleargă pe piciorul anterioar al lui Sgaeyl să se încalece. — Rămâi în viață, Syrena. Începe să-mi placă.”

Îmi aruncă un zâmbet plin de zâmbet, apoi se întoarce spre celălalt zburător. — Să mergem, Catriona.

Catriona. Pisică.

Felul în care stomacul meu se scobi nu are nimic de-a face cu lansarea bruscă a lui Tairn pe cerul nopții și totul are de-a face cu amintirea a ceea ce a spus Bodhi cu săptămâni în urmă.

Nu l-am văzut niciodată să-i pese așa, și asta o include și pe Catriona.

O, Doamne. Felul în care îl privise nu era doar dor, ci amintirea.

Cadeții care sunt găsiți absenți fără permis vor fi supuși curții marțiale prin lanțul lor de comandă, dacă nu sunt executați la vedere.

—ARTICOLUL PTR , SECȚIUNEA U LUL CODUL COLLEGULUI DE RĂZBOI DE LA BASGIATĂ _ _ _ _ _ DE CONDUITĂ _

CAPITOLUL Douăzeci și nouă

Îmi fură căldura de pe obraji și îmi trag ochelarii la locul lor în timp ce Tairn zboară spre graniță cu bătăi puternice de aripi. *„Pentru a evita să tragi concluzii ca anul trecut, ea este fosta ta, nu-i așa?”* Îl întreb pe Xaden, sperând că vocea mea mentală sună mult mai stabilă decât simt eu.

„Cum faci... Nu contează, asta nu contează. Da." Vorbește încet, de parcă și-ar alege cuvintele cu cea mai mare grijă. *„Ne-am terminat înainte să te cunosc.”*

Nu ar trebui să conteze. Am si fosti. Nu este ca și cum am discutat cu adevărat despre istoria noastră sexuală sau romantică, nu? Desigur, niciunul dintre ei nu este un zburător grifon care arată ca... așa, dar totuși. Nu există niciun motiv logic pentru mine să simt această întorsătură urâtă de irațional...

La dracu . Ce este asta? Gelozie? Anxietate? Nesiguranta?

„Toți trei”, răspunde Tairn, total enervat. *„La care vă voi aminti că nici un dragon nu a ales-o. Ai fost selectat de* doi . *Revinoti."*

Valoarea lui este solidă, dar nu are nimic de-a face cu ceea ce simt.

„Dar la un moment dat, Xaden a ales-o.” Mă aplec spre malul drept în timp ce Tairn îmbrățișează fața muntelui, continuând să urce.

„Și la un moment dat, ai crezut că țesutul este o masă satisfăcătoare, până când ți-au crescut niște dinți și ai găsit mâncarea din restul lumii așteptând. Acum încetează această linie de gândire. Nu servește să te facă mai puternic.”

Ușor de spus pentru el.

Tăcerea mă învăluie pentru tot restul zborului și respir puțin mai ușor odată ce trecem prin secțiile Navarrei. Apoi vinovăția se instalează ca o piatră în intestine. Suntem în siguranță în spatele scuturilor noastre, dar deriva pe care tocmai am înarmat-o nu va dormi cu aceeași siguranță.

Aterizăm pe câmp, iar eu descălec după ce mă desfac, alunecând pe piciorul din față a lui Tairn.

„Fii gata să pleci dimineața”, ordonă Tairn. *„Poate că revenirea rapidă îți va atenua pedeapsa inevitabilă pentru plecarea bruscă.”*

Pentru că nimeni nu pedepsește dragonii.

„Mă îndoiesc, dar putem încerca.” Îmi ridic ochelarii de zbor în timp ce Tairn pleacă cu Sgaeyl, cu cozile lor zbârnind în ritm. E un lucru mic, dar mă face să zâmbesc.

Xaden se apropie, apoi își înfășoară brațul în jurul taliei mele și mă trage de pieptul lui ferm înainte de a-mi ridica bărbia în sus cu degetul mare și arătător, astfel încât privirile noastre să se întâlnească. Îngrijorarea îi aliniază spațiul dintre sprâncene. „Va trebui să ne petrecem ultimele ore împreună vorbind despre Cat?”

"Nu." Îmi înfășuresc brațele în jurul gâtului lui. „Nu decât dacă ai vrea să-i petreci vorbind despre iubiții mei anteriori.”

Concentrarea lui cade pe gura mea. „Aș prefera să aleg opțiunea noastră anterioară numărul doi, în care să ne îndreptăm spre dormitorul meu și să ne folosim timpul în mod judicios.”

„Plan solid”, sunt de acord, corpul mi se încălzește la simpla sugestie. — *Dar va trebui să vorbim despre vicontele Tecarus.*

"La dracu." El își îndepărtează privirea. „Aproape că prefer să vorbesc despre foștii noștri.” Concentrarea lui se mută înapoi pe a mea. „Cine sunt foștii tăi? Îi cunosc?”

„Tecarus.” îmi arcuiesc o sprânceană. "Acum. Știu că vrei să-ți păstrezi secretele, dar mi-ai spus că-mi vei oferi informații dacă mi-ar putea afecta deciziile și am o bănuială sâcâitoare că ceea ce se întâmplă are de-a face cu mine . ” Îmi trec degetele pe partea laterală a gâtului lui cu relicva lui, pur și simplu pentru că nu mă pot abține să nu-l ating. *„Așa că te întreb : ce vrea Tecarus pentru luminarul – singurul dispozitiv care ar putea să-ți completeze forja – pe care nu ești dispus să-l dai?”*

Prinderea lui se strânge în jurul taliei mele, trăgându-mă și mai aproape. — *Pe lângă arme și o armată privată?* Se oprește, războiul purtând în ochi înainte să ofte. „ *Ești primul purtător de fulgere din peste un secol. Ne jură că ne lasă să-l ducem la Aretia dacă te vede mânuindu-te.*

clipesc. „Acea parte pare destul de ușoară.”

"Nu este. Prima noastră înțelegere s-a destramat când am descoperit că era dispus doar să ne lase *să folosim* lumina, nu să o luăm, ceea ce ar fi însemnat staționarea dragonilor în Cordyn. Și în al doilea rând, nu am încredere în el să se oprească să te vadă. El este cunoscut pentru că strânge lucruri prețioase și le păstrează împotriva voinței lor.” Degetul lui mă zdrobește pe buza de jos, trimițând un fior de conștientizare prin mine. „Nu voi risca aceasta. Nu te va risca.”

— Nu pare să îți asumi riscul, spun eu încet. Are nevoie de acea luminare, dar poate dacă pot ridica saltele, asta ne va face ceva timp.

— Ți-am spus în Aretia — aș prefera să pierd tot acest război decât să trăiesc fără tine. Îmi frământă maxilarul cu degetele înainte de a-și lăsa mâna să cadă.

„Nu credeam că ai vorbit serios când ai spus asta.” Durerea din pieptul meu aproape explodează. Îl iubesc pe acest om cu fiecare bătaie a inimii mele nesăbuite, care ar fi a lui dacă pur și simplu ar înceta să-și păstreze toate secretele și mi-ar spune să-l cunosc.

„Trebuie să ai din nou încredere în mine la un moment dat.” Gura i se strânge. *„Mergerea la Cordyn nu este de discuție. Brennan negociază deja termeni diferiți.”*

„Dar eu sunt chiar aici. Nu mă poți proteja de orice... Mă uit peste greutatea pe care o alunecă în teaca adâncă de la umărul meu, teaca care este acolo doar pentru că îi port *geaca* de zbor. "Ce

este asta?" Dar știu deja. Aliajul din mâner fulgeră în lumina lunii înainte de a dispărea, lipit de brațul meu.

„Am nevoie să fii capabil să te aperi, indiferent ce s-ar întâmpla. Nu ești singurul cu vise urâte, știi."

Buzele mele se despart. „Xaden", șoptesc eu, alunecându-mi mâinile la fața lui și scărpinându-mi palmele pe mirișteа obrajilor lui. „Sunt un purtător de fulgere. Nu sunt niciodată fără apărare împotriva veninului."

„Va trebui să-l ții ascuns, desigur." Vocea lui devine morocănoasă. „Coaseți o teacă mai adâncă oriunde vă simțiți cel mai confortabil."

Dau din cap. În acest moment, aproape că nu există nicio șansă ca cineva să-l poată observa dacă nu era îndreptat spre exterior sau dacă nu știa unde să se uite, oricum.

— Mai trebuie să discutăm ceva? el intreaba.

O grimasă îmi încrețește nasul.

„În afară de faptul că bătălia de la Zolya s-a scurs în Battle Brief și Markham o joacă drept propagandă?" Gura mi se răsucește.

Pur și simplu se uită la mine de data asta.

— Sau faptul că Nolon a petrecut luni de zile salvând viața lui Jack Barlowe? Mă întorc din brațele lui și începem să mergem spre avanpost cu torțele aprinse de-a lungul crenelurilor exterioare. „Oh, și Varrish mi-a lovit umărul din priză în timpul interogatoriului, după ce Dain a refuzat să-și folosească sigilul asupra mea."

Xaden se oprește.

„Nu-ți face griji", spun peste umăr, trăgându-l de el. „Am scăpat.

Au încercat să folosească acest nou elixir asupra noastră, care ne atenuează conexiunile cu dragonii noștri și cu semnele noastre, dar mi-am amintit cum mirosea de la navigația terestră, așa că l-am evitat pe acela."

„Elixir de blocare a semnelor?" Vocea lui se ridică.

"Este bine. Dacă pot pune mâna pe soluție, probabil îmi voi da seama antidot." Mă uit la el. — *Sau poate Brennan.*

Privirea lui se îndreaptă spre a mea. „Ce s-a întâmplat cu noi, lucrând la toată chestia aia de comunicare?"

„Te-aș putea face să pui întrebări pentru informații." Arunc un zâmbet sarcastic. „Am menționat că Dain m-a provocat?" Cu siguranță nu întreb despre declarația ridicolă pe care mi-a aruncat-o despre mama mea. Dain nu merită spațiul meu de cap. — La naiba, probabil că ar trebui să-ți spun și despre Aaric.

Xaden oftă. „Atât de mult pentru opțiunea numărul doi."

Tiată o speranță ciudată care mă umple când Tairn și cu mine aterizez pe câmpul de zbor de la Basgiath în după-amiaza următoare. Poate că în sfârșit simt că eu și Xaden avem încredere unul în celălalt cu mai mult decât doar corpurile noastre, chiar dacă el nu îmi oferă acces

deplin.

Și corpul lui este cu *siguranță* un avantaj. Mă doare delicios de mai mult decât doar zborul în timp ce cobor din Tairn la marginea câmpului pentru a evita aterizările care se apropie, în timp ce First Wing trece prin manevrele din al treilea an.

La naiba, ar fi trebuit să-mi bag pumnalul în rucsac înainte de a ateriza. Dragonii și călărețiii lor sunt *peste tot* .

„Cu toți acești dragoni prezenți, nu mă îndoiesc că Varrish și Aetos au fost alertați cu privire la întoarcerea ta”, mă avertizează Tairn.

„Îmi voi înfrunta pedeapsa”, răspund, scărpinând solzii plictisiți de la bărbie. „Trebuie să te hidratezi. Sunteți cu toții uscați de zbor.”

„Plecarea noastră a fost mai mult din vina mea decât a ta. Nu voi suporta ca tu să suporti pedeapsa mea.”

„Nu mai fi dulce. Este deranjant.” Îi mai mângâiesc solzii încă o dată și îmi ridic geanta mai sus pe umăr. *„Au trecut câteva săptămâni. Crezi că Andarna se va trezi în curând?* Mi-e dor de ea.

„Nu ai cum să spui”, spune el repede. Prea rapid.

Suspiciunea găsește acasă între sprâncenele mele. „Este ceva ce nu-mi spui?”

„Fiecare adolescent intră în somn pentru orice perioadă de timp de care are nevoie corpul său. A ei aparent necesită mai mult decât majoritatea.”

Și până în ultimele două săptămâni, ea s-a trezit de fiecare dată când sunt tulburată. La dracu. *„Ar trebui să-mi fac griji?”*

„Îngrijorarea nu schimbă nimic. Ea este păzită de bătrâni și doarme în siguranță.”

Hmm. *„Îți voi spune dacă pedeapsa mea include moartea sau neplăceri.”*

„Voi ști deja, deoarece sunt în permanență cu tine”, mormăi el. *"Forţat să depună mărturie despre stângăcia care este oamenii de douăzeci și unu de ani.”*

„Mă străduiesc să o fac mai puțin incomodă.”

„Dacă ai putea face asta, aș crede că ai fi făcut-o deja.” Așteaptă până când trec în fața lui, îndreptându-mă spre scări lângă Gauntlet, apoi se lansează, cu aripile lui rafale de vânt în spatele meu.

Nu pot să nu mă uit la stânga în timp ce cobor treptele. Echipa noastră practică cursa cu obstacole mortală care l-a costat viața pe Trysten în timp ce eram în antrenament de interogatoriu.

Aaric și Visia au ajuns deja în vârf — nicio surpriză acolo — dar ceilalți se luptă. Nu am mai aflat încă numele lor, dar până acum am pierdut doar două.

Sloane își mușcă buza inferioară în timp ce privește o fată cu părul albastru-negru bâjbâind de-a lungul bușteului care se învârte la a patra ascensiune... și cade. Inima îmi zvâcnește în gât, dar ea apucă una dintre frânghiile verticale de-a lungul cursului.

„Ia-o pe aia la fugă”, îi spun lui Sloane în timp ce trec pe lângă. „Ezită și vei cădea.”

„Nu am spus că am nevoie de ajutorul tău”, mormăie ea înapoi.

„Fratele tău a câștigat patch-ul Gauntlet anul trecut. Nimeni nu se așteaptă să umpli acei pantofi, dar încearcă să nu mori, nu? spun peste umăr, fără să mă obosesc să mă opresc. Nu se pare că mă va lăsa să ajut și nu o pot salva de asta. O să reușească sau nu.

La naiba, mă simt ca *Xadenul* tuturor oamenilor.

— Ai supărat conducerea, Sorrengail, spune Emetterio când mă apropii, soarele reflectându-se pe capul lui proaspăt ras și uns.

„Nu s-a putut ajuta”, spun eu încet, făcându-mă lângă el.

El se uită pieziș la mine. „Nu am favorite. Ar fi o prostie în acest loc.”

"Remarcat."

„Dar dacă am făcut-o.” El ridică degetul arătător spre mine. „Și nu spun că da. Dar *dacă* aș face-o, i-aș sugera acelei eleve favorizate că ea subliniază legătura nedistabilă a legendarului ei dragon de luptă și uită orice mențiune că poate că întărirea scuturilor ei mentale ar fi putut-o scăpa de o decizie atât de neplăcută când a fost vorba de a pleca fără permis. ” El își ridică ambele sprâncene întunecate spre mine. „Dar, aș spera, de asemenea, că un alt student favorit – dacă aș avea așa ceva – să te învețe tehnici de scuturi mai puternice, astfel încât să nu se mai repete. Privirea lui coboară spre gulerul meu, unde există o singură linie argintie a gradului de locotenent.

„Înțeleg ideea.” Un zâmbet îmi curbe gura. „Mulțumesc pentru grijă, profesore Emetterio.”

„Nu am spus niciodată că am făcut-o.” Își îndreaptă atenția către Gauntlet, unde Sloane tocmai a trecut de a patra ascensiune.

"Dreapta. Desigur că nu." Rânjesc în timp ce mă îndepărtez, luând poteca stâncoasă către cadran, apoi lupt cu teama de pedeapsa mea viitoare. Dacă Varrish încearcă să mă omoare, voi lupta. Dacă vrea să mă tortureze, mă voi descurca. Sau poate ar trebui să merg direct la Panchek?

Calea este aglomerată în timp ce o altă echipă trece la rândul lor la antrenamentul Gauntlet, iar eu încetez să mă mai stresez pentru a pune pumnalul în geantă. În ritmul ăsta, voi ajunge în camera mea fără ca nimeni să vadă pumnalul cu mâner din aliaj.

Până ajung la etajul al doilea an, am trecut prin aproximativ o duzină de scenarii diferite despre cum să mă predau.

Profesorul Kaori își ridică privirea din carte în timp ce se îndreaptă spre mine pe coridorul principal, cu sprâncenele încruntate de concentrare, iar eu fac cu mâna înainte să mă întorc în micul hol care găzduiește camerele echipei mele.

Mă opresc scurt, inima mea strângându-mi pe durata a ceea ce ar trebui să fie două bătăi când le văd.

"Acolo e." Vocea grasă a lui Varrish îmi ridică firele de păr de pe ceafă, în timp ce el și cei doi acoliți ai săi împing de perete și se îndreaptă spre mine. „Te-am așteptat, Sorrengail.”

„Voiam să spăl zborul și apoi să mă prezint pentru judecată.” Închide. Sunt atât de *aproape* de siguranța din spatele ușii mele.

„Oh, așa că îți *dai* seama că ai lipsit fără permisie”, spune Varrish, zâmbind deloc liniștitor. Trio-ul trece pe lângă ușa mea și a lui Rhiannon dincolo de hol, apoi se apropie de a lui Sawyer în stânga mea și a lui Ridoc în dreapta mea.

"Desigur." Dau din cap.

Ușa lui Rhiannon se deschide în tăcere, iar ea își aruncă capul afară, cu ochii mari.

Eu clătin subtil din cap în semn de avertizare, iar ea dă din cap, trecând înapoi înăuntru și închizând ușa aproape până la capăt. Bun. Nu vreau ca ei să o pună în legătură cu pedeapsa mea de îndată ce ea încearcă inevitabil să mă apere ca lider de echipă.

— Geantă, ordonă Varrish.

Oh. *La dracu.* Cel puțin nu am ascuns pumnalul acolo. Greșeala mea ar putea să-mi salveze viața.

Nora îmi întinde mâna, iar eu îmi strâng geanta de pe umăr și mi-o predau.

„Nu ai putea fi deranjat să porți propria ta uniformă?" Varrish Ochii rangul lui Xaden pe gulerul meu. „Știți că uzurparea identității unui ofițer comis este împotriva Codexului, nu-i așa?"

Nora îmi aruncă geanta pe podeaua de piatră, rupând legarea cărții mele de istorie. Ai. „Uite, ea mai are una aici." Îi întinde jacheta lui Bodhi lui Varrish.

„Le adunăm, nu?" Varrish ia jacheta fără să se uite la mine direcție. Se concentrează pe geanta cu ceilalți doi călăreți.

O să ia jacheta lui Xaden. La naiba o *știu* . În gât îmi ies fântâni de panică, amenințând să-mi opresc oxigenul. Ridic privirea către Rhi, închizând ochii cu ea prin fanta pe care a lăsat-o în ușă.

Ea își lasă capul într-o parte în tăcere, iar eu mă uit cu atenție la pumnalul învelit la umărul meu înainte de a ridica sprâncenele spre ea.

„Sunt doar cărți, niște ochelari de zbor și jacheta", spune Nora.

„O jachetă care nu este a ei", o corectează Varrish. „La fel ca cea pe care o poartă."

Ușa lui Rhiannon scârțâie, dar ea reușește să o închidă înainte ca ei să-și îndrepte privirea spre ea.

La dracu. La dracu. *La dracu.* Sunt pe cont propriu. Pumnalul este mai mult decât suficient pentru a mă implica dacă știe ce este, iar dacă nu știe, Markham o va face. Dar și mai rău, îl va implica pe Xaden. Îi vor ucide pe toți cei marcați pentru ceea ce ei vor percepe ca fiind trădarea lui.

„Verifică-l pe cel pe care îl poartă", ordonă Varrish. „Din moment ce clar nu este o reglementare."

„Îmi pare rău", spune profesorul Kaori în timp ce vine în spatele meu. — Tocmai am auzit că ai ordonat... ajutoarelor tăi, sau cum îi spui, să dezbrace un cadet?

„Este o *jachetă* . Ea încalcă articolul 7, secțiunea a treia, care spune că uzurparea identității unui ofițer comis... începe Varrish.

— De fapt, este articolul doi, îl întrerup, încrucișându-mi brațele pe piept. Umărul are mult mai mult decât ceea ce m-aș aștepta, dar nu sunt suficient de prost încât să atrag atenția asupra lui aruncând din nou privirea în jos. „Și se spune că *uzurparea* identității unui ofițer este o infracțiune pedepsită, a nu purta haina de zbor a cuiva. După cum puteți vedea, nu port eticheta cu numele nimănui și nici nu pretind că sunt cineva care nu sunt."

— Te are acolo, vicecomandant. Kaori își baga cartea sub braț. — Și de când căutăm bagajele cadeților?

„De când am preluat funcția de vicecomandant." Varrish își ridică capul, stând la toată înălțimea. — Asta nu te implică, Kaori.

„Cu toate acestea, voi rămâne”, replică Kaori. — Puterea trebuie să fie întotdeauna ținută sub control, nu crezi, maior Varrish?

— Mă acuzați că am abuzat de puterea mea în ceea ce privește acest cadet, *colonele* Kaori? Varrish se mișcă să pășească spre noi, dar geanta mea este în cale.

"Oh nu." Kaori scutură din cap. „Cred că abuzezi de puterea ta în general.”

Este nevoie de fiecare mușchi din corpul meu pentru a-mi menține trăsăturile educate.

Ochii lui Varrish se îngustează pe Kaori înainte de a se întoarce spre mine. „Voi avea acea geacă de zbor.” Își întinde mâna.

Desfac nasturii, implorându-mi degetele să nu tremure și îi predau.

Varrish trece prin fiecare. Singur. Buzunar.

Nu trebuie să-l avertizez pe Tairn — îi simt deja prezența liniștită în fundul minții mele.

„Hmm.” Kaori îmi înclină direcția și își înclină capul, îndreptându-și privirea peste uniforma mea. „Eticheta ei cu numele aici spune clar Sorrengail și remarc două dintre peticele ei de echipă. Nu pare să-mi imagineze pe nimeni.”

„Ea este...” Fața lui Varrish se pete când se ridică goală pe jachetă. „Ea urmează să se confrunte în continuare cu curtea marțială pentru că a părăsit campusul fără concediu...”

"Oh." Kaori dă din cap. „Asta o explică. Nu ai vorbit cu Panchek în după-amiaza asta. Mi-am întors opinia expertului că Sorrengail nu va fi pedepsit pentru ceea ce a fost în mod clar alegerea dragonului ei. Dragonul ei foarte puternic, foarte îngrijorat și foarte *împerecheat* . Panchek este de acord. E liberă de toate acuzațiile.”

"Îmi pare rău?" Varrish aruncă jacheta lui Xaden pe podea deasupra lui Bodhi, iar acoliții lui stau în picioare.

„Vino acum”, spune Kaori de parcă ar fi vorbit cu un copil. „Abia ne putem aștepta la un al doilea an pentru a proteja emoțiile copleșitoare ale dragonului ei, atunci când chiar și noi ne luptăm ca ofițeri, darămite unul la fel de puternic ca Tairn.”

„Poate că te lupți”, tăie Varrish, pierzându-și indiferența obișnuită. „Unii dintre noi nu se înclină în fața capriciilor dragonilor noștri. De fapt, *îi* influențăm .”

„Ei bine, aceasta este cu siguranță o teorie care merită contemplată.” Kaori face o pauză, așteptând un răspuns care nu vine. "Ciudat. Asta ar însemna că l-ai influențat pe Solas când a dat foc echipei de călăreți legați după Parapet?

Privirile varrish între noi. „Am terminat aici.”

Trio-ul ocolește mizeria pe care au făcut-o cu lucrurile mele și îl împinge pe profesorul Kaori.

„Îți faci dușmani, Sorrengail”, spune Kaori încet după ce a așteptat până vor pleca.

„Nu sunt sigur că l-am făcut pe acela, profesore”, îi spun sincer, căzând la pământ și băgându-mi lucrurile înapoi în geantă. „Destul de sigur că a venit pe aici.”

„Hmm.” Mă privește în timp ce stau în picioare. „Oricum, fii atent acolo.” Îmi aruncă o privire precaută și apoi dispare pe hol.

Îmi strâng jacheta între mâini, găsind o teaca foarte *goală* .

O, Doamne.

"Intră aici!" Rhiannon șuieră, aproape trăgându-mă în camera ei și trântind ușa în urma mea.

Ridoc și Sawyer se ridică de unde stau la fereastră și își închid cărțile de fizică, schimbând o privire înainte de a veni spre noi.

„Nu am vrut să fii prins în...” Cuvintele mele pierd când ea ține pumnalul în sus, apucând vârful. „Sfinte *dracu* !” Maxilarul meu scade, apoi se ridică într-un zâmbet uluit. „Tocmai ai tras asta prin perete! Credeam că nu poți face asta încă!”

"Nu pot!" respinge ea. „Ei bine, nu se poate, cred. Nu până acum. Nu până când m-am gândit că orice ar fi asta are șansa să te omoare din privirea pe care mi-ai dat-o.

"Esti incredibil!" Mă uit la băieți. "Ea are dreptate?"

„Ajunge cu sigiliu!” Vocea ei se ridică de tensiune. "Ce este asta? Și de ce ai avut nevoie de ei să *nu*- l găsească?”

"Oh. Dreapta." Fac un singur pas înainte, iar ea îmi întinde pumnalul. O mie de posibilități, toate grade diferite ale adevărului, îmi trec prin minte. Dar m-am săturat să o mint pe ea, pe ei. Mai ales când atacurile cresc și ținerea lor în întuneric nu va face decât să-i rănească. „Pumnalul”.

Doamne, sper că Xaden mă va ierta pentru asta.

Ea este prietena mea cea mai apropiată și mi-a salvat nu numai fundul, ci și viețile tuturor celor marcați din acest colegiu. Ea merită mai bine de la mine. Ea merită adevărul. Toate o fac.

"Violet?" implora ea.

Îmi înghit nodul din gât și îi întâlnesc privirea. „Este pentru uciderea veninului”.

Cu excepția invaziei, doar călărețiișiscribii desemnați sunt permisi în Quadrantul Călăreților. A intra neinvitat ca infanterie sau chiar vindecător înseamnă a primi o moarte rapidă.

—ARTICOLUL DOI , SECȚIUNEA A TREIA CODUL COLLEGULUI DE RĂZBOI DE LA BASGIAT _ _ _ _ _ DE CONDUITĂ _

CAPITOLUL TREIZECE

Eu spune-le totul. În fiecare moment care s-a întâmplat din momentul în care am luat decizia de a părăsi echipa noastră cu Xaden pentru War Games până în momentul în care am căzut de pe spatele lui Tairn după ce am fost înjunghiat. Dar când vine vorba de a dezvălui cum și unde m-am trezit, limba mea se leagă. Pur și simplu nu pot.

Nu pentru că nu am încredere în ei, ci pentru că nu este secretul meu să spun, iar să fac asta îl trădează pe Xaden... și pe Brennan. Riscă fiecare viață în Aretia.

Deci, le spun *aproape* tot ce s-a întâmplat după Resson. Andarna, tentativele de asasinat, pumnalele, furnizarea de drifturi prietenești, Jesinia care îmi furișează cărți clasificate despre saloane, chiar și teoria conform căreia Navarra știe să ademenească veninul - restul se revarsă din gura mea într-un potop de cuvinte în timp ce se uită la eu, expresiile lor variind de la șocat la neîncredere.

"Am avut dreptate. Deigh nu a fost ucis de grifoni. Rhi stă pe pat, uitându-se la perete, cu ochii neconcentrați în timp ce procesează.

„Deigh nu a fost ucis de grifoni.” Scutur încet din cap, stând lângă ea.

„Și l-ai lăsat – lasă-l pe Riorson – să mintă pentru tine.” Sawyer își încrucișează brațele pe piept.

Dau din cap, o groapă se deschide în stomac în timp ce aștept ca ei să mă condamne, să strige, să mă dea afară din cameră, să pună capăt prieteniei noastre.

— Și ești sigur că dragonii știu? Ridoc își înclină capul într-o parte și al lui ochii se fac încet, de parcă ar vorbi cu Aotrom. „Zameii *știu* .”

— Și Feirge o face. Rhi se prinde de marginea patului ei. „Este uluită că o fac. CEE a ce faci."

„Tairn spune că Empyreanul este divizat. Unii dintre dragoni vor să acționeze, iar alții nu. Fără ca Empyreanul să ia o poziție oficială, niciunul dintre dragoni nu este dispus să-și pună călăreții în pericol spunându-le dacă nu știu deja.”

„Și oameni mor dincolo de secții. Toată *propaganda* este reală.” Ridoc trece între fereastră și ușă.

"Da." Dau din cap.

„Nu pot păstra o minciună atât de mare”, argumentă Ridoc, frecându-și mâna peste părul lui recent bâzâit. "Este imposibil."

"Nu este." Sawyer se sprijină de biroul lui Rhiannon. „Locuind în Luceras, îți promit că singurele vești pe care le-am primit de-a lungul coastei au venit din ceea ce scriitorii au publicat ca anunțuri oficiale. Este la fel de ușor ca și Markham să aleagă ce știri se publică și care nu. Nici măcar nu suntem deschiși navelor comerciale din regatele insulare.”

Ridoc scutură din cap. — Bine, atunci ce zici de wabern, sau cum le-ai numit?

„Wyvern?” oferă Rhiannon.

"Dreapta. Dacă ai ucis toți acei monștri de mărimea unui dragon, atunci unde sunt cadavrele? Ei nu pot ascunde un întreg câmp de ucidere, iar Resson este suficient de aproape de Athebyne încât cineva ar putea să vadă. Liam nu a fost singurul călăreț cu vedere la departe.”

„Le-au ars”, spune Rhiannon încet, privind în altă parte în gând. „Rapoartele de patrulare de la Battle Brief spuneau că postul comercial a fost carbonizat de mile și va trebui să găsim o nouă locație pentru tranzacțiile trimestriale.”

„Cât timp avem?” Ridoc se oprește din plin. „Până când acele lucruri sunt la graniță?”

„Unii spun un an, alții spun mai puțin. Mult mai puțin." Mă întorc către Rhi. „Trebuie să-ți faci familia să plece. Cu cât mai departe de graniță, cu atât mai bine.”

Ea ridică sprâncenele. „Vrei să le spun părinților mei să părăsească afacerea pentru care au lucrat toată viața și să-mi smulgă sora și familia ei fără să le spun de ce?”

„Trebuie să încerci”, șoptesc eu. „Îmi pare atât de rău că nu am putut să-ți spun.” Vinovăția amenință să mă înghită întreg. „Și adevărul este că încă nu știi totul. Sunt lucruri pe care *nu vă pot* spune, cel puțin nu până când nu veți fi capabili să-l protejați pe Dain. Și știu că sună ca o grămadă de prostii pentru că practic te-am mințit în ultimele luni. Și ai tot dreptul să fii supărat pe mine, sau să mă urăști sau să simți cum vrei să simți... desigur.” Un râs autodepreciant alunecă liber. „Pentru că tocmai de aceea am fost atât de supărat pe Xaden.” termin cu o șoaptă.

"Stop." Respiră adânc și tremurător și își târăște privirea spre a-mi întâlni.

„Nu sunt supărat pe tine.”

Mă retrag, fără cuvinte.

„Sunt puțin supărat”, mormăie Ridoc.

„Sunt uluit, dar nu supărat”, adaugă Sawyer, aruncând o privire lui Ridoc.

„Nu sunt supărată pe tine, Vi”, repetă Rhiannon, cu privirea fixată pe a mea. „Îmi pare foarte rău că nu ai simțit că poți să-mi spui. Sunt dezamăgit și mai mult decât puțin frustrat că nu ai avut încredere în mine mai devreme? Absolut, dar nu-mi pot imagina cât de greu a fost pentru tine să porți asta.”

„Dar ar trebui să fii supărat.” Ochii îmi ard și mi se formează un bolovan în gât când îi privesc pe toți pe rând. „ *Ar trebui* să fiți supărați cu toții.”

Rhiannon ridică sprâncenele spre mine. „Așadar, ajung să simt cum vreau, atâta timp cât te sfărâm pentru că nu mi-ai spus? Nu sunt sigur că este corect.”

A respira. Trebuie să respir, dar bolovanul se simte ca un munte, acum. "Nu te merit." Reacția ei la înșelăciunea mea totală nu putea fi mai diferită de felul în care îl făcusem pe Xaden în bucăți. "Oricare dintre voi."

Mă strânge într-o îmbrățișare, punându-și bărbia pe umărul meu. „Chiar dacă mă face o țintă să știu toate acestea, ți-ai pus propria viață în pericol și ți-ai împărțit cizma cu mine la Parapet când eram complet străini. Cum poți să crezi că nu aș vrea să împărtășesc acest risc cu tine acum că ești cel mai bun prieten al meu?”

O strâng strâns, sfâșiat între ușurarea absolută pe care o cunoaște – toți știu – și teama rece ca gheața că tot ce am făcut a fost să le expun.

„Noi nu alergăm.” Sawyer se îndreaptă spre noi, apoi mă strânge de umăr, strângând ușor.

Ridoc se apropie încet și își sprijină mâna pe partea superioară a spatelui meu. „Noi patru rămânem împreună. Asta e treaba. Ajungem la absolvire, indiferent de situație.”

„Dacă există un Basgiath de care să absolvi”, remarcă Sawyer.

„Am o singură întrebare.” Rhiannon se retrage, iar ceilalți își lasă mâinile jos. „Dacă avem doar luni, atunci ce facem în privința asta?” Nu există teamă în ochii ei, doar o hotărâre de oțel. „Trebuie să spunem tuturor, nu? Nu îi putem lăsa să apară la graniță și să înceapă să sugă viața oamenilor.”

Lăsați-l pe Rhiannon să treacă în modul de rezolvare a problemelor. Pentru prima dată de când m-am întors la Basgiath după Resson, nu mă simt atât de singur. Poate că păstrarea distanței funcționează pentru Xaden, dar am nevoie de prietenii mei.

„Nu putem. Nu până când nu avem totul la loc pentru a lupta. Ne vor ucide pe toți înainte ca noi să avem șansa de a răspândi adevărul, așa cum au făcut-o în timpul rebeliunii Tyrish.”

„Nu te poți aștepta să ne învârtim degetele în timp ce Riorson și cei marcați aleargă cu soarta continentului în mâini.” Sawyer își freacă puntea nasului.

"El are dreptate." Rhiannon dă din cap. „Și dacă crezi că înființarea unui al doilea set de secții este modalitatea de a salva oamenii, atunci hai să facem asta. Pe cei marcați îi vom lăsa pe contrabanda lor cu arme și ne vom concentra pe a vă ajuta să cercetați.”

— Plan solid, acceptă Ridoc, ridicând pumnalul cu mâner din aliaj și studiindu-l.

„Vă veți oferiți cu adevărat voluntari să vă petreceți timpul citind zeci de cărți clasificate în secții?” Mă uit între ei cu sprâncenele ridicate.

„Dacă înseamnă că putem petrece timp în Arhive, sunt înăuntru.” Sawyer dă din cap cu entuziasm.

— Și știm cu toții de ce, prietene. Ridoc rânjește și îi dă palme pe spate.

O scânteie de speranță se aprinde în pieptul meu. Vom putea citi de patru ori mai repede, vom acoperi de patru ori mai multe cărți. „Trebuie să existe undeva o înregistrare despre *modul în care* Primii Șase au creat primele secții. Jesinia a căutat, dar nu are acces la fiecare volum clasificat și tot ceea ce am citit a fost editat sau redactat în timpul traducerii, inclusiv un relat de la primul dintre cărturari. E ca și cum ar fi ascuns cunoștințele când ne-au schimbat istoria, ceea ce cred că s-a întâmplat acum aproximativ patru sute de ani.”

„Deci căutăm o carte mai veche de patru sute de ani.” Rhiannon își bate degetele pe genunchi în timp ce gândește. „Unul care nu a trecut printr-un set de mâini pentru a traduce sau a schimba.”

"Exact. Și Jesinia mi-a oferit deja cea mai veche carte la care are acces despre programele de țesut în secții și acoperă doar expansiune, nu creație.” Umerii îmi cad în timp ce oft. „Ceea ce

avem nevoie cu adevărat este o sursă primară și mă îndoiesc că Primii Șase au scris cărți după ce au fondat Basgiath. Erau puțin ocupați.”

„Nu prea ocupat pentru a ține jurnalele personale.” Ridoc pune mânerul pumnalului în centrul palmei și încearcă să-l echilibreze.

Capetele ni se întorc în direcția lui și inima mea amenință să se oprească.

"Ce?" întreabă Rhiannon.

„Au ținut jurnalele”, spune el ridicând din umeri, mișcându-se în timp ce încearcă să țină lama în poziție verticală. „Cel puțin doi dintre ei. Război... Ne prinde cu privirea și apucă repede pumnalul de mâner. "Aștepta. Știu cu adevărat ceva despre Arhive pe care tu nu știi?” Un zâmbet îi strălucește pe față. — Da, nu?

„Ridoc...” îl avertizează Rhiannon, aruncându-i o privire cu care nu vreau să am nimic de-a face. "Dreapta. Scuze.” Pune pumnalul pe birou și apoi se așează lângă el. „Jurnalele lui Lyra și Warrick sunt aici. Cel puțin conform unui registru clasificat din biroul mamei tale, sunt.”

„Biroul mamei mele?” Maxilarul îmi atârnă.

„Registrul, nu jurnalele”. El ridică din umeri. „L-am detaliat când căutăm ceva de furat în timpul bătăliei echipelor, dar le-a enumerat într-un seif de subnivel și ai spus deja că arhivele sunt închise, apoi ai sugerat harta...

„Nu există seifuri de subnivel.” Eu dau din cap.

„De ce știi”, contracă el.

clipesc. „Jesinia ar ști dacă am avea acele cărți, darămite un seif subnivel.” Tatăl meu mi-ar fi spus... nu-i așa?

Ridoc batjocorește. "Dreapta. Pentru că scribii au păstrat în siguranță cel mai mare secret din istoria Navarrei în toți acești ani, acordând acces la anii doi.”

„El face o idee bună”, notează Sawyer.

El face. „O să o rog să se uite.” Și mă simt că aș fi știut asta de mult dacă aș fi avut încredere în prietenii mei. „Dar dacă nici măcar nu știu despre seif, atunci sunt dincolo de clasificați. Recuperarea lor ne-ar putea ucide cu siguranță.”

Ridoc își dă ochii peste cap. "Oh bine. Mă întrebam când va începe să devină periculos pe aici din nou.”

JEsinia nu știe nimic despre un seif de subnivel, așa că, în timp ce vânează, noi ceilalți studiem cu atenție fiecare carte despre țeserea secțiilor și Primele șase pe care ni le poate oferi.

Cercetarea merge mult mai repede atunci când patru oameni o fac. Și trebuie să recunosc, este plăcut să mă uit prin camera mea în timpul orelor în care studiem și ne revedem cu prietenii.

Dar nu găsim răspunsuri. Și Andarna rămâne suspect de adormită. Iar Tairn spunându-mi amabil să nu-mi fac griji se simte ca un declanșator uriaș pentru a face exact asta, așa că o fac.

Nu am ocazia să-i spun lui Xaden despre descoperirea noastră – sau despre lipsa acesteia. Sâmbăta viitoare, echipa noastră este atrasă într-o altă sesiune de navigație terestră cu infanterie,

de data aceasta cu First Wing, iar eu petrec două zile rătăcind pe terenul abrupt al munților de lângă Basgiath, evitându-l pe Jack Barlowe — care este ciudat de drăguț cu toată *lumea* — cu orice pret.

„Este ca și cum l-a întâlnit pe Malek și a decis să se întoarcă cu un tip decent”, observă Rhiannon când îl surprindem dând cursuri în primul an pe saltea. „Dar încă nu am încredere în el.”

"Nici eu." Toti profesorii par sa-l iubeasca si acum.

Săptămâna următoare, Andarna încă doarme, iar Sawyer se împiedică de un pasaj vechi de trei sute de ani care confirmă că a fost creată mai mult de o piatră de protecție.

Sâmbătă, nu numai că Xaden este de serviciu în camera operațională, dar Mira este în patrulare pentru cea mai mare parte a vizitei mele, iar în weekend-ul următor, echipa noastră este aruncată în Pădurea Parchille în mijlocul frunzelor care se schimbă fără provizii și i se spune să ne plimbăm. ieșire.

Mesaj receptionat. Tairn și Sgaeyl nu vor fi refuzați, ci doar eu și Xaden să ne vedem când jucăm după reguli — Varrish a stabilit că am încălcat prea multe.

În weekendul următor, trebuie să aleg între echipa mea să primească un zero dacă nu particip la o operațiune de evaziune pisici și șoareci împotriva Aripii a treia din Shedrick Woods și să zbor la Samara pentru Xaden.

Este chiar scenariul pe care Mira l-a prezis anul trecut, când a aflat că am legat-o pe Tairn – să fiu forțată să aleg între educația mea, echipa mea și Xaden și Sgaeyl. Tairn face alegerea înainte să mă pot lovi.

Rămânem, dar e al naibii de nenorocit a doua zi când vine Treieratul și nu-l pot învinovăți. S-ar putea să nu am o legătură de împerechere, dar mi-aș rupe brațul dacă ar însemna că am cinci minute să vorbesc cu Xaden. Nimic din ce trebuie să-i spun nu poate fi scris într-o scrisoare.

„Arăți mai nervos decât ai fost când era Treieratul nostru”, spune Rhiannon, venind să stea lângă locul în care colegii mei de echipă și-au revendicat un loc pe versantul dealului, vizavi de locul în care cei din primul an din Aripa a Patra așteaptă cu dragonii lor proaspăt legați.

„Nu l-am văzut încă pe Sloane și trebuie să plec să preiau ceasul în curând.” Mă legăn înainte și înapoi nervos, ca o mamă cu un nou-născut cu colici. *Voi găsi timp să ajung la templu dacă ai putea fi cu ea* , îi promit lui Dunne, zeița războiului.

„Ea va reuși.” Tensiunea din brațele încrucișate ale lui Imogen îmi spune că nu se simte chiar atât de sigură pe cât spune ea. În plus față de repetările suplimentare din timpul antrenamentelor noastre de noapte, ea a fost mai mult decât puțin scurtă cu mine de când a trebuit să-i spun că am vărsat secretul nostru, ceea ce a presat-o apoi să-i spună și lui Quinn.

Quinn a luat-o la fel ca Rhiannon, cu grație și un sentiment de hotărâre.

Xaden o să-și piardă rahatul când îi voi spune, dar mă voi descurca cu asta când va ajunge aici sâmbătă. Dacă chiar ne lasă să ne vedem.

„Toată Secțiunea Flame arată puternică. Bodhi ar trebui să fie mândru”, spune Quinn cu un zâmbet plin de speranță.

„Visia a legat o coadă de pumnal maro”, spune Rhi, dând din cap pe câmp spre locul în care stă în fața dragonului ei cel din primul an. „Avalynn, Lynx și Baylor au reușit și ei. Dar nu-l văd pe Aaric sau pe Mischa.” Ea se uită la mine. „Ea este cea care își roade mereu unghiile.”

"Oh. Dreapta." Vinovăția îmi înfundă gâtul și înghit în sec, dar nu mă pot curăța. Deși am evitat să cunosc ceva despre primii ani, Rhi nu a avut acest lux.

Bătăile aripilor umplu din nou aerul și ne uităm cu toții în dreapta când un Blue Clubtail se apropie cu solzi în nuanțe de safir care contrastează cu culorile schimbătoare ale cerului apusului, iar el este *frumos.*

„Întotdeauna am fost specia mai arătoasă”, intervine Tairn.

„Andarna?” Îl întreb în fiecare zi, iar astăzi, de două ori.

„Ea încă doarme.”

„Asta nu poate fi firesc.” Îmi schimb greutatea pe versantul dealului.

„Este... mai lung decât se aștepta.”

„Deci tot spui. Îl ai pe Empyrean adunat.” Schimb subiectul și mă uit înapoi peste umăr către muntele acoperit de dragoni, zărându-l pe Tairn sus pe linia crestei de deasupra, doar puțin mai jos decât dragonii presupun că sunt bătrânii lor. — *Plănuiești să discutăm ceva în seara asta?* Fără cooperarea Empyreanului, suntem blocați.

„Dacă am fi, nu ți-aș putea spune.”

„ Mi-a dat seama”, spun oftând, privind terenul albastru din câmpul chiar în fața estradei unde se uită conducerea, inclusiv mama mea.

„O să fiu al naibii”, mormăie Rhiannon în timp ce Aaric descălecă din Blue Clubtail ca și cum ar fi făcut-o de ani de zile, cu o ușurință care îmi amintește de Xaden și Liam. Zâmbesc în timp ce el își ține capul în jos în timp ce înregistrează numele dragonului său și se întoarce fără ca mama să-l recunoască.

"Acolo." Rhiannon arată spre capătul terenului.

Un roșu de mărime medie, nuanța unei căpșuni zboară, biciuindu-și coada pumnalului în spatele ei când aterizează în mijlocul câmpului.

„O coadă roșie de pumnal”, șoptesc eu, ușurarea îmi inundă venele în timp ce Sloane descălecă stângace, strângând-o de umăr. „La fel ca fratele ei.”

Sloane o îmbrățișează strâns pe Visia, iar eu zâmbesc. Mă bucur că are prieteni, că anul lor are șansa să devină la fel de strâns ca al nostru.

„Este greu să nu o urăști pentru că te urăște.” Rhiannon oftă. „Dar mă bucur că a supraviețuit.”

„Nu am nevoie ca ea să mă placă.” dau din umeri. „Am nevoie doar de ea să trăiască.”

„Liderul echipei Matthias?” Se apropie un călăreț din aripa a treia purtând o eșavă neagră cu un însemn de mesager gri.

"Aici." Rhi îi face semn să înainteze, apoi îi ia pergamentul împăturit din mână. "Mulțumesc." El pleacă, iar ea rupe sigiliul de ceară pentru a deschide missiva. Privirea ei se îndreaptă spre a mea și își coboară vocea în timp ce Ridoc se apleacă înăuntru. „Jesinia cere să ne întâlnim la ușa Arhivelor în cincisprezece minute. Are un volum pe care l-am cerut.” Ea citește încet fraza noastră de cod, emoția crescând în ochii ei.

Inspir brusc, iar inima îmi sare în timp ce rânjesc. — A găsit seiful, îi șoptesc. „Dar am următorul ceas, iar Treieratul aproape s-a terminat. Ai îndatoriri de lider de echipă.”

— Îți iau ceasul, spune Ridoc încet.

„Și să-i dai lui Varrish un motiv să nu-l văd pe Xaden în acest weekend? În nici un caz."

Eu dau din cap.

— Atunci o voi întâlni pe Jesinia. Întinde mâna spre misiva și Rhi o predă. „Sawyer ne poate acoperi aici.”

Suntem cu toții de acord, iar eu și Ridoc ne îndreptăm spre cadran, ținându-ne departe de calea de zbor a dragonilor nou legați.

„Pe ce turn veghem?” întreabă el când intrăm în curte. "Dormitor?"

"Academic." Arăt spre turelă unde arde focul fără sfârșit. "Ah. Groapa de ardere. Va fi o noapte plină acolo sus odată ce ceremonia se va termina.” Îmi dă un ghiont pe umăr. „Voi veni imediat după ce mă voi întâlni cu ea. Și apoi votez să ne alăturăm sărbătorii Treieratului după ceasul tău.” Capul îi înclină. „Sau cel puțin voi sărbători. Din păcate, cred că acum te limitezi la a sărbători cu Riorson.”

„Du-te și află dacă toate problemele noastre au răspuns.” Râd și ne despărțim când deschid ușile aripii academice. Este ciudat de liniște în clădire când urc scările largi în spirală până la ultimul etaj. Dacă mă gândesc bine, nu cred că am fost vreodată singur în clădirea academică în toți anii pe care i-am avut aici. Cineva este mereu prin preajmă. Pulsul meu crește cu fiecare treaptă de scări, dar nu sunt nici pe departe la fel de agitat ca atunci când am făcut această călătorie pentru Aurelie anul trecut.

Deschid ușa către turela cu vârf plat și sunt imediat învăluit de căldură de la flăcările care se ridică din țeava de fier din centru.

"Violet?" Eya zâmbește și sari de pe marginea zidului gros de piatră de pe cealaltă parte a butoiului. „Nu mi-am dat seama că mă ușurați.”

„Nu mi-am dat seama că ai avut ceas înaintea mea. Cum ai fost?" Îmi fac drum în jurul butoiului și încerc să nu mă gândesc la câți dintre cadeți își vor oferi lucrurile lui Malek în ziua următoare.

„Bine...” Ochii ei suflă larg când aruncă o privire pe lângă mine – și mă întorc, scoțând imediat un pumnal din coapsă și mișcându-mă lângă ea.

Patru soldați adulți îmbrăcați în albastru infanterie ies în fugă pe prag, fiecare ținând o sabie scurtă în timp ce ne înfruntă. Stomacul meu cade la fundul de jos și se prăbușește. Cu siguranță nu par pierduți.

„Infanteria nu este permisă în Quadrantul Călăreților!” plescă Eya, răsturnându-și securea peste încheietura mâinii și apucându-și mânerul.

„Suntem aici cu permisiunea expresă”, mârâie cel din dreapta.

„Și am plătit bine pentru mesajul specific pe care trebuie să-l transmitem.” Acea linie de rău augur provine de la cea mai înaltă din stânga, pe măsură ce se răspândesc pe partea îndepărtată a butoiului, despărțindu-se în centru pentru a veni spre noi din ambele părți.

Patru asasini și noi doi. Au ieșirea, iar noi suntem prinși între foc, zid și patru etaje fără nimic. *Nu e bun.* Și o știu, mai ales prin zâmbetul lent pe care îl dă cel mai aproape de centru, lumina focului reflectându-se în lama lui în timp ce o ridică.

Dă-i naibii. Nu am supraviețuit întregului an trecut, sau ultimelor luni, pentru a muri în vârful aripii academice.

„Omorâți-i pe toți”, ordonă Tairn.

„Du-te la stânga”, mormăie Eya.

Dau din cap și scot un alt pumnal. "Lasa-ma sa ghicesc." Ei fac pași lenți, coordonați spre noi, iar Eya și cu mine ne pivotăm astfel încât să stăm spate la spate. „Secretele mor împreună cu oamenii care le păstrează?”

Cel din stânga clipește surprins.

„Nu este atât de original pe cât ai crede.” Cu foc rapid, arunc două pumnale spre el, prinzându-l în gât și inimă. strigă Eya în spatele meu, atacându-se pe cei doi de partea ei, în timp ce primul meu atacator cade ca un copac blestemat, izbindu-se de piatră și împingându-mi pumnalele mai adânc.

Lamele se ciocnesc în spatele meu și îl pierd din vedere pe atacatorul meu rămas în flăcări mari, în timp ce mai apuc două pumnale. La dracu, la rahat, *la rahat* . Unde este-

Focul se îndreaptă spre fața mea și mă plonjez spre stânga, ratând de aproape țeava care alunecă pe podeaua pietruită și se lovește de perete cu o *bufnitură* suficient de tare pentru a trezi morții. Umărul meu ia greul impactului atunci când cad și mă strâmb în timp ce mă forțesc în genunchi, ignorând ochii largi și nevăzători ai soldatului pe care l-am ucis deja.

"Vin!" strigă Tairn.

Eya țipă, iar eu fac greșeala să mă uit înapoi peste umăr, în timp ce unul dintre soldați îi smulge sabia din mijlocul pieptului ei.

Sânge. E atât de mult *sânge* . Alunecă peste pielea ei în timp ce ea se strânge de coaste, iar eu privesc îngrozită cum cade în genunchi.

„Eya!” strig, poticnindu-mă în picioare, dar nu pot ajunge la ea cu butoiul aprins între noi. Ciupind marginile pumnalelor mele, mă arunc înainte, apoi îi arunc pe amândoi asupra asasinului pe care nu l-a ucis, prinzându-l în piept.

Mai am două afară când mă învârt pentru a-l înfrunta pe singurul rămas, dar nu am timp să le arunc. A folosit moartea lui Eya pentru a reduce distanța. Gâfâi când el mă apucă de talie, blocându-se cu o strânsoare pe care nu o pot disloca, în timp ce el face trei pași repezi până la marginea turnului.

Nu! Îi tai brațele, dar se ține tare în ciuda rănilor. Îi dau cu piciorul puternic în stomac, iar el pufnește, iar cu următoarea lovitură, mă eliberează. Elanul meu mă face să zboare înapoi, iar pumnalele mele zgârie ambele părți ale crenelurilor turnului în timp ce alunec spre margine, cu picioarele bătând sub mine și nu găsesc decât aer.

Rapid. Se întâmplă prea repede ca să faci altceva decât să reacționezi.

Instinctul preia și mâinile mele se întind larg pe părțile laterale ale crenelurilor, eliberând pumnalele. Gheare pentru cumpărare, navighez înapoi, mea pielea se zgârie de stâncă pentru a

mă încetini în timp ce o fac, iar vârfurile cizmelor mele lovesc marginea turelei... apoi alunecă imediat.

Dar impactul este suficient pentru a schimba unghiul căderii mele, iar piatra îmi năvăleste spre față nu mai mult de o bătaie a inimii, înainte ca stomacul meu să se ciocnească de marginea turelei, furând respirația pe care o am la impact.

Greutatea mea mă târăște pe tot restul drumului înapoi, iar eu bag cu unghiile și mă țin în timp ce jumătatea mea inferioară lovește cu piciorul în crăpăturile din piatră de sub mine, căutând un punct de sprijin.

Acest lucru nu se poate întâmpla, dar este.

„Nu este nimic personal”, spune soldatul, târându-se înainte pe peretele de trei picioare adâncime.

Gâfâi și tușesc la prima inspirație completă. Trebuie să existe un punct de sprijin dedesubt. Doar nu. Nu așa mor.

Picioarele îmi caută și simt crestele, dar nu există nimic suficient de substanțial pentru a-mi susține greutatea.

„Sunt doar bani”, șoptește el din genunchi și îmi întinde mâinile.

O, Doamne, el va...

"Nu!" Puterea îmi inundă venele, dar nu am nimic de-a face cu o lovitură atât de aproape.

„Doar bani”, repetă el, ridicându-mi mâinile de pe piatră.

Xaden. Sgaeyl. Tairn. Asta ne va ucide pe *toți* .

Soldatul dă drumul.

Țig, sunetul atât de strident încât îmi sfâșie gâtul și alunec, zgâriindu-mi antebrațele crude în timp ce gravitația mă trage în jos, vârful turnulei dispărând din vedere, dar degetele mele apucă buzele mici de la margine... și se agață. .

Inima îmi zvâcnește în gât în timp ce picioarele îmi zvâcnesc.

Fără punct de sprijin.

Abia nicio țintă de mână, iar umerii îmi încep să *plângă* în timp ce atârnă.

„Dă-i drumul”, îl îndeamnă soldatul, târându-se din nou înainte. „Se va termina înaintea ta...” Ochii i se umflă și gâlgâiește, apucându-și de gât și de pumnalul al cărui vârf iese la câțiva centimetri sub bărbie.

Cineva și-a băgat cuțitul prin coloana vertebrală.

Toată lumea crede că majoritatea cadeților Riders mor din cauza focului dragonului. Adevărul să fie spus, de obicei gravitația este cea care ne prinde.

—P AGE P ORTE ȘI CHIAR , CARTEA _ _ A lui B RENNAN

CAPITOLUL TREEI ŞI UNUL

eu alunecă încă un centimetru prețios în timp ce soldatul este smuls înapoi, apoi aruncat înainte, peste capul meu, dispărând în întuneric.

Este Eya. Trebuie sa fie. Poate rana nu este...

Părul blond și ochi albaștri ca ca gheață apar deasupra mea, iar inima mea cade cu corpul asasinului. Jack Barlowe.

„Sorrengail?” Se aruncă înainte, strângându-mi încheieturile cu o strânsoare de nesfârșit.

„Îmi pare atât de rău”, îi spun lui Tairn și mă pregătesc pentru momentul fără greutate care va fi ultimul meu.

"Te-am prins!" strigă Jack, ținându-mi strâns încheieturile mâinilor în timp ce se aruncă pe spate și mă trage în sus și peste margine.

Coastele mi se lovesc de piatră, iar el dă drumul unei mâini, apoi mă apucă de piele și trage, împingându-mă tot restul drumului pe zidul turnului.

Nu pierd timpul, mergând în siguranță. De îndată ce cizmele mele aterizează în interiorul turelei, el dă înapoi câțiva pași, pieptul ridicându-și și coborând rapid cu efort, în timp ce îmi lasă spațiu, evitând corpul căzut la stânga, în timp ce focul răzvrătește spre dreapta.

"M-ai salvat?" Mă grăbesc înapoi, lăsându-mi mâinile în lateral și aproape de pumnale.

„Nu știam că ești tu”, recunoaște el, căzând pe spate de peretele turnului și retrăgându-și respirația. „Dar da.”

„Puteai să mă lași să cad, dar m-ai tras în sus”, spun eu, de parcă aș încerca să mă conving.

„Vrei să urcăm înapoi acolo sus și o vom face din nou așa?” oferă el, făcând semn către perete.

"Nu!"

Bătăile aripilor sună deasupra capului și ne uităm amândoi în sus, în timp ce Tairn se avântă. Ar fi întârziat și amândoi știm asta. Ușurarea care curge prin corpul meu nu este doar a mea; este și al lui.

"Uite." Jack scutură din cap și se uită la forma lipsită de viață a Eyei. „Eram de supraveghere a căminului pentru prima aripă și am fugit când am auzit țipetele. Și… ei bine… călărețiii nu mor în mâinile infanteriei.”

"Te-am omorât. Ai tot dreptul să mă arunci de pe turn.” Mă întind în spatele meu câte o mână și îmi adun două din pumnale, învelindu-le încet, pregătindu-mă pentru orice.

„Da.” Își trece mâna prin părul scurt blond. „Ei bine, acea moarte a fost un fel de a doua șansă pentru mine. Nu știi cine ești cu adevărat până nu îl înfrunți pe Malek. Deci, modul în care văd asta este că ți-am dat și eu o a doua șansă. Suntem chit." Dă din cap o dată, apoi pleacă, ieșind în turn.

Mă mișc încet în jurul marginii turelei, oprindu-mă să mă rostogolesc peste corpul primului asasin pe care l-am ucis și îmi scot pumnalele, curățându-le de uniforma lui înainte de a le învelі la coapse. Focul stropește încet în butoi, iar eu mă sprijin de zidul dur de piatră înainte de a lăsa spatele să lovească fiecare creastă pe drum în jos, în timp ce alunec să mă așez.

Mă uit la vârfurile cizmelor lui Eya – sunt tot ce văd din acest unghi – și îmi las capul să cadă pe spate de perete. Apoi respir și aștept să treacă adrenalina, să dispară șocul, să înceteze tremurul din mâinile mele dureroase.

Eya e moartă. Jumătate dintre noi am zburat în Resson. Aetos nu se va opri până nu vom pleca cu toții. Ne va lua unul câte unul. Îmi strâng genunchii la piept. Pentru cine va veni mai departe? Garrick? Imogen? Xaden? Bodhi? Nu putem continua așa.

„La dracu’. Aud vocea lui Ridoc cu o secundă înainte să-l văd. "Ce s-a întâmplat?" El cade în genunchi lângă mine, privindu-mă cu o evaluare evidentă. "Ești rănit? Înjunghiat?” Privirea îi scăpără lateral. „Ars?”

"Nu." Eu dau din cap. „Dar Eya e moartă. Asasini. Aetos.”

"La dracu."

Râd, sunetul ieșindu-mi isteric de pe buze. „Jack Barlowe mi-a salvat viața.”

"Glumești?" Ridoc se ridică și îmi prinde fața, verificându-mi ochii pentru semne de comoție.

"Nu. A spus că asta ne face egali, și chiar cred că a picat matematica, pentru că, după calculele mele acum, îi datorez *două* vieți: cea pe care am luat-o de la el și cea pe care tocmai mi-a dat-o.”

„Ar fi trebuit să vin cu tine.” Mâinile îi cad.

"Nu." Scutur din cap, iar vederea îmi înoată. — Te-ar fi putut ucide și pe tine. Fiorele îmi frământă cadrul.

"De ce ai nevoie?"

„Așteaptă doar cu mine cât trece.”

Tăcerea se întinde între noi.

„Am văzut-o pe Jesinia”, spune el încet. „Vestea bună este că ea știe unde se află seiful. Există secții, dar și ea știe cum să treacă prin ele. Dar vestea proastă este că avem nevoie de cineva din linia de sânge a regelui Tauri să o facă. Nu sunt doar într-un seif subnivel. Sunt în cel regal.” Umerii i se cufundă în înfrângere. — Îmi pare rău, Violet.

Mă uit la cizmele lui Eya. Nu pot face nimic pentru a o proteja acum, dar pot să protejez ceea ce a luptat pentru ea. „Atunci este bine că avem acces la un prinț care se întâmplă să-și urască tatăl.”

Zeii ne salvează de ambițiile anilor doi. Ei cred că au experimentat totul pentru că au supraviețuit primului lor an, dar, în realitate, știu doar suficient pentru a se ucide.

— M AJOR A GHIDUL FENDRA PENTRU C AADRANTUL CALĂRILOR (EDIȚIE NAUTORIZĂ)

–

CAPITOLUL TREEI ŞI DOI

Xaden se uită la mine în acea sâmbătă, ochii lui găurindu-mi o gaură în suflet și un mușchi al maxilarului îi pica o dată. De două ori.

Cel puțin nu ies nicio umbră de sub patul meu, așa că nu poate fi *atât de* supărat, nu?

"Spune ceva." Îi țin privirea și îmi schimb greutatea când marginea biroului meu se înfige în spatele coapselor.

Umerii lui se ridică cu o respirație adâncă. Cel puțin unul dintre noi primește suficient oxigen. Pieptul meu simte că este pe cale să-mi strângă plămânii din el.

„Rhiannon mi-a salvat viața. Dacă nu ar fi luat pumnalul acela înainte ca Varrish să-ți ia jacheta, nu aș fi stat aici. Iese ca cererea care este. „Trebuiau să știe până la urmă. Ea a văzut pumnalul. Ea știa că se întâmplă *ceva .”*

Ochii aceia frumoși se închid și jur că îl *simt* numărând până la zece.

Bine, poate douăzeci.

"Spune ceva. Te rog, șoptesc eu.

„Îmi aleg cuvintele cu grijă”, răspunde el, apoi mai respiră măsurat.

"Apreciez asta." Deschid gura ca să scot o altă scuză, dar chiar nu există niciunul de oferit, așa că stau și ascult ticăitul ceasului și ploaia năpădește pe geam în timp ce el își compune gândurile.

„Cine știe mai exact?” întreabă el în cele din urmă, deschizând încet ochii.

„Rhiannon, Sawyer, Ridoc și Quinn.”

— Și Quinn? Ochii îi fulgeră.

ridic un deget. „Asta a fost tot Imogen.”

„De dragul naibii.” Își trage o mână pe față.

„Ei nu știu totul.” Își ridică sprânceana cu cicatrici, părând orice, dar liniștit.

„Ei nu știu despre Aretia sau Brennan sau despre problema luminii.” Îmi înclin capul în lateral. „Ceea ce chiar nu este o problemă dacă pot scăpa de o săptămână de acest loc pentru a zbura la Cordyn. Ce este? Un zbor de două zile?” Orașul de pe coasta de sud a provinciei Krovlan nu poate fi prea departe.

"Stop." Se apleacă înăuntru, aducându-și fața aproape de a mea, sprijinindu-mi șoldurile pe desktop cu mâinile. „ *Nu* te duce acolo cu mine. Nu acum. Această idee absurdă de a pătrunde în Arhive în seara asta este mai mult decât suficientă pentru ca să transpir fără să-mi fac griji că vei zbura și vei fi capturat și ucis pe teritoriul inamic.

„Nu este o idee, este un plan.” Îi pun obrajii. „Și nu mi se pare că transpirați”.

Un sunet ca un mârâit îi urcă în gât în timp ce se îndepărtează, retrăgându-se cu un pas. „ *Nu* ai idee la ce mă gândesc.”

"Ai dreptate. Eu nu. Deci spune-mi." Mă apuc de marginea biroului și aștept să văd dacă mă închide ca de obicei.

Își trece degetul mare pe sub buza de jos pe care nu am avut ocazia să o sărut și aruncă o privire către cărțile îngrămădite pe rafturile mele. „Apreciez că ai așteptat să fac asta, dar există găuri în planul tău.”

„Ce găuri?”

„Nu ți-ai asigurat acordul participantului cheie, pentru început...” Ridică un deget.

"Asta este pentru ca-"

„Nu, nu, e rândul meu să vorbesc chiar acum. M-ai întrebat la ce mă gândesc, nu? Îmi aruncă privirea de lider de aripi – cea perspicace, calculată care obișnuia să mă sperie – și îmi închid gura. Ridică un al doilea deget. „Jesinia nu va fi singurul scrib de acolo, ceea ce înseamnă că există o mare probabilitate de a fi prinsă.” Un al treilea deget se unește cu celelalte două. „Nu doar cărțile trebuie furate, ci și returnate înainte ca cineva să observe. Sau plănuiai să stai peste noapte să citești?”

„Nu am împrumutat problemele de mâine pentru asta”, recunosc.

„Și chiar crezi că putem intra și ieși în mai puțin de o oră? Pentru că alternativa ne lasă morți.”

„Nu prea avem de ales dacă vrem acele jurnale.”

Oftă adânc, apoi reduce distanța dintre noi și îmi ia bărbia între degetul mare și arătător să-mi înclin ușor fața spre a lui. „Cât de sigur ești că răspunsurile la piatra de protecție sunt în acele cărți?”

„Am citit jumătate din tomurile clasificate despre țesut și reparații în ultima lună și, indiferent de ceea ce nu am făcut, Jesinia a făcut-o. Acestea acoperă doar țeserea în secțiile existente sau repararea acestora. Acele jurnale sunt cea mai bună șansă a noastră de a afla cum Primii Șase au construit primele secții. Singura noastră lovitură.”

— Știi că ne vor ucide dacă suntem prinși, nu?

Ne. Îmi alunec mâinile pe pieptul lui. „Oricum suntem morți dacă nu ridicăm protecția Aretiei. Avem *luni de zile* dacă Brennan are dreptate, și de obicei are. Adevărul iese la iveală. E doar o chestiune de timp."

Atenția lui se îndreaptă spre gura mea, iar pulsul îmi sare. „Dacă ești sigur că aceasta este singura cale, atunci intru. Nu există nicio șansă să te las să faci asta pe cont propriu.”

Zâmbetul meu este instantaneu. „Nu ai de gând să te certe? Sau spune-mi că există o altă cale?”

"Pe mine? Te certam despre cărți?" El clătină din cap, alunecându-și mâna pe obrazul meu. „Aleg doar lupte pe care le pot câștiga." Coboară gura centimetru cu centimetru încet, apoi se oprește cu o respirație. „Acum e rândul tău să vorbești."

El plutește chiar acolo și așteaptă, cu gurile noastre atât de aproape încât ar fi nevoie doar de o șoaptă de mișcare pentru a ne conecta. Tot ce este nevoie este apropierea lui, atingerea lui și sângele meu clocotește. Anticiparea îmi înroșează pielea, iar el își mângâie degetul mare de-a lungul obrazului meu înfierbântat, dar nu acceptă ceea ce îmi doresc atât de disperat să facă.

Îmi prinde respirația când îmi dau seama că îmi dă de ales nu doar să-l sărut, ci și să numesc noaptea noastră din Samara o excepție.

Dar nu a fost.

Aplecându-mă, îmi trec buzele peste ale lui, apoi îl sărut ușor de parcă ar fi prima dată. Aceasta nu este căldură și pasiune, deși știu că va fi într-o chestiune de bătăi ale inimii. Acesta este cu totul altceva. Ceva care mă sperie, și totuși nu mă pot decide să mă retrag, nici măcar în numele autoconservării.

Îl aleg pe el, ne aleg pe noi. Nu se va numi asta o lipsă de judecată sau rezultatul prea multă adrenalină sau chiar pofta.

Îl iubesc. Indiferent ce a făcut sau de ce a făcut-o, eu încă îl iubesc și știu că îi pasă de mine.

Poate nu este dragoste.

Poate că după toate prin care a trecut, nu este capabil de acea emoție.

Dar vreau să spun *ceva* pentru el.

Mă sărută lung și încet, de parcă am avea tot timpul pe care ni-l dorim, ca și cum nu ar fi nimic mai important pe lumea asta decât alunecarea limbii lui pe a mea, tragerea dinților pe buza mea de jos.

Este un atac intens, care se topește oasele asupra fiecăruia dintre simțurile mele, și de către când ridică capul, amândoi respirăm mai greu.

„Trebuie să ne oprim, sau nu părăsim această cameră în seara asta." Își trage dosul degetelor pe obrazul meu și se dă înapoi când mă forțez să dau din cap în acord.

Scutur din cap ca să-l limpez, iar el se îndreaptă spre ușă.

Unde naiba se duce?

„Nu i-am cerut încă să ne ajute pentru un motiv."

„Da. Am adunat asta." Xaden se oprește, strângând mânerul ușii și se uită peste umăr la mine. „Sunt *cu* tine. Voi face asta. Dar trebuie să știi care sunt consecințele dacă el spune nu."

Stomacul mi se înclină. Să-i spui ne va dezvălui...

„Nu va face." Sunt sigur de asta.

Xaden își scufundă bărbia o dată, apoi deschide ușa cu un smucitură.

Ridoc și Sawyer se clătină înainte, apoi se trântesc în saloane și cad pe podeaua holului.

Mâna îmi zboară la față în timp ce îmi înăbuș un râs.

„Este izolat fonic când ușa este închisă, nenorociți", mârâie Xaden. „Și ce naiba *face* deja aici?"

„ *Nu* știe de ce este aici", spune Bodhi. „Tocmai i-am ordonat să iasă de la lecțiile de zbor."

Cobor de pe birou și mă grăbesc spre ușă, în timp ce Ridoc și Sawyer se ridică și se despart, dezvăluindu-i pe Bodhi, Rhiannon, Imogen și Quinn peste hol.

Aaric stă între ei, sprijinit de perete, cu brațele încrucișate pe piept. „M-am gândit că vei veni după mine mai devreme sau mai târziu”, spune el, cu ochii îngustându-se pe Xaden, strălucind cu nimic altceva decât răutate.

Energia dintre cei doi este orice altceva decât bună, la care ar fi trebuit să mă aștept. Tatăl lui Xaden a început un război pe care tatăl lui Aaric l-a încheiat.

Rând pe rând, îi trag prin saloane în camera mea, inclusiv pe Aaric, care plutește chiar în pragul ușii, dar las ușa deschisă în cazul în care cineva are nevoie de o ieșire rapidă. Mă întorc către Aaric. "Noi avem nevoie de ajutorul tau. Și poți să spui nu și să pleci chiar acum, dar dacă îți explic de ce avem nevoie de tine și tu spui nu...” Trag în aer tremurat, reticent să spun ce trebuie spus.

„Dacă îți spunem de ce și refuzi, nu vei pleca”, termină Xaden când nu pot.

„Crezi că o să ridic un deget pentru *tine* ?” Aaric se întinde spre mânerul sabiei.

„Uau, uau!” Bodhi se apucă de sabia, încercând să păsească între ei. „Toată lumea calmează-te.”

„Știi ce se întâmplă acolo și ai venit aici cu un motiv, nu?” îi spun lui Aaric, punându-mă în fața lui Xaden. „Ajută-ne să facem ceva în privința asta.”

„Nu ai idee ce i-a făcut lui Alic!” el fierbe.

„Fratele tău a fost un nenorocit, ucigaș.” Xaden își agață degetele în talia mea și mă trage înapoi, punându-mă ușor în spatele lui înainte de a-l împinge pe Aaric prin saloane și în hol. „Și nu îmi pare rău că l-am ucis.”

Oh, *la dracu. Nu* am văzut asta venind.

Trei ore mai târziu, am trecut peste planul până când ne cunoaștem nu numai părțile noastre, ci și ale tuturor celorlalți. Bodhi a trebuit să intervină între Aaric și Xaden de două ori, dar în sfârșit suntem în drum spre Arhive. Se pare că cheia pentru a asigura participarea lui Aaric a fost să observăm că el va fura de la tatăl său. Peste o oră, fie vom fi recuperat jurnalele, fie vom fi morți. Arhivele nu sunt amabile cu vizitatorii după ce ușa asemănătoare seifului se închide.

„Ești sigur de asta?” Îl întreb pe Aaric în liniște în timp ce mergem în perechi pe tunelul de la infirmerie, opt dintre noi îmbrăcați în halate de scriitor brodate cu dreptunghiuri aurii de anul II. Întregul plan depinde de el.

"Absolut. Singura persoană pe care o urăsc mai mult decât Xaden Riorson este tatăl meu. Doar ține-ți iubitul departe de mine.” Se uită drept înainte.

— Își va păstra distanța, promit, aruncând o privire peste umărul meu, pe lângă ceilalți, spre locul în care Xaden îl urmează aproape, singurul care a refuzat să poarte o deghizare. Apoi, din nou, dacă aș fi purtător de umbre, nu sunt sigur că m-aș umbla nici în orice altceva decât în negru.

„Voi fi oriunde te-ai afla”, răspunde Xaden în timp ce clopotele sună de șase ori, semnalând ora. „Amintiți-vă, scopul este secretul, nu arătarea. Aceasta nu este bătălia echipelor, spune el, cu tonul scăzut.

Trecem pe lângă casa scărilor din dreapta, care duce la restul campusului și în jos la bric, apoi ocolim ultimul colț. Ușa Arhivelor intră în vedere și, norocos pentru noi, Nasya este exact acolo unde mă aștept să fie: adormit la postul lui.

Bodhi se mișcă repede cu Ridoc, strecurându-se în spatele Nasya și ascunzându-se în spatele ușii pentru a veghea.

Primul obstacol completat.

Jesinia mă surprinde, întâlnindu-ne la ușă. „Nu”, semnează ea, evaluând grupul nostru, cu liniile gurii încordate. „Doar patru dintre voi. Mai mult și va fi prea suspect.” Privirea ei se îndreaptă asupra lui Xaden. "În special tu."

La dracu. Toți cei de aici au fost aleși nu numai pentru loialitate, ci și pentru semnele lor.

„Nimeni nu mă va vedea”, asigură Xaden, ținându-și vocea jos în timp ce semnează simultan. „Aaric. Violet. Imogen.”

Privirea Jesiniei îl prinde pe Aaric și văd momentul în care își dă seama cine este el. Sângele i se scurge de pe față, iar ea își trage atenția spre mine.

„Este atât de evident?” Semn în timp ce ceilalți încep să se certe în liniște.

„Numai dacă îl cauți”, răspunde ea. „Au aceiași ochi.”

„Minunea eredității”, semnează Aaric.

„Pot să recuperez.” Rhiannon îi șoptește cearta lui Xaden.

„Și pot șterge memoria pe termen scurt dacă suntem văzuți”, răspunde Imogen. „Sigiliu clasificat, vă amintiți? Puterea ta este impresionantă, Matthias, dar eu sunt ultima linie de apărare pe aici. Se mută la Nasya, punându-și ușor mâinile pe capul lui. "Doar în cazul în care."

„Vom rămâne aproape.” Quinn se îndepărtează de grup și le face semn lui Sawyer și Rhiannon să-i urmeze. „Doar în cazul în care ai nevoie de noi.”

Rhiannon se uită între mine și Xaden, clar sfâșiat. „Dacă ceva nu merge bine...”

„Atunci te vei întoarce în camerele tale și te vei comporta ca și cum nu a fost.” Îi țin privirea ca să știe că vorbesc serios. "Indiferent de situatie. Ramai in continuare la plan."

Umerii îi cad și dă din cap, aruncându-mi o ultimă privire de frustrare înainte de a se alătura celorlalți în spatele ușii masive.

„Mergeți încet”, ne amintește Jesinia și inima îmi bate cu putere în timp ce intrăm în Arhive. „Trebuie să fim rapizi. Arhivele se închid în exact o oră, iar dacă suntem aici când se închide sigiliile ușii...”

Înghit greața care amenință. "Știu. Vom muri.” Arhivele sunt protejate cu cea mai bună protecție împotriva dăunătorilor.

„Doar arată-ne calea. Noi ne vom ocupa de restul”, spune Xaden. El dispare în momentul în care trecem pragul, lipindu-se de umbrele de-a lungul pereților slab luminați. Pot să văd conturul vag al formei lui dacă mă uit atent, dar este aproape șocant cât de bine se amestecă în întuneric.

Sau poate că restul spațiului este atât de luminos, lumini magice luminând rândurile și rândurile de rafturi de cărți și mesele de studiu goale care se întind până în spatele cupolei

cavernoase. Golul este bine – și este de așteptat pentru o sâmbătă seara – dar nu se știe cine s-ar putea afla în stive sau în sălile de lucru mai adânc din Arhive.

Mă forțez să trec de șovăielile când trec pe lângă masa de studiu din stejar, urmând-o pe Jesinia. Marmura de sub cizmele mele este familiară și totuși complet străină. Câți ani am petrecut aici, acesta este cel mai departe în care am mers vreodată în Arhive.

Aaric aruncă o privire în jos pe fiecare rând pe măsură ce trecem, dar nu-mi iau privirea de la Jesinia, forțându-mi manierele, postura, ritmul să o oglindească pe ale ei. Liniștea în care găsesc de obicei o astfel de pace este tulburătoare în aceste circumstanțe.

Doamne, atât de multe pot merge prost. Ce mică cină am mâncat amenință să reapară.

Noi trei o urmăm pe Jesinia în timp ce ea face stânga și trece prin penultimul rând de mese, ghidându-ne în direcția camerelor de lucru. Mirosul lipiciului de lipire devine mai puternic și inima îmi bâlbâie la vederea unui scrib care se îndrepta spre noi, venind din același hol spre care ne îndreptăm.

Singurul dreptunghi auriu de pe umărul lui îl marchează ca fiind primul an și, deși Cuadrantul Scribilor educă de două ori mai mulți cadeți decât Cuadrantul Călăreților, este încă suficient de mic încât ar trebui să ne recunoască dacă am fi ceea ce pretindem că *suntem* .

— Cadet Neilwart? semnează în timp ce vorbește, aruncându-ne o privire confuză. Îmi las capul în jos și îl văd pe Aaric făcând la fel, protejându-ne cât mai mult posibil trăsăturile.

„Cadet Samuelson”, răspunde Jesinia, întorcându-se ușor ca să-i pot vedea mâinile.

La naiba, vom fi prinși chiar înainte de a ajunge *lângă* secții.

„Am asta.” Vocea lui Xaden calmează cea mai ascuțită anxietate, dar nu toată.

Dar el este aici. El este exact motivul pentru care am așteptat noaptea asta.

Umbre se strecoară de sub mese, alergând spre picioarele lui Samuelson, iar Aaric se încordează lângă mine.

— Credeam că doar tu și cadetul Nasya ai fost de serviciu în seara asta? întreabă Samuelson.

„Și totuși ești aici”, răspunde ea.

Vricile negre se ridică în spatele primului an.

"Aștepta." Ultimul lucru de care avem nevoie este un cadet scrib mort.

„Acesta sunt eu să am răbdare”, răspunde Xaden.

„Mi-am uitat sarcina obligatorie în camera lui Culley.” Samuelson aruncă o privire semnificativă către ghiozdanul crem legat pe umăr.

„Uitarea nu devine un scrib”, semnează Jesinia, iar sprâncenele mele se ridică în timp ce îmi contrazic un zâmbet. „Dacă nu te superi, primul an, noi, cei din al doilea an, avem lucruri de realizat. Nu toată lumea are nevoie de weekenduri libere pentru a studia.”

Primul an se înroșește într-o evidentă jenă, apoi se dă la o parte pe culoar.

Umbrele cad înapoi la locul lor și mergem înainte ca un grup.

„M-am gândit că l-ar putea ucide”, șoptește Aaric odată ce ieșim din raza de auz din primul an.

„Nu m-ar fi surprins”, răspunde Imogen. „S-ar putea să fi fost mai eficient.”

Ne biciuim amândoi capul ca să o vedem ridicând din umeri.

Jesinia ne conduce afară din biblioteca principală și pe un hol bine luminat, mărginit de ferestre și cu câteva săli de clasă pe fiecare parte. Cu cât călătorim mai adânc în Arhive, cu atât mai strâns mă simt gulerul.

Xaden ne ajunge din urmă în câțiva pași, mergând calm lângă mine.

„Cineva va observa atât de negru”, predau în liniște în timp ce Jesinia se întoarce la dreapta. Locul ăsta este un labirint al naibii și totul arată exact la fel.

„Nu e nimeni aici.” Mâinile lui Xaden sunt slăbite în părțile lui și a schimbat săbiile pe care le preferă la spate în favoarea uneia scurte, ceea ce îmi spune că este pregătit pentru lupte în sferturi scurte. „Cel puțin nu în această secțiune.”

„Umbrele tale îți spun asta?” Aaric glumește.

„Credeam că am fost de acord să nu vorbim”, replică Xaden.

Jesinia deschide a treia ușă din stânga și o urmăm în ceea ce pare a fi o sală de clasă. Nu e de mirare că holul este căptușit cu ferestre; aici, e întuneric. Doi dintre pereți sunt din piatră, iar cel din spate este căptușit cu cărți. Restul spațiului este rar, plin de șiruri de mese lungi și bănci care se află în fața unui birou singuratic în fața camerei.

„Totul de aici este doar ceea ce mi s-a spus”, semnează ea, îngrijorată strângându-și buzele. „Nu am fost niciodată mai departe. Dacă greșesc în vreunul din astea...”

„Ne putem descurca singuri”, promit.

Ea dă din cap, apoi se îndreaptă spre colțul îndepărtat al camerei, spre bibliotecă lungă.

„Imogen”, ordonă Xaden, dând din cap spre ușă.

Ea ia o poziție de supraveghere, scoțând un cuțit de sub halat în timp ce Jesinia întinde mâna spre partea din spate a bibliotecii, mutând mai multe volume din drum înainte de a localiza o pârghie.

Ea trage în jos piesa de metal, iar colțul camerei se desparte de celelalte pietre. Se rotește un sfert de tură cu o liniște aproape surprinzătoare, dezvăluind deschiderea către o scară în spirală abruptă.

Privind atent, pot vedea liniile slabe ale pistei metalice pe care se învârte.

„Uimitor”, șoptesc eu. Câte dintre aceste mici minuni ascunse există pe aici? "Ce?" Îl șuier pe Xaden când îl surprind uitându-se la mine.

„Simt că mă uit la ceea ce ar fi putut fi.”

"Și?" Intrarea secretă se fixează, oprindu-și rotația.

„Arăți mai bine în negru”, șoptește Xaden, buzele lui atingându-mi coaja urechii și provocând un fior de conștientizare, în ciuda situației noastre actuale.

„Asta e cât de departe te pot duce”, semnează Jesinia. „Dacă sunt plecat mult mai mult, cineva poate observa. Potrivit celorlalți, secțiile normale ale Arhivelor se termină aici, așa că dacă nu te poți întoarce la timp, ești mai în siguranță acolo jos peste noapte.”

„Mulțumesc”, răspund. „Voi contacta imediat ce le vom returna.”

"Noroc." Ea ne oferă un zâmbet încurajator, apoi ne lasă pe noi patru.

Xaden se aplecă în casa scării. „Atenție la pasul tău”, ne spune el. „Este puțină lumină care vine de jos, dar va trebui să împiedicăm restul să se aprindă.”

„Suntem la patruzeci și cinci de minute”, spune Imogen. Mai mult și suntem fie blocat și judecat la curtea marțială... sau mort.

Nici o presiune.

„Atunci ar fi bine să ne mișcăm repede”, răspunde Xaden, împletindu-și degetele cu ale mele înainte de a coborî treptele.

Prima dată când ești prins în Arhive după sigiliile ușii pentru seară va fi ultima. Magiile complexe puse în aplicare pentru a ne conserva textele nu sunt compatibile cu viața.

—GHIDUL COLONELULUI D AXTON PENTRU A EXCELĂȚI ÎN CADRANTUL CRIBE _ _

CAPITOLUL TREEI ŞI TREEI

Shadows acoperă tavanul, blocând orice lumini magice care ar putea pâlpâi la prezența noastră, așa că mi-am pus mâna liberă pe perete în timp ce coborâm scările încet. Fiecare pas este un pariu în întuneric, dar în mod miraculos, nimeni nu se împiedică.

Lumina albastru pal infloreste in partea de jos a scarii.

„O lumină magică?”

„Sunt doi paznici la capătul acestui hol”, răspunde Xaden, scăzându-și mâna de pe a mea. *„Așteaptă aici până rezolv problema.”*

Am ridicat mâna pentru a le face semn celorlalți să se oprească când ajungem la treapta finală. Spațiul se deschide spre ceea ce pare a fi un hol, dar Xaden nu pune la îndoială ce direcție să ia. Se mișcă repede spre dreapta, ridicând ambele mâini. Urmează un sunet mototolit.

„Acum”, spune el cu voce tare.

Holul are aproximativ treizeci de picioare lungime și puțin mai mult decât un tunel glorificat susținut de stâlpi sculptați peste o podea de piatră. Miroase a pământ și metal și se simte umedă de umiditate. La un capăt, lumina strălucește printr-o arcadă deschisă. Privind peste umăr, văd că numai întunericul consumă cealaltă cale posibilă.

— Nici măcar nu există o uşă? întreabă Imogen în timp ce ne grăbim pe hol.

„Nu este nevoie să avem saloane atât de puternice”, comentează Xaden.

„Le simt.” Tulbuitul puterii ascuțite și intense devine mai puternic cu cât ne apropiem. Părul de pe ceafă îmi crește și propria mea putere crește ca răspuns la ceea ce pare o amenințare dracună.

„Avem câteva minute până când acești doi se vor trezi. Nu i-am lovit atât de tare”, spune Xaden în timp ce el și Imogen trăgează gărzile infanteriei în lateral, eliberând calea.

„Acele secții sunt niște rahaturi incomode.” Imogen își dă din umeri.

„Se aude un zumzet, dar nu e chiar atât de rău”, răspunde Aaric în timp ce ne uităm prin arcada protejată, cu piatra sa complicat sculptată, către rafturile bibliotecii mici, circulare, care se află dincolo de ea.

„Asta de bun augur pentru a trece peste”, remarcă Imogen. „Și ar fi bine să te grăbești.”

— Cauți două jurnale, îi reamintesc nervos, deși am trecut peste asta de trei ori.

„Trebuie să fie cel puțin cinci sute de volume acolo.” Privirea lui Aaric trece peste rafturi și oftă.

„Va trebui să cauți…”

"Violet!" strigă Xaden în timp ce Aaric mă prinde de mână și pășește înainte prin arcadă, trăgându-mă.

Magie puternică se unduiește peste mine în timp ce mă poticnesc, înțepându-mi fiecare centimetru din piele și răsucindu-mi stomacul cu senzația unei căderi libere de o sută de picioare în timp ce mă trage în bibliotecă.

Îmi eliberează mâna și mă lovesc de genunchi, căzând înainte și prinzându-mă de mâini. Greața copleșește orice alt simț. Îmi lasă gura apă și îmi atârnă capul în timp ce mă contrazic nevoia de a vomita.

„De ce dracu ai face asta?” Xaden se trage din cealaltă parte a saloanelor. *„Spune-mi că ești nevătămat.”*

„Greț, dar voi trăi.”

Aaric îl ignoră pe Xaden, ghemuindu-se în fața mea. — Ești bine, Violet?

Îmi forțesc aerul să intre prin nas și să iasă prin gură. „Spune-mi că știai că mă va lăsa să trec”, mușc în timp ce cea mai gravă boală trece. — Pentru că sigur nu a vrut.

„Tatăl meu nu are nimic protejat care să nu merite să se arate”, explică el, întinzându-și mâna. „Așa că, am riscat să nu intri în saloane ca un zid. Și nu pot trece prin aceste cărți numai în următoarele patruzeci de minute. Tu ești cel care știe ce să caute.”

Îi ignor mâna și mă ridic în picioare, în ciuda durerii dureroase din genunchi din cauza impactului. Mă întorc în cerc, luând spațiul bibliotecii înăuntru. Există șase rafturi grele cu uși de sticlă căptușind pereții circulari și un piedestal de dulapuri în mijloc decorat cu o față de masă din catifea brodat cu sigilul regelui. Deasupra noastră, luminile magice emit o strălucire blândă, iluminarea prinzând curbele și linii ca noduri sculptate în tavanul decorativ la aproximativ cinci picioare deasupra capului lui Aaric.

Mirosul pământului umed a dispărut și este mult mai rece în această cameră decât tunelul de dincolo de arcada. Mă cuveresc deasupra mea, dar nu există ferestre pentru ventilație sau modificări vizibile pe care le pot vedea. Nu sunt doar secțiile. E magie în camera asta.

„Trage-mă înăuntru. Acum”, cere Xaden.

„Nu”, răspunde Aaric fără să arunce nicio privire în direcția lui. „Singurul avantaj pe care îl obțin din toată această expediție este să știu cât de mult te doare să realizezi că nu poți ajunge la ea.”

— Încetează să-l antagonizezi și apucă-te de treabă, Aaric. Începi spre stânga și ignori orice nu este scris de mână.” Mă uit prin arcadă să-l văd pe Xaden în modul de *a te dracu* .

Mâinile lui sunt libere, iar umbrele se ridică în jurul lui, formând lame la fel de ascuțite ca cea pe care o poartă. Dar mânia rece și calculatoare din ochii lui mă face să-mi fac griji pentru sănătatea lui Aaric – motiv pentru care nu insist să-l atragă pe Xaden. „Sunt *bine”,* îi promit.

„Am de gând să-l omor.”

— Atunci ai fi responsabil pentru moartea a doi prinți.

„Warrick și Lyra, nu?” Întrebări Aaric, trăgând deja volume de pe rafturi.

„Da”, răspund eu.

„Alic a meritat-o. A fost un bătăuș și și-a pierdut viața venind după Garrick în timpul Threshing. Deși mă întreb cine i-a spus lui Aaric, din moment ce dacă tatăl lui ar ști, mă îndoiesc că aș fi în continuare în posesia capului meu.

„Ei bine, Aaric nu merită.” Sar peste partea dreaptă a raftului în favoarea dulapurilor. Dacă aș avea o carte veche de șase sute de ani care să merite întregul nostru regat, aș păstra-o acolo unde ar fi fost cel mai puțin expusă la elemente. Deschid primul sertar, care stochează două cărți — *The Study of Winged Creatures* , care pare să aibă cel puțin o jumătate de secol, și *A History of the Island Wars* , care pare și mai veche.

„Toate acestea sunt jurnale”, spune Aaric. „Se pare că fiecare general comandant al armatelor de la Unificare.”

"Continuă." Verific următorul sertar, apoi următorul și tot așa, până am deschis trei sferturi din depozit. Este un exercițiu de autocontrol să nu deschizi fiecare carte și să-i devorezi conținutul. Există volume aici despre primele războaie, istoria provinciilor individuale, mitologia zeilor și chiar ceea ce pare a fi cel mai vechi volum pe care l-am văzut vreodată despre practicile miniere. Degetele mă mâncărime să întorc paginile, dar știu mai bine decât să stric pergamentul.

„Acest raft este toate jurnalele generalilor comandanți ai călăreților?” Aaric își lasă gluga în jos și se uită peste umăr la mine.

„Odinioară erau poziții separate.” Trec la ultima secțiune a centrului piedestal. „Vendecătorii, infanteriei sau chiar cărturarii puteau fi generalul armatelor până acum aproximativ două sute de ani, odată cu a doua revoltă a lui Krovlan. După aceea, comandantul călăreților a comandat toate forțele Navarrei.”

„Știi că niciun călăreț nu a fost niciodată numit rege, nu?” întreabă Imogen prin arcadă.

— Nu este în întregime adevărat... încep, deschizând sertarul de sus.

„Dacă mă întrebi dacă îmi pasă că sunt al doilea în rând, atunci răspunsul este nu”, îi spune Aaric peste umăr la Imogen. „Este destinul lui Halden să fie rege. Nu e al meu."

— Halden știe? întreb eu, citind titlurile din sertarul de sus. „Despre ce se întâmplă acolo?”

— Da, spune Aaric încet.

"Și?" Mă uit peste el.

Ochii ni se blochează pentru o bătaie a inimii înainte ca el să înlocuiască un volum și să treacă la următorul. „Sunt aici, nu-i așa?”

Înțeles. Halden nu va ajuta. „Bănuiesc că avem asta în comun.”

„Încă nu-mi vine să cred că i-ai păstrat secretul în toate aceste luni”, spune Imogen.

— L-am păstrat și pe al tău, îi reamintesc, deschizând următorul sertar. Întreaga secțiune pare dedicată înregistrărilor istorice.

„O cunosc pe Violet de mai mult timp, motiv pentru care *nu sunt* surprins că a păstrat-o pe a ta.” Se uită în direcția mea și se mută la următorul set de rafturi. „Disrupția dintre tine și Aetos a fost ceea ce m-a luat pe nepregătite. Voi doi erați de nedespărțit când eram copii.”

„Da, ei bine, copiii cresc.” Latru cuvintele, închizând sertarul cu puțin mai multă forță decât este necesar. „Nu poți avea încredere în el, știi.”

„Mi-am dat seama prin acel mic schimb care a avut loc între voi doi pe saltea.” Scoate un alt volum. „Aceștia sunt generalii vindecătorilor.”

„Util, dar nu ceea ce avem nevoie.” Mă ghemuiesc să deschid ultimul sertar. "La dracu. Mai multe înregistrări.”

„Suntem la douăzeci de minute și avem nevoie de zece dintre ele pentru a ajunge înapoi la uşă”, avertizează Imogen, cu tonul strâns de urgență.

Gulerul armurii mele se strânge puțin și îl smulg din gât.

„Aceștia sunt cărturarii”, spune Aaric la al patrulea caz.

„Cât de atent poți, aruncă o privire printre cele mai vechi. Încercați să atingeți doar marginile paginilor.” Închid sertarul de jos și stau în picioare. Mai sunt două cazuri de căutat. „Căutați orice care menționează secții sau pietre de pază.”

Dă din cap și îl trage pe primul în jos.

Atenția mea se îndreaptă către a șasea bibliotecă. „Jumătate dintre acestea arată ca Tyrrish istorie”, îi spun lui Xaden.

"Fascinant. Ne vom întoarce și vom studia după ce vom câștiga acest război”, răspunde el. Un gardian foșnește și toți pivotăm, dar Xaden îl elimină din nou înainte ca el să deschidă ochii. „Grăbește-te, înainte să fac leziuni permanente ale creierului aici.”

„Acesta este datat șase UA”, spune Aaric, închizând jurnalul. „Până atunci secțiile erau bine la locul lor.”

„La naiba.” Frustrarea îmi extinde nodul din gât. „Începe următorul.” Trag un tom promițător, crăpat, dar este un almanah *al naibii de vreme* .

"Arte și Meserii?" Aaric îmi arată coperta pictată a unuia.

„Violet”, avertizează Imogen. „Ușa aceea uriașă ne va închide aici în cincisprezece minute!”

Nu *așa* ar fi trebuit să meargă, dar nu este aceasta povestea vieții mele din ultimele două luni? Propaganda ar fi trebuit să deschidă ochii altor cadeți. Mira ar fi trebuit să mă creadă. Andarna ar trebui să fie trează.

„Respiră”, ordonă Xaden. *„Arăți de parcă ai fi pe cale să leșini și nu te pot prinde.”*

„Dacă toate astea sunt degeaba?” Mă concentrez să-mi scad ritmul cardiac, să împiedic panica să mă consume, apoi înclin capul într-o parte și citesc coloanele colecției din fața mea care se referă la regatele insulare.

„Atunci vom ști să căutăm în altă parte. Singura modalitate de a eșua această misiune este să fii prins. Mai ai cinci minute. Utilizati-le."

„Astronomie”, spune Aaric, coborând pentru a citi rândul de jos de titluri.

Închid ochii, inspir adânc și îmi găsesc centrul. Apoi le deschid și mă dau înapoi de pe rafturi. „„„În depozitarea documentelor antice”, recit din Manualul Scribului, „„„nu numai temperatura și atingerea trebuie monitorizate—””

„Ma bucur să văd că nu te-ai schimbat atât de mult.” Gura lui Aaric se curbe în primul zâmbet pe care l-am văzut de la el în ultimii ani.

„'—dar lumină.'” ridic privirea. „‘Lumina va fura pigmentul cernelii și va sparge pielea coloanei vertebrale și a acoperirii’”

„Odată, am auzit-o recitând întregul acord de unificare în timp ce urca pe crenelurile din Calldyr”, notează Aaric, trecând în partea de sus a următoarei biblioteci.

Ușoară. Ar trebui să fie ascunse de lumină. Încep să caut urme pe podea care ar putea semnala o altă ușă ascunsă, o încăpere sau *ceva de genul ăsta* .

„Credeam că nu vorbim,” trage Xaden.

„Nu vorbeam cu tine.” Se uită la Imogen.

„Deci, nu sunt toate marcate pe care le urăști”, răspunde ea, încrucișându-și brațele pe piept.

„De ce te-aș urî?” Aaric pune volumul înapoi. „Părinții tăi au condus a răzvrătire neprihănită și, din câte îmi pot da seama, tu încerci să faci același lucru. Îl urăsc *pentru* că mi-a ucis fratele.”

"Destul de corect." Imogen începe să-și bată piciorul.

„Unde și-ar păstra tatăl tău cel mai prețios bun?” îl întreb pe Aaric. „Ar vrea să-l arate, nu?”

„L-ar ține la îndemână”, este de acord Aaric. „Și ai de gând să-mi spui ce încercați să protejați? Este un avanpost rebel, nu-i așa?

Ochii lui Xaden îi întâlnesc pe ai mei în timp ce împing piesele de lemn între sertarele piesei centrale, căutând un compartiment cu deschidere.

Regele Tauri avea să țină jurnalele la îndemână.

„Este singurul lucru logic de făcut”, spune Aaric, lăsându-se pe podea și privind sub piedestalul central. „Pentru a-ți stabili propriile secții care nu depind de cele ale lui Basgiath pentru că știi că vei duce război pe două fronturi. Nu e nimic aici sub.” El stă. "Unde este? Draithus? Aceasta este alegerea cea mai logică. Aproape atât de granița cu Navarian, cât și de mare.”

„Violet, trebuie să plecăm”, avertizează Imogen, mergând spre gardieni și suflecându-și mânecile robelor ei crem.

Regele Tauri ar vrea să le arate.

Mă întind după față de masă de catifea și o scot.

"Acolo!" Arăt spre cercul de sticlă așezat în partea de sus a piedestalului. „Aaric! Sub pahar!” Două volume din piele, abia mai mari decât mâna mea. Perfect pentru a ține în rucsac... în timp ce călărești primii dragoni.

„Nu sticlă. Un alt set de secții.” Se aplecă peste dulap și întinde mâna, apoi scoate un șuierat ascuțit, cu fața contorsionată de durere în timp ce scoate ambele cărți. "La dracu!" Le așează pe marginea dulapului, apoi își ridică mâinile.

Privesc îngrozită cum vezicule de mărimea degetului meu se umflă peste fiecare centimetru de piele care a trecut prin saloane.

„Cred că acele secții știu că nu am fost el.” Se strâmbă. "Să mergem!"

Îmi dezbrac halatele și dezvălui cele două ghiozdane crem pe care Jesinia mi le-a dat tocmai din acest motiv, apoi pun cu grijă câte un tom în fiecare.

"Doua minute!" strigă Imogen de unde e îngenuncheată lângă gardieni, cu mâinile pe capul celui mai mare.

Xaden le aruncă două burdufuri în poală, iar eu smulg fața de masă de pe podea, apoi o arunc peste cutie.

„Zihnal poate să te iubească, dar să nu-l testăm”, scrâșnește Aaric printre dinți, întinzându-i o mână cu vezicule.

— O să doară... protestez, legându-mi strâns cureaua.

„Și nu te las aici.” Mă apucă de mână și mormăie de durere în timp ce ne trage prin saloane și în hol.

Mâna mea este lipicioasă când îmi dă drumul.

„Trebuie să fugim.” Xaden face gesturi pe hol, iar eu fac exact asta. Alerga.

Când halatul îmi stă în cale, adun materialul în mâini și sprintez, urmându-l pe Xaden în timp ce urcă scările.

„Pariez că ești bucuros că alergăm în fiecare dimineață!” strigă Imogen din spatele meu în timp ce ne întoarcem și ne întoarcem și ne întoarcem, scara mă amețește când ieșim în clasă.

Xaden se întinde spre pârghia folosită de Jesinia și, de îndată ce Imogen și Aaric sunt liberi, el împinge. Așteptăm doar cât să vedem că intrarea începe să se închidă înainte de a decola din nou.

Pieptul meu se ridică în timp ce alergăm pe hol, Xaden luând fiecare rând pe care Jesinia o făcea, fără să se întrebe niciodată. Fie este sigur de cale, fie știe că nu ne putem permite nici măcar timp să dezbatem.

Ajungem la biblioteca principală și clopotele sună, semnalând că a trecut o oră. "Mai repede!" cere Xaden.

Ei bubui o dată.

Nu există *mai rapid* , dar nu am suficientă respirație ca să-i răspund. Cizmele noastre se lovesc de marmură în timp ce alergăm între mese.

De două ori.

"Alerga!" strigă Sawyer de la intrare.

Doamne *ușa* .

De trei ori.

Se închide de la sine, iar mecanismul de blocare nu îi va permite să se deschidă până nu trec douăsprezece ore. Mușchii coapselor îmi ard în semn de protest.

Derapez în timp ce ne întoarcem la ultima dintre mese, alunecând în capătul raftului cu cărți și lovindu-mă suficient de tare pe umăr încât să tresară.

Un al patrulea.

Xaden cade înapoi pentru a alerga lângă mine, dar el este cel mai rapid dintre noi.

„Ia cărțile!” strig între respirații icnătoare. "Poti s-o faci!"

O cincime.

„Tu stai, eu stau!” Ridică o mână, sprintând cu ea întinsă, iar umbrele zboară de pe pereți pentru a împinge ușa care se închide când trecem pe lângă masa de studiu.

Sawyer eliberează poteca îngustă care rămâne între oțelul gros al ușii și carcasa acesteia.

Clopotele sună a șasea oară.

Xaden mă împinge mai întâi prin prag, iar odată ce intru, mă uit înapoi, cu respirația zdrențuită și inima bătând atât de tare încât pot să-mi simt asta în cap.

Imogen trece în fugă, iar Xaden ajunge în prag în timp ce al șaptelea clopoțel sună.

Doamne, o să-și piardă un braț, iar *Aaric*...

Nu vor reuși.

Ultimele mele cuvinte cu tatăl meu înainte de bătălia de la Aretia au fost rostite cu furie, pentru că mă trimitea pentru propria mea siguranță.
Nu sunt sigur că mă voi ierta vreodată pentru asta, dar îmi place să cred că *mă iartă* **.**

—C ORRESPONDENȚA RECUPERATE A L IEUTENENTULUI X ADEN R IORSON LA C ADET V IOLET S ORRENGAIL

CAPITOLUL TREEI ȘI PATRU

XAden îl smulge pe Aaric în momentul în care ușa se închide trântind, umbrele se împrăștie de-a lungul podelei ca niște frunze căzute.

Mă las, aplecându-mă și susținându-mi mâinile deasupra genunchilor, în timp ce icnesc după aer.

"Ai făcut!" Rhiannon își apropie capul spre al meu, zâmbind larg.

„Și trebuie să continuăm să reușim”, ne amintește Xaden. „Roatele jos. Păstrați planul.”

Inima îmi încetinește oarecum și mă îndrept, apoi ridic din umeri din hainele scribului, punându-le în palmele întinse ale lui Quinn.

Bodhi îl ajută pe Aaric să iasă din el, atent cu mâinile sale cu vezicule.

„Le-ai luat?” Jesinia semnează, speranța luminându-i fața.

Dau din cap. — Te vor bănui? Nasya pare mai mult inconștientă decât adormită lângă perete.

„Nu dacă ne aduc repede înapoi la cămine”, răspunde ea.

„O să am grijă de el”, spune Imogen, îndreptându-se spre Nasya.

„Nu ar trebui să-și amintească multe. L-am lovit din spate”, recunoaște Sawyer, îndesând halatele într-o pungă mare de rufe crem.

Eu traduc pentru Jesinia.

„Îl voi mustra pentru că a adormit”, îi răspunde ea, oferindu-i lui Sawyer un zâmbet, iar eu traduc.

Clipește, oprindu-se o secundă lungă înainte de a lua ultimul halat — al lui Aaric — și de a-l pune în geantă. „La naiba, mâinile tale…”

Vesiculele care au izbucnit sângerează, iar cele care nu au apărut ar putea să dispară în orice secundă.

„Aceasta este o arsură de rebound”, spune Bodhi. „Se va limpezi peste noapte dacă este tratat.”

„Schimbați la plan”. Mă uit la Xaden, dar el doar ridică o sprânceană. „Ridoc, du-l pe Aaric în camera ta și ține-i mâinile ascunse. Rhi, du-te la infirmerie și întreabă-l pe Dyre. Un reparator va atrage prea multă atenție. S-ar putea să-i ia ceva timp să raporteze dacă nu este la datorie, dar ar trebui să tacă dacă suni datoria pe care mi-o are. Va trebui să-l strecori în cadran...”

"Bună idee. Pot sa fac asta." Ea dă din cap către băieți. „Hai. Acum." Cei trei decolează pe hol.

— O să iau rufele, semnează Jesinia.

Traduc pentru Sawyer, iar el îmi dă geanta.

„Hai să ne mișcăm”, ordonă Xaden.

„Du-te”, îndeamnă Jesinia. „Suntem clar aici.”

— Mulțumesc, semnez, apoi plec cu Xaden și ceilalți.

„Cum a fost pentru tine?” o întreabă Xaden pe Quinn în timp ce trecem de scările din stânga noastră și continuăm spre Quadrantul Vindecătorilor.

„M-am proiectat în comun și am arătat clar că căutam limonadă pentru că am băut cu toții în camera lui Imogen.” Ea rânjește, o gropiță i se prinde în obraz. „Și apoi am reușit să fac o plimbare ca Violet *și* Rhiannon.”

Îmi scade gura și aproape că mă împiedic. — Ai proiectat să arăți ca altcineva?

Ea dă din cap. „Îmi pot distorsiona puțin propriile trăsături, dar este mult mai ușor în planul astral. Sigilul meu este mai puternic pentru că Cruth era dragonul mătușii mele. Dar ea nu este un descendent direct, așa că nu trebuie să-mi fac griji că înnebunesc ca cei ai căror dragoni se leagă în linia directă familială. Dragonii nu ar trebui să se apropie nici măcar de liniile de familie din acest motiv exact - ca și cum ar asculta regulile umane. Ea aruncă o privire către Imogen. „Încă nu reușesc să obțin nuanța potrivită de roz pentru părul tău.”

Ne liniștim când trecem pe lângă infirmerie. Este ultimul obstacol înainte de a ne despărți în cadran așa cum era planificat.

„Ei bine, a fost fericit fără evenimente.” Bodhi împinge ușa de la pod.

„Vorbește pentru tine”, răspunde Imogen, lovindu-l în piept în timp ce trece. „Nu ai fost responsabil să-l ții pe Xaden calm în timp ce Aaric o ținea pe Violet prinsă în spatele secțiilor cu el.”

Îmi bat joc, pentru că amândoi știm că *nu* așa a mers.

Maxilarul lui Xaden pica.

Ne despărțim odată ce ajungem de cealaltă parte a podului. Imogen și Quinn urcă scările către camerele lor, Bodhi și Sawyer se îndreaptă spre comună pentru a face cât mai multă scenă pentru a fi amintiți, iar Xaden și cu mine urcăm la primul etaj și evadăm în curte.

Aerul din octombrie îmi răcorește obrajii înroșiți.

„Te simți bine?” întreabă Xaden când trecem pe lângă un grup de cadeți.

„Îmi este sete de sprint, dar…” Nu mă obosesc să mă lupt cu zâmbetul care mi se întinde pe față. "Dar bun."

El aruncă o privire în direcția mea, privirea lui pâlpâind spre gura mea, apoi mă trage într-una dintre niște niște umbre sculptate în pereții groși. „Zâmbetul ăla”, murmură el înainte ca gura lui să o ia pe a mea într-un sărut flămând.

Mă arcuiesc împotriva lui, împingându-mi mâinile în părul lui în timp ce îl sărut înapoi cu tot ce simt. Nu este lent și senzual ca cel pe care l-am împărțit în camera mea. Acest lucru este greu și rapid și... fericit.

Amândoi zâmbim când ne despărțim.

„Am făcut-o”, spun eu în timp ce mâinile îmi cad pe umerii lui.

„Am făcut-o”, acceptă el, sprijinindu-și fruntea de a mea. *„Urăsc să plec înainte de a fi nevoie cu adevărat”.*

"Şi eu." Trag înapoi și ridic unul dintre ghiozdanele de pe umăr, apoi scot jurnalul. *„Dar este mai sigur așa. Trebuie să-i dai una lui Brennan.*

Mă întorc în centrul jurnalului lui Warrick și rânjesc la loviturile întinse ale lui Old Lucerish, ținându-mi degetele fără mănuși până la margine. Ceea ce am citit mă face să rânjesc, victoria mi se umflă în piept. *„După ce am plasat ultima rună, am așezat piatra de protecție acolo unde dragonii au simțit cele mai adânci curente de magie alergând”, îi* traduc încet lui Xaden, apoi ridic privirea. *„S-ar putea să nu mai am un cuvânt sau două, dar este aici!”* Mai întorc câteva pagini. *„ ‘Ultimul pas s-a terminat, protecțiile au căzut la locul lor la…’”* Fața mea se strânge în timp ce mă descurc la restul. *„'...la nașterea unei ploi de fier'”*

Observ încă cel puțin trei mențiuni ale acestui termen înainte de a pune rapid jurnalul înapoi în ghiozdan. *"Asta este."* Îi dau lui Xaden. *„Du-i asta lui Brennan. Ar trebui să fie capabil să o traducă. Nu se vor aștepta să pleci până dimineață, așa că poți să pleci de aici fără a fi căutat dacă pleci acum, iar împărțirea jurnalelor înseamnă că le putem citi de două ori mai repede.”* Și se asigură că unul dintre ei iese din acest loc.

Îndoiește pânza crem în jurul jurnalului din interior, apoi își descheie jacheta de zbor și depozitează mănunchiul pe piept înainte de a-și contracara. „Mi-aș dori să pot petrece noaptea”, spune el pe tonul ăla pietriș care mă excită instantaneu.

„Asta ne face doi.”

Se uită la mine cu ceva asemănător cu dor, apoi întinde mâna în umbră și apucă pachetul pe care îl depozitase acolo mai devreme. Ținându-și ochii închiși pe ai mei, el balansează rucsacul pe spate, apoi se întinde spre fața mea și mă sărută din nou.

Simpla plăcere a ei este perfectă.

„Ești uimitor”, îmi spune el pe buzele mele. „Ne vedem în șapte zile.”

„Șapte zile”, sunt de acord, luptând cu dorința de a-l trage într-un alt sărut. Si altul. „Acum du-te. Trebuie să respectăm planul, îți amintești?

Mă sărută tare și repede, apoi pleacă, traversând curtea cu pași mari de parcă i-ar fi proprietarul. Îmi frec mâna pe inimă, sperând să-mi aline durerea de a-l privi plecând, dar durerea nu este nimic în comparație cu triumful pe care îl simt.

Pășesc în curte, apoi ridic privirea, așteptând să-l văd o ultimă privire pe cerul acoperit în timp ce zboară spre sud-est.

Pentru prima dată în luni de zile, speranța îmi curge prin vene în loc de frică.

Putem face asta, *facem* asta. Avem relatarea directă a modului în care Primii Șase și-au activat piatra de protecție și știu că îl pot convinge pe Xaden să zboare către Cordyn pentru a-și asigura luminarul cu mine. Nu îi va plăcea, dar o va face. Trebuie doar să-mi dau seama cum să obțin aprobarea concediului. Și până atunci, vom continua să facem ceea ce facem, să scoatem arme și să construim din interiorul Navarrei până când vom putea rezista singuri. Aretia va avea secții în câteva zile; Sunt sigur de asta.

"Violet?"

Mă uit peste umăr și îi zâmbesc lui Nolon în timp ce se apropie, purtând o burduf într-o mână și o cană de cositor în cealaltă. Arată atât de obosit, de parcă tocmai ar fi venit dintr-o sesiune majoră sau douăsprezece. — Bună, Nolon. fac cu mâna.

„Am crezut că ești tu. Iau niște limonadă când Jack mi-a spus că te-a văzut aici și mi-am amintit că ești pe lista mea de reparații. Îmi întinde cana, apoi stă lângă mine, privind în sus la cer. „Este preferatul tău, dacă îmi amintesc."

„Este prea amabil din partea ta." Ridic cana și beau adânc, potolind setea care mi-a ars gâtul de la micul nostru sprint prin Arhive. „Și nu-ți face griji pentru umărul meu. S-a vindecat deja. Știi, nu am avut niciodată ocazia să-ți mulțumesc că ne-ai ajutat în timpul interogatoriului."

„Nu-mi place niciodată să te văd rănită, iar Varrish ți-o face." Bea din propria sa piele, apoi se scarpină pe obrazul împietrit. „Unde este Riorson, oricum? Nu vă văd des despărțiți sâmbăta."

Stomacul mi se scufundă în timp ce Jack Barlowe trece prin curte, Caroline Ashton alături de el cu alți doi ani de la First Wing. Se răstoarnă complet când îmi dă din cap, pe care îl întorc stângaci.

"Violet?" cere Nolon, urmându-mi linia vizuală către Jack. "Totul e bine?"

"Totul e bine. Și Xaden a plecat mai devreme. Nu ne înțelegem întotdeauna." eu mai ia o înghițitură de limonadă, apoi aruncă o privire în jos la conținut. Bucătăria trebuie să fi schimbat rețeta, pentru că are un postgust amuzant, dar familiar.

— Am vrut să spun ce am spus, spune Nolon încet, aruncând o privire la ghiozdanul crem pe care îl port.

Cremă. Nu negru.

Capul mi se începe să se învârtească, vederea înoată momentan în timp ce-mi balansez capul să-l privesc.

„Tairn..." Dar Tairn nu este acolo. Fiecare conexiune pe care o am este neclară.

Nu. Doamne, *nu* .

Dar... dar am încredere în Nolon cu viața mea de *ani de zile.*

„Nu-mi place niciodată să te văd rănit", șoptește Nolon, scuzându-și fruntea în timp ce cana se rostogolește din mâna mea, izbindu-se de pietriș o bătaie mai târziu. „Dar nu te pot proteja de consecințele propriilor tale acțiuni atunci când riști siguranța fiecărui civil din acest regat."

În jurul meu se aude pași de drum și lumea se învârte, dar este chipul lui Varrish pe care îl văd plutind deasupra mea. „De ce, cadet Sorrengail, în ce te-ai *băgat* ?"

Singurul semn mai înspăimântător decât un instins este un care spune adevărul. Și totuși lăsăm *lor* Trăi.

— M AJOR A GHIDUL FENDRA PENTRU C AADRANTUL CALĂRILOR (EDIȚIE NAUTORIZĂ)

–

CAPITOLUL TREEI ȘI CINCI

Eu clipesc încet, vederea imi se concentrează cu toată urgența unui melc. Presiunea surdă, palpitantă iradiază înainte din ceafă, iar masa de gri se limpezește ușor, dezvăluind pietre așezate într-un model în spirală – o petec din ele carbonizată de fum. Un tavan?

„Nu ne preocupă asta”, spune un bărbat, cu vocea necunoscută și răgușită. „Urmăm ordinele.”

Adrenalina plină de frică se încarcă prin mine, dar îmi blochez mușchii strâns, forțându-mă să rămân cât mai nemișcat posibil, ca să pot înțelege ce dracu’ se întâmplă.

„Dacă află,” răspunde o altă voce – aceasta femeie.

Miroase a mușchi umed și a fierului, iar aerul este rece, dar gros. Suntem în subteran. Un sunet de picurare constant umple liniștea.

„Este în Calldyr. Avem o săptămână până când e programată să se întoarcă”, spune cea răguță.

Iar eu stau; asta e ceea ce se înfige în baza craniului meu — spătarul unui scaun. Greutatea de pe încheieturile mâinilor și gleznele mele este familiară. Sunt legat, la fel ca evaluarea.

„Tairn...” Întind mâna, dar conexiunea este ceață și puterea mea nu crește.

Limonada. ghiozdanul. *Nolon.*

La dracu. Am fost prins.

„Ahh, iată-o.” Peste a mea apare o față căruntă, iar bărbatul zâmbește, dezvăluind trei dinți lipsă. "Major? Prizonierul tău este treaz!” Se retrage și Îmi ridic capul, observând împrejurimile mele.

Celula închisorii are formă de pană și o ușă care arată exact ca cea din camera de interogatoriu constituie cea mai îngustă porțiune, dar această celulă nu este pentru scopuri didactice. Temnicerul meu poartă albastru infanterie, ceea ce înseamnă că acesta trebuie să fie brigantul.

Presupun că raftul de lemn din dreapta mea este menit să fie un pat și cel puțin există o toaletă de cealaltă parte. Frica îmi bate prin vene la vederea pereților nespălați și pătați de sânge și mă uit repede în altă parte, scanând restul celulei în timp ce capul mi se limpezește. Nora, femeia care îmi aruncă mereu geanta, se sprijină de o masă de lemn, cu brațele încrucișate, iar fața ei se încrețește în linii de ceea ce cred că ar putea fi îngrijorătoare când ușa se deschide lângă ea.

Zâmbetul de pe chipul maiorului Varrish formează o groapă în stomacul meu când el intră.

O, *Doamne*. Ceilalti. Sunt ei aici? Au fost răniți? Un bolovan se blochează în gât, făcând aproape imposibil să trag aer în piept.

„Afară”, îi spune celuilalt bărbat, care se năpustește ca un păianjen în camera principală, dar nu închide ușa în urma lui, dându-mi o privire asupra unui birou acoperit cu pumnalele mele cu mâner negru, înainte ca Varrish să blocheze vederea. „Ți-am promis că o să încerc drumul tău *odată* ”, strigă Varrish peste umăr.

Teroarea îmi extinde presiunea în gât. Nu pot ajunge la Tairn sau Xaden. Nu pot apela la abilitățile mele de sigiliu sau chiar de cuțit, deoarece mâinile mele sunt legate.

Sunt singur și al naibii de lipsit *de apărare.*

Nolon intră, cu pașii lenți, cu ochii plini de tristețe. — Trebuie doar să răspunzi la câteva întrebări, Violet.

„M-ai drogat.” Mi se sparge vocea. „Am avut încredere în tine. *Mereu* am avut încredere în tine.”

„Lămurește rapid acest lucru și putem reveni la încredere unul în celălalt”, spune Nolon. „Să începem cu de ce ai furat jurnalul Lyrei?” Se întinde în spatele Norei și scoate cartea.

Fiecare tehnică de interogare pe care am fost învățată mă părăsește și mă uit... doar mă uit la jurnal, mintea mea cautând o cale de a ieși din asta când în mod clar nu există.

„Am vrut să greșesc”, spune el cu blândețe. „Dar Markham a sunat un semnal de alarmă că au fost încălcate secțiunile regale din biblioteca privată a regelui și apoi te-am văzut stând în curte cu ghiozdanul unui scrib...”

„Ceea ce este obișnuit pentru transportul cărților din Arhive”, contrazic.

La naiba. Am fost proști că nu am presupus că împiedicarea secțiilor l-ar alerta pe Markham.

„Și dacă așa ar fi fost, te-ai fi trezit la infirmerie cu o durere de cap și cu cele mai sincere scuze ale mele.” Nolon ține în sus jurnalul din piele cu cicatrici, chiar cheia pentru a proteja Aretia. „Dar ai purtat asta.”

„Nu suntem aici să argumentăm acest aspect.” Varrish mă privește cu fascinație răpită. „Răspundeți la întrebările mele și vă vom lăsa să dormi mâine înainte de curs. Minți – chiar și o dată – și va deveni dezordonat.”

Deci, este deja duminică.

„Trei întrebări.” Nolon aruncă o privire severă în direcția lui Varrish. „Vrem să știm cum ai făcut-o, cu cine ai făcut-o și, cel mai important, *de ce* .”

Boancul din gâtul meu se slăbește și îmi umplu plămânii complet, dorind ca panica mea să se domolească. Ei nu știu cine, ceea ce înseamnă că nimeni altcineva nu este înlănțuit aici jos. Nu Xaden, sau Rhiannon, sau Aaric, sau oricare dintre ceilalți. Sunt doar eu. A fi singur doar sa transformat într-o *binecuvântare* .

Și nu sunt fără apărare. Sunt încă în deplină stăpânire a minții mele.

„Să începem cu modul în care ai încălcat o secție regală”, sugerează Varrish.

„Mi-ar fi imposibil să încalc o secție regală, pentru că nu sunt regal.” Îmi ridic bărbia și mă pregătesc mental pentru ce e mai rău.

„Spune adevărul”, spune Nora, înclinând capul într-o parte. „Sigilul meu detectează minciuni. Spune-i unuia și voi ști.”

Inima mi se zguduie.

Adevărul este, atunci. După ce se termină, va trebui să-i explic răspunsurile mele – sau lipsa acestora – mamei. Fiecare cuvânt contează.

„Violet, te rog”, roagă Nolon, punând jurnalul pe masă. „Explică-te. A fost o provocare de echipă neaprobată? Un fel de îndrăzneală între anii doi? Ei încă încearcă să stabilească exact ce lipsește. Ajuta-ne. Spune-ne și asta îți va fi mult mai ușor.”

Încercarea de a constata . Ei nu pot intra.

„Săriți la partea *de ce* ”. Varrish își dă ochii peste cap. — Sincer, Nolon, de aceea nu ai fost niciodată potrivit pentru interogatoriu. Privirea lui palidă se fixează pe a mea. "Cum?"

„Cum poți presupune că acea carte nu este o reproducere dacă nu ai verificat că originalul chiar lipsește?” îl întreb pe Nolon.

Nolon aruncă o privire piezișă către Varrish. „Markham a spus că cuvertura nu a fost deranjată”.

„Și totuși avem nenorocitul de jurnal.” Varrish face un cerc lent în jurul meu. „Este o reproducere?”

Încearcă să mă prindă într-o minciună.

„Nu aș ști, având în vedere că nu l-am examinat.” Nu fusese timp.

„Adevărul”, spune Nora.

Varrish se oprește în fața mea și mă uit direct în acei ochi palizi, fără suflet. — Bănuiesc că nu ai nicio dovadă, maior Varrish, pentru că niciunul dintre voi nu poate traversa o sală regală și nimeni nu se oferă voluntar să-i spună regelui că a fost o alarmă, falsă sau de altă natură. Vă rog, permiteți-mi să vă reamintesc, ultima dată când cineva m-a acuzat că am mințit fără dovezi, s-au trezit repartizați la cel mai îndepărtat avanpost Luceras are de oferit.”

— Ah, vrei să spui Aetos. Nici măcar nu tresări. "Nu vă faceți griji. Voi descoperi dovezile de care are nevoie în timp ce te am aici sub supravegherea mea, din moment ce te dovedesci a fi combatantă în loc să fii de ajutor, așa cum sperase Nolon. Grady este atât de obositor cu regulile, așa că ultima noastră întâlnire nu a fost nici pe departe atât de fructuoasă pe cât mi-aș fi dorit. Se ghemuiește, privindu-mă de parcă aș fi o jucărie nouă și strălucitoare pe care abia așteaptă să o rupă. „Cine ți-a furat cartea aia?” Se uită cu atenție la mâinile mele. — Pentru că amândoi știm că nu ai făcut-o.

Adevărul selectiv. Asta e tot ce am în arsenalul meu pentru a-mi proteja prietenii.

„Numai eu am pus acea carte în geantă.”

„Spune adevărul”, remarcă Nora.

Arunc o privire de la Varrish la Nolon. „Și am terminat de răspuns la întrebările tale. Dacă vrei să mă judeci, atunci chemați un cvorum de lideri și faceți acest lucru conform regulilor stabilite în Codex.”

Varrish stă încet, apoi îmi dă înapoi. Durerea îmi izbucnește în obraz în timp ce capul meu se plesnește în lateral sub forța loviturii.

"Major!" strigă Nolon.

„Nora, ordonă o formație imediată și verifică mâinile fiecărui cadet din cadran”, spune Varrish în timp ce clipesc prin înțepătură. „Nolon, ești concediat.”

Respir adânc, pregătindu-mă pentru durerea care va veni în timp ce Varrish își suflecă mânecile uniformei. Încerc să mă concentrez pe o cărămidă deformată din zid, încerc ca naiba să mă disociez de corpul meu.

Indiferent ce se întâmplă în această cameră, ei nu pot schimba faptul că Xaden a ieșit cu jurnalul lui Warrick. Brennan va avea ceea ce îi trebuie pentru a ridica pupile Aretiei. Orice agonie a plănuit-o Varrish va merita.

Violență, amintiți-vă că doar corpul este fragil. Ești *indestructibil.* Mă agățăm de cuvintele lui Xaden.

„Te sun când vei avea nevoie”, promite Varrish, făcându-i semn lui Nolon să plece.

Când e nevoie să mă repare.

"Nu vă faceți griji. O să încep cu puțin”, îmi spune Varrish. — Și tu ai toată puterea aici, cadet Sorrengail. Acest lucru se oprește imediat ce vorbești.”

strig când își dislocă primul deget.

Apoi țipă când o rupe.

DRIP. Picatură. Picatură.

Mă prefac că sunetul este ploaie pe fereastra mea, mă prefac că lemnul tare și neiertător de sub obrazul meu este pieptul lui Xaden, că brațul îndoit într-un unghi nefiresc în fața mea, care pulsa în timp cu pulsul, aparține altcuiva.

„Dormi dacă poți.” Sugestia este blândă, vocea atât de dureros de familiară încât îmi închid ochiul nevătămat.

Nu ești cu adevărat aici. Ești o halucinație de la durere și deshidratare. Un miraj .

„Poate”, spune Liam, iar eu deschid ochiul cât să-l văd stând pe podea lângă mine. Își trage genunchii în sus, sprijinindu-și cotul pe partea laterală a patului, chiar sub brațul meu fracturat. „Sau poate Malek m-a trimis ca o bunăvoință.”

Malek nu face bunătate. Nici nu permite sufletelor să rătăcească. Felicitari creierului meu; este o halucinație excelentă. Arată exact așa cum a avut ultima dată când l-am văzut, îmbrăcat în piele de zbor și purtând un zâmbet care mă doare inima.

— Nu rătăcesc, Violet. Sunt exact acolo unde trebuie să fiu.”

Totul doare. Durerea nesfârșită amenință să mă tragă din nou în întuneric, dar, spre deosebire de ultimele două ori, lupt să rămân conștient. Este primul moment în care sunt singur în ore întregi și nu mă mai tem de scaunul din mijlocul camerei.

Acum știu că mai multe oase se sparg când Varrish mă scoate din ea.

„Știu”, spune Liam cu blândețe. „Dar tu rămâi puternic. Sunt atât de mândru de tine."

Desigur, asta ar spune subconștientul meu - exact ceea ce trebuie să aud.

Îmi trec limba peste despicarea buzei mele și gust de sânge. Varrish nu mi-a luat o lamă, dar pielea mea s-a despărțit de loviturile lui în atâtea locuri încât mă simt ca o rană uriașă, deschisă. Ultima dată când m-am mutat, uniforma mi-a scrâșnit de sângele uscat.

„Adu-i echipa," sugerează Nora din anticamera. „Se va rupe de îndată ce te apuci de ele."

Maxilarul lui Liam se îndoaie, iar frica îmi înnodează stomacul gol.

„Nu a făcut-o în timpul evaluării", răspunde Varrish. Doamne, aș vrea să nu-i cunosc vocea. „Și aducerea lor înseamnă că vor ști ce sa întâmplat și, având în vedere relicva care se înfășoară în jurul brațului lui Imogen Cardulo, mă îndoiesc că va fi dispusă să le șteargă amintirile. Uciderea lor prezintă și un set complet diferit de probleme. Ești sigur că niciunul dintre cadeți nu are răni la mână?

„Le-am inspectat pe toate eu", răspunde Nora. „Devera și Emetterio întreabă unde este ea, la fel ca restul echipei ei. A ratat cursul azi."

Este luni.

Mă întind după Tairn, dar legătura este încă încețoșată. Corect, pentru că mi-au forțat acea soluție să-mi coboare încă o dată pe gât, între zdrobirea brațului și glezna. Nici măcar nu a trebuit să-mi scoată cizmele ca să se întâmple asta.

Dar doar corpul meu l-au rupt. Nu am rostit nici măcar un cuvânt.

„Asta înseamnă că ai fost aici de două zile", spune Liam.

Mai vor mai fi cinci până când Xaden își va da seama că lipsesc. Fără îndoială că monitorizează corespondența pentru a se asigura că cineva nu îl alertează. Nu poate reacționa, Liam. Dacă o face, va risca totul.

— Crezi că nu și-a pierdut deja rahatul? Un colț al gurii lui Liam se ridică în zâmbetul îngâmfat de care mi-a fost atât de dor. „Pariez că știe deja. Sgaeyl va fi simțit panica lui Tairn. S-ar putea ca acel dragon al tău să nu poată ajunge la tine atât de adânc sub Basgiath, dar Xaden va sfâșie acest loc cărămidă cu cărămidă. Trebuie doar să supraviețuiești."

Nu poate risca mișcarea. El nu va face. Prioritățile lui Xaden au fost întotdeauna clare și la naiba dacă acesta nu este unul dintre lucrurile pe care le iubesc la el.

"El va."

Ușa se deschide, dar nu am energia sau capacitatea de a mă ridica, de a întoarce capul sau chiar să ridic o mână. Inima îmi sare, bătând cu putere de parcă ar vedea șansa de a fugi din acest peisaj infernal al unui corp. Nu știu cum să-i spun că armura lui Mira o va ține în siguranță mult timp după ce își dorește să se oprească.

Varrish se coboară la nivelul ochilor mei, la nu mai mult de un pas de Liam. „Trebuie să te doare atât de mult. Totul se poate opri. Poate Nolon avea dreptate. Să uităm cum ai furat cartea. E clar că nu vei renunța la complicii tăi. Dar trebuie să știu *de ce* . De ce ai avea nevoie de un jurnal de la unul dintre Primii Șase? Am tot citit-o. Interesanta istorie. Ce încerci să protejezi, Sorrengail?

El așteaptă, dar îmi păstrez cuvintele pentru mine. E mult prea aproape.

„Am putea să nu mai dansăm unul în jurul celuilalt și să avem o discuție adevărată."

el oferă. „Cu siguranță aveți întrebări la care aș putea răspunde despre motivul pentru care nu ne implicăm în problemele Poromish. Asta este? Indignare dreaptă? Am putea avea un schimb egal de informații, deoarece amândoi știm că nu grifonii au ucis dragonul prietenului tău.

Tres, iar durerea mă cuprinde, proaspătă și violentă.

„Nu te îndrăgosti." Liam scutură din cap. „Știi că încearcă să joace joc de tine."

„Dar cât de multe *știi* ?" întreabă Varrish încet, de parcă ar fi o bunătate. „Și ce ai făcut cu cei marcați? Îi urmărim de ani de zile, bineînțeles, dar până când cadetul Aetos a renunțat la tine, tot ce trebuia să continuăm erau speculații. Dar apoi nu te-ai întors la Basgiath. Niciun avanpost nu a raportat că căutați un vindecător. Deci, am să reformulez întrebarea mea anterioară. Unde te-ai dus, cadet Sorrengail? *Unde* încerci să protejezi?"

Este mult mai mare decât eu furând cartea.

„Doamne, ești bun. Sau te doare prea mult ca să reacționezi." Varrish își înclină capul, amintindu-mi de o bufniță în timp ce mă studiază. „Știi care este sigilul meu, cadet Sorrengail? De ce sunt atât de bun în camera asta? Este clasificat, dar toți suntem prieteni aici, nu-i așa?

Mă uit la el, dar nu răspund.

„Nu văd oameni." Își înclină capul și mă studiază. „Le văd slăbiciunile. Este un mare avantaj în luptă. Sincer, m-ai surprins când ne-am cunoscut. Din tot ce auzisem despre cel mai tânăr Sorrengail, mă așteptam să te privesc și să văd durere, oase rupte sau poate rușine că nu s-a ridicat niciodată la nivelul așteptărilor mamei." Își trece degetul peste ruptura evidentă a antebrațului meu, dar nu exercită presiune. Amenințarea este suficientă pentru a-mi strânge pieptul. „Dar n-am văzut... nimic. Cineva te-a învățat să faci scuturi și recunosc că ești foarte bun la asta. Se apleacă mai aproape. „Vrei să știi ce văd acum că te-am îndepărtat de puterea ta?"

Ura curge în mine și sper să o vadă.

„Dunne, trebuie să duc toată conversația? „Da, bineînțeles că vreau să știu", spune el, ridicând vocea într-o imitație simulată. „Ei bine, cadet Sorrengail, slăbiciunile tale sunt oamenii pe care îi iubești. Atâția oameni din care să aleagă. Liderul echipei Matthias și restul echipei tale, sora ta, dragonii tăi." Un zâmbet întortocheat îi curbe gura. — Locotenentul Riorson.

Bătăile inimii îmi trec.

— Stai neclintit, Violet, spune Liam.

„S-a declanșat", notează Nora din prag.

„Știu", răspunde Varrish. — Și pun pariu că te gândești că el va fi cel care va veni după tine, nu-i așa? El admiră vânătăile de pe antebrațul meu ca și cum ar fi o opera de artă. „Aceasta sâmbătă, când nu te prezinți în Samara, va veni să caute, chiar dacă înseamnă să-și încalce politica de concediu. Îți pui speranța că el va încălca regulile pentru tine. Că te va salva, pentru că mama ta nu a ridicat un deget pentru tine.

Gâtul îmi mișcă deși sunt prea deshidratat pentru a înghiți.

„Nu va aștepta până sâmbătă", promite Liam.

„Pe asta mă bazez." Varrish dă din cap. „Am așteptat tot anul să încalci o regulă ca să te pot întreba conform Codexului. Mama ta este o adevărată adeptă a regulilor în acest fel. Dar habar n-ai ce bucurie mi-o face să știu că fiul lui Fen Riorson va sparge Codex-ul abandonând postul lui

pentru a-ți veni în ajutor, că mai departe va fi legat de acest scaun. Și el îmi *va* da răspunsurile pe care le caut.”

Aștepta. Ce?

„La naiba. El nu te întreabă doar. Îi întinde o capcană pentru Xaden. Liam se tensionează.

Inima începe să-mi *bată cu putere.*

— Ai atât de multă putere aici, Sorrengail. Numai tu îl poți salva pe locotenentul Riorson de ceea ce-l așteaptă dacă sosește. Spune-mi ce vreau să știu și nu-l voi răni.”

Pentru o bătaie de inimă, sunt tentat. Gândul că Xaden este torturat face mâna mea se îndoaie și unghiile mi se prind de boabele aspre ale plăcii de lemn.

„Unde încerci să feri? Ce fac cei marcați?”

— Ține coada, Vi. Liam își sprijină mâna de partea mea și, Dumnezeule, se simte *atât de* real. „Vorbirea ar duce la moartea oricărei ființe vii de pe acest continent. Dacă ar avea *ceva* despre Xaden, ar fi deja în arest. Nu-i vor face rău. Ei nu pot.”

Logic, știu asta, dar emoțional...

"Nu? Esti sigur? Îl poți salva. Chiar aici. Chiar acum. Pentru că cred că va veni, iar când va veni, îl voi sparge – și te voi face să privești”, promite Varrish în șoaptă. „Dar nu-ți face griji. Îți vei țipa secretele în cel mai scurt timp. Desigur, până atunci nu voi avea nevoie de ele. Voi avea pe cine vreau cu adevărat.”

Privirea lui coboară spre gâtul meu, de parcă ar putea să-mi vadă pulsul crescând vertiginos.

„Ah, vezi acum, nu?” Varrish rânjește. „Sunt sigur că îl crezi indestructibil, dar permiteți-mi să vă asigur că am avut norocul să-l văd pe cel mai *puternic călăreț din generația voastră* bâjbând odată scuturile ca un novice. A durat mai puțin de o secundă, dar asta a fost tot ce aveam nevoie ca să văd ce ar fi nevoie pentru a-l spulbera. Vom avea toate informațiile de care avem nevoie în câteva zile. Nu tu ești premiul, Sorrengail. Tu ești instrumentul.”

Dă-l dracului.

„Îi place lui Solas să se ascundă?” Vocea îmi croncăie și tușesc.

Clipește, dar își maschează rapid surpriza.

„Doar pentru că mi-ai blocat capacitatea de a vorbi cu Tairn nu înseamnă că el nu știe exact ce mi-ai făcut.” Buza mea se desparte din nou când forțez un zâmbet. — Îl vânezi pe Xaden. Dar Tairn îl vânează pe Solas. Tu ești cel mai slab din ambele puncte. S *-ar putea* să mor în această cameră, dar îți promit că *vei muri.* ”

„Doar pentru că nu te pot ucide fără să-mi pierd ținta, nu înseamnă că nu te voi spulbera din nou și din nou până când va sosi el. Ne vom distra, tu și cu mine.” Se ridică, apoi își perie mâinile pe coapsele uniformei înainte de a ieși. Îi aud cuvintele slabe prin uşă: „Cheamă-l pe Nolon. Trebuie să începem din nou”.

Dar Varrish greșește. Xaden nu va veni. El va alege siguranța revoluției. Acum sunt unul dintre oamenii pe care nu îi poate salva. Trebuie doar să sper că toată lumea greșește, că va supraviețui morții mele.

„Nu mă lăsa”, îi șoptesc lui Liam. Nu-mi pasă că sunt suficient de departe încât să halucinez, că creierul meu îl folosește pe Liam pe post de cârjă atâta timp cât el stă, atâta timp cât nu sunt singur.

"Nu voi. Jur."

...

DRIP. Picatură. Picatură. Pierd noțiunea orelor, a bătăilor, a întrebărilor la care refuz să răspund.

Nolon vizitează de două ori, sau poate de trei ori.

Viața este durere în diferite grade, dar Liam nu pleacă niciodată. El este acolo de fiecare dată când deschid ochii, mă uit, mă vorbește prin tortură, ținându-mi sănătatea mintală împreună, demonstrând în același timp că a mai rămas.

Măcar o dată pe zi, mă înlănțuiesc pe scaun și forțează serul în gât, blocându-mă de Tairn. Mănânc hrana pe care o oferă pentru că supraviețuirea contează cel mai mult și dorm după fiecare ședință de reparare, doar ca să mă trezesc și să fiu rupt din nou și din nou.

Mi s-au crăpat coastele datorită unei lovituri bine plasate, iar brațul meu stâng se pocnește exact în același loc în care Varrish l-a rupt prima dată, ceea ce îmi spune că nu numai că nu sunt la maxim, dar nici Nolon nu este.

„L-am putea aduce pe Jack Barlowe dacă acest lucru nu funcționează." Vocea Norei se ridică, aducându-mă complet treaz de unde am ațipit pe scaun. „Zeii știu că a așteptat pedeapsa."

„Ispititor", răspunde Varrish. „Sunt sigur că ar fi fericit să găsească modalități noi și inventive de a o motiva, dar nu putem avea încredere în el să nu o omoare. Nu putem avea încredere în acel copil pentru nimic, nu-i așa? Prea imprevizibil."

„Încă nu-mi vine să cred că nenorocitul a supraviețuit", mormăie Liam de unde stă rezemat de peretele din dreapta ușii.

Doamne, mă doare și mă umf în locurile rupte și mă decolorez pe bucățile de piele pe care le văd. Totul *doare* . Nici măcar nu sunt sigur că mai sunt *eu* , așa cum sunt durerea înglobată într-un corp care se defectează.

Dar Rhiannon nu este supus asta, sau Ridoc, sau Sawyer, sau Imogen sau Quinn. Toți cei la care țin sunt în siguranță. De asta mă înțeleg.

„Știi, Sloane mă urăște", șoptesc eu.

„Sloane poate fi dură." Liam îmi aruncă un zâmbet de scuze. „Fă o treabă bună."

„Da, sunt un model grozav." Este tot ce pot să fac să nu-mi dau ochii peste cap.

„Ați cerut să mă vedeți, domnule? Aici jos? Trebuie să fie o duzină de paznici în casa scării.

Acea *voce* . Frica imi aluneca pe coloana vertebrala, lasand frisoane in urma ei in timp ce capul lui Liam se zguduie spre usa.

Dain. Sunt atât de nenorocit. Toti suntem.

„Am făcut", răspunde Varrish. "Am nevoie de ajutorul vostru. *Navarra* are nevoie de ajutorul tău."

"Ce pot face?"

Mă răsucesc de curelele care mă țin captiv, dar cataramele lor țin puternic. „Stai calm”, șoptește Liam, ca și cum oricare dintre *ei* l-ar putea auzi.

„Am avut o încălcare a securității în această săptămână, iar documentele clasificate au fost furat. L-am prins pe făptuitor și am prevenit pierderea inteligenței, dar prizonierul...” Urmează o pauză dramatică. „Este evident prin conexiune că acest pilot lucrează cu ceea ce bănuim că este o a doua rebeliune, intenționată să distrugă Navarra. Pentru siguranța fiecărui civil din secțiile noastre, am nevoie de amintirile acestui prizonier, conducător. Trebuie să extragi adevărul, altfel stilul nostru de viață va fi compromis.”

Ei bine, când el spune așa. Mă trag din nou de legături, trimițând ricoșete de agonie prin sistemul meu nervos. Nu am scuturi. Nicio modalitate de a-l bloca.

Toți cei din Aretia vor muri și va fi vina *mea* .

— O să te avertizez, spune Varrish blând. „Identitatea prizonierului poate fi un șoc.” Ușa se deschide înainte să mă pot pregăti pe deplin.

Varrish intră, lăsându-l pe Dain să stea în prag, cu ochii mari în timp ce privirea lui se îndreaptă asupra mea, zăbovind pe mâinile mele umflate, pete de violet, legate de brațele scaunului, iar chipul sunt sigur că se potrivește cu ele. Nici măcar nu vede ce e mai rău sub uniforma mea, oasele rupte și contuzii.

"Violet?"

„Vă rog să mă ajutați”, șoptesc, chiar știind că cerșesc un Dain care nu mai există, cel pe care îl cunoșteam înainte să treacă parapetul, și nu cel întărit de treilea din fața mea.

„Ai torturat-o de *cinci zile* ?” Dain îl acuză pe Varrish.

Cinci zile? E doar joi?

— De când a furat jurnalul Lyrei din biblioteca privată a regelui? Varrish sună plictisit. "Absolut. Poate că a fost o prietenă din copilărie, Aetos, dar amândoi știm unde se află acum loialitatea ei – față de Riorson și războiul pe care îl plănuiește împotriva noastră. Ea vrea să doboare secțiile.”

"Nu este adevarat!" Vreau să strig, dar iese mai mult ca un scâncet, vocea mea răgușită din zilele de țipete. Varrish a răsucit totul. „Nu aș răni niciodată civilii. Dain, știi...

„Nu mai știu *nimic* despre tine”, răspunde Dain, cu fața răsucindu-se de furie.

„Există un război acolo”, îi spun, disperată să treacă înainte să mă *spargă* . „Civilii Poromish mor și nu facem nimic pentru a ajuta. Doar urmărim cum se întâmplă, Dain.

— Crezi că ar trebui să ne implicăm în războiul lor civil? argumentează Dain.

Umerii mi se prăbușesc. „Cred că ai fost mințit atât de mult timp încât nu vei recunoaște adevărul chiar și atunci când te lovește în față.”

„Aș putea spune același lucru pentru tine.” Dain se uită spre Varrish. — Ești sigur că încerca să doboare saloanele?

„Am trimis jurnalul înapoi la Arhive pentru păstrare, dar da. The cartea furată de ea a oferit instrucțiuni detaliate despre cum au fost construite secțiile și ar putea fi folosită ca o hartă pentru a le dezlega.” Varrish strânge umărul lui Dain. „Știu că este greu de auzit, dar oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce ne dorim să fie.”

Liam se împinge de perete și ocolește perechea, venind lângă mine și ghemuindu-se. „Nu cred că vei putea opri asta.”

Nici eu.

„Încearcă să nu fii supărat pe ea”, îi spune Varrish lui Dain, expresia lui schimbându-se în simpatie. „Nu putem ajuta întotdeauna pe cine ne îndrăgostim, nu-i așa?”

Dain se înţepeneşte.

„Riorson a atras-o în ceva ce nu putea înțelege. Tu stii asta. Ai văzut asta anul trecut.” Oftă. „Nu am vrut să fiu nevoit să-ți arăt asta, dar” – îmi scoate pumnalul înglobat din aliaj din propria teacă – „și ea purta asta. Metalul pe care îl vezi este cel care dă putere pe saloane. Credem că i-au dus de contrabandă oriunde plănuiau să organizeze acest război, slăbind pupilele noastre încetul cu încetul.”

"E adevarat?" Privirea lui Dain zboară spre a mea.

O văd pe Nora rezemată de steagul ușii și tremur. "Pot explica. Nu este așa cum o înfățișează...

„Nu am nevoie să explici”, mârâie Dain. „Ți-am cerut de *luni de zile să vorbești cu mine* și acum înțeleg de ce nu o faci. De ce ești neclintit, nu te ating niciodată. Ți-e teamă că voi vedea ce ai ascuns.” El merge înainte, iar eu mă strâng pe spate pe scaun.

Xaden, iartă-mă.

„Amintiți-vă de etica, Cadet”, îi îndrumă Varrish. „În special, având în vedere atașamentul tău față de cadetul Sorrengail. Căutați ca și cum ați exersa, dar concentrați-vă pe cuvântul *ward* .”

„Locotenent Nora”, strigă o voce din anticamera. „Toată conducerea primește ordin să se adune. Au fost... incidente la graniță.”

„Din ordinul cui?” cere Nora.

„Al generalului Sorrengail”.

„Vom fi acolo în curând”, răspunde Nora, făcându-i semn să plece.

— S-ar putea să fim deja prea târziu, spune Varrish, clătinând din cap. „Riorson a dezertat cu câteva zile în urmă, conform rapoartelor pe care le-am primit în această dimineață. Acum îi adunăm pe cei marcați.”

Îmi prinde respirația. A dezertat. Ar putea fi în siguranță în Aretia chiar acum, ridicând saloanele. Dar Imogen? Bodhi? Sloane? Ei sunt cei pe care conducerea îi adună.

Mâna lui Liam se așează pe umărul meu, liniștindu-mă. Îi vor ucide pe toți și, odată ce vor afla de Aretia, îi vor vâna pe restul. „Îți poate cerceta memoria”, îmi spune Liam. „Dar logica spune că va trebui să se încurce mai întâi la ceea ce te gândești.”

— Ce ai făcut, Violet? întreabă Varrish. „Ați orchestrat un alt atac asupra unui avanpost? Află ce poți, Aetos. Siguranța regatului nostru depinde de asta. Timpul este esențial.”

Ochii lui Dain fulgeră, iar el își ridică mâinile.

— L-ai omorât pe Liam, am grăbit eu.

El face o pauză. „Deci tot spui. Dar ți-am căutat memoria doar pentru a dovedi că tatăl meu se înșeală, Violet, și tot ce ai făcut a fost să-i arăți dreptate. Dacă cei marcați au murit trădând regatul nostru, atunci au meritat ceea ce au primit.”

„Te urăsc”, șoptesc eu, sunetul sugrumat în timp ce ochii îmi înțepăt și ard.

— Se blochează, tăie Varrish. "Fa-o acum. Și dacă vezi ceva ce nu înțelegi, îți voi explica odată ce vom ști unde se ascunde armata lor. Credeți-mă că acționăm în interesul fiecărui cetățean al Navarrei. Singurul nostru obiectiv este să-i păstrăm în siguranță.”

Dain dă din cap și se întinde spre mine, ezitând în ultima secundă. „E învinețită *peste tot.* ”

„Arată-i ce vrei *să* vadă”, îl îndeamnă Liam.

„Nu este altceva decât o trădătoare”, replică Varrish.

"Dreapta." Dain dă din cap, iar eu închid ochii în clipa în care degetele lui îmi împing tâmplele dureroase și sensibile.

Poate că m-au blocat de la puterea mea, dar asta provine de la Tairn. Controlul asupra minții mele? Este *al meu* și e tot ce mi-a mai rămas.

Spre deosebire de anul trecut, de data aceasta simt prezența lui Dain la marginea minții mele, exact acolo unde ar trebui să fie scuturile mele și, în loc să mă retrag de asalt, mă apuc de acea prezență și mă arunc în memorie, târându-l pe Dain cu mine.

„Avem o revoltă în apropiere?” întreabă Liam.

Gravitația se schimbă pe măsură ce îmi dau seama că cel mai rău coșmar al meu este într-adevăr un monstru viu, care respiră.

Doua picioare. Nu patru. Wyvern.

Ne-au trimis aici să murim.

Venin cu vene roșii care se desprind din ochi, ucigând oameni neputincioși.

Foc albastru. Pământ uscat. Soleil și Fuil cad.

Nu vom putea niciodată să scoatem de contrabandă suficientă armament pentru a face diferența.

Ne-au ținut în întuneric, ne-au șters istoria pentru a evita conflictele, pentru a ne ține în siguranță în timp ce mor oameni nevinovați.

Liam— Zei... *Liam.* Îmi înfig unghiile mentale în Dain și îl țin acolo, făcându-l să simtă din nou împreună cu mine, neputința. Mâhnirea zdrobitoare de piept. Furia care începțoșează ochii.

A fost onoarea mea. Ultimele cuvinte ale lui Liam pentru mine.

Răzbunarea mea pe cer, luptând de-a lungul spatelui lui Tairn, înarmat cu singurul armă care îl va ucide pe cel întunecat care o poartă, făcând tot posibilul să-mi omoare dragonul și să mă pună capăt.

În momentul în care pumnalul alunecă în partea mea, mă opresc să-l mai trag pe Dain și încep *să-l împing* , țipând atât fizic, cât și mental, umplându-mi capul cu fiecare gram de durere care mi-a fost provocată în ultimele patru zile.

Dain icnește, iar mâinile lui cad de pe tâmplele mele.

Deschid ochii, sunetul țipătului meu încă răsunând în urechi în timp ce el se retrage, groaza gravată pe fiecare linie a feței lui.

„Sunt aici”, promite Liam. — Și încă nu regret, Vi. Nici o secundă.” Umețeala îmi urmărește obrajii.

„Ai primit ceea ce ai vrut?” Reușesc să întreb prin corzile mele vocale mărunțite.

„Tu faci arme de contrabandă”, spune Dain încet, cercetându-mi ochii. „Ne furăm armele pentru a ajuta un alt regat?”

Stomacul meu se scufundă la eșecul meu complet, absolut.

Din tot ce i-am arătat, *asta* a luat?

Îmi smulg privirea de la a lui pentru a-l privi pe Liam, memorând liniile feței lui și acei ochi albaștri caracteristici. „Îmi pare atât de rău că te-am eșuat.”

„Nu m-ai dezamăgit niciodată. Nici o dată”, șoptește el, clătinând din cap. „Te-am tras în războiul nostru. Dacă îi pare rău cuiva, eu sunt.”

„Așa cum ar trebui să fii.” Varrish rânjește.

Dacă Dain mi-a cucerit memoria, a văzut armele cu care am ajutat, atunci știe *totul*. Un val de deznădejde se răstoarnă, furându-mi hotărârea, hotărârea de a nu strica. Tot ce am rămas în mine este durerea și pentru asta nu merită să lupt, nu dacă doar am renunțat la tot – la toată lumea – care înseamnă ceva pentru mine.

„Ei ne vor *acum* !” strigă bărbatul din anticamera.

„Varsh”, îl îndeamnă Nora. „Este o chemare pentru *toată* conducerea.”

"Ce ai găsit?" Varrish se întoarce spre Dain, pierzându-și calmul. „De unde pun în scenă?”

„Dă-mi acel cuțit”, cere Dain, întinzându-și mâna. „Vreau să-l compar cu cel pe care l-am văzut în memorie. Cei pe care ni le *fură . ”*

„Doar nu o ucide. Mai întâi trebuie să o găsim și să o întrebăm pe Riorson, să o folosim ca pârghie.” Varrish îi dă pumnalul lui Dain.

Aruncă o privire peste armă și dă din cap. „Acesta este acela. Îi scot cu duzină, înarmand inamicul. Am văzut totul.” Ochii căprui îi întâlnesc pe ai mei. „Este cel puțin o derivă implicată.”

Inima mi se prăbușește. El stie. A văzut în ciuda eforturilor mele.

Mă vor întreba din nou - mă ține prizonier ca să-l ademenesc pe Xaden, dar nu mă vor lăsa niciodată să plec de aici în viață. Acest loc pe care l-am numit acasă, holurile pe care le-am plimbat cu tatăl meu, Arhivele pe care le-am închinat alături de zei, câmpul în care am zburat cu Tairn și Andarna, sălile în care am râs cu prietenii și camerele în care m-a ținut Xaden vor fi mormântul meu.

Și băiatul cu care mă cățăram în copaci de-a lungul râului său va fi moartea mea.

M-am lăsat, ultima luptă se scurge din mine în înfrângere.

"Bun. Bun. Acum spune-mi unde sunt,” ordonă Varrish.

Dain prinde pumnalul cu mâna stângă, învârtindu-l astfel încât lama să fie paralelă cu antebrațul lui, în timp ce-l aduce la gât. — Ar fi trebuit să ai încredere în mine, Violet.

Nu îndrăznesc să înghit nici măcar în timp ce țin privirea nemernicului. Nu voi muri de frică.

„Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi avut încredere în mine.” Durerea din ochii lui nu face decât să-mi alimenteze furia. Cum îndrăznește să pară rănit. „Și acum, e prea târziu.”

„Varish!” țipă Nora în timp ce strigătele umplu anticamera.

Varrish se întoarce spre ea și simt că cuțitul alunecă pe pielea mea.

Dain o să mă omoare.

„Ești bine.” Liam îmi stabilește umărul. „Voi fi chiar aici. Nu am de gând să te părăsesc.”

Tairn. Andarna. Doamne, sper că vor supraviețui. Xaden trebuie să trăiască. Trebuie doar să.

Îl iubesc.

Ar fi trebuit să-i spun în fiecare zi, să fiu sincer despre sentimentele mele chiar și prin lupte și îndoieli.

Acum, în loc să-i redea acele sentimente lui Xaden, vor muri împreună cu mine. Vederea mi se înceţoşează, iar lacrimile îmi curg pe obraji, dar îmi ridic bărbia.

Dain își dă brațul înapoi, iar eu aștept creșterea înainte, tăietura, durerea, curgerea sângelui.

Nu vine.

Varrish se clătina înapoi, ținându-se de o parte, cu ochii bombați în timp ce un sunet de hohote îmi umple urechile. Dain aduce cuțitul însângerat la curelele de la încheieturile mele, eliberându-l pe unul, apoi pe celălalt. „Nu știu dacă ne putem lupta pentru a ieși de aici”, spune el repede, coborându-se pentru a-mi elibera gleznele. „Poți să te miști?”

Ce dracu se întâmplă?

„Aetos!” Varrish mârâie, căzând cu spatele de perete, apoi alunecând pe piatră. El lasă în urmă o urmă proaspătă de roșu.

"Violet!" strigă Dain, forțându-mi ceva în mână. „Trebuie să te muți sau suntem morți!”

Îmi înfășoară degetele mâinii mele neîntrerupte în jurul mânerului familiar, în timp ce Dain trage sabia lângă el, ținând-o de gâtul Norei când aceasta se aruncă în celulă. „Lasă-ne să trecem și vei trăi.”

El ține lama neclintită și își agață celălalt braț în spatele meu în timp ce încerc să stau în picioare, ținându-mă în picioare când picioarele îmi eșuează. Nu s-au rupt recent de la ultima vizită a lui Nolon, ceea ce îmi amintesc, dar mă plâng la presiune împotriva coastelor mele crăpate și a greaței în timp ce camera pare să se învârtească.

„Nu fac astfel de promisiuni.” Amenințarea scăzută și amenințătoare îmi slăbește genunchii cu o secundă înainte ca o mână cu un pumnal să ajungă în jurul gâtului Norei, tăind-o fără ezitare.

Ea cade, un torent de sânge curgând din rana căscată de la gât.

Privesc în sus, spre mânia lui Dunne, sub forma unor ochi de onix pătați de aur.

Singura crimă mai gravă decât uciderea unui cadet este actul insondabil de a ataca conducerea.

— M AJOR A GHIDUL FENDRA PENTRU C AADRANTUL CALĂRILOR (EDIȚIE NAUTORIZĂ)

–

CAPITOLUL TREEI ŞASE

Răvârsta strălucește în ochii lui, în timp ce Xaden își ține sabia în mâna dreaptă și un pumnal în stânga, ambele picurând sânge, ambele menite să-l lovească pe Dain.

O, *Doamne.*

"Nu!" strig, trântindu-mă să mă pun în fața lui Dain, dar picioarele mele nu cooperează și pământul se grăbește să mă întâlnească.

„La naiba!” Oțelul zdrăngănește de podea în timp ce Dain mă prinde cu ambele mâini.

Marginile vederii mele devin negre, pe măsură ce durerea amenință să mă tragă în jos. Fiecare centimetru al corpului meu țipă în semn de protest când îmi găsesc picioarele. Dar nu sunt doar brațele lui Dain care mă țin – sunt benzi moi de umbre la șoldurile mele și sub brațe. Apar doi Xaden, apoi se contopesc într-unul singur, în timp ce lupt să rămân conștient. „M-a salvat”, șoptesc eu. „Nu-l ucide.”

Stabbing Varrish îi aduce lui Dain o șansă... nu?

Privirea lui Xaden se îndreaptă spre a mea și apoi face o dublă ieșire.

„Doamne, *Violet* .” Umbrele explodează în jurul nostru, spargând piatra și decimând placa de lemn a unui pat marcat cu sângele meu.

Cred că fața mea este la fel de bătută ca și restul meu.

"Ai venit." Mă poticnesc înainte, iar Dain este suficient de inteligent încât să mă lase să plec.

Xaden mă prinde, umbrele apucându-și sabia în timp ce își întinde mâna peste spatele meu și mă leagăn de pieptul lui cu o atingere ușoară, de parcă i-ar fi frică să nu mă rup. „Nu există nicăieri în care să nu te găsesc, îți amintești?” Își lasă buzele pe rămășițele murdare, uzate, împrăștiate de sânge ale împletiturii mele și îmi sărută vârful capului.

Pielea și menta domină parfumul de fier și mușchi al celulei și, pentru prima dată de când Nolon m-a drogat, mă simt în siguranță. Lacrimile îi înmoaie pieptul — al lui sau al meu, nu sunt sigur.

„La *naiba* , spune Garrick din spatele lui Xaden. „Ai plecat să alergi și apoi nu ai putut să-mi salvezi nici unul? Mi-a luat o veșnicie să curăț baricada de cadavre din scară.

Zâmbetul îmi despica din nou buzele în timp ce îmi întorc fața pentru a-mi odihni obrazul deasupra bătăilor puternice și constante ale inimii lui Xaden. „Bună, Garrick.”

Se albește, lăsându-și săbiile în lateral, dar o acoperă cu un zâmbet rapid. — Ai arătat mai bine, Violet, dar mă bucur că ești în viață.

"Şi eu."

„Este haos acolo sus”, îi spune Garrick lui Xaden, scutindu-i lui Dain de o privire întrebătoare. „Leadership-ul se lansează peste tot pentru a ajunge la graniță.”

„Atunci a funcționat”, spune Xaden.

Varrish geme și capetele noastre toate biciuiesc în direcția lui. „Te devii trădător?” îl acuză pe Dain în timp ce se luptă să se ridice în picioare, ținând încă rana în lateral.

„Oh, asta se întâmplă?” întreabă Garrick, privind între Dain și Varrish.

„Tatăl tău va fi atât de dezamăgit”, șuieră Varrish printre dinții însângerați și strânși. Tușind sânge înseamnă că nu are mult timp.

„Dacă știe deja ce mi-a arătat Violet, atunci eu sunt cel dezamăgit

în *el* ,” contracă Dain, ridicându-și sabia și ridicând-o la Varrish.

„Nu”, mârâie Xaden. "Nu tu." Mâna lui se îndoaie în spatele meu, iar umbrele se înfășoară în jurul lui Varrish cu o secundă înainte să-l tragă pe podea. Groaza îi face ochii mari în timp ce firele de negru îl aruncă pe scaun, apoi îi leagă încheieturile și gleznele în locul cătușelor. „Această onoare îi aparține Violetei, dacă ea vrea.”

„Da,” răspund eu instantaneu.

Xaden își schimbă strânsoarea, înfășurându-și brațul în jurul taliei mele și urmărindu-mi reacțiile. *„Nu știu unde te pot atinge.”*

— În regulă, promit, ținând pumnalul cu mâner din aliaj în mâna dreaptă, în timp ce stânga stă inutil lângă mine.

Dain se dă înapoi, coborându-și sabia în timp ce Xaden mă ajută să merg, picioarele mele trecând peste petice uscate de propriul meu sânge pe podeaua de piatră.

Ochii lui Varrish se îngustează, în ciuda paloarei pielii lui, iar Xaden mă ține neclintit în timp ce îi ridic pumnalul la piept cu o strângere tremurătoare și slabă, sprijinind vârful deasupra inimii lui, chiar între coaste.

„Am promis că vei muri în această cameră”, șoptesc, dar tremur prea tare ca să împing lama acasă. Îmi iau tot ce am doar pentru a rămâne în picioare.

Mâna lui Xaden o înfășoară pe a mea și el împinge înainte, împingând lama în inima lui Varrish. Memorez expresia de pe chipul lui Varrish pe măsură ce viața se estompează din el, doar ca să mă pot asigura că e cu adevărat mort atunci când coșmarurile vin inevitabil.

Mă uit, și mă uit, și *mă uit* în timp ce greutatea a tot ce s-a întâmplat se apropie de mine, amenințând să-mi fure aerul. Gâtul mi se strânge și ochii îmi ard de o căldură înțepătoare în timp ce gândurile mele spiralează. Tocmai l-am ucis pe vicecomandantul cadranului.

Ce dracu ar trebui să fac acum? Să te întorci la clasă?

Și Xaden...Xaden a riscat *totul* venind aici.

„Lasă-ne o secundă și ține-l pe Aetos să respire deocamdată”, ordonă Xaden și aud încăperea limpede înainte ca el să se îndrepte cu grijă spre mine, îndepărtându-ne de corpul lui Varrish. "Ești în viață. Indiferent ce s-a întâmplat în această cameră, ce s-a spus, ești în viață și asta este tot ce contează.”

„Nu m-am rupt”, șoptesc eu. „Dain... A văzut chiar înainte să-l înjunghie pe Varrish, dar nu l-am rupt, promit.” Scutur din cap, iar vederea mi se încețoșează, apoi se limpezește în timp ce apa mi se prelinge din ochi.

"Am încredere în tine." Îmi leagăn ceafă, privirea lui frumoasă pătrunzând în a mea, înghițindu-mă întreg. „Dar pentru mine nu ar conta dacă ai fi făcut-o. Plecăm. Te scot naibii de aici.”

clipesc. „Nu putem merge acum. Ne vor urma, iar Brennan nu este pregătit. Fața mea se mototolește. „Veți pierde accesul la armele lui Basgiath...”

„Nu-mi *pasă* . Ne vom da seama când ajungem acolo.”

„Vei pierde tot ceea ce ai muncit.” Mi se rupe vocea. "Din cauza mea."

„Atunci voi avea tot ce am nevoie.” Își lasă fața în jos, aplecându-se astfel încât să fie tot ce văd, tot ce simt. „O voi vedea cu plăcere pe Aretia arzând din nou până la pământ dacă asta înseamnă că trăiești.”

„Nu vrei să spui asta.” Își iubește casa. A făcut *totul* pentru a-și proteja casa.

"Fac. Îmi pare rău dacă te aștepți să fac lucrul nobil. Te-am avertizat. Nu sunt dulce sau moale sau amabil, și oricum ai căzut. Asta e ceea ce primești, Violet, eu. Bunul, răul, de neiertat. Totul. sunt *al tău* .” Brațul lui îmi înfășoară partea mică a spatelui, ținându-mă neclintit și aproape. „Vrei să știi ceva adevărat? Ceva real? Te iubesc. Sunt *îndrăgostit* de tine. Sunt din noaptea în care zăpada a căzut în părul tău și m-ai sărutat pentru prima dată. Sunt *recunoscător* că viața mea este legată de a ta pentru că înseamnă că nu va trebui să înfrunt o zi fără tine în ea. Inima mea bate atât de mult cât a ta și când vei muri, îl voi întâlni pe Malek lângă tine. Este un lucru al naibii de bine că și tu mă iubești, pentru că ești blocat cu mine în această viață și în orice altă viață care ar putea urma.”

Buzele mele se despart. Este tot ce mi-am dorit vreodată, am avut nevoie să aud. „Te iubesc”, recunosc în șoaptă.

„Ma bucur că nu ai uitat.” Se aplecă și își trece ușor buzele peste ale mele, având grijă să nu mă rănească. „Hai să plecăm împreună de aici.”

Dau din cap.

„Trebuie să ne mutăm”, strigă Garrick.

„Eliberați scara!” ordonă Xaden. „Și spune-i lui Bodhi să găsească orice antidot de care ea și restul echipei ei au nevoie.”

„La asta”, spune Garrick.

„Echipa mea?”

Xaden se uită înapoi la mine. „Sunt bine, dar au fost puși sub pază în sala de interogatoriu după ce ieri au încercat să organizeze o misiune de salvare. Poți să pleci de aici?”

„Nu știu”, răspund sincer. „Am pierdut urma a ceea ce s-a stricat și a ce a reparat Nolon. Știu că brațul meu stâng este fracturat, plus cel puțin trei dintre coaste pe partea dreaptă. Nici șoldul meu simte că nu este în întregime acolo unde ar trebui să fie.”

„Va muri pentru partea lui”. El pivotează și ne duce afară din celulă, pe lângă corpul Norei și într-o baie de sânge. Sunt cel puțin o jumătate de duzină de cadavre între noi și casa scării. Se

străduiește să-mi învelească toate pumnalele acolo unde sunt locul, dar nu-l ia pe cel pe care îl țin încă în mână.

Dain îi dă rechizite dintr-un dulap din apropiere, iar Xaden îmi prinde brațul cât mai repede posibil. Îmi mușc buza ruptă pentru a nu striga, iar el îmi înfășoară coastele peste armura mea.

„Xaden!” strigă Garrick de pe casa scării. "Avem o problema!"

„La naiba”, mormăie Xaden, aruncând o privire între săbiile rezemate de perete și de mine.

„O pot duce”, oferă Dain.

Xaden îi aruncă o privire care promite o moarte lentă și dureroasă. „Nu m-am hotărât încă dacă te las sau nu să trăiești. Poți să pariezi că nu am încredere în tine cu ea.”

"Pot să merg. Cred că." Dar în secunda în care încerc, camera se înclină. Și pentru prima dată în viața mea, mă *simt* slab. Asta mi-a făcut acel monstr în camera asta. Mi-a luat puterea .

„Dar nu *te -a stricat* , Violet”, spune Liam încet din colțul camerei, iar pieptul meu se strânge strâns în timp ce face un pas înapoi spre umbră. Apoi altul.

„Ce zici de asta... Îți promit că data viitoare când voi fi bătut cinci zile consecutiv, te voi lăsa să mă scoți din închisoare”, spune Xaden, învelindu-și săbiile la spate.

„Mulțumesc”, spun eu – ambilor bărbați.

Xaden mă ridică în brațele lui, ținându-mă strâns de pieptul lui, fără a pune presiune pe coaste. „Urmează-mă sau mori. Este alegerea ta, dar fă-o acum”, îi spune lui Dain în timp ce umbrele ne înconjoară, formând un cerc de lame în timp ce Xaden se mișcă, purtându-mă pe scara luminată de mag.

Capul meu cade pe umărul lui și tresar, dar ce contează durerea dacă plecăm? Dacă suntem amândoi în viață? El a venit.

— Ce fel de problemă, Garrick? întreabă Xaden în timp ce ocolim colțul scării.

„Una de mărime generală”, răspunde Garrick, cu mâinile în aer.

Lama mamei mele este la gâtul lui.

Oh, la naiba.

Îmi ridic capul, iar Xaden se oprește, corpul lui încordându-se împotriva mea.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei de unde stă pe treapta de deasupra lui Garrick, liniile feței ei încordate de... stai, asta e *îngrijorarea* ? "Violet."

„Mama.” clipesc. Este prima dată când îmi spune numele de înainte de Parapet.

„Pe cine ai ucis?” Îi adresează întrebarea lui Xaden.

„Toată lumea”, răspunde el fără scuze.

Ea dă din cap, apoi își scapă lama.

Garrick inspiră adânc, îndepărtându-se de ea și punându-și spatele la perete.

"Aici." Își bagă mâna în buzunarul de coaste al uniformei și scoate o fiolă cu lichid limpede. „Este antidotul pentru ser.”

Mă uit la fiolă, iar inima îmi trece rapid de la o bufnitură surdă la un galop. De unde știu că asta este de fapt acolo?

„Aș fi venit mai devreme dacă aș fi știut”, spune mama, vocea ei îmblânzindu-se împreună cu privirea. — Nu știam, Violet. Jur. Am fost în Calldyr în ultima săptămână.”

„Deci întoarcerea ta este exact ce? Coincidență?" Întreb.

Are poșete cu gura și degetele ei se îndoaie în jurul flaconului. „Aș dori un moment singur cu fiica mea.”

„Asta nu se întâmplă”, răspunde Xaden.

Ochii i se întăresc când se uită la el. „Din toți oamenii știți cât de mult voi merge pentru a o proteja. Și din moment ce sunt destul de sigur că tu ești motivul pentru care primim rapoarte despre dragoni care aruncă cadavre de wyvern la fiecare avanpost pe care îl avem de-a lungul graniței noastre, motivul pentru care acest colegiu se golește de cea mai mare parte a conducerii într-o grabă de a controla *problema* . , cel puțin ce poți face este să-mi dai șansa să-mi iau rămas bun de la ea.”

"Tu ce?" Privirea mea se îndreaptă spre cea a lui Xaden, dar el își ține capul pe mama.

„Aș fi făcut-o mai devreme, dar a fost nevoie de câteva zile pentru a-i vâna și omoară-i”, îi răspunde Xaden.

„Ai amenințat întregul nostru regat.” Ochii ei se îngustează.

"Bun. Ai lăsat-o să fie torturată *zile întregi* . Nu-mi pasă deloc dacă a fost de absența ta sau de neglijență. S-a întâmplat la ceasul tău.”

„Trei minute”, ordonă ea. "Acum."

„Trei minute”, sunt de acord.

Privirea lui Xaden zboară spre a mea. „E un monstru al dracului.” Vocea lui este blândă, dar poartă.

"Ea este mama mea."

Se pare că s-ar putea lupta cu mine pentru o secundă, dar apoi mă coboară încet să stau în picioare și mă sprijină de perete. „Trei minute”, șoptește el. „Și voi fi în vârful acestei scări.” Acest avertisment este dat mamei mele în timp ce el începe să urce treptele cu Garrick în frunte.
— Aetos, te-ai hotărât să-l urmărești?

— Aparent, spune Dain, aşteptând câţiva paşi sub mine.

„Atunci urmează”, ordonă Xaden.

Dain mormăie, dar el urcă treptele, lăsând-o pe mama singură cu mine.

Ea este imaginea calmului, postura ei dreaptă, fața ei lipsită de expresie în timp ce întinde flaconul. "Ia-l."

„Știți ce se întâmplă acolo în toți acești ani.” Îmi bat cu degetele albe cu arma.

Ea face un pas înainte, privirea ei sărind de la pumnalul din una dintre mâinile mele la atela de pe cealaltă, apoi alege un buzunar în partea superioară a uniformei mele și introduce flaconul înăuntru. „Când ai copii, putem discuta despre riscurile pe care le vei avea. ia, minciunile pe care vei fi dispus să le spui pentru a le ține în siguranță.”

„Dar copiii *lor* ?” Vocea mea se ridică.

"Din nou." Ea își prinde brațul în jurul spatelui meu, alunecându-și mâna sub umărul meu și mă trage de partea ei. „Când ești mamă, vorbește-mi despre cine ești dispus să sacrifici pentru ca copilul tău să trăiască. Acum *mergi.* ”

Strâng din dinți și pun un picior în fața celuilalt, luptându-mă cu amețelile, epuizarea și valurile de durere pentru a urca scările. „Nu este corect să-i lași să moară fără apărare.”

„Nu am spus niciodată că este.” Luăm prima cotitură, urcând încet. „Și știam că n-o să vezi niciodată în felul nostru. Nu fiți niciodată de acord cu poziția noastră cu privire la autoconservare. Markham te-a văzut ca fiind protejatul lui, următorul șef al cărturarilor, singurul solicitant pe care l-a considerat suficient de deștept, suficient de deștept pentru a continua să țese banda complicată la ochi aleasă pentru noi cu sute de ani în urmă. Ea batjocorește. „A făcut greșeala de a crede că vei fi ușor de controlat, dar o cunosc pe fiica mea.”

„Sunt sigur că crezi asta.” Fiecare pas este o luptă, îmi zguduie oasele și îmi testează articulațiile. Totul se simte abominabil de liber, dar atât de strâns încât s-ar putea despica de la presiune.

— S-ar putea să fiu un străin pentru tine, Violet, dar ești departe de a fi un străin pentru mine. În cele din urmă, ai descoperi adevărul. Poate că nu în timpul în Quadrantul Scribelor, dar cu siguranță până când ai devenit căpitan sau maior, când Markham începea să te aducă în stâlp, așa cum facem cu cei mai mulți din acele rânduri, și atunci ai dezlega totul în numele *milei* sau orice emoție ai învinovăți *și* te-ar ucide pentru asta. Pierdusem deja un copil, păstrându-ne granițele în siguranță și nu eram dispus să-l pierd pe altul. De ce ai crezut că te-am forțat să intri în Quadrantul Călăreților?

„Pentru că te gândești mai puțin la cărturari”, îi răspund.

"Rahat. Iubirea vieții mele a fost un scrib.” În mod constant, urcăm, răsucindu-ne de-a lungul scării. „Te-am introdus în Quadrantul Călăreților ca să ai o șansă să supraviețuiești, iar apoi am cerut favoarea pe care Riorson mi-a datorat pentru că le-a pus pe cele marcate în cadran.”

Mă opresc când iese la vedere ușa de la nivelul Arhivelor. "Ce-ai făcut?" Ea nu a spus doar ce cred eu că a făcut.

Își înclină capul să mă privească în ochi. „A fost o tranzacție simplă. Voia ca cei marcați să aibă o șansă. I-am dat cadranul – atâta timp cât și-a asumat responsabilitatea pentru ele – în schimbul unei favoare care să fie numită la o dată ulterioară. Ai fost acea favoare. Dacă ai supraviețuit singur Parapet, tot ce trebuia să facă era să vadă că nimeni nu te-a ucis în afara provocărilor sau a naivității tale în primul an, ceea ce a făcut. Un miracol, având în vedere prin ce te-a supus colonelul Aetos în timpul Jocurilor de Război.”

"Tu stiai?" o să fiu bolnav.

„Am descoperit-o după fapt, dar da. Nu-mi arunca privirea asta, mă mustră ea, trăgându-mă în sus. "A mers. Ești în viață, nu-i așa? Deși recunosc că nu am prevăzut dragonii împerecheați sau orice încurcătură emoțională în care te-ai implicat. A fost dezamăgitor.”

Totul se fixează pe loc. În noaptea aceea la copac anul trecut când ar fi trebuit să mă omoare pentru că am prins întâlnirea celor marcați. Provocarea în care a avut toate oportunitățile să-și facă răzbunarea pe mama mea punându-mă capăt — și m-a instruit în schimb. Aproape intervenind la Threshing...

Mi se simte coastele de parcă s-ar sparge din nou. Nu a avut niciodată de ales când a fost vorba despre mine. Viața lui – viețile celor pe care îi ține cel mai mult – a fost întotdeauna legată de a mea. Și dintr-o dată, *trebuie* să știu. „Acelea sunt urmele tale de cuțit pe spatele lui?”

"Da." Tonul ei este blând. „Este un client Tyrish...”

„Nu mai vorbi.” Nu vreau să aud o singură explicație pentru un astfel de act de neiertat.

Dar desigur că nu ascultă. „Se pare că, punându-te în Riders Quadrant, tot ce am făcut a fost să ne grăbesc propriul sfârșit”, remarcă ea în timp ce urcăm ultimele patru trepte, ieșind în tunelul de lângă Arhive.

Xaden se întinde spre mine și brațul mamei cade.

— Am încredere că vei folosi haosul ca să o scoți afară? îl întreabă ea, dar amândoi știm că este un ordin.

„Planificăm pe asta.” Mă prinde de partea lui.

"Bun. Nu-mi spune unde. Nu vreau să știu. Markham este încă în Calldyr cu regele. Fă cu aceste informații ce vrei.” Se uită la Dain, care îl așteaptă pe o parte cu Garrick, cu fața cenușie. „Ai făcut alegerea acum că știi?”

"Eu am." Își îndreptă umerii în timp ce un grup de cadeți scriitori trece pe lângă ei, cu gluga dezordonată, panica scrisă pe fețe.

„Hmm.” Îl respinge pe Dain cu un singur sunet, apoi se uită la Xaden. „Și așa războiul tatălui devine cel al fiului. Tu ești, nu? Fură armamentul? Înarmați chiar inamicul care încearcă să ne sfâșie?

„Regret că m-ai lăsat să intru încă în cadran?” Își păstrează vocea înșelător de calmă, dar există umbre care se ridică de-a lungul pereților tunelului.

"Nu." Privirea ei cade spre mine. „Rămâneți în viață, altfel totul va fi degeaba.” Ea își trece cu dosul degetelor pe fața mea umflată. „Ți-aș spune să iei arnică și să vezi un vindecător, dar știi deja asta. Tatăl tău s-a asigurat că vei ști tot ce ai nevoie sau unde să-l găsești. Tu ești tot ce a mai rămas din el, știi.”

Dar nu sunt. Mira are râsul lui, căldura lui, iar Brennan...

Ea nu știe despre Brennan și, în acest moment, nu regret că am păstrat acest secret.

Zâmbetul pe care mi-l dă este strâns și atât de plin de tristețe încât mă întreb dacă nu cumva am halucinații. Cade la fel de repede cum părea, iar ea se întoarce de la noi, îndreptându-se înapoi spre casa scărilor care o va duce până în campusul principal. „Oh, și Violet”, strigă ea peste umăr. „Sorrengails merg sau zboară de pe câmpul de luptă, dar nu sunt niciodată transportați.”

Necrezut. Mă uit până când ea dispare pe casa scării.

— Nu e de mirare că ești atât de cald și de neclar, Violet, mormăie Garrick.

„Plecăm”, anunță Xaden. „Adună-i pe cei marcați și ne întâlnim pe câmpul de zbor...”

"Nu." Eu dau din cap.

Xaden se uită la mine de parcă mi-ar fi mai încolțit câteva membre. „Tocmai am vorbit despre asta. Nu putem rămâne aici și nu te voi părăsi.”

„Nu doar cele marcate”, clarific. „Dacă Markham a dispărut și majoritatea conducerii zboară spre graniță, atunci aceasta este singura noastră șansă.”

"A pleca?" Xaden își ridică sprâncenele. „Bine, atunci suntem de acord.”

„Pentru a oferi tuturor posibilitatea de a alege.” Mă uit la tunelul gol. „Vor închide acest loc odată ce cadrele se vor întoarce, când vor ști că nu pot opri răspândirea informațiilor, iar prietenii noștri...” Îmi clătină din cap. „Trebuie să le dăm de ales, Xaden, altfel nu suntem mai buni decât conducerea.”

Xaden își mijește ochii.

„Dragonii vor garanta pentru cei care vor să plece din motivele potrivite”, șoptesc.

Strânge din dinți, dar dă din cap. "Amenda."

„Nu va fi în siguranță aici pentru tine. Nu după ce tocmai ai făcut.” Mă uit la Dain și îmi ridic sprâncenele. Un lucru este să mă protejezi în privat sau să o înfrunți pe mama mea, pe care a cunoscut-o toată viața. Este altul să fii cunoscut drept călărețul care a sfâșiat acest loc.

„Nu că va fi sigur pentru el acolo unde mergem.” Garrick aruncă o privire între Dain și Xaden. „Nu poți să fii serios. O să avem încredere în tipul ăsta?”

„Dacă dorește încrederea noastră, o va câștiga”, spune Xaden.

Un mușchi din maxilarul lui Dain se îndoaie, dar el dă din cap. „Ghic că ultimul meu act oficial ca lider de aripă va fi convocarea unei formații.”

„Tpălărie unde este acum conducerea! Încerc să ascund cadavrele a peste o duzină de wyvern morți! termină Dain, cu vocea în curte o jumătate de oră mai târziu, în timp ce stăm pe estradă în fața formației, cu ceilalți lideri de aripi în dreapta lui. Soarele a căzut sub vârfurile din spatele nostru, dar există lumină mai mult decât suficientă pentru ca eu să văd șocul, neîncrederea de pe fața aproape a fiecărui călăreț.

Doar cei marcați și echipa mea nu încep să se ceartă între ei, unii liniștiți, alții țipând.

„Asta a fost ceea ce ai avut în minte?” mă întreabă Xaden, cu privirea legănându-și peste mulțime.

„Nu tocmai”, recunosc, sprijinindu-mă puternic pe el, dar reușind să rămân în picioare. Uniforma mea este curată, rucsacul împachetat și sunt înfășurat și împachetat de la gleznă la brațul rupt, dar mai mult de un cadet se uită la fața mea. După o privire rapidă în oglindă, înțeleg de ce.

Nolon trebuie să fi reparat doar pe cele mai severe dintre rănile mele, pentru că fața mea este un colaj de vânătăi noi, violet-negru, și altele mai vechi, verzui, iar acest model continuă doar sub acoperirea uniformei mele.

Xaden aproape a tremurat tot timpul în care mi-a trebuit să mă schimb.

„Dacă nu mă crezi, întreabă-ți dragonii!” strigă Dain.

„Dacă dragonii lor sunt de acord să le spună”, spune Tairn, întorcându-se din Vale. În sfârșit, aveam suficientă încredere în mama mea pentru a bea antidotul cu vreo zece minute în urmă – despre care Tairn pretindea că era singura mișcare logică și, până la urmă, m-a legat pentru inteligența mea.

„Ce a decis Empyreanul?” Nu suntem singurii care fac alegeri în seara asta.

„Va depinde de dragonul individual. Nu se vor amesteca și nici nu vor pedepsi pe cei care aleg să plece și să-și ia ghearele și puii cu ei.”

Este mai bine decât alternativa, care a fost sacrificarea pe scară largă a dragonilor care aleg să lupte. *„Chiar ești bine?”* îl întreb din nou. Legătura dintre noi pare ciudată, de parcă s-ar reține mai mult decât de obicei.

„L-am pierdut pe Solas într-o rețea de peșteri în timp ce îl vânam, așa că nu am putut să-l ucid și pe mine pe Varrish pentru acțiunile lor. Când îl voi găsi, îi voi prelungi suferința înainte de moarte."

Înțeleg sentimentul. — *Și Andarna?*

„Fiind pregătit pentru zbor. O vom lua la ieşire." El ezită.

"Pregătiți-vă. Ea încă doarme."

Noduri de teamă mi se răsucesc în stomac. *"Ce s-a întâmplat? Ce nu-mi spui?"*

„Bătrânii nu au văzut niciodată un adolescent să rămână în Somnul fără vise atât de mult."

Inima mi se prăbușește.

"Minți!" strigă Aura Beinhaven, atragându-mi atenția înapoi la situația actuală în timp ce se îndreaptă spre Dain, cu lama în mână.

Garrick iese în cale, scoțându-și sabia. „Nu am nicio problemă să-mi adaug numărul de corpuri pentru acea zi, Beinhaven."

Heaton își trage securea la baza treptelor, flăcările violete vopsite în părul lor asortând cu nuanța degetului meu mic și se confruntă cu formația alături de Emery, care are deja sabia pregătită cu Cianna protejându-i spatele.

Xaden a fost ocupat în cele cinci zile pe care le-am petrecut în acea celulă. S-a întors cu fiecare absolvent care poartă o relicvă a rebeliunii și o bună parte din colegii lor. Dar nu tot.

„Ar fi bine să ne grăbim asta." Ridic privirea la Xaden. „Profesorii vor fi aici în orice moment." Distracția creată de Bodhi în domeniul zborului ne-a oferit timp să ne întâlnim fără ca profesorii să observe, dar nu prea mult, mai ales având în vedere că Devera, Kaori, Carr și Emetterio se numără printre cei aflați încă în campus.

„Prin toate mijloacele", răspunde Xaden, cu o privire plictisită pe față. "Simte-te liber sa convinge-i."

— *Împărtășește amintirea lui Resson, dar nimic mai departe,* îi spun lui Tairn. *„Este cel mai simplu mod pentru ei de a avea toți aceleași informații."*

„Urăsc ideea asta." S-a plâns înainte că împărtășirea amintirilor în afara unei legături de împerechere nu este tocmai confortabil.

„Ai unul mai bun?"

Tairn mormăie și văd momentul în care se întâmplă. Există o ondulație prin formarea de capete înclinate și gâfâituri.

„Iată-ne." Îmi schimb greutatea pe genunchiul mai puțin accidentat, iar mâna lui Xaden se strânge în jurul taliei mele, lăsând brațul lui dominant liber.

Xaden oftă. „Bănuiesc că aceasta este o modalitate de a atinge obiectivul, deși mi-aș dori să fi lăsat unele părți afară."

Părți precum moartea lui Liam.

"E adevărat!" țipă cineva din Aripa A doua, ieșind din formație și împiedicându-se în stare de șoc.

"Ce naiba zici?" strigă un altul, uitându-se la restul încurcat.

„Dacă dragonii tăi nu aleg..." începe Dain, dar vocea lui este copleșită de izbucnirea haosului din rânduri.

„Cum merge acolo, lider de aripă?” Sarcasmul se scurge din tonul lui Xaden.

„Crezi că poți face mai bine?” Dain își întoarce încet o privire.

„Poți sta pe cont propriu?” mă întreabă Xaden.

Dau din cap, strâmbându-mă prin mușcăturile ascuțite de protest de pe tot corpul meu în timp ce mă îndrept.

El face un pas înainte, își ridică brațele și umbre se năpustesc din peretele din spatele nostru, cuprinzând formația – și pe noi – într-un întuneric complet. Există o licărire de mângâiere pe obrazul meu, chiar acolo unde este despicat în ceea ce se simte ca un os, și mai mult de un cadet țipă.

"Suficient!" Urmâie Xaden, cu vocea amplificată, scuturând chiar estrada de sub picioarele noastre.

Curtea tace.

Umbrele se retrag în grabă, lăsând mai mult de un cadet cu privirea la Xaden.

„Al naibii de spectacol”, mormăie Garrick peste umăr, încă înfruntat cu Aura.

Un colț al gurii lui Xaden se ridică. „Toți sunteți călăreți!” el striga. „Toți aleși, toți treierați, toți responsabili pentru ceea ce va urma. Poarta-te ca asa! Ceea ce ți-a spus Aetos este adevărul. Dacă alegi sau nu să crezi, depinde de tine. Dacă dragonul tău a ales să nu împărtășească ceea ce unii au văzut, atunci alegerea ta a fost făcută pentru tine.”

Bătăile aripilor umplu aerul și un murmur se ridică printre formațiuni. Închid ochii cu Rhi unde stă în fruntea echipei noastre. Ea dă subtil din cap spre rotondă.

Arunc o privire în acel loc și surprind un trio de figurine în crem, conduse de Jesinia, toate purtând pachete. Slavă Domnului, au venit. Acum am nevoie doar de trei dragoni dornici să-i poarte.

„Deja am avut grijă”, promite Tairn. *„Și doar de asta o dată.”*

Asta e tot ce avem nevoie pentru a le salva viețile.

„Războaiele nu așteaptă pregătirea ta”, continuă Xaden, „și nu te înșeli în privința asta – suntem în război. Un război în care suntem depășiți nu numai prin puterea sigiliei, ci și prin superioritatea aeriană în ansamblu.”

„Este ideea ta de o discuție motivațională?”

„Dacă au nevoie să fie treziți, nu ar trebui să vină cu noi.”

Punct corect.

„Orice vei decide în următoarea oră va determina cursul – și poate sfârșitul – vieții tale. Dacă vii cu noi, nu pot să promit că vei trăi. Dar dacă rămâi, îți garantez că vei muri luptând pentru partea greșită. Veninul nu se va opri la graniță. Vor scurge fiecare gram de magie din Poromiel și apoi vor veni în zona de incubație din Vale.

„Dacă mergem cu tine, ne vor vâna ca trădători!” strigă o voce din Aripa a treia. „Și am fi!”

„Pentru a te defini ca un trădător presupune să-ți declari loialitatea”, răspunde Xaden. „Și în ceea ce privește să ne vâneze...” Umerii lui se ridică și coboară cu o respirație adâncă. „Nu vor putea să ne găsească.”

Inima începe să-mi bată cu putere odată cu vuietul crescând al bătăilor aripilor în aer.

Ușa de la Gauntlet și câmpul de zbor se deschide, iar o duzină de profesori ies în grabă, furia și șocul căptuindu-le fețele.

"Ce-ai făcut?" strigă Carr, alergând după noi, cu părul firav zburând în toate direcțiile în timp ce își ridică mâinile. „Ne vei termina *cu toți* , peste cine? Oameni pe care nu i-ai întâlnit niciodată? Nu voi permite!”

„Bodhi!” ordonă Xaden când Carr ajunge la Aripa a treia.

Foc izbucnește din mâinile lui Carr, curgând spre estradă, iar stomacul meu cade.

Timpul pare să încetinească pe măsură ce Bodhi face un pas înainte și își răsucește mâna ca și cum ar fi rotit un cadran.

Focul se stinge, stingându-se ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo și lăsându-l pe Carr privindu-și mâinile.

„Ne-ați învățat bine, profesore”, spune Bodhi, ținându-și mâna în loc. „Poate un pic prea bine.”

La naiba.

„El poate contracara semnele”, îmi spune Xaden.

Ei bine, asta e al naibii de terifiant.

Ceilalți profesori privesc în sus, în timp ce dragonii umplu orizontul, cu aripile lor fulgerându-se la apropiere.

Verde. Portocale. Roșu. Maro. Albastru. Ridic privirea, observând coborârea rapidă a lui Tairn. *Negru.*

Xaden mă apucă de talie în timp ce pereții tremură sub greutatea aterizării în masă. Ghearele se înfundă, sfărâmă zidăria în timp ce zeci de dragoni – poate mai mulți – se sting pe fiecare spațiu disponibil. Unii umplu versantul muntelui din spatele nostru, iar alții revendică vârful turnulelor din cadran, plutind ca niște sculpturi vii.

„Nu te vom opri”, îi spune Devera lui Xaden, apoi se îndreaptă spre locul în care propriul ei dragon stă lângă parapet. „De fapt, unii dintre noi au așteptat să vi se alăture.”

"Într-adevăr?" Bodhi rânjește.

„Cine crezi că a lăsat știrile despre Zolya peste tot pe Battle Brief?” Ea dă din cap.

Un zâmbet îmi ridică gura. Ea este exact ceea ce am crezut mereu că este.

— Plecăm într-o oră, strigă Xaden. „Alegerea ta este pe cât de simplă, pe atât de personală. Poți apăra Navarra sau poți lupta pentru Continent.”

Suntem în aer la mai puțin de o oră mai târziu, zburând spre sud, în cea mai mare revoltă pe care am văzut-o vreodată: două sute de dragoni și o sută și unu călăreți — aproape jumătate din cadran — puternici. Și vin alții, luând un traseu mai lent cu puii.

Tairn zăcuse în fața estradei și i-a permis lui Xaden să mă ajute să mă urc în șa, dar am reușit. S-a agățat de Andarna, corpul dragonului negru mai mic, înfricoșător de moale de somn, iar acum zburăm. Dorm și eu cea mai mare parte a călătoriei, drapată pe partea din față a șeii, corpul meu pretinzând restul de care are mare nevoie pentru a se împleti la loc.

A fost prea agitat ca să prind fiecare chip, dar sunt mândru că fiecare membru al echipei mele este alături de noi, chiar și cei din primul an care încă luptă să-și păstreze locurile. Îi țin dimineața și toată ziua următoare, revolta împingându-se la limită.

Cei marcați iau poziție la marginile formațiunii de zbor, ascunzându-ne de vederea lui Melgren în cazul în care acesta decide să lupte cu noi, iar noi zburăm pe traseul cel mai puțin populat posibil, dar este greu de deghizat un veritabil nor de dragoni, chiar și la această altitudine.

Nu trebuie să fi fost doar conducerea care a fost trasă la graniță. Nu întâlnim o singură patrulă în timp ce trecem în Tyrrendor, zburând sus peste Stâncile Dralor pe platou.

„Aproape am ajuns”, îmi spune Tairn în timp ce trecem peste apele cristaline ale râului Beatha.

"Sunt bine."

„Nu te obosi să mă minți. Pot să simt totul. Epuizarea. Durerea. The trosnet al osului neasezat la bratul stang. Rănile crăpate de pe fața ta. Pulsăm în genunchiul stâng care nu face decât să ușureze...

„Punct făcut.” Mă schimb în șa, încercând să atenuez o parte din asta. *„Tu ești cel care nu s-a oprit pentru apă în douăsprezece ore.”*

„Și aș putea zbura încă douăsprezece dacă este nevoie. Sunteți o specie incredibil de nevoiașă în comparație cu a noastră.”

Până ne apropiem de Aretia, sunt aproape mort în șa.

Tairn și Sgaeyl zboară înainte, rupându-se din formație în timp ce zburăm deasupra orașului, îndreptându-se spre Casa Riorson, în timp ce restul revoltei zboară spre valea sus.

„Nu poți face drumul în jos în starea ta”, decretă Tairn.

Sunt prea obosit ca să mă lupt cu el.

Corpul meu tresări în semn de protest când Tairn își deschide aripile, schimbarea avântului mă trimite mai adânc în scaun în timp ce aterizează ușor în considerarea lui Andarna în mijlocul curții din fața Riorson House.

Capul lui Tairn se întoarce spre ușă în timp ce aceasta este deschisă, iar al meu urmează, încet de slăbiciune și lipsă de somn.

"Violet!" strigă Brennan, alergând pe treptele de marmură.

Îmi desfac catarama șei și mă forțesc să descalec, în ciuda agoniei de a-mi simți oasele zgâriindu-mă unul împotriva celuilalt. Legănându-mi brațul cu atele, alunec în jos pe piciorul din față a lui Tairn, chiar în brațele lui Xaden și aproape că mă mototolesc pe loc.

„Te-am prins”, șoptește el lângă părul meu, sprijinindu-mă de partea lui, în timp ce ne întoarcem spre Casa Riorson și fața furioasă a fratelui meu care se apropie rapid.

Tairn se lansează în spatele meu înainte să mă pot întoarce să o văd pe Andarna.

— În ce *dracu* ai băgat-o de data asta? Brennan strigă la Xaden.

„M-a scos *afară* ”, promit.

"Oh? Atunci de ce e pe jumătate moartă de fiecare dată când o aduci la mine? Privirea pe care o dă Brennan asupra lui Xaden mă face să mă reconsider care dintre ele ar putea fi cea mai violentă. Brennan își întinde mâna spre fața mea, dar se oprește înainte de a mă atinge. „O, Doamne. Violet, ești... Ce ți-au făcut?

„Sunt în regulă”, spun încă o dată. Fac un pas înainte, iar Brennan mă îmbrățișează cu grijă. „Probabil că mi-ar plăcea niște reparații.”

Capul lui se înclină când zgomotul vântului se apropie de un vuiet tern, iar eu îi urmăresc linia vizuală în timp ce revolta masivă se apropie de oraș, în drum spre vale. „Ce ați făcut voi doi?”

„Întreabă-ți sora,” răspunde Xaden.

Brennan se uită în jos la mine, cu ochii mari de șoc și un strop de frică.

„Vreau să spun...” Încerc să forțez un zâmbet, dar mi-a despicat din nou buza. — Ai spus că ai nevoie de călăreți.

PARTEA A DOUA

Jumătate palat, jumătate cazarmă, dar în întregime o fortăreață, Casa Riorson nu a fost niciodată spartă de armată. A supraviețuit nenumăratelor asedii și a trei atacuri complete înainte de a cădea sub flacăra dragonilor pe care i-a slujit.

— ISTORIA ÎN T IRRIȘ , CONTABILITATE COMPLETĂ , EDIȚIA A TREIA DE C APTAINUL F ITZGIBBONS _

CAPITOLUL TREEI ŞAPTE

„Bvechea alegere de a te îndepărta atât de mult de ceea ce percepi tu ca fiind siguranța saloanelor”, spune Înțeleptul, ținându-mă imobil, cu picioarele la doar câțiva centimetri de pământul înghețat al camerei mele personale de tortură.

Sunt din nou prins în acest nenorocit de coșmar, dar cel puțin de data aceasta am ajuns mai departe pe câmpul ars de soare.

„Desigur, *din nou* ”, șuieră purtătorul întunecat, cu fața contorsionându-se într-un rânjet. „Nu vei fi niciodată eliberat de mine. Te voi vâna până la capătul continentului și nu numai.”

Funcționează gâtul, mă străduiesc să mă relaxez, să-mi calmez inima și să-mi schimb respirația în speranța de a mă trezi. Dar numai mintea mea știe că acest lucru nu este real. Corpul meu este foarte blocat în iluzie.

„Poți să mă vânezi doar la saloane”, croiesc eu.

„Totuși dormi dincolo de ei.” Un zâmbet grotesc îi înclină gura crăpată. „Și cea mai lungă noapte încă nu a trecut.” Întinde mâna după un pumnal cu vârf otrăvitor...

Clipesc, inima mi se lovește de coaste pentru secunda necesară pentru a scăpa de coșmarul viu și a recunoaște împrejurimile mele.

Acesta nu este un câmp rupt de vânt sau o celulă rece și udă de sânge din Basgiath – este dormitorul plin de lumină al lui Xaden din Aretia. Ferestre mari, draperii groase de catifea, rafturi de cărți de la perete la perete, pat masiv. Sunt in siguranta. Varrish nu așteaptă de cealaltă parte a ușii să mă spargă din nou pentru că e mort. L-am omorât.

Sunt inca in viata.

Pentru prima dată după zile, nu simt durere când inspir sau când mă întind sub cuvertura groasă de puf, sau chiar când mă răsucesc de la fereastra udă de soare pentru a înfrunta Xaden.

Acum, aceasta este o vedere la care aș putea fi mai mult decât fericit să mă trezesc pentru tot restul vieții.

Doarme pe burtă, cu brațele încrucișate sub pernă, părul căzut peste frunte, buzele perfect sculptate ușor întredeschise. Husele se ridică doar până la partea mică a spatelui lui, lăsându-mă cu kilometri de piele cu cerneală de admirat. Aproape că nu ajung niciodată să-l văd așa, nu ajung să mă uit pur și simplu la el și profit de fiecare secundă, studiind unghiurile brațului său

musculos, până la umărul lui rotunjit și peste argintiul slab al liniilor care marca-i spatele. El este întotdeauna mai mult decât suficient pentru a-mi ridica pulsul, dar adormit și complet nepăzit, îmi fură respirația.

Doamne este frumos.

Și el mă iubește.

Țesătura neagră a cămășii mele de noapte cu bretele subțiri se strânge ușor în timp ce mă ridic în genunchi, iar consola cade când mă întind după el. Urmează cicatricile argintii cu vârful degetelor și nu mă obosesc să număr liniile. Sunt o sută șapte, reprezentanți ai marcați pentru care și-a asumat responsabilitatea să le dea o șansă la viață în cadran.

Pentru tot ce spune că nu este moale, nu este amabil, este și singurul bărbat pe care îl cunosc al cărui spate este acoperit de promisiuni făcute pentru alți oameni. Chiar dacă raționamentul lui se pregătea pentru acest război pe care suntem pe cale să-l ducem, tot și-a riscat viața garantând pentru ei.

Și-a riscat viața pentru a mă elibera. Dain și cu mine n-am fi ieșit niciodată de acolo în viață fără el.

În viaţă. Sunt în viață.

Și exact așa vreau să mă simt.

Mă aplec în față și îmi apăs buzele pe pielea lui caldă, sărutând cicatricea cea mai apropiată de mine, dorindu-mi să pot remedia răul pe care mama i-a făcut-o.

„Mmm. Violet." Vocea lui aspră de somn îmi face buzele curbe și sângele îmi încinge. Mușchii lui se unduiesc în timp ce se trezește, iar eu îmi iau timpul, sărutând un drum lent pe întinderea spatelui lui.

Inspiră puternic, brațele lui încordându-se când ajung în locul în care gâtul îi întâlnește umărul. Se rostogolește, se întoarce pe spate și mă trage pe călare într-o singură mișcare lină.

"Buna dimineata." Zâmbesc, așezându-mi șoldurile peste ale lui. Îmi prinde respirația la simțirea lui sub mine, greu și gata.

„Aș putea să mă obișnuiesc să mă trezesc așa.” Se uită la mine cu o foame care o oglindește pe a mea, iar mâna lui alunecă de pe șoldul meu, peste curba taliei mele și în sus între vârfurile sânilor mei pentru a-mi prinde partea gâtului ușor, cu grijă.

"Și eu." Pulsul mi se accelerează când mă aplec și îmi pun buzele pe gâtul lui. „Dar nu ar trebui să ne obișnuim cu asta”, îi spun între sărutări, îndreptându-mă spre pieptul lui. „Probabil că mă vor pune cu ceilalți cadeți în seara asta.”

Noaptea trecută, acesta fusese cel mai intim loc în care Brennan să mă repare și îmi doream prea mult să dorm lângă Xaden ca să mă cert împotriva sugestiei lui de a rămâne după ce aveam în sfârșit șansa de a mă îmbăi.

"Aceasta e casa mea." Își înfige degetele în părul meu, cealaltă mână flexându-se pe șoldul meu, când îmi plasez buzele peste cicatricea de trei inci de deasupra inimii lui. „Și eu dorm acolo unde dormi tu, care este de preferință în acest pat foarte mare și foarte confortabil. Ar trebui să dormi *în continuare* .”

Alunec pe corpul lui, mâinile mele rătăcind și mângâind în timp ce sărut fiecare creastă a incredibililor abdominali care se strâng sub gura mea. Ochii lui sunt partea mea preferată din el,

dar la naiba dacă linia dăltuită deasupra șoldului lui care îi dispare în talie nu este o secundă apropiată. Îl urmăresc cu limba.

"Violet." Vocea lui Xaden este joasă.

Mă topesc, lichid instantaneu când îmi spune numele așa, și acum nu face excepție.

"Plan bun." Îmi trec mâna pe sub talia lui și îmi înfășoară degetele pe lungimea groasă a lui. Cum este fiecare centimetru din acest om perfect? Trebuie să existe un defect undeva.

„Nu ești suficient de recuperat pentru lucrurile pe care vreau să ți le fac", mârâie el.

Miezul meu se strânge de avertisment, de promisiune – orice ar fi, o vreau. *Îl* vreau .

"Da, sunt. Toate reparate, vă amintiți? Pofta de el învinge orice epuizare persistentă. Un sentiment amețitor de putere îmi inundă sistemul când îmi mângâi degetul mare peste capul penisului și șoldurile lui se înclină ca răspuns. Nu e nimic mai sexy decât să-i vezi controlul, nimic mai fierbinte decât să știi că eu sunt cel care îl aduce la punctul de rupere.

Și am nevoie ca el să facă exact asta - *să se paște* - să piardă sărutările blânde și atingerile precaute și să mă ia cu toată forța de care este capabil. Fără reținere. Nu moale și lent.

— Încerci să mă omori? Strânsoarea lui se strânge în părul meu și îmi trag privirea spre a lui, găsind o licărire satisfăcătoare și sălbatică în ochii lui.

Am nevoie de coloane joase în stomac, corpul meu amintindu-și ce urmează după acel gen de privire. Nici măcar nu m-a atins și deja mă doare.

„Da," răspund sincer, apoi îmi las capul în jos, ținându-ne ochii închiși în timp ce îmi învârt limba în jurul vârfului lui. Gemetul lui gutural îmi dă foc sângelui, iar eu îmi înfășoară mâna în jurul bazei lui și îl iau adânc.

"Violet." Ochii i se închid trântind și își aruncă capul pe spate, gâtul lucrându-și în timp ce se arcuiește, corpul lui încordându-se de parcă s-ar lupta cu plăcerea, chiar dacă șoldurile îi smucesc pentru mai mult. *„Se simte atât de bine."*

Fredonesc în semn de aprobare și îl muncesc mai mult, trecându-mi limba de-a lungul crestei unde este cel mai sensibil cu fiecare înclinare a capului.

„La naiba, la naiba, *la naiba.* " Îmi smulge părul, respirațiile îi vin din ce în ce mai repede. "Trebuie sa te opresti. Sau o voi pierde din cauza ta." Stomacul i se îndoaie când își ridică capul să mă privească. *„Și nu sunt sigur că pot fi blând."*

„Pierde-l." Mie mi se pare excelent. *„Nu vreau blând."*

„Repararea oaselor nu este instantanee. Încă ești vindecat..."

Îl sug mai adânc.

El mârâie. *„Chiar vrei asta?"*

„Te vreau sălbatică."

Gândul abia îmi părăsește capul înainte ca el să se năpustească, ridicându-mă de pe el și rostogolindu-mă pe spate. Apoi gura lui este pe a mea, sărutându-mă puternic și adânc. Toate sunt limbi încurcate și dinți care strâng, carnale și înverșunate și exact ceea ce am nevoie.

Își alunecă mâna pe interiorul coapsei mele, iar apoi degetele lui sunt *chiar* acolo, împingându-mi lenjeria în lateral pentru a-mi mângâia și tachina înainte de a le trage pe picioarele mele. Îmi trec cămașa de noapte peste cap în timp ce el își dezbracă pantalonii de dormit.

Da. Zei, *da.* El este tot ce pot vedea, tot ceea ce simt în timp ce el se așează pe spate între coapsele mele, capul penisului înghiontindu-mi intrarea. Mâna lui mă mângâie peste coastele mele proaspăt reparate, iar ochii lui se fulgeră, privirea lui sare spre a mea. "Noi ar trebui să-"

„Te rog, Xaden.” Îi pun obrazul. "Vă rog."

Îmi ridică mâna și sărută palma, apoi locul de pe antebrațul meu care fusese fracturat. Sprânceana lui se încurcă pentru o bătaie a inimii în timp ce îmi scanează corpul, de parcă ar căuta cele mai sigure locuri în care să mă atingă, ca și cum ar mai vedea fiecare vânătaie, fiecare ruptură.

Stomacul meu se încordează la gândul că s-ar putea opri.

„Feral”, îi reamintesc în șoaptă.

Privirea lui o găsește pe a mea, iar felul în care zâmbește, ridicându-și colțul gurii în acel zâmbet arogant pe care îl iubesc atât de mult, îmi face inima să bată cu putere. Prinzându-mă de șolduri, mă răstoarnă, apoi îmi strânge fundul în aer, punându-mă în genunchi.

„Îmi vei spune dacă este prea mult.” Nu este o cerere.

Dau din cap, degetele mi se încurcă în cearșaf.

Apoi ne aliniază și își rostogolește șoldurile, împingând înăuntru și înăuntru și înăuntru, până când este atât de adânc încât îl pot simți *peste tot* . Geme de întindere, de potrivire, de perfecțiunea absolută a lui, înăbușind sunetul în perna mea.

El apucă perna și o aruncă pe podea. „Vreau să aud”, el spune, retrăgându-se încet, mângâindu-mă fiecare centimetru din mine, apoi trântind din nou acasă. *„Doamne, ești al naibii de perfectă.”*

strig. Se simte al naibii de bine. *„Sunt sute de oameni în acest palat al unei case.”* Modul în care pot înșira mai mult de două cuvinte este peste mine.

Se aplecă peste spatele meu, apoi își târăște dinții peste coaja urechii mele. *„Și vreau ca toți să știe că ești a mea.”*

Nu contest cu logica lui. Nu pot. Nu când alunecă aproape până la capăt din mine, apoi își pocnește șoldurile, alungând fiecare gând. El stabilește un ritm dur, profund, transformându-mă într-o plăcere pură, arzătoare.

Este exact ceea ce aveam nevoie – ca el să mă ia, să mă consume, să-mi sufle viață.

Degetele lui se înfișează în șoldurile mele, trăgându-mă în fiecare împingere de conducere și nu există nicio modalitate de a mă balansa înapoi, de a câștiga pârghie, de a-l forța să-și accelereze ritmul. Nu pot decât să accept ceea ce dă el, să mă predau complet și *să simt pur și simplu* .

El mă ridică, construind din ce în ce mai strâns presiunea care se înfășoară în mine, strigătele mele umplând camera împreună cu mârâiturile și cuvintele lui de laudă șoptite.

Pur și simplu devine mai bine, mai fierbinte, mai dulce, până când nu există nicio lume în afara lui, nicio existență dincolo de noi. Tot ce contează este următorul impuls.

„Xaden.” Numele lui de pe buzele mele este o rugăminte, în timp ce tensiunea spirală atât de strânsă încât se limitează la durere, puterea crescând în mine, încinsă și de necontrolat.

Mâna lui se ridică de-a lungul stomacului meu până la stern, apoi mă ridică în picioare, astfel încât spatele meu să se întâlnească cu pieptul lui. Îmi întorc capul, încurcându-mi degetele în

părul lui, iar el ne contopește gura, sărutându-mă fără suflare, în timp ce mă împinge iar și iar și iar, mișcările lui devenind din ce în ce mai puțin controlate.

E aproape.

"Ești în viață." Vocea lui îmi învăluie mintea în timp ce degetele lui se scufundă între coapsele mele și alunecă peste clitorisul meu. *„Viu și puternic și al meu."*

Doamne, știa de ce am nevoie fără să-i spun măcar. Mi se blochează coapsele, apoi tremură. Este prea mult și exact suficient.

"Și ești al meu." Gâfâi să-mi respir, pulsul îmi bate rapid în timp ce mă mângâie chiar peste margine.

Și cad. mă *sfărâm* absolut . Lumina clipește și este rapid stinsă de întunericul răcoros, în timp ce val după val de beatitudine se rostogolește peste mine.

Își strânge brațele în jurul meu, ținându-mă aproape în timp ce se cutremură, prăbușindu-se în propria lui eliberare.

Rămânem așa, înfășurați unul în jurul celuilalt în toate felurile posibile, cu respirația zdrențuită când ne întoarcem la realitate.

O realitate în care nu eram *nici pe departe* tăcută.

Obrajii îmi înroșesc și mai tare.

— Vrei să dorm aici cu tine? Întreb odată ce pot forma cuvinte.

"In fiecare noapte." Mă sărută încet.

„S-ar putea să nu-l poți proteja încă, dar ar fi bine să protejezi această cameră *astăzi* ." Îmi ridic sprâncenele ca să știe că vorbesc serios.

Gura i se curbă într-un zâmbet care oprește inima. "Deja facut."

Îmi dau ochii peste cap. "Desigur ca este."

Și când ieșim din camera lui Xaden o oră mai târziu, sunt cadeți *peste tot* .

„Acesta este..." Cuvintele eșuează în timp ce coborâm pe partea dreaptă a scării duble măturate către foaier.

„Mai zgomotos decât ultima dată când am fost aici", spune Xaden, aruncând o privire peste mulțime. Unii călăreți stau în grupuri, în timp ce alții stau de-a lungul pereților.

Fiecare dintre ei poartă o expresie care este o variație a exact ceea ce mă simt acum – ce naiba am făcut? Aretia nu era pregătită pentru asta și totuși i-am adus oricum.

Poate că Xaden a riscat revoluția venind după mine, dar am lovit o țintă uriașă.

„Putem să-i potrivim pe toți acești călăreți aici?" Îl întreb pe Xaden în timp ce ne facem drum prin haos.

„Sunt o sută de camere de cazarmă între ultimele trei etaje", îmi spune el. *„Și asta nu ține cont de spațiile familiei din a doua. Întrebarea este dacă toate sunt utile. Nu totul a fost reparat și reconstruit."*

"Violet!" Rhiannon face semn cu mâna de unde stă ea cu echipa noastră, așteptând în fața arcadei care duce în sala mare. Privirea ei mă îndreaptă asupra mea. „Arăți mai bine."

„Mă simt mai bine”, o asigur, observând că Imogen nu este cu ei. "Ce se întâmplă?"

„Speram că vei ști.” Ea aruncă o privire peste echipa noastră, apoi se aplecă, coborând vocea. „Ne-au luat o masă rapidă aseară, ne-au băgat în camerele noastre și ne-au hrănit cu micul dejun în această dimineață, dar asta a fost acum o oră. Acum suntem doar...” Ea face semn către foaier. "Aşteptare."

„Cred că s-ar putea să-i fi prins pe nepregătite”, recunosc, vinovăția îmi scobi stomacul.

„Hai să aflăm exact cât de neprevăzut”, spune Xaden. — Vom primi câteva răspunsuri pentru tine, Rhiannon. Arată spre un hol. *„Trebuie să ne întâlnim cu Adunarea.”*

„Dacă ai putea să faci asta să sune puțin mai puțin prevestitor.” fac o pauză când trecem pe lângă Aaric.

El stă lângă echipă, cu brațele încrucișate peste piept, uitându-se la tot și pe toți cei din jurul lui. „Ce acum, Sorrengail?” întreabă el, strângându-se gura.

„Nu întreabă despre program”, spune Xaden.

„Am înțeles asta.” Arunc o privire de la Xaden la Aaric. „Secretul tău este în siguranță cu noi.”

„Atât de presupus.”

Îi arunc lui Xaden o privire. „Depinde de tine dacă vrei să spui cuiva despre familia ta. Nu, Riorson?

Un mușchi din maxilarul lui Xaden ticâie, dar el dă din cap.

„Juri?” Aaric mușcă afară.

„Da”, promit.

Este tot ce am de spus înainte ca Xaden să mă ia de mână și să mă tragă pe holul larg, unde mulțimea se rărește în sfârșit.

„Cred că am greșit”, șoptesc, teama crescând cu fiecare pas pe care îl facem.

„ Poate că *ne* -am dat naibii”, spune el, strângându-mă de mână și oprindu-ne în fața unei uși înalte de lemn, cu mai mult de câteva voci supărate și ridicate în spate. „Nu înseamnă că nu aveam dreptate.”

„Ultima dată când am fost aici, oamenii din acea cameră au vrut să mă închidă ca o amenințare pentru securitate.” Mi se strânge pieptul. „Încep să cred că poate aveau dreptate.”

„Doar patru dintre ei au făcut-o”, spune el, cu degetele așezate pe mânerul negru al ușii din metal. „Și garantez că sunt mai supărați pe mine decât tine. Nu le-am răspuns exact la chemarea lor aseară după ce Brennan te-a reparat. El deschide ușa, iar vocile ridicate devin aproape stridente când îl urmez înăuntru.

„Ați dezvăluit tot ceea ce am lucrat!” strigă o femeie.

„Fără nici măcar un vot din partea acestui consiliu!” un bărbat este de acord.

„Am sunat”, spune Xaden odată ce ieșim din prag. „Vrei să țipi? Tipa la mine."

Șase membri ai Adunării se uită de pe scaunele lor la masa lungă, în timp ce Bodhi, Garrick și Imogen stau în fața lor ca și cum ar fi fost procesați. Suntem tot ce a mai rămas din echipa care a luptat în Resson.

„Suntem bucuroși să abordăm alegerile dumneavoastră, locotenent Riorson”, spune Suri. — Deși nu sunt sigur ce caută fiica generalului aici.

„Ei bine, fiul generalului este chiar aici”, răspunde Brennan de la celălalt capăt al mesei, în timp ce eu și Xaden mergem înainte, punându-ne între Garrick și Imogen.

„Știi ce am vrut să spun”, îi răspunde femeia, aruncându-i lui Brennan o privire frustrată.

Fotoliul uriaș și gol pe care Xaden se întinsese la ultima noastră întâlnire a fost mutat lângă ceilalți. Cred că încă așteaptă pe cineva. Privesc spatele înalt, complex construit și figura unui dragon adormit cocoțat pe vârful său ascuțit, apoi fac o dublă ieșire. În acest iluminat, îmi dau seama că o jumătate este o nucă bogată, lustruită, iar cealaltă are o strălucire neagră, de parcă cineva a lustruit și sigilat lemne de foc ars... de parcă scaunul ar fi fost pe jumătate ars.

Pentru că probabil a fost.

— Și cred că știu de ce e aici. Hawk Nose se uită cu un ochi ca și cum aș fi ceva ce trebuie răzuit de pe cizmă, dar cel puțin nu întinde mâna spre sabia de lângă el când privește cu atenție mâinile noastre împreunate.

O smulg pe a mea din strânsoarea lui Xaden.

Oftă de parcă aș fi cea mai mare problemă a lui și o smulge înapoi. "Ce e făcut e făcut. Poți să stai aici și să ne pedepsești toată ziua, sau poți să-ți dai seama ce să faci cu cei sute de călăreți pe care ți-am adus-o.”

„Nu ne-ați adus călăreți, ci ne-ați adus cadeți!” strigă Suri, bătând cu pumnul pe masă. „Ce naiba ar trebui să facem cu ei?”

„Astfel de teatru sunt deasupra ta, Suri.” Felix se scarpină pe barbă și aproape își dă ochii peste cap spre ea. „Deși întrebarea este valabilă.”

„Aș sugera să chemați o formație și să le împărțiți în aripi egale, pentru început”, sugerează Xaden, cu tonul picurând de plictiseală. „Deși ar putea prefera să rămână intacți. Din câte am văzut, Aripa a patra are cel mai mare număr.”

„Pentru că tu ai fost liderul lor”, afirmă Brennan. „Ei erau obișnuiți să te urmărească.”

„Și Aetos”, răspunde Xaden cu reacție. „El este cel care a chemat formația după ce l-a ucis pe vicecomandant”.

„Aetos este o altă chestiune.” Battle-Ax își trece degetul peste partea netedă a armei ca pe un obicei. „El este închis în sferturi până când putem stabili loialitatea lui, la fel ca și *cărturarii* .”

„Cath este suficientă pentru a garanta loialitatea lui Dain”, argumentez eu. „Și Jesinia este singurul motiv pentru care avem jurnalul lui Warrick.” Mâna mea se strânge pe cea a lui Xaden când toți cei șase călăreți tresar de surprindere. — *Mai ai jurnalul lui Warrick, nu?*

— Ai un jurnal de la Warrick? Battle-Axe se aplecă înainte. „Ca în First Six Warrick?”

"Fac. Jesinia a ajutat-o pe Violet și echipa ei să fure jurnalul pentru instrucțiuni despre cum să folosească piatra de protecție”, spune Xaden, întorcându-și privirea spre Brennan. „Și ea avea dreptate. Conține instrucțiuni criptice în Old Lucerish care necesită o traducere detaliată și precisă, dar este mai bine decât nimic. Trebuia să ți-l aduc, dar am fost deturnat de capturarea ei.”

„Tata nu m-a învățat niciodată pe Old Lucerish, doar Tyrrish”, îmi spune Brennan, cu linii formându-se între sprâncenele lui, iar o femeie tăcută, cu părul negru strălucitor și ochi largi își păstrează privirea ascuțită ca un diamant. „Dar dacă îl poți traduce, atunci există șansa să ne asigurăm...”

"Sigur?" Hawk Nose pocnește. — Aduci aici o sută de călăreți și *două sute* de dragoni și ai curajul să spui acel cuvânt? Ochii lui se îngustează asupra mea. „La fel de bine i-ați fi dat lui Melgren o hartă a locației noastre. Sau asta căuta cu adevărat?”

— Poftim, spune Imogen pe sub răsuflarea ei.

„Violet și-a riscat viața pentru a ne ajuta”, răspunde Xaden. „Și aproape că am pierdut-o făcând asta.”

„Ar trebui să fie închisă și interogată”, sugerează Hawk Nose.

— Apropie-te de sora mea și îți voi tăia celălalt ochi, Ulices, îl avertizează Brennan, aplecându-se în față și aruncând privirea spre masă. „A fost chestionată suficient de două vieți.”

„Asta nu schimbă faptul că ne-a distrus!” Battle-Axe declara. „Am dublat deja patrulele până la graniță, ceea ce nu lasă pe nimeni aici să lupte dacă Melgren ar lansa un atac asupra noastră.” Ea leagă un deget către Felix. „Și nu începe cu tine, *Melgren nu știe că suntem aici.* Toate semnele de rebeliune de pe continent nu pot ascunde o revoltă de mărimea unui tunet. Nu avem secții, nici forjă și *copii* năpădesc pe holuri!”

„Cadeți care se comportă cu mai multă calm decât tine.” Xaden își înclină capul. "A se stapani.

„Melgren nu vine. Chiar dacă știa unde ne aflăm – ceea ce nu știe – nu își poate risca forțele să vină după noi când regatul se zguduie de carcasele de wyvern pe care le-am lăsat în sus și în jos de graniță. Jumătate din cicliștii pe care intenționează să-i aibă în trei ani sunt *aici* . Poate vrea să ne omoare, dar nu își permite. Și în ceea ce-i privește pe Violet” — îmi dă drumul la mână și își rupe nasturii jachetei de zbor, apoi își trage decolteul în jos, expunându-i cicatricea de pe piept — „dacă vrei să o îngrădești, întreabă-o, atunci eu ești *tu* . începe cu. Îmi asum responsabilitatea pentru ea și pentru orice decizie pe care o ia. Tine minte?"

Gravitația se schimbă în timp ce mă uit la acea linie argintie subțire și la marginile ei precise. Este... *zei* , are aceeași lungime cu cele de pe spatele lui. Xaden nu mai este responsabil doar pentru cele marcate; el este responsabil pentru *mine* . Responsabil pentru alegerile mele, loialitățile mele — nu față de Navarra, ca cele marcate, ci față de Aretia.

Imogen a încercat să-mi spună ziua aceea pe terenul de zbor, dar nu am înțeles.

„Când ai făcut asta?” Întreb.

— La aproximativ două secunde după ce te-am pus în brațele lui Brennan după Resson.

Privirea mea cade pe podea în timp ce ei continuă să strige în Tyrrish. I-am adus aici pe cadeții. Eu am fost cel care a fost prins furând jurnalul Lyrei. eu sunt acela care a forțat mâna lui Xaden, i-a forțat pe toți *în* această situație.

„Atunci îi vei considera oaspeții mei.” Cuvintele lui Xaden mă scot din autocompătimire. Umbrele umplu podeaua și se îndoaie în jurul estradei. „Nu vă cer permisiunea – *nimănui* – să aduceți oaspeți în propria mea casă.” Tonul lui Xaden devine glacial.

Garrick înjură pe sub răsuflare și își sprijină mâna pe mânerul uneia dintre săbiile sale.

„Xaden...” începe Ulices.

— Sau ai uitat că aceasta este casa *mea* ? Xaden își înclină capul într-o parte și se uită la ei în același mod în care Sgaeyl studiază prada. „Viața mea este legată de a lui Violet, așa că dacă mă vrei în scaunul ăla nenorocit, o vei accepta.”

Pielea lui Ulices se pete în timp ce simt sângele curgând din al meu.

Scaunul lui. Cel gol. El este al șaptelea.

Sfinte rahat. Știam că asta era casa lui, desigur, dar nu a fost niciodată înregistrată. Toate acestea sunt ale lui Xaden. Niciun nobil nu a revendicat ducatul de Aretia. Toți cred că pământul este ruinat sau, mai rău, blestemat. E *tot* al lui.

„Bine", spune femeia tăcută, cu vocea ei blândă și calmă. „Vom avea încredere în Violet Sorrengail. Dar asta nu ne ajută să armăm drifturile fără o forjă operațională. Câștigând această primă bătălie cu Navarra, luând jumătate din Quadrantul Călăreților, este posibil să ne fi pierdut acest război."

„Și ce facem cu toți acești cadeți?" întreabă Battle-Ax obosită, frecându-și puntea nasului. „Doamne, ne-ați adus pe Aetos și *cărturari.* Nu e ca și cum îi putem trimite la luptă cu wyvern și venin.

„Ți-am adus și patru profesori și nu e ca și cum ai fi fără partea ta de cunoștințe", răspunde Xaden. „I-am întrebat deja pe scribi. Se poate avea încredere în ei, iar Cath garantează pentru Aetos. Cât despre ceilalți cadeți, vă sugerez să-i aduceți înapoi în clasă."

Ceva... strălucește, învârtindu-se în jurul Arhivelor pe care le țin în cap.

"Violet." Vocea ei blândă mă zdrăngănește până în miezul meu și îl apuc de brațul lui Xaden pentru a rămâne în picioare. Ușurare, bucurie, mirare — totul îmi slăbește genunchii și îmi ustură ochii.

Pentru prima dată după luni de zile, mă simt întreg.

Un zâmbet se răspândește pe fața mea. *„Andarna."*

Cu tot ce ne-am sacrificat pentru acest regat, ar fi mai bine să îl putem apăra.

— J OURNAL OF W ARRICK OF L UCERAS — T RANSLAT DE C ADET V IOLET S ORRENGAIL

CAPITOLUL TREEI ȘI OPPT

Valea de deasupra Aretiei arată ciudat de asemănătoare cu ultima dată când am fost aici, de parcă căderea la această înălțime ar fi lipsită de sens, când sunt semne clare că iarna se apropie în orașul de sub noi. Dar, spre deosebire de data trecută, există dragoni *peste tot* — aflorimentele zimțate de stâncă deasupra noastră, gurile peșterilor la vest, valea largă la est... peste tot.

Și două dintre cele mai mari stau în fața mea ca niște suporturi cu Andarna între ei.

— Credeam că ai spus că e trează? Îi șoptesc lui Tairn de parcă vocea mea ar putea s-o trezească, de parcă nu ar fi un uriaș maro care să treacă cu picioarele pe lângă boschetul de copaci unde Andarna dormea, cu corpul curbat într-o formă de S. Iarba se mișcă în fața botului ei cu fiecare rafală de expirare și pare destul de mulțumită cu coada de scorpion încolăcită în jurul ei. Și un fel de... verde?

Nu, solzii ei sunt încă negre. Trebuie să fie un lucru adolescentin că sunt atât de strălucitori încât reflectă o parte din culoarea din jurul ei.

"Acum o oră." Tairn pleacă și sunt destul de sigur că Sgaeyl și-a dat ochii peste cap.

„Mi-a luat o oră să ies din acea întâlnire și apoi a trebuit să merg pe acea stâncă a unui traseu.” Nu ar trebui să o trezesc. Acțiunea responsabilă ar fi nici una, să o lase să doarmă pe rămășițele comei ei cu dragon de aproape trei luni. Dar mi-a fost atât de dor de ea...

Ochii aurii se deschid.

Ușurarea aproape că mă aduce în genunchi. E trează.

Zâmbesc și îmi simt lumea în regulă. *"Bună."*

"Violet." Andarna își ridică capul și o suflare de abur aruncă înapoi șuvițele slăbite ale împletiturii mele lungi. *„Am vrut să rămân treaz.”*

"E bine. Tairn spune că vei da din cap pentru săptămâna viitoare sau cam așa ceva. Făcând un pas înainte, ridic mâna pentru a-i zgâri maxilarul solz. "Ai fost plecat *mult* timp."

„Se simțea ca nimic.” Își arcuiește gâtul ca să pot obține zona de sub bărbie.

„Crede-mă, nu a fost.” Mă dau înapoi și mă uit cu adevărat la ea. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că are aproape două treimi din dimensiunea lui Sgaeyl. „Cred că ești mai mare.”

"Natural." Ea pufăie, înfigându-și ghearele în pământ în timp ce stă în picioare.

Mă retrag încă câțiva pași, uitându-mă din ce în ce mai sus în timp ce ea se scutură de somn, cu aripile foșnind în timp ce își rotește capul, uitându-se în vale. "Ce vreţi să faceţi? A zbura? Fă o plimbare?" Trebuie să-i spun atât de multe.

"Alimente. Ar trebui să căutăm oi." Își deschide aripile și apoi se împiedică înainte, așa cum a făcut în plină vară.

La dracu.

Mă grăbesc înapoi prin iarba greoaie, grăbindu-mă să nu fiu tăiată de ghearele Andarnei în timp ce ea își găsește echilibrul.

„Nu ai putea să ne zdrobeşti umanul?" Tairn latră.

„Nici măcar nu am fost aproape", se răstește Andarna, cu o privire rapidă în direcția lui, în timp ce își deschide aripile cu același rezultat.

„Ți-am spus să ai răbdare", îl mustră Tairn.

Privirea pe care o aruncă asupra lui o face pe Sgaeyl să sufle în ceea ce cred că este apreciere, iar Andarna își dă din umeri, își înfige ghearele și încearcă din nou să-și ridice aripile.

Stomacul meu scade, mintea mi se învârte atât de repede încât abia reușesc să prind un gând care zbârnâie în timp ce privirea îmi zboară între cele două aripi. Cea stângă nu se extinde complet. Se ajunge la jumătate, dar restul chingii negre nu se întinde niciodată.

Ea încearcă o dată, de două ori, apoi își dezvăluie dinții ascuțiți și șuieră abur când nu se fixează la a treia încercare.

O, Doamne. Ceva nu e în regulă.

Habar n-am ce să spun sau să fac. Am rămas fără cuvinte. Neputincios să ajute. *La dracu.* Ar trebui să o întreb dacă e bine? Sau îl ignor așa cum aș face o rană de luptă asupra unui adult? Este ruptă aripa? Aveți nevoie de reparații? Sau face parte din procesul de creștere?

Capul Andarnei se îndreaptă înapoi spre al meu și ochii ei se îngustează. *„Nu sunt rupt."*

Inima mea se scufundă.

„Nu am spus niciodată că ești", șoptesc eu.

La dracu, la rahat, *la rahat* . I-am rănit sentimentele.

„Vorbirea nu este necesară când vă pot auzi gândurile. Eu nu sunt mai stricat decât eşti." Buzele i se îndoaie și dinții ei clipesc.

Ai. *"Îmi pare rău. Nu asta am vrut să insinuez."* Gândul abia este o șoaptă.

"Suficient." Tairn își lasă capul la nivelul ei. *„Ei are voie să fie îngrijorată pentru tine, așa cum eşti şi tu pentru ea. Acum du-te să mănânci înainte ca foamea să învingă bunul simţ."*

Sgaeyl trece pe lângă mine pe dreapta, pământul tremurând ușor sub picioarele mele, în timp ce se îndreaptă spre pajiștea spre est. Feirge iese din calea ei.

„Există o turmă care este mult mai bine vânată pe jos", spune Tairn, un mârâit moale vibrându-i în gât. *„Urmează-l pe Sgaeyl".*

Andarna își înfășoară aripile, își flectează ghearele, apoi se plimbă în jurul meu fără cuvinte, îndreptându-se spre Sgaeyl. Mă întorc să-i văd plecând.

„Adolescenți", mormăie Tairn. *„Sunt de nesuportat când le este foame."*

„Aripa ei", șoptesc eu, înfășurându-mi brațele în jurul stomacului meu.

Oftat lui ondula iarba din jurul meu. *„Eu și bătrânii vom lucra cu ea pentru a întări mușchii, dar există complicații.”*

"Ca?" Pieptul mi se strânge și ridic privirea spre el.

„Pune-ți scuturile și blochează-o cât mai mult posibil.”

Mă concentrez, protejând acea legătură sidefată pe care o recunosc acum drept Andarna. *"Terminat."*

„Există multe motive pentru care tinerii nu părăsesc Valea. Cheltuiala masivă de energie în Resson a forțat-o într-un ritm rapid de creștere. Tu stii asta. Dar dacă s-ar fi întâmplat aici, sau la Basgiath, unde ar fi putut fi rapid și în siguranță adăpostită pentru Somnul fără vise, poate că ar fi crescut ca de obicei. Tonul lui este suficient pentru a ridica firele de păr de pe ceafă. El nu este niciodată atât de atent cu cuvintele lui, niciodată atât de atent cu sentimentele mele. *„Dar am zburat în acea zi critică între Resson și Aretia”,* continuă el. *„Și apoi am așteptat din nou să zburăm la Basgiath și chiar și atunci s-a trezit de mai multe ori. Bătrânii nu au văzut niciodată un dragon rămânând fără vise atât de mult. Și acum creșterea ei este imprevizibilă. Există un al doilea set de mușchi de-a lungul frontului aripilor noastre care se formează în timpul creșterii noastre. Al ei nu. Bătrânii cred că va zbura în continuare... la timp. Odată ce a întărit mușchiul existent pentru a compensa.”*

„Poate Brennan să o repare?” Este vina mea pentru că i-am folosit puterea în Resson. Pentru că am zburat în ziua aceea. Pentru că a trebuit să ne întoarcem la Basgiath. Pentru că s-a legat când era tânără și i-am întrerupt Somnul fără vise. Aș putea enumera motive toată ziua.

„Nu poți repara ceea ce nu există.”

O privesc grăbindu-și pasul ca să-l ajungă din urmă pe Sgaeyl, pocnind din dinți la o pasăre care regretă imediat că a zburat prea aproape cu un scârțâit.

— Dar ea va zbura? Am învățat destule despre dragoni încât să știu că o viață fără zbor este mai mult decât o tragedie.

„Credem că în cele din urmă poate antrena mușchiul existent pentru a suporta greutatea aripii ei”, mă asigură el, dar există o notă de altceva în tonul lui care mă face să mă sprijin.

"Tu crezi." Mă întorc încet să mă uit la al doilea cel mai mare dragon de pe continent. — Ceea ce înseamnă că ai avut timp să discuti. De cât timp știi?”

„De când s-a trezit aici în plină vară.”

Inima mea încetează să se scufunde și se prăbușește în iarbă. Nici atunci nu-și extinsese complet aripa, dar nu m-am gândit la asta, din moment ce părea în general... stângace.

„Ce altceva nu-mi spui?” Nu ar fi putut-o scoate din conversație dacă nu era îngrijorat de reacția mea la informații – sau a ei.

„Ceea ce ea însăși nu a recunoscut.” Își lasă capul în jos, ochii lui mari aurii se închid cu ai mei. *„Va zbura, dar nu va suporta niciodată un călăreț.”*

nu va suporta niciodată un călăreț. Cuvintele lui Tairn se repetă prin cap în următoarele trei zile, în timp ce suntem aruncați înapoi în cursuri, în frunte cu profesorii care au zburat cu

noi la Aretia, precum și câțiva membri ai revoluției și ai Adunării. Nici măcar traducerea jurnalului lui Warrick nu poate ține gândurile departe și de fiecare dată când predicția lui îmi trece prin minte, mă gândesc imediat la altceva în cazul în care Andarna ascultă.

„Fier... ploaie", spun, scriind cuvintele pe pergament, în timp ce termin de traducerea pasajului pentru a treia oară. Am venit cu același proces de fiecare dată, indiferent cât de... ciudat ar fi.

„Ploaia de fier înseamnă ceva pentru tine?" Întreb în jos garanția, închizând caietul de pe biroul lui Xaden și întinzându-mi mâna după rucsacul meu. O să întârzii dacă nu mă grăbesc.

"Ar trebui?" răspunde Tairn.

— În mod clar, altfel nu ar întreba. Practic, *simt* ochii Andarnei. *„Ooh... oaie."*

„Nu vor sta jos dacă le vei îndesa în așa fel" – Tairn oftează – *„acea".*

Îmi mușc un zâmbet și dau curs pentru a-mi întâlni echipa.

Trebuie să-l dau lui Brennan și Adunării. S-ar putea să împărtășim cărți și să ne înghesuim în fiecare cameră deschisă de la primul etaj pentru prelegeri, dar fiecare cadet este curat, hrănit, adăpostit și învață.

Istoria este păstrată în ceea ce cred că a fost biroul tatălui lui Xaden și am început ieri o nouă unitate pentru Rebeliunea Tyrrish, astfel încât toată lumea să știe ce s-a întâmplat cu adevărat acum șase ani, dar am ajuns doar suficient de departe pentru a acoperi peisajul politic al anilor. înainte de rebeliune.

În loc de provocări și corp la corp, Emetterio ne pune să alergăm pe traseul abrupt și stâncos către vale în fiecare zi, până când plămânii ne dorniți se adaptează la altitudine, dar ne-a avertizat să nu ne lăsăm prea confortabil. Destul de sigur că numărul de cadeți care vărsă lângă potecă ar indica că nu suntem, dar urgența din tonul lui ne împinge să alergăm mai tare.

„Hawk Nose" Ulices a preluat fizica, ceea ce nu-i dă decât un alt motiv să petreacă o oră o dată la două zile uitându-se la mine. Iar „Toporul de luptă" Kylynn este pregătit să înceapă manevrele de zbor odată ce Adunarea este de acord că suntem suficient de în siguranță pentru a lăsa revolta să se ridice din protecția ascunsă a văii, ceea ce înseamnă că avem peste două sute de dragoni neliniștiți.

Suri, membrul Adunării cu părul argintiu care mă urăște flagrant, a zburat cu Xaden și ceilalți locotenenți în urmă cu două zile. Neștiind unde se află, întrebându-mă dacă este în pericol, îngrijorându-mă în fiecare secundă că ar putea fi în luptă, mă face să respir printr-un alt val de greață în timp ce ne îndreptăm spre teatrul reconstruit din aripa de nord-vest a Riorson House.

Priveliștea este mai mult decât impresionantă. Nu doar că există suficiente locuri pentru fiecare cadet, ci că dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut reconstrui în ultimii șase ani... au ales un teatru.

„Bine ați venit la Battle Brief", spune Rhiannon, conducându-ne la jumătatea treptelor din dreapta până pe locurile noastre.

"Bun. Poate ne vor spune ce se întâmplă în Navarra", spune Visia din rândul din fața noastră. Pe lângă Aaric și Sloane, mai sunt alți patru primii ani, ale căror nume nu le-am aflat încă.

Spre deosebire de Battle Brief obișnuit, suntem așezați ca în formație: pe aripă, secțiune și echipă. Și spre deosebire de harta de la Basgiath, aceasta este înălțimea și lățimea scenei mari de

unde ar atârna cortina și include insulele - cele cinci insule mari și treisprezece mai mici care înconjoară continentul în toate direcțiile.

„Acele steaguri roșii și portocalii”, notează Ridoc din stânga mea, arătând în sus spre hartă. "Sunt cei… "

„Teritoriu inamic, presupun”, remarcă Sawyer, stând lângă Ridoc.

„Nu ca dușmanul Poromish.” Ridoc își scoate pixul și pergamentul din rucsac, iar eu fac același lucru, echilibrând caietul legat în poală. „Ca... dușmanul întunecat care poartă”.

"Dreapta. Pământ drenat, orașe distruse ca Zolya. Roșu este mișcare veche și portocaliul este nou.” Aproape toată provincia Krovlan rămâne neatinsă, dar inamicul se află la doar o zi de zbor de la granița noastră. Singura mișcare pe care o observ de când am văzut această hartă în mijlocul verii este în susul râului Stonewater – spre Navarra. „Ați primit scrisori către familiile voastre?”

Prietenii mei nu au putut oferi locația noastră, dar și-ar putea avertiza pe cei dragi să părăsească regiunea de graniță sau pur și simplu *să plece* . Nu l-aș lăsa pe Melgren să înceapă să execute familiile pentru a-i pedepsi pe cei care au dezertat.

Și totul este vina mea. Sunt responsabil pentru aripa Andarnei, pentru că am forțat dezvăluirea adevărului înainte ca Aretia să fie gata să acționeze, pentru că am adus o sută de călăreți aici fără permisiune, pentru grija gravată în fruntea lui Brennan cu privire la creșterea populației de oi pentru toți dragonii pe care i-am condus aici. , și pentru că am pus o țintă pe spatele familiilor prietenilor mei. Îmi strâng stiloul atât de strâns încât geme sub tensiune.

Cum aș putea să iau fiecare decizie corectă anul trecut și fiecare *greșită* anul acesta?

Toți dau din cap, Rhiannon adăugând: „Sper că îi va convinge să se miște”.

Aaric nu se deranjează să se întoarcă de pe scaunul său direct în fața mea. „Am refuzat oferta de a corespunde”, spune el peste umăr.

— Pun pariu că ai făcut-o. Forțez un mic zâmbet. Tatăl său s-ar fi rătuit dacă ar ști că Aaric nu numai că s-a alăturat cadranului, dar s-a întors împotriva lui Navarre.

— Ai noroc pe piatra de gardă? întreabă Rhi și fiecare cap se întoarce. Până și Aaric și Sloane se uită peste umeri.

„Am tradus de trei ori secțiunea de care avem nevoie și cred că sunt aproape.” Zâmbetul meu ecou al lor pentru că cred că chiar l-aș putea *avea* . „Știu că au trecut trei zile, dar sunt puțin ruginit și este cea mai ciudată formă de magie despre care am citit vreodată, motiv pentru care probabil nu a fost făcută niciodată de două ori.”

„Dar crezi că va funcționa?” întreabă Sloane cu o speranță flagrantă în ochi.

"Fac." Dau din cap, îndreptându-mi umerii ca și cum greutatea așteptărilor lor ar fi fizică. „Trebuie doar să mă asigur că este corect.” Și mai bine aș avea dreptate. Aceste protecții sunt cea mai bună apărare a noastră dacă wyvern creează Stâncile Dralor.

"Să începem!" spune profesorul Devera de pe scenă, vocea ei purtându-ne cu ușurință peste o sută de noi, și toată lumea se întoarce spre ea.

„Este ca și cum ai fi la Basgiath”, spune Ridoc zâmbind. „Dar știi... nu.”

Rhi se aplecă și șoptește: „Magie ciudată?”

„Eu...” Fața mea se scrâșnește. „Cred că Primii Șase au practicat un fel de magie a sângelui”, șoptesc eu chiar mai încet decât făcuse ea. Am tradus pasajul de trei ori și am venit cu aceleași cuvinte de fiecare dată, dar nu am auzit niciodată să folosesc sânge în... nimic.

Sprâncenele ei se ridică. "Sunteţi sigur?"

„Cum pot fi. Jesinia a venit cu aceeași traducere pentru pasaj, dar cred că ar trebui să mai trec peste ea o dată. Doar în cazul în care."

„Da. Doar în cazul în care." Ea dă din cap.

„Bine ați venit la primul vostru brief oficial de luptă ca trădători”, anunță Devera.

Asta atrage atenția tuturor. Se formează o groapă acolo unde era stomacul meu.

„Obișnuiește-te cu sunetul cuvântului”, spune ea fără scuze, cu privirea uitându-ne peste noi. „Pentru că asta ne consideră acum Navarra. Indiferent dacă așa simțim sau nu în legătură cu alegerea făcută de a-i apăra pe cei care nu se pot apăra, așa vom fi văzuți de prietenii și cei dragi pe care i-am lăsat în urmă. Dar personal, sunt mândru de fiecare dintre voi.” Ochii ei îi găsesc pe ai mei. „Este greu să lași în urmă tot ce știi, tot ce iubești, pentru că onoarea ta o cere. Acestea fiind spuse, vă rugăm să urăm bun venit locotenentului colonel Aisereigh, care va lua locul curatorului din Cuadrantul Scribilor, deoarece nu-i avem aici.

Poziția lui Markham. Jesinia sau ceilalți doi cadeți își vor începe propriul cadran aici fără să-i învețe cineva? Adunarea a terminat de debriefing și l-a permis lui Dain de prezență în această dimineață, așa că stă în primul rând cu șefii de secție. Mă bucur că a ieșit din izolare, dar și că păstrează distanța.

„Credem în schimbul de informații aici, în Aretia”, spune Brennan în timp ce urcă pe scenă cu Devera.

„Încă nu-mi vine să cred că ți-a renuntat numele de familie”, spune Sawyer pe gura lui.

Colegii mei de an sunt singurii care știu cine este Brennan și se pare că și Devera și Emetterio sunt de acord cu schimbarea numelui. Poate că și Kaori ar fi făcut-o, dacă ar fi venit cu noi, dar s-a uitat la mine, clar sfâșiat, și a spus că locul lui era la Empyrean.

Toți cei care au rămas au avut motivele lor. Cel puțin asta îmi spun.

"El a trebuit sa. În plus, îmi place numele lui. E Tyrish pentru înviat, răspund eu. El este încă doar Brennan pentru mine.

„În primul rând”, începe Brennan, „am făcut ceea ce ai cerut și te-am ținut în aripile tale respective. A doua aripă și a treia aripă, știi că Eleni Jareth și Tibbot Vasant sunt acum conducătorii tăi. Ne așteptăm ca toți liderii de secție sau de echipă care lipsesc să fie înlocuiți până mâine, iar tu o vei notifica pe Devera despre alegerile tale.”

Sprâncenele mele se ridică.

„Nu vei alege pentru noi?” întreabă cineva de la First Wing. Acesta este protocolul de la Basgiath.

— Vrei să spui că nu ești capabil? Brennan provoacă.

"Nu, domnule."

"Excelent. Trecând peste." El ne întoarce direcția. „Am verificat de două ori rolele pentru a fi siguri, dar se pare că nu numai că Aripa a patra se laudă în prezent cu echipa de fier din acest an...”

Primii ani așezați în fața noastră strigă, din moment ce onoarea de a ne lăuda cu cel mai mare număr de supraviețuitori din primii ani după Treierare este a noastră pentru al doilea an consecutiv. Baylor, cel îndesat, cu părul negru tuns cu craniul, strigă cel mai tare, iar colțul gurii mi se ridică când îl lovește de umăr pe Aaric să se alăture.

„—dar Secțiunea Flăcării are onoarea unică de a fi complet intactă." Brennan se uită în jos la Bodhi. „Durran, ai adus fiecare cadet. Cred că asta te-ar transforma în Secția de Fier."

Sfinte rahat. Nici măcar nu mă obosesc să încerc să-mi suprim zâmbetul, acum. Știam că aripa a patra a adus cei mai mulți cadeți, dar ne-am păstrat *întreaga* secțiune împreună?

— Presupun că ai dori un plasture? întreabă Brennan, cu un zâmbet înclinându-i buzele.

„La naiba da, o facem!" strigă Ridoc, ieșind de pe scaun, iar întreaga noastră secțiune se urla cu voce tare, chiar și eu.

„Da, domnule", spune Bodhi odată ce ne calm, aruncându-ne peste umăr, de parcă nu ne-ar putea duce nicăieri frumos.

„Voi vedea ce putem face." Brennan ridică privirea spre mine și rânjește. „Acum la afaceri reale. Vom începe cu actualizarea dvs. din Navarra. Din câte putem spune din sursele noastre, publicul nu știe."

Ce? Cum? Rhi și cu mine schimbăm o privire de confuzie pură în timp ce un val de comentarii tăcute se rostogolește prin teatru.

„Spre surprinderea noastră, avanposturile au trimis cu succes locotenentul wyvern Riorson care le-a fost dăruit, iar generalul Melgren a împiedicat știrile să ajungă la publicul larg, deși, evident, toți militarii prezenți știu acum. Și, din păcate, ei încă resping fiecare cetățean poromish de la graniță."

Inima mi se prăbușește, iar micuța parte din mine care sperase că plecarea noastră va determina acțiune și reflecție moare de o moarte dureroasă, dezalugitoare. Dar odată ce vom avea secții, vom fi o opțiune sigură pentru cetățenii poromiști pe care Navarra încă nu îi va lua.

„Forțele noastre și-au dublat patrulele la granițele Tyrrendor" – își freacă degetul mare pe fundul maxilarului – „dar suntem încrezători că locația noastră este încă secretă".

— Chiar și cu zburarea celei mai mari revolte de pe continent în Navarra? întreabă cineva de la First Wing.

„Tyrs sunt loiali", spune Sloane, cu bărbia ridicată. „Am trăit ultima revoltă. Orice vom vedea, vom păstra pentru noi."

Brennan dă din cap. „Veștile bune sunt: din câte pot spune sursele noastre extinse, familiile voastre nu au fost vizate și vă întindem nu numai scrisorile, ci și ofertele de adăpost. Dacă sunt dispuși să riște să pășească în necunoscut, vom lucra pentru a-i aduce aici."

Nodul din gât îmi face greu să respir pentru o secundă. Tata ar fi mândru de el.

„Ce ne spune această lipsă de mișcare a trupelor?" întreabă Devera, trăgându-i lui Brennan un mic ochi lateral. „Sau nu vă amintiți cum funcționează Battle Brief?"

"Scuzele mele." Brennan își ridică mâinile și se dă înapoi. „Au trecut câțiva ani."

„Au fost prea ocupați să curețe mizeria aruncată de Riorson la graniță pentru a se deranja cu noi", răspunde Dain.

„Deocamdată”, este de acord Brennan, dând din cap. „S-ar putea să fie în stare de șoc, dar nu vă îndoiți că vom duce un război pe două fronturi de îndată ce se vor orienta și vor decide cât de mult pot risca să știe publicul.”

„Când vom putea să ne luptăm cu ei?” întreabă un tip de la Third Wing, arătând în sus spre hartă. — Purtătorii întunecați?

„Când vei absolvi”, răspunde Brennan, ridicându-și sprâncenele într-o expresie fără prostii, care îl face să arate exact ca tata. „ Nu *trimitem* cadeți să moară și exact asta ți se va întâmpla dacă încerci să înfrunți un purtător întunecat înainte de a fi gata. Tu vei muri. Chiar ești atât de nerăbdător să începi un nou rol de moarte?”

„Sorrengail și ceilalți nu au murit”, răspunde el.

„Doi dintre noi *am* murit”, se răstește Imogen, iar călărețul alunecă pe scaun.

„Când mânuiești fulgerul, vino și vorbește cu mine”, răspunde Devera.

„Înainte de a absolvi, vei învăța cum să învingi un purtător întunecat și să supraviețuiești”, promite Brennan. „Este nevoie de un stil diferit de luptă și de a-ți șlefui semnele, despre care poate ai observat că sunt puțin dificile aici. Amintiți-vă, magia este puțin sălbatică aici, dincolo de saloane, dar în prezent descifrăm jurnalul lui Warrick pentru a ne funcționa cât mai repede posibil. Lucrăm, de asemenea, să punem în funcțiune forja noastră pentru a furniza atât forțele noastre, cât și zburatorii grifoni cu arme, ceea ce face parte din misiunea noastră...”

Un mormăit de dezaprobare se răspândește în sală.

„Dă-i drumul”, îl mustră Brennan. „Zburatorii sunt periculoși, dar *nu* sunt inamicul de care ai fost crescut, deși unii sunt încă ostili față de noi, așa cum demonstrează atacul asupra Samara în urmă cu patru zile.”

Zburatorii au atacat-o pe Samara? Pulsul îmi bâlbâie. *Mira.*

„Ceea ce ne readuce la Battle Brief”, continuă Devera. „Un dragon a fost rănit, dar niciun călăreț nu a fost pierdut în atac, potrivit surselor noastre, mai ales pentru că era doar un dragon prezent la avanpost în timpul atacului – tulburări politice, îți amintești? Secțiile nu au eșuat, dar o serie de zburătoare s-au infiltrat în post, ucigând o duzină de infanterie înainte ca doi dintre ei să fie uciși în cel mai de jos. nivelul cetatii.”

Niciun călăreț nu s-a pierdut. E în regulă. Odată ce inima îmi cade din gât, mă pot gândi din nou.

— Căutau arme, îi șoptesc. „Acolo este arsenalul.” Cetăţenii Navarrei s-ar putea să nu ştie că am plecat, dar drifturile ştiu.

„Spune”, îl îndeamnă Rhiannon încet.

Dau din cap, nedorind să-mi urmăresc gândurile până la concluzia lor logică.

„Ce întrebări ați pune despre atac?” Devera intervine. „Acesta a fost informat ofițerilor de prea mult timp și nu-și amintește arta de a *preda* .” Îi mai taie un ochi răutăcios lui Brennan.

„La naiba. O voi spune, mormăie Ridoc. Apoi întreabă la volum maxim: „Au căutat arme?”

"Absolut." Brennan dă din cap. „Acesta este *singurul* motiv pentru care zburatorii atacă direct avanposturile Navariene”. Se uită la mine de parcă *știe că* întrebarea era cu adevărat a mea, apoi se uită în acea privire provocatoare de dezaprobare pe care a stăpânit-o înainte de vârsta de

cincisprezece ani, îndrăznindu-mă să mă ridic, să nu mai evit consecințele propriilor mele acțiuni.

Amenda. „Oare zburatorii au atacat-o pe Samara înainte sau după știrile noastre...” Doamne, care sunt cuvintele potrivite pentru ceea ce am făcut? — Plecarea din Basgiath s-a scurs în Poromiel?

Privirea lui Brennan se înmoaie în semn de aprobare.

„După”, răspunde Devera.

Nodul din gât mi se umflă dureros, amenințând să rupă fațada de calm care mi-a mai rămas. Au atacat pentru că știu că nu le putem furniza. Sunt lipsiți de apărare.

„Nu e vina ta”, șoptește Rhiannon.

"Da este." Mă concentrez pe a lua notițe.

Brennan se întoarce spre hartă. „În mișcările inamicului. In ultima saptamana, venin au luat orasul Anca. Nu este surprinzător, având în vedere apropierea sa de Zolya recent căzută.”

Nu mă obosesc să mă uit la Anca. Privirea mea este fixată pe Cordyn, unde vicontele Tecarus are singurul alt luminator cunoscut. Este următorul oraș ca mărime între Zolya și Draithus și încă în afara teritoriului controlat de venin. Orașul de pe litoral era un zbor de două zile de la Basgiath, dar de aici? Pun pariu că Tairn ar putea ajunge în douăsprezece ore.

„Zece”, mă corectează el. *„Dar nu este în întregime sigur”,* afirmă el, dar nu este un argument.

„Așa spune Xaden, dar nici să fii aici dincolo de secții fără o forjă care să înarmeze pe nimeni, inclusiv pe noi înșine.” Bine că vom avea secțiile în curând.

„Ea face o idee bună”, este de acord Andarna. *„Poți purta o lumină?”*

„Acea întrebare mă insultă.”

„Poți purta o luminare în timp ce ești insultat?” ea îndeamnă.

Tairn mârâie.

„Ceea ce este îngrijorător este că se pare că orașul a fost drenat, iar apoi purtătorii întunecați s-au retras pentru a se reasambla în Zolya”, spune Devera. „Ce ne spune asta?”

„Sunt organizați și se bazează în Zolya”, răspunde Rhiannon. „Este ca o călătorie de aprovizionare pentru o campanie în desfășurare.”

„Unul de argint!” Tonul lui Tairn se schimbă. *„Se apropie o revoltă!”*

Îmi prinde respirația în timp ce capul meu se îndreaptă spre spatele teatrului, de parcă ferestrele mici de acolo îmi vor da vreo idee despre ce urmează.

"Da. Nu doar consumă, ci ocupă pentru prima dată teritoriu. Bine... Brennan tace, vorbind fără îndoială cu Marbh, apoi se concentrează în timp ce întregul teatru tace. „Toată lumea ajunge în sala mare și așteaptă acolo”, ordonă el, întorcându-se către Devera, în timp ce sala coboară în haos liniștit.

"Câți?" Mă forțesc să respir prin teroare și să-mi bag totul în rucsac și să stau în timp ce toți cei din jurul meu fac același lucru într-o panică tăcută.

„Vin după noi?” întreabă Ridoc încet. „Navarra?”

M-am gândit că vom avea mai mult timp. Cum se poate întâmpla deja asta?

„Nu știu”, răspunde Rhiannon.

„Poate Tairn să-l ia pe Codagh?” întreabă Aaric în timp ce îmi arunc rucsacul pe spate.

Gura mea se deschide și se închide când mă gândesc la dragonul generalului Melgren. Nici măcar nu *vreau* răspunsul la această întrebare.

Iar Tairn este suspect de tăcut.

„Cea mai scurtă revoluție din istorie.” Sawyer mormăie o înjurătură și strânge snururile rucsacului său.

"Patruzeci. Sgaeyl se apropie și ea, dar e prea departe pentru a... Tairn face o pauză. *"Aștepta. Teine conduce revolta.”*

Teine?

Mira. Frica îmi înnodează stomacul.

La dracu de așteptare.

Îl împing pe lângă Sawyer către culoarul exterior al teatrului și apoi *fug* , ignorând fiecare voce care mă cheamă, chiar și a lui Brennan. Alergarea în fiecare dimineață în ultimele trei luni a întărit avantajul pe care îl aveam deja asupra celor mai mulți dintre cicliștii din această cameră - viteza.

„Pregătiți șuruburile încrucișate!” strigă Brennan deasupra luptei.

Mira se va ucide. Sau poate a venit aici să *ne omoare* . Oricum, va trebui să mă privească în ochi înainte să o facă.

Picioarele bombănind, alerg prin spatele teatrului, întrerupând Prima Aripă de la ieșire și sprintând până pe holul principal. Statuile și tapiseriile se încețoșează în timp ce trec pe lângă, plămânii mi-ar arde când trec pe lângă paznici și călăreți care se scurg pe arteră.

Te rog, Dunne, nu o lăsa să incinereze casa asta înainte de a avea șansa de a vorbi despre ea.

Sprintez pe lângă Emetterio în timp ce el strigă după mine să intru în sala mare, apoi aproape că alunec întorcându-mă în foaier, fără să îndrăznesc să-mi rup pasul chiar și atunci când inima îmi bate cu putere, protestând față de altitudine. Gardienii țin ușile deschise, fără îndoială, astfel încât călăreții să poată urca, iar eu zbor direct, cu picioarele mele abia trecând treptele de marmură în curte, tocmai la timp pentru a vedea aripile lui Teine explodând direct în fața mea pentru a opri o coborâre rapidă.

Nodul acela de frică îmi zvâcnește în gât și am derapat până la vreo treizeci de metri în afara ușii din față, picioarele mele făcând brazde în pietriș.

Stânca zboară într-un baraj prăfuit din cauza impactului ghearelor Green Clubtail, iar eu îmi ridic brațele pentru a-mi acoperi fața în timp ce Teine aterizează direct în fața ușilor curții, blocând ieșirea în oraș, iar alți doi îl flanchează, lor. aterizări la fel de abrupte.

Tușesc în timp ce praful se limpezește și imediat observ un portocaliu furios și roșu strălucitor în fața mea, cu dinții descoperiți.

Dă-mi naiba, încă patru aterizează pe pereții exteriori, scuturând zidăria. Sunt peste tot.

Stomacul meu se scufundă. Am fost trădați. Cineva i-a spus Navarrei locația noastră.

„Tairn...”

„Iată”, răspunde el cu o clipă înainte de a cădea din cer ca un meteorit blestemat. Pământul se cutremură de forța aterizării lui în stânga mea, iar umbra aripii lui blochează soarele deasupra

capului. El răcnește atât de tare, dinții îmi zdrăngănesc, apoi își coboară capul, gâtul lui la doar câțiva centimetri de umărul meu și aruncă un râu de foc într-o lovitură clară de avertizare peste picioarele dragonilor.

Căldura îmi zvâcnește fața timp de o bătaie a inimii înainte ca el să se retragă, cu capul săgeată într-o mișcare serpentină.

Teine face un pas înainte, iar timpul pare că încetinește până la milisecunde în timp ce Tairn se aruncă, deschizându-și maxilarul masiv și prinzându-se de gâtul lui Teine la fel cum l-a avut pe cel al lui Solas.

„Tairn!" țip de frică crudă. Dacă Teine moare, la fel moare și Mira.

— Pentru numele naibii, Violet! strigă Mira.

„Am gâtul lui, dar nu i-am rupt solzii", mă asigură el de parcă eu aș fi cel dramatic de aici.

„Ei bine, atâta timp cât este doar o amenințare", răspund eu sarcastic. „Descălecați în pace și Teine trăiește!" Alții se repezi în curte în spatele meu, cu picioarele zgomotoase pietrișul, dar îmi țin ochii ațintiți pe Teine și Mira.

Ea descălecă cu o ușurință de invidiat și se îndreaptă spre mine. Obrajii îi sunt roșii de arsuri de vânt, iar ochii ei sunt sălbatici când își ridică ochelarii de zbor în vârful capului. „Venim cu toții în pace. Riorson a fost cel care a venit după noi. Cum altfel te-am fi găsit?" Ea ridică privirea spre casă fără să întrerupă pasul. „Doamne, am crezut că locul ăsta este cenuşă."

Xaden?

"Nu este." Vârfurile degetelor mele ating mânerele pumnalelor mele. Nu sunt sigur că le pot ridica pentru a-mi ucide sora, dar sunt sigur că nu voi fi ucis *de* ea.

— *Sgaeyl confirmă,* spune Tairn, eliberând gâtul lui Teine și retrăgându-se lângă mine. *„Sunt în rază."*

Oh, mulțumesc zeilor. Respirația îmi scapă într-un oftat de ușurare cu o secundă înainte ca Mira să-și înfășoare brațele în jurul meu. „Îmi pare rău", îmi spune ea în păr, strângându-mă strâns. „Îmi pare atât de rău că nu am ascultat ce încercai să-mi spui la Samara."

Umerii mi se cufundă și mă relaxez în ea, întorcând încet îmbrățișarea. „Am avut nevoie de tine", șoptesc eu, incapabil să împiedic durerea să nu se scurgă în vocea mea. Sunt atât de multe alte lucruri care trebuie spuse și totuși *asta* iese. „Am avut nevoie de tine, Mira."

"Știu." Bărbia ei se lovește de vârful capului meu înainte să se tragă înapoi, strângându-mă de umerii. Pentru prima dată de când am început la Basgiath, ea nu îmi scanează cadrul pentru a vedea dacă sunt rănită. Ea mă privește drept în ochi. "Îmi pare atât de rău. Te-am dezamăgit și promit că nu se va mai întâmpla." O fantomă de zâmbet îi trage buzele. „Chiar ai furat jumătate din cadeții lui Basgiath? Și l-ai ucis pe vicecomandant?

„Dain l-a ucis pe vicecomandant. Tocmai l-am terminat. Ei bine, Xaden a ajutat. A fost mai degrabă un efort de echipă", recunosc, clătinând din cap pentru a-l limpezi. "Știați? Când am încercat să-ți spun și mi-ai spus că am nevoie de mai mult somn, știai ? " Gândul că ea încearcă să mă convingă că totul era în mintea mea dacă știa mai bine este de nesuportat.

"Nu știu. Jur, nu știam." Ochii ei mari și căprui îi caută pe ai mei. „Nu până când wyvernul a fost aruncat la porțile din față din Samara. Mama a sosit aproximativ zece ore mai târziu și mi-a spus adevărul – le-a spus *tuturor călăreților* adevărul."

Clipesc prin șoc. „Tocmai ea... ți-a spus.”

"Da." Bărbia i se scufundă în timp ce dă din cap. „Probabil și-a dat seama că nu se poate minți în jurul unui wyvern uriaș mort.”

Și eram deja pe drum aici.

„Xaden.” Mă întind, nu pentru că nu am încredere în sora mea, ci pentru că am mai multă încredere în el.

„Dacă a spus că mama ta a mărturisit, atunci spune adevărul. Suntem la marginea orașului acum, doar zburăm cu cei mai rătăciți.”

— Și ce, ea doar v-a lăsat să plecați pe toți patruzeci? Ies din îmbrățișarea ei și fac un gest către dragonii așezați pe pereții din jurul nostru. Nu au cum să lase zeci de călăreți să dezerteze.

„Ne-a dat o oră să decidem, iar jumătate dintre noi am ales să plecăm. Pe drum am zburat cu alți călăreți cărora li s-a dat același ultimatum. Conducerea a decis să ne lase să plecăm a fost o alegere mai sigură decât să ne lași să stăm și să-i convingă pe ceilalți să plece sau, mai rău, să scurgem informații și, în plus, nu a fost chiar alegerea noastră, nu-i așa? Ea aruncă o privire înapoi către Teine.

Nu este in regula. De ce i-ar lăsa mama și Melgren pur și simplu... să plece?

„Cred că știa că voi găsi...” Se uită peste umărul meu și îngheață, apoi începe să tremure în timp ce pupilele ei suflă larg.

„Mira?” Mă uit înapoi spre casă și văd exact ce a zguduit-o.

Brennan se grăbește pe trepte, cu gura curbată într-un zâmbet pe care nu mă pot abține să nu o oglindesc. Suntem toți trei aici și nu există cuvinte pentru cât de *complet* se simte. Ochii îmi ard, clipind înapoi la emoția dulce-amăruie, dar cu totul veselă, care amenință să mă copleșească.

În sfârșit suntem din nou împreună.

„Brennan?” Mira croncăie, iar eu mă întorc câțiva pași pentru a le da loc. "Cum?"

„Hei, Mira.” Se află la mai puțin de o duzină de metri distanță, zâmbetul i se lărgește.

"Ești în viață?" Ea se împiedică înainte, clătinând din cap. „După... adică... Au trecut șase *ani* și tu ești... *în viață* ?”

"În carne și oase." Își deschide brațele. „Doamne, mă bucur să vă văd.”

Ea își trage pumnul înapoi și îl lovește drept în față.

Sângele vieții celor șase și al unuia s-a combinat și a aprins piatra într-o ploaie de fier.

— JOURNALUL _ A lui WARRICK OF LUCERAS —TRANSLATED DE CADET VIOLET SORRENGAIL

CAPITOLUL TREIZEȘI NOUĂ

So. Mult. Sânge. „Du-te în sala mare și spune-i lui Ridoc Gamlyn că am nevoie de gheață acum!” strig la un gardian în timp ce trecem prin foaier.

"Sunt bine!" Brennan reușește să spună în jurul batistei care stinge râul de sânge încercând să-i curgă pe față. El testează cartilajul și se încântă. „La naiba, Mira, cred că ai rupt-o!”

„Am auzit un zgomot distinct.” Mă uit la sora mea peste umăr în timp ce intrăm în biroul unde avem curs de istorie. Este amenajat pentru cadeți, cu o duzină de scaune înconjurând o masă construită în grabă.

— Meriți, strigă Mira, scuturându-se de garda care se întinde spre ea. „Nu mă atinge naibii.”

„Lasă-mi sora în pace”, ordonă Brennan, așezându-se pe spate de marginea mesei. „Este o chestiune de familie.”

"Familie? Familia nu se lasă să creadă că sunt *morți* timp de șase ani.” Mira se sprijină de peretele din dreapta mea, punându-mă între ei. „Singura familie din această cameră suntem eu și Violet.”

„Mira...” încep eu.

"Locotenent colonel?" îl întrerupe Ulices, împingând printre gărzi, iar de data asta ochii nu se îngustează asupra mea.

"Locotenent colonel?" Privirea Mirei se leagănă de la Ulices la Brennan, iar ea își încrucișează brațele pe piept. „Măcar să fii mort șase ani îți câștigă rangul.”

Brennan îi aruncă o privire înainte de a se întoarce spre Ulices. "Sunt bine. Toată lumea se poate relaxa. Am avut răni mai grave sparring.”

„Nu ar fi prima dată când i-am rupt nasul.” Mira îi oferă lui Ulices un zâmbet dulce ca zaharin, al cărui ochi se îngustează la sora mea.

Un gardian trece pe lângă Ulices, întinzându-mi o bucată de pânză înfășurată în jurul unui țurț gros și nu am iubit niciodată mai mult sigila lui Ridoc. „Mulțumesc”, îi spun. — Și spune-i același lucru lui Ridoc, te rog.

„Desfășoară fiecare călăreț care nu este programat în prezent să cerceteze avanposturile Tyrrish cât mai liniștit posibil”, îi ordonă Brennan lui Ulices. „Trebuie să știm dacă alți călăreți dezertă sau dacă se pregătesc aici pentru a lovi.”

„Cu toți călăreții în plus pe care îi avem”, mormăie Ulices.

"Intrerupator." Îi dau un ordin al meu lui Brennan, întinzându-i gheața.

„Ce zici de noua revoltă?” întreabă Ulices. „Aceeași procedură ca și la cadeți

sosire?"

„Riorson garantează pentru ei, potrivit lui Marbh, dar asigură-te că și dragonii o fac. Du-i la vale.” Brennan dă din cap și sângele îi curge de pe bărbie.

Brut.

„Comută”, spun din nou, fluturând gheața ca să o vadă.

Ulices aruncă o privire spre Mira. "Esti sigur-"

„Ma pot descurca cu propria mea soră”, îl asigură Brennan.

„Nu fi atât de sigură de asta”, răspunde Mira, arcuind o sprânceană în timp ce Ulices pleacă, lăsând ușa goală, dar păzită afară.

„Nu pot să cred că m-ai *lovit* ”, mormăie Brennan. „Știi cât de greu este să mă repar? Tu? Nici o problemă. O fac pentru mine? O durere uriașă în fund.”

„Oh, plânge pentru mine, frate mai mare.” Mira își strânge fața în timp ce îl batjocorește. „Știi, felul în care am plâns pentru tine.”

Și deodată, simt din nou zece, cea mai mică personalitate dintr-o cameră de giganți.

„Știam că nu vei înțelege.” Brennan împinge cu degetul în direcția Mira și tresări. „La naiba, va trebui să pun cartilajul.”

"A intelege? Înțelegi că ne-ai lăsat să-ți ardem lucrurile?”

„M-am certat deja cu el”, o asigur.

„Să o vedem pe mama noastră devenind o umbră a ei însăși?” continuă ea peste mine. „Să vedem cum inima *tatălui nostru* cedează pentru că moartea ta l-a zdrobit?” Mira se împinge de perete, iar eu îmi ridic mâna, cu palma în afară, de parcă aș avea chiar și o rugăciune de a o opri dacă se decide să-l lovească din nou.

„Poate că nu am mers atât *de* departe.” Nu că ea nu spune adevărul, dar *la naiba* , e dur.

„Tatăl nostru ar înțelege ce am făcut.” Vocea lui Brennan devine nazală în timp ce mișcă barajul de sânge.

„Vrei să schimbi hainele?” intreb, apa picurand din pumn pe podeaua de piatra.

„Și în ceea ce privește mama noastră.” Brennan se ridică. „Sper că moartea mea o bântuie în fiecare zi. Era atât de dispusă să-mi sacrifice viața pentru o *minciună* .”

"Nu este cinstit!" se repezi Mira. „Poate că nu sunt de acord cu ceea ce a făcut ea, dar înțeleg cum a crezut că e cel mai bine să ne țină în siguranță.”

„ *Suntem* în siguranță?” Ochii lui Brennan se îngustă. „Nu ai fost ucis!”

Ei țipă unul la altul de parcă nici nu aș fi *aici.* Da, cu siguranță s-a transformat din nou în sora mai mică tăcută.

„Nici tu nu ai fost!” strigă ea. „Te-ai ascuns aici sus ca un laș în loc să vii acasă când aveam nevoie de tine!” Ea îmi face semne. „Ai ales pe deplin străini în locul surorilor tale!”

„Am ales binele continentului!”

„O, pentru numele naibii! Încetează!" strig, reducându-i la tăcere pe amândoi. „Mira, era un locotenent nou-nouț și ceea ce s-a făcut este făcut.” Îndreptându-mă spre Brennan, îi împing gheața în mână. „Brennan, pune-ți naibii de gheață pe față înainte de a păta podeaua, funduleț încăpățânat!”

Brennan ridică încet gheața la nas, privindu-mă de parcă nu m-ar fi văzut niciodată.

„Și să mă gândesc, obișnuiam să-mi doresc să am frați”, spune Xaden din prag, rezemat de tocul ușii, de parcă ne-ar fi urmărit de un minut fierbinte.

Toată lupta din mine se transformă într-o pură ușurare și merg direct către el, având grijă să nu alunec pe sângele pe care Brennan l-a lăsat împrăștiat peste tot. "Bună."

„Bună”, răspunde Xaden, înfășurându-și brațul în jurul taliei mele și trăgându-mă de el.

Pulsul îmi sare ca o stâncă aruncată peste un iaz sticlos în timp ce mă înmoaie în fiecare detaliu al lui. Fără tăieturi sau vânătăi noi pe față, dar cine știe ce se află sub pielea lui de călărie. „Ești bine?”

"Sunt acum." Vocea lui se înmoaie până la tonul pe care îl folosește doar cu mine, slăbindu-mi genunchii în timp ce își coboară gura spre a mea, dându-mi tot timpul din lume să protestez.

Eu nu.

Mă sărută încet, ușor, iar eu mă aplec pe degetele de la picioare ca să mă apropii, cuprinzându-i obrajii împietrit între palmele mele.

Acest lucru chiar aici face ca totul să merite. Lumea s-ar putea dezintegra în jurul nostru și nu sunt sigur că mi-aș observa – sau mi-ar păsa – atâta timp cât îl voi avea în brațe.

"Serios?" remarcă Brennan. „Chiar în fața mea?”

„Oh, acest lucru este *imblanzit* pentru ei”, răspunde Mira. „Așteptați până când ei decid să o facă urcați unul pe altul într-un loc public. Nu-ți poți *arde* rahatul ăsta din cap, crede-mă.”

Zâmbesc în sărutul lui Xaden, iar el adâncește presiunea, dar își ține limba ferm în spatele dinților săi – spre supărarea mea. Se retrage fără tragere de inimă, dar în ochii lui sunt mai mult decât suficiente promisiuni pentru a-mi face sângele să se încălzească.

„Deci, ce vor face frații Sorrengail acum că v-ați reunit cu toții?” întreabă Xaden, ridicând capul să se uite la familia mea.

„O să-l batem pe fratele nostru”, răspunde Mira zâmbind.

„Supraviețuiește”, intervine Brennan.

Mi-am lăsat mâinile să cadă de pe fața lui Xaden, apoi mă uit la fratele și la sora mea.

îi pot proteja . „Am nevoie de sângele celor mai puternici șase călăreți.”

Sprâncenele lui Brennan zboară în sus, iar nasul Mirei se încrețește de parcă tocmai ar fi înghițit lapte acru.

"Vreodată? Sau trăiesc acum?” întreabă Xaden fără să bată un ochi.

"De ce?" întreabă Brennan, cu apă picurând din pumn.

„În reședință, cred”, îi răspund lui Xaden, apoi mă întorc să-mi înfrunt frații și trag aer în pace. „Știu cum să ridic saloanele.”

Nunul dintre noi — Adunarea, Bodhi și eu însumi — ieșim pe ușa din spate a Casei Riorson cinci ore mai târziu și pornește pe o potecă tăiată în linia crestei de deasupra, urcând poteca în perechi.

„Ești sigur de asta?” îl întreabă Ulices pe fratele meu în timp ce merg în fața mea și a lui Xaden.

„Sora mea este sigură și asta e suficient de bun pentru mine”, răspunde Brennan.

„Da, prin toate mijloacele, să ne pierdem timpul satisfăcând capriciile unui cadet”, sună Suri de unde merge cu Kylynn.

„Un cadet care poate ridica saloanele”, contracă Xaden.

Nici o presiune.

Tremurând, îmi bag mâinile în buzunarele jachetei de zbor pentru a feri de frigul când soarele apune în spatele muntelui. În cele din urmă, poteca se nivelează și ne apropiem de un set de paznici sumbri care se dau deoparte pentru a putea trece, urmând poteca de pietriș care duce în versantul muntelui, devenind un canion creat de om deschis spre cerul de deasupra.

Luminile magilor se aprind pe măsură ce trecem prin prăpastie, iar stomacul îmi flutură de energie nervoasă. Nu, asta e teamă. Nu... energie nervoasă. Orice ar fi, mă bucur că am sărit peste cină.

„Ar trebui să folosim acest timp pentru a discuta despre negocierile cu Tecarus, deoarece suntem cu toții aici.” Ulices se uită cu atenție la fratele meu.

„Misive a sosit astăzi. Vrea să-i venim în ajutor atunci când sunt chemați”, spune Brennan. „Drifturile de pe litoral trebuie să fie mai întâi înarmate și el spune că ne va lăsa să aducem luminarea înapoi în Aretia...”

„Nu va face”, îl întrerupe Xaden.

„—Dacă îl poate vedea pe Vi mânuind,” termină Brennan.

„Se pare că trebuie să căutăm un alt luminator, pentru că îl va întâlni pe Malek înainte de Violet”, spune Xaden pe acel ton calm și înghețat pe care îl folosește atunci când se hotărăște. — Dacă nu ești dornic să nu-ți mai vezi sora niciodată. O va păstra ca armă. Amândoi știm asta.”

„Pot să-l scot din orice gând în această direcție.” Maxilarul lui Brennan pica.

„Dacă ar exista un alt luminator, nu crezi că am negocia pentru acesta?” replică Kylynn.

„Atunci oferă-i un arsenal complet, pentru că Violet nu este pregătită pentru negocieri.” Xaden se uită înapoi și îi aruncă o privire.

„Nu mă deranjează să merg.” Umerii ni se frământă pe măsură ce poteca se îngustează și pereții canionului se ridică și mai sus în jurul nostru. *„Ai nevoie.”*

„Mă deranjează. Raspunsul este nu. Întotdeauna există o altă cale.”

E bine că suntem pe cale să avem secții, atunci. Nu rezolvă problema noastră cu protejarea lui Poromiel, nu până când nu putem construi extensii precum Navarre, dar cel puțin toată lumea de aici va fi în siguranță.

La vreo douăzeci de picioare, canionul se deschide într-o cameră circulară care ar putea încăpea cu ușurință toți cei zece dragoni ai noștri, iar ochii mei sunt imediat atrași în sus, spre

locul în care o serie de rune duc spre cer. *„Cum n-am văzut niciodată asta în timp ce zburam deasupra capului?”*

„Foarte vechi, foarte complicate rune de mascare.”

Călăreții din fața noastră se despart, iar piatra de protecție iese la vedere.

Buzele mele se despart, pentru că... wow.

Stâlpul negru strălucitor se ridică la peste două ori înălțimea lui Xaden și ne-ar lua pe toți nouă ținându-ne brațele întinse pentru a-l înconjura. Gravate chiar în centru, cu o lungime de cel puțin 6 metri, este o serie de cercuri, fiecare potrivindu-se în celălalt și având o rună sculptată de-a lungul căii sale. Este aproape același model ca pe paginile jurnalului lui Warrick.

Mă îndrept spre ea, înmuiând în fiecare detaliu. „Este onix?” îl întreb pe Xaden. Este *masiv*. Prea greu pentru a fi purtat chiar și un dragon. Trebuiau să-l fi sculptat chiar în această cameră.

„Nu putem spune cu certitudine, dar tatăl meu a crezut că este fier lustruit”, răspunde el.

Ploaie de fier . Inima mi se zguduie. Acesta este cu adevărat. Suntem pe cale să avem secții.

„Hai să facem asta.” Vocea lui Ulices răsună prin cameră, răsunând din zidurile înalte de piatră.

„Și ce facem, mai exact, să ridicăm saloanele?” întreabă Bodhi, luându-mi cealaltă parte în timp ce toată lumea formează o jumătate de cerc în jurul pietrei.

"O secundă." Scot jurnalul lui Warrick din husa de protecție din piele din interiorul jachetei mele de zbor și mă întorc către pergamentul tradus pe care l-am lăsat la pasaj înainte de a ridica privirea spre piatră pentru a compara desenele. Simbolul desenat de Warrick nu este identic, dar are runele în aceleași poziții, așa că este un semn bun. "Începem. „Și i-am adunat pe cei mai puternici șase călăreți în reședință”, am citit din pergament, „și sângele celor șase și unul s-au combinat și au aprins piatra într-o ploaie de fier.” Mă uit în jurul liniei. „Șase” – arăt spre piatră – „și unul”.

— Vrei să sângerăm pe piatra de protecție? întreabă Felix, sprâncenele lui argintii ridicate.

„Vă spun doar cum au făcut Warrick și Primii Șase.” țin jurnalul sus. — Dacă nu este cineva aici mai capabil să traducă vechiul Lucerish?

Nimeni nu vorbește.

"Dreapta." Îmi scufund bărbia și studiez restul traducerii.

„După cele mai bune calcule ale noastre”, spune Brennan, frecându-și mâinile pentru a se încălzi, „cei șase cei mai puternici călăreți din Aretia sunt Xaden, Felix, Suri, Bodhi, Violet și eu.”

„Se pare că există ceva de spus despre liniile de familie”, notează Suri.

— Potrivit lui Warrick, Primii Șase și-au sângerat viața... încep eu.

Fiecare cap îmi învârte direcția.

„Nu cred că înseamnă moarte”, clarific rapid. „E clar că cei șase au trăit după ce au construit saloanele lui Basgiath.” Există un oftat clar de ușurare în jurul meu. „Cu ceva noroc, va fi o tăietură rapidă în palmă, ne vom pune mâinile pe piatra de protecție și ar trebui să avem saloane.”

„Într-o ploaie de fier”, spune Bodhi încet.

Suri scoate un cuțit din partea ei. „Hai să facem asta.”

Noi șase ne mutăm la piatra de supraveghere, iar eu bag jurnalul în jacheta mea de zbor.

"Oriunde?" întreabă Bodhi, coborându-și propriul cuțit chiar deasupra palmei.

„Jurnalul nu a specificat.” Brennan își trage pumnalul peste palmă, apoi își apasă mâna pe piatra de protecție și noi toți îl urmăm.

Speranța mă umflă în piept, crescând odată cu pulsul și șuier printre dinți la mușcătura durerii în timp ce mă feliez. Fântânile de sânge și îmi împing palma tăiată de piatră, în linie cu celelalte. Este mai frig decât mă aștept, căldura curgându-mi rapid din mână, în timp ce sângele picură pe suprafața neagră strălucitoare.

Piatra se simte înghețată. Lipsit de viață. Dar nu pentru mult timp.

Arunc o privire în jos pentru a mă asigura că toată lumea are palmele lipite de piatră și văd șase șuvoiuri înguste de sânge care șerpuiesc drumul în jos pe fier.

"Functioneaza?" întreabă Bodhi, sângerând la câțiva metri distanță.

Gura mi se deschide, dar am închis-o repede.

Nimeni nu răspunde.

Haide , implor piatra, așa cum pot face blestemul la viață.

Nu există nici un zumzet, nici un sentiment de putere – nimic altceva decât piatră rece, neagră. Nu seamănă deloc cu conștientizarea care vine din a fi aproape de saloanele de la avanposturi sau chiar dacă țin pumnalul cu mâner din aliaj în mână.

Nu e nimic.

Îmi cade mai întâi stomacul, apoi inima și în cele din urmă umerii în timp ce mi se lasă capul.

"Am terminat." Suri își trage mâna de pe piatră. „Ceilalți dintre voi puteți sta aici și puteți sângera toată noaptea, dar acest lucru clar nu funcționează.”

Nu, nu, *nu* .

Felix, Brennan și Bodhi își lasă mâinile jos.

Eșecul îmi înfundă gâtul, lăsând un gust amar în gură. Am făcut totul *bine* . Am cercetat, am citit și am furat o sursă primară. Am tradus și am verificat de două ori. Aceasta ar trebui să fie soluția. Este tot ceea ce lucrez de luni de zile, cheia pentru a-i menține pe toți în siguranță.

I-am sângerat pe cei șase călăreți greșiți? Există vreun element de magie pe care l-am ratat? Mai ceva la sânge? Ce am pierdut?

„Violență”, spune Xaden încet.

Încet, îmi întorc capul să ridic privirea la el, așteptându-mă la dezamăgire sau cenzură, dar nu găsesc niciuna în ochii lui. Dar nici nu e milă.

„Am eșuat”, șoptesc, mâna mea căzând.

Mă urmărește o bătaie a inimii, apoi două înainte de a-l lăsa pe al lui. „Vei încerca din nou.”

Totuși, nu este un ordin, ci doar un fapt.

„Violet, pot...” începe Brennan, întinzându-mi mâna.

Scutur din cap, apoi mă uit în jos la sângele care curge în paharul palmei mele.

Dacă repare o tăietură atât de proaspătă, mă îndoiesc că va lăsa o cicatrice. Nici măcar nu voi avea de arătat *asta* în ultimele trei luni.

Sunetul sfâșierii umple spațiul, iar Xaden își înfășoară strâns o bucată tăiată din uniformă în jurul palmei mele pentru a opri sângerarea. "Mulțumesc."

„Vei încerca din nou”, repetă el, înfășurându-și o altă fâșie de material în jurul propriei mâini.

Dau din cap, iar el se întoarce să vorbească cu Kylynn, păstrând vocea jos.

„Acum putem să discutăm, *te rog* , cum plănuim să dobândim de fapt acea luminare?” Tonul lui Suri se ridică de enervare.

Mă uit în sus la piatra marcată cu sânge, căutând răspunsuri pe care să nu mi le dea.

„Este o magie pierdută”, spune Bodhi încet, apărând lângă mine. Își freacă degetul mare peste palma proaspăt reparată și fără cicatrici. „Poate că există un motiv pentru care această piatră nu a funcționat niciodată. S-ar putea să fie rupt.”

Dau din nou din cap, incapabil să vorbesc. Bodhi. Xaden. Mira. Rhi. Brennan. Ridoc. Sawyer. Imogen... Lista oamenilor cu care am eșuat continuă și continuă. Suntem aici doar pentru că mi-am făcut prietenii să fure jurnalul, și apoi... nimic? Furia îmi scânteie în piept și puterea se repezi, încălzindu-mi pielea.

Eu nu dau *gres* . Nu am eșuat niciodată în viața mea. Ei bine, prima navigație terestră RSC, dar asta nu contează. Asta era toată lumea. Acesta sunt *eu* .

„Oferă-i vicontelui de două ori numărul de arme pe care le-a cerut”, spune Ulices, cu vocea stinsă odată cu pașii.

„Voi trimite o missiva mâine”, promite Brennan în timp ce ceilalți ies din cameră.

Nu avem secții. Fără arme. Aproape fără călăreți experimentați. Totul pentru că am procedat cu nesăbuință.

Puterea crește, vibrându-mi vârful degetelor.

Felix se deplasează lângă mine, privirea lui sumbră mă studiază înainte să-și întindă mâna.

Clipesc, aruncând o privire la palma lui, apoi la fața lui.

"Mână ta." El ridică sprânceana.

Îl întind pe cel nevătămat și, în loc să mă atingă, el își înclină capul și urmărește tremurul ușor al degetelor mele.

— Presupun că ar fi bine să începem mâine. Oftă. „Sari peste alergare. Îți vom antrena sigila.” Pașii lui răsună în cameră, iar eu mă întorc, privindu-l ieșind, privirea mea prinzând liniile strânse ale gurii lui Xaden, în timp ce Kylynn îi vorbește cu cuvinte liniștite, luminile magului reflectându-se pe oțelul toporului ei de luptă legat de spatele ei. .

Xaden avea dreptate. Războiul necesită arme.

— Du-mă la Tecarus, îi cer.

Privirea lui zboară spre a mea și falca lui se îndoaie. *"As prefera sa mor."*

„Toți vom face dacă nu o faci.”

"Nu se va intampla. Subiect închis.” Își încrucișează brațele pe piept și se întoarce la discuția cu Kylynn.

La naiba cu asta.

Trec drept pe lângă el, luând poteca din cameră. Nu am cum să-mi las prietenii fără apărare când eu sunt motivul pentru care au fost atrași în asta.

"Violet!" strigă Brennan, alergând să mă ajungă din urmă.

— Pleacă, mă răstesc la fratele meu.

„Cu privirea aia de pe fața ta? Eu nu cred acest lucru."

„Ce aspect?” Arunc o privire în direcția lui, deși știu că asta nu este vina lui.

„Același pe care l-ai avut la opt ani, când ai privit-o pe mama peste o farfurie de dovleac timp de douăsprezece ore consecutive.”

"Îmi pare rău?" Stâncile scrâșnesc sub picioare în timp ce ne îndreptăm pe poteca către Casa Riorson.

"Doisprezece. Ore.” El dă din cap. „Tata a spus să te las să te culci, că nu o să le mănânci, iar mama a spus că nu vei dormi până nu o faci.”

"Ce vrei sa spui?"

„Când m-am trezit a doua zi dimineață, mama și tata dormeau amândoi la masă, iar tu mâncai pâine și brânză. Cunosc fata aceea, Violet. Când te îndoiești în ceva, ești mai tenace decât noi toți împreună, așa că nu, nu voi *pleca* .”

"Amenda." dau din umeri. „Poți fi o dată fratele tagalong.” În câteva minute, ajungem prin ușa din spate păzită a Casei Riorson, mergând prin rețeaua de holuri către coridorul principal. *„Tairn.”*

„Oh, asta ar trebui să fie distractiv”, răspunde Andarna.

Simt oftatul lui Tairn cu mult înainte să-l aud.

„Știi că este singura cale.” O altă cotitură mai târziu, pășim în zgomotul copleșitor al sălii mari. Mese lungi cu estacare aliniază spațiul, iar privirea mea trece peste fiecare, ocolind cea în care stă echipa mea și fixându-se pe masa noilor călăreți care au sosit astăzi.

„Voi lua în considerare,” acceptă Tairn, cu împotrivire.

"Mulțumesc." Mă mișc prin marea de negru cu Brennan pe călcâie, uitându-mă la Mira în timp ce mă apropii de locul în care ea stă la capătul mesei cu prietenii ei.

"Violet?" Privirea ei se îngustează la mâna mea bandajată înainte de a-și lăsa cana de cositor jos.

"Am nevoie de ajutorul vostru."

Prima sa acțiune adevărată de rebeliune a fost să caute aliați, primul dintre care a fost vicontele Tecarus al provinciei Poromish Krovla.

— R EBELIA T YRRISH ,
AF ISTORIE ORBIDA _ DE C OLONELUL F ELIX G ERAULT

CAPITOLUL PATRICE

XAden a refuzat a doua mea lansare să mă îndrept spre Cordyn ca un nemernic supraprotector, apoi l-am dus fericit în pat, mulțumit de propriile mele planuri. A plecat din nou să caute mai mulți dezertori navarrieni înainte să mă trezesc azi dimineață.

Dacă nu l-aș simți în buzele mele umflate și în fiecare mușchi dureros din corp, aproape că aș crede că l-am visat că se întoarce ieri.

Presupun că aceasta este noua noastră normalitate.

"Bine?" Felix își încrucișează brațele peste pieptul lui și își ridică o sprânceană argintie spre mine.

Vântul puternic, cu parfum de zăpadă, îmi bate obrajii în timp ce stăm între dragonii noștri, la o mie de picioare peste linia copacilor pe un versant în formă de castron, la aproximativ zece minute de zbor de la valea de deasupra Aretiei.

„Bolonii aceia?” Arăt peste creasta un teanc de trei bolovani în timp ce Tairn își schimbă greutatea, zăpada scârțâind sub ghearele lui.

„Ar ajuta dacă le-aș picta?”

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap. „Nu, doar că lui Carr nu i-a păsat niciodată unde am lovit, atâta timp cât am crescut numărul de lovituri într-o oră.” Îmi rostogolesc umerii și deschid porțile puterii lui Tairn, simțind că îmi trece prin vene și îmi încălzesc pielea.

Felix se uită la mine de parcă mi-ar fi făcut un alt cap. „Ei bine, cred că vom vedea ce ne-a adus acea tehnică.”

„Pot să mănânc douăzeci și șase de oră într-o zi bună și am fost împins peste patruzeci, dar ultima lovitură a spart acel munte și...” Amintirea îmi fură cuvintele.

— Și aproape ai fost ars de viu? el intreaba. „De ce, în numele lui Malek, te-ai împinge vreodată la această limită?”

„A fost o pedeapsă”. Îmi ridic brațele în timp ce puterea crește la un zumzet sfârâit.

"Pentru ce?" Mă privește cu o expresie pe care sunt prea obosită ca să o numesc compasiune.

„Am ignorat un ordin direct pentru a-mi putea proteja dragonul.” Sfârâitul se încălzește până la o arsură și îmi îndoiesc mâinile, lăsând lovitura să se rupă.

Cerul înnorat se deschide și fulgerele lovesc pe partea opusă a castronului, lovind mult deasupra liniei copacilor, cu ușurință la un sfert de milă de bolovani.

Felix clipește. "Încearcă din nou."

Atingând puterea lui Tairn, repet procesul, lăsându-l să mă umple, apoi revarsă și izbucnește, mânuind o altă lovitură care aterizează la jumătatea distanței dintre primul și teancul de bolovani. Mândria îmi face buzele curbe. Momentul nu este rău. A fost o lovitură destul de rapidă după prima.

Dar când mă uit la Felix, nu zâmbește. Își aduce încet privirea uluită către a mea. „Ce a fost rahatul ăla?”

„Am făcut asta în mai puțin de un minut de la prima lovitură!” eu contrazic.

„Și dacă acei bolovani ar fi purtători întunecați, tu și cu mine am fi murit până acum.” Două linii se împletesc între sprâncene. "Încearcă din nou. Și de data aceasta, să încercăm tactica revoluționară de a *ținti* , nu?

Sarcasmul lui îmi alimentează frustrarea și o altă lovitură se eliberează, lovind între noi și bolovani.

„Este o minune că nu te-ai lovit,” mormăie el, frecându-și puntea nasului.

— Nu pot ținti, bine? Mă răstesc la el, reevaluându-mi gândurile anterioare că el și Trissa — cea mică și tăcută — erau membrii drăguți ai Adunării.

„Conform rapoartelor depuse despre Resson, poți”, replică el, cu vocea profundă ridicându-se cu ultimul cuvânt. „Poți ținti suficient de bine pentru a lovi un purtător întunecat deasupra unui wyvern zburător.”

„Asta pentru că Andarna a oprit timpul, dar nu mai poate face asta, așa că am rămas cu ceea ce ne-a făcut să trecem prin cealaltă parte a bătăliei – vechea metodă de lovire și rugăciune.”

„Și nu mă îndoiesc că, într-un câmp cu atâtea wyverne, ai făcut niște pagube cu pur noroc.” Oftă. „Explică cum ai lovit ultima lovitură în Resson.”

„Eu... este greu de explicat.”

"Încerca."

„Am tras-o. Cred." Îmi înconjoară talia cu brațele pentru a scăpa de frigul cel mai rău. De obicei, m-aș încălzi chiar acum, fără să simt că degetele de la picioare încep să-mi pierd senzația. „Am eliberat lovitura, dar am luptat cu ea în timp Andarna a avut timp.”

„Dar grevele mai mici?” Se întoarce complet cu fața spre mine, cu cizmele zdrobind stânca de sub noi. „Ca acelea care curg din mâinile tale?”

Ce naiba? Fața mea trebuie să citească la fel, pentru că ochii lui fulgeră.

„Vrei să-mi spui că ai făcut doar lovituri complete” – arată el în sus – „din cer? Că tocmai ai început să arunci șuruburi și nu ai perfecționat niciodată priceperea?”

„Am dat jos o stâncă pe un coleg de clasă – asta nu l-a ucis – și de atunci grija lui Carr a fost cât de mare și cât de des.” Îmi ridic mâinile între noi. „Și fulgerele vin din cer, nu din mâinile mele.”

"Minunat." El râde, sunetul profund și... enervant. „S-ar putea să mânuiești cel mai devastator sigiliu de pe continent, dar nu știi nimic despre asta. Nimic despre câmpurile energetice care îl atrag. În loc să-ți tragi puterea ca o săgeată – precisă și măsurată – o faci ca un ulei în clocot,

sperând că ai lovit *ceva* . Și fulgerele vin din cer sau din pământ în funcție de furtună, așa că de ce nu mâinile tale?”

Furia îmi înroșește pielea, îmi ridică temperatura, îmi înțepăt degetele și împinge puterea din mine la un vuiet.

„Ești programat să fii cel mai puternic călăreț al anului tău – poate întreaga ta generație – și totuși ești doar un spectacol de lumini glorificat...”

Puterea izbucnește și fulgerele fulgeră destul de aproape încât simt căldura.

Felix aruncă o privire spre dreapta, unde un semn de arsură încă mai fumează la vreo douăzeci de metri distanță.

La dracu. Rușinea se năpustește pentru a învinge ultimele vestigii de furie.

„Și nu numai că nu poți ținti, dar *nu ai control* ”, spune el fără să sară o bătaie, de parcă aproape că nu ne-aș fi incendiat pe amândoi.

„Pot continua...”

"Nu." Se lasă jos la haita de la picioarele lui și începe să trimită.

— Nu a fost o întrebare, Sorrengail. Acesta a fost un fapt. Cât de des se întâmplă *asta* ?”

Ori de câte ori sunt supărat. Sau în brațele lui Xaden. "Prea des."

„Măcar am găsit ceva de acord.” El stă în picioare și îmi întinde ceva. "Ia-l."

"Ce este?" Arunc o privire la ofrandă, apoi o smulg cu grijă din mâna lui întinsă. Globul de sticlă se potrivește confortabil în palma mea, iar fâșiile de metal argintiu sculptate decorativ care se întâlnesc în sferturi se întâlnesc în ceea ce par a fi partea de sus și de jos, unde un medalion de argint din aliaj de dimensiunea degetului meu se sprijină vertical în interiorul sticlei.

„Este o conductă”, explică Felix. „Fulgerul poate apărea din diverse surse, dar Tairn își canalizează puterea prin *tine* . Tu ești vasul. Tu ești calea. Tu ești norul, în lipsa unui termen mai bun. Cum altfel crezi te poți mânui dintr-un cer albastru? Nu ți-ai dat seama că îți este mai ușor să mânuiești în timpul unei furtuni, dar ești capabil de ambele?”

„Nu m-am gândit niciodată la asta.” Degetele îmi furnică acolo unde se întâlnesc cu dungile metalice.

„Nu, nu ai fost niciodată *învățat* .” Gestește în jurul versantului muntelui. „Lipsa ta de obiectiv, de control, nu este vina ta. Este al lui Carr.”

„Xaden mută doar umbrele care sunt deja acolo”, argument, luptând împotriva emoțiilor în creștere, mă tem că va duce la o nouă lovitură jenantă.

„Xaden poate controla și crește ceea ce există deja. De aceea este mai puternic noaptea. Nu există două semne la fel și creați ceva care nu era acolo înainte. Dețineți o putere pură, care ia forma unui fulger, pentru că așa vă simțiți cel mai confortabil să o modelați. Se pare că nici Carr nu te-a învățat niciodată asta.

„De ce nu ar face-o?” Mă uit de la orb până la Felix în timp ce primii fulgi de zăpadă flutură în jos. „Dacă aș fi cea mai bună armă?”

Un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet ironic. „Cunoscându-l pe Carr, aș spune că îi este frică de tine. La urma urmei, tocmai le-ai luat jumătate din cadeții fără nici măcar un plan. L-ai doborât pe Basgiath dintr-un nenorocit de capriciu, nu mai puțin.” Râsul lui este mai neîncrezător decât batjocoritor de data aceasta, dar tot mă freacă în sensul greșit.

„Nu am făcut asta.” Degetele mele se întorc în jurul globului. "Xaden a făcut-o."

„El a vânat wyvern fără călăreți, i-a depus pe ușa din față a lui Melgren și a dezvăluit cel mai mare secret al Navarrei înaintea posturilor de frontieră înainte de prânz”, este de acord Felix. „Dar tu ai fost cel care a cerut să le dea cadeților de ales. În acel moment, l-ai mânuit *pe el* , moștenitorul nostru neînduplecat, intransigent și încăpăţânat.”

„Nu am făcut așa ceva.” Energia bâzâie și îmi rotesc umerii în timp ce vibrează prin membrele mele, ajungând la un punct de rupere. „Am prezentat o opțiune umană și el a acceptat-o. A făcut-o de dragul celorlalți cadeți.”

— El a făcut-o pentru tine, spune Felix încet. „Wyvernul, expunerea, încalcă Basgiath, furând jumătate de călăreți. Totul pentru tine. De ce crezi că a vrut Adunarea să te închidă în iulie? Au văzut ce ești. În acest fel, presupun că ești la fel de un pericol pentru Aretia ca și pentru Basgiath, nu-i așa? Puterea nu se găsește doar în semnele noastre.”

„Nu sunt puternic doar pentru că mă iubește.” Gustul amar al fricii îmi umple gura cu o bătaie de inimă înainte ca puterea să se elibereze, trosnind prin mine ca un bici, dar fulgerul nu fulgeră. Cel puțin nu pe cer.

Clipesc la globul strălucitor, apoi mă minunez de șirul de fulgere care merge de unde degetul meu arătător se sprijină de banda de metal până la pandantivul din aliaj din interior. Șurubul dispare o suflare mai târziu.

"Nu. Ești puternic *și* el te iubește, ceea ce este și mai rău. Puterea ta este prea strâns legat de emoțiile tale”, notează Felix. "Aceasta va ajuta. Nu este o soluție permanentă, dar îi va proteja pe toți cei din Aretia de temperamentul tău deocamdată.”

"Nu înțeleg." Și nu mă pot opri să mă uit la orb, ca și cum fulgerul mic va reapărea în orice secundă.

„Runele gravate în conductă sunt țesute pentru a atrage o putere specifică. Le-am țesut special pentru tine ultima dată când ai fost aici, dar ai fost forțat să pleci înainte să te pot învăța cum să le folosești. Am sperat că nu vei avea nevoie, sincer, dar se pare că Carr nu s-a schimbat prea mult în cei șase ani în care am fost plecat.

„Rune?” Repet ca o pasăre, privind formele gravate.

"Da. Rune. Putere exercitată țesute pentru scopuri stabilite.” Expiră încet. „Despre care nu știi nimic pentru că Basgiath nu predă runele Tyrrish, chiar dacă colegiul a fost al naibii de *construit* pe ele. Bănuiesc că o vom cere pe Trissa să predea acel curs. Are cea mai mare răbdare din Adunare.”

Îmi smulg privirea de la orb către Felix. „Acesta... îmi sifonează puterea?”

"Oarecum. Am făcut-o ca o modalitate mai simplă de a conferi putere în aliaj. Îl va trage de la tine atunci când amenință să te copleșească sau când alegi să-l dirijați. Să sperăm – ridică sprâncenele – în cantități mici, controlate. Antrenează-te săptămâna aceasta. Trebuie să înveți controlul, Sorrengail, altfel vei continua să fii o amenințare pentru toți cei din jurul tău. Doamne ferește să zboare în nori cu echipa ta data viitoare când îți pierzi cumpătul.”

„Nu sunt o amenințare.”

„Ceea ce vrei să fii nu schimbă ceea ce ești fără muncă.” Își ridică rucsacul și îl pune peste umeri. „Nu ai învățat niciodată cum să începi cu mici, ca restul echipei tale, și apoi să treci la

lovituri mai mari și mai dure. Trebuie să stăpânești elementele de bază pe care nu ai fost niciodată predate. Lovituri mici, precise. Mici fire ale puterii tale în loc de" – arată el spre cer – „orice ar fi fost în numele lui Dunne".

„Nu am timp să stăpânesc lovituri mici și precise. Am nevoie de ajutor *astăzi* ", argument. — Avem nevoie de Tecarus să ne dea o lumină sau... M-am întrerupt.

— Sau tu și Xaden ai fugit toată mișcarea din acel capriciu pe care l-am menționat mai devreme? El ridică ambele sprâncene spre mine.

"Ceva de genul. Anul trecut a fost mult mai ușor când tot ce trebuia să-mi fac griji a fost să mă mențin în viață, și nu întregul continent." Și am eșuat.

„Ei bine, se spune că anul al doilea te face sau te distruge." El spune gluma cu o față dreaptă, dar există o lumină clară în ochii lui. „În ceea ce îl privește pe Tecarus, el vrea să te vadă mânuindu-te, nu neapărat să te vadă mânuindu-te *bine.* Cel mai mare obstacol al tău acolo este să-l convingi pe Xaden să zboare cu tine, din moment ce risc să ghicesc că nu se clintește cu privire la subiectul tău. El a închis deja posibilitatea în iulie." El ridică din umeri. „Dar am terminat pentru azi. Ne vom revedea peste o săptămână și o voi face să puteți spune după cantitatea de putere stocată în acel aliaj dacă ați exersat sau nu. Păstrați suficient și voi continua să vă învăț."

„Și dacă nu o fac?" Degetele mele se întorc în jurul globului.

„Nu o voi face", răspunde el pur și simplu peste umăr în timp ce se îndreaptă spre Coada Sabiei Roșii. „Nu mă interesează să-mi pierd timpul cu cadeții care nu vor să fie predați când sunt peste o sută care o fac."

Urma de ars din spatele lui. bolovanii neatinse. Locurile exploziei peste creasta. Toate îmi captează atenția. El are dreptate. Sunt un spectacol de lumini cu consecințe mortale și de câte ori am dezlănțuit când sunt aproape de prietenii mei, aproape de Xaden... Gâtul mi se strânge. Eu sunt amenințarea pe care toată lumea *crede că* este Xaden.

Poate fi o armă, dar eu sunt un dezastru natural.

Și am terminat să-i las pe toți cei din jurul meu să sufere pentru că nu pot să-mi adun rahatul.

„Vreau să învăț", strig după el. *De îndată ce mă întorc.*

"Bun. Arătați-mi."

"Aesti sigur de asta?" întreabă Mira în timp ce intrăm în vale sub cea mai strălucitoare lună din această lună. Fiecare fir de iarbă este acoperit cu îngheț înainte de zori, reflectându-se spre noi ca niște pietre prețioase sclipitoare.

„„Sigur" este un termen relativ."

„Cât de relativ?" Ea ridică sprâncenele spre mine. „Pentru că ceea ce suntem pe cale să facem ar putea avea niște consecințe destul de majore."

„Sunt sigur că acesta este singurul mod în care vom putea face armele de care avem nevoie." Îmi închid nasturele de sus al jachetei mele de zbor pentru a alunga frigul de la sfârșitul lunii octombrie. „Și sigur că, dacă rămânem la sarcină, ne putem întoarce în maximum două zile. Sunt

sigur că acest lucru va opri atacurile cu grifon asupra avanposturilor Navariene. Dar sunt sigur că nu vom eșua și nu vom ajunge oaspeți permanenți ai vicontelui Tecarus? Nu."

„Ei bine, *sunt* sigură că Xaden o să-și piardă rahatul când va afla că ai plecat la spatele lui", ne spune Mira în timp ce ne îndreptăm spre dragonii noștri.

— Da, ei bine, Xaden mă va ierta de îndată ce își dă seama că ne-am întors în afacerea uciderii veninului. O fac doar astfel pentru că el refuză să facă ceea ce trebuie făcut în numele protejării mele."

„Doar ca să știi, fac asta doar pentru că a face tot ce ne-ai cerut vreodată pentru tot restul vieții noastre nu ar compensa faptul că nu te cred. Se întâmplă să-mi placă Xaden, protectorul. Mă face să-mi fac mai puține griji pentru tine."

Mi-e cam dor când a vrut să mă omoare. Cel puțin atunci nu a insistat să *plutească* .

„Și fac asta doar pentru a mă asigura că niciunul dintre voi nu moare", intervine Brennan din dreapta.

"Vă rog." Mira bate în joc. „Ești aici doar din cauza gradului de pe uniformă."

„Niciunul dintre voi nu poate negocia un acord de arme în numele Adunării. Amândoi știți că asta ar putea merge foarte rău, nu? Își bagă mâinile în buzunarele pieilor de zbor.

„Există vreun risc?" Dau din cap și ignor saltul ritmului cardiac. "Da. Dar vrea să mă vadă mânuind ca o luminare. Chiar și Xaden a spus că cea mai mare amenințare este că el mă ține, nu mă omoară." Și dacă trebuie să rămân în Poromiel pentru ca prietenii și familia să fie în siguranță, atunci bine. Atâta timp cât Brennan și Mira ajung să plece cu lumina, este un comerț echitabil.

— Simțiți-vă liber să rămâneți în locul pe care l-ați numit acasă timp de șase ani, o provoacă Mira pe Brennan, apoi ridică din umeri. — Oricum, întotdeauna am fost mai bun decât tine cu o sabie. O voi aduce pe Violet acasă fără nicio zgârietură."

"Nu." Arunc o privire între ei. S-au certat mereu așa? „Nu ne luptăm pe tot drumul până acolo și cu siguranță nu ne putem lupta odată ce ajungem *acolo* . Acest lucru este destul de periculos așa cum este. Trageți-vă împreună și renunțați la ceartă."

„Da, mamă", își bate joc Mira.

mama. Ce ar crede despre noi trei lucrând împreună?

Cu toții tăcem, liniștea doar ruptă de gerul trosnind sub cizme.

"Prea devreme?" întreabă Mira.

„Aș spune așa", răspund, strângând curelele rucsacului meu.

„Cu siguranță", adaugă Brennan.

Toți trei zâmbim ușor când ajungem la dragoni.

„Ești sigur că poți găsi calea?" îl întreb pe Tairn după ce îmi asigur rucsacul în spatele șei.

„O să mă prefac că nu ai întrebat asta."

— *Și Sgaeyl?* Mă mișc înainte și mă închid în șa, tresărind în timp ce frigul mi se scurge prin piele.

„Este în afara limitei, dar emoțiile ei sunt calme."

— *Și promiți că nu-i vei spune până când ne vom întoarce?* Îmi apuc pomul și arunc o privire în jurul văii, căutând vreun semn de Andarna, dar ea nu se vede nicăieri.

„Ea a plecat deja, iar cea flămândă fierbe din această după-amiază, când a aflat că nu mai vine.” Tairn se ghemuiește jos, apoi țâșnește spre cer. Pământul cade cu fiecare bătaie puternică a aripilor lui, iar eu îmi țin nebunește respirația în timp ce trecem peste Aretia adormită, de parcă zgomotul inspirației mele mi-ar putea trezi prietenii.

Rhiannon este singura care știe că mergem și ea ne va acoperi pe cât posibil. Dar chiar dacă s-ar putea să fiu dispensabil pentru o zi, nu mă îndoiesc că cineva va observa că Brennan lipsește.

Obrajii îmi sunt amorțiți înainte de a trece pe lângă Aretia, iar picioarele îmi pierd senzația când ajungem la Stâncile Dralor câteva ore mai târziu. Zborul pentru orice perioadă de timp atât de târziu în toamnă nu este pentru cei slabi de inimă.

Tairn zboară dimineața, ținându-și viteza pentru Teine și Marbh, în timp ce zărim cel de-al doilea oraș cel mai populat al lui Krovla, Draithus, la sud și continuăm în întunericul din față. Sentimentul se scurge înapoi în membrele mele, cu cât zburăm mai jos și cu cât soarele urcă mai sus.

„Dormi, Silver One. Nu sunt eu pe care Tecarus vrea să-l vadă cântând ca un fel de animal de companie.”

Îi urmez sfatul și mă odihnesc cât mai mult posibil, dar nervii mei nervoși mă fac să mă mișc pe scaun, în timp ce zburăm pe pământ pe care l-am văzut doar în picturi. Câmpurile de chihlimbar gata pentru recoltare fac loc plajelor palide și mării albastre-verde pe măsură ce ziua trece în după-amiază.

Cu cât zburăm mai aproape, cu atât anxietatea este mai strânsă în pieptul meu. Aceasta este fie cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată... fie cea mai rea. Până când apare o deriva de trei grifoni, zburând direct spre noi într-o formațiune standard de atac în V, decid că ne înclinăm cu siguranță către teritoriu *cea mai proastă idee* .

Doar pentru că sunt mai mici nu înseamnă că nu-i pot face lui Tairn daune reale cu acele gheare.

"E în regulă. Ne escortează în Cordyn,” îmi spune Tairn, dar există o schimbare în tonul lui care îmi spune că nu este mulțumit de anturaj sau de viteza cu care trebuie să încetinească pentru a-i putea adapta. S-au răspândit, zburând într-o formație care ne înconjoară pe cei șase. — *Vezi scuza aceea rău pentru o fortăreață pe partea de est a vârfului cel mai îndepărtat?* întreabă el în timp ce urmăm linia plajei. N-am văzut niciodată apă acea culoare, de parcă nu se poate decide dacă este turcoaz sau aqua.

— *Vrei să spui palatul care pare că strălucește?* Structura este o combinație întinsă, strălucitoare, de stâlpi albi și piscine albastre, care cascadă în cinci terase distincte pe panta blândă a dealurilor de deasupra plajei.

„Este doar soarele care se reflectă pe marmura albă”, mormăi el. *„Totul lucru este ridicol și de neapărat.”*

Ce frumos. Ce lux să construiești un loc ca acesta, conceput exclusiv pentru estetică. Fără ziduri înalte sau grilaje. Tairn are dreptate. Este absolut de neapărat și va cădea dacă Venin alege să-l ia, dar inima mi se strânge la gândul că nu voi experimenta niciodată pacea suficient de mult pentru a trăi undeva ca ea. În timp ce ne apropiem de orașul de pe malul râului, pot chiar să văd o grădină vastă și colorată.

Grifonul din fața noastră coboară într-o coborâre ascuțită, iar Tairn urmează exemplul, împingându-și aripile și apropiindu-se suficient de grifon pentru a-l anunța. el nu se potrivește.

„Nu-i mai intimidați.” Ultimul lucru de care avem nevoie este un incident înainte de a-i putea cere chiar lui Tecarus lumina.

„Nu mă pot abține de inferioritatea lor.” Există un zâmbet clar în tonul lui, dar starea lui se schimbă pe măsură ce ne nivelăm lângă o peluză îngrijită în fața celei de-a treia terase a palatului. *„Nu veți fi mulțumiți de primirea pe care urmează să o primim.”* Aterizează în spatele grifonului și al lui zburător, care sări în jos pentru a ne înfrunta.

„Sunt sigur că vom fi bine. Îți faci prea multe griji."

"Mai vedem noi."

Fac repede să-mi scot rucsacul, dar la naiba mă dor articulațiile înțepenite când alunec pe piciorul din față a lui Tairn pentru a ateriza în iarba moale și verde.

"Esti in regula?" mă întreabă Mira, aşteptându-mă deja pentru că e *mult* mai rapidă.

„Doar dureros din cauza stării într-o singură poziție atât de mult.” Doamne, e *cald* aici jos.

„Poate că ar fi trebuit să trimitem vestea înainte. Se pare că ar prefera să lupte decât să negocieze.” Își îndreaptă atenția înainte, spre linia de trei grifoni și zburătoarele lor, care toți cu fața în jos dragonii noștri, în ciuda faptului că sunt drastic copleșiți, formând un zid de pene și gheare care ne împiedică să mergem spre palat.

„Sunt cu siguranță curajoși, le voi da asta”, mormăi eu când Brennan ajunge lângă noi, punându-mă între el și Mira. Unele lucruri nu se schimba niciodata.

„Și ei ne așteaptă”, notează Brennan încet în timp ce pornim înainte.

"Crezi?" întreabă Mira, privirea ei scanând împrejurimile noastre.

Îmi păstrez atenția pe fluturași și pe mâinile lor.

„Sunt cel puțin trei duzini de oameni care privesc de pe balcoanele de deasupra și mai este un alt grup în spatele grifoanelor”, afirmă Brennan. „Ei așteptau.”

— În plus, nimeni nu țipă la vederea dragonilor noștri, adaug eu încet.

Mira rânjește. "Adevărat."

„Ai grijă ce spui aici. Tecarus ne va ține la orice afacere am face. Nu acceptă bine cuvintele rupte. Și ține-ți scuturile sus, deși nu sunt sigur că vor face mult bine, ordonă Brennan când ne aflăm la mai puțin de o duzină de metri de fluturași. „S-ar putea ca zburatorii să nu poarte semne, dar cele mai multe dintre darurile lor magice mai mici implică munca mentală și este singurul domeniu în care au puterea asupra noastră.”

"Remarcat." Nici măcar nu trebuie să-mi verific scuturile. Au fost blocați pe loc de când am plecat din Aretia.

Grifonii se uită la noi cu niște ochi întunecați, plini de mărgele, în timp ce ne apropiem și își pocnesc ciocul ascuțit ca brici într-un ritm care îmi amintește de vorbire. Slapsurile agresive ale celei din dreapta mă fac să mă bucur că nu înțeleg ce spun.

Doi dintre fluturași poartă aceleași piei maro pe care le-am mai văzut la Syrena, dar tipul din stânga cu barbă netedă are una mai deschisă și simboluri diferite brodate pe guler.

"Cadet?" îl întreb pe Tairn.

"Da." El face o pauză. „ *După cei cu pene, aici s-au adăpostit o treime din rândurile lor. Cliffsbane Flight Academy a fost în Zolya."*

Brennan spune ceva în Krovlish, tonul său schimbându-se în cel scurt pe care îl folosește atunci când rangul său este mai important decât numele.

„Știm cine ești", ne întrerupe zburătorul înalt din centru în limba obișnuită, studiindu-ne pe toți trei de parcă ar evalua care este cea mai mare amenințare. Atenția lui se concentrează pe împletitura mea coronetă devastată de vânt, iar postura lui se schimbă ușor, adoptând cea mai dezinvoltă poziție de luptă.

Presupun că câștig.

Mira se apropie de partea mea și îl privește în jos, mâna ei sprijinindu-se chiar deasupra mânerului sabiei.

„Și tu vorbești Navarian", notează Brennan.

"Desigur. Nu fiecare regat crede că a lor este singura limbă care ar trebui vorbită", spune zburătorul din stânga, cu degetele batând de-a lungul sabiei.

Punct solid.

„Dă-ne un adevăr și îți vom permite să te întâlnești cu vicontele", spune fluturașul central, cu sprâncenele roșiatice împletite.

„Ești un care spune adevărul." Ca Nora. Este o bănuială, dar știu că am dreptate când ochii lui palizi se aprind. Deci, unele dintre puterile noastre sunt aceleași. Interesant.

„Spre deosebire de călărești, nu ne etichetăm pe noi înșine după abilitățile noastre, dar da, am darul *de* a spune când cineva minte", mă corectează el.

„Not", spun pentru a doua oară în ultimele cinci minute. Urăsc al *naibii* să fiu dezavantajat de ignoranță, dar nu e ca și cum arhivele ar fi fost stivuite cu volume pe fluturași sau prin ce au trecut în ultimii șase sute de ani.

„Văzând că ați sosit fără invitație, vă cerem să aveți intenții sincere înainte de a călători mai departe." Mâinile lui se flexează lângă pumnalele lui, iar Mira își dă palma mânerul sabiei.

Suntem la un pas greșit de a trage arme și știm cu toții acest lucru.

„Sunt aici să mânuiesc fulgerul în schimbul că ți-am cerut ajutor vicontelui." La fel de bine să ne înceapă.

Își înclină capul într-o parte, apoi dă din cap, aruncând o privire spre Brennan.

„Sunt aici pentru a negocia o afacere pentru lumina ta în schimbul armelor", declară Brennan.

Zburătorul dă din cap și se uită la Mira.

"Amenda." Ea oftă. „Fă o mișcare greșită față de sora mea și te voi evidenția ca pe un pește. Asta este valabil pentru toată lumea din acest oraș. Cum este pentru sinceritate?"

Gura mi se deschide ușor în timp ce privesc pieziș la sora mea.

— La naiba, Mira, mârâie Brennan.

Gura zburătorului se curbă într-un zâmbet cu dinți. „Pot respecta asta." Își ridică privirea spre grifonul de deasupra lui, iar trioul se desparte, dezvăluind silueta care așteaptă direct în spatele lor.

O siluetă îmbrăcată în întregime în negru.

Maxilarul i se îndoaie, mâinile i se îndoaie în lateral și fața lui frumoasă... Ei bine, nu m-a privit cu atâta furie de când mi-a descoperit numele de familie la Parapet, când voia să mă omoare. Cred că ar trebui să fiu atent la ce cer, pentru că sunt atât de *nenorocit* .

„Nu ești acolo unde te-am lăsat, Violență.”

După ce a refuzat orice propunere din partea regatelor insulare, regina Maraya și-a numit moștenitorul ei pe vărul ei îndepărtat, vicontele Tecarus de Cordyn. Întrucât vicontele trăiește în al cincilea deceniu și nu are moștenitori direcți ai lui, decizia nu a fost una populară.

—DESPRE A RISTOCRAȚIA P OROMIEL _

DE P EARSON K ITO _

CAPITOLUL PATRICE ŞI UNUL

„Waici m-ai lăsat?” Îi șoptesc pe gura lui Xaden în timp ce trecem prin peluza păzită, trecând pe lângă încă o jumătate de duzină de fluturași în drum spre un șir de uși deschise făcute în întregime din sticlă. Cât de nepractic și sublim de superb. „De parcă aș fi un fel de animal de companie care ar trebui să stea încovoiat pe patul tău pentru că ai spus asta?”

Dă-l dracului.

„Gândul nu este în întregime neplăcut”, răspunde el.

Inspir pe nas și expir pe gură pentru a nu-mi crește puterea, refuzând să desfac conducta din geantă.

„Păstrează-l pentru ușile închise, iubiți”, ordonă Brennan din spatele nostru. „Avem nevoie de un front unit.”

„Nu pot să cred că ai adus-o aici”, replică Xaden, aruncând o privire înghețată către Brennan.

„Nu pot să cred că crezi că mă depășești”, spune Brennan, cu tonul ascuțit.

„Fac în toate felurile, în afară de unul.” Xaden se uită înainte, furia radiind din fiecare linie a corpului său.

„Unul este *tot* ceea ce contează”, răspunde Brennan.

„Ei chiar cresc iarba ornamental?” Mira schimbă subiectul în timp ce ne apropiem de doi paznici în uniforme purpurie lângă ușă.

„Ar trebui să vezi grădina cu fluturi”, spune Xaden, dând din cap către paznicul din dreapta când trecem prin ușa deschisă.

Aștepta. De ce nu suntem escortați de fluturași? Și de unde naiba știe Xaden că locul ăsta are o grădină cu fluturi?

"De cat timp esti aici?" intreb eu intrand in palat.

Și *dracu* , ce palat.

Fiecare suprafață pare să strălucească, interiorul din marmură albă reflectând nu numai lumina naturală, ci și o strălucire delicată de lumini magice albe mult deasupra capului și adânc în structură, unde pot distinge mai multe grupuri de scaune de mobilier cu spătarul jos. Tavanele au înălțimea lui Sgaeyl, spațiul împărțit nu numai de coloane groase ca picioarele lui Tairn, cu

picturi murale sculptate complicat în fiecare bloc circular, ci și de o scară largă care trebuie să ducă la următoarea poveste.

Sunt sigur că, dacă ar fi să-mi strig numele suficient de tare, ar fi ecou înapoi aici, dacă nu ar fi mulțimea de oameni îmbrăcați în multe forme diferite de ținută care se apropie de un set de stâlpi gradați în diferite nuanțe de negru. Maroul este cu siguranță culoarea vestimentară dominantă, iar noi suntem *cu siguranță* subiectul de conversație pe măsură ce trecem pe lângă noi.

„Am aterizat acum câteva ore", răspunde Xaden. „Ne-am schimbat direcția de îndată ce Sgaeyl l-a simțit pe Tairn în mișcare."

Nu veți fi mulțumiți de primirea pe care urmează să o primim. Asta a spus Tairn când am aterizat.

„Tu și cu mine vom avea o discuție", îi trimit direcția. *"Ai promis."*

„Am promis să nu spun, nu că ea nu mă simțea."

Semantica dragonului dracului.

„Este... o piscină?" Mira se uită la poteca șinuoasă turcoaz care se curbe în jurul scării și dispare pe terasă.

„Te obișnuiești cu ele", remarcă Xaden, conducându-ne peste un pod plat, de marmură suficient de lat pentru două persoane. „Ai grijă doar dacă ai băut. Fără balustrade."

„Nu vom fi aici suficient de mult ca să bem." Cuvintele lui Brennan încetinesc cu pașii noștri în timp ce un grup de o duzină de oameni coboară scara din fața noastră.

Dar Xaden a fost aici destul de des ca să bea? Să fi căzut în această piscină?

"Începem." Vocea lui Xaden scade. „Încercați să nu dați foc locului."

Doi gardieni în uniformă purpurie se așează la capetele opuse ale balustradei ondulate, iar un bărbat înalt, cu părul negru, îmbrăcat într-o tunică albastru profund, cu brocart auriu, merge înainte, privind peste noi cu fascinație răpită. Uniforma lui este strânsă în jurul taliei, obrajii înroșiți sunt moi și rotunzi.

„Viconte", i se adresează Xaden. „Sunt cadetul Violet Sorrengail și sora ei, locotenentul Mira Sorrengail. Cred că tu și locotenent-colonelul Aisereigh vă cunoașteți deja.

"Noi suntem." Aruncă dinți incredibil de albi în timp ce îmi zâmbește, gravând linii adânci pe frunte și pe marginile ochilor. — Dar despre tine sunt cel mai curios, Violet. Cantitatea tulburătoare de bucurie din privirea lui face aproape imposibil să stea nemișcat în timp ce mă studiază, scoțând cuvintele până când își termină citirea. „Este adevărat că numești fulger din cer?"

"Fac." Îmi păstrez atenția asupra vicontelui, dar simt greutatea anturajului său privind în spatele lui.

"Ce minunat!" Își strânge mâinile în fața pieptului, inelele sclipind cu pietre prețioase grele.

— Să... începe Brennan.

„Este o etichetă slabă să discutăm despre afaceri până la cină. Știi regulile, Riorson, spune Tecarus, privind în direcția lui Xaden. „Cu siguranță nu pot participa așa cum sunt. Ei vor trebui să fie îmbrăcați corespunzător, la fel și dumneavoastră."

Xaden dă din cap o dată.

„Cunoşti regulile?” îl întreb pe Xaden. *„Exact de câte ori ai fost aici?”* Și ce parte din uniformele noastre nu este potrivită pentru cină?

„Nu ţin exact *socoteala.”*

„Nu-ți face griji dacă nu ai adus nimic potrivit pentru ocazie”, îmi spune Tecarus. „Mi-am luat libertatea de a scoate o selecție de îmbrăcăminte din cea mai bună colecție a mea odată ce Riorson mi-a spus că ai venit. Nepoata mea te va vedea îmbrăcată corespunzător, nu-i așa, Cat? strigă el înapoi peste umăr.

Stomacul meu lovește podeaua strălucitoare de marmură.

Trebuie să mă *glumiți* .

— Desigur, unchiule. Catriona coboară din primul rând al anturajului, îmbrăcată într-o rochie mov, cu mâneci lungi, care își arată silueta elegantă la cel mai bun avantaj. Credeam că este frumoasă de la distanță, dar de aproape, trăsăturile ei sunt cu adevărat atât de impecabile încât este complet, cu totul... devastatoare.

Dintr-o dată, înțeleg exact de ce Xaden a fost aici de prea multe ori pentru a ține socoteala.

„Eu Nu mă așteptam să fii aici”, îi spune Xaden lui Cat pe tonul acela rece și tăiat pe care îl folosește când este enervat, în timp ce ne conduc pe alt hol la două etaje mai sus de unde am intrat.

„Unde credeai că voi fi după ce purtătorii întuneric au distrus-o pe Zolya și și-au stabilit reședința la Cliffsbane?” Cat întreabă, oprindu-se în fața uneia dintre cele zece uși din această aripă.

Mira îmi aruncă o privire, ridicând sprâncenele când ne oprim în mijlocul hol, Brennan la doar câțiva metri în urmă.

Mai târziu , iau gura.

Pisica se întinde spre mânerul de aur. „De ce nu o iei pe Aisereigh să se îmbrace la cină în timp ce ăștia doi se spală?” Îi aruncă lui Xaden o privire dornică, iar sprâncenele mele se ridică. Îl privește serios în fața mea? „Ți-am păstrat camera exact așa cum ai lăsat-o, desigur.” Ea deschide ușa, dezvăluind un dormitor mare cu două paturi mari și o canapea din brocart auriu asortată între ele, apoi intră înăuntru, lăsându-ne pe Mira și pe mine să ne urmăm.

Aștepta. Are o *cameră* aici?

Ce altceva nu mi-a spus? Sau *ce nu am întrebat* ar putea fi cea mai bună întrebare.

„De ce nu vii să te îmbraci în camera mea?” întreabă Xaden și nu pare o sugestie.

"Camera dvs? Cred că mi-ar plăcea puțin spațiu.” Căldura fierbe sub piele și respir adânc pentru a menține puterea în cușcă. *Nu* este momentul să-mi pierd controlul, nu că am de la început.

"Violet."

Mă întorc în prag să mă înfrunt pe Xaden și să apuc mânerul ușii, ridicându-mi sprâncenele spre el în timp ce Mira se învârte în jurul meu în cameră.

„Sunt ușa de alături”, mă asigură el, apoi aruncă o privire peste umărul meu. „Suficient de aproape ca să te aud țipând.”

"Bine de stiut." Forțez un zâmbet și ochii lui se îngustează.

„Sigur că nu poți fi îngrijorat că ea este în vreun pericol din partea mea?”

Îmi dau ochii peste cap la incredulitatea din tonul lui Cat.

„Violet poate...” începe Xaden.

— Violet se poate descurca singură, îl întrerup, uimindu-l pe Xaden.

„Nu mi-am dorit niciodată să trebuiască. Nu aici." Își lasă capul în jos și vocea, înghițind conversația la noi doi, mânie și tot. *„Tecarus ar putea dori să te păstreze, dar orice alt zburător din acest palat îți va tăia cu bucurie gâtul – și pe cel al Mira – în numele răzbunării împotriva mamei tale. Anonimul lui Brennan este tot ceea ce îl salvează aici. Nu ai idee în cât de mult pericol te afli, de cât de mult am mers pentru a te ține în siguranță...*

„Încetează să mă ții în siguranță!” Regret imediat că am ridicat vocea cu Cat în cameră și încerc să-mi potolesc furia cu o respirație adâncă. „Niciodată nu ai fi făcut prostiile astea anul trecut. Nu m-ai reținut niciodată, nu m-ai ținut în cușcă în numele *protejării* mele. Tu ai fost cel care mi-a spus să găsesc o altă cale pe Gauntlet, urmărindu-mă luptând cu alți cadeți la Threshing...

„Nu eram îndrăgostit de tine atunci.” Mâna lui prinde ceafa mea, iar degetul mare patinează peste pulsul în gâtul meu. *„În timpul Gauntlet, Threshing... Nu aveam idee ce vei deveni pentru mine.”* Și nu m-a putut ucide datorită lui afacerea pe care a făcut-o cu mama — afacerea în care încă nu are încredere în mine. *„Sunt sigur că nu am stat lângă patul tău de trei zile, știind că viața mea – dacă ar exista chiar și dincolo de a ta – nu ar însemna nimic fără tine în ea.”* Petele aurii din ochii lui captează lumina și nu pot să nu clipesc la ceea ce văd acolo.

„Ești... speriat, nu-i așa?” Apuc marginea ușii pentru a nu ajunge la el.

„De a te pierde? Mai degrabă îngrozit. Și când Sgaeyl mi-a spus că Tairn se îndrepta în această direcție, aproape că mi-am pierdut mințile.”

La dracu. Ce să spun la asta? *„Planul meu de a ridica saloanele a eșuat și ai nevoie de luminare. Nu am de gând să stau ascuns în Aretia doar pentru că ești îngrijorat că mi se va întâmpla ceva. Dacă aș face-o, nu aș fi femeia de care te-ai îndrăgostit.”*

„Prima ta încercare de traducere eșuează, așa că te strecori cu frații tăi pe teritoriul inamic?” Furia lui este palpabilă, potrivindu-se cu a mea în timp ce ridică capul. *„Nu vă înșelați – acesta este teritoriul inamicului.”*

— Amândoi știm că avem nevoie de luminare și nu aș fi fost nevoit să mă strec pe furiș dacă ai fi fost pe departe rezonabil. L-am fi putut avea cu luni în urmă.” Fac un pas înapoi în cameră, lăsându-l pe hol. Cu luni în urmă ar fi prevenit atacurile asupra avanposturilor și atâtea morți.

"Rezonabil?" Vocea lui scade la acel timbru calm-înghețat. „Pentru că ai căutat o altă cale înainte de a te servi la Tecarus? Să lămurim un lucru. Dacă voi vedea *vreodată* o modalitate de a te ține în siguranță? O să-l iau."

La *naiba* o va face. „Știi cu cine suni acum?”

„Te rog, luminează-mă.” Își încrucișează brațele pe piept.

„Dain.” I-am închis ușa în față.

„Tmulțumesc, îi spun lui Zara, servitoarea doamnei care ne-a fost repartizată, în timp ce îmi netezesc liniile taliei, uimită că a reușit să găsească mai multe rochii de mărimea mea într-un prea scurt timp. Chiar și papucii negri ușori de pe picioarele mele se potrivesc. „Ești sigur că așa se îmbracă toată lumea la cină?”

„Cu vicontele? In fiecare noapte."

Cât de... nepractic de frumos.

"Terminat." Zara face semn spre deschidere, iar eu ies din spatele paravanului.

Mira a ales rochia neagră de catifea cu decolteu pătrat și mâneci transparente, tifon, dar știu că buzunarele adânci au fost cele care au vândut-o. Nu mă pot abține să nu rânjesc când o văd băgând două din pumnale în falduri.

— Nu cred că te-am văzut fără uniformă de ani de zile.

„Ei bine, este negru, atât de aproape.” Ea rânjește în timp ce mă mișc să mă uit în oglindă. "Arati foarte bine."

„Rochia este spectaculoasă.” Nu am purtat niciodată așa ceva și se potrivește perfect dispoziției mele. Corsetul, care se prăbușește într-un V adânc până la baza coastelor mele, este făcut din frunze negre țesute, niciodată mai mari decât dimensiunea palmei mele, îngustându-se deasupra umflăturii sânilor mei până la niște liane unice care drapă frunze minuscule peste umeri. și pe părțile laterale ale spatelui meu, lăsându-mi la vedere majoritatea coloanei vertebrale și toată relicva. „Ce fel de material este acesta?” O întreb pe Zara, pipăind cu degetele țesătura neagră pură care îmi cade din talie pe podea într-o multitudine de straturi. Dacă ar fi doar una, rochia ar fi transparentă.

„Este mătasea Deverelli”, spune Zara. „Atât de bine încât este aproape transparent.”

— De pe insulă? Este mai moale decât orice material pe care l-am atins vreodată. — Încă faci comerț cu ei? Navarra nu a făcut-o de secole.

Ea dă din cap. „Am făcut-o până în ultimii ani, dar comercianții cred că este prea periculos să vină aici acum. Oricum, vicontelui îi place să păstreze cele mai rafinate obiecte pentru el.”

— Deci, este adevărat că vicontele colecționează obiecte rare? întreabă Mira, venind să stea în spatele meu.

"El face."

„Dar oamenii?” întreb eu încet.

Ochii ei fulgeră. „Numai dacă sunt de acord să fie colectați.”

„Răpirea nu este treaba lui?” Iau teaca și mi-l întinde Mira pumnalul cu mâner din aliaj, apoi mâna în fanta lungă de la coapsă pentru a-l prinde de picior. Sperăm că o armă este suficientă pentru a trece peste cină. Dacă vicontele nu răpește oameni, atunci de ce a fost atât de speriat lui Xaden să mă aducă aici?

Cineva bate.

"Nu." Zara scutură din cap și se îndreaptă spre uşă. „Nu te va închide, dar îți va face o propunere care te va tenta să fii adunat. Cântăreți, țesători, povestitori – toți rămân în cele din urmă", spune ea în timp ce deschide ușa.

Nu mi-ar putea oferi nimic Tecarus, dar Xaden trebuie să creadă că există.

— Ai fost cu negru? Pisica se uită din prag.

„Sunt călăreț."

"Desigur." Își înclină capul în lateral. „Aș fi ales ceva mai colorat. Xaden deplânge întotdeauna cât de... monoton este totul la Basgiath. Mai e timp să te schimbi dacă vrei." Zâmbetul ei este orice altceva decât amabil.

Si asta e. O detest oficial.

„Xaden nu *deplânge* nimic." O flacără urâtă, insidioasă se aprinde în stomacul meu și este nevoie de fiecare gram de reținere pe care trebuie să-l împiedic să ating un pumnal la capul ei smecher. Sau cel puțin *aproape* de ea. „Și ești capabil să ai o discuție care să nu se învârte în jurul lui?"

"Sigur. Dacă te face mai confortabil, putem discuta despre modul în care mama ta a perpetuat o minciună care a costat mii de vieți pe Poromish, unele dintre ele pe care sora ta este responsabilă pentru a le lua."

Sprâncenele mele se ridică. Chiar a făcut doar...

Mira îmi atrage atenția, confirmând că a *făcut-o* . „Voiam să-ți reamintesc că probabil că e proaste maniere să ne înjunghii gazda, dar știi ce?" Ea ridică din umeri. „La naiba. Nu avem nevoie de un luminator."

Cat clipește spre Mira.

— Nu mai fi un nenorocit, Cat. Syrena păşeşte în prag, îmbrăcată într-o tunică formală bleumarin, care este tivită asimetric pe o linie mai înaltă în față și brodată cu pene aurii. „Îmi pare bine să te văd de pe dragonul tău, Sorrengail. Riorson se ascunde undeva acolo sau chiar te-a lăsat din vedere?

— Mă bucur să te văd, Syrena. Un zâmbet îmi curbe gura la tonul ei tachinator, iar focul din stomacul meu se risipește puțin. — Și devine puțin protector, nu-i așa?

„Nu ar fi dacă ar crede că ești suficient de puternic pentru a sta lângă el", răspunde Cat.

Nu face nimic. Arde mai strălucitor ca niciodată, fierbinte, greață și enervant de puternic.

Syrena aruncă o privire către Cat care aproape mă face să-mi fie milă de ea.

Aproape.

„Syrena, aceasta este sora mea, Mira." schimb subiectul.

Gura Syrenei se strânge în timp ce o studiază pe Mira. „Reputația ta te precede. Am avut prieteni la Strythmore."

Ei bine, la dracu. De la tensionat la... mai tensionat.

„Nu am nicio remuşcare pentru că am câştigat bătălii." Mira își înveleşte următorul pumnal la talie, la vedere. „Și dacă ești Syrena Cordella, atunci reputația ta ajunge și peste graniță."

„Căci în mijlocul sutelor de fluturași care înrădăcinează moartea ta și alegi să porți o rochie?" Syrena arcuiește o sprânceană. „Unde este judecata vicleană despre care am auzit atât de multe?"

„Pot să ucid la fel de ușor într-o rochie ca și pielea. Vreau sa vad?" Doar un prost ar numi expresia Mirei un zâmbet.

Syrena râde, cu umerii tremurând. „Ah, înțeleg de ce micuța Sorrengail este atât de dură dacă ar trebui să crească cu tine. Haide să mergem. Bărbații sunt deja acolo."

Îi arunc Mira o privire odată ce fluturașii sunt întoarse cu spatele, iar ea ridică din umeri fără scuze.

Ne mutăm pe hol și regretăm că ne înjunghiem adânc la alegerea mea de rochii când văd Cat e în lumină. Părul ei este prins într-un stil complicat și poartă o mătase îndrăzneață, roșie, care îi lasă umerii goi și se potrivește cu culoarea pictată pe buze.

Brusc, mă simt puțin spălată.

Îndoiala îmi face pașii instabili. Poate ar fi trebuit să merg cu culoarea. Poate că spunea adevărul și Xaden este sătul de tot negru. Poate că ea îl cunoaște mai bine decât mine.

"Esti bine?" întreabă Mira în timp ce fluturașii ne conduc pe hol, făcându-ne cel mai puțin probabil patruzeci care a pășit vreodată pe continent.

"Da." Îmi rostogolesc umerii, încercând să-mi scutur sentimentul. Ce naiba e in neregula cu mine? Nu mă judec niciodată împotriva altor femei când vine vorba de felul în care arătăm. Cum luptam? Sigur. plimbare? Categoric. Dar nimic niciodată la fel de superficial ca... aspectul.

A fi drăguță nu te salvează la Basgiath.

„Am auzit că ai un frate mai mare", îi spune Mira Syrenei când ajungem la prima scară.

Țin balustrada de marmură într-o strângere de moarte când pornim în jos. Ultimul lucru pe care îl voi face este să mă împiedic și să cad în fața Cat.

„Te gândești la Drake", spune Syrena peste umăr. „Același nume de familie, dar el este vărul nostru și, dacă mă gândesc bine, ești doar genul lui. Îi plac femeile care chiar l-ar putea ucide."

„Păcat că nu merg după zburătoare cu grifoni", răspunde Mira în timp ce dăm colțul spre următorul etaj de scări.

„Da, probabil că ar trage linie la un călăreț de dragon." Syrena râde, dar e de scurtă durată. „Este cu aripile nopții în derivă în nord, de-a lungul graniței Braevick."

Nu știu terminologia lor de unități, dar granița Braevick înseamnă că este în prima linie.

Ajungem pe terasa din mijloc — cea la care am ajuns prima dată în după-amiaza asta — și ei se îndreaptă spre stânga, departe de bazinul șerpuit de apă și pe lângă o linie de paznici.

„Zara nu știa cum să-ți îngrijească părul?" Întreabă Cat cu o privire plină de milă înapoi către mine în timp ce ne apropiem de un set de uși duble păzite. „Cu siguranță, ar fi putut veni cu ceva mai rafinat decât să-l lase jos așa. Credeam că îl purtați mereu în caz de ceartă?

De unde știe ea asta? M-am *săturat.*

„Ar fi păcat să o ucizi acum. Vânez la zece minute distanță și aș rata spectacolul", spune Tairn.

Puterea crește în mine.

„Controlează-l. Acum, cere Tairn, dispărând orice urmă de sarcasm.

Înghițind greu, cu unghiile mușcându-mi în palme, mă lupt cu dorința de a exploda a ei. Ce este la Cat care scoate în evidență iraționalul din mine? „Ce drăguț din partea ta să-ți faci griji pentru mine, dar nu ești cel cu care mă lupt în seara asta", o asigur pe Cat.

„Cu Xaden?” Ochii ei se îngustează, apoi se scurg de falsă simpatie. „Dacă nu știi deja că nu este genul de om care se tulbură sau își pierde controlul, atunci chiar nu ai nicio speranță pentru tine. Salvați-vă energia, pentru că pur și simplu va crede că orice luptă pe care o alegeți *este* copilărească.”

La dracu. Ea are dreptate. Ce fac? Xaden nu se tulbură și cu siguranță nu de *mine* .

Lemnul gemu când se despica, apoi se sparge. Zgomotul pumnalelor zăngănind pe podea. Senzația inimii bătând cu putere, respirația bâlbâind în timp ce beatitudinea se instalează în măduva oaselor mele. „Nu mi-am pierdut niciodată controlul așa.” Sclipirea memoriei mă leagănă până în miez, limpându-mi capul atât de mult încât să respir în jurul geloziei insuportabile pe care o simt față de o femeie pe care nici măcar nu o *cunosc* .

Gardienii dau din cap spre fluturași și se mișcă să deschidă ușile.

„Odihnește-te.” Tonul Syrenei se ascuți la sora ei. „Sunteți cu un an mai mare decât Violet și a trecut mai mult de atât de când ați fost împreună. El este doar un bărbat, dar ea este cea mai bună armă pe care o avem împotriva celor întunecați.”

"Esti in regula?" mă întreabă Mira, privirea ei îngrijorată mi se zboară pe față.

„Nu”, șoptesc eu. „Dar nici eu nu știu ce e în neregulă.”

Ușile se deschid și intrăm în cea mai mare sufragerie pe care am văzut-o vreodată. Ușile de sticlă care aliniază peretele din spate sunt deschise spre terasă, în ciuda norilor amenințători care întunecă cerul. O briză umedă de seară pâlpâie lumânările de-a lungul mesei, în timp ce paznicii închid ușa în urma noastră. Trebuie să fie peste cincizeci de oameni la masa lungă, decorată cu ornamente, care se întinde pe toată lungimea spațiului.

Și fiecare dintre ei s-a întors să se uite la noi patru.

Privirea mea îl găsește pe Xaden în mai puțin de o secundă și nu pentru că s-a așezat în centrul mesei sau pentru că este unul dintre cei doi bărbați îmbrăcați în negru sau chiar pentru că s-a întors de parcă m-ar fi simțit venind - ceea ce probabil că făcut. Îl localizez într-o clipă pentru că el este centrul meu de greutate.

Oricât de supărat sunt că m-a ținut lecții, că a refuzat să mă aducă, că sunt ani de istorie în spatele nostru amândoi despre care nu am discutat, că tunica în care se îndreaptă spre mine nu este croită doar la perfecțiune, ci evident. făcut pentru *el* , asta nu schimbă faptul că el este un naibii de magnet pentru inima mea.

„Rochia aia...” Privirea lui se îndreaptă asupra mea și se încălzește cu o intensitate care îmi face obrajii înroșiți, pulsul îmi curge. *„Te joci murdar, Violență.”*

Dar de ce se îndreaptă spre mine când alegerea evidentă este femeia în roșu la doar câțiva metri distanță?

„Sunt încă al naibii de supărat pe tine.” Îmi ridic bărbia, la fel de furios cu pentru că am ajuns în această poziție, pentru că am simțit orice ar fi toate prostiile astea.

„Sentimentul este reciproc.” Îmi alunecă o mână în păr, apoi suge prin dinți când degetele lui se întâlnesc cu pielea de la baza coloanei mele. *„Dar este posibil să fii furios în timp ce încă îndrăgostit nebunește, sălbatic, incontrolabil de mine.”*

Gura lui se lovește de a mea în aceeași clipă în care lumea se întunecă în jurul nostru, blocând totul – pe toată lumea – în afară de Xaden. Am putea la fel de bine să fim singurii oameni din

întreaga provincie. Corpul meu *se aprinde* . Doamne, chimia dintre noi este singurul lucru mai puternic decât mânia. Există doar apăsarea buzelor lui care le despart pe ale mele, susținerea rapidă și temeinică a limbii lui, zvâcnirea nevoii instantanee care mă face să prind materialul tunicii lui în timp ce mă sărută fără suflare.

Tocmai așa, cea mai fierbinte dintre gelozia mea, nesiguranța enervantă care m-a făcut să mă ghicesc a dispărut. E ca și cum zidul de umbră l-a aruncat în sus...

"Ce-ai făcut?" Rup sărutul, respir adânc, iar el își sprijină fruntea de a mea, ținându-ne în întuneric total.

— Ce ar fi trebuit să fac în clipa în care te-am văzut în după-amiaza asta. Mâna lui se strânge în părul meu, trăgând ușor. *„Și probabil că a șocat-o pe Cat suficient de mult încât să o facă să înceteze să-ți mai draci cu capul."*

"Ce vrei să spui?"

„Are darul de a spori emoțiile oamenilor din jurul ei și este excepțional de puternică. Dacă nu m-ai fi blocat toată seara, ți-aș fi spus mai devreme.

Maxilarul îmi atârnă pentru o bătaie a inimii înainte să-l închid. În primul rând, știind că am reușit de fapt să-l blochez și, în al doilea rând, nu e de mirare că nu mă pot stăpâni. A purtat un război în care nici măcar nu mi-am dat seama că suntem. Stai. Mi-ar fi spus *mai devreme* ? A avut *săptămâni* să-mi spună.

„Tu câștigi", șoptește Xaden. Umbrele cad la fel de repede cum au apărut, în timp ce el își ridică capul, închidendu-și ochii cu ai mei.

„Nici nu am *început* să mă lupt cu tine." Îmi las mâinile din pieptul lui și arunc noul val de putere care se ridică în mine în scuturile mele. Cum naiba a trecut de ei în primul rând? Dacă l-au blocat pe Xaden, cu siguranță sunt suficient de puternici pentru ea.

"Amenda. Ne putem lupta cât vrei mai târziu în seara asta. Doar să știi că ai câștigat deja. Am auzit ce spuneai." Strânsoarea lui se înmoaie în părul meu și își alunecă mâna la ceafă. „Îmi pare rău că nu te-am ascultat. Îmi pare rău că am reacționat exagerat de când te-am scos din camera aia de interogatori – la naiba, de la Resson. Când Sgaeyl mi-a spus că te torturau și nu am putut ajunge la tine..." Ochii i se închid pentru o secundă, iar când se deschid, frica pe care am observat-o mai devreme este în centrul atenției. „Nu pot să respir când ești în pericol, dar asta nu e vina ta. Ar fi trebuit să te aduc aici când mi-ai cerut.

Buzele mi se despart și clipesc, sigur că l-am auzit greșit.

"Acum e rândul tău. Poți să recunoști că ar fi trebuit să aștepți să te aduc, ca să ne fi putut formula un plan?" Degetele lui trec delicios pe spatele meu gol.

"Nu." Tremur la atingere. „Îmi pare rău că nu ți-am spus, dar nu îmi pare rău că am venit. Avem nevoie de lumina aceea *acum* ."

Un colț al gurii i se ridică. „Imaginat."

„Dacă voi doi nu v-ar deranja să vă alăturați nouă? Sunteți esențial pentru discuția din această seară", afirmă vicontele peste camera liniștită, cu un ton ușor deranjat.

Oh. Fiecare persoană este afară din locurile lor, așteaptă să ne aștepte lângă ușile de sticlă deschise.

„Fii pregătit pentru orice”, spune Xaden înainte de a se întoarce spre Tecarus. „Nu îmi cer scuze.” Își împletește degetele cu ale mele, iar noi mergem în jurul mesei spre mulțimea unde așteaptă Tecarus. „Menținerea controlului este aproape imposibilă în jurul lui Violet.”

Mi se încălzește fața. Ce naiba? A auzit-o acolo? Asta e imposibil.

Cat se înțepenește lângă unchiul ei, cu fața căzând ca și cum a lui Xaden tocmai ar fi dat o lovitură ucigașă într-o luptă în care nu îmi dădusem seama că *sunt* .

„Deci am auzit.” Tecarus face semn să-l urmeze afară, iar noi facem, pășind pe o terasă de marmură, Mira și Brennan trecând aproape în spatele nostru. „Cuvântul a călătorit repede când ai distrus acel mic colegiu de război al tău pentru ea.” Tecarus îmi înclină paharul de vin ca și cum m-ar saluta. „Împărțiți-vă cadranul chiar în mijloc. Bravo. Am încercat să distrug acel loc de *ani de zile* și ai făcut-o în ce? Șase zile?"

Vinovația se instalează pe pieptul meu cu greutatea unui dragon.

"Cinci." Mâna lui Xaden se strânge pe a mea în timp ce traversăm curtea, ajungând în vârful unei scări late — nu. Nu o scară: scaune. Întreaga latură de nord a dealului în pantă a fost sculptată în rânduri, formând o arenă în aer liber de formă ovală, cu adâncimea înălțimii lui Tairn și de două ori lungimea lui.

"Cinci zile." Tecarus scutură din cap neîncrezător, apoi se întoarce spre mine. "Minunat. Acum, presupun că ați dori să discutați despre achiziționarea luminii pe care o am în posesia mea?

— Și presupun că ne-ai adus aici să mă vezi mânuindu-mă înainte să te deschizi discuțiilor? Întreb în timp ce vântul gros, cu miros de ploaie îmi aruncă părul pe spate. Suntem la câteva minute, dacă nu mai puțin, de la o ploaie.

„Este prudent să văd de ce ești capabil înainte de a intra în negocieri pentru un articol atât de valoros.” Se îndreaptă spre arena iluminată cu lumina magului.

"Pare corect." Mâna mea alunecă de pe cea a lui Xaden și îmi întind puterea.

„Oh, nu de aici sus.” Tecarus scutură din cap în timp ce alții ni se alătură, căptușind marginea curții, băuturile în mână. „Jos pe teren. Până la urmă, este o performanță, nu-i așa? Ar fi păcat să irosesc arena de jocuri, deoarece mi-a luat ani de zile să o construiesc. Este destul de special. Toată piatra a fost extrasă din Braevick, de la est de râul Dunness. Uite, ei îți scot ținta.”

Ţintă? Oh, *la dracu.*

Un patruzeci de paznici în uniformă împinge un cufăr metalic de mărimea unui dulap în mijlocul unui câmp înierbat de la baza arenei. Nici măcar nu pot să lovesc trioul de bolovani spre care m-a îndreptat Felix și ar trebui să lovesc pieptul acela? Acest lucru se va termina chiar înainte de a începe discuțiile.

— S-ar putea să recunoști cufărul Rybestad, Xaden. Este chiar cel pe care mi l-a adus tatăl tău când eram în negocieri pentru ceea ce unii ar putea considera o comoară mai mare.

— Cufărul acela i-a aparţinut tatălui tău?

„A fost unul dintre cele mai valoroase obiecte pe care le deținea.” Xaden se încordează. „O voi duce în jos.”

„Nu”, spune Tecarus, cu vocea lipsită de emoție.

Amândoi capetele noastre se întorc în direcția lui.

„De unde aș știu de ce este capabilă fără tine?” Ochii lui Tecarus se îngustează la Xaden. „Oferta mea este simplă. Atâta timp cât nu pui piciorul în arenă, Riorson, și ea nu părăsește terenul până nu lovește ținta, vom deschide discuții pentru lumina ta. Luați afacerea sau lăsați-o.”

„Vom pleca...” începe Xaden, cu vocea tăiată.

"Afacere." Ridic privirea la Xaden. „Nu trebuie să mă protejezi de propriul meu sigiliu. Dacă vrea să arunc în aer pieptul tatălui tău, voi arunca în aer pieptul tatălui tău.”

Privirea i se îngustă pentru o secundă, apoi oftă. „Punct făcut.”

Îmi adun straturile fustelor în mâini și încep să cobor treptele. Nervii îmi strâng coastele, dar le scutur. Dacă mânuiesc suficiente lovituri, cu siguranță *unul* dintre ele va lovi.

Nu asta ne-a făcut să trecem prin Resson înainte de sosirea Andarnei?

„Vin”, anunță Mira din spatele meu. „Nu e ca și cum aș avea nimic de-a face cu sigilul ei”, îi țipă ea înapoi către Tecarus în timp ce mă ajunge din urmă.

Vicontele nu se ceartă.

„Și al meu nu este eficient atât de departe de saloane”, termină ea în șoaptă. „Am încercat mai devreme și nu s-a întâmplat nimic.”

"Nu vă faceți griji. Nu avem nevoie să ne protejăm. Doar evită pieptul dacă explodează, răspund eu, oferindu-i un zâmbet strâns. *„Pentru ce comoară mai mare negocia tatăl tău?”* Îl întreb pe Xaden odată ce ajungem pe la jumătatea pietrei de culoarea nisipului. Nici nu-mi pot imagina cât de mult ar fi durat să scot destulă piatră pentru a construi asta, darămite să o aduc înapoi de la marginea Braevick.

„O alianță pe care tatăl meu a făcut-o pe care am negat-o oficial anul trecut. Cufărul este neprețuit. Dacă vrea să-l distrugi cu un fulger, atunci aceasta este mai mult o declarație despre mine și mai puțin despre tine.”

„De ce nu sunt surprins?” Mâinile îmi zdrobesc mătasea delicată a rochiei mele în timp ce pun împreună piesele unui puzzle răutăcios. *„Ar avea acea alianță vreo legătură cu Cat?”*

Ezitarea pe care o simt de-a lungul legăturii noastre răspunde înaintea lui.

"Da."

„Acele informații ar fi fost valoroase înainte de a ajunge.” Ca să spun cel puțin. Nu e de mirare că mă disprețuiește. Nu sunt suficient de egocentric încât să cred că eu sunt motivul pentru care a anulat orice alianță pe care o aveau, dar cu siguranță sunt o barieră în calea reluării ei acum. Unchiul ei vrea să arunc în aer simbolul a ceea ce ar fi convenit.

„Încă luptă. Am înțeles."

Mira și cu mine ajungem în iarbă când cad primele picături de ploaie.

„Ar fi trebuit să purtam piele”, mormăie ea, ținând pasul cu mine.

„Nu pot ținti”, îi spun încet, făcând o pauză la douăzeci de metri de piept, suficient de aproape pentru a vedea rune sculptate în ușile groase. „Carr s-a concentrat pe cantitate decât pe calitate, iar eu și Felix tocmai am început lecțiile, așa că ar putea dura ceva timp.”

Doi dintre paznici se deplasează în partea din față a cufărului, care este mai înalt și mai gros decât amândoi. Mulțumesc Amari, este uriaș. O țintă mai mare va fi mai ușor de lovit. Un gardian scoate din buzunar un obiect mic pe care nu prea pot să-l deslușesc de aici.

„Nu cred că sunt interesați de cât timp va dura.” Mira dă din cap spre vârful arenei. Zeci de zburătoare de grifon care mânuiau arcul au înconjurat rândul de sus de scaune, toate cu săgeți îndreptate în direcția noastră. „Probabil sunt îngrijorați că îl vei lovi pe Tecarus în loc de țintă.”

"Dreapta. Nici o presiune." Ridicându-mi mâinile, mă întind după puterea lui Tairn. E amuzant cum căldura în mod normal brutală a ei este un confort după atâtea zile sub tortura lui Varrish fără ea. „S-ar putea să doriți să vă mișcați”, le strig gardienilor, în timp ce cel îndesat din față își ține pumnul în partea din față a pieptului, de parcă crede că are o șansă să o oprească dacă cutia uriașă de fier se mișcă și se răstoarnă peste el. …sau ca și cum ar avea o cheie.

Un fior de teamă îmi pătește pe șira spinării.

„Oceanul Arctil de la sud este cunoscut pentru apele calme și calde și pentru ceea ce odată au fost rute comerciale profitabile”, recit, calmându-mi inima plină de viteză.

„Încă faci asta?” Mira ridică sprâncenele spre mine.

„Numai când sunt...”

Ușile duble ale cufărului s-au deschis, trimițându-i pe ambii paznici să se întindă pe pământ cu o forță uluitoare, în timp ce un bărbat zvâcnește înainte și cade lângă el. mâinile și genunchii pe iarbă. Tunica și pantalonii lui maro sunt zdrențuite, ca și cum ar fi fost ținut prizonier de *săptămâni* .

„Ce naiba?” mormăie Mira.

Capul lui se ridică să se uite la noi, iar inima mea se apucă de o groază pură și neclintită.

Vene roșii dilatate se ramifică din ochii injectați de sânge.

"Violet!" urlă Xaden.

Venin.

Deși sigilul ei extraordinar îi permite să extindă saloanele în jurul ei și al dragonului ei, cadetului Sorrengail îi lipsește capacitatea constantă de a-și produce propriile saloane fără suferință emoțională extremă. Îmi pare rău să raportez că mă îndoiesc că această abilitate se va dezvolta în timp.

Aveam astfel de speranțe pentru ea.

—MEMORANDUM DE LA PROFESOR CARR LA SORRENGAIL GENERAL

CAPITOLUL PATRICE ŞI DOI

„Eu asta…” șoptește Mira, ținând deja pumnalele în palmă, în timp ce purtătorul întunecat își înfige mâinile în iarba verde moale de pe podeaua arenei, râzând maniac. A respira. trebuie să respir. Dar nu e aer.

Veşminte violet care se umflau. Soleil încărcând înainte, Fuil alergând în spatele ei. Răspândirea morții și a decăderii ajungând la amândoi. Caderea. Corpurile lor devenind nimic mai mult decât coji, secătuite de putere și viață.

„Unul de argint!” vuietul lui Tairn îmi despica capul, smulgându-mă din trecut înainte să mă înghită întreg. Ploaia stropește pământul din jurul nostru, căzând în picături grele, dar sporadice. Acesta nu este Resson, el este Cordyn și trebuie să o protejez pe Mira.

"Mișcare!" Url la gardieni, dintre care doi fug, în timp ce altul se zbate înapoi, lăsându-l pe ultimul să se uite în stare de șoc înghețat. — Pleacă de aici, îi ordon Mira, căldura sfârâitoare umplându-mi venele în timp ce deschid porțile puterii lui Tairn.

„Nu te las cu chestia aia!” Ea strânge pumnalul.

"Nu!" strig, dar e prea târziu — pumnalul aterizează în umărul veninului. Şuieră, smulgând arma liberă şi apucându-l pe gardianul pietrificat în aceeaşi respiraţie.

„Genial, iar acum are un cuțit!” Îmi ridic mâinile și eliberez energia care arde prin membrele mele.

Fulgerul trosnește, atât de alb încât devine aproape albastru și îmi ridic mâna pentru a mă proteja ochii mei când lovește cufărul de fier ca și cum ar fi atras de el. Scântei scapă în arena, unul care îmi scânteie dosul mâinii înainte să o pot îndepărta.

„Tairn, am nevoie de tine!”

"Pe drum."

Panica amenință că mă apucă și pierd secunde prețioase privind peste umăr la locul în care Xaden se aruncă deja spre trepte. *„Stai pe loc și păstrează-ți emoțiile pentru tine. Avem nevoie de lumina aceea.”*

"Violenţă-"

"Pot sa fac asta." Dacă nu pot să mă înfrunt cu un venit slăbit, atunci ce șansă are Continentul?

Vântul se mișcă, suflându-mi părul în față, iar eu mă răsuc să văd mâinile veninului înfășurându-se în jurul gâtului paznicului, dar nu trebuie să privesc pentru a știu exact ce urmează să se întâmple.

„Numai pumnalele cu mâner din aliaj îl pot ucide”, îi spun Mira, smulgându-mi pumnalul din teacă și tăind o fâșie de material din tivul meu. Dacă nu pot ținti, asta se reduce la corp la corp.

Țipetele gardianului m-au tăiat direct.

— La dracu... El chiar e... Care este planul, Vi? întreabă Mira, strângând celălalt cuțit al ei.

„Omoară-l înainte să ne omoare pe noi și orice ai face, nu-l lăsa să pună mâna pe tine.” Îmi prind părul într-o coadă joasă și înfășuresc materialul de la rochie în jurul ei pentru a o fixa rapid. Sunt mort dacă nu văd.

Veninul ține garda ca pe un scut, împiedicându-mă de la orice posibilă aruncare cu cuțitul. Țipetele se opresc în timp ce bărbatul se usucă încet în fața ochilor mei. Cel puțin doi dintre ceilalți trei sunt deja în afara terenului.

Lăsând puterea lui Tairn să mă consume, mă mânuiesc din nou și din nou, pârjoind iarba din jurul vinului fără să-l lovesc. Paznicul cade la pământ, părți din el desprinzându-se în timp ce ploaia scapă din ce în ce mai tare și mai repede.

"La naiba!"

„Tu ești”, spune purtătorul întunecat peste zgomotul crescând al furtunii. „Cel care poruncește cerului”. Ochii i se fac mari de o emoție ciudată. „Oh, cât de răsplătit voi fi când mă voi întoarce cu *tine* .”

„Și aici mă gândeam că sunt singurul Sorrengail cu o reputație dincolo de graniță.” Mira ia o poziție de luptă, păstrând doar câțiva centimetri între noi.

— De înțeleptul tău? îl întreb, urmărindu-i mișcările în timp ce ploaia cade în cearșaf. La naiba, nu pot să-mi arunc pumnalul. Dacă ratez, sunt fără apărare și nu sunt doar eu pe acest teren. *„Am nevoie de pumnale.”*

„Care Înțelept? Îți promit că îți vei dori...” începe el, ridicând brațele.

„Pentru moarte?” intrerup. „Am auzit-o deja. L-am ucis și pe acel mesager.” Dar nu eram într-o rochie de bal greoaie. Chestia asta e o nenorocită de răspundere.

„În spatele tău”, spune Xaden.

Mă uit înapoi și văd două pumnale cu mâner din aliaj înfipte în pământ la cinci metri distanță. „Mira!”

Ea îmi urmărește linia vizuală și se mișcă deja când îmi răsfrâng pumnalul în vârf și îmi arunc încheietura mâinii, aruncând spre gâtul purtătorului întunecat.

Pumnalul se scufundă în partea lui.

La naiba, nu am ținut cont de presiunea descendentă a ploii batrane.

Veninul strigă de durere, smulgând pumnalul în timp ce Mira îmi dă unul dintre cei doi Xaden pe care i-a aruncat în cale. Degetele mele strâng mânerul alunecos de apă și mă pregătesc pentru ce e mai rău când veninul își ridică mâinile.

Dar nu sunt pumnalele pe care le aruncă.

Cufărul de la Rybstad se năpustește spre noi, venind atât de repede încât abia am timp s-o trântesc pe Mira la pământ înainte să treacă, suficient de aproape încât aud că despica aerul.

Urmează imediat un pumnal, apoi altul, care îmi lipsește, dar prinde partea stângă a rochiei de pământ. Îmi folosesc impulsul pentru a continua să mă rostogolesc, mătasea diafană rupându-se în timp ce sunt tras în picioare de Brennan – care a decis să ni se alăture, cred.

Zei, nu. Nu le pot pierde pe amândouă în asta.

„Trebuie să-l înconjurăm", spune Brennan, apucând pumnalul cu mâner din aliaj de pe iarba udă. Apa se adună rapid, înmuiându-mi picioarele, părul și ce a mai rămas din rochie.

„Și cum ai vrea să faci asta dacă nu-l putem vedea prin rahatul asta?" întreabă Mira.

„Am terminat câteva minute!" Burduf Tairn.

toți suntem morți în cele din urmă dacă nu-mi asigur nenorocitul de luminare.

„Trebuie să-l ținem pe teren, orice ar fi. Unul dintre ei este capabil să dreneze pe toți cei din palat", le spun fraților mei. Spate în spate, cercetăm câmpul și îmi prinde respirația când purtatorul întunecat iese la vedere, căzând într-un genunchi la vreo douăzeci de metri distanță.

Nu. Timpul încetinește până la bătăi lente ale inimii în timp ce îl văd întinzându-se spre pământ.

Nu e timp să alergi. Nu vom reuși.

Cel mai rău coșmar al meu este *la câteva secunde* să devină realitate.

Misiunea noastră va ucide fratele și sora mea.

"Îmi pare atât de rău." Abia e o șoaptă.

Pumnul lui lovește pământul și, prin furtună, mă uit cu groază fără suflare cum ochii lui ard în roșu de foc, iarba din jurul lui zbârnind în lame maro.

„Mira!" strigă Brennan. "Scut!"

„Eu... nu pot atât de departe de secții!" Gura ei scade pe măsură ce moartea se îndreaptă spre noi, pământul unduind în timp ce își preda magia.

„Scut sau suntem morți!" Brennan ne apucă pe amândoi și ne strânge strâns.

Mă bag, sperând să fac trio-ul nostru cât mai mic posibil, în timp ce Mira își ridică brațele peste noi. Corpul ei tremură, iar eu și Brennan ne înfășurăm spatele cu brațele pentru a o menține stabilă. Ea țipă de parcă ar fi fost sfâșiată.

Ea va arde.

Umbrele curg spre noi, dar nu vor ajunge.

"Te iubesc." Îmi împing gândul lui Xaden și aștept ca puterea mea să se scurgă, aștept ca moartea mea să facă veninul de neoprit.

Dar nu vine.

"Vei trăi!" ordonă Xaden, de parcă ar fi atât de simplu.

Mira se prăbușește, iar Brennan preia greul greutății ei în timp ce scanez împrejurimile noastre.

Întregul câmp este mort, cu excepția cercului mic pe care îl ocupăm. Ea ne-a salvat. Dar doar câmpul este secat. Spectatorii sunt cu toții în viață și cu mult deasupra treptelor din ceea ce văd prin ploaie. *Toată piatra a fost extrasă din Braevick, de la est de râul Dunness.* Nu asta a spus Tecarus?

Îmi șterg apa de pe ochi și stau în fața celui care o poartă întunecată.

Își dă umerii mulțumit, un zâmbet fericit distorsionându-i trăsăturile în timp ce își aruncă capul pe spate.

„Dacă nu poți să-l lovești cu fulgerul, atunci va trebui să ne apropiem suficient pentru a ne angaja. Nu ne poate lua pe amândoi”, spune Brennan, ridicând în brațe o Mira inconștientă.

"Cât de departe ești?" îl întreb pe Tairn. Ploaia nu lovește rămășițele de iarbă la fel de mult, ci stropește în apa care încă nu se scurge.

"Mai putin de un minut."

„Nu trebuie să-l lovesc”, șoptesc eu când vine ideea, scanând câmpul inundat. „Du-o pe Mira la trepte. Acolo vei fi în siguranță.”

Brennan se uită la mine de parcă aș sugera că lumea noastră este plată. „Până data viitoare când se scurge...”

„Am nevoie să ai încredere în mine. Du-o pe sora noastră la trepte.” Îmi ridic privirea spre fratele meu și mă înmoaie în puterea lui Tairn, dându-i frâu liber, lăsându-l să-mi umple fiecare centimetru al corpului.

„Violet...” Există atât de multă dragoste, îngrijorare și frică în privirea lui, încât nu pot să nu forțesc un zâmbet.

"Știu ce fac. Acum, fugi.” Iau lama cu mâner din aliaj de la Brennan și mă întorc de la amândoi.

„Ce dracu faci, Violență?” cere Xaden.

„Shh. Mă concentrez.” Îmi trântesc scuturile în sus, blocându-l în timp ce veninul pivotează.

Nemernicul zâmbește mai larg când mă vede.

„Veți fi un premiu”, strigă el peste ploaie, mergând cu pași mari spre mine de parcă am avea tot timpul din lume. „Și să mă gândesc, vei aduce un dragon cu tine! Nu te poți despărți pentru mult timp, nu-i așa?”

Prind un pumnal cu mâner din aliaj în fiecare mână și aștept.

Dacă îmi pierd cumpătul, sunt mort.

Îl acuză și pierzi? Sunt mort.

Să aștepți prea mult și să-l las să pună mâna pe mine? Da, mort.

Femela pe care am ucis-o pe spatele lui Tairn mi-a urmărit stilul de luptă și s-a adaptat instantaneu, ceea ce înseamnă că trebuie să aștept până în ultima secundă posibilă pentru a-mi arăta mâna.

Ploaia sfaraie cand imi loveste pielea incalzita. Dacă voi ajunge la mult mai mult, voi pierde abilitatea de a-l controla și voi arde, așa că trec pe acea margine în timp ce aud un alt sunet care învinge ploaia.

Aripi.

„Nu trebuie să subliniez importanța timpului, nu?” întreabă Tairn.

„Momentul meu va fi perfect.” Bătăile inimii mele se stabilesc cu fiecare pas pe care îl face veninul, sigur de cursul meu. Nu este loc de eroare. Mă uit în dreapta suficient de mult ca să văd că Mira și Brennan au ieșit de pe teren.

„Nu mă aștept la nimic mai puțin.”

Purtătorul întunecat este la doar câțiva pași depărtare, privirea lui zbârnind asupra mea, fără îndoială căutându-mi slăbiciunile, când simt rafala de vânt din aripile lui Tairn în spatele meu.

Acum. Arunc pumnalele în venin simultan, de data aceasta calculând pentru forța ploii. În clipa în care îi văd tăindu-i cizmele, ținându-i picioarele de pământ, îmi întind brațele în lateral, eliberându-mi toată puterea într-un torent arzător de fulgere.

Îmi înțepenesc brațele și blochez fiecare mușchi.

Ghearele lui Tairn se înfășoară peste umerii mei și strâng strâns exact în momentul în care fulgerul lovește în spatele veninului înfuriat, luminând cerul într-o fulgerare strălucitoare – și încărcând apa care acoperă arena și picioarele veninului cu energie letală.

Purtătorul întunecat țipă de agonie, apoi cade mort, stropindu-se pe câmp în timp ce zburăm deasupra capului.

Am facut. Fii binecuvântat, *am făcut-o.*

„L-ai tăiat aproape.”

Îmi dau ochii peste cap și respir adânc în ciuda ploii care îmi curge pe față când Tairn Banks pleacă, ducându-ne de-a lungul curbei arenei, înapoi la palat.

Sgaeyl, Teine și Marbh și-au ocupat cu toții bibani defensivi pe terasă mai sus, poziționându-se pentru a incinera mulțimea.

„Voi devora pe oricine face o mișcare împotriva ta. Răbdarea mea s-a terminat.” Aripile lui Tairn bat mai încet pe măsură ce ne apropiem de terasă.

„Voi fi sigur că îi voi avertiza.” Tairn așteaptă până când îmi găsesc echilibrul pe picioarele mele îmbibate și în papuci, apoi se îndreaptă prin mulțime în strigătele zburatorilor și ale aristocraților deopotrivă, spargând marmura sub gheare până ajunge în iarbă și pivotează, balansându-și coada ca arma cu ea. este și completând apărarea în patru colțuri pe care dragonii au structurat-o.

Brennan cade în pas cu mine, Mira sprijinită sub brațul lui, dar mergând singură lângă el.

"Esti bine?" întreb pe sub răsuflare când trecem pe lângă nobili cu *umbrele.* Asta a fost divertisment pentru ei.

„Nu suntem cei pentru care ar trebui să fii îngrijorat”, mormăie Brennan în ultima linie de aristocrați – inclusiv Cat și Syrena –, dezvăluind o situație mult mai periculoasă decât cea în care tocmai mă aflam.

Mâna ridicată a lui Xaden este ridicată la piept, strânsă într-un pumn parțial, iar mânia îi înfioră ochii în timp ce se uită la viconte, ale cărui picioare lovesc pământul.

Tecarus lacrimă ineficient la umbrele care îi sugrumă gâtul și, din cauza sunetului confuz al respirației sale, se asfixie încet.

„Xaden, te rog nu!” Pisica plânge.

Prinderea lui Xaden se strânge doar pe măsură ce ploaia se risipește într-o burniță.

Tecarus gâlgâiește, iar zburatorii își scot armele, dar un mârâit al lui Sgaeyl este suficient pentru a-i împiedica să avanseze spre Xaden.

Cobor porțiunea scuturilor mele care îi permite lui Xaden să intre, apoi trimit fiecare gram din dragostea mea în legătură. *"Sunt bine."*

Își smulge privirea de la Tecarus, furia abia învăluită în ochi făcându-l aproape de nerecunoscut.

„Slăbește-ți strânsoarea pe gâtul lui”, spun eu calm. „Nu poate răspunde la întrebări dacă este mort.”

Două linii apar între sprâncenele întunecate ale lui Xaden, iar strânsoarea lui se uşurează. Trecand de langa el, ma asigur ca umarul meu il peria bratul, ca ma simte atat fizic cat si psihic. „Ești norocos că nu ești mort”, spun eu la fața pete a lui Tecarus. „Dacă l-ai pune pe Xaden într-un asemenea pericol, nu sunt sigur că aș fi fost la fel de milos.”

„Tu numești asta milă?” întreabă Tecarus prin răsuflări icnătoare, încă batând cu piciorul spre pământ.

— Da, spune Xaden încet.

„Ai scos pietrele de la est de râul Dunness, țara care se învecinează cu Barrens. Fusese deja epuizat de magia sa.”

"Da!" strigă Tecarus.

Xaden înjură pe sub răsuflare.

„Ai construit o groapă pentru ei, ceea ce înseamnă că ai capturat mai mult decât pe aceea.” Din piele îmi ies pufături de abur, dar cel puțin nu simt că ard de viu.

„Vă spun tot ce știm”, ne asigură Tecarus. „Doar dezamăgiți-mă.”

— Și ar trebui să avem încredere în tine? întreabă Brennan din partea cealaltă a mea.

„Am reușit să-l împiedicăm pe acela să se hrănească zile întregi...”

„Pentru că runele de pe cufărul Rybstad țin obiecte plasate înăuntru suspendate în aer”, îl întrerupe Xaden. „Nu a putut ajunge la pământ să-l scurgă până nu ai deschis cufărul. Nu am nevoie să-mi spui lucruri pe care le știu deja.” Își lasă mâna jos, iar umbrele se evaporă.

Tecarus se trântește în curtea de marmură, apucându-se de gât.

Xaden se ghemuiește. „Dacă vrei vreodată să ai cuvinte despre motivul pentru care am rupt acea alianță, atunci vino după *mine* . Violet este dincolo de atingerea ta. Dacă te uiți în direcția ei cu orice altceva decât cu cea mai mare bunătate și respect, te omor fără să stai pe gânduri și o voi lăsa pe Syrena să-i ia locul ca moștenitor. Mă înțelegi?" Vocea lui are acea moliciune de gheață care îmi trimite fiori pe șira spinării.

Tecarus dă din cap.

"Scuza."

"Sunt bine." El duce asta prea departe. Acest om este al doilea după tronul Poromish.

„Nu accepta *pedepse concepute pentru mine.”*

„Ai cele mai sincere scuze ale mele, Violet Sorrengail”, croncăie Tecarus printre corzile vocale abuzate. — Acum unde ne lasă asta, Riorson?

Xaden se ridică. „Acum negociem.”

O oră mai târziu, suntem hrăniți și transformați în piele uscată de zbor, noi patru stând peste masa degajată din sufragerie de Tecarus, Cat, Syrena, o jumătate de duzină de aristocrați și un general imediat în stânga lui Tecarus.

Fiecare persoană din cameră este neînarmată, cu excepția lui Xaden și a mea, dar semnele noastre fac ca să nu fim niciodată fără apărare.

„Pot să-mi prezint mai întâi oferta?" întreabă Tecarus, trăgându-și gulerul departe de urmele roșii de pe gât.

„Poți", răspunde Brennan.

Mâna lui Xaden alunecă peste coapsa mea stângă și rămâne acolo. A avut o mână pe mine de când a părăsit terasă. Este uimitor că am reușit să intru în pielea mea de zbor, dar înțeleg. Dacă l-aș fi privit cu fața în jos, probabil că l-aș fi uitat fii în poala lui chiar acum.

„Puterea ta este... uluitoare." Tecarus scutură încet din cap spre mine, parcă uimit. „Și încă ești neantrenat. Gândește-te doar la ce vei fi peste câțiva ani, sau chiar la unul."

Mâna lui Xaden se întinde larg, iar eu îmi împletesc degetele peste ale lui.

„Nu sună ca o ofertă." Îmi păstrez vocea cât se poate de nivelată, încercând ca naiba să ignor că acest om aproape că m-a ucis nu numai pe mine, ci și pe Brennan și Mira.

Mânia se ridică la mânie fierbinte rapid – prea repede.

Mă uit la Cat. „Stai departe de capul meu sau voi începe să mă mânuiesc *înăuntru* ."

Ea se lasă pe spate în scaun, dar acea îngustare a ochilor ei nu este o înfrângere. Oh, nu, mă consideră un adversar demn.

Joc început.

„Știi de ce sunt un colecționar atât de de succes?" întreabă vicontele, vibrând practic de emoție. „Am un dar de a ști ce își doresc oamenii, ce îi motivează să renunțe la comorile lor." Doamne, el este opusul lui Varrish. Sigilele noastre chiar nu sunt *atât de* diferite de munca mentală. „Cred că tu și cu mine am putea ajunge la o înțelegere dacă te gândești că ți-aș putea îndeplini cele mai nebunești vise."

Xaden mă mângâie absent pe coapsă, dar mă ajută să mă mențin pe pământ. „Și care crezi că sunt cele mai sălbatice vise ale mele?" Întreb.

"Pace." Tecarus dă din cap, mișcările lui devenind mai neregulate cu cât devine mai entuziasmat. „Nu pentru tine, desigur. Nu asta te motivează. Pace pentru oamenii pe care îi iubești."

Degetele lui Xaden încă.

„Pace pentru *el* ", termină Tecarus.

Următoarea respirație este tremurătoare. "Ascult."

Își prezintă oferta și trebuie să recunosc, pentru o secundă, este tentant. Petrecând câțiva ani ca câine personal de pază, monitorizându-i pe wyvern fără călăreți care au început să zboare în mod obișnuit în modele care arată suspect de control, în schimbul că-mi trăiesc restul zilelor cu Xaden, dragonii noștri și cei dragi. insula dedicată păcii sună perfect. Este, de asemenea, calea de ieșire a lașului și complet imposibil de fezabil. Insulele nu acceptă Navarieni nici măcar ca vizitatori.

„Să fugi de Continent pe orice pământ pe care l-ai asigurat de la Deverelli nu îi va ajuta pe oamenii care îmi plac sau pe cei pe care nici măcar nu-i cunosc. Doar că – a fugit.”

Maxilarul lui Tecarus se îndoaie și am impresia că nu este obișnuit să i se spună nu.

— Chiar dacă îi dau lumina lui Tyrrendor? Îi aruncă o privire lui Brennan. „S-a răspândit rapid cuvântul că Navarre i-a lăsat pe cadeții să plece fără nici o picătură sânge vărsat. Deși mă întreb de ce, nu-i așa?

Da. În fiecare zi.

„Dragonii nu-ți datorează nicio explicație.” Brennan ridică din umeri. „Și sora mea tocmai *a câștigat* lumina. Sau te întorci la afacerea ta?”

„Nu mi-aș încălca niciodată cuvântul.” Tecarus aruncă o privire în direcția lui Xaden și se aplecă în față pe antebrațele puternic brodate ale tunicii sale. „Tot ce știm despre purtătorii întunecați.” Dă din cap spre generalul cu sprâncene argintie, care îi dă lui Brennan o carte legată de piele pe masă. Degetele îmi mâncărime imediat să deschid capacul. „Dar nu am spus niciodată că ți-aș da lumina dacă ea ar mânui. Am spus că vom intra în discuții.”

Trebuie să mă glumiți. Mâna mea se strânge peste cea a lui Xaden, de parcă asta l-ar împiedica să-l sugrume pe viconte cu umbre sau pe mine să-mi pierd controlul absolut asupra puterii mele. Ar fi trebuit să aduc conducta în întâlnire.

„Atunci hai să discutăm. Ce vrei în schimbul ca noi să plecăm astăzi cu luminatorul? Arme?" întreabă Brennan. „Pentru că asta este ceea ce oferim. Lumina este inutilă aici, dar o vom folosi pentru a-ți aproviziona drifturile cu armele de care au nevoie pentru veninul pe care *nu-l poți* captura.

Sperăm că detaliile despre cum au reușit să-l prindă pe acesta sunt în carte.

„Armele sunt un început bun”, încuviințează Tecarus dând din cap, privirea lui alunecând spre Cat. — Și duci cei o sută de cadeți zburători cărora le-am adăpostit după ce academia lor a fost distrusă înapoi la Aretia cu luminatorul.

Îmi pare rău... ce dracu?

„Și ce ai vrea să facem cu cadeții tăi?” întreabă Xaden, înclinând ușor capul. „Gryphons nu se descurcă bine la altitudine.”

„Nu li s-a dat niciodată șansa de a se adapta”, argumentează Tecarus. „Și vreau să-i educi așa cum presupun că faci cu cadeții călăreți. Păstrează-i în siguranță, învață-i să lucreze împreună și am putea avea șanse să supraviețuim acestui război. Am văzut wyvern fără călăreți patrulând cerul, raportând fără îndoială ceea ce văd instantaneu creatorilor lor, în ultimele săptămâni. Rapoartele noastre spun că s-au aventurat până la vest până la Draithus. Nu îi va ajuta pe zburători să rămână în siguranță aici, în sud, nu atunci când vor să lupte. Și cine mai bine să-i învețe pe zburători cum să omoare wyvern decât călăreții dragoni?”

Antrenează-te cu fluturași cu grifon? Să o duci *pe Cat* înapoi la Aretia? Aș prefera cu fața în jos o duzină de venin. Neînarmat. Fără Tairn sau Andarna.

„Nu există nicio modalitate de a le zbura în Tyrrendor”, subliniază Mira.

Un mușchi din maxilarul lui Xaden se îndoaie. "Există. Dar nu există nicio garanție că vor supraviețui.”

„Vom profita de șansa”, răspunde Syrena. „Este cea mai bună șansă a cadeților de a trăi suficient de mult ca să lupte cu purtătorii întunecați.”

„Aceasta este oferta mea. Ia-l sau lasă-l”, cere Tecarus.

N-ai cum -

„Gata”, răspunde Brennan. „Atâta timp cât fiecare zburător pe care îl luăm aduce cu el un șurub încrucișat.”

Am de gând să- mi *strolesc* fratele.

De la valurile periculoase ale Oceanului Arctil până la cele mai joase câmpii ale platoului Tyrrendor, Stâncile Dralor se ridică pe alocuri la peste douăsprezece mii de picioare, făcându-le imposibil de zburat de grifon. Deși există trei căi bine sculptate în Navarra pentru a urca platoul, de-a lungul graniței Krovlan există doar una... și este mortală atât pentru grifon, cât și pentru zburător.
Nu încercați în nicio circumstanță.

—CAPITOLUL DOI : GHIDUL TACTIC PENTRU ÎNVINGEREA DRAGONILOR DE COLONELUL ELIJAH JOBEN _ _ _ _

CAPITOLUL PATRICE ŞI TREI

Mă doare gâtul în timp ce mă uit în sus, și în sus, și *în sus* pe Stâncile Dralor până unde dispar într-un strat gros de nori.

Au trecut patru zile de când am încheiat înțelegerea cu Tecarus. În urmă cu trei nopți, am livrat luminarul – un inel aproape la fel de înalt ca Sgaeyl de cristale albastre vibrante – într-un ram al văii de deasupra Aretiei, unde se află noua forja. Ieri, tuturor cadeților li s-a ordonat să doarmă bine, să-și facă bagajele pentru o misiune de trei zile și să se adună pentru formarea zborului la patru dimineața, iar acum ne aflăm într-un câmp la vest de Draithus, uitându-ne la drifturile adunate. cealaltă parte a Primei aripi, în timp ce soarele arde de pe ceața dimineții devreme.

„Nu poate să vorbească serios”, spune Ridoc lângă mine în formație, cu gâtul înclinat în același unghi cu al meu. Între o sută de cadeți areteni și un număr egal de zburători împachetati pe acest câmp înierbat, cred că nouăzeci și cinci la sută dintre noi arătăm exact la fel, uitându-ne cu privirea la poteca abruptă, abia vizibilă și îngustă spre care tocmai la arătat fratele meu, cu o neîncredere absolută. .

Seria de margini și curbe sculptate în stânca de granit arată mai potrivită unei capre de munte decât unui grifon și se îmbină atât de bine cu terenul, încât nu e de mirare că Pasul Medaro a fost ținut secret.

Până acum.

"De acord." Visia dă din cap. „Trebuie să glumească. Asta nu este o pistă – este o capcană mortală.”

Calea de care Brennan este atât de entuziasmat nu este suficient de largă pentru a susține un vagon plin, darămite lățimea unui grifon... și vrea ca ei să o parcurgă? Să mergem cu ei în timp ce dragonii zboară patrulează?

„Sunt sigură că vorbește serios sau nu am fi toți aici”, spune Rhiannon peste umăr.

„Ce naiba se așteaptă să facem în afară de a urca cu ei?” întreabă Aaric, ținând vocea jos.

„Le prinzi dacă cad?” sugerează Ridoc.

„Corect, pentru că suntem capabili să prindem un grifon”, remarcă Imogen.

Mi se încruntă sprâncenele în timp ce studiez poteca abruptă. Nu poteca îngustă sau chiar capcanele cu grifon descrise de Brennan mă îngrijorează, ci propria mea rezistență. Douăsprezece ore de urcare constantă îmi vor tortura genunchii și gleznele.

„Ai grijă la spate”, avertizează Xaden, cu vocea deja stinsă în timp ce zboară spre est cu Sgaeyl într-o misiune de care nu sunt la curent. *„Nu am avut timp să întreb fiecare fluturaș despre intențiile lor.”*

De parcă recomandarea lui personală ar ajuta la lipsa de încredere dintre cele două colegii ale noastre.

„M-ai avertizat deja”, îi reamintesc, simțindu-l că alunecă. *„Nu muri. Ne vedem în câteva zile.”* Se aude un val de căldură, apoi se estompează odată cu prezența lui umbră în mintea mea.

În fața mea, Baylor acoperă cu pumnul un căscat zguduitor, în timp ce Brennan continuă să ne predea despre lungimea călătoriei înainte, de unde stă pe un teanc legat de șuruburi, amplificându-și vocea peste câmp. „Călătoria ar trebui să vă dureze douăsprezece ore, deși vă recomand să vă odihniți de-a lungul traseului.” Privirea lui se uită peste noi, ca și cum ar fi evaluat reacția noastră, care este în mare parte... fără cuvinte.

Singurul sunet este briza de toamnă care foșnește frunzele de la stejarii de la capătul sudic al câmpului. Chiar și dragonii și grifonii tac în jurul nostru, de parcă nici nu le-ar putea crede prea bine ceea ce li se sugerează.

„Deci ne pot împinge?” întreabă un călăreț de la Third Wing și nu cred că glumește.

„Acea întrebare este exact de ce vei merge cu ei”, spune Brennan, evitându-mi privirea în întregime în timp ce Syrena se cațără în grămada de șuruburi încrucișate legate ca să stea alături de el. „Nu numai că liderilor aripilor li s-au oferit locațiile capcanelor de grifon pentru a le dezarma, dar trebuie să înveți ceva respect și încredere reciprocă înainte de a putea fi educați împreună. Niciun călăreț nu va respecta un cadet care nu a trecut parapetul.” Face un gest spre poteca din spatele lui. „Iată o parapet să treacă”.

„Este îngust, dar nu este atât de îngust!” strigă Ridoc, câștigând câteva batjocuri de acord din partea călăreților din jurul nostru.

„Și dacă ne-am risca pe noi înșine, poate că ar fi potrivit să considerăm că este inferior podului tău morții de la Basgiath”, afirmă Syrena, strângându-și mâinile la spate și înfruntând jumătatea formației călăreților. Lumina soarelui prinde inelele metalice de mărimea palmei care cad în partea din față a umerilor ei, conectate la pielea de deasupra. „Dar gândiți-vă, în timp ce urci, în timp ce decideți dacă veți accepta cu adevărat zburători în rândurile voastre” – privirea ei o surprinde pe a mea – „că, deși această potecă este perfect sigură pentru oameni, este periculoasă pentru grifoni. Și întreabă-te dacă ai risca viața *dragonilor* tăi urcând o potecă construită special pentru a-i ucide pe un teritoriu ostil, astfel încât să poți învăța cum să-ți distrugi mai bine inamicul împreună cu oamenii pe care i-ai considerat inamicul tău până săptămâna trecută.”

Călăreții din jurul meu își schimbă greutatea.

„Are dreptate”, îi spun doar lui Tairn, deoarece Andarna se află la mai mult de trei ore de zbor, fără îndoială, în mijlocul antrenamentului ei de dimineață cu bătrânii. Ieri aproape că a reușit o extindere completă a aripii. Aproape. *„Nu v-aș risca pe niciunul dintre voi.”*

„Desigur că nu ai face-o. De ce ai face-o, când sunt destul de capabil să te port peste tot în lume? Îi simt ochii rotind. *„Nu ai legat inferioritatea care sunt grifoanele. Ai legat dragoni. Ia-i la plimbare și lasă-i să se dovedească.”*

„Modul în care zburatorii ne privesc este mai degrabă ca și cum se așteaptă să ne dovedim. *”*

„Ai fost ales de dragoni. Este suficient.”

„Fiecare echipă va fi asociată cu o forță egală pentru a face ascensiunea”, spune Brennan. „Sperăm că, când ajungi în vârf, ai găsit un teren comun pe care să construiești un cadru de parteneriat.”

Toate acestea sunt în spiritul de camaraderie?

— Mă îndoiesc foarte mult, mormăie Ridoc.

„Între timp, dragonii tăi vor rămâne aproape”, afirmă Brennan.

„Nu voi fi niciodată la mai mult de un minut de zbor”, promite Tairn. *„Distracție plăcută în drumeții.”*

Îl țin de asta atunci când ni se dă misiunea noastră — Drift-ul pisicii.

Trei ore mai târziu, vițeii mei țipă din cauza urcării constante, iar liniștea din grupul nostru mic și forțat a crescut de la incomodă la dureros de incomodă. Îndepărtându-mi mâna dreaptă de pe peretele de stâncă, îmi ajustez greutatea rucsacului pe umeri pentru a ușura protestul tot mai mare din coloana vertebrală și verific pe Sloane. Ea urcă constant la câțiva metri în fața mea, dând grifonului în fața ei mult spațiu pentru a-și bate coada ca un leu.

Urcăm la rând, cu A patra aripă în frunte. Doar Secțiunea Gheare este deasupra noastră.

Traseul în sine este provocator, deși nu este de netrecut și, deși are o lățime de până la șase picioare în anumite părți, se îngustează la un sfert din aceea în locurile în care poteca s-a dezintegrat, lăsând găuri căscate care îi fac pe oameni îmbrățișând peretele stâncii pentru a trece. De fiecare dată când ajungem la unul, grifonii își întind ghearele de luptă în timp ce se echilibrează pe labele din spate cu gheare și mă trezesc ținând respirația că reușesc. Având în vedere că cei cu care mergem sunt cu ușurință cu câțiva metri mai largi decât poteca, sunt surprins că au căzut doar două despre care știu. Deocamdată sunt capabili să se prindă, dar la altitudini mai mari? Ar putea deveni urât.

Mă uit înapoi la Maren, zburătoarea cu care am fost asociat până seara, și grifonul ei în timp ce ne apropiem de o capcană deja declanșată, bușteanul de mărimea unui berbec zăcând acum inofensiv de-a lungul peretelui stâncii unde poteca se îngustează. „Fii atent aici.”

„Chiar la înălțimea pieptului. Grozav." Îmi oferă un zâmbet cu buzele apăsate. Ea este mică pentru o zburătoare, deși încă mai înaltă decât mine, cu o față în formă de inimă sub părul negru țesut într-o singură împletitură lungă care cade de-a lungul pielii ocru bronzate a gâtului ei. Ochii ei întunecați, cu glugă, îi întâlnesc pe ai mei fără ezitare de fiecare dată când mă uit înapoi pentru

a mă asigura că mă urmărește în continuare, ceea ce îmi câștigă respectul, dar este și cea mai bună prietenă a lui Cat, ceea ce mă face să mă urmăresc spatele în mai multe feluri.

Mă uit din nou înapoi pentru a mă asigura că trec în siguranță.

„Nu am de gând să cad de pe stâncă”, promite ea în timp ce facem virajul brusc al celei de-a patra întoarceri. Sau poate este a cincea. Curbele sunt singurele locuri de pe traseu suficient de largi pentru a merge în perechi. „Nici Dajalair”.

Gheara stângă din față a grifonului maro și alb alunecă de pe potecă, iar ghearele ei scârțâie împotriva stâncii cu cel mai îngrozitor sunet pe care l-am auzit vreodată, în timp ce își recăpătă echilibrul.

Sloane și cu mine schimbăm o privire care este surprinzător de lipsită de ostilitate.

„Ești sigur de asta?” O întreb pe Maren în timp ce ne oprim toți trei, urmărind să vedem dacă vreo pietre se desprind de pe terenul stâncos. Orice cade poate fi mortal pentru cei care urcă sub noi.

Grifonul se arcuiește peste Maren și își pocnește ciocul în direcția mea.

Da, chestia aia cu siguranță mi-ar putea zdrobi capul.

„Am înțeles, ești sigur”, spun eu, ridicând mâinile și rugându-mă lui Dunne ca grifonii să nu pedepsească oamenii pentru că le vorbesc așa cum fac dragonii.

Maren dă din cap și zgârie pieptul cu pene al grifonului. „Este sigură și puțin temperamentală.”

Grifonul scoate un chicot și începem să mergem din nou.

Pervazul îngust este tocmai motivul pentru care nu au voie să zboare în nicio porțiune a stâncii. Nu există nicio garanție că vor putea să aterizeze fără să provoace o alunecare și să omoare pe toți cei de sub ei.

„Chiar dacă ar cădea de la această înălțime, ar trebui doar să zburăm în jos și să începem din nou”, spune Maren ca o ofrandă de pace. „Este partea superioară a potecii care mă îngrijorează. Încă cinci mii de picioare și se va lupta să-și bată aripile. Ea nu este făcută pentru drifturile cu aripile în vârf.”

„Aripile de vârf sunt în derivă?” Nu pot să nu întreb.

„Cei mai potriviti pentru altitudine, pentru a zbura pe vârfurile lanțului Esben,”

explică ea. „Daja s-ar putea să nu vrea să recunoască, dar este o fată de câmpie.” Zâmbetul ei se luminează chiar și atunci când grifonul își pocnește ciocul rapid la un pas de urechea lui Maren. — De parcă n-ai prefera să fii staționat cu drifturile de cusut după absolvire? Ea râde încet, fără îndoială la ceva ce a spus grifonul. "Asta am crezut și eu. Crede-mă, nu vrem să ne îndreptăm spre Tyrrendor mai mult decât vrei tu să fim acolo.

„De ce să vină?” întreabă Sloane, mergând prea aproape de următorul grifon și fiind lovit în față de coadă.

„După cum a spus Syrena, este cea mai bună șansă a noastră de supraviețuire – nu doar pentru noi, ci și pentru oamenii noștri.”

După alte câteva minute de tăcere tensionată, întreb: „De unde ești?”

„Draithus”, răspunde Maren. „Aș întreba despre tine, dar toată lumea știe că ai crescut mutând avanpost în avanpost până când mama ta a fost repartizată în Basgiath.”

Pașii mei aproape se clătesc.

Sloane se uită înapoi la mine cu sprâncenele ridicate.

„Ai fost o țintă de răscumpărare al naibii”, explică Maren când ajungem la o serie de trepte sculptate menite să descurajeze vagoane. „Sincer, cei mai mulți dintre noi ne-am gândit că Riorson te va prinde după recoltarea primului său an și ne-ar face cadou.”

„Vrei să spui Cat și-a dat seama.” Tonul lui Sloane are o mușcătură suspectă.

„Cat și-a dat seama,” este de acord Maren.

"Recolta?" întreb eu, sărind peste toată insinuarea că Xaden ar fi trebuit să mă răpească. „Vrei să spui Treierat?”

"Dreapta." Maren verifică progresul lui Daja pe scări înainte de a continua în sus. „Orice ar fi, o numiți. Când dragonii tăi fie te ucid, fie te aleg.”

„Așadar, întregul nostru an.” Sloane râde.

„Imaginați-vă surpriza noastră când apare gata să vă apere până la moarte anul trecut.”

Mă uit înapoi la ea pentru că nu aud animozitatea la care m-aș aștepta. Nici în ochii ei nu este nimic din toate astea. „Ai fost dezamăgit?”

Ea ridică din umeri, inelele metalice de la umăr captând lumina soarelui cu mișcarea. „Am fost dezamăgit de Cat, dar nu eram exact în sprijinul acestei toxicități, la fel cum ai face pentru cel mai bun prieten al tău. Ea este cea cu Cat, acum, nu? Liderul tău de echipă?”

Dau din cap, mergând înainte de-a lungul scărilor care se îngustează, ținându-mi corpul cât mai aproape de peretele stâncii, fără a-mi răzui jacheta de zbor. „Rhiannon nu vrea ca Cat să încerce să mă arunce de pe traseu.”

„Probabil ar fi făcut”, recunoaște Maren, cu un zâmbet în voce. „Ea este puțin...”

"Dezechilibrat?" Sloane se oferă, păstrând o distanță de trei metri între ea și grifonul dinaintea ei cu Ridoc, Visia și zburătorul. Cred că aceasta este Luella, dar nu sunt complet sigură. „Sper să nu încerce nimic din lucrul ei mental pe Rhiannon, sau s-ar putea trezi atârnând de pe margine. Rhi nu e cineva cu care să te încurci.”

Sprâncenele mele se ridică.

„Șocat?” îmi spune Sloane peste umăr, ținându-și mâna pe peretele stâncii când ajungem la capătul scărilor. „Nu fi. Liam nu a urât mulți oameni, dar Cat era pe această listă.”

Dreapta. Pentru că el și Xaden au fost crescuți împreună. Ar fi cunoscut-o.

„Supărată”, o corectează Maren. „Voiam să spun „furios”. Și relaxează-te, Sloane, niciunul dintre noi nu ar îndrăzni să canalizeze puterea de la grifonii noștri atunci când trebuie să rămână complet concentrați pentru a nu cădea la moarte.

„Cel puțin nu mă urăști doar pe mine.” Îi mușc un zâmbet lui Sloane.

„Nu te urăsc”, spune Sloane atât de încet, încât aproape că mă îndoiesc să-l aud. „Este greu să te urăsc când Liam nu a făcut-o.” Privirea mea confuză trebuie să fie suficientă pentru ca ea să continue. „Sunt în scrisorile din octombrie acum.”

„Ah, când Xaden l-a forțat să devină garda mea de corp.” Ne întoarcem la întoarcere și începem următoarea ascensiune, aceasta tăiată puțin mai abruptă în stânca cenușie aspră a stâncii. Ridic privirea și regret imediat decizia, stomacul mi se învârte la priveliștea care este aproape identică cu cea de mai jos. Este stâncă și mai mult.

„Amândoi îl cunoșteam pe fratele meu suficient de bine pentru a spune cu siguranță că nimeni nu l-a forțat”, răspunde Sloane, cu umerii înclinați. „Mi-aș fi dorit doar să fi întrebat Xaden pe altcineva. Oricine altcineva."

„Și eu”, recunosc în șoaptă, concentrându-mă pe picioarele mele, acolo unde poteca s-a prăbușit la doar câțiva metri.

"Atenţie!" Voci panicate strigă deasupra noastră.

Atenția noastră se ridică.

Cerul este gri și cade rapid spre noi.

Nu e cer. Este un bolovan.

Suntem pe cale să devenim moloz datorită unei capcane declanșate.

"Adaposteste-te!" Strig, ridicându-mi mâinile și împingându-mă înapoi de peretele stâncii, făcându-mă cât mai mic posibil, în timp ce întind mâna după puterea lui Tairn, în timp ce un bolovan lovește marginea marginii o ascensiune mai sus și butoaie spre noi.

Inima îmi bate în urechi. *Este ca și cum ai întoarce mânerul unei uși. Exact ca răsucirea unui lacăt. Este o magie mai mică. Pot face magie mai mici...*

Cu un bolovan de mărimea unei coade de pană?

Îmi imaginez bolovanul schimbând cursul și îmi răsucesc mâinile—

Negrul îmi trece prin viziune cu o secundă înainte ca deasupra mea să sune o explozie și îmi acopăr capul cu mâinile în timp ce pietricele plouă.

Tairn a pulverizat bolovanul cu coada.

"Mulţumesc." Mă las pe spate de peretele de stâncă și respir adânc pentru a-mi încetini inima care ciocănea.

„Vi!” țipă Rhiannon din față.

„Suntem bine!” strig eu înapoi.

„La dracu’. Maren se sprijină lângă mine, cu mâna pe piept.

„Coada stelei dimineții?” întreabă Sloane.

„Coada stelei dimineții”, confirm, privindu-l pe Tairn cum se ridică, apoi zboară înapoi în direcția noastră.

În câteva secunde, plutește în fața mea cu bătăi precise ale aripilor, cu ochii aurii îngustându-se.

Maren își pleacă capul, iar Sloane își îndepărtează privirea.

„Hei, nu a fost vina mea. Nu am alunecat.” Îmi ridic sprâncenele spre el.

„Ar fi păcat să fi trecut prin ultimul an doar ca să ne omori într-o excursie mizerabilă.”

imi bat joc. "Remarcat."

Își îndoiește aripile, aerul curgând peste obrajii mei înainte de a se scufunda din nou.

„Este... um... așa de normal?” întreabă Maren în timp ce reluăm drumul, inima îmi bate cu putere prin valul de adrenalină.

"Care parte? Tairn îmi salvează fundul? Sau să fii morocănos în privința asta? Pentru că da, ambele sunt normale.”

„Când îți mergi pe parapet, sunt aruncate cu pietre în tine?” clarifică ea.

"Oh." Eu dau din cap. "Nu. Trebuie doar să o traversezi, ceea ce este mai greu decât pare. Prin ce treci pentru a fi ales?"

„Mergem până la marginea Cliffsbane, ne uităm peste râu – are vreo treizeci de picioare adâncime în acel punct – și așteptăm ca drifturile să zboare." Tonul ei se luminează, iar când mă uit înapoi, ea zâmbește. „Când se apropie, sărim."

"Tu sari?" Sloane își dă capul pe spate, cu ochii mari.

Maren dă din cap și i se formează o gropiță în obraz. „Sărim. Și dacă putem ateriza pe un grifon, urcă în poziție și ține-te, ei ne leagă." Întinde mâna și zgârie sub bărbia lui Dajalair, unde ciocul se transformă în pene.

„Este destul de răutăcios", recunoaște Sloane cu reținere. „Ce se întâmplă dacă ratezi? Cadavrele se spală pe mal?

Ne oprim amândoi, întorcându-ne complet pentru a o privi pe Maren răspunzând. Trebuie să recunosc, și eu sunt curioasă.

Maren clipește. „Trupuri? Nimeni nu moare. Este exact ca săritul stâncii. Dacă ratam, înotăm până la țărm, uscăm și ne scuturăm de jenă – și alegem o altă ramură pentru serviciu. Infanteria și artileria sunt populare."

Sloane și cu mine schimbăm o altă privire. „Tu doar... înoți până la țărm", spun eu încet. „Da." Maren dă din cap, apoi arată între mine și Sloane. „Și înainte să întrebați, voi toți sunteți cei ciudați, care ucideți cadeți în ziua recrutării."

Mă retrag, lăsând cuvintele ei să intre.

„Tehnic, sunt candidați", mormăie Sloane. „Suntem cadeți doar odată ce trecem."

„Ei bine, cred că asta o face mai bună", glumește Maren sarcastic.

„Hei, ne mutăm sau ce?" Ne sună Sawyer din spatele nostru.

"In miscare!" Răspund, apoi mă întorc și continui să urc panta în timp ce un puls de energie strălucitoare de stele curge pe legătura de la Tairn.

— Uau, spune Sloane, punându-și mâna peste inimă. "Ce a fost asta?"

„Si eu am simtit-o." Maren clipește.

„Primul pui al Aretiei a ales să iasă la suprafață", îmi spune Tairn, cu tonul tăiat, luând în considerare știrile.

„Avem pui?" rânjesc. *„De ce nu pari fericit de asta?"*

„Alegerea puiului transformă valea înapoi într-un loc de incubație. Schimbă magia. Fiecare creatură care canalizează într-un zbor de patru ore din vale va ști."

„Acela suntem doar noi. Suntem la marginea a vreo trei ore distanță." Mă uit în jur, observând că și ceilalți par să fie în conversație cu cei legați. *„Ei bine, noi și fluturașii, și oricum ar afla odată ce ajungem acolo."* Zâmbetul meu se lărgește la gândul la o coadă de pene născută în Aretian. *„Trebuie să avem încredere în ei pentru ca acest lucru să funcționeze."*

„Presupun că facem".

Târziu după-amiaza, prefer să-mi recomand sufletul lui Malek decât să mai fac un pas al naibii pe această cale fără sfârșit. Nu e de mirare că Tyrrendor nu a suferit niciodată o invazie din partea lui Poromiel. Trupele lor fie ar fi epuizate, fie morți — scoși de dragoni care patrulează — până când ajung în vârf.

Fiecare mușchi doare, cumva arzând simultan de efort, dar țeapăn din cauza cât de calculati au devenit pașii mei cu cât am urcat mai sus, ca urmare a amețelii de care nu prea mă pot scutura. Chiar și să recit fapte în capul meu nu îl mai face să se simtă conectat la corpul meu. Inima îmi bate într-un ritm de zumzet, stresat și aș da aproape *orice* să mă sprijin de stânca din dreapta mea, să mă opresc și să mă odihnesc timp de o oră. Sau două. Sau patru.

Ne-am oprit de cel puțin două ori în ultima oră. Grifonii încetinesc la un ritm care începe să mă facă să mă îngrijoreze că voi ajunge în vârf, dar cel puțin niciunul nu a murit.

Și nici luptele izbucnite între zburători și călăreți nu ajută. A trebuit să oprim marșul de trei ori doar pentru a schimba locul unde merg anumiți cadeți. Brennan ar putea avea dreptate că îi vom respecta pe zburatorii pentru că au urcat, dar o excursie de o zi nu va rezolva anii *de* ură pe care i-am purtat unul față de celălalt.

După-amiaza este extrem de distractivă, deoarece intrăm într-un strat gros de nor care permite doar o duzină de picioare de vizibilitate și progresul nostru încetinește până la ceea ce se simte ca un târâș.

„Sperăm că acești nori înseamnă că suntem aproape de vârf, nu?" întreabă Maren, uitându-se cu îngrijorare la Daja, ai cărei pași au devenit mai înceti cu fiecare urcare. Capul îi atârnă și pieptul ei cu pene se ridică mai repede, mai puțin adânc la fiecare pas. hipoxie. Maren este în aceeași stare, ca și perechea din fața noastră, Cibbelair și zburătorul lui, Luella. Aripile lui argintii nu sunt doar înfipte lângă el; se lasă să cadă.

În timp ce noi, călăreții, am fost condiționat în munții din jurul Basgiath și zburăm adesea la douăsprezece mii de picioare, zburatorii nu pot spune același lucru. Cel mai înalt munte din Poromiel se înalță în jur de opt mii de picioare, ceea ce explică de ce numai aripile summit ar efectua raidurile în satele de mare altitudine despre care am auzit în Battle Brief.

Până și Sloane pare îngrijorat.

— Lasă-mă să verific cât mai avem de mers, îi spun lui Maren, înmuiindu-mi tonul. *„Vă rog să-mi spuneți că aproape am ieșit din stânca asta blestemata?* "

„Te simți mai aproape. Poate trei sau patru ascensiuni de sus", răspunde Tairn. *„Dar niciunul dintre noi nu poate vedea nimic prin ceață. Secțiunea cu gheare se ridică acum."*

„Cred că mai avem mai puțin de o oră." Îi ofer lui Maren ceea ce sper să fie un zâmbet încurajator, dar probabil că arată ca o grimasă obosită. *„Ești sigur că nu poți să le ridici în gheare precum șuruburile încrucișate și să le zburești până sus?"* îl întreb pe Tairn.

„Nu ar tolera niciodată nedemnitatea. În plus, tot ce trebuie să facă este să treacă pe stânci. Avem vagoane care așteaptă să-i transporte pe cei care ne vor permite."

Dreapta. Pentru că nu pot zbura până la Aretia. Nu in aceasta stare.

„Putem face o oră", spune Maren între răsuflari. „Luella", strigă ea înainte. „Ar trebui să mai dureze încă o oră! rezisti?"

„Vom reuși", răspunde o voce slabă în fața grifonului cu pete argintii.

Sloane își sprijină o mână pe stâncă și se uită înapoi la mine. „Ea și Visia s-au certat”, șoptește ea. „Devine din ce în ce mai liniștit, dar nu-mi dau seama dacă este pentru că și-au rezolvat diferențele sau pentru că Luella nu poate respira. Și cred că pur și simplu a vomitat.”

„Rău de altitudine”, răspund la fel de liniştit.

„Și nu trebuie să șoptești”, afirmă Maren. „Grifonii au un auz remarcabil.”

„La fel ca dragonii”, mormăi eu. „Fără intimitate.”

"Exact." Maren se scarpină chiar deasupra ciocului Dajei, amintindu-mi de acel loc de deasupra nărilor ei, care îi place Andarnei. „Bârfă de oameni ocupați”, spune ea cu afecțiune. „Nu-ți face griji, Luella o va cuceri. Ea este cea mai drăguță dintre noi.”

„Nu aș fi atât de sigur.” Sloane încetinește, așteptând să venim cu ea. „Familia Visiei a fost ucisă în raidul de la Sumerton de anul trecut”.

„Lu nu era nici măcar cadet când sa întâmplat asta”, argumentează Maren între respirații superficiale.

„Dacă călăreții l-ar fi incendiat pe Draithus”, glumește Sloane, arcuind o sprânceană, „ți-ar păsa dacă ai merge cu cineva din Aripa Nordică? Sau pur și simplu ai urî toți călărețiii?”

„Un punct bun”, recunoaște Maren. „Dar este greu să o urăști pe Luella. În plus, ea coace un tort *foarte* bun. O va cuceri pe Visia cu caramel de unt odată ce ajungem la Aretia — doar uită-te.

Un fulger de aripă de dragon apare prin ceață, tăind norul ca un cuțit, înainte de a dispărea din nou.

„Macar ei încă încearcă să facă patrule”, spune Sloane în timp ce continuăm înainte.

— Curajos, având în vedere că nu pot vedea marginea stâncii, adaug eu.

Un val de tensiune... de conștientizare mărește legătura mea cu Tairn. Bănuiesc că nici el nu este prea încântat de lipsa de vizibilitate.

"Nu acolo!" o voce familiară strigă înainte și linia se oprește. „O vei declanșa!”

Dain.

„Ce naiba face el aici?” mormăie Sloane. Nu contează de câte ori îi explic că Dain nu a înțeles consecințele furării amintirilor mele; Sloane încă îl disprețuiește.

Există o parte copleșitoare din mine care încă o face.

Cibbelair începe să se miște, luându-și drumul cu atenție pe potecă, iar noi îl urmăm, ajungând în cele din urmă acolo unde Dain stă rigid de peretele stâncii, făcându-se cât mai mic posibil, astfel încât grifonul să poată trece pe lângă.

„Există un declanșator de presiune”, avertizează el, făcând semn către o secțiune a traseului chiar în fața lui, cu o hartă strânsă într-o mână și întinzându-și celălalt braț pentru ca Ridoc și Luella să nu continue. „Știm că trimite săgeți, dar nu știm de *unde* , așa că nu-l putem dezarma. De aceea, stau aici, avertizând pe toată lumea despre acea secțiune anume.”

Privesc în sus peretele stâncii, observând numeroasele crăpături ale feței care ar putea ascunde orice număr de muniții, apoi mă întorc la potecă, unde a fost întinsă o frânghie peste stâncă pentru a marca zona de neatins. Pare a avea cinci, poate șase picioare diametru, ceea ce mi-ar da deja o mică pauză pe pământ, dar să sară într-o zonă atât de mare pe o margine

neiertătoare, la nivelul nostru de oboseală - să nu mai vorbim de grifon - este complet. intimidant.

Și abia văd un lucru al naibii dincolo de frânghie în ceața asta.

„Trebuie să sărim”, spune Ridoc, privind urmărirea.

„Toată lumea a reușit până acum.” Dain dă din cap.

„Luella?” Maren se aplecă peste stâncă pentru a vedea pe lângă Cibbelair.

Un mic zburător cu păr pal, aproape alb și pistrui care îmi amintesc de Sawyer se uită înapoi. "Nu știu. Este mai departe decât am sărit vreodată”.

„Ea este cea mai mică dintre noi.” Maren nu se obosește să șoptească.

— La fel ca tine, adaugă Sloane, privind în direcția mea.

— Ridoc, tu și Dain o poți arunca peste cap? Întreb.

— Vrei să spui că *te pot arunca* peste cap? întreabă Ridoc cu sarcasmul lui tipic.

pufnesc. „Voi putea să-l sar.” Ca naiba o să *mă arunce Ridoc* .

Capul Luellei se dă înapoi în ofensă.

La dracu. „M-am obișnuit cu altitudinea”, îi reamintesc, sperând să-mi acopere insulta accidentală. „Ce au făcut toți ceilalți?” îl întreb pe Dain.

„Salt în fugă”, răspunde el. „Ne asigurăm doar că oricine se află de cealaltă parte a terminat de recuperat primul, astfel încât să nu aibă impact.”

Doamne, aș vrea să fie Xaden aici. Pur și simplu ar smulge-o pe Luella cu umbre și ar duce-o prin feriboturi. Apoi, din nou, s-ar putea să o lase să cadă. Nu știu niciodată când vine vorba de alți oameni.

Rhiannon nu poate recupera ceva la fel de mare ca o persoană. Cianna, ofițerul nostru executiv de anul trecut, este acolo sus, dar nici mânuirea vântului nu va ajuta aici. Sigilele noastre sunt inutile pentru asta.

— Sari tu primul, Ridoc, ordonă Dain.

„Deci *nu o* arunc pe Luella?”

„Fie reușește, fie nu, la fel ca Parapet”, spune Visia, legându-și părul până la umeri. „Voi merge primul.”

„Cibbe spune că el merge primul”, anunță Luella, apoi toți trei se aplatizează de peretele stâncii de lângă Dain, astfel încât grifonul să poată trece.

Sloane are dreptate. Luella este similară cu mine din punct de vedere fizic, mică și mai scundă decât in medie. Are chiar și vârsta mea, deoarece zburatorii încep la un an după călăreți. Dar ea suferă de rău de înălțime, iar eu nu.

Sunt doar amețit, ceea ce ar putea fi o condamnare la moarte aici sus.

Vârful unei alte aripi de dragon apare în ceață, modelul de zbor venind din direcția opusă. Un maro, poate? — Ăsta este Aotrom? îl întreb pe Ridoc. În acest moment, sunt pe cale să cersesc pentru ajutorul lui, mânia de zburător să fie al naibii.

"Nu. El este în top cu ceilalți. Tocmai au terminat de transportat șuruburile și s-au plâns că sunt tratați ca niște cai de vînzare.

Un colț al gurii mi se ridică. "Suna bine."

Cibbelair se leagănă înapoi pe coapsele lui de căpriu și ocru, apoi se lansează înainte, curățând capcana și derapând pe aterizare.

Luella tragă aer în piept în timp ce ghearele lui Cibbe trec pe margine, dar el se lasă repede de stâncă, cu spatele ridicându-se și coborând cu respirații bâlbâite.

Sunt sfâșiat între a oftat de ușurare că grifonul a făcut-o și a recunoaște groapa în creștere din stomacul meu, care îmi spune că Luella nu are cum să o facă.

— Te superi să-l întrebi dacă ar servi drept balustradă? intreb fluturasul. „Va trebui amândoi să alergăm și să sărim, iar el ar fi bine să ne împiedice pe amândoi să cădem de pe stâncă."

Capul lui Cibbe se întoarce într-un unghi nefiresc, iar el chicotește agresiv în direcția mea.

„El..." Un mic zâmbet smulge gura lui Luella. „El este de acord fără tragere de inimă."

„Visia și Ridoc, mergeți acolo", ordonă Dain. „Trebuie să menținem linia în mișcare."

Visia se dă înapoi până unde stăm noi, sare în degetele de la picioare și aleargă, pompându-și brațele și picioarele, apoi se lansează peste zona frânghie și aterizează curat pe cealaltă parte.

„Vezi, dacă o poate face, suntem bine", o asigur pe Luella, sperând că nu este o minciună.

„Ea este de șase centimetri mai înaltă decât noi și nici pe departe la fel de vânt." Luella înghite în sec. „Și fără supărare, dar arăți de parcă ești pe cale să leșini."

„Nu sunt", mint, luându-mi o secundă pentru a ajusta banda de alunecare de pe genunchiul meu stâng. Nu am avut suficientă apă sau suficient timp liber astăzi, iar corpul meu este mai mult decât fericit să mă anunțe despre neglijență.

Doamne, n-aș fi trecut niciodată prin Gauntlet dacă m-aș fi simțit așa *în* ziua aceea.

Mănușă. O idee prinde.

„Voi..." începe Ridoc.

"Asteapta o secunda." Îmi sprijin mâna dreaptă pe stâncă pentru a nu-mi pierde echilibrul precar și studiez zona de deasupra capcanei, observând una dintre cele mai subțiri crăpături din stâncă. Ridoc este cel mai bun alpinist pe care îl avem, așa că s-ar putea să funcționeze.

"La ce te gandesti?" întreabă Dain. „Nu-mi spune nimic. Ai acele mici linii între sprâncene."

— Mă întreb cât de atașat este Ridoc de sabia lui. Respir prin greața care însoțește mereu amețelile.

„Este o problemă standard", răspunde Ridoc, apoi urmărește linia mea vizuală. "Oh. Te gândești…"

"Da." Arunc o privire către Luella ca să se înțeleagă și dă încet din cap.

„Nu pot garanta că va rezista."

"Încerca." îmi ridic sprâncenele.

Ridoc își întinde mâna spre sabie.

"Nu." Dain își scoate sabia scurtă, lăsând-o pe cea lungă în teacă. „Folosește-l pe acesta. Are un pom mai lung și va fi mai ușor de lucrat." Îi întinde sabia lui Ridoc, apoi se uită la mine. „Încă știu cum funcționează mintea ta."

Sloane batjocorește.

Ridoc ia sabia scurtă a lui Dain și o pune în teacă în locul gol din stânga lui, apoi urcă câțiva metri înainte de a se înghesui orizontal peste stânca.

"Ce face?" întreabă Luella.

„Uită-te”, spun eu încet, ca să nu-l surprind pe Ridoc.

Mână peste mână, se mișcă cu grijă peste stâncă, apoi își plantează picioarele pe un punct de sprijin pe care nici măcar nu îl văd, darămite să am încredere, cam la jumătatea distanței. Eliberează sabia scurtă, trăgându-și cotul înapoi cât poate fără să-și piardă echilibrul, apoi o împinge cu toată forța în stânca crăpată. Zgomotul țipăt este mai rău decât un grifon supărat.

„Rock”, îi spune lui Dain, întinzându-se înapoi cu mâna dreaptă.

Dain ridică unul liber de mărimea pumnului meu, apoi își întinde brațele lungi spre Ridoc, întinzându-i-l.

Ridoc lovește stânca de pom, lovind-o mai adânc în stâncă până când aproape fiecare centimetru al lamei a dispărut și nu mi-e dor de tresărirea ușoară de pe fața lui Dain. Ridoc apucă mânerul și îl testează cu o palmă, apoi cu două.

Îmi țin respirația când își lasă toată greutatea pe el și, mulțumesc lui Dunne, nu cedează. Își legănă corpul înapoi, apoi se balansează înainte, lăsându-și drumul la înălțimea arcului și aterizează pe cealaltă parte a frânghiei.

Acest lucru ar putea funcționa.

„Și dintr-o dată acesta este Gauntlet, nu Parapet”, mormăie Sloane.

„Ușor”, spune Ridoc, apoi se rotește spre mine și își întinde brațele. „Hai să mergem, Vi. chiar te voi prinde.”

„La naiba.” Îmi ridic degetul mijlociu, dar îi rânjesc prin ceață. — Chiar sper că ești dreptaci, îi spun lui Luella.

Ea dă din cap.

"Bun. Mânerul acela are opt inci...

„Șapte”, corectează Dain.

„Imaginați-vă un bărbat care de fapt scurtează estimarea unei fete”, tachinează Maren.

Nu pot să nu zâmbesc. "Dreapta. Şapte inci. Trebuie doar să sari suficient de departe ca să-l prindă, apoi să treci ca Ridoc.

Luella se uită la mine de parcă i-am spus că vom escalada restul stâncii cu mâna.

„Vrei să merg primul?” Ofer.

Ea dă din cap.

„Vă rog să luați amețeala și vă jur că vă voi construi un templu mai mare în Aretia”, mă rog lui Dunne. Dar poate că acea pledoarie ar trebui să vizeze Zihnal, pentru că la naiba avem nevoie de noroc. Fluturii îmi atacă stomacul.

"Esti sigur?" întreabă Dain.

Îi arunc o privire.

"Esti sigur." El reafirmă că este un fapt, apoi dă înapoi pentru a-mi oferi mai mult loc.

Mă ridic în picioare, apoi fac un salt înainte, plantând ultimul pas chiar înainte de frânghie și sărind spre mâner.

Simt fiecare bataie a inimii marcând timpul pe măsură ce sunt în aer.

Atinge-l. Atinge-l. Atingeți-l!

Mâna mea dreaptă face contact mai întâi și mă apuc puternic, lovind-mi stânga în spațiul disponibil și ținându-mă strâns în timp ce corpul meu se balansează, astfel încât să nu zbor înainte și să declanșez capcana.

„Ai asta!” strigă Ridoc, întinzându-și brațele.

„Te voi lovi cu piciorul în față dacă încerci să mă prinzi!” Avertizez.

Zâmbește și dă înapoi câțiva pași în timp ce eu trag respirație după răsuflare, împingând înapoi marginile înnegrite ale vederii mele cu pură voință, refuzând să las amețeala să învingă.

Nu voi muri azi.

Legănându-mi corpul înapoi, încep să mă leagăn exact ca pe un obstacol Gauntlet, biciuindu-mi picioarele înainte și înapoi. Când am suficient impuls, mormăi o altă rugăciune și dau drumul, zburând spre acea linie de frânghie.

Am lovit cealaltă parte și durerea îmi explodează în genunchi în timp ce cad înainte, prinzându-mă cu palmele. *Ai făcut-o, ai făcut-o, ai făcut-o* , scand, forțând durerea într-o cutie îngrijită și împingând un capac peste ea și mă poticnesc în picioare. O mișcare rapidă a mâinilor îmi spune că nu mi-am dislocat rotula, deși stânga susține că a fost al naibii de aproape de a abandona nava.

"Vedea?" Îmi forțesc un zâmbet pe față și mă întorc. „Poți s-o faci.”

Maren o mângâie pe Luella pe umăr și orice ar spune ea o face pe zburătoarea mai mică să dea din cap în timp ce mă retrag, îndreptându-mă spre centrul marginii și dându-i spațiu să aterizeze.

Ea ia obstacolul la fel ca mine, cu picioarele ei batand cu piciorul de la distanta inainte ajunge la mâner și se ține strâns.

„Iată!” Eu strig. „Acum balansează-te până când simți că ai forța să te poarte.”

"Nu pot!" strigă ea. „Îmi alunecă mâinile!”

La dracu.

„Poți”, încurajează Dain. „Dar ar fi bine să te muți *acum* .”

„Mișcă-te, Luella!” strigă Maren.

Luella începe același model de balansare pe care Ridoc și eu l-am folosit, balansându-și picioarele pentru a câștiga avânt, apoi dă drumul.

Îmi țin respirația în timp ce ea se repezi spre linia de siguranță.

Picioarele ei aterizează chiar înainte de frânghie și ochii ei se îndreaptă asupra ai mei, lărgindu-se de groază în timp ce se aruncă înainte, de parcă capcana nu-și va observa pasul greșit dacă e suficient de rapidă.

Oh, *la naiba.* Poate că Dain greșește. Poate că capcana se află la doisprezece inci *înaintea* liniei de frânghie. Poate că e în clar. Poate că suntem cu toții.

Dar clar că m-am rugat zeului greșit.

Totul încetinește cumva și totuși se întâmplă deodată.

Luella se scufundă înainte, aruncându-și corpul acolo unde se uita ea – la mine în loc de Cibbelair – și abia am timp să-mi deschid brațele înainte ca ea să lovească, împingându-mă înapoi într-un unghi în Visia... spre marginea stâncii.

„Vi!” strigă Ridoc.

Încerc să pivotez, să ridic cât mai mult din greutatea noastră spre siguranța zidului cât pot, dar nu avem suficient timp sau putere și ne zguduim, încurcați unul în celălalt.

Picioarele împiedică alte picioare și încep să cad. Toți facem.

O mână prinde centura din spatele pieilor mele și trage, schimbând direcția căderii mele. *Ridoc.* Picioarele îmi pierd aderența pe măsură ce impulsul meu se schimbă și mă lovesc de genunchi lângă marginea stâncii, tocmai la timp pentru a le vedea pe Visia și Luella încep să alunece.

Și nu mai pot opri timpul.

"Nu!" Mă grăbesc înainte, stânca mi se zgârie peste trunchi și îmi arunc brațele, întinzând mâna către cine este cel mai aproape, în timp ce un sunet ca vântul țâșnește peste capul meu.

Visia mă apucă de mâna stângă și Luella mă prinde de încheietura mâinii drepte, greutatea ambelor femei aproape că mă duce să mă alătur lor. Umărul meu drept iese din priză, iar agonia îmi smulge din gât cu un țipăt.

Visia caută o mână de-a lungul peretelui stâncii, dar Luella are ambele mâini blocate pe încheietura mea, iar picioarele ei bat pentru cumpărare.

"Trage-ma!" Luella țipă și mă doare prea mult ca să verbalizez că *nu pot* .

„Ridoc!” strig în timp ce marginile vederii mi se înceţoşează, apoi se înnegrește. "Ajutați-mă!"

Picioarele bat, dar strânsoarea Luellei îmi alunecă de la încheietura mâinii la mâna mea și îmi privesc în urmă peste umărul drept, în speranța de a fi salvată când greutatea Visiei dispare, smulsă de pe marginea stâncii de un cioc uriaș.

Cibbe.

Visia îi era în cale. Grifonul îl aruncă pe călăreț pe margine și apoi își întinde gâtul enorm spre Luella, în timp ce pașii alergă *pe* urcuș.

Dar tot ce văd este pe Ridoc, clătinându-se înapoi spre perete, două săgeți străpungându-i partea laterală a abdomenului.

"Sunt bine." El dă repede din cap, aruncând o privire în jos la săgeți, cu sângele curgându-i din gură.

Nu Nu NU.

Url pe stâncă după singura persoană care îl poate salva acum.

„BRENNAN!”

Când un grifon se leagă, o face pe viață.
Păzește-ți viața așa cum ai face-o cu grifonul tău, căci ele sunt împletite pentru totdeauna.

—C HAPITOLUL ÎNTÂI , C ANONUL ZBURULUI _ _ _

CAPITOLUL PATRICE ŞI PATRU

Bpicioarele strigăte se năpustesc spre mine din ambele direcții, iar Sloane îl apucă pe Ridoc în timp ce Dain se lovește de genunchi lângă mine, apoi se aruncă înainte, întinzându-se spre Luella în același moment în care o face Cibbe.

Îmi smulg privirea de pe cea a lui Ridoc și mă concentrez asupra ochilor căprui ai Luellei în timp ce ea alunecă pe degetele mele moale.

"Stai!" Eu cer. Au nevoie doar de încă o secundă.

Dar ea alunecă mai departe, iar ciocul lui Cibbe nu se închide pe nimic, în timp ce își pierde strânsoarea și cade, norul înghițindu-o toată.

„Luella!” strigă o femeie din stânga.

Cibbelair țipă, iar sunetul strident vibrează prin pieptul meu în timp ce mă uit și mă uit și mă uit la spațiul în care se afla Luella, de parcă ar ieși cumva din ceață.

De parcă ar fi vreo șansă să fie în viață.

"La naiba!" Dain se împinge repede înapoi în genunchi. „Vi...”

"Nu mă pot mișca." Vocea îmi scade într-un scâncet. „Am umărul afară.” În orice secundă, adrenalina va dispărea și adevărata durere a rănii va lovi.

"În regulă." Tonul lui se înmoaie imediat. "Te-am prins." Mâinile lui îmi înconjoară cutia toracică și mă ridică cu grijă în picioare, cu brațul drept atârnând inutil de lângă mine.

Țipetele lui Cibbe devin un plâns ascuțit.

„Ceva se simte în neregulă”, spune Tairn.

„Totul este al naibii de greșit.”

„Ai scăpat-o!” Cat se îndreaptă spre noi din cealaltă parte a Cibbe, cu furia înscripționată pe drept în fiecare rând al încruntării ei.

„Nu am avut-o niciodată”. Pieptul meu se mototolește sub greutatea insuportabilă a vinovăției pentru că are parțial *dreptate.* Poate că n-am scăpat-o, dar nici nu am salvat-o.

„Pisică, nu.” Maren se grăbește în jurul nostru, întinzându-și mâinile ca și cum ar fi să-și blocheze cea mai bună prietenă. „Am văzut că s-a întâmplat. *Nu* este vina lui Violet. Luella aproape i-a ucis pe ambii călăreți pentru că nu a putut sări în capcană.”

— Ai scăpat-o! Cat se ridică împotriva lui Maren. „Cibbe ți-a salvat prețiosul călăreț, iar tu ai *scăpat* fluturasul nostru! Te voi *omorî* pentru asta!”

„Dă-i drumul!” strigă Maren. „O ucizi, o ucizi pe Riorson. Toată lumea o știe.”

La naiba, *mereu* se reduce la asta, nu-i așa?

„Pot...” începe Cat.

„Fă un pas spre Violet și te voi arunca eu de pe stânca asta nenorocită”, avertizează Dain, cu vocea joasă și amenințătoare. „Spre deosebire de Riorson, nu-mi pasă cine este unchiul tău.”

„O voi face doar pentru distracție”, adaugă Sloane.

„Ridoc,” reușesc să spun în jurul durerii care îmi pulsa de pe umăr, apoi mă devorează pe restul.

„Viu”, răspunde el slab.

„Pisică, dă-i drumul. Cibbe nu are mult timp, spune Maren, cu mâna tremurând în timp ce întinde mâna spre grifon.

Cat respiră adânc, apoi dă din cap, deplasându-se lângă grifon.

„Grifonii mor cu zburatoarele lor”, explică Maren, tonul ei înmuiindu-se în timp ce mângâie linia unde penele se transformă în blană.

Ca eu și Tairn.

Cibbe scoate un strigăt bâlbâit, de trei bătăi, și întreaga stâncă, atât deasupra noastră, cât și dedesubt, își face ecou, de parcă grifoanele s-ar întrista ca una singură pierderea zburatorului.

Bătăile aripilor se apropie în timp ce Dain mă duce înapoi de la margine și mă uit la ceață, așteptând un fulger de portocaliu, ca Marbh și Brennan să vină.

„Pune-mi umărul înapoi.” Vocea îmi croncăie când mă uit la Dain.

„La naiba. Eşti serios?" El își ridică sprâncenele.

"Fă-o. Exact ca atunci când aveam paisprezece ani.”

— Și șaptesprezece, mormăie el.

"Exact. Știi cum să faci asta și nu avem vindecători în apropiere.”

— Nu vrei să-l aștepți pe Brennan? Dain mă prinde de braț. „Brennan va încerca mai întâi să mă repare, iar Ridoc este pe moarte. Acum *fă-o* !” răstesc, pregătindu-mă pentru durere.

O curea de piele apare în fața feței mele. „Mușcă”, ordonă Maren peste strigătele lui Cibbe.

Nu mă pot uita la el, nu pot să-i văd corpul sănătos murind la fel cum a făcut-o Liam, așa că mă îndrept în față și mușc.

"Unu." Dain îmi ridică ușor brațul și se ajustează. "Două." Îmi scoate brațul la un unghi de nouăzeci de grade.

Dinții îmi marchează pielea în timp ce mă lupt cu țipetele care îmi urcă în gât. Ridoc a fost împușcat cu două săgeți. Mă descurc cu asta.

„Îmi pare atât de rău,” șoptește Dain, punându-și cealaltă mână între gâtul și umărul meu. "Trei!" Îmi rostogolește brațul înainte și îmi strâng maxilarul, cu ochii închiși, în timp ce durerea încinsă îmi trimite stele strălucind peste vederea și el pune articulația la loc.

Ușurarea durerii este instantanee și îmi scot pielea dintre dinți. "Mulțumesc."

„Nu-mi mulțumi niciodată pentru asta.” Îmi ridică brațul deasupra capului meu, asigurându-se că este în poziție, îl rotește înapoi în jos, apoi îmi îndoaie cotul, ducându-mi brațul pe piept

înainte de a-și scoate cureaua și de a modela o praștie temporară. "Cum este el?" întreabă peste umăr.

„Pierzând sânge”, răspunde Sloane în timp ce o gheară portocalie aterizează pe marginea unde fusese capcana și Brennan execută o aterizare perfectă.

„Ești...” El vine în fugă spre mine, scanându-mă după sânge.

"Sunt bine! Salvează-l pe Ridoc!”

"La dracu." Brennan aruncă o privire spre piciorul lui Dain. "Tu esti urmatorul."

„Este doar o pastă.” Dain își aruncă privirea spre mine. „Tocmai mi-a prins marginea coapsei.”

Brennan se ghemuiește lângă Ridoc și începe să lucreze.

„Este în regulă”, îi spune Maren lui Cibbe în timp ce grifonul se prăbușește, cu capul atârnând peste marginea stâncii, în timp ce strigătele lui devin mai domoale. „Ai câștigat o moarte onorabilă.”

Un alt set de bătăi de aripi umple aerul, iar eu mă confrunt cu ceață, așteptând încruntarea dezaprobatoare a lui Tairn. Dar nu-l simt mai aproape decât înainte.

„Nu mi-ai cerut să te iau”, spune el cu severitate.

Ceața se părăsește ca o scenă dintr-un coșmar, iar fălcile cenușii, căscate, îmi umplu vederea, deschizându-se larg pentru a dezvălui dinții care picură, care se închid în jurul gâtului lui Cibbe, smulgând grifonul de pe margine înainte de a cădea înapoi în ceață.

Inima mea se oprește.

„Ce naiba...” șoptește Sloane.

„Wyvern”, reușesc să șoptesc, întorcându-mi capul spre Maren și Cat. Sunt singurii oameni de aici care au văzut unul. — Wyvern, nu?

„Wyvern”, răspunde Cat, cu ochii mari de șoc. Maren este încă ca o statuie.

„Wyvern!” Dain burdufește și tot iadul se dezlănțuie.

„Nu putem vedea nimic în acoperirea norilor”, mârâie Tairn.

„Dar ei văd destul de bine încât să ne mănânce *!”* Îl simt deja în mișcare. Slavă Domnului, Andarna este în Aretia. „Ridică-te pe stâncă!” Îi strig la Maren, apucând-o de umăr cu mâna mea nevătămată și scuturând-o ca să o smulg din el. „Du-l pe Daja sus pe stâncă!”

Ea clipește, apoi dă din cap. „Daja!”

Dain mă smulge din potecă în timp ce grifonul se încarcă înainte și nu pot decât să sper că adrenalina va fi suficientă pentru a-i ridica în ultimele două ascensiuni.

„Nu pot să-l mișc”, spune Brennan, cu privirea concentrată doar pe rănile lui Ridoc. „Îi blochez cea mai mare parte a durerii, dar nu-l pot mișca, Vi.”

„Și stăm rațe aici”, mormăie Sloane, uitându-se la ceață în timp ce mai mulți călăreți și grifoni trec pe lângă.

„Du-te”, șoptește Ridoc, deschizându-și ochii și găsindu-i pe ai mei. „Ieși de pe acest drum.”

Îngenunch lângă el și îl iau de mână. „Am făcut o înțelegere, îți amintești? Toți patru trăim ca să vedem absolvirea. Noi. Făcut. O afacere."

„Ridoc?” Sawyer se împinge spre noi, cu ochii bulbucați de frică în timp ce aduce în discuție ultimul din echipă și începe Secțiunea Cozii.

„Nu pot vedea”, spune Brennan, cu vocea încordându-se în timp ce mâinile i se mișcă, pocnind o săgeată în jumătate și apoi pe a doua. „Aetos, dragonii nu pot vedea!”

"Pe el!" Dain se uită spre stâncă, iar eu îl țin strâns de mână pe Ridoc în timp ce Brennan alunecă prima săgeată din abdomen.

„Ești la *ce* anume?” Sawyer îl repezi pe Dain.

„Cath îi transmite lui Gaothal că Cianna trebuie să mânuiască puțin vânt pentru ca revolta să poată vedea”, răspunde Dain. „Nu poți face nimic aici, Henrick, așa că pune-i pe ceilalți în siguranță!”

Sawyer strânge pumnii. „Dacă crezi că o să-mi părăsesc colegii de echipă...”

— Se pare că liderul tău ți-a dat un ordin, cadete, spune Brennan, pe un ton plat.

„Ia-l pe Sloane”. Mă uit la ea în timp ce se dă înapoi, evident jignită. „A trebuit să-l țin în brațe pe Liam în timp ce a murit, dragonul lui deja eviscerat de fălcile unui wyvern și nu o voi vedea pe sora lui suferind aceeași soartă. Ridică-te pe stânca dracului!”

Sawyer aproape că o ridică pe Sloane în picioare, iar cei doi se unesc în marșul constant și grăbit, în timp ce norii încep să se rărească.

„Cât de puternică este Cianna?” Îl întreb pe Dain în liniște, absorbind presiunea mâinii strânse a lui Ridoc în timp ce Brennan eliberează a doua săgeată.

Expresia lui tensionată îi răspunde la întrebare.

Vizibilitatea se poate îmbunătăți, dar nu este suficient să vedem cu ce ne confruntăm și, chiar dacă ar fi, fără șuruburi, sunt cea mai bună armă pe care o avem.

„Am ajuns deja la această concluzie.” Rafalele de aer mi-au lovit spatele de la forța aripilor lui Tairn.

"Dreapta." I-am dat drumul la mâna lui Ridoc și i-am periat părul pe spate pe frunte. „Nu vei muri. Înțelegi?"

El dă din cap, ochii lui căprui închis fâlfâind închiși în timp ce stau în picioare.

"Unde crezi ca pleci?" întreabă Brennan, concentrarea lui slăbită.

„Sunt cea mai bună șansă pe care o ai. O știm amândoi.”

— La naiba, mormăie Brennan.

„Găsiți toți cei care poartă vântul pe care îl avem”, îi spun lui Dain în timp ce mă îndrept spre marginea marginii, oprind temporar traficul, în timp ce Tairn își rotește corpul masiv pentru a înfrunta Poromiel. „Cred că există un purtător de furtuni în First Wing. Nu la fel de puternic ca mama mea, dar dacă putem crește temperatura ar trebui să ne ajute la curățarea norilor.”

"Violet!" strigă Brennan. „Dacă nu putem curăța norii, atunci folosește-i în avantajul tău! Nimeni aici nu este la fel de puternic ca generalul Sorrengail. Vino cu un alt plan.”

Niciodată tacticianul.

„Am putea trimite întreaga revoltă”, sugerează Dain.

„Și dacă există *un* călăreț pe acel wyvern, am putea pierde toată revolta.” Eu dau din cap.

„Ești rănit. Stii asta, nu?" Dain mă întreabă, aruncând o privire la cureaua lui.

„Și ești un cititor de memorie.”

Privirea i se îngustează.

„Oh, nu spuneam fapte evidente?” Studiez norii din jurul nostru, căutând orice pauză, orice semn de cer albastru. „Urăsc să ți-o rup, dar sigilul tău nu este tocmai de ajutor în această situație.”

„Nu e timp pentru asta.” Tairn își așează coada masivă lângă margine, menținând un hover constant.

„Te-ar lăsa Riorson să te grăbești într-o luptă împotriva zeilor să știi câți wyvern – sau mai rău, veninul care i-a creat – când ești *rănit* ? Sprâncenele i se ridică.

"Da." Ies la mijlocul cozii lui Tairn, stomacul meu așezându-mă pe teritoriul familiar de sub cizme, în timp ce mă uit înapoi peste umăr la Dain. „De aceea îl iubesc.”

Nu aștept răspunsul lui, nu când Tairn este o țintă uriașă. Se menține remarcabil de neclintit în timp ce merg înainte, navigând cu ușurință în vârfurile și solzii.

„Moartea zburătorului nu este vina ta”, îmi spune Tairn când îmi găsesc șaua și cobor pe scaun.

„Vom păstra asta pentru altă zi.” Bâjbesc cu cureaua pentru secunde prețioase. Chestia asta dracului este aproape imposibilă cu un singur braț, dar mă descurc ținând cureaua din mâna dreaptă și prindere cu stânga. *— Știi că nu pot mânui cu o singură mână, nu?*

„Nu ai nevoie să-ți spun limitele.” Tairn se scufundă și sunt aruncat înainte pe scaunul meu în timp ce prăbușim prin mii de metri de nori care se risipesc.

— Nu le simți, nu-i așa?

„Știam că se simțea ceva neregulat, dar dacă aș putea detecta cu acuratețe wyvern – dacă vreunul dintre noi ar putea – fără a le vedea, nu am fi în această poziție.”

Punct corect.

Vântul mă mușcă de față și lacrimi curg din ochi, dar nu voi pierde mișcări prețioase ale brațelor pentru a-mi scoate ochelarii din rucsac. Ieșim din acoperirea norilor și ne nivelăm chiar sub ea.

„Urcisurile sunt clare”, spune Tairn. *„Nu vom risca terenurile înalte dacă nu există ciclişti de apărat.”* Cu bătăi mari ale aripilor lui, ne zguduim în sus, înapoi în ceață.

„Sunt și alți dragoni aici?” Mă întind după catarama curelei lui Dain și trag cu grijă pielea deoparte pentru a-mi scăpa brațul. O să am nevoie de ea imediat ce terminăm. *„Nu vreau să lovesc pe nimeni din întâmplare.”* Chiar dacă lovirea wyvernului ar *fi probabil* un accident, având în vedere scopul meu.

„Toți sunt deasupra, păzind călăreții.”

"Bun." Zburăm direct prin cele mai groase părți ale norului, dar nu există nicio urmă de wyvern.

Până când ei – ca și în *doi* dintre ei – zboară de o parte și de alta a noastră, dungi de gri în alb, altfel nesfârșit.

„La naiba.”

Tairn zboară sus, împingându-se spre cerul albastru.

Norii se întind de pe stânci peste peisajul din jur. Nu e de mirare că revolta nu a văzut wyvernul. Au capacul perfect.

Și Cianna nu este suficient de puternică pentru a risipi toate astea.

Foloseste-l. Asta a sugerat Brennan.

Wyverne nu sunt doar vii... sunt create. Ei poartă o formă de energie forțată în ei de purtătorii întunecați.

"Am o idee."

"Sunt de acord." Tairn navighează în acoperirea norilor. *„I-am spus lui Gaothal să-i instruiască pe călărețul său să nu mai elimine norii şi, în schimb, să-i împingă departe de stâncă."*

„Tocmai de unde este calea. Până atunci, ține wyvernul distras." Îmi strâng pomul șeii cu mâna nevătămată și îmi bag mâna dreaptă în geaca de zbor între nasturi pentru a-mi stabiliza umărul cât mai mult posibil.

Apoi Tairn se scufundă înapoi în ceață.

„Doar două pe care Aotrom le poate vedea", anunță Tairn, cu aripile batând norii în mici modele de vârtej în spatele nostru. *„Coperta s-a subțiat suficient spre nord pentru a le distinge formele."*

— O patrulă?

„Fără călăreț", confirmă el.

— Mulțumesc, Zihnal. Mă aplec înainte în timp ce lacrimile îmi curg din colțurile ochilor. *"Știu, știu. Dragonii nu acordă atenție zeilor noștri."*

Tairn pufnește, urmând un model de vârtej asemănător cu al lui. El urmărește wyvernul.

„Ești mai rapid decât ei, nu?" Frica mă linge pe coloana vertebrală.

„Nu mă insulta când ne îndreptăm spre luptă."

„Bine", mormăi eu în sinea mea.

„Îți vine să folosești conducta?" întreabă Tairn în timp ce două cozi apar în față.

"Nu. Scopul este dăunător obiectivului."

„Înțeles." Aripile lui bat mai repede, propulsându-ne la o viteză care îmi lasă stomacul în urmă și îmi îngustează vederea în timp ce el se ridică deasupra wyvernului pentru a le atrage atenția.

Funcționează, iar stomacul meu se scobește pe măsură ce trecem de la prădător la pradă.

„Dacă ar fi doar unul, i-aș smulge gâtul și i-aș spune o zi."

"Știu." Dar nu există nicio garanție că sunt doar două.

— Așteaptă, Silver One.

Îmi închid catarama, făcându-mă cât mai mic posibil și întins peste șa pentru a minimiza rezistența aerului, în timp ce Tairn se mișcă într-un ritm pe care nu l-am experimentat niciodată. Este nevoie de tot efortul meu să respir, să lupt cu noaptea la marginea vederii mele, să rămân pur și simplu conștient în timp ce el iese din nori, apoi se prăbușește înapoi în capac o suflare mai târziu.

"Ei au urmarit."

"Grozav." Dinții mei țâșnesc. *„Cum este acoperirea aia de nori? Pentru că nu mă pot mânui dacă sunt leșinat."*

„Sunt aproape clare."

Strâng din dinți și ignor durerea pulsantă a umărului meu. Norii trebuie să elibereze calea, sau sunt toate șansele să-i ucid pe Ridoc și Brennan dacă sunt încă pe urme.

„Ne rostogolim”, mă avertizează el cu o secundă înainte de a face acest lucru, executând o mișcare care mă dezorientează complet, o mișcare pentru care majoritatea cicliștilor nu își pot ține locul.

Stomacul îmi zvâcnește în plămâni când el se nivelează, zburând înapoi în direcția opusă și aruncându-ne direct *sub* wyvern. *„Știu că nu ar trebui să punem la îndoială dragonii...”*

„Atunci nu.”

Un set de gheare gri ascuțite cade rapid spre noi. *„Tairn!”*

Se înclină puternic spre dreapta, apoi urcă repede. *„Norii au curățat poteca.”*

Inima mi se grăbește la galop. *„Asigură-te că ne urmăresc.”*

„Nu te întoarce, altfel s-ar putea să *leșini”,* îi îndrumă el, zburând mai repede.

Îmi scot mâna din jachetă cu o tresărire, apoi icnesc de durere în timp ce îmi rotesc palmele în jos și mă deschid la puterea lui Tairn. Curge prin mine, umplându-mi mușchii, venele, măduva oaselor mele până când sunt putere și puterea sunt eu. Pielea mea începe să zumzeze, apoi sfârâie.

Spărgem norii și îmi arunc brațele larg, împingând durerea și țipând cu ea în aceeași suflare, eliberând energia topită din mine și, pentru prima dată în viața mea, forțesc puterea în *jos* .

Energia izbucnește prin mine, ardându-mi pielea la ieșire, în timp ce fulgerul lovește în norul de sub noi, strângându-se ca numeroasele ramuri ale unui petic de miren, răsucindu-se și răsucindu-se, atrași de energia exploatată în wyvern.

Patru forme distincte se luminează sub noi, două direct sub și două mai aproape de marginea stâncii, sclipind puternic cu fluxul nesfârșit de putere.

"Scăpa!" solicită Tairn.

Îmi forțesc palmele să închid și închid ușa Arhivelor în minte, blocând torentul nesfârșit al puterii lui Tairn înainte de a ajunge în aceeași stare în care fusesem la Basgiath sub pedeapsa lui Carr și Varrish.

Clipirea se oprește.

"Merge!" Strig în jos legătura, strângându-mi brațul drept cu stânga, în timp ce Tairn coboară adânc spre stânga și se aruncă spre pământ.

De data aceasta, vântul este o amânare binevenită din cauza căldurii pielii mele și a arsurilor din plămânii mei, când trecem prin nor și ieșim pe cealaltă parte.

Patru cadavre de wyvern împânzesc pământul, unul chiar în mijlocul câmpului în care ne aflam azi dimineață. Tairn zboară peste fiecare suficient de mult pentru a fi sigur că sunt, de fapt, fără călăreți, și ni se alătură alți patru în revoltă la o ultimă măturare a zonei.

Apoi urcăm din nou, înălțăm printre nori și ieșim pe marginea stâncii, unde s-au adunat toată lumea. Unele grifoni se încarcă în vagoane grele cu pași poticniți, în timp ce alții par să-și fi pierdut cunoștința pe pământ, dar zburatorii stau cu toții în picioare, la fel și echipele de călăreți.

Tairn îl localizează rapid pe al nostru, iar călăreții se grăbesc în timp ce el coboară la o aterizare bruscă.

„Ai fi putut să zdrobești pe cineva”, îi spun.

„Ar fi putut, dar din păcate, s-au mutat.”

Îi zăresc pe Rhiannon și Sawyer, cu Ridoc sprijinit între ei, îndreptându-l spre Aotrom și răsufl ușurat.

"Ce? Ai crezut că o să-ți las prietenul să moară? întreabă Brennan, încrucișându-și brațele și înclinându-și capul în sus spre mine, de unde stă lângă Bodhi și Dain, în dreapta piciorului din față a lui Tairn.

„Nu m-am îndoit de tine nicio secundă.” Forțez un zâmbet.

„Vrei să-ți bagi fundul aici jos și să mă lași să repar umărul?” Își poartă o privire dezaprobatoare pe fratele mai mare ca profesionistul care este.

„Nu în mod deosebit.” Fac o strâmbă și trag cureaua lui Dain înapoi în poziție, refuzând să risc că nu voi putea să mă încalec din nou dacă o sesiune de reparații mă doboară.

„Atât de încăpățânat”, mormăie Brennan, trecându-și mâinile prin păr. „De unde ai știut că poți să-i omori așa?”

"Nu eu am." Respir prin valul de durere care amenință să mă tragă în jos în timp ce las greutatea umărului meu să cadă în praștia improvizată. „Wyvern sunt create cu magia întunecată a purtătorului, iar Felix mi-a spus ceva despre câmpurile energetice zilele trecute. Am riscat ca fulgerul să fie atras de magia lor, iar Tairn a fost de acord să încerce.

Maxilarul lui Brennan coboară ușor și Dain mușcă un zâmbet neobișnuit, amintindu-mi de anii în care îi păsa mai mult de cățărat în copaci decât de staționul nostru.

„Șansa a avut loc”, spune Bodhi, zâmbind categoric.

"A facut." Dau din cap. *„Nu ai de gând să-mi spui cât de genială a fost ideea asta?”*

Tairn batjocorește. *„Te-am ales anul trecut pentru această strălucire, iar acum ai vrea să fii felicitată ca și cum ar fi ceva nou? Ce ciudat."*

„Ești imposibil să impresionezi.”

„Sunt un dragon, un Black Morningstartail. Descendentul lui...”

"Da da." L-am întrerupt înainte de a mă face să recit întreaga sa descendență.

— Cath a spus că erau patru acolo. Dain schimbă cu pricepere subiectul. „Cel puțin erau fără călăreți. Vă puteți imagina dacă purtătorii întunecați ar ști că ne unim forțele cu zburatorii și îi mutăm în Tyrrendor? Unde tocmai a *clocit* un dragon ? Ne-ar vedea ca pe o mică țintă coaptă, care se scurge.”

Fața lui Bodhi cade.

Oh, la naiba. *„De aceea ai fost îngrijorat.”*

„Nu se poate spune cine se află într-un zbor de patru ore.” Tairn mușcă aceste ultime cuvinte.

„Ei știu deja.” Stomacul mi se răsucește. „De aceea folosesc wyverne fără călăreți pentru a patrula.”

Brennan rămâne complet, iar culoarea i se scurge de pe față.

"Ce?" Dain aruncă priviri între noi.

„Venin împărtășește o conștiință colectivă cu wyvernul pe care îl creează”, spune Brennan încet. „Așa spune cartea lui Tecarus.”

— Cartea pe care nu m-ai lăsat să o citesc în cele patru zile în care ai avut-o? Îmi ating vârful degetelor de cap când amețelile revin.

„Au trecut doar trei zile și se pare că știi deja”, Brennan contoare. — Și unele lucruri depășesc autorizația ta, cadete, în special informații pe care nu am terminat de analizat.

„Știu pentru că am citit cartea pe care mi-a dat-o *tatăl meu* ”, argument și aproape că regret accentul când tresări. Nu doar s-a separat de mama când și-a schimbat numele, ci s-a distanțat de tata. „Și Bodhi știe pentru că așa am ucis o întreagă hoardă de ei la Resson.”

„Nu știam”, îl întrerupe Dain. „Deci, dacă unul dintre ei a simțit acel puls de energie… Dacă unul dintre ei știe ce înseamnă…”

„Cine le-a creat știe”, termin pentru el, întorcându-mi privirea către Brennan. „Și poți paria că vor veni acum după noi.”

Abia în ultimii cincizeci de ani ne-am dat seama că nu mai vin doar din Barrens. Începuseră să ia recruți, învățându-i pe cei care nu legau niciodată un grifon să canalizeze ceea ce nu era al lor să ia, să tulbure echilibrul magiei furând-o chiar de la sursă.

Problema omenirii este că prea des găsim că sufletul nostru este un preț corect pentru putere.

—GHIDUL CAPTAINULUI LERA DORRELL PENTRU ÎNCHIDEREA PROPRIETĂȚII VENIN A CLIFFSBANE ACADEMIEI _

CAPITOLUL PATRICE ŞI CINCI

„Coralee Ryle. Nicholai Panya”, strigă un maior Devera proaspăt fixat peste curtea acoperită de ger, citind din ceea ce a devenit noul rol al morții. Pentru prima dată de când au intrat în cadran, numele chemate în fiecare dimineață în ultima săptămână nu au fost cadeți, ci călăreți activi — și zburători — pe linia frontului, luptă pentru a fortifica satele de-a lungul râului Stonewater. Încercarea de a distrage atenția veninului de la valea noastră, unde au eclozat *patru dragoni noi.*

Nu spune Mira. Nu spune Mira. Nu spune Mira. A devenit rugăciunea mea personală către orice Dumnezeu va asculta în timp ce stau în formație.

Mă simt atât de inutil. Spre deosebire de ultimele două săptămâni, nu există nicio lumină pe care să o aducă, nici o sală la care să eșuezi. E un adevărat război acolo jos, iar noi suntem aici sus, învățând istoria și fizica.

„Am pierdut *doi* ieri?” Timpurile aarice în rândul din față.

Rhiannon se uită înapoi peste umăr la mine, tristețea bântuindu-i ochii pentru o bătaie de inimă înainte să se calmeze cu o grație pe care nu o pot descurca niciodată și să-și îndrepte umerii lângă Sawyer. Doi călăreți într-o zi este insondabil în serviciul activ. Întregul Cuadrant Aretian va fi mort în mai puțin de două luni în acest ritm.

— Cred că ăsta e fratele lui Isar, spune Ridoc de lângă mine. „Aripa a doua.”

Ne uităm amândoi spre stânga, pe lângă Aripa a treia. Isar Panya își pleacă capul din mijlocul echipei ei în Secțiunea Cozii.

Clipesc înapoi la arsurile din ochi și degetele mele se strâng strâns în jurul conductei din mâna mea stângă.

— Era locotenent, spune Imogen încet.

„Doi ani înaintea noastră”, adaugă Quinn. „Un mare simț al umorului.”

„Este crud”, șoptesc eu. „Este al naibii de crud să ne spui că frații noștri, prietenii noștri sunt morți în acest fel.” Este mai dur decât orice am fost supuși la Basgiath.

„Nu este diferit de formația de dimineață”, spune Visia peste umăr.

„Da, este”, argumentează Sloane. „A auzi că cineva dintr-o aripă diferită a murit, sau la naiba, chiar și echipa noastră, nu este același lucru cu a ți se spune că fratele tău a plecat.” Vocea i se sparge.

Un nod mi se umfla dureros in gat. Brennan este înăuntru, fără îndoială, se ceartă cu Adunarea despre unde să găsească vânat pentru tsunami-ul de prădători pe care l-am adus aici în ultima lună sau coordonând transporturile de la forja care funcționează acum. El este în siguranță.

Fiecare călăreț comisionat care nu este aici pentru a preda a fost trimis în schimburi pentru a conduce avanposturile de-a lungul stâncilor Dralor, cum ar fi Xaden, Garrick, Heaton și Emery... sau pentru a ține front, ca Mira.

Devera își drese glasul și schimbă rola cu cea pe care o ține Jesinia.

Umerii îmi coboară, o suflare de ușurare înceţoşează aerul îngheţat. Mira este în viață. Sau cel puțin ea a fost aseară când călărețul rotativ a adus vestea. Formația de dimineață nu mă sperie când vine vorba de Xaden — aș ști imediat dacă el...

Doamne, nici nu pot să mă gândesc.

„Chrissa Verlin”, începe Devera să citească din ruloul comandat. „Mika Renfrew...”

„Mika!” Un țipăt gutural izbucnește din dreapta noastră și fiecare cap se transformă într-o derivă în apropierea centrului formației zburatorilor, în timp ce un tip cade în genunchi. Restul lui se întoarce, acoperindu-l cu brațe reconfortante.

„Nu mă voi obișnui niciodată să-i aud făcând asta”, mormăie Aaric, mutându-și greutatea.

„Ce le auzi?” Sloane contorează. „Ai emoții?”

„Sorrengail știe ce vreau să spun. Ai fost acolo…” îmi spune Aaric.

„Și am plâns ca un copil în timp ce Liam a murit. Întoarceţi-vă." La naiba, nu e în contradicție cu tot ce i-am spus lui Rhiannon când ne-am luptat lângă Gauntlet? Moartele ar trebui să ne întărească, așa că de ce sunt de acord cu Sloane în privința asta? Există ceva infinit mai... uman în felul în care zburatorii reacționează.

Chiar și felul în care își desfășoară propria Treierare la Cliffsbane este considerabil mai puțin crud decât ceea ce înduram la Basgiath. Acum nu mă pot decide dacă ne face mai puternici... sau pur și simplu mai greu.

„— și Alvar Gilana”, conchide Devara. „Le lăudăm sufletele lui Malek.”

Arunc o privire spre dreapta – la fel ca în fiecare dimineață – și văd că postura Cat se înmoaie, ochii ei se închid pentru scurt timp de la deriva ei pe marginea cea mai apropiată a formației lor. Syrena este încă în viață.

Ea se uită la mine și eu dau din cap, lucru pe care îl întoarce, chiar dacă este scurt. Este singurul nostru moment zilnic de armistițiu, singurul moment în care parcă ne recunoaștem ca niște surori mai mici în loc de dușmani și s-a terminat în mai puțin de o bătaie de inimă.

Privirea ei se schimbă într-o strălucire în timp ce formația se rupe.

Jură-i lui Amari, Cat este hotărâtă să-mi facă viața cât se poate de mizerabilă în fiecare minut al zilei și încearcă de două ori mai mult în zilele în care Xaden este aici. Urul ei o face pe Sloane să pară de-a dreptul caldă și neclară - și, mai rău, întreaga ei deriva pare concentrată pe echipa

noastră, cinci dintre celelalte șase - Maren fiind excepția - dând vina pe mine pentru moartea Luellei și proclamând cu voce tare că am ales călărețul în locul zburatorului. .

Tipul înalt, cu părul castaniu până la umeri – sigur că se numește Trager – a plecat spre Ridoc pe câmpul de zbor al văii în urmă cu două zile și a ajuns cu pumnul lui Rhiannon în față când și-a aruncat gura despre satul ei de graniță, respingând refugiații. . Buza îi este încă cu crustă. Cred că mica noastră excursie pe stânci nu ne-a legat așa cum speraseră ei.

„Ce a făcut azi dimineață?" întreabă Rhiannon, privind în direcția lui Cat cu o sprânceană ridicată.

„Mi-am bătut la ușă înainte de zori, apoi m-am enervat cu toții când am răspuns de fapt la naibii." Doar gândul la asta îmi face mâna să se încălzească de-a lungul conductei. Felix a înlocuit aliajul din conducta mea de două ori săptămâna aceasta, dar cel puțin incapacitatea mea de a-mi controla propria putere ajută la impregnarea aliajului pentru pumnale, așa că, într-un fel, ajut efortul de război, deoarece încercarea mea de a activa piatra de protecție a eșuat. . Îmi rostogolesc umărul drept, sperând să ușurez durerea acum că am abandonat praştia, dar încă protestează.

„A rămas fără prostii să te tragă?" întreabă Ridoc în timp ce începem să ne îndreptăm spre ușă. Este nevoie de două ori mai mult pentru a ieși din formație aici decât la Basgiath, având în vedere că Riorson House a fost construită pentru a ține oamenii afară, pentru a nu-i lăsa să intre. Mira a luat-o de-a lungul anilor."

Acea zi fusese un *răsfăț* și cu siguranță a liniștit relațiile dintre călăreți și zburători. Avusesem cel puțin o duzină de încălcări decât de obicei pe holuri.

„Ea purta un halat de mătase Deverelli când am răspuns la ușă." Îmi iau rucsacul de la pământ și îl leagăn peste umeri, făcând o strâmbă de greutate. „De unde știu că a fost mătase Deverelli, te întrebi? Pentru că a fost aproape transparent."

"Oh la naiba!" Sawyer se încântă. „De ce ar... ești tu..."

Rhiannon, Quinn și chiar Imogen se uită la el în timp ce primii ani intră înăuntru.

„Gândește-te unde doarme!" Ridoc lovește ceafa lui Sawyer.

"Au! Dreapta. Încă ești în camera lui Riorson, spune Sawyer încet, întorcându-i spatele lui Cat în timp ce ea trece cu drift. "Am uitat. Roll te-a înscris în camera lui Rhiannon.

A aduce o sută de cadeți în plus aici însemna să mă dublez și, din punct de vedere tehnic, nu ar trebui să dorm în camera unui locotenent – nu că vreunul dintre noi ne pasă sau conducerea va spune ceva omului care deține casa.

„Pe care îl apreciez." Rhiannon își pune mâna peste inimă. „Pentru că îmi oferă puțină intimitate pentru ori de câte ori Tara și cu mine avem timp să ne vedem."

"Mă bucur să fiu de ajutor." Zâmbesc.

„Trebuie să i-o dau fetei." Imogen clătină din cap, oftând în timp ce se uită dincolo de mine către Cat și deriva ei. „Este tenace."

Fiecare cap se rotește în direcția ei.

"Hei." Imogen își ridică mâinile. „Sunt Team Violet. Spunând doar că pun pariu că dacă Xaden renunță vreodată, te-ai lupta și tu să-l iei înapoi.

Uf. Când ea spune așa...

„Nu umanizați acea piesă de teroare care se plimbă”, răspunde Rhiannon. „Am escaladat *toată* stânca cu ea și încep să cred că ar fi mai bine să-l avem pe Jack Barlowe aici sus.”

Este o persoană cu care mă bucur că a rămas în urmă, indiferent cât de drăguț a fost cu mine. Încă nu am încredere în tipul ăla. Niciodata nu voi.

„Pisica este din nou… Cat?” întreabă Bodhi, îndreptându-se în timp ce curtea se golește.

"Este bine. Ea e bine. Sunt bine." Eu dau din cap, întinzându-mă printre dinți, ca să nu-i spună lui Xaden că nu mă descurc. „Eu și Rhiannon avem unde să fim.”

"Noi facem?" Sprâncenele lui Rhi se ridică. "Noi facem."

"Dreapta." Se întoarce către Rhiannon. „Ei bine, profesorul Trissa tocmai ți-a ales anii doi pentru o nouă clasă. Mâine la două în vale.”

Trissa? Ea este membrul mic și tăcut al Adunării.

„Vom fi acolo”, promite Rhi.

...

Sacum cade în Aretia mai devreme decât la Basgiath și, în prima săptămână din noiembrie, o pătură subțire de alb acoperă orașul în creștere rapidă, dar nu și valea de deasupra, datorită unei combinații dintre căldura termică naturală a lanțului muntos și magie canalizată de grifon și dragon deopotrivă, care doar pare să crească.

Privesc spre poteca uzată de la capătul văii care duce în jos la Casa Riorson, cu neliniștea în stomac.

"Este stânjenitor." Sawyer își încrucișează brațele și aruncă o privire plictisită pe cei cincisprezece picioare de iarbă de vale care separă călărețiii de anul doi din echipa noastră de zburatorii de anul doi în deriva Cat.

Se pare că am fost chemați amândoi.

Dar dacă șirul de dragoni care stau în spatele nostru și grifonii din spatele zburatorilor reușesc să nu se atace unul pe celălalt, cu siguranță putem fi civilizați.

"De acord."

„Civil este supraevaluat”, notează Andarna, flectându-și ghearele în iarbă. *„Nu am gustat niciodată grifon...”*

„Nu ne mâncăm aliații”, spune Tairn. *„Găsește o altă gustare.”*

Privind corect, îl surprind pe Sawyer aruncând o privire între Andarna și Tairn iar și iar, de parcă ar compara diferențele. „Nu-ți face griji, simt că văd dublu tot timpul.”

"Nu e asta. A crescut din nou?” întreabă el trăgându-se de guler. „Simt de parcă a crescut.”

„Cred că câțiva centimetri săptămâna asta.” Dau din cap. „A trebuit să adăugăm un link la hamul ei de fiecare parte.”

„În curând voi putea zbura fără ea”, notează Andarna cu un bufit.

Ridoc pivotează pentru a-și face propriile observații, zâmbindu-i Andarnei. „Micuța Mini-Tairn devine feroce, nu-i așa...”

„Nu sunt miniatura nimănui.” Capul Andarnei se îndreaptă spre el, iar ea își pocnește dinții la mai puțin de un picior în fața feței lui.

Inima îmi *zboară.* „Andarna!” strig, întorcându-mă repede să mă pun între ea și Ridoc, în timp ce ea se retrage.

"La naiba!" Ridoc își ridică mâinile, părul suflându-i-se înapoi din cauza a ceea ce poate fi descris doar ca suflarea frustrată a... oftat al lui Tairn. „Mare”, scapă Ridoc. „Vreau să spun mare.”

„Nu mai petreci timp cu Sgaeyl.” Arăt spre ea, oprindu-mă să-i bată bărbia înainte de a ridica privirea la Tairn, care și-a lăsat capul peste ea de parcă ar fi putut-o pune între dinți și s-o smulge de pe teren ca și cum ar fi. un catelus. *"Sunt serios. Ea se frecă de tine.”*

„Aș putea fi doar atât de norocos.” Andarna ridică capul, lăsându-se, iar Tairn mormăie ceva în limba lui.

— La dracu, mormăie Maren din spatele meu.

"Îmi pare rău pentru asta. Adolescenți.” Ridic din umeri la Ridoc.

„Încă nu-mi vine să cred că feathertails sunt copii”, spune Sawyer, îndepărtându-se la un pas de Andarna. „Sau că ai legat *doi* dragoni negri.”

„Și ăla m-a prins neprevăzut”.

Mă uit din nou spre potecă, dar nu e niciun semn de Rhiannon. Dacă profesorul Trissa ajunge aici înainte de Rhi, va avea probleme majore. Trissa poate fi cel mai blând membru al Adunării, dar este și cea mai ascuțită limbă atunci când este supărată, conform celor spuse de Xaden înainte de a zbura din nou spre graniță în această dimineață cu Heaton și Emery. Cel puțin am avut o noapte împreună.

Anii trei au mers și ei, patrulând Stâncile Dralor pentru călăreți wyvern și Navarieni.

Wyvern, nu ar trebui să ne facem griji dacă nu aș fi eșuat să ridic protecția.

„Care parte e mai proastă?” Gândește Ridoc, bătând gropița din bărbie. „Ei se uită în tăcere la noi de parcă am avea vreo idee naibii de ce sunt și ei aici sus? Sau escortele lor amenințătoare?” Privirea lui se fixează asupra grifonilor care stau de pază peste zburătoarele lor.

Dajalair se clătinește ușor, încă neajustat la altitudine. Încă nu am văzut un singur grifon zburând în săptămâna în care au fost aici.

"Ambii." Sawyer își descheie jacheta de zbor. „Sunt eu sau se face mai cald aici sus?”

„Mai fierbinte”, sunt de acord, răsuflând ușurată când apare Rhiannon, arătându-mi un zâmbet entuziasmat în timp ce se îndreaptă spre noi din cealaltă parte a câmpului. Îi adaug lui Ridoc: „Și fii drăguț. Îmi place Maren.”

„Și mie îmi place Maren, dar cea mai bună prietenă a ei trebuie să fie aruncată de pe această stâncă”, notează Sawyer pe sub răsuflarea lui.

„Grifoniile se ridică și mai repede decât credeam”, observă Ridoc. „Majoritatea dintre ei încă dormeau în afara altitudinii în urmă cu câteva zile.”

Grifonul care stă în spatele lui Trager, tipul cu părul castaniu până la umeri și un zâmbet strâmb – observă aprecierea lui Ridoc și pocnește în ciocul ascuțit, de două picioare, în semn de avertizare.

Trager zâmbește.

Aotrom suflă o rafală fierbinte de abur peste capetele noastre, aruncând în față toți cei trei zburători nu doar cu abur, ci și cu un strat sănătos de... ăsta este *muci* ?

„În apărarea lor, ne-am adus propriile escorte", observ în timp ce Andarna se îndreaptă înainte, cu ghearele ei înfundându-se în iarbă de fiecare parte a mea în semn de avertizare clară. Ghearele ei devin mai ascuțite pe zi ce trece și și-a extins complet aripa pentru prima în această dimineață, făcând-o mai îndrăzneață în această după-amiază.

„Bătrânii spun că voi zbura în câteva săptămâni." Un mârâit îndreptat spre grifon îi urează gâtul, iar ochii lui plini de mărge se ard, apoi clipesc.

— Îți dezvălui dinții, nu-i așa? Nu mă obosesc să-mi ascund zâmbetul.

„Nu am încredere în ei", răspunde ea. *„Mai ales cel din centru care pare să-ți pună la cale moartea."*

„Nu o lăsa să te deranjeze."

Ochii pisicii sunt într-adevăr îngustați asupra mea, ca de obicei.

„Te deranjează." Andarna face un singur pas înainte, punându-și solzii din piept chiar deasupra capului meu.

„Și se va obișnui cu asta, sau o va ucide", răspunde Tairn din spatele nostru, unde ceilalți trei – nu, patru – dragoni așteaptă acum că Feirge a sosit. *„Orice este acceptabil."*

„Credeam că ești împotriva noastră să ucidem aliați?" Mă uit peste umăr în timp ce umbra lui mă învăluie datorită soarelui de după-amiază. Poate că Sliseag se mișcă mai aproape în dreapta ei, dar există o strălucire roșiatică pe solzii Andarnei și nu pot să nu mă întreb când sclipirea aceea se va atenua într-o nuanță mai asemănătoare cu Tairn.

„Încă nu s-a dovedit a fi un aliat", notează Tairn.

„Încă mă învinovățește pentru moartea Luellei."

„Hei, în timp ce doar stăm aici..." Sawyer își freacă ceafa, iar obrajii se înroșesc. „Eu…"

"Tu…?" Îmi ridic sprâncenele la întrebarea clar neterminată.

„Mă întrebam dacă tu…" El se înfioră, apoi oftă. "Nu face nimic."

„Vrea să-l înveți cum să semneze", termină Ridoc, legănându-se pe călcâie într-o clară plictiseală.

„Ridoc!" Sawyer își aruncă privirea.

"Ce? Ai făcut așa ceva mai dureros decât trebuia să fie. Pentru numele naibii, parcă ai fi dus să o chemi să iasă sau ceva de genul ăsta. Se cutremură vizibil.

„Dacă ar fi fost?" eu contrazic.

„Atunci aș fi blocat să curăț bucățele din el de pe podeaua noastră comună, când Riorson l-a făcut bucăți." Ridoc scutură din cap. „Atât de dezordonat."

„În primul rând, Xaden are încredere mai mult decât suficientă pentru a supraviețui când sunt *invitat să ies* ." Ridic privirea spre Sawyer. „Și da, te voi învăța să semnezi. De ce ar fi asta jenant?"

„Ar fi trebuit să învăț cu ani în urmă.” Sawyer își lasă mâna jos. „Și... motive evidente.”

„Nu sunt suficient de fluent pentru a fi un profesor bun, aparent.” Ridoc își dă ochii peste cap.

„M-ai învăța semnul pentru *sex* și mi-ai spune că este *salut* , doar ca să văd ce sa întâmplat când l-am folosit”, răspunde Sawyer.

"Ce? Nu sunt un prost total.” Un zâmbet curbe gura lui Ridoc. „Aș fi așteptat până când ai întreba despre cuvântul pentru *cină* — în felul acesta, când ai întrebat-o dacă vrea să ia ceva cu tine—”

"Oh!" Clipesc, punând piesele împreună. *Jesinia.* — Nu-ți face griji, Sawyer. Te-am prins. Rhi semnează și el fluent. La fel și Aaric și Quinn și...

„Toți în afară de mine.” Sawyer oftă, cu umerii înclinați.

„Aproape că nu am ajuns la timp”, spune Rhiannon, ușor fără suflare când ajunge la noi.

Ochii lui Trager se îngustează și mai mult la Rhi, când profesorul Trissa dă colțul în spatele ei.

„Cum e buza?” întreabă Rhiannon, făcându-i lui Trager cu ochiul.

El se mișcă să facă un pas înainte, dar Maren îl blochează, clătinând din cap.

„Aș fi acoperit pentru tine. Ți-ai stabilit familia?” o intreb pe Rhi.

Sosiseră noaptea trecută, obosiți de călătorie și doar cu obiectele pe care le puteau încăpea într-un vagon îngust capabil să ajungă la Pasul Precipice, ruta comercială întortocheată de pe partea de nord-est a stâncilor Dralor, la granița cu provincia Deaconshire. .

„Da.” Rhi rânjește și își lasă rucsacul în iarba surprinzător de suplă de lângă a mea. Jur, parcă anotimpurile se inversează în valea asta. „Mulțumesc fratelui tău pentru mine. Le-a repartizat casele unul lângă celălalt lângă piață și au ales deja un loc pentru a-și instala magazinul.”

"Se va face. Și Lukas?” Doar gândul la obrajii perfecți și dolofani ai nepotului ei mă face să zâmbesc larg.

„Încă cel mai drăguț băiat *din toate timpurile* .” Ea își descheie jacheta de zbor și o ridică de pe umeri. „Sunt epuizați, dar sunt în siguranță. Și faptul că pot să-i văd oricând vreau acum? Uimitor. În plus, am avut să-mi arăt sigilul și au fost în mod corespunzător uimiți.”

„Este fenomenal. Sunt foarte fericit pentru tine.” Poziția mea se relaxează și respir cu adevărat adânc. Familiile sosesc în Aretia de ultima săptămână, conduse în grupuri mici, de neobservat, de membrii revoluției care și-au livrat ofertele de adăpost. Tatăl lui Ridoc ar trebui să sosească în orice zi, dar nu am primit încă vești de la părinții lui Sawyer.

„S-ar putea să vă întrebați de ce ne întâlnim în vale”, spune profesorul Trissa, cu respirația perfectă, chiar dacă își întinde mâna în rucsac și scoate șapte ilustrații tipărite, apoi ni le înmânează nouă celor șapte.

Un alt zâmbet îmi trage buzele. Jesinia și ceilalți au pus tipografia în funcțiune.

Ilustrația este o reprezentare a unei rune Tyrish, nu spre deosebire de cele din cartea de țesut pe care mi-a lăsat-o Xaden când a absolvit. După o privire mai atentă la ilustrație, o recunosc. Seria de pătrate gradate este aproape identică cu mânerul pumnalului de pe șoldul meu drept.

„Deoarece sunteți în prezent echipa de top și drift, v-am ales grupul ca... un fel de test.” Profesorul Trissa se dă înapoi ca să poată vedea ambele rânduri ale noastre. „Poți canaliza?” întreabă ea fluturașii.

„Aproximativ jumătate din putere de ieri dimineață”, răspunde Cat.

„Munca minții?” întreabă profesorul cu un ton de curiozitate.

„Nu încă”, răspunde Maren.

„Dar în curând”, spune Cat, uitându-se fix la mine. „Drifturile devin din ce în ce mai puternice pe zi ce trece.”

De parcă aș uita cum a fost s-o am să fugă nebun în capul meu.

„Deci, ne întoarcem la ora de arte și meserii?” întreabă Ridoc, încrucișându-și brațele.

„Cine știe cum sunt alimentate luminile magice?” întreabă profesorul Trissa, ignorând întrebarea lui și întinzându-și mâna în rucsacul ei. Ea scoate opt scânduri mici de lemn, nu mai mari decât o farfurie. Ea le pune în centrul micului nostru conflict. "Bine?"

„Magie mai mică”, răspunde Maren.

„Cele pe care le creați singur.” Profesorul Trissa dă din cap. „Ce zici de cele care rulează continuu, să zicem, căminele din primul an. Cele care funcționează înainte de a putea canaliza?”

Fiecare călăreț se uită la mine.

„Sunt alimentați de excesul de magie, atât pe noi, cât și pe dragonii noștri”, răspund. „Se desprinde de noi în mod natural, ca... valuri de căldură corporală, dar este o cantitate atât de mică încât nici nu o observăm.”

„Exact”, este de acord profesorul. „Și ce face posibil acest tip de magie? Magie legată de obiecte în loc de un purtător? Ea ne privește cu ochi așteptați, căprui-închis, apoi își freacă podul nasului. „Doamne, am crezut că Felix glumește. Sorrengail, ești practic *acoperit* de ele.”

Îmi arunc privirea în jos, zărind strălucirea armurii mele în cântare de dragon sub gâtul în V al uniformei mele, apoi mă închid pe pumnalele pe care mi le-a dat Xaden. „Rune?”

„Rune”, confirmă profesorul Trissa. „Runele nu sunt doar decorative. Sunt fire de magie scoase din puterea noastră, țesute în modele geometrice pentru utilizări specifice, apoi plasate într-un obiect, fie pentru lucru imediat, fie pentru utilizare la o dată ulterioară. Numim procesul „călire”.

"Nu se poate asa ceva." Maren scutură din cap. „Magia se exercită doar.”

„Este încă mânuit.” Profesorul Trissa aproape oftă dezamăgit de ignoranța noastră. „Dar la fel cum depozităm hrana pentru iarnă, un purtător poate tempera o rună folosind atâta sau cât de puțină putere vrea, apoi o poate plasa în ceva.” Se aplecă și ridică una dintre scânduri și o flutură în direcțiile noastre generale. „Precum lemnul, metalul sau orice obiect pe care îl alege cel care îl poartă. Acea rună se va activa când este declanșată și va efectua orice acțiune a fost temperată pentru. Spre deosebire de aliaj, care găzduiește puterea, runele sunt temperate cu putere pentru acțiuni specifice.”

Rhi și cu mine schimbăm o privire confuză.

„Văd că vom avea nevoie de niște convingeri.” Profesorul Trissa scapă tabla și își ridică mâinile. „Mai întâi separă o componentă a puterii tale.” Ea se întinde înainte și prinde aer între degetul mare și arătător. „Care poate fi cel mai complicat pas de învățat, sincer.”

„Se preface?” şoptește Ridoc.

Profesorul Trissa îi aruncă o privire ascuțită. „Doar pentru că nu poți să-mi vezi puterea nu înseamnă că nu pot. Sau nu sunteți familiarizat cu procesul de împământare? Asemenea

scuturilor tale, puterea ta este vizibilă doar atunci când îi dai formă, fie că este vorba de forma sigilului tău ca călăreț sau de magie mai mici, de care ești capabil cu toții.”

„Punctul luat.” Ridoc ridică mâna goală în înfrângere.

„Puterea poate fi modelată.” Mâinile ei se mișcă repede, trăgând bucăți de aer, apoi folosind degetele pentru a forma forme invizibile. Cercuri? Pătrate? A fost un triunghi? Este greu de spus când nu putem vedea. „Fiecare formă are sens. Punctele în care legăm puterea schimbă acest sens. Toate pe care va trebui să le memorați.” Ea se întinde din nou în aer, apoi creează... un romb? „Formele pe care le combinăm stratifică semnificațiile, schimbând runa. Se va activa imediat? Stai în stare suspendată? De câte ori se poate activa înainte ca runa să se epuizeze? Totul este hotărât aici.” Ea pare să răstoarne orice la care lucrează, apoi trage o altă sfoară și face... ceva.

„Al naibii de ciudat”, mormăie Ridoc pe sub răsuflarea lui. „Este ca și când ești mic și le ceri părinților tăi să bea din ceașcă de ceai, știind că nu există ceai efectiv în ea.”

Rhiannon îl taci.

„Odată ce este gata” – Profesorul Trissa se aplecă și apucă tabla, apoi se ridică – „Așezăm runa. Până nu este plasat, nu are nici un sens, nici un scop și se va estompa rapid. Este temperarea runei care o face o magie activă.” Ea apucă ceea ce presupun că este runa pe care a temperat-o cu mâna dreaptă, apoi își împinge palma în placa de lemn. „Aceasta este o rună simplă de încălzire.”

„A fost simplu?” întreabă Sawyer.

Tabla fumegă și mă aplec înainte, cu ochii mari.

„Și iată-l.” Ea întoarce partea din față a tablei către fluturași, apoi ne arată. „Odată ce înțelegi ce forme se combină pentru a forma ce simboluri, combinațiile sunt aproape nelimitate.”

Maxilarul îmi rămâne deschis pentru o clipă. Formele au fost *arse* în ceea ce aș fi spus că este o rună decorativă în urmă cu aproximativ zece minute. Mă uit în jos la ilustrația din mâinile mele și mă întreb ce naiba e pumnalul de pe șoldul meu ar trebui să facă.

Fiecare formă are sens. Punctele în care legăm puterea schimbă acest sens . Mai arunc o privire asupra formei cu mai multe fațete înainte ca ea să răstoarne tabla, ținând-o cu fața spre cer, iar ochii mi se fac mari de înțeles.

„Este un limbaj logosilabic,” scap. „Ca Old Lucerish sau Morrainian.”

Profesorul Trissa își ridică sprâncenele în timp ce privește în direcția mea. „Foarte asemănător, da.” Gura ei se curbă într-un zâmbet. „Așa este, poți să citești și Old Lucerish.” Ea dă din cap. "Impresionant."

"Mulțumesc."

„E a noastră”, le spune Ridoc fluturașilor, arătând spre mine.

Nu sunt sigur că am cu ce să mă laud, având în vedere că abia am trecut testul *de istorie* în această dimineață. Cel puțin sunt solid în matematică, dar din nou, matematica nu se schimbă peste noapte.

„Ești un purtător de gheață, nu-i așa?” îl întreabă profesorul Trissa pe Ridoc.

El dă din cap, iar ea îi întinde mâna.

Ridoc desface pielea legată de șold, apoi scoate apa din gură într-un cilindru înghețat înainte de a o duce la profesorul Trissa.

Ea pune gheața pe tablă și gâfâitul meu nu este singurul auzit, deoarece gheața se dizolvă în câteva secunde și apa picură din lemnul care sfârâie. „Ai grijă la mediul pe care îl alegi pentru a ține runa. Mai multă putere și placa respectivă ar fi luat foc."

„De ce nimeni nu învață asta?" întreabă Maren, aruncând o privire de pe pergament la tablă.

„Este o abilitate controlată și perfecționată de Tyrrish cândva, dar a fost interzisă la câteva sute de ani după unificarea Navarei, chiar dacă multe dintre avanposturile noastre și Basgiath însuși au fost construite pe ele. De ce?" Ea ridică sprâncenele. „Mă bucur că ai întrebat. Vedeți, călăreții sunt în mod natural mai puternici, având în vedere cantitatea de magie pe care o canalizăm și semnele pe care le mânuim."

Trager își dă ochii peste cap.

„Dar runele sunt marele egalizator", continuă profesorul Trissa, aşezând tabla pe iarbă acum că nu mai sfârâie. „O rună se limitează doar la cât de multă putere alegi să temperezi, cât vrei să dureze și câte utilizări are înainte să se epuizeze. Au interzis runele pentru a nu cădea în mâini greșite." Ea aruncă o privire la fluturași. „Mâinile tale, în special. Fii suficient de bun la rune și poți concura cu o cantitate suficientă de semne."

„Deci, vrei să... temperăm asta?" întreabă Cat, studiind ilustrația cu o sprânceană arcuită. „Din... magie?"

Urăsc să recunosc, dar sunt alături de Cat în asta - și după chipurile din jurul meu, toți suntem. Până și Rhi se uită la desen cu teamă. Se simte... copleșitor.

"Da. Cu puterea veți învăța să vă despărțiți de voi, așa cum v-am arătat." Profesorul Trissa își deschide pachetul și aruncă o altă grămadă de scânduri pe prima.

Ea a făcut să pară atât de *ușor* .

„Vom începe cu o rună simplă de deblocare. Ușor de construit, ușor de testat." Ea aruncă o privire între rândurile noastre.

„Toți putem debloca ușile cu mai puțină magie", notează Trager.

"Sigur ca poti." Profesorul Trissa oftă. „Dar o rună de deblocare poate fi folosită de cineva care nu posedă o magie mai mică. Acum să mergem. Mă aștept ca primele tale rune să fie țesute înainte de apus."

„Nu avem cum să învățăm cum să facem asta înainte de apusul soarelui", argumentează Sawyer.

"Prostii. Fiecare marcat a învățat o rună simplă de deblocare în prima zi."

„Fără presiune", mormăie Rhi.

„Sloane și Imogen pot face asta?" Întreb.

"Natural." Profesorul Trissa scutură din cap spre mine.

Acesta este motivul pentru care Xaden m-a pus să exersez runele cu material. Oare omul acela va învăța vreodată să-mi spună lucrurile pe larg? Sau va trebui mereu să scot informații din el? „'Voi răspunde la orice întrebare pe care o pui'", îmi bat joc pe sub răsuflarea mea. Este greu să pun întrebări despre care nici măcar nu știu că *există* .

„Trebuie să fii cel mai bun al anului tău, așa că nu te mai găsește și apucă-te de treabă”, spune profesorul Trissa. „Primul lucru pe care va trebui să-l faci este să înveți să separă o parte din propria ta putere. Lăsați-l să vă umple mintea, apoi atingeți-vă și vizualizați cum smulgeți un fir din ea din curent.”

Rhiannon, Sawyer, Ridoc și cu mine schimbăm o serie de priviri ce naiba, care sunt răsunătoare de fluturașii de vizavi de noi.

"Sfat?" îi întreb pe Tairn și Andarna.

„Nu aruncați nimic în aer.” Tairn își mută greutatea în spatele meu.

„Măcar să arunci în aer ceva ar fi interesant”, notează Andarna, stârnind un mârâit din partea lui Tairn.

„Acum”, cere Trissa, apoi ridică un deget. „Oh, și fii atent. Puterea devine temperamentală atunci când trageți de ea. De aceea legăturile tale sunt aici. Cu cât sursa este mai aproape, cu atât este mai ușor pentru prima dată.” Ea se uită peste noi, apoi își încrucișează brațele pe piept. „Ei bine, ce mai așteptați?”

Închid ochii și îmi imaginez Arhivele și puterea învolburată care le înconjoară. Fluxul arzător și topit al puterii lui Tairn care curge în spatele ușii sale uriașe pare capabil să mă consume, dar fluxul sidefat al puterii Andarnei chiar dincolo de ferestre se simte... accesibil.

Ținându-mi respirația, ajung la puterea Andarnei...

Bum. Se aude o explozie și ochii mei se deschid, fiecare cap biciuindu-se spre Sawyer în timp ce el zboară înapoi. Aterizează chiar sub ghearele lui Sliseag, un semn de ars lăsat fumegând în iarba unde stătuse el.

„Și de *aceea* avem această clasă în aer liber.” Profesorul Trissa scutură din cap. "Pe picioarele tale. Încearcă din nou."

Ridoc se întoarce și îl ajută pe Sawyer să se ridice, iar apoi facem exact asta.

Încearcă din nou. Și din nou. Și din nou.

Înainte de apus, reușesc să țes o rună de deblocare, dar nu sunt primul.

Cat are această onoare și, spre deosebire de noi ceilalți, nu are urme de ars sub picioarele ei.

Este oarecum potrivit că singura armă capabilă să omoare un purtător întunecat este același lucru care i-a condus la lipsă de suflet... putere.

—GHIDUL CAPTAINULUI LERA DORRELL PENTRU ÎNCHIDEREA PROPRIETĂȚII VENIN A CLIFFSBANE ACADEMIEI _

CAPITOLUL PATRICEȘIȘE

„Runes?” întreabă Xaden câteva zile mai târziu, aplecându-se peste umărul meu în timp ce mă așez la biroul din camera lui, exersând misiunea de astăzi, o piesă de tortură triunghiulară care ar trebui să stimuleze cumva auzul. El ridică una dintre cele cinci încercări ale mele aruncate, arse în discuri de lemn de mărimea unei mâini, iar eu respir adânc, savurând parfumul săpunului de pe pielea lui proaspăt spălată.

O cameră de baie privată este cu siguranță unul dintre avantajele dormitului în camera lui.

„Suntem echipa de proces. Voiam să-ți spun aseară.” Iau firul delicat al puterii sidefate și îl îndoaie în a treia formă după modelul pe care ni l-a dat profesorul Trissa pentru teme, apoi îl las să ardă strălucitor în fața mea, în timp ce mă întind ușor după altul. Acum că știu ce să caut, văd clar fluxul de putere în fața mea, cumva și solide și nesubstanțiale, fire strălucitoare care se flexează sub atingerea mea. Văzând-o nu face tragerea unor fire individuale, totuși.

— Și eu am vrut să-ți spun multe noaptea trecută, spune el, punând discul înapoi pe birou împreună cu ceilalți. „Dar odată ce te-am găsit în pat, gura mea era altfel ocupată.”

Buzele mele se curbează la amintire în timp ce formez următorul triunghi, acesta mai mic, și îl plasez în cadrul celor mai mari care plutesc în fața mea. A plecat mai mult decât a fost acasă, ducând armele de la forja noastră până în linia frontului lângă râul Stonewater și umplând armele lui Tecarus. Această călătorie a durat o zi în plus când el și Garrick s-au trezit prinși într-un atac.

„Vrei ajutorul meu?” întreabă el, trecându-și gura pe partea laterală a gâtului meu.

„Adică...” îmi ține respirația când ajunge la gulerul armurii mele. „Nu ajută.”

"Milă." Mă sărută pe partea laterală a gâtului, apoi se ridică, lăsându-mă să-mi fac temele. Bine, de asemenea, că am curs în câteva minute.

— De asta mi-ai lăsat cartea aia în Navarra, nu-i așa? Iau următoarea șuviță și formează cercul care ar trebui să stabilizeze formele din interior și să-l așez în jurul runei. Asta ar trebui să o facă.

„Vroiam să ai un avans”, spune el, luând jurnalul lui Warrick de unde l-am abandonat pe birou și răsfoind prin el.

"Mulțumesc."

„Este imposibil de citit”, mormăie Xaden, închizând jurnalul și așându-l înapoi pe birou, înainte de a merge spre locul unde uniformele lui atârnă lângă ale mele, în dulapul mare.

Zâmbesc la domesticitatea ei. Nu e nimic ce nu aș face ca să rămân așa între noi. „M-a învățat tatăl meu.” Ridic din umeri, examinându-mi runa pentru orice aș fi putut rata. „Și Dain și cu mine l-am folosit ca un cod secret când eram copii.”

„Nu mi l-am imaginat niciodată pe Aetos ca tip Old Lucerish”, notează Xaden.

Ridicând discul de lemn cu mâna stângă, mișc ușor firele de putere, apăsând-le în disc. Mult mai bine decât ultimele cinci. „Mi-ai pus rune în pumnale”, spun eu, întorcându-mă în scaunul de lemn.

Buzele mi se despart și îl privesc pe Xaden în timp ce își scoate uniforma din dulap, cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor. Cum de nu am observat că fusese practic gol în spatele meu în tot acest timp? O astfel de ocazie ratată…

„Continuă să te uiți la mine așa și nu ajungi la clasă”, avertizează el, ochii i se întunecă în timp ce traversează podeaua și își aruncă hainele pe pat.

Mă forțesc să mă întorc. Brennan l-a avertizat pe Xaden că prima dată când am întârziat la curs din cauza aranjamentelor mele de dormit, mă voi întoarce în camera desemnată. — Mi-ai pus o rună de deblocare în pumnal, nu-i așa? Întreb, trăgând toate discurile în afară de cea pe care tocmai l-am terminat în rucsac, ignorând jurnalul lui Warrick, care mă batjocorește de pe marginea biroului. „Așa am ieșit din camera de interogatoriu.”

— O variantă a acesteia, da.

Ținând cea mai bună rună a încercărilor mele, îmi ridic rucsacul pe umeri și îmi strec brațele prin bretele în timp ce stau în picioare, întorcându-mă spre el. Trunchiul lui este încă glorios de gol, dar din păcate – sau din fericire pentru programul meu – are pantaloni pe el. "Preocupat sa elaboreze?"

Spre consternarea mea, merge după șosete în loc de cămașă.

„Puteți face runa de deblocare. Este destul de simplu.” El ridică din umeri. „Am adăugat un element de nevoie în rună. Așadar, nu poți să te apropii de orice ușă și să o deschizi doar pentru că vrei, dar dacă pumnalul este pe corpul tău și își va da seama că trebuie să se *descuie* o ușă, o va face. Dacă ai fi reușit să ajungi la forja de la Basgiath, s-ar fi deschis pentru nevoile tale. Așezat pe marginea patului, își pune ghetele.

„Am avut cheia tot timpul?” Sprâncenele mele se ridică, iar dacă nu l-aș fi iubit deja, aș fi căzut chiar atunci.

"Ai făcut. Te simți aventuros cu întrebările azi?” Un colț al gurii i se înclină.

Îmi prind discul și îmi înfund dinții în buza de jos. Problema cu a fi fericiți în mijlocul haosului total pe care l-am provocat este că sunt îngrozit să pun chiar și o singură întrebare care l-ar putea pune în pericol. „Care este runa de pe piatra pe care o ții lângă pat? Asta este, nu?”

„Da, una complicată la asta.” Se ridică și întinde mâna spre piatra cenușie, apoi mi-o oferă în timp ce stă în picioare. „Nu există o persoană în viață care să știe cum să reproducă asta. Colonelul Mairi a fost ultimul.”

mama lui Liam și Sloane. Iau piatra de mărimea palmei și studiez liniile complicate ale runei. „Trebuia să fi fost uriaș când a temperat-o.”

„Presupun că da. Probabil că l-a prăbușit pentru a se potrivi când le-a pus în pietre.

„Piatre?” Ridic privirea spre el. „Ca în mai mult de unul?”

„O sută șapte”, răspunde el, privindu-mă cu așteptare.

Cei marcati. Vrea să mă întreb.

"Ce face?" Îmi frec degetul mare peste designul înnegrit.

„ *A făcut.* Este o rună de protecție, dar a fost destinată să fie folosită o singură dată.” Își trece mâna prin părul umed și face o pauză. „Pe măsură ce te îmbunătățești cu runele, poți trage elemente în ele. Lucruri precum șuvițe de păr sau chiar alte rune complete pentru localizarea lucrurilor. Sau protejarea lor. Această rună specială a fost făcută pentru a proteja pe cineva din linia de sânge a tatălui meu.”

"Tu." Ridic privirea și întind piatra înapoi. — Ești singurul lui copil, nu?

Xaden dă din cap. „Fiecare dintre copiii ofițerilor le-a fost dat înainte ca părinții noștri să plece la Bătălia de la Aretia. Ni s-a spus să le purtăm tot timpul și am făcut-o, chiar și până la execuție.” Degetele lui le perie pe ale mele când ia piatra.

Aproape că nu mai respir, ținându-mi ochii pe ai lui.

„A fost conceput pentru a contracara sigilul călărețului al cărui dragon îi va ucide.” El înghite. „Dar s-ar putea activa doar când era ucis de focul dragonului.”

„Care este metoda principală de execuție pentru trădători”, șoptesc eu.

El dă din cap. „L-am ținut închis în pumn – am făcut-o cu toții – în timp ce stăteam acolo, ne uitam la părinții noștri cum se pun la rând pentru executare. Și în al doilea rând au fost...” Lui umerii se ridică în timp ce respiră adânc. „... ars, căldura mi-a urcat pe braț. Data viitoare când am simțit așa ceva a fost după Threshing.”

Am ochii mari și îmi închid mâna peste ai lui. „Relicvele rebeliunii?” Acesta trebuie să fie motivul pentru care semnele învolburate încep întotdeauna pe brațele celor marcați.

El dă din cap. „Părinții noștri știau că vor muri într-un fel sau altul și ultimul lucru pe care l-au făcut a fost să se asigure că suntem protejați. Îl păstrez doar din motive sentimentale.” Aplecându-se spre mine, mă sărută pe frunte, apoi se întoarce, punând piatra pe noptieră. „Îmi place când îmi pui întrebări”, spune el, aplecându-se să-și apuce cămașa de uniformă. — Mai vrei să știi ceva?

Sunt pe vârful limbii să mă întreb de ce nu mi-a spus despre înțelegerea pe care a făcut-o cu mama și să întreb dacă i-a influențat sentimentele față de mine. Dar apoi se ridică, iar privirea mea prinde acele cicatrici argintii de pe spatele lui – cicatricile pe care ea le-a pus acolo – și pur și simplu nu pot să întreb. Mi-a spus că mă iubește de când ne-am sărutat prima dată. Ar trebui să fie suficient. N-ar trebui să știu nimic mai mult despre înțelegere decât ce mi-a spus ea... Sau poate nu vreau, nu dacă există vreo șansă să ne zguduie relația.

"Violență?" Își trage cămașa și se întoarce.

„Nimic altceva de întrebat.” Forțez un zâmbet.

"Totul e bine?" Două linii apar între sprâncenele lui. „Bodhi a menționat că Cat nu îți ușurează lucrurile și ai avut câteva lovituri de fulger...”

„Bodhi trebuie să iasă”. Nu există nicio șansă să-l las pe Xaden să-și facă griji pentru mine înainte de a pleca mai multe zile. Ridicându-mă pe degetele de la picioare, îl sărut încet. "Ne vedem diseară."

Dezamăgirea îi trece prin ochi chiar înainte să-mi ia ceafa și să-și încline gura peste a mea pentru încă o secundă fericită, apoi se trage înapoi. „Ești aproape, dar ai nevoie de un indiciu direcțional pentru acea rună.”

„Runa mea este grozavă și voi cere ajutor dacă am nevoie.” Îl sărut repede doar pentru că pot, apoi mă grăbesc pe ușă ca să pot ajunge la timp la clasă. În clipa în care sunt pe hol, îmi ridic discul la ureche.

Zgomotul se năpustește înăuntru. Pași bătând peste mine, ușile se închid în fața mea, oameni care strigă sub mine — există prea multă intervenție pentru a înțelege.

„Urăsc când are dreptate”, mormăi eu în timp ce intru în clasă.

Bineînțeles, Cat și-a temperat runa *perfect* când ajung acolo, ceea ce aproape că îmi vine să-i cer ajutorul lui Xaden, dar el a plecat deja înainte să termin cursurile pentru ziua respectivă.

...

„Ți-am dat două săptămâni pentru a-ți da seama cum să te integrezi în mod pașnic și încă nu ai făcut-o, spre dezamăgirea noastră”, ne spune Devera săptămâna viitoare de pe marginea covorașului central, Emetterio și unul dintre profesorii fluturași. lângă ea. Sala de antrenament este doar o fracțiune din dimensiunea lui Basgiath – cu nouă saltele în total – și este plină cu fiecare cadet din Aretia stând umăr la umăr.

Inclusiv fluturașii.

Până acum, am fost pregătiți pentru lecții de rune doar în trepte foarte mici și orele de masă, care de obicei se termină cu cel puțin un pumn aruncat.

„La ce naiba se așteaptă?” Rhiannon își încrucișează brațele lângă mine. „Ne omorâm unii pe alții de secole și ar trebui să... să ne împletim flori unul în părul celuilalt și să ne mărturisim cele mai adânci și mai întunecate secrete, totul pentru că ne-au dat o lumină și au urcat pe o stâncă?”

„Este puțin încordat”, sunt de acord, ținând conducta în mâna dreaptă și rostogolindu-mă pe umărul dureros, sperând că mă va ierta că îndrăznesc să dorm greșit pe el. Am o lecție cu Felix în două zile și înghesui cât pot de multă putere în micul glob de sticlă.

Puterea mea a explodat prea des, zburatorii aruncând insulte de fiecare dată, insinuând că am aruncat-o pe Luella la moartea ei în loc de Visia.

Există o divizare clară în rândurile noastre: o mare de negru în dreapta mea și o fâșie de bronz în stânga, cu o fâșie largă de podea goală între noi. Peste o duzină de cadeți poartă vânătăi de la cearta care a izbucnit ieri în sala mare dintre aripa a treia și două drifturi.

„Erupția de violență de ieri a fost absolut inacceptabilă”, începe profesorul fluturașului, împletitura ei brună alunecând peste umăr în timp ce întoarce capul, adresându-se tuturor cadeților, nu doar fluturașilor. „Lucrarea împreună este ceea ce va face diferența în acest război și trebuie să înceapă aici!” Își întoarce degetul spre cadeții călăreți.

„Mult noroc cu asta”, spune Ridoc pe sub răsuflare.

„Vom face schimbări semnificative”, anunță Devera. „Nu veți mai fi despărțiți pentru cursuri.”

Stomacul mi se înclină și un mormăit de nemulțumire se rostogolește prin sala de sport. — Ceea ce înseamnă... Devera ridică vocea, liniștind partea noastră din formația improvizată. „Vă veți *respecta* unul pe altul ca pe egali. S-ar putea să fim în Aretia, dar de astăzi, am decis că Codexul Călărețului Dragonului se aplică în continuare fiecărui cadet.”

„Și ca oaspeți”, spune profesorul zburător, punându-și o mână pe șoldul ei mare, „toți zburatorii vor respecta asta”. Un murmur nemulțumit se rostogolește prin jumătatea lor. "Este clar?"

„Da, profesor Kiandra”, răspund ei la unison.

La naiba. E cam impresionant, chiar dacă sună ca infanterie.

„Dar recunoaștem că nu putem merge înainte fără a aborda ostilitatea dintre voi”, spune Emetterio, privirea lui mișcându-se între grupuri. „La Basgiath, am avut o metodă de a aborda nemulțumirile dintre cadeți. Puteți cere o provocare – un meci de sparring care se termină atunci când unul dintre voi este inconștient sau bate.

„Sau moare”, adaugă Aaric.

Zburatorii răsuflă colectiv, iar majoritatea dintre noi dăm ochii peste cap. Nu ar rezista o zi la Basgiath.

„Fără *să-ți omori* adversarul”, continuă Emetterio, vorbind direct cu Aaric înainte de a trece mai departe, „pentru următoarele șase ore, fiecare cerere – între cadeții din același an – de provocare va fi acceptată. Îți vei adresa nemulțumirile *odată* pe aceste rogojini și apoi le vei pune în urmă.”

„Vor să ne lase să-i scăpăm?” întreabă Ridoc încet.

„Cred că da”, șoptește Sloane ca răspuns.

„Va fi o după-amiază fenomenală.” Imogen rânjește, pocnind degetele.

„Au fost antrenați să lupte cu venin”, le reamintesc. „Nu le-aș subestima.” Când vine vorba de semne, le putem arunca din ceruri, dar corp la mână? Sunt șanse mari să fim depășiți.

„Puteți provoca doar un adversar și fiecare cadet poate fi provocat o singură dată”, spune Emetterio, ridicând degetul arătător și ridicând sprâncenele groase. „Așa că alegeți cu grijă, pentru că mâine, călărețul sau zburătorul pe care îl disprețuiți ar putea fi interzis.”

Oh, la naiba. Îmi scade stomacul. Există un singur motiv pentru care cineva nu ar putea numi o provocare, dar nu ar face-o... nu-i așa?

„Provocările între colegii de echipă sunt interzise conform Codexului”, explică Devera fluturașilor, apoi se întoarce către noi. „Și mâine fiecare echipă de călăreți va absorbi câte o drift de zburători.”

Presupun că *ar fi*.

Mânia îmi înroșează obrajii, iar eu și Rhiannon schimbăm o privire tulburată, care este oglindită de toți cei din echipa noastră, în special de Visia.

„Rețineți că am spus *absorbiți* .” Devera se uită fix la noi. „Nu veți fi *în echipă* sau *parteneriat cu* . Vei fuziona, te vei topi, te vei *unifica* .”

Acest lucru este împotriva a tot ceea ce am fost învățați. Echipele sunt sacre. Echipele sunt *o familie* . Echipele se nasc după Parapet și se formează prin Jocurile Gauntlet, Treierare și Război. Echipele nu sunt comasate decât dacă sunt dizolvate din cauza morților – iar noi suntem Echipa de Fier.

Nu ne aplecăm. Și cu siguranță nu *amestecăm* .

„Și dacă nu” – Tonul profesorului Kiandra se înmoaie în timp ce privirea ei mătură peste sală — „vom eșua când va fi timpul pentru luptă. Noi vom muri."

„Vom prelua cererile dumneavoastră acum”, spune Emetterio, încheind partea prelegere a festivităților de astăzi.

Se formează rânduri pentru cei care solicită provocări și nu mă surprinde faptul că cea mai mare parte din coadă poartă maro. Ei au mult mai multe motive să ne urască decât cei mai mulți dintre noi pentru a-i ura.

„Suntem Echipa de Fier și ne vom comporta ca asta”, ordonă Rhiannon în timp ce ultimul din rând se apropie de Emetterio. „Rămânem împreună și călătorim covoraș în covor, cu orice provocare care ne este adresată.”

Toți unsprezece suntem de acord.

Se numesc primele provocări și nu sunt surprins când Trager îl numește pe Rhiannon să vină la saltea. Fără îndoială că este încă supărat de lovitura pe care a dat-o pe terenul de zbor.

Ea câștigă în mai puțin de cinci minute, iar buza lui sângerează din nou.

Liderul de anul trei din Cat's drift, cel îndesat cu colierul de cicatrici, Bragen, îl trântește pe Quinn în stare de inconștiență cu o combinație de pumni care îmi lasă gura atârnată.

Odată ce Imogen este chemat la saltea de către Neve – încă al treilea an în deriva Cat, cu păr scurt blond capșuni și ochi adânci – simt modelul.

„Aceasta este despre mine”, îi spun încet lui Rhiannon când Imogen lovește o lovitură solidă în capul celeilalte fete.

„Asta se referă la *noi* ”, răspunde ea. „Te rog spune-mi că ești înfășurat și porți armura.”

Dau din cap.

Imogen și Neve schimbă lovituri precise și calculate până când Devera îl numește egal după ce amândoi sângerează.

„Catriona Cordella și Violet Sorrengail”, anunță Devera. „Dezarmați și luați covorașul.”

„Nu face asta.” Maren încearcă să o convingă pe Cat să renunțe la asta, dar nu există altceva decât hotărâre în privirea ei îngustă.

„Bineînțeles.” Îi dau conducta lui Rhiannon.

„De ce nu sunt surprins, Cat?” Imogen aruncă o privire peste covoraș înainte de a se întoarce spre mine.

"Este bine. Previzibil, dar bine.” Una câte una, îmi dezvelesc toate cele treisprezece arme și i le predau.

„Are cel puțin cinci centimetri pe tine, așa că ai grijă la atingerea ei”, spune Rhiannon încet.

„Din câte îmi amintesc, e rapidă la atac și nu îți lasă mult timp să reacționezi, așa că adereazăte la mișcările tale. Nu ezita”, adaugă Imogen.

"În regulă." Inspir pe nas și expir pe gură, luptând ca naiba să-mi calmeze nervii care-mi fac stomacul făcând capriole. Dacă aș fi știut că aici se îndreaptă astăzi, aș fi acționat mai devreme, poate i-aș fi împletit micul dejun cu fonilee pe care am văzut-o crescând pe creasta chiar sub vale.

— Ai înțeles asta, spune Rhiannon dând din cap. „Ai fost antrenat de cei mai buni.”

„Xaden”, șoptesc eu, dorindu-mi să fie aici și nu la graniță.

"Pe mine." Mă înghiontește cu cotul și forțează un zâmbet.

"Violet?" Sloane se mută de partea lui Imogen. „Fă-mi o favoare și dă-i cu piciorul în fund.”

Gura îmi smulge un adevărat zâmbet pe jumătate și dau din cap spre ea înainte de a păși pe saltea. Cred că nimic nu unește inamicii ca un inamic comun și, din anumite motive, Cat a decis că sunt a ei. Covorașul are aceeași densitate ca și cele de la Basgiath, aceeași senzație sub cizmele mele în timp ce merg spre centru, unde Cat așteaptă cu un zâmbet răuvoitor.

„Scărpinați-i ochii”, sugerează Andarna. *"Într-adevăr. Ochii sunt cel mai moale țesut. Doar bă*ga-ți degetele mari acolo...

„Andarna! Folosește un pic de bun simț”, se repetă Tairn. *„Rotulele sunt o țintă mult mai ușoară.”*

„Timp liniștit, acum.” Îmi trântesc scuturile în sus, mutând pe Tairn și Andarna cât mai mult posibil.

„Fără arme. Fără semne”, spune Devera. „Meciul se termină când unul dintre voi este...”

„Inconștient sau scoate din cap”, termină Cat fără să-și ia ochii de la mine. "Noi stim."

"ÎNCEPE." Devera coboară de pe covor, iar eu blochez zgomotul din jurul meu, concentrându-mi toată atenția către Cat în timp ce ea adoptă o poziție familiară de luptă.

Eu fac la fel, ținându-mi corpul liber și pregătit pentru mișcare. Dacă e rapidă la atac, așa cum a spus Imogen, atunci va trebui să joc în apărare.

„Acesta este pentru Luella.” Ea vine la mine cu o combinație de pumni pe care le blochez cu antebrațele, mișcându-mi corpul, astfel încât loviturile să se uite fără impactul lor total. Este... ușor, de parcă știu coregrafia. Ca și cum ar fi memoria musculară. Poziția ei se adaptează, iar eu sar înapoi cu o secundă înainte ca ea să dea afară. Conectându-se numai cu aerul, echilibrul ei se clătește când aterizez și ea se împiedică în lateral.

Sfinte *rahat* . Se luptă ca Xaden.

Ne-a antrenat pe amândoi.

Înfrângerea unui purtător întunecat începe cu a ști unde se situează ca vârstă și experiență. Inițiații au inele roșiatice la ochi care vin și pleacă în funcție de cât de des se scurg. Ochii lui Asims fluctuează în grade de roșu, iar venele lor se întinde când sunt supărați. Ochii înțelepților – cei responsabili de inițiați – sunt în permanență roșii, venele lor mereu întinse spre tâmple, extinzându-se odată cu vârsta. Mavens — generalii lor — nu au fost niciodată capturați pentru examinare.

—V ENIN , AC OMPENDIUM DE C APTAINUL DR RAKE C ORDELLA, THE N IGHTWING D RIFT

CAPITOLUL PATRICE ŞAPTE

Smult pentru a crede că am un avantaj.

Ochii ei fulgeră, de parcă ar fi ajuns la aceeași concluzie când ne încercăm unul pe celălalt, apoi se îngustează într-un mod care îmi face stomacul să se încleștească. Poate că Devera a stabilit regulile, dar ceva îmi spune că Cat este pe cale să le încalce.

"Te deranjeaza?" întreabă ea coborând vocea în timp ce ridică mâinile. „Știind că el m-a învățat primul? Că l-am avut pe el primul?”

— Deloc, din moment ce îl am acum. Înghit gelozia acră care se ridică cu arsura bilei în gât.

"Într-adevăr?" Ea împinge, iar eu țes. „Gândul că știu ce gust are?” Ea mai aruncă o combinație pe care eu o blochez, apoi se retrage de parcă nu ar fi fost altceva decât un test. „Cum se simte greutatea lui deasupra mea?”

Nu voi vomita pe acest covor. Eu refuz.

"Nu." Dar la naiba, dacă imaginea aia nu se vede în mintea mea la fel de viu ca un coșmar.

Mâinile ei pe pielea lui, gura ei pe liniile ondulate ale relicvei lui rebele. Invidia și furia îmi răcnesc în urechi, încețoșându-mi simțurile și clipesc rapid pentru a mă slăbi imaginea, dar căldura îmi înțepăt pielea pe măsură ce puterea crește în mine.

Ea vine din nou la mine, iar eu îmi arunc antebrațul într-un bloc, dar ea se mișcă pe neașteptate, iar când blochez pentru cruce, mă bate în cuie cu un cârlig de stânga.

Durerea îmi explodează în obraz, chiar pe os, și mă clătin înapoi, atingându-mi fața reflex pentru a verifica dacă există sânge, dar ea nu a despicat pielea.

„Cred că te deranjează”, spune ea încet în timp ce ne întoarcem din nou. „Văzându-mă aici, unde îmi este locul. Dorm chiar pe hol. Pun pariu că te ține treaz noaptea, știind că sunt o potrivire mai bună pentru el din toate punctele de vedere, numărând secundele în care sa obosit de scuza ta fragilă pentru un corp și se întoarce la femeia care știe exact ce îi place și cum îi place lui. aceasta."

Fiecare cuvânt pe care îl rostește îmi ridică temperatura, dar refuz să iau momeala, așa că sunt gata când ea pornește de data aceasta, răsucindu-se în timp ce îmi împinge fața. Reușesc să contrapun, aruncându-mi lovitura în aceeași locație în care m-a lovit.

Durerea îmi țâșnește încheietura mâinii, dar sunt fericit pentru înțepătură.

„Știi ce mă deranjează?” Îl întreb în timp ce ea sare înapoi pe degetele de la picioare, blestemând când dosul mâinii ei îi trântește obrazul și iese însângerat. „Că ești obsedat să te lupți pentru un bărbat.” Furia îmi alimentează mișcările când merg la atac, dar ea este pregătită pentru fiecare combinație pe care o am.

Pentru că toți sunt *ai lui* .

— Ai de gând să faci ceva în privința asta? Aud pe cineva întrebând din exteriorul mâniei care îmi încetinește timpul de reacție.

„Ea nu ar vrea să o fac.” Răspunsul vine de la marginea covorașului în timp ce Cat se aruncă spre mine, iar eu sunt prea concentrat pe mâinile ei pentru a-i bloca picioarele când le mătură pe ale mele de sub mine.

Sunt în aer pentru o bătaie a inimii, apoi spatele meu lovește covorașul, zgâiindu-mi oasele și furându-mi respirația.

Cat mă urmărește în jos, sprijinindu-și antebrațul de gâtul meu și întrerupându-mi alimentarea cu aer în timp ce se aplecă, cu gura chiar lângă urechea mea. — Pari supărată, Violet. Chiar acum realizezi că nu ești nimic special? Că ești doar un substituent convenabil pe care îl poate dracu? Râsul ei este jos și crud. „Știu cât de bun este. Eu sunt cel care l-am învățat acel mic truc pe care îl face cu degetele. Știi, cel în care se ondulează...”

Văd *roșu* și îmi arunc fiecare gram de furie în pumnul pe care îl dau pe coastele ei, chiar acolo unde Xaden m-a învățat să înjunghi, apoi mă retrag și o fac din nou, savurând sunetul plictisitor al pocnitului coastelor *ei* . și durerea zguduitoare care îmi trece prin mână, de-a lungul încheieturii și în sus de braț, pentru că știu că tocmai am dat naștere de zece ori mai rău.

Ea strigă, căzând de pe partea ei nevătămată, iar eu gâfâi, umplându-mi plămânii înainte de a-mi trânti corpul după al ei, ridicându-mă în genunchi și lovindu-mi pumnul în partea laterală a feței ei cu o bufnitură satisfăcătoare înainte de a-și putea *recupera* . Acum ea are amprenta mea pe ambele părți.

„Ce dracu este *în neregulă* cu tine?” ma repez. „ *Nu* este vina mea că nu te iubește!”

„Bineînțeles că nu!” Ea mă prinde de braț și se rostogolește cu o viteză uluitoare, răsucindu-l în spatele meu.

O agonie încinsă de alb mă străbate, făcându-mi gura apă.

„Nu este capabil să iubească *pe nimeni* ”, șuieră ea la ureche. „Crezi că sunt atât de meschin încât aș ataca o altă femeie din cauza *dragostei* ?”

"Da." Forțez cuvântul prin dinți strânși în timp ce ea mă împinge în jos, controlându-mă de brațul pe care l-ar putea rupe cu ușurință, umărul pe care e la un centimetru de care se disloca în această poziție. O parte a feței mele se izbește de covoraș.

Gândi. Trebuie sa ma gandesc. Dar *la naiba* , tot ce pot face este *să simt* . Furia și invidia îmi bate în vene cu fiecare bătaie a inimii, sugrugând logica până când nu sunt altceva decât furie.

„Ești prea miopă pentru el”, spune ea încet, de parcă i-ar fi frică să nu fie auzită. „Gândește înainte, la fel ca mine. Doamne, știți măcar de ce nu v-a ucis în primul an? Fac. Pentru că a avut încredere în mine să privesc înainte *cu* el.”

Ea știe despre înțelegerea cu mama mea. El *i-a spus* .

Degetele îmi furnică și știu că în curând voi pierde senzația în întregul membru, dar asta nu împiedică corpul meu să tremure de furie... cu o putere în creștere.

Gândi. Trebuie sa ma gandesc. Ea știe toate mișcările mele, cel puțin cele pe care le-a învățat Xaden.

„Uite unde suntem. *Casa Riorson.* ” Gura ei este suficient de aproape de urechea mea încât pot *simți* cât de greu respiră. „Cui nu i-ar plăcea toată această putere și cazul în care apare? Dar sunt sigur că nu mă bat cu tine pentru *afecțiunile unui bărbat* . Mă duc să mă războiesc cu tine pentru o *coroană* . Acesta a fost motivul pentru care ne-am logodit. Mi s-a promis și nu-l dau unui blestemat *Sorrengail* care a ales să lase fluturașul în locul colegului ei de echipă. Întreaga ta familie merită să moară pentru ceea ce ne-ai supus.”

O *coroana* ? Logodit? Mă doare pieptul pentru că totul are sens. Două familii aristocratice care au nevoie de o alianță. Și nu sunt nici pe departe nobilimii.

„Și dumnezei, obțineți puțin control asupra emoțiilor voastre, nu? Ești atât de slab, încât e jalnic.” Cuvintele ei sunt un șir de șuierate.

La dracu-o.

Rhiannon m-a antrenat și pe mine.

Mă întorc pe spate cu capul cât pot de tare, spargând cartilajul din cauza sunetului acestuia, iar presiunea dispare din braț și umăr, eliberându-mă.

Ea țipă, sunetul ușor înăbușit, iar eu mi-am împins înapoi cotul nevătămat, lovind țesutul moale al stomacului ei, așa cum m-a învățat Rhi.

Blocând durerea, am izbucnit în genunchi, apoi m-am răsucit, aruncându-mi greutate asupra ei. Ea se răstoarnă pe spate, iar eu profit de deschidere, împingându-mi genunchiul în sternul ei, apoi întinzându-i mâna spre gât.

O să o *ucid* . Cum *îndrăznește* să vină după mine, ca și cum aș avea de ales în căderea Luellei? De parcă aș avea ceva de-a face cu alegerea lui Xaden de a o părăsi? La naiba cu asta. Cum îndrăznește să vină după ce e *al meu* . El nu este o coroană. El nu este un scaun pentru putere. El nu este un instrument care să-i ridice statul. El este *totul.*

Fața ei devine o nuanță pestriță de roșu, iar ochii ei se lărgesc de panică.

"Violet!" strigă cineva. O femeie. Un prieten, poate?

Puterea îmi rupe venele și îmi ridică părul de pe ceafă, ridicându-se cu forța unei tornade. Mâinile ei le sfâșie pe ale mele, dar eu doar strâng mai tare.

„La naiba, Cat!” strigă altcineva din partea opusă. "Renunță!"

Renunță? Nu vreau ca ea să se supună. Vreau ca ea să înceteze să mai existe.

— *Sincer, nu-mi pasă dacă o ucizi, Violență.* Vocea lui Xaden se filtrează prin furia care mă ține cu aceeași strânsă strânsă pe care o folosesc pentru a sufoca viața adversarului meu. *„Dar o vei* face *.”*

Clipesc în timp ce cuvintele lui se îndepărtează din ceață pentru a-i simți încetinirea pulsului sub mâinile mele, dar nu îmi eliberez strânsoarea.

"Atingeți!" strigă mai multe persoane.

„Respect orice alegere pe care o faci.”

Dar nu fac o alegere. Nu există de ales. Există doar vârtejul învolburat, haotic al furiei și geloziei și...

Ea înșeală , folosește munca mentală.

"Iesi din capul meu!" țip atât de tare îmi arde gâtul.

Cat se uită cu privirea la mine, iar mânia arde și mai tare când încearcă să-și treacă degetele mari sub mâinile mele, mânia arzând în ochii ei.

Ea nu are de gând să tape afară. Ea chiar preferă să moară decât să piardă în fața mea.

„Nu vreau să o ucid." Trebuie să dau drumul. Dar mâinile mele nu primesc semnalul.

„Atunci nu." Vocea lui îmi învăluie mintea, iar furia scade atât cât să mă lase să-mi dau seama că este aici. A trecut o săptămână de când nu l-am văzut și e *aici* .

Și îl iubesc mai mult decât o urăsc pe ea.

Îmi smulg mâinile din gâtul ei, dar nu-mi pot face corpul să se miște mai departe de atât. *"Am nevoie de ajutorul vostru."*

Cat șuieră pentru a-și respira, în timp ce pași grei se apropie din stânga.

Brațele lui Xaden mă înconjoară, ridicându-mă în picioare și mă agățăm de dragostea pe care o simt pentru el cu unghiile mele pentru a nu lăsa furia să mă consume.

„Nu am făcut tapet!" Pisica croncăie în timp ce se grăbește înapoi, gâtul ei purtând amprentele mâinilor mele.

„Riorson!" se repezi Devera. „De ce te-ai amesteca într-o provocare..."

„Pentru că a înșelat!" strigă Imogen. „A folosit munca mentală!"

„Ea este cea care se dezlănțuie!" Glasul pisicii se rupe de mai multe ori, iar ea împinge cu degetul spre mine.

„ *Sunt* dezorientat? O să-ți arăt neliniștit când te omor pentru că mi-ai dat naiba cu capul!" Mă arunc de brațele lui Xaden, dar el ține strâns.

„Spune-mi dacă vrei să spui cu adevărat." Mă ridică de pe picioare.

„Catriona!" Profesorul Kiandra își forțează drum prin linia de zburătoare. „Spune-mi că nu ai..." Ea aruncă o privire de la Cat la mine și înapoi. „Dă drumul, Cat!"

„La dracu-o!" Ura pură emană din fiecare linie a corpului Pisicii și nu face decât să alimenteze focul de sub pielea mea. „Și dă-i naiba cu toată *familia ei* . Sper că veți muri cu toții pentru ceea ce ne-ați făcut!"

A scăpa de puterea lui Xaden nu face bine. Mă are închis. Dar puterea mă străbate și se eliberează cu un *trosnire aprins* .

Fulgerul lovește simultan cu tunetul, fulgerând alb în vederea mea. Cadeții țipă și parfumul de fum umple aerul.

Xaden aruncă o mână în afară, iar umbrele curg spre gradele de lemn, stingând flăcările care cresc rapid.

„Bragen! Maren! Escortă-l pe Catriona în camera ei", ordonă Kiandra. „Darul ei este limitat de..."

"Distanţă. Știu." Xaden mă balansează peste umăr ca și cum aș fi un sac de cereale.

„Riorson!" strigă Rhiannon, atrăgându-i atenția înainte de a-i arunca conducta.

O prinde cu o mână, dă din cap, apoi se îndreaptă spre ieșire.

Fiecare instinct îmi spune să dau cu piciorul, să-l lovesc, să-l bat să-mi dau drumul, dar mă forțesc să rămân complet nemișcat în timp ce el mă duce în sală, pe lângă fețele căscate ale conducerii care aliniază pereții, așteptând provocarea. perioada care urmează să se încheie.

„Se va ușura”, promite Xaden.

Și o face. Ceața puterii lui Cat se estompează cu fiecare pas, lăsându-mă crudă, ca ruinele unei plaje după ce un val se retrage. Doamne, cum voi împiedica asta să se întâmple din nou?

Xaden nici măcar nu transpiră când trece pe lângă sala mare, apoi mă surprinde când nu se întoarce în foaier. Nu, mă duce direct în camera Adunării, surprinzându-i pe cei patru adunați acolo, inclusiv pe Brennan.

Și dețin destule emoții pentru a simți fiecare gram de jenă care îmi încălzește fața, dar corpul meu încă vibrează de furie. Cel puțin de data asta e *propria mea* furie autentică.

„Ce ești...” începe fratele meu.

„Ieși afară”, cere Xaden, traversând camera și urcând treptele lui a estradă nouă, unde scaunele Adunării stau în spatele mesei lungi și oficiale. "Voi toti. Chiar acum.”

Se aruncă o privire unul la altul, apoi mă șochează până în picioare, făcând exact asta – luând un teanc de pergament de pe masa din colț și plecând, închizând ușa în urma lor când ies.

Xaden aruncă conducta în scaunul masiv din mijloc înainte de a mă lăsa în jos, trupul meu alunecând pe al lui până când degetele de la picioare ating estrada. Când privirile noastre se ciocnesc, el își arcuiește sprânceana cicatrice. „Te-a prins bine.” Întinde mâna spre fața mea, întorcându-mi capul ușor pentru a-mi examina obrazul. — Dar cred că ai primit ultimul cuvânt.

„Și câte dintre acele cuvinte umilitoare ai auzit?” Nu vreau răspunsul, dar am nevoie de el.

"Toti."

La dracu.

Ca urmare a Tratatului de la Aretia, puterea de a reprezenta provincia Tyrrendor în Senatul Regelui a fost transferată de la Casa Riorson la Casa Lewellen.

—AVIS P UBLIC 628.86 , TRANSCRIS DE C ERELLA N IELWART

CAPITOLUL PATRICE ŞI OPT

„Tel lucrurile pe care le-a spus...” Îmi strâng pumnii dureri și observ că mi-am rupt pielea degetelor.

"Știu." Privirea lui se îndreaptă asupra mea într-o privire pe care o cunosc prea bine – mă evaluează pentru răni.

„Ea a spus că sunt doar un substituent convenabil pentru tine să te draci.”

"Am auzit. Cât de rănit ești?”

"Sunt bine." Doar dacă nu întreabă de mândria mea. „Umărul meu este puțin supărat, dar cred că fața mea a luat cel mai rău.”

"În regulă." El își înfășoară brațul în jurul taliei mele, ne trage corpurile inferioare la culoare și se mișcă înainte, forțându-mă să dau înapoi, astfel încât spatele coapselor mele să lovească scaunul din spatele meu. "Sta."

"Sta? Tocmai mi-am pierdut rahatul și mi-am aruncat controlul pe fereastră în fața întregului cadran din cauza veninului pe care l-a vărsat - emoțiile pe care mi le-a împins pe gât - și tot ce trebuie să spui este să *stai* ?

Își lasă capul în jos, invadându-mi spațiul. „Nimic din ce aș putea spune acum nu va șterge cuvintele ei din capul tău, așa că stai, Violență. Vom vorbi mai târziu.”

"Amenda." Mă afund pe perna groasă și picioarele mele ies de pe pământ. Această piesă specială de mobilier a fost cu siguranță construită pentru înălțimea cuiva Xaden. Doi dintre mine ar putea sta în chestia asta. „Ea te vrea pentru numele tău.”

"Știu." Își sprijină mâinile pe brațele scaunului și se aplecă, periând buzele lui peste ale mele. „Și mă iubești în ciuda asta. Acesta este unul dintre multele motive pentru care te voi alege *mereu* .” Se lasă în genunchi în fața mea și îmi lucrează șireturile cizmelor cu mișcări rapide și eficiente.

"Ce faci?"

Gura lui se curbe într-un zâmbet răutăcios care îmi ridică instantaneu pulsul și transformă căldura furiei care clocotește în sângele meu într-un foc și mai fierbinte.

Buzele mele se despart când o cizmă lovește estrada, cealaltă urmând imediat după.

"Aici?" Arunc o privire peste capul lui spre holul gol. „Nu putem...”

Acolo sunt șosetele mele.

"Putem." Își trântește încheietura mâinii și zgomotul de clic al unei încuietori răsună din piatră. „Casa mea, îți amintești? Toate sunt camerele *mele* .*”* Ochii lui se blochează pe ai mei, ținându-mă captiv de bunăvoie, în timp ce mâinile lui alunecă pe lungimea picioarelor mele, mângâindu-mi interiorul coapselor, trezind fiecare sfârșit nervos pe calea lor înainte de a ajunge la nasturii pantalonilor mei de sparring.

Mi se prinde respirația.

"Casa mea. Scaunul meu. Femeia mea." El punctează fiecare afirmație cu o mișcare a degetului mare, apăsând buton cu buton liber. Nevoia îmi inundă corpul, îmi înroșește pielea cu o fugă amețitoare, care provoacă dependență.

Îmi prinde șoldurile cu ambele mâini și mă strânge de marginea scaunului, apoi îmi prinde ceafa și mă trage într-un sărut devastator. Buzele mele se despart, iar în secunda în care îmi linge în gură, limba lui mângâindu-mi pe a mea, miezul meu *se topește* .

Sărutul este lent și senzual, gura noastră se întâlnește iar și iar în timp ce îmi împletesc degetele prin părul lui și mă predau complet, total. El simte schimbarea, mârâind jos în gât, iar sărutul scăpa de sub control în mai puțin de o bătaie a inimii, devenind sălbatic și urgent, gustând acea nebunie dulce care există doar între noi.

Este singura persoană din lumea asta de care nu mă pot sătura. Singura la care o tânjesc constant. Dragoste. Chimie. Atracţie. Dorință. Totul dintre noi mă ține să ardă neîncetat ca un jar; este nevoie de o singură atingere pentru a ne trimite pe amândoi în flăcări. Până să rupă sărutul, respirația lui zdrențuită când îmi ordonă să-mi ridic șoldurile, nu-mi pasă unde suntem atâta timp cât își pune mâinile pe mine. Întreaga Adunare ar putea trece prin acele uși și eu n-aș observa, nu cu felul în care Xaden mă privește. Căldura din ochii lui ar putea topi fierul.

Își agață degetele în talia pantalonilor și a lenjeriei mele, apoi le trage de picioarele mele, sărutându-mi vârful coapselor, curbele genunchilor și fiecare centimetru de piele pe care îl descoperă, scoțând oftate blânde și scâncete nerăbdătoare din partea mea. buze.

Țesătura lovește estrada, lăsându-mă goală de la brâu în jos.

„Xaden.” Degetele îmi smulg părul, inima îmi bate atât de tare încât nu mă pot abține să nu mă întreb dacă poate să audă, dacă lumea întreagă poate.

În loc să se ridice ca să pot pune mâna pe el, îmi împinge genunchii larg.

Gâfâi la curentul rece de aer dintre coapsele mele, dar o clipă mai târziu, gura lui îmi dă *foc* în timp ce-și târă limba de la intrarea mea lunecoasă la clitoris. Plăcerea încinsă de alb îmi străbate corpul ca un fulger, iar eu strig, sunetul umplând sala.

„La asta fantezez când sunt departe de tine”, spune el pe pielea mea încinsă. "Gustul tău. Mirosul tău. Micile gâfâituri pe care le scoți chiar înainte de a veni.” Se instalează, mâinile lui întinzându-mi larg pe interiorul coapselor mele, ținându-mă pe loc în timp ce își folosește limba pentru a mă răpi orice gând. Se învârte în jurul acelui mugur sensibil iar și iar, tachinandu-mă, stârnindu-mă, conducându-mă din ce în ce mai sus, dar îmi refuză atingerea de care am nevoie. *„La asta te gândești? Gura mea între coapsele tale moi?*

Doamne, cum poate să *gândească* , darămite să formeze propoziții coerente?

Își zgârie dinții peste mine delicat și eu icnesc la senzație, apoi scâncesc când limba îi urmează. Nu pot decât să plâng atunci când alunecă un deget lung în mine, iar geamătul lui care răspunde vibrează prin fiecare nerv al corpului meu.

"Da." Se simte atât de rafinat încât îmi înăbușesc următorul plâns cu pumnul. *"Mai mult."*

Este întotdeauna *mai mult* când vine vorba de el.

El alternează între clipuri rapide și tachinate și lisuri lungi și lenețe, construind o spirală de plăcere din ce în ce mai strânsă în adâncul meu. Un alt deget se alătură celui dintâi, întinzându-mă cu o arsură delicioasă, iar șoldurile mele se leagănă în timp ce el le împinge într-un ritm lent și dur care mă face să am poftă de fiecare parte din el.

Puterea crește, opărindu-mi pielea deja îmbujorată, trosnind chiar în aerul din jurul nostru.

Fără să se oprească, îmi eliberează coapsa și se întinde în jurul șoldului meu, apoi recuperează conducta. *"Ia-l."*

"Te vreau." Degetele mele alunecă de pe părul lui pentru a prinde globul, șoldurile urmărind fiecare lovitură pe care mi-o dă, respirația îmi vine în pantaloni neuniformi.

"Ma ai." Mă scânc la plăcerea fără minte care îmi năvăleste pe coloana vertebrală. „Și te *am exact acolo unde am nevoie de tine."*

Nici măcar mâna mea nu poate înăbuși sunetele primare pe care le trage de la mine, în timp ce limba lui se potrivește cu ritmul degetelor lui, plăcerea biciuindu-mă cu fiecare lovitură, adunându-mi, construind, strângându-mi corpul strâns ca un arc.

Zeii, vederea lui îngenuncheat, îmbrăcat complet, pielea jachetei lui de zbor pe coapsele mele goale, mă împinge până la margine și îmi arde în memorie.

Coapsele îmi tremură când își încurcă degetele în mine, mângâind acel perete sensibil care face ca stelele să clipească în ochii mei. „Xaden..." Respirația îmi bâlbâie.

"Chiar acolo. Gâfâiturile alea. Asta aud când mă trezesc, deja greu pentru tine."

Odată cu următoarea mângâiere, plăcerea și puterea cresc prin mine, peste mine, în valuri simultane care se prăbușesc iar și iar. Nu se aude nici un tunet, nicio lovitură, doar zumzetul de energie din mâna mea care se aprinde cu mișcări ale gurii și degetelor lui Xaden.

Dar nu există nici o eliberare. Fără dezamăgire blândă. Doar valurile de extaz infinit care vin fără să se rupă.

El își ridică capul, ținându-mă într-o stare suspendată de fericire de nedescris, în timp ce ochii lui se îndreaptă cu ai mei.

„Nu pot suporta", reușesc să spun în timp ce valurile vin și vin fără sfârșit la vedere.

"Da, poti. Uită-te unde ești." Mă apucă de șold și se ridică în sus, propulsându-mă mai adânc în scaun, până când spatele meu lovește lemnul înnegrit și, totuși, continuă să mângâie, ținându-mă prizonier cu propria mea plăcere. Trecându-și buzele peste ale mele, zâmbește. „Uite ce frumoasă ești, Violet, venind după mine pe tronul lui Tyrrendor."

Sfinte rahat. Știam că acolo ne aflăm, dar nu știam .

Îmi prinde una dintre coapsele și o pune peste brațul tronului, apoi își sprijină genunchiul la marginea pernei și îmi ridică celălalt picior peste umăr în timp ce alunecă pe corpul meu, coborându-și capul în timp ce își lucrează neîncetat degetele. , făcând semn valurilor nesfârșite.

O, *Doamne* . Voi muri. Chiar aici. Chiar acum.

„De fiecare dată când trebuie să stau cu Adunarea, mă voi gândi la asta, la *tine.* ” Își alunecă mâna sub fundul meu și mă ridică la gură, apoi își înlocuiește degetele cu înjunghiul gros al limbii.

O plăcere aprinsă mă sfâșie, arcuindu-mi spatele și nu am timp să înăbușe strigătul pe care îl smulge de la mine, dar nici el nu își înăbușă tocmai geamătul adânc.

"Nu pot." Inima mea trebuie să cedeze la un moment dat.

„Poți și vei face.” Își trece ușor degetul mare peste clitorisul meu umflat, iar șoldurile îmi smucitură.

Plăcerea este mai ascuțită decât un cuțit.

Onixul strălucitor îmi înfășoară mintea și *totul* se intensifică . *O nevoie stăpânitoare, zgomotătoare, incontrolabilă mă străbate cu fiecare bătaie a pulsului meu, cerând o ieşire, cerând să stric marginile pielii şi să schimb gustul ei dulce cu perfecţiunea incomparabilă de a mă scufunda în ea când vine.*

Xaden. Gâfâi, strângând conducta atât de strâns încât mă pregătesc pentru sunetul spargerii sticlei. Este dorința lui care ne inundă legătura, o agravează pe a mea. Disperarea lui. Puterea lui se lovește de a mea.

Trebuie să o trag, să o răsturn peste braţul tronului şi să mă duc în ea, dar nu pot. Am nevoie de urmele ei de unghii în lemn, am nevoie de strigătele ei care umplu toată casa asta, am nevoie de ea să ştie ce pot fi pentru ea - orice şi tot ce are nevoie. Ea este raiul în gura mea. Perfect. A mea. Şi ea este aproape acolo. Doamne, da, picioarele ei tremură, pereţii ei flutură în jurul limbii mele. O iubesc atât de mult.

Mă sfărâm, făcându-mă într-un milion de cioburi strălucitoare de fericire în timp ce îi strig numele. Puterea și lumina curg prin mine fără să ard și mă arcuiesc din nou și din nou, destrăgându-mă la cusăturile a ceea ce cred că sunt eu, dar că ar putea fi el.

El se descurcă din mintea mea, iar eu plâng pierderea chiar dacă corpul meu se slăbește. Simt plămânii mei care trag aer, propria mea putere care trosnește prin globul din mână înainte de a mă așeza, propria mea bătăi ale inimii care în cele din urmă încetinesc pe măsură ce ultimul orgasm dispare.

„Ce naiba ai făcut?” Îmi ridic capul, cu ochii mi se aprind când îmi dau seama că Xaden nu este încurcat cu mine.

Se află la trei picioare și un milion de mile depărtare, sprijinit de masa Adunării, strângând marginile acoperite de umbră cu degetele albe, cu ochii închiși atât de strâns încât tresar.

„Xaden?”

„Am nevoie doar de o secundă.”

Reușesc sarcina incomodă de a sta în picioare și de a trece în picioare.

„Stai chiar acolo.” Își întinde mâna.

Fiecare linie a corpului său superb este strânsă, iar pielea lui... Doamne, asta trebuie să fie *dureros* .

„Vino aici”, șoptesc eu.

"Nu."

Capul meu se dă înapoi. „Nu poți să crezi că o să te las să mă dai jos *de două ori* , darămite orice naiba a fost ultima dată, și nu...”

„Exact asta se întâmplă.” Ochii lui s-au deschis fulgerător, iar căldura, dorul, disperarea pe care le văd acolo simt că ar putea fi ale mele... pentru că acum câteva secunde, așa a fost.

„Am simțit cât de mult ai nevoie de mine.” Mă îndrept înainte spre marginea scaunului – tron – orice. „Mă vrei pe partea laterală a tronului, nu? Prinde de braț, astfel încât unghiile mele să-l cicatrici.”

"La dracu." Masa geme sub strânsoarea lui. „ *Nu ar fi trebuit* să fac asta.”

„Oh, cu siguranță ar fi trebuit. A fost, probabil, cel mai tare moment din întreaga mea viață. Ai vrut vreodată să mă aduci în genunchi sau să câștigi o ceartă? Acesta este un pariu sigur.”

Un zâmbet strâns îi curbe gura la referirea la cuvintele sale de anul trecut.

Degetele de la picioare ating estrada. „Mi-ai dat ceea ce mi-am imaginat...”

„Te rog nu.” Cuvintele sunt forțate prin dinți strânși. „Te rog” este cel care mă oprește în loc. „Sunt atârnat de un fir, așa că te implor. Vă rog. Nu.” Își înclină capul, iar umbrele alunecă pe estradă, împingându-mi hainele spre mine.

Confuz este un eufemism, dar mă ridic și îmi pun repede hainele înapoi până la șosete, apoi îmi iau cizmele. „Vrei să-mi dai seama de ce ești dornic să te torturezi?”

Expiră doar o nuanță mai puțin decât un oftat. „Pentru că am nevoie să vezi că sunt mai mult decât capabil să-ți vener corpul fără reciprocitate. Nu ești un substituent convenabil pentru mine să mă dracu.

Este vorba despre *pisica* ?

"Știu că." Atât pentru strălucirea celui mai lung orgasm din lume. Am revenit imediat la supărat.

„Dar tu nu faci.” Își eliberează strânsoarea morții pe masă și arată spre tron. "Sta."

„Pentru o performanță repetată?”

Un colț al gurii lui se înclină în sus. „Așa că te pot ajuta cu cizmele tale. Ești prea scund pentru scaun.”

„Bine conștient”, mormăi eu, așezându-mă pe spate pe tron și lăsându-mi picioarele atârnate. „Nu-mi place… să nu fac reciproc”.

Îmi ridică piciorul stâng, alunecând pe cizma mea.

„Nu-mi place să crezi că nu ești centrul nenorocitului meu lume, dar iată-ne. Și înainte de a începe o altă ceartă, o să te trag mai târziu în seara asta. Aveţi încredere în mine. Fac un punct de moment, nu un jurământ durabil de masochism.” Îmi pune piciorul pe coapsă și își leagă șireturile.

Vederea îmi atenuează o parte din tensiunea din piept. Nimeni nu ar crede vreodată că înfricoșătorul și răutăciosul Xaden Riorson ar lega pantofii *cuiva* .

— Credeam că o vei ucide, spune el încet.

Dreapta. Înapoi la Cat.

„Aproape că am făcut-o.” Cobor un picior, apoi ridic pe celălalt la indicația lui. „Asta ar fi fost de neiertat pentru tine?”

El termină de legat cizma mea, apoi îmi dă drumul piciorului. „Nimic din ce ai putea face vreodată nu ar fi de neiertat pentru mine.” Făcând un pas înapoi, se sprijină din nou de marginea mesei. „Și nu-mi pasă în mod special dacă Cat trăiește, dar nici nu o încurajez să moară. Ea este un aliat necesar, dar volatil, iar Syrena ar fi un dușman dezastruos de făcut. Dar îmi pasă că ai fi regretat că ai ucis-o.”

Și în acea furie, aș fi făcut-o dacă nu ar fi apărut.

„Cum ai putut vreodată să iubești pe cineva ca ea?”

"Nu eu am." El ridică din umeri. „Ești prima și singura femeie pe care am iubit-o vreodată.”

— Tocmai te-ai logodit cu ea pentru... Mă opresc. „Nici nu știu cât timp ai fost logodită.” Mă simt... prost.

„Ți-aș fi spus dacă ai fi întrebat. Aceasta este problema aici, Violet, nu întrebi.

„Nu e ca și cum m-ai întreba despre foștii mei.” Îmi încrucișez picioarele.

„Pentru că nu vreau să *știu* , ceea ce bănuiesc că este același motiv pentru care continui să nu mă întrebi despre lucrurile care te deranjează de fapt, dar hai să ignorăm asta așa cum facem de obicei. Se pare că merge bine pentru noi.” El pune sarcasmul pe gros.

Privesc în altă parte pentru că are dreptate, la naiba. Evitarea întrebărilor potențial devastatoare, cum ar fi de ce nu mi-a spus niciodată despre înțelegerea pe care a făcut-o cu mama mea, pare prudentă atunci când există posibilitatea de a-l pierde din cauza unui răspuns greșit.

El merge mai departe când eu tac. „Eu și Cat nu am fost logodiți, am fost logodiți – și da, este o diferență pentru mine.”

„Acum cine se ceartă semantică? Să nu mai vorbim în numele femeii care tocmai mi-a deformat toate emoțiile și m-a transformat într-un abis de furie.” Dintre care unele se strecoară înapoi.

„Vom ajunge la asta într-o secundă. Clauza de logodnă a alianței a început când ea a împlinit douăzeci de ani.” Masa scârțâie când el se așează cu spatele pe ea. „Am încercat-o timp de aproximativ trei sferturi de an, dar nu am fost compatibili și a ieșit la iveală că Tecarus nu ne va lăsa oricum să avem lumina. El a vrut să-l folosim *acolo.* Am încheiat logodna, care, după cum știți, a cauzat unele probleme.”

„Nu au fost compatibile?” Nu pot da vina pe Cat de data asta pentru înjunghierea insidioasă de gelozie. Acea senzație de arsură în adâncul stomacului sunt tot eu. „Nu este exact ceea ce a sugerat ea despre viața ta sexuală.”

„Nu trebuie să-ți placă ca cineva să-i tragă.” El ridică din umeri.

Maxilarul meu se slăbește, având în vedere ce tocmai am făcut.

Capul lui se înclină în timp ce mă privește. „După câte îmi amintesc, nu *m -ai plăcut chiar* prima dată...”

„ *Nu* termina acea propoziție.” Îmi împing degetul în direcția lui.

„Pe de altă parte, eram deja îndrăgostită de tine.”

Postura mea se înmoaie. De aceea sunt iremediabil îndrăgostit de *el* . Pentru că nimeni altcineva nu poate să-l vadă așa. Doar eu.

„Nu pare corect, acum că mă gândesc la asta.” Bate cu degetele pe masă. „Și îmi doream prea mult să-ți pese că nu simți la fel pentru mine, nu că ți-aș fi dat *vreun* motiv. La naiba, am vrut să *alergi* în direcția opusă.

"Amintesc." Privirile ni se blochează, iar degetele mele se îndoaie din cauza nevoii de a atinge l. În schimb, mă întind după conductă.

"Bun. Poate îți vei aminti asta data viitoare când Cat va săpa în jurul capului tău.”

"Săpat? M- *a făcut* geloasă!” Cuvântul este amar pe limba mea.

„Ea nu ți -*a făcut* nimic.”

Felix nu va rata conducta dacă o arunc în capul lui Xaden, nu-i așa? "Oh, chiar așa? Ai auzit ce a spus ea. Cum te-ai simți dacă unul dintre iubiții mei anteriori te-ar fi pus pe saltea pentru o provocare, apoi ți-ar spune că știe ce gust am?”

Se încordează.

„Cum mă simt deasupra lui?” Îmi cobor tonul, lăsând sexul să alunece peste fiecare cuvânt. „Cum m-a avut primul și insinuează că intenționează să mă aibă și pe ultimul?”

Maxilarul i se îndoaie, iar umbrele se îndoaie în jurul picioarelor mesei. „Nu a fost prima mea de departe.”

„Nu e rostul. Vrei să pun mai multe întrebări? Atunci nu le evita.”

"Amenda. Niciunul dintre iubiții tăi anteriori nu este călăreț, cu excepția cazului în care există o istorie de care nu știu când vine vorba de Aetos, așa că nu m-ar avea niciodată pe saltea. Bănuiesc că infanterie, dar din nou, nu vreau să știu, așa că nu întreb.”

„Nu m-am culcat cu *Dain* .” Dar e ridicol la punct cu presupunerea infanteriei.

„Am știut că în secunda în care te-a sărutat după Threshing. Părea ciudat la naiba.” Își împinge mâna prin părul încă zbârcit. „Și ca să răspund la întrebare, m-aș simți gelos, ceea ce este ceva pe care ai capacitatea unică de a-l scoate în evidență în mine. Și apoi l-aș da cu piciorul în fund, parțial pentru că asta fac când cineva mă provoacă și, mai important, pentru că sugerez că mai există un alt viitor în afară de cel în care tu și cu mine suntem la final.”

Respirația mă abandonează în grabă, refuz să oft. Doamne, mă *distruge* când spune așa ceva.

„Ce mai simțeai pe saltea?” el intreaba.

"Furie." Îmi ridic privirea spre tavanul înalt, cu grinzi, înfrânt. "Inferioritate. Insecuritate. Mi-a aruncat tot ce avea și a funcționat.”

„Mânie, înțeleg. Ea a spus multe lucruri care m-au enervat și pe mine.” El dă din cap. „Dar inferioritatea este ceva pe care va trebui să-l explici, având în vedere că ești mai puternic decât orice alt cadet.”

„Nu are nimic de-a face cu semnele.” Fac un semn către scaunul uriaș pe care sunt așezat. — Ea a subliniat că ești un Riorson.

— Știi asta încă de la Parapet. Își bate relicva rebeliunii de-a lungul gâtului.

„Nu la asta vreau să spun. Tocmai ai numit acest scaun un tron.”

"Pentru ca este. Sau a fost înainte de unire.” O altă ridicare din umeri enervant de ocazională.

Clipesc când realizarea mă lovește direct în față. "Aștepta. Ești... ești *regele* Tyrrendorului?”

„La naiba, nu.” Clătină din cap, apoi face o pauză. „Vreau să spun, da, din punct de vedere tehnic, sunt Ducele de Aretia prin naștere, dar Lewellen este de partea noastră și se descurcă

foarte bine la guvernarea provinciei. Chiar dacă Tyrrendor a devenit independent, sunt mai util pe câmpul de luptă decât pe un tron. Suntem în afara subiectului. Știu al naibii de bine că nu te simți inferior mie, deci cine? Pisică?"

Îmi apăs buzele între dinți. „Cred că mi-ai plăcut mai mult înainte să te decizi că sentimentele sunt ceva ce trebuie să discutăm."

„Îmi pare rău că vă deranjez, dar anul acesta rolul lui Violet Sorrengail" – mă arată el – „va fi interpretat de Xaden Riorson" – bate în piept – „care o va târî, lovind și țipând dacă va trebui, în o relație reală cu discuții reale, pentru că *refuză* să o piardă din nou. Dacă trebuie să evoluez, o faci și tu." Își încrucișează brațele pe piept.

„A terminat de vorbit la persoana a treia?" Aleg banda de metal din jurul globului. „Cat avea dreptate într-o privință. Ea este cea mai bună potrivire. Este nobilă prin naștere, curajoasă pentru că a devenit zburătoare, condusă, nemiloasă și rea, la fel ca tine." La naiba, sunt cam aceeași persoană.

Ochii îi fulgeră, apoi se îngustează. "Stai. Crezi cumva că te *găsesc* inferior ei?"

Ridicarea mea din umeri nu este tocmai nonșală.

Se mișcă de parcă ar fi pe cale să se îndrepte spre mine, apoi se oprește, punându-și mâinile ferm înapoi pe masă. „Violet, ai fost doar în gândurile mele. Știi că cred că ești perfect, chiar și atunci când mă frustrezi. Acum spune-mi despre nesiguranță. Credeam că ne-am descurcat anul trecut."

„Sigur, înainte să-mi dau seama că conduci o revoluție și înainte să declari că vei păstra întotdeauna secrete, și cu mult înainte ca vreo aristocrată frumoasă cu care erai logodită, dar cu care erai convenabil să nu fi fost menționată niciodată să apară cu ochii ei mari de căprioară, căprui și ascuțiți. -gheare fundului la ușa dormitorului nostru pe jumătate goale...

„Ea ce?" Sprâncenele i se ridică.

„—și apoi are curajul să-mi spună că nu sunt specială doar pentru că îți place să mă tragi."

„Îmi place să te trag." Un zâmbet lent îi curbe gura. „Îmi place, de fapt."

„Nu te alătura cu ea!" Unghiile mele se înfundă în perna de sub mine. „Uf!" Strigătul răsună de pe căpriori și îmi acopăr fața cu mâinile. „De ce mă transformă într-o astfel de mizerie? Și cum fac să se oprească?" Voi sfârși prin a o ucide înainte de solstițiu.

Îi aud pașii, apoi îi simt mâinile calde care îmi strâng ușor încheieturile.

"Uită-te la mine."

Încet, îmi cobor mâinile, iar el le ține în ale lui când deschid ochii. El este chiar de unde am început această discuție, în genunchi în fața mea.

„Nu vreau să am această discuție din nou." Folosește vocea liderului aripii, apoi se înmoaie. "Dar voi. Sunteți pe cale să obțineți niște adevăruri dure, pentru că nu am fost suficient de clar în Cordyn.

Umerii mi se îndreaptă.

„Te-ai înfuriat astăzi pentru că ai fost supărat." Își mângâie degetele peste pulsul meu. „Ai fost gelos pentru că ai fost gelos. Te-ai luptat cu inferioritatea pentru că dintr-un motiv oarecare nu pot înțelege, te simți inferior. Și ai lovit de nesiguranță pentru că cred că amândoi ne dăm seama de asta pe măsură ce mergem. Descoperiți-vă sentimentele așa cum ați făcut-o anul trecut

și fiți sincer cu mine. Pisica nu poate să planteze emoții, să le deformeze sau chiar să le influențeze decât dacă te îndrepți deja în acest sens. Pisica poate doar amplifica ceea ce simți deja."

Înghit în sec, dar oricum mi se formează nodul în gât. Totul sunt... eu.

„Da, este o realizare de rahat. Am fost acolo." Își împletește degetele cu ale mele. „Te poate duce de la iritare la furie totală într-un minut sau două. Și da, ea este foarte puternică, dar și tu. Dar singurele arme pe care le mânuiește sunt cele pe care i le înmânați. Vrei să ții controlul asupra emoțiilor tale? Trebuie să ai controlul în primul rând."

„Nu pot…" Mi se formează o groapă în stomac. „Nu am controlat de la Resson", recunosc în șoaptă. „Am lăsat emoțiile lui Tairn să preia controlul. Port o conductă ca să nu-ți dau foc casei cu propria mea putere. Am eșuat la secții și acum aproape că am picat testele, luând decizii proaste, nenorocind în stânga și în dreapta, iar viețile oamenilor sunt în balanță. Continui să sper că îmi voi găsi picioarele, dar…" Eu clătin din cap.

Îmi ridică o mână pe obraz, evitând nodul umflat în care Cat m-a lovit. — Trebuie să-ți găsești din nou centrul, Violet. Nu o pot face pentru tine." Îmi ține privirea, lăsându-și cuvintele să se cufunde, înainte de a adăuga: „Ești o creatură a logicii și a faptelor și tot ceea ce știi a fost răsturnat și zguduit. Nu vei ști niciodată cât de adevărat îmi pare rău pentru asta. Dar nu poți să stai acolo și să speri. Vrei să se schimbe, apoi trebuie să-ți dai seama, la fel ca Gauntlet. Tu ești singurul care poate." El spune că este mult mai amabil decât anul trecut.

„Dar cum îmi găsesc centrul în mijlocul unei furtuni de pisici?" geam.

Își aruncă privirea. „Uite, Cat a ajuns la tine pentru că nu purtai pumnalele. Cel cu V-urile împletite? Este rulat pentru a te proteja de darul ei. Ține-le până când îți găsești picioarele, iar ea nu se poate trage cu tine. Același lucru s-a întâmplat în Cordyn. Le-ai scos să porți chestia aia din dantelă pe care o numești rochie. La naiba, am vrut să-l smulg cu dinții. Maxilarul îi ticăie.

— Mi-ai dat pumnalele anul trecut. Mâna mea alunecă la încheietura lui.

„M-am gândit că va găsi o modalitate de a-mi îngreuna viața pentru a încălca acordul și asta te-ar implica inevitabil." Se aplecă înăuntru. „Te iubesc. Ea nu va sta niciodată pe acest scaun. Ea nu va purta niciodată o coroană Tyrish. Nu m-a avut *niciodată* în genunchi în fața ei." Gura lui se curbe într-un rânjet răutăcios care mă face să mă pregătesc instantaneu să fie în seara asta. „Și nici nu am tras-o niciodată cu limba mea."

Buzele mele se despart și căldura îmi ustură obrajii.

„Acum, putem considera această problemă discutată? Din păcate, am un briefing la care trebuie să ajung."

Dau din cap. "Am clasa."

"Dreapta. Fizică?" ghiceste el în timp ce amândoi ne ridicăm în picioare.

"Istorie." Îi iau mâna oferită și plecăm de pe estradă. „La care sunt surprinzător de îngrozitor, se pare. Ceva despre faptul că am citit toate cărțile greșite."

„Poate ar trebui să le găsești pe cele potrivite." Zâmbetul lui îl oglindește pe al meu și, pentru o secundă fericită, totul pare... normal. Dacă acesta este un cuvânt care s-ar putea aplica vreodată la noi.

"Pot fi."

Când ajungem pe holul plin de viață, îmi prinde ceafa și mă trage înăuntru pentru un sărut rapid și dur. "Fă-mi un favor?" spune el împotriva gurii mele.

"Orice."

„Vino la culcare *devreme* în seara asta.”

Zburatorii și călărețiisunt egali în toate privințele, cu excepția structurii aripilor.

Călărețiiși vor menține aripile, secțiunile și echipele, precum și comenzile.
Fiecare derive va fi absorbită de o echipă, iar liderul acesteia îl va înlocui pe actualul ofițer executiv al echipei pentru coeziunea și eficiența unității.

—ARTICOLUL DOI , SECȚIUNEA I A A RECIA A CORD _ _ _ _

CAPITOLUL PATRICEȘI NOUĂ

„Eu simți că ești singurul care nu este surprins”, spune Imogen în timp ce stăm în curte după formare a doua zi dimineață.

„Suntem cea mai puternică echipă. Sunt cea mai puternică deriva. Nu știu cum *sunteți surprinși* ceilalți .” Ridic din umeri, aruncând o privire spre drift-ul lui Cat, care par să devină diferite nuanțe de violet și verde de la provocările de ieri.

Același lucru este valabil și pentru echipa noastră.

"Începem." Rhiannon ne înmânează șase pete verzi familiare.

„Chiar trebuie să le dăm acestea?” Buzele lui Ridoc la plasturele pentru care ne-am curățat fundul, plasturele de care s-au luptat să-l țină primii ani.

„Da”, îl mustră Rhiannon. „Este lucrul corect de făcut. Din acest moment, ei fac parte din echipa noastră, fie că ne place sau nu.”

„Aleg să nu”, remarcă Sloane.

Râzând, îmi trec degetul mare peste plasture.

— Îi duc una lui Cat, spune Rhiannon încet. „Nu trebuie să...”

"Am inteles." Îi ofer ceea ce sper să fie un zâmbet liniştitor. "Să o facem."

„Hai să facem asta”, repetă ea. „A doua echipă, e timpul să ne mutăm.”

Traversăm împreună curtea acoperită de ger și bat cu pumnalul în mine șoldul stâng, asigurându-mă că este exact unde l-am lăsat.

Xaden mă iubește. M-a ales pe mine. Voi fi cel mai puternic călăreț al generației mele.

Cat are doar puterea pe care aleg să i-o dau, cu sau fără pumnalul meu.

Cei șase fluturași se încordează pe măsură ce ne apropiem.

„Cred că au ales să *nu facă* la fel de bine”, mormăi Sloane lui Aaric.

Cat își îngustează ochii pe Sloane, iar eu păşesc între ei, oferindu-i lui Cat plasturele. „Bine ați venit la echipa a doua, secțiunea flăcări, aripa a patra, cunoscută și sub numele de echipa de fier.”

Salutări similare sunt oferite în jurul nostru, dar îmi țin ochii ațintiți asupra Cat în timp ce se uită la plasture de parcă ar putea-o mușca. „Ia plasturele”.

„Ce ar trebui să facem cu ei?”

„Le coasem pe uniformele noastre”, răspunde Ridoc de lângă mine, făcând o mișcare înainte și înapoi cu mâna pentru a simula tragerea unui ac prin uniformă – ca și cum le-ar explica copiilor un plasture.

"De ce…?" Privirea ei se îndreaptă asupra noastră, surprinzând diferitele petice de parcă nu le-ar fi observat niciodată până acum.

Arăt spre claviculă. "Rang." Apoi umărul meu. „Aripă. Echipa de Fier. Sigiliu. Patch-urile sunt câștigate, nu date. Călăreții și zburatorii de acum aleg orice locație doresc pentru fiecare plasture, în afară de aripă și rang, niciunul dintre acestea nu este purtat pe piele de zbor, motiv pentru care nu l-ai văzut niciodată pe Xaden purtându-le. În general, detestă peticele.” Acolo. Nu a fost chiar atât de rău. Pot fi civilizat.

"Am știut că." Ea îmi smulge plasturele din mână. „Îl cunosc de ani de *zile* .”

Rhiannon ridică o sprânceană din partea cealaltă a mea.

Observ un pic de gelozie că ea a fost la curent cu părți din viața lui pe care eu nu le am, dar nu există nicio furie, nici o zguduire acrișă de nesiguranță și nici o ură de sine. Îmi *iubesc* al naibii pumnalele pentru un motiv cu totul nou.

Ochii ei se măresc ușor, de parcă ar simți că nu mă poate atinge, apoi se îngustează în fante răutăcioase. Civilitatea nu este cu siguranță pe agenda ei.

"Cum am spus." Îi ofer un zâmbet strălucitor. „Bine ați venit în singura echipă de fier din cadran.” Pivotând, îmi trec brațul prin cel al lui Rhiannon și începem să plecăm cu ceilalți călăreți din echipa noastră proaspăt mărită.

„Să fiu în aceeași echipă nu schimbă faptul că este încă coroana mea”, scapă ea.

„Să-i dăm de mâncare lui Sgaeyl”, șoptește Rhiannon în timp ce ne oprim.

Mă uit la Cat peste umăr. „Știați că Tyrrendor nu a avut o coroană de mai bine de șase sute de ani? Se pare că le-au topit pe toate pentru a forja coroana unificării, așa că noroc cu asta.”

„Va fi distractiv să-ți faci viața la fel de mizerabilă precum ai făcut-o pe a mea.”

Oh, dracu de civilitate.

„Doamne, ea chiar nu se poate abține, nu-i așa?” spune Rhiannon pe sub răsuflarea ei.

„Pisică, oprește-te”, îl mustră Maren. „Ești urâtă. Ți-am spus de nenumărate ori că nu a lăsat-o pe Luella. Ea a cazut. Este la fel de simplu.”

„Ești binevenit să încerci să mă faci nenorocit”, îi spun lui Cat, lăsându-l pe Rhiannon să se întoarcă la zburător. "Oh! Și încă ceva." Cobor puțin vocea, conștient de fiecare cap din echipa noastră care ne întoarce direcția.

"Ce?" se repezi ea.

„Smecheria aia pe care l-ai menționat? Știi, cu degetele?” Un zâmbet lent se răspândește pe fața mea. "Mulțumiri."

Ochii pisicii se umflă.

Imogen râde atât de tare încât pufnește în timp ce mă întorc la Rhiannon.

"La naiba. Doar... la naiba.” Rhi bate din palme de câteva ori.

„Te iubesc al naibii.” Ridoc își aruncă brațul în jurul umerilor mei. „Cuiva îi este foame? M-am trezit într-un loc unde nu îmi plănuisem exact și am ratat micul dejun.”

„Aș face”, îi spun, „dar am planuri în bibliotecă”.

"Librăria? Apoi și eu”, intervine Sawyer, urmând repede.

— Voi merge cu eu, spune Rhiannon dând din cap.

„Dacă voi trei plecați, atunci și eu”, adaugă Ridoc.

„Nu trebuie să veniți cu mine, băieți”, spun eu când ajungem la jumătatea foaierului.

„Oh, trebuia să scăpăm de Cat.” Ridoc îmi dă mâna. „Tu ești doar scuza.”

„Abilitățile ei sunt... îngrozitoare”, conchide Sawyer. „Dacă ea decide să mă facă să te urăsc?”

— Îl faci pe Xaden să te urască? Sprâncenele lui Rhiannon se ridică.

„Ea nu poate.” Eu dau din cap.

„Sau te fac instantaneu excitat pentru un zburător la întâmplare, iar apoi nu ești singurul în acel pat când Xaden se rotește înapoi”, gândește Ridoc. „Sigilul ei – sau cum îi spun ei – este al naibii de terifiant.”

„Ea nu poate decât să amplifice emoțiile pe care le aveți deja”, le explic.

„Am putea-o ucide.” Sawyer întinde mâna spre mânerul ușii. „Toți zburatorii încă se luptă cu altitudinea, iar grifonii lor încă dorm jumătate din zi, potrivit lui Sliseag, așa că probabil că sunt cei mai slabi.”

Cu toții cădem liniștiți, nu de șoc, ci pentru că de fapt o luăm în considerare pentru câteva secunde. Cel puțin, eu. „Nu o putem ucide. Ea este colega noastră de echipă.”

Stai, asta este într-adevăr singura linie etică de acolo?

"Sunteți sigur?" Sawyer înclină capul. „Spune cuvântul și vom îngropa un cadavru. Mai avem câteva ore înainte de a ajunge în Battle Brief.”

"Bună idee. Mi-ar plăcea o gustare.” Tonul Andarnei este indecent încântat.

„Nu ne mâncăm aliații”, spune Tairn.

„Nu mă lăsați niciodată să mă distrez.”

Am un zâmbet sincer. „Apreciez oferta.”

Intrăm în bibliotecă și respir adânc. Mirosul din camera cu două etaje este diferit de cel al Arhivelor. Pergamentul și cerneala încă mai miroase la fel, dar nu există nuanțe pământești pentru că suntem deasupra pământului, cu lumină care pătrunde prin ferestre. Doar rafturile de la primul etaj sunt pline cu cărți, dar mi-am făcut misiunea personală să văd că etajul al doilea arată la fel în următorul deceniu.

Piatra poate nu arde, dar cărțile da.

— Oricum, ce facem aici? întreabă Ridoc în timp ce îmi leagăn rucsacul de pe umăr, alegând prima masă goală pe care o văd pentru a o sprijini. Îi face semn lui Sawyer, care scanează partea din spate a bibliotecii. „Adică, știm cu toții ce *face* aici.”

„Îmi găsesc centrul.” Răspunsul meu îmi câștigă două priviri foarte perplexe. „Tecarus mi-a trimis niște cărți înapoi cu Xaden după ce armele au fugit ieri, probabil încă sperând să-mi fie de partea bună.” Una câte una, scot cele șase cărți pe care le-a dăruit, așezându-le pe masă și punând deasupra sacul de protecție cu jurnalul lui Warrick. „Krovlish nu este punctul meu forte.”

„Krovlish nu este al nimănui...”

Zâmbesc în timp ce Sawyer întrerupe jumătatea propoziției la vederea Jesiniei.

„Bună dimineața”, îmi face semn el. "Este corect?"

„Ai înțeles.”

El decolează în direcția ei.

„Ar fi fost mai distractiv în felul meu. Are un mare simț al umorului”, mormăie Ridoc.

„Învață să semneze!” Rhiannon zâmbește și se așează pe marginea mesei. Ne îndreptăm fără rușine să-l vedem pe Sawyer salutându-l pe Jesinia.

— Și deja se întoarce? Ridoc se încruntă.

Mă uit la ceas. „Știe doar patru fraze, dar se pricepe.”

„Deci este specialitatea lui Krovlish Jesinia?” întreabă Rhi, ridicând cartea de sus, care este o relatare a primei apariții a veninului după Marele Război. Cel puțin, cred că este.

"Nu." Dau din cap când ușa bibliotecii se deschide exact la șapte și jumătate. La timp, ca întotdeauna. "Este a lui."

"Serios?" mormăie Ridoc în timp ce mă îndepărtez de masă.

— Ai cerut să mă vezi? Dain își încrucișează brațele pe piept. „Din propria voință? Fără comenzi sau altceva?”

Pentru o secundă, ezit. Apoi îmi amintesc că l-a înjunghiat pe Varrish, a chemat formația pentru a despica cadranul, iar când adevărul a ieșit la iveală, a ales exilul cu un grup de oameni care îl disprețuiesc pentru că era ceea ce trebuie făcut. "Am nevoie de ajutorul vostru."

"În regulă." Dă din cap fără să aștepte o explicație.

Și tocmai așa, îmi amintesc de ce obișnuia să fie unul dintre oamenii mei preferați de pe continent.

„Tpălărie nu este cuvântul pentru ploaie”, spune Dain a doua zi, atingând un simbol din jurnalul lui Warrick cu fundul stiloului său, în timp ce stăm în camera de piatră, cu spatele lipit de perete, cu picioarele întinse în fața noastră. Soarele de la amiază ne bate, dar este încă destul de frig încât să-mi văd respirația.

„Sunt destul de sigur că este.” Mă aplec, studiind jurnalul care este în egală măsură echilibrat pe piciorul lui și pe al meu.

— Ai întrebat-o pe Jesinia? întreabă el, întorcându-se de la intrările jurnalului centrate pe secții înapoi la început.

— Și ea a crezut că e ploaie.

— Dar ea este specializată în morrainiană, nu? Își înclină capul și studiază prima intrare.

Am ochii mari, sărind la profilul lui.

"Ce?" Îmi aruncă o privire, apoi își întoarce brusc atenția către jurnal. „Nu arăta atât de șocată încât să-mi amintesc specializarea Jesiniei. Te ascult când vorbești.” El tresări. „Cel puțin obișnuiam.”

„Când te-ai oprit?” Întrebarea îmi părăsește gura înainte să o pot prinde.

Oftă și își schimbă ușor poziția, doar cât să-mi spună că este nervos. Doi ani în cadran nu l-au putut scăpa de această poveste. "Nu știu. Probabil când mi-am luat rămas bun de la tine în ziua recrutării. Al meu, desigur, nu al tău."

"Dreapta. M-ai salutat pe al meu." Un zâmbet îmi smulge buzele. „De fapt, cred că ai întrebat ce naiba făceam acolo."

Își bate joc, apoi își lasă capul pe spate de perete și privește în cer. „Eram atât de supărat... și speriat. În sfârșit, am ajuns în anul doi, am câștigat privilegiul de a vizita alte cadrane, ca să te pot vedea și, în loc să fiu ascuns în siguranță cu scribii, apari îmbrăcat în negru pentru Cuadrantul Călăreților, la ordinul mamei tale. atât de amețit încât încă habar n-am cum ai trecut peste parapet. Gâtul îi funcționează în timp ce înghite. „Tot ce puteam să mă gândesc a fost că tocmai supraviețuisem unui an de când auzisem numele prietenilor mei spunând pe lista morții și aveam să mă asigur al naibii că al tău nu era. Și apoi m-ai urât pentru că am încercat să-ți dau ceea ce mi-ai spus mereu că vrei."

„Nu de asta am urât..." Îmi apăs buzele într-o linie strânsă. „Nu m-ai lăsat să cresc mare și ai fost atât de nenorocit încât ai știut ce este potrivit pentru mine. Nu ai fost niciodată așa în copilărie."

El râde, sunetul autodepreciant răsunând în cameră. „Ești aceeași persoană care erai când ai trecut parapetul?"

"Nu." Eu dau din cap. "Desigur că nu. Primul an m-a întărit în anumite moduri…" Îi surprind privirea, cu sprâncenele ridicate. "Oh. Cred că te-a schimbat și pe tine."

„Da. A trăi numai după Codex îți va face asta."

„O parte din mine se întreabă dacă de aceea ne împing atât de tare. Ei ne transformă în armele lor perfecte, ne învață să gândim critic la *orice* , cu excepția Codexului și a ordinelor pe care le dau."

Își zgârie barbii maro și se uită în jos la jurnal. „Unde sunt traducerile tale pentru început? Poate putem compara simbolurile."

„Am sărit înainte la intrările în secție, văzând că de asta aveam nevoie."

El clipește. „Ai... ai sărit? *Tu,* dintre toți oamenii, nu ai citit o carte de la început până la sfârșit?" Zâmbetul pe care încearcă să-l ascundă mă lovește undeva în vecinătatea stomacului meu, amintindu-mi de zilele în care îmi fusese cel mai bun prieten și, dintr-o dată, este prea mult.

Mă ridic în picioare, îmi șterg pielea de praf și mă îndrept spre piatră.

„Vi", spune el încet, dar spațiul cavernos îl amplifică, așa că ar putea la fel de bine să strige. „În sfârșit vom vorbi despre ce s-a întâmplat?"

Piatra este aceeași frig goală sub mâna mea ca în noaptea în care nu am reușit să ridic saloanele. „Știi cum să imbibii?" întreb eu, ignorând întrebarea lui.

"Da." Suspinul lui se simte suficient de puternic încât să doboare piatra de protecție și, când mă uit peste umăr, îl văd așezând jurnalul pe rucsac și ridicându-se în picioare. Câteva secunde mai târziu, stă lângă mine. — Îmi pare rău, Violet.

„Se pare că ar trebui să fie impregnat, nu crezi?" Îmi trag vârfurile degetelor peste cel mai mare dintre cercurile gravate. „Îmi amintește de felul în care se simte aliajul brut. Gol."

„Îmi pare rău pentru rolul pe care l-am jucat în moartea lor. Îmi pare atât de rău..."

„Mi-ai furat amintirile de fiecare dată când mi-ai atins fața anul trecut?” am izbit, lăsând frigul să-mi pătrundă în palmă.

Tăcerea umple camera pentru o clipă lungă, înainte ca în cele din urmă să răspundă încet. "Nu."

Dau din cap și pivotez pentru a-l înfrunta. „Deci, tocmai când aveai nevoie de informații, nu mi-ai putut cere.”

Își ridică mâna și o pune pe piatră la câțiva centimetri de a mea, întinzându-și degetele larg. „Am făcut-o din întâmplare prima dată. Eram atât de obișnuită să te ating. Și te-ai apropiat de Riorson, iar tatăl meu a fost drăguț mult s-a lăudat cu felul în care mama ta l-a tăiat. Știam că trebuie să fie după răzbunare, dar tu nu m-ai asculta...

„Nu a fost niciodată gata să se răzbune. Nu cu mine." Eu dau din cap.

„Știu asta *acum* .” Își strânge ochii. „Am dat naibii.” O respirație adâncă mai târziu, le deschide. „Am dat naibii și am avut încredere în tatăl meu când ar fi trebuit să am încredere în judecata ta. Și nu pot să spun sau să fac nimic care să-i aducă înapoi — să-l aducă înapoi pe Liam.”

„Nu, nu există.” Ochii îmi lăcrimănesc și forțesc o grimasă de zâmbet care cade rapid.

— Îmi pare atât de rău, Violet.

„Nu este în regulă”, șoptesc eu. „Nu știu nici măcar cum să încep să fac totul bine. Știu doar că nu pot să mă gândesc la Liam și să te privesc în același timp fără...” Eu clătin din cap. „Nu vreau să te urăsc, Dain, dar nu sunt sigur că voi putea vreodată...” Atenția mea se îndreaptă spre mâna mea. Mâna mea foarte *caldă* lângă a lui pe piatră. „Îmbunești piatra?”

"Da. Credeam că asta ai vrut.”

"Este." Capul meu se clătește. „Cât timp crezi că ar dura pentru a impregna complet ceva atât de mare?”

„Săptămâni. Poate o lună.”

Îmi mișc mâna, apoi mă întorc la rucsac și mă ghemuiesc pentru a îndesa totul înăuntru. „Am nevoie de ajutorul tău cu jurnalul. Și nu este corect, pentru că trebuie să știu că nu vom mai vorbi despre asta — despre Liam și Soleil — din nou. Cel puțin nu până când voi avea mult mai multă distanță.” Odată ce totul este pus deoparte, mă ridic, cu fața din nou pe Dain.

Umerii îi cad, dar mâna este încă pe piatră. "Pot sa fac asta."

"Mulțumesc." Privesc în sus la poveștile cerului acoperit deasupra noastră. „De obicei sunt liber pentru aproximativ o jumătate de oră la această oră a zilei.”

— Și eu și voi lucra la impregnarea pietrei.

— Îi voi cere și lui Xaden să mă ajute. Îmi strec brațele prin bretele și îmi așez rucsacul pe umeri.

Mâna îi cade din piatră. „Despre Riorson...”

Întregul meu corp se încordează. „Fii foarte atent la cuvintele tale.”

„Ești îndrăgostit de el?” întreabă el, cu vocea frântându-se la ultimul cuvânt în timp ce pivotează pentru a mă înfrunta pe deplin. „Pentru că Garrick și cu mine am auzit sfârșitul a ceea ce a spus în camera de interogatoriu și, ai încredere în mine, s- *ar* putea să mă îndrăgostesc de el după această declarație, dar tu nu-i așa? Cu adevărat și cu adevărat?”

"Da." Îi țin privirea suficient de mult încât să știe că vreau să spun ce spun. „Și asta nu se va schimba niciodată.”

Maxilarul lui Dain se îndoaie și dă din cap o dată. „Atunci voi avea încredere în el la fel de mult ca și tine.”

Dau încet din cap înapoi. "Ne vedem maine."

„Mâine”, acceptă el.

Stăpânirea semnului cuiva nu are loc la Basgiath și
nici în anii imediat următori.
Niciun călăreț în viață nu crede cu adevărat că a atins limitele
puterii lor.
Cei morți pot simți altfel.

— M AJOR A GHIDUL FENDRA PENTRU C AADRANTUL CALĂRILOR (EDIȚIE NAUTORIZĂ)

–

CAPITOLUL CINCIZECE

„Better.” O săptămână mai târziu, Felix își pune un strugure în gură, apoi face semn spre stâncile stivuite și cârlițele de abur de la bază, care durează doar o secundă înainte de a fi îndepărtate de vânt și zăpadă. „Aproape că ai nimerit de data aia.”

Strâng conducta încălzită cu energie în mână. „Am lovit-o.” Mă legăn în picioare și mă scutur de epuizare. S-au petrecut prea multe nopți târzii traducând jurnalul lui Warrick de la început, s-au mâncat prea multe prânzuri în acea cameră de piatră rece și, cu siguranță, am petrecut prea mult timp cu Dain.

Aproape că uitasem cât de bun este cu adevărat cu limbile, cât de repede se pricepe.

"Nu." Felix scutură din cap, apoi smulge un alt strugure din ciorchine. Cum *nu* se îngheață acele lucruri? Pământul a acumulat aproximativ șase inci de zăpadă în ora în care am fost aici. „Dacă l-ai lovi, pietrele nu ar mai fi acolo.”

„Ai spus să folosești mai puțină putere, îți amintești? Greve mai mici. Mai mult control.” Scutur globul în direcția lui. „Cum ai numi asta?”

„Ratăm ținta.”

Fulgii de zăpadă sfârâie în abur în timp ce aterizează pe pielea goală a mâinilor mele și este tot ce pot face să nu mă uit la profesor.

"Aici." Își împinge ciorchinul de struguri în pachetul de la picioarele lui, apoi întinde mâna spre glob, smulgându-l din mână. „Loviți conducta.”

"Îmi pare rău?" Ochii mi se umflă în timp ce îmi smulg un fir de păr de pe față.

„Lovește conducta”, spune el ca și cum ar fi cea mai simplă sarcină, ținând globul de metal și sticlă la doar câțiva centimetri de degetele mele.

„Te-aș omorî.”

„Dacă ai putea ținti”, îl tachina el, zâmbetul lui fulgerând alb. „Înțelegeți clar cum funcționează energia și atracția, așa cum demonstrează modul în care ați scos acei wyvern, nu?”

„M-am lovit în nor”. Sprânceana mea se încrețește. "Cred că. Nu pot să explic. Știam doar că fulgerul poate exista într-un nor și, când m-am mânuit, era acolo.”

Felix dă din cap. „Este vorba despre câmpurile energetice. Este destul de asemănător cu magia în acest fel. Iar tu” – îmi atinge mâna cu globul – „ești cel mai mare câmp de energie dintre toate. Invocă-ți puterea, dar în loc să lași conducta să aibă totul, tăiați-o singur.”

Îmi schimb greutatea și înghit în sec, luptând cu valul de foc care îmi ridică firele de păr de pe braț. Îmi închipui că ușile Arhivelor închid toate, cu excepția ultimilor câțiva centimetri, îmi permit doar o fracțiune din puterea lui Tairn să-mi ajungă în mâini.

Vârfurile degetelor mele zdrobesc metalul globului și trosnește cu vederea familiară a cârlițelor albastre albicioase de energie pură care se ramifică din vârfurile degetelor pe sticla și se adună într-un singur flux delicat la medalionul de aliaj din centrul conductei. Spre deosebire de firele strălucitoare pe care le trag de la puterea Andarnei de a tempera runele, aceasta este fizică, ca o lovitură de fulger minuscul și susținut. Un zâmbet îmi smulge colțurile gurii în timp ce las puterea să curgă din mine în conductă la fel ca în fiecare noapte, pătrunzând piatră după piatră acum că știu cum să le schimb odată ce sunt pe deplin impregnate. „Îmi place să văd cum face asta.”

Este singura dată când puterea mea este frumusețea fără distrugere — fără violență.

— Nu te uiți la asta, Violet. Tu o faci. Și ar trebui să-ți placă. Este mai bine să găsești bucurie în puterea ta decât să te temi de ea.”

„Nu mă tem de putere.” Cum aș putea când e atât de frumos? Atât de variat? Mi-e frică de *mine.*

„Nu ar trebui să fii”, spune Tairn. A comentat și în ultima oră – ori de câte ori nu a încercat să o determine pe Andarna să nu mai urmărească cele două noi turme de oi pe care Brennan le mutase în vale. *„Te-am ales pe tine și dragonii nu greșesc.”*

„Cum e să treci prin viață atât de sigur pe tine?”

"Este viață."

Reușesc să nu-mi dau ochii peste cap păstrându-mi toată atenția pe limitarea puterii lui Tairn.

"Bun. Continuă. Lasă-l să curgă, dar gândește-te să curgă, nu să inundați.” Felix trage încet conducta. „Nu te opri.”

Fiecare mușchi din corpul meu se încordează, dar fac ceea ce îmi cere și nu întrerup curentul de putere. Vricile din aceeași energie alb-albastru întind centimetrul spațiului aerian dintre degetele mele și orb.

„Ce...” Inima începe să-mi bată atât de tare încât o pot simți în urechi, iar cele cinci filamente separate de putere pulsa în timp cu bătaia ei.

„Acela ești tu”, spune Felix încet, mai blând decât a fost vreodată cu mine, în timp ce scoate globul cu încă un centimetru, apoi încă unul. Apoi, din nou, aș fi atent și cu mine chiar acum, dacă aș fi el. „Crește încet.”

Ușile Arhivelor mele se deschid doar încă un picior, iar puterea se întinde fără durere și doar căldură moderată, evaporând orice fulgi de zăpadă nefericiți în cale.

„Acum începi să-l înțelegi, nu-i așa?” Felix se retrage cu un pas complet, iar mâna mea începe să tremure în timp ce lupt pentru a amplifica puterea cât să ajung la conductă, dar să nu lovesc.

"Obține. Ce?" Brațul îmi tremură din plin acum.

"Control." El rânjește, iar eu tresar, privirea mea întoarcendu-mi înapoi la a lui.

Puterea izbucnește prin prag și mă sfâșie într-o dâră de căldură arzătoare, iar eu îmi ridic mâinile – și departe de Felix – cu o secundă înainte ca lovitura să despartă cerul înnorat, înțepătând muntele la impact la mai puțin de treizeci de metri sus pe creasta. .

Coada Sabiei Roșii a lui Felix pufăie abur de agitație, dar tot ce simt de la Tairn este mândrie.

„Ei bine, ai *avut* controlul.” Felix îmi dă conducta înapoi. „Dar cel puțin asta înseamnă că ești capabil. O vreme acolo, nu am fost sigur.”

„Nici eu nu am fost.” Studiez globul de parcă nu l-aș fi văzut niciodată.

„Îți mânuiești puterea ca un topor de luptă și, uneori, este exact ceea ce este nevoie. Dar tu dintre toți oamenii” – face un gest către pumnalele învelite în jacheta mea de zbor – „ar trebui să înțelegi când este nevoie de un pumnal, când doar tăietura precisă va face”. Își ridică rucsacul de la pământ și îl pune peste umăr. „Am terminat pentru azi. Până luni, vei putea menține acea putere să curgă din... să spunem zece picioare?

— La zece picioare? Nu există nicio cale.

"Ai dreptate." El dă din cap, întorcându-se spre dragonul lui nerăbdător. „Fă-i cincisprezece”. Capul lui se înclină într-o parte și se oprește de parcă ar fi vorbit cu dragonul său. „Când te întorci în casă, spune-i lui Riorson că vom avea nevoie de amândoi în camera Adunării la ora cinci.”

„Dar Xaden nu este...” Îmi cobor scuturile și, desigur, iată-l. Calea întunecată dintre mințile noastre este puternică de apropiere și grea de... oboseală?

„Ești acasă devreme. Totul e bine?"

"Nu." Nu dă detalii, iar tonul lui nu invită la întrebări suplimentare.

„Sgaeyl e bine?” îl întreb pe Tairn în timp ce merg pe antebrațul pe care mi l-a înmuiat.

„Este nevătămată.” Frustrarea și furia se înăbușă, apoi ne opăresc rapid legătura și îl protejez rapid pentru a nu pierde controlul asupra propriilor emoții.

O jumătate de oră mai târziu, după ce am zburat înapoi în vale și am văzut-o pe Andarna arătându-și capacitatea de a-și extinde aripa în timp ce număra până la treizeci cu aplauze entuziaste, intru în holurile haotice ale Riorson House și mă îndrept direct spre bucătărie.

Odată ce am o farfurie cu ceea ce am nevoie, încep să urc scara mare și îi găsesc pe Garrick, Bodhi și Heaton vorbind pe palierul de la etajul doi. Aspectul feței acoperite cu funingine a lui Garrick se potrivește cu greutatea de rău augur a dispoziției lui Xaden, iar când Heaton le întoarce capul, aproape că bâjbesc farfuria.

Partea dreaptă a feței lor este o contuzie uriașă, iar brațul lor drept este atele de la cot în jos.

"Ce s-a întâmplat?"

Garrick și Bodhi schimbă o privire care îmi face stomacul să se scufunde, chiar știind că Xaden este în viață – și nu în dormitorul nostru de la acest etaj, ci la patru etaje deasupra mea.

„Au luat Pavis”, îmi spune Heaton încet, căutând să vadă că nu suntem auziți.

clipesc. Asta nu poate fi corect. „Acel oraș se află la doar o oră de zbor la est de Draithus.”

Heaton dă încet din cap. „Am luat șapte dintre ei și un tezaur de wyvern. Orașul a fost invadat chiar înainte să ajungem noi acolo. Sora ta – e în regulă, doar o duce pe Emery la vindecători

pentru un picior zdrobit. Ea ne-a ordonat să plecăm după... Vocea lor se rupe și se uită în altă parte.

„După ce Nyra Voldaren a căzut în timpul misiunii noastre de astăzi”, termină Garrick.

„Nyra?” Ea a fost liderul de rang înalt al cadranului anul trecut și a fost aproape invincibilă.

„Da. Ea a intrat să apere un grup de civili care se adăpostiseră în apropierea armei și...” Îi lucrează maxilarul. „Și nu a mai rămas nimic din ea sau din Malla. Era exact ca Soleil și Fuil, complet drenate. Sunt sigur că îi vor actualiza pe toți în Battle Brief mâine, dar i-au chemat pe toți prim-locotenenții și sublocotenenții la Aretia pentru a se regrupa.

„Cred că vor schimba structura aripii”, adaugă Heaton.

„Trebuie”, este de acord Garrick. „Lăsându-i pe cei mai puțin experimentați înapoi din față nu face nimic al naibii când partea din față este atât de fluidă.”

— L-au luat pe Cordyn?

Garrick scutură din cap. „Am sărit peste el și alte sute de mile. L-au vizat pe Pavis și au rămas acolo.”

„Este un bun punct de întâlnire” – Bodhi își lasă vocea în jos când un trio de zburători din First Wing trec pe lângă – „pentru Draithus. Trebuie sa fie."

Ei vin după noi.

Mulți dintre cei mai stimați tacticieni ai noștri au încercat să estimeze punctul de răsturnare care se apropie – unde s-ar putea să fi fost hotărât rezultatul războiului, chiar dacă încă luptăm. Mulți cred că va veni în următorul deceniu. Mă tem că va ajunge mult mai devreme de atât.

—GHIDUL C APTAINULUI L ERA D ORRELL PENTRU ÎNCHIDEREA PROPRIETĂȚII V ENIN A C LIFFSBANE A CADEMIEI _

CAPITOLUL CINCIVINCI ŞI UNUL

WM-am despărțit pe măsură ce holul devine prea aglomerat și continui în sus și în sus pe scări, urcând la etajul cinci, apoi dând din cap către Rhi și Tara când trec pe lângă ușa deschisă a camerei lui Rhi. În mod clar, după zâmbetele lor largi, ei nu știu încă și mă hotărăsc să le mai acord câteva minute de fericire ignorantă și fericită și să continui să merg pe holul lung până la scările din spate.

Scara de serviciu este întunecată, dar luminile magice se aprind cu ochiul în timp ce urc scara în spirală abruptă, din fier forjat, până la capăt. Deschid ușa cu mai puțină magie, apoi ies pe pasarela îngustă care trece de-a lungul vârfului liniei acoperișului și o închid în spatele meu.

Xaden stă pe marginea micii turnulețe de apărare la treizeci de metri distanță, iar singurele umbre care îl înconjoară sunt cele pe care le aruncă lumina de după-amiază pe moarte. Dacă n-aș simți frământările lui saturând legătura dintre noi, aș crede că a fost aici pentru priveliște, chiar imaginea controlului.

Pas cu pas atent, trec linia de est a acoperișului, cu grijă să nu las briza să-mi smulgă placa din mână sau să înșurubesc cu balanța.

„Ce ți-am spus despre a-ți risca viața ca să vorbești cu mine?” întreabă, cu privirea îndreptată spre orașul de dedesubt.

„Nu aș numi asta riscând viața.” Am așezat farfuria pe perete, apoi am urcat să mă așez lângă Xaden. „Dar acum înțeleg cât de bine ești la Parapet.”

„Am exersat de când eram copil”, recunoaște el. „De unde ai știut că sunt aici sus?”

„În afară de faptul că te poți urmări prin legătură? Mi-ai spus într-o scrisoare că vei sta aici sus, așteptând ca tatăl tău să vină acasă. Mă întind după farfurie, apoi o țin în fața lui. „Știu că prăjitura de ciocolată nu va rezolva asta, dar în apărarea mea, l-am primit pentru tine când credeam că ai avut o zi de rahat, înainte să știu ce s-a întâmplat cu adevărat.”

Aruncă o privire la felie, apoi se aplecă și își trece gura peste a mea înainte de a o apuca. „Nu sunt obișnuit ca oamenii să aibă grijă de mine. Mulțumesc."

"Obisnuieste-te." Frigul se infiltrează în pielea mea de pe peretele de sub noi și observ norii grei cenușii care se deplasează dinspre vest. „Deja ninge pe pas. Pun pariu că avem șapte centimetri în seara asta.

„Poate mai mult dacă ești bun.” Un colț al gurii i se ridică în timp ce taie tortul cu furculița.

— Faci glume proaste? Îmi sprijinesc mâinile pe marginea de sus a peretelui.

„Vorbiți despre vreme.” Ia o mușcătură, apoi mai taie una și îmi dă furculița.

„Am fost atent și îți dădeam opțiunea de a nu vorbi despre ceea ce s-a întâmplat. Ai prefera să vorbesc despre cum merge traducerea cu Dain? Iau mușcătura oferită și dau furculița înapoi. La naiba, nu e de mirare că îi place acest tort. E mai bine decât orice am avut la Basgiath.

„Aș prefera să nu mai fii grijuliu și să întrebi.” Privirea lui se fixează cu a mea.

Înghit în sec, având senzația că nu vorbește doar despre pierderea de astăzi. "Ai fost acolo?"

"Da." Furca se lovește de farfurie când o pune în poală.

„Tairn nu mi-a spus.”

„Cred că Sgaeyl l-a blocat cumva.” Își înclină capul în lateral. „Destul de sigur că *amândoi* suntem blocați chiar acum, ceea ce înseamnă…”

„Se luptă”. Există un zid dur dincolo de propriile mele scuturi.

„Garrick și cu mine am zburat din Draithus odată ce Emery a sunat, dar până am ajuns acolo...” El clătină din cap. „Imaginați-vă pe Resson, dar cam de zece ori mai mare. De zece ori numărul civililor.”

"Oh." Tortul se așează în stomacul meu ca cenușa și amândoi tăcem. Trece un moment lung înainte ca eu să răspund provocării din ochii lui și să întreb: „La ce te gândești aici sus?”

„Suntem depășiți.” Își întoarce privirea și își flectează maxilarul. „Depășit și răspândit prea subțire pentru a fi altceva decât o pacoste pentru ei. Nu putem comunica suficient de repede. Nu suntem eficienți sau vreun fel de barieră reală atunci când trimitem revolte de trei.” Privirea lui se îndreaptă spre est. „Ei pot lua restul lui Poromiel — ia-ne — ori de câte ori vor ei și habar n-am de ce nu. Habar n-avem câți dintre ei se adună în Zolya sau de unde naiba eclozează toți acești wyvern. Nu există niciun plan în afară de a ține linia și linia nu ține.”

„Nu eram pregătiți.” Privesc orașul în creștere rapidă, observând zecile de acoperișuri noi în construcție și numărul nenumărat de coșuri care lasă fumul din casele din interior.

„N-am fi putut niciodată să fim pregătiți”, contrapune el, ridicând furculița, apoi înjunghiând-o în tort. „Așa că nu adăugați asta pe lista lucrurilor pentru care vă învinovățiți. Chiar dacă am fi așteptat să venim după ce forja funcționează, după ce aveam destui călăreți pentru a impregna runele de aliaj și temperatură pentru pumnale... Umerii i se cufundă într-un oftat. „Nu voi spune niciodată asta în fața celorlalți, dar am întârziat cu cincizeci de ani.”

Următoarea respirație pe care o iau este grea și încordată de strângerea din coaste.

„Ce facem în privința asta?” În afară de ceea ce este evident — Dain și cu mine trebuie să traducem mai repede, doar în cazul în care există vreo speranță reală de a ridica secțiile. Știm deja că unul dintre simbolurile pe care le-am tradus inițial era incorect. Ploaia nu este *ploaie* . Este *flacără.* Ceea ce, desigur, nu ne-a ajutat deloc.

„Ceea ce facem nu este decizia mea. Fratele tău este tacticianul, iar Suri și Ulices comandă armata. Își bagă o mușcătură în gură.

„Este orașul *tău* .” Provincia lui, într-adevăr.

„Ironia nu este pierdută pentru mine.” Îmi mai dă o furculiță de prăjitură, dar această mușcătură și-a pierdut dulceața și coboară ca nisipul. „Sora ta mi-a *ordonat* să ies de pe teren”.

Sprâncenele mele se ridică.

Râsul lui are un aspect dur, sarcastic. „Ea *mi-a ordonat* . O ucisesem pe unul dintre ei și îmi recuperasem pumnalul – o altă problemă, aș putea adăuga – când al doilea s-a canalizat chiar în spatele lui Sgaeyl. Dacă ar fi lansat o secundă mai târziu, acest tort s-ar fi irosit.” El lasă furculița jos.

Inima mea începe să bată neregulat. Nu are nicio urmă pe el și totuși aproape că l-am pierdut fără să știu că fusese atât de aproape de a nu mai veni niciodată acasă. Gândul este atât de insondabil încât sunt uluit tăcut.

„M-a luat cu o gheară, dar sora ta a văzut ce s-a întâmplat și atunci a numit-o pierdere. Nu pentru că a murit Nyra, sau pentru că cei trei zburători de pe aripile picioarelor în derivă sau pentru că ne-au mai rămas doar cinci dragoni. El dă din cap. „A sunat-o pentru că eram cu ei și nu te-a riscat.”

— Asta ți-a spus ea? Primii fulgi de zăpadă coboară.

„Nu trebuia să-mi spună. A fost al naibii de evident.”

„Atunci nu știi...”

„Da”, contrapune el, apoi închide imediat ochii. "Știu. Și prin Furia și oroarea de a-i vedea pe toți acei civili fugind, privindu-i *mor* , mi-am dat seama că ea m-a tratat așa cum te-a tratat pe tine de la Treierat. Ca și cum ai fi doar o extensie vulnerabilă a mea.”

„Nu cred că cineva te-ar confunda vreodată ca fiind vulnerabil.” Întind mâna lui și ne dantelă degetele. „Dar da.”

El îmi găsește privirea și își închide mâna în jurul meu. "Îmi pare rău."

„Mulțumesc, dar oricât de enervant este, am înțeles. Suntem legați.” dau din umeri.

Mă sărută liniștit, tare și repede. „Pentru tot restul vieții noastre.”

Pe când trece o săptămână, nimeni nu bate ochii la vederea lui Dain și a mea, înghesuite la o masă de bibliotecă, mult timp după ce majoritatea cadeților și-au găsit paturile pentru noapte. Încă ne întâlnim și la prânz, iar Xaden se oprește când poate pentru a ajuta la impregnarea pietrei. Și acel mic fulger Felix m-a împins să susțin? Se pare că poate pătrunde și asta.

Disperarea își înfundă ghearele în mine până în săptămâna următoare. Avem aproape întregul jurnal tradus, dar pasajul despre ridicarea saloanelor încă nu este suficient de diferit de prima mea interpretare eșuată pentru a da curs. Înțelegem cu siguranță că Warrick insistă că, odată ce sângele unuia dintre cei șase călăreți puternici este folosit pe o piatră, nu poate fi folosit pe cealaltă sculptură la care face referire.

„Ați observat că formularea lui este mult mai obișnuită în restul jurnalului în comparație cu secțiunea pe care trebuie să o înțelegem?” Dain se frecă la ochi și se așează pe spate pe scaun lângă mine. „De parcă ne-ar lua în mod deliberat din mormânt.”

"Adevărat." Au mai rămas doar patru intrări. Ce vom face, în numele lui Malek, dacă răspunsul nu este într-unul dintre acestea? „Nu are nicio problemă să ofere sfaturi despre crearea Codexului...

„Sau a detalia orice mizerie de relații în care au intrat cei șase." Dain dă din cap, scoţând un căscat uriaş.

"Exact." Mă uit la el. „Ar trebui să te culci."

„Ar trebui și tu." Se uită la ceasul din apropiere. „E aproape miezul nopții. Sunt sigur că Riorson se întreabă...

"El nu este aici." Dau din cap și oft cu prea multă autocompătimire. „Echipa lui îl veghează pe Draithus în această săptămână. Dar chiar ar trebui să dormi puțin. Voi mai sta doar câteva minute."

Sprânceana i se împletește.

„Du-te", îl îndemn cu un zâmbet liniştitor. "Ne vedem maine."

Oftă, dar dă din cap și își împinge scaunul pe spate, stând în picioare, apoi întinzându-l pe al lui bratele deasupra capului lui. „Să nu-i spuneți că am spus așa", – își lasă brațele în jos – „dar felul în care am auzit că vrea să reorganizeze echipele de luptă în funcție de punctele forte, din moment ce călăreții activi nu au o aripă completă din care să smulgă, este Sclipitor."

„Voi fi sigur că nu-i spun", promit, cu un colț al gurii trăgând în sus.

Dain își ia rucsacul de pe masă. "Ne vedem mâine."

Eu dau din cap, iar el iese.

Biblioteca este confortabil liniștită în timp ce turnez peste următoarea intrare, traducerea în ceea ce numim jurnalul nostru schiță. „Aerul s-a răcit suficient", spun cu voce tare în timp ce scriu cuvintele în jurnalul nefinalizat, „ca să-mi văd sângele dimineața".

Clipesc, apoi mă uit la simbolul „sânge". Mintea mea se învârte la posibilitate și apoi mă întorc la intrările anterioare, doar pentru a fi sigur. De fiecare dată când am tradus simbolul „sânge"... cuvântul *respirație* se potrivește și mai bine. Avem cuvântul greșit.

Sângele vieții este de fapt *suflarea* vieții și aprinde piatra într-o flacără de fier...

Închid jurnalele și mă așez pe scaun. Cele *șase* nu se referă la călăreți.

„Sunt dragoni", spun eu cu voce tare în biblioteca goală. Dain. ar trebui să spun...

Nu. Va acționa doar conform regulilor, fără a ține cont de etica. Există o singură persoană în care am încredere pentru a face *întotdeauna* ceea ce trebuie.

Îmi bag lucrurile în rucsac, mi-l pun peste umeri și ies în fugă din bibliotecă, apoi urc patru etaje de scări. Inima îmi bate cu putere când bat la ușa lui Rhiannon.

„Hei", spune ea când deschide ușa, zâmbetul ei strălucitor clătinându-se când nu-l returnez. Fără un alt cuvânt, se dă înapoi, conducându-mă în camera ei.

Arunc o privire spre decorul spartan în timp ce încep să păşesc pe lungimea camerei, luând în spate două birouri simple, două dulapuri fără uși și două paturi cu cearșafuri negre simple, care au fost împinse stângaci într-un spațiu, evident, destinat uneia – rezultatul sosirea zburatorilor. O singură fereastră luminează camera cu lumina dimineții. Ne vom forma în curând.

„Acela ar trebui să fie al tău", spune Rhi, făcând semn către patul din dreapta. „Doar în cazul în care vrei vreodată o noapte departe de Riorson."

Îmi apăs buzele între dinți, căutând cuvintele potrivite în timp ce port o potecă pe podeaua lui Rhiannon. "Am nevoie să-ți spun ceva."

"În regulă."

Oprindu-mă brusc în mijlocul camerei, mă întorc spre ea. „Știu cum să ridic saloanele. Doar că nu sunt în totalitate sigur că *ar trebui* .”

Suflarea de viață a celor șase și a unuia s-a combinat și a aprins piatra într-o flacără de fier.

— J OURNAL OF W ARRICK OF L UCERAS — T RANSLAT DE C ADETS V IOLET S ORRENGAIL ȘI DAIN A ETOS

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI

Rhiannon pune o cană cu cidru de mere cald pe masa surorii ei a doua zi, apoi ocupă locul gol dintre Ridoc și Sloane. Casa are același miros ca majoritatea barăcilor din Riorson House - lemn proaspăt tăiat și o ușoară urmă de pată. Tâmplarii au lucrat non-stop pentru a produce mobilier deservit.

Refuz să cred că totul ar putea arde în flăcări dacă acei purtători întunecați decid să-și testeze wyvernul la altitudine. Patru ore. Atât ar fi nevoie ca ei să ajungă la noi din Draithus.

"Mulțumiri." Iau cana și o ridic la față, respirând parfumul reconfortant înainte de a bea. Privind peste cana mea, în camera de zi conectată a casei, zâmbesc la vederea lui Sawyer stând cu Jesinia pe o pătură lângă foc, cu o expresie intensă de concentrare pe chipul lui în timp ce semnează:

La naiba, poate că tocmai i-a spus că crede că țestoasa ei este albastră, dar eu nu intru în mijlocul asta.

Este a doua oară în această săptămână, Raegan își deschide casa echipei noastre la cererea lui Rhi și prima dată când Jesinia ni s-a alăturat. Trebuie să i-o dau lui Rhi — ideea ei a fost genială. Adunarea întregii noastre echipe – cei optsprezece dintre noi – împreună în afara cadrului academic al Riorson House nu a rezolvat tensiunea dintre călăreți și zburători, dar este un pas în direcția cea bună.

Nici Cat, care stă cât mai departe posibil de mine în colțul sufrageriei, nu batjocorește în timp ce ea și Neve vorbesc cu Quinn. Încă urăște să fie în echipa a doua, dar cel puțin este civilizată cu toată lumea, în afară de mine.

Am intrat într-o rutină în ultimele două săptămâni din noiembrie - acum prima decembrie - ne-am ajustat formarea pentru a include fluturașii, participarea la cursuri împreună în anii noștri și chiar să trecem prin prima noastră sesiune de sparring în care nimeni nu a vărsat. sânge ieri. Rhiannon a stabilit legea săptămâna trecută, iar acum alergăm împreună în fiecare dimineață și stăm împreună la Battle Brief și la mese. Ea ne-a atribuit chiar și parteneri de studiu în speranța că proximitatea ar putea duce la înțelegere reciprocă sau cel puțin la toleranță. Slavă Domnului, Maren este partenerul meu de studiu, dar încă mă simt de rahat că Rhi a luat-o pe Cat pentru a mă cruța.

— E vreo șansă să vorbești vechiul Lucerish? îl întreb pe Aaric la capătul mesei. Îndrumarea lui ar fi pe locul al doilea după al meu, având în vedere că Markham a fost mentorul meu. M-aș simți mai bine dacă altcineva ar verifica de patru ori traducerea, altcineva decât pe Dain care urmează regulile, dar sunt destul de sigur că o avem. Altfel, de ce am fi aici?

"Absolut nu." Clătină din cap și se concentrează asupra noului său stilou cu cerneală, cu fruntea căptușită de concentrare. Toți primii noștri ani sunt canalizați și, deși încă nu au manifestat un sigiliu, au un pariu despre cine va fi capabil să stăpânească magia mai mică necesară pentru a lucra mai întâi instrumentul de scris. Destul de sigur că Kai – singurul zburător din primul an fără Luella – îi va învinge pe toți.

În prezent, se află pe canapea între câțiva ani, cu părul negru țepos înclinându-se, o gropiță formându-i-se pe obrazul de bronz în timp ce râde de orice poveste ne spune Bragen – liderul în deriva și noul nostru XO. În afară de Maren, Bragen este cel mai ușor dintre fluturași cu care se înțelege. De asemenea, petrece mult timp filmând priviri dornice în calea lui Cat.

„De ce ar vorbi Aaric vechiul Lucerish?" întreabă Visia de la capătul opus al mesei, ridicând privirea de la temele de fizică. — Nu ești din Calldyr?

Fața îmi îngheață. La naiba, trebuie să fiu mai atent.

"Da." Aaric ridică privirea la mine, trăsăturile lui fiind o mască perfectă, lustruită. „M-ai confundat cu Lynx. E din Luceras."

"Dreapta. Desigur." Dau din cap, recunoscător pentru acoperirea lui rapidă.

„La un moment dat, va trebui să-i cunoști efectiv pe primii ani. Sunt oameni acum," tachinează Ridoc, zâmbind strâns. El este de acord cu noi cu privire la ceea ce urmează să facem, dar este de înțeles îngrijorat de reacțiile fluturașilor.

„Nu o pot învinovăți", spune Imogen, ducând o cană din bucătărie, cu Maren urmând-o de aproape. „Am adăugat șase primii ani și șase fluturași la echipă în ultimele șase săptămâni."

„Suntem în echipă din iulie", argumentează Visia.

„Nu ai numărat înainte de Treierat." Imogen ridică din umeri, aruncând o privire prin cameră. — Cred că mă voi duce să salvez pe Quinn de Cat.

„Fără sânge pe podeaua surorii mele." Rhiannon îi aruncă o privire care spune că e serioasă.

"Da, mamă." Imogen salută simulat cu mâna goală și apoi se îndreaptă spre Quinn.

Maren se așează lângă mine, iar Rhiannon își ridică sprâncenele spre mine într-o întrebare subtilă.

Mi se strânge gâtul. *Începem.* Acesta este motivul pentru care am planificat întâlnirea de diseară, așa că de ce sunt brusc îngrijorat?

Pentru că nu am discutat decizia mea cu Xaden, nu că a fost prin preajmă mai mult de o zi pe săptămână de când el și Brennan au decis să reorganizeze modul în care funcționează echipele de luptă.

„Faci ceea ce trebuie", spune Andarna.

„Lucru onorabil", intervine Tairn.

„Fă-o", îi spun lui Rhiannon, ținându-mi cana cu ambele mâini.

"Ascultă!" strigă Rhi în timp ce stă, liniștind casa, cu privirea atingând fiecare cadet. „Pentru călăreți, echipele sunt mai mult decât o unitate. Suntem o familie. Pentru a supraviețui, trebuie să

avem încredere unii în alții pe câmpul de luptă... și în afara lui. Și avem încredere în tine pentru a face cu aceste informații ceea ce vrei." Ea se uită la mine.

Ceea ce suntem pe cale să facem este o trădare limită, dar nu-mi pot imagina să facem asta în alt mod.

Respir liniștit. „Am tradus jurnalul lui Warrick – unul dintre Primii Șase, care a construit saloanele lui Basgiath", le clarific doar în cazul în care nu sunt familiarizați cu istoria noastră. „În speranța că vom putea ridica saltele în Aretia înainte ca wyvernul care se apropie să decidă că suntem următoarea țintă... Și cred că știu cum să o fac. Dar de aceea am vrut să vorbim cu tine, pentru că asta va însemna că zburatorii nu ai putea mânui."

Zburatorii se uită, uluiți. Chiar și ochii pisicii se luminează larg de ceea ce aproape pare a fi frică.

„Știm că alte două orașe Poromish au căzut în ultimele două săptămâni, lăsându-l pe Draithus vulnerabil, iar Adunarea vrea ca secțiile să fie ridicate și funcționale *acum* ", continuă Rhiannon. „Pe care credem că meriți să-l cunoști."

"Stii ce?" Cat stă în picioare, cu scaunul scârțâind pe podeaua din lemn de esență tare. „Că ești pe cale să ne distrugi capacitatea de a canaliza? Grifonii noștri încă se luptă să se adapteze la altitudine, iar acum ne vei face *neputincioși* ?"

„Secțiile de protecție erau scopul nostru cu mult înainte să vii tu aici." Imogen se împinge de perete și își pune dezinvolt mâna pe șold, lângă pumnalul ei favorit, înclinându-și corpul spre Cat, iar Quinn ocolește pentru a flanca zburătorul furios.

„Dar suntem aici *acum* ", replică Cat. „Dacă unchiul meu ar fi știut că ne-ai lega o mână la spate, nu ar fi făcut niciodată înțelegerea asta!"

„Controlează-te, Cat." Bragen își păstrează tonul la nivel, dar ochii lui căprui sunt ascuțiți în timp ce stă în picioare, întinzându-și brațul stâng pentru a-l împiedica pe Cat să înainteze asupra noastră. „Cât timp până se trezesc?" mă întreabă el.

„De îndată ce spun Adunării ce am găsit." Începând de azi dimineață, piatra are un zumzet distinct, o vibrație în acea cameră care îmi amintește de felul în care Xaden a descris arsenalul de la Samara, adăpostind pumnalele cu mâner din aliaj.

„Și când faci asta?" Pisica se repezi.

„Dacă nu ai fi aici, s-ar fi făcut deja", îi răspund pe același ton pe care îl dă ea. Fără îndoială că majoritatea Adunării mă va condamna ca pe un trădător pentru asta și poate că vor avea dreptate. „Dar tu *ești* aici. Tu *contează* ."

Maren se mișcă pe scaunul ei de lângă mine și, deși refuz să-mi alunec mâna spre pumnalele mele, Ridoc nu ezită, încrucișându-și brațele pentru a-i oferi acces rapid la teaca de-a lungul umărului său.

„Și cât timp ne dai?" mă întreabă Bragen, înclinându-și bărbia și expunând cicatricile argintii verticale de pe gât, care dispar în guler.

Fiecare privire se mișcă în direcția mea.

„Nu îl voi minți pe Xaden. În momentul în care va fi acasă, va trebui să-i spun", recunosc. Mai multe blesteme se unduiesc printre fluturași. „Dar îi voi spune și că cred că ar trebui să

reținem cât mai mult posibil pentru a-ți oferi șansa de a decide dacă vrei să rămâi în continuare, știind că nu vei putea canaliza."

— Și tu crezi sincer că te va asculta. Mâinile pisicii se îndoaie în lateral.

„Binele, răul, de neiertat." Asta mi-a spus când mi-a pus siguranța mai presus de interesul mișcării. Și s-ar putea să-și dorească protecția pentru că eu sunt aici și el nu, dar are și o provincie la care să se gândească.

"Nu." Dau din cap încet. „Cred că va acționa în cel mai bun interes al lui Tyrrendor" – mă las în afara ecuației – „și îi va dori să se ridice cât mai curând posibil, dar încă pot să încerc."

„Nu suntem buni pentru oamenii noștri dacă nu putem canaliza", spune Maren, privind pe lângă Aaric, spre fereastră și bătând cu degetele pe masă.

„Da, ei bine, nici tu nu ești bun pentru ei dacă ești mort," contracă Imogen, ținând un ochi pe Cat. „Și dacă nu ridicăm acele secții chiar acum, expunem toată Aretia – revoltele, derivele – iadul, tot *Tyrrendor* dincolo de secțiile Navarre la un pericol care nu mai este necesar. Așa că ar fi mai bine să decizi dacă ești dispus să rămâi, știind că se poate întâmpla în orice moment, sau dacă e mai bine să te adăpostești în Cordyn, unde vei avea putere și deținători întunecați . "

Nu le invidiez alegerea, dar măcar noi le-am dat-o.

„Și dacă rămâi, nu te vom lăsa fără putere." Mă întind sub masă și îmi iau rucsacul, apoi pun geanta de piele neagră pe masă și deschid nasturii deasupra. „Se pare că aliajul nu este singurul lucru pe care îl putem impregna." Scot cele șase conducte pe care mi le-a dat Felix ieri după ce i-am încredințat adevărul, fiecare conținând un vârf de săgeată ca cele pe care le-am impregnat de săptămâni întregi.

„Ce este în asta?" întreabă Bragen, cu două linii gravate între sprâncene.

„Tipul de minereu pe care nu îl folosim pentru a face aliajul. Nu este chiar atât de rar ca Talladium, dar este de vreo zece ori mai exploziv. Crede-mă, am văzut chestia asta explodează la cer în stare brută, darămite impregnată." Arunc o privire spre Sloane, care zâmbește încet înainte ca ea să răspundă.

„Maorisit".

eu Sunt suspendat din nou peste câmpul acela ars de soare, valul morții la o bătaie de inimă care mă depășește odată ce Înțeleptul mă eliberează din strânsoarea lui și o va face. O face de fiecare dată.

Recunosc scenariul pentru ceea ce este acum – un coșmar recurent – și totuși sunt încă ținut neputincios, încă prea lent pentru a ajunge la Tairn, tot nu-mi pot forța conștiința să mă trezesc brusc.

„M-am săturat de asta. Acum mânuiește," șoptește Înțeleptul, cu hainele lui violet în seara asta. „Fără ruptură. Arată-mi puterea pe care ai folosit-o pentru a ne ucide forțele deasupra postului comercial. Dovediți-mi dreptate că ești o armă care merită urmărită, care merită

recuperată.” Mâna lui plutește peste a mea, dar nu mă atinge. „Cel care a privit crede că nu vei ceda niciodată, că ar trebui să te ucidem înainte să-ți dezvolti abilitățile depline.”

Stomacul mi se întoarce, gura apă de greață, în timp ce mâna osoasă se deplasează în sus, oprindu-se la gâtul meu.

„De obicei, gelozia leagănă limba tinerilor purtători.” Îmi trage o singură unghie lungă pe gât, expunând o întindere de braț bronzat sub halatele lui, iar eu tresar, frica accelerându-mi bătăile inimii.

Îmi forțesc gura să deschidă, dar nu iese niciun sunet. A mă atinge este nou. A mă atinge este *terifiant.*

„Restul se întoarce după putere”, șoptește el, apropiindu-se atât de aproape încât pot simți un indiciu de ceva dulce pe respirația lui. „Dar te vei întoarce după ceva mult mai periculos, mult mai volatil.” Își înfășoară mâna în jurul gâtului meu.

Reușesc să dau din cap în semn de negare.

"Veți." Ochii lui întunecați, fără gene, se îngustează, iar unghiile zimțate mă taie pielea cu o mușcătură de durere prea reală. „Veți dărâma singur saloanele când va veni momentul.”

Temperatura scade, iar următoarea mea expirație este vizibilă în aerul înghețat. Clipesc și zăpada acoperă pământul. Singura căldură este un firicel de răcire rapid de-a lungul gâtului meu.

„Și nu o vei face pentru ceva la fel de banal ca puterea sau la fel de ușor de săturat ca lăcomia”, promite el în șoaptă, „ci pentru cea mai ilogică dintre emoții muritoare – dragostea. Sau vei muri.” El ridică din umeri. „Veți amândoi.”

Își bate încheietura mâinii și o crăpătură de oase mă smulge din somn.

Trec în picioare în pat, întinzându-mi gâtul și înghițind plămâni după plămâni de aer, dar nu există nicio tăietură, nicio durere, iar când aprind lumina magului cu mai puțină magie și cu o răsucire a mâinii, văd că nu există sânge, fie.

„Desigur că nu există”, șoptesc cu voce tare, sunetul crud tăind liniștea dormitorului meu, în timp ce primele indicii de lumină solară luminează cerul în violet dincolo de fereastra mea. „Este doar un coșmar al naibii.”

Nu e nimic care să mă atingă aici, Xaden adormit lângă mine.

„Nu mai vorbi cu tine însuți”, mormăie Tairn, de parcă l-aș fi trezit. *„Ne face pe amândoi să parăm instabili.”*

„Îmi vezi visele?”

„Am lucruri mai bune de făcut decât să monitorizez mașinațiunile minții tale subconștiente. Dacă un vis te deranjează, atunci lasă-l. Nu-ți mai permite să fii torturat ca un pui și trezește-te ca un adult.” Întrerupe conversația înainte să-i pot spune că visele umane nu funcționează întotdeauna așa, iar legătura se estompează, semn că deja s-a întors la culcare.

Așa că mă întind pe spate, încurcându-mi corpul în jurul lui Xaden, iar brațul lui mă înfășoară în jurul spatelui și mă trage mai aproape ca și cum ar fi un reflex, așa cum vom dormi în următorii cincizeci de ani. Mă aşez împotriva căldurii lui şi îmi aşez capul pe pieptul lui, deasupra celui mai reconfortant ritm din lume, în afară de bătăile de aripi ale lui Tairn şi Andarna — inima lui Xaden.

SIX zile mai târziu, există șase nume noi pe lista morților. Zăpada din decembrie face zborul absolut mizerabil în afara văii, iar la Basgiath, dragonii ar refuza pur și simplu să se antreneze din cauza disconfortului - al lor, desigur, nu al nostru -, dar nu ne putem permite să nu zburăm cu orice ocazie disponibilă, așa că aici suntem pe terenul de zbor, în așteptarea comenzilor, înfruntându-ne cu Secțiunile Gheare și Cozi pentru exercițiile de echipă pe care Devera și Trissa le-au organizat.

„Ai crede că suntem în Barrens, este atât de cald în valea asta", mormăie Ridoc, desfăcându-și geaca de zbor în dreapta mea. — Și sunt doar unsprezece.

Un șirag de transpirație curge de la linia părului de la ceafă până la gulerul jachetei mele de zbor, așa că nu aș putea să nu fiu de acord cu el. Pieile de zbor de iarnă nu sunt tocmai pentru Vale... sau vale.

„Nu va fi secunda în care vom fi în aer." Ochii lui Sawyer se îngustează pentru scurt timp, privind în fața noastră, unde Rhiannon, Bragen și ceilalți lideri de echipă se întâlnesc cu Devera și Trissa.

"Esti bine?" Întreb în liniște, astfel încât primii ani înaintea noastră să nu audă.

„Este spre binele echipei, nu?" Sawyer forțează o strânsă, cu buzele închise zâmbet. „Dacă ei pot rămâne și pot tolera să știe că le-am putea pierde puterile în orice secundă, mă pot descurca cu pierderea funcției mele de ofițer executiv."

„Vreau să merg cu tine", spune Andarna pentru a zecea oară în ultimele cincisprezece minute și mă uit peste umăr și o văd făcându-și ghearele lângă Tairn, cu ghearele săpând în pământ. Solzii ei negre strălucesc cu o nuanță verde în această dimineață, reflectând iarba din jurul ei. Poate că este rezultatul aurului persistent, iar focul respirat va fura ultimele străluciri.

„Nu am idee cât de departe vor dori să zburăm." Îmi păstrez vocea cât se poate de blândă.

„Mai mult decât ești în stare, Micuțule", adaugă Tairn.

„Am făcut o oră ieri", argumentează Andarna, pentru că *asta* face acum. Tairn ar putea să-i spună că iarba este verde și ar eviscera încă o oaie pe ea doar pentru a schimba culoarea.

Îmi ridic sprâncenele spre Tairn, care pur și simplu pufăi – orice naiba înseamnă asta.

„Probleme în pământul dragonului dublu?" întreabă Ridoc, iar Cat îmi aruncă o privire din partea cealaltă a lui, Maren urmând exemplul acum că stăm în rânduri de patru.

„Vrea să zboare cu noi", îi răspund.

„ Zbor *cu tine",* insistă ea, săpând mai mult decât doar ghearele ei fizice. *„Și chestiunea asta nu este dezbătută între prietenii tăi umani. Dragonii nu consultă oamenii."*

— Încep să-mi doresc să fi protestat împotriva dreptului tău de binefacere când i-ai cerut Empyreanului să se lege, mormăi Tairn.

— Bine că nu ești capul bârlogului meu, nu-i așa?

„Codagh ar fi trebuit să știe mai bine..." începe el.

„Ce fac ceilalți adolescenți astăzi?” Îl întrerup, sperând să-i distrag atenția. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să urc la orice altitudine pe care nu o poate suporta și să-i cedeze aripa. Doamne, consecințele unei astfel de greșeli ar fi de neînțeles.

„Ceilalți adolescenți nu sunt legați și nu *mă înțeleg.”*

Jur că îl *simt* pe Tairn aruncând ochii.

„Ai prefera să riști toată munca pe care ai făcut-o cu aripa ta pentru a juca război decât de fapt…” La naiba, ce fac dragonii adolescenți toată ziua, oricum? *"Joaca?"*

„Aș prefera să-mi testez aripa într-o misiune de antrenament, da.”

Rhiannon și Bragen se întorc în drumul nostru, blocați în discuție, amândoi gesticulând cu mâinile în mișcări care par a fi manevre. Există o strălucire de emoție în zâmbetul rapid al lui Rhiannon și mă trezesc oglindindu-l. „Arată fericită.”

„Poate că în sfârșit ne vor lăsa să zburăm mai mult de o jumătate de oră... știi, fără să ne facă să urcăm pe stâncile Dralor după”, remarcă Ridoc. „Doamne, mi-e dor *să zbor* .”

„Ar fi frumos”, este de acord Sawyer, aruncându-mi un zâmbet tachinator. „Nu toți putem lua un zbor de plăcere către Cordyn, știi.”

„Hei, acea plimbare cu bucurie ne-a adus o luminare.” Arunc o privire semnificativă la teaca de lângă el, care ține un pumnal cu mâner din aliaj. Unu pentru unu. Aceasta a fost afacerea pe care Brennan a încheiat-o cu Adunarea atunci când a fost vorba de furnizarea drift-urilor și, în sfârșit, am făcut suficient pentru a echipa fiecare călăreț din Aretia cu mai multe pumnale.

„Ascultă, echipa a doua”, spune Rhiannon, uitându-se peste grupul nostru. „Misiunea noastră este simplă. Știi runele de invocare la care Trissa a lucrat cu noi? Chiar și primii ani dau din cap. S-ar putea să nu poată țese rune, dar cel puțin știu ce sunt, ceea ce înseamnă că sunt cu un pas înaintea locului în care am fost anul trecut. „Sunt treizeci de ei ascunși pe o rază de douăzeci de mile de-a lungul lanțului de vest. Acesta nu este doar un test pentru noi, ci pentru dragonii noștri să-i simtă.”

"Poti tu-"

Tairn mârâie ca răspuns.

Punct făcut.

„Câștigătorul primește un permis de weekend. Nu plouă. Fără teme. Fără limite." Ea aruncă o privire spre Bragen, ale cărui buze se zâmbesc într-un zâmbet.

„Ni s-a dat permisiunea să zburăm oriunde vrem. Dacă grifonul tău se simte confortabil să zboare pe peretele stâncii, înseamnă că poți merge oriunde.” Se uită la Cat. — Chiar și Cordyn, deși ai avea la dispoziție doar câteva ore până va trebui să începi zborul înapoi. Dacă câștigi, desigur.”

„Oh, câștigăm”, spune Maren, lovindu-l pe Cat de umăr, la fel cum o face pe mine Rhiannon.

"Bun. Vrei acel permis? Va trebui să găsim și să închidem mai multe din acele cutii cu rune decât ei.” Ea dă din cap spre Secțiunile Ghearelor și Cozii.

„Se întorc”, spune Tairn în timp ce bătăile aripilor umplu cerul.

Îmi ridic privirea, un zâmbet lent răspândindu-se la vederea lui Sgaeyl planând deasupra capului cu Chradh și alți opt dragoni, dar îi recunosc doar pe cei trei legați de Heaton, Emery și Cianna. Casa lui Xaden... cu o revoltă de zece.

— *Bănuiesc că ai reuşit cu noua structură?* Îl întreb pe Xaden în timp ce aterizează în spatele liniei noastre de grifoni și dragoni.

Tairn se desprinde de parcă nu am fi pe cale să fim trimiși într-o misiune de antrenament.

„Eu și Bragen te vom împărți în grupuri de patru, în funcție de abilitățile tale", continuă Rhiannon.

„Într-un fel", răspunde Xaden, executând o descălecare perfectă și mergând spre noi. Pulsul îmi sare și îngrijorarea care pare să trăiască în pieptul meu se ridică o fracțiune atunci când nu văd nicio rănire sau sânge noi.

„Sorrengail, ești atent?" Rhi mă cheamă.

Capul meu se rotește înapoi spre partea din față a formației, unde ea își arcuiește o sprânceană spre mine.

„Echipe de patru. Împărțit după abilitate", repet cu un semn din cap, apoi îi arunc o privire vădit implorătoare care abuzează absolut de statutul ei de cea mai bună prietenă a mea.

„Vom avea o oră după lansare", spune Bragen.

Du-te , rostește Rhi odată ce atenția echipei este asupra lui.

Zâmbesc în semn de mulțumire, apoi ies din formație și trec pe lângă Andarna și Feirge, peste iarba călcată, direct către Xaden. Scruff de pe maxilarul lui este gros de zile de creștere și există cercuri sub ochi când se întinde înainte, surprinzându-mă trăgându-mă de pieptul lui în fața întregii aripi a patra.

Barba rece gâdilă când își îngroapă fața înghețată în gâtul meu și respiră adânc. "Mi-ai lipsit."

"La fel." Îmi înfășurăm brațele în jurul trunchiului lui, alunecându-mi mâinile în spațiul dintre săbiile pe care le poartă încrucișate la spate și jacheta de zbor, apoi mă țin strâns pentru a-l ajuta să-l încălzesc. "Eu am nevoie să vorbesc cu tine."

"Vesti proaste?" Se trage înapoi și îmi cercetează ochii.

"Nu. Doar ştiri care sunt cel mai bine împărtășite atunci când există timp de discutat."

Sprânceana i se împletește.

— Mă bucur să te văd, Vi, spune Garrick în timp ce trece, bătându-mă pe umăr. „Cu siguranță trebuie să-l faci să-ți spună despre veninul pe care l-a doborât chiar lângă Draithus."

"Tu ce?" Stomacul meu se înclină în lateral.

„Mulțumesc pentru asta, idiotule." Xaden se uită cu privirea la Garrick.

„Îmi fac doar partea pentru a vă ajuta abilitățile de comunicare să prospere într-o relație stabilă." Garrick se întoarce și merge înapoi, ridicându-și mâinile într-un umeri.

„De parcă ai spațiu să vorbești despre relații stabile", răspunde Imogen din spatele lui, formația de echipă fiind evident pregătită pentru misiune.

„Voi sări peste jocul de cuvinte care trebuie făcut despre o mulțime de iepe în grajdul meu." El zâmbește, apoi se întoarce și se îndreaptă spre poteca de la capătul văii. „Văzând că nu mai sunt un cadet, ci un ofițer matur și responsabil."

Ea se batjocorește în timp ce el trece. — Trebuie să plecăm, Sorrengail.

— Ai dat jos un venin? Pivot, ținându-mi atenția asupra lui Xaden. „În afara *lui Draithus* ?" Este ultima fortăreață Poromish înainte de Stâncile Dralor.

— Ai vești lungi de discutat? răspunde el, ridicând sprâncenele.

"Esti in regula?" Îmi alunec mâinile la fața lui, scanându-l ca și cum acea bucată mică de piele expusă îmi va spune dacă celălalt nouăzeci și cinci la sută este nevătămat. A fi capabil să ridice saloanele nu va însemna nimic dacă nu este în siguranță — cel puțin nu va însemna nimic pentru mine.

"Știri?" Ochii i se îngustează.

"Violet!" sună Rhiannon.

„Trebuie să zbor afară." Îmi scap mâinile fără tragere de inimă, iar el prinde una în fund Mă retrag cu un pas. „Vom vorbi când mă întorc."

"Spune-mi acum."

„Vocea liderului aripii nu funcționează cu mine." Îi strâng mâna și îi dau drumul.

Ochii îi fulgeră. *„Ți-ai dat seama cum să ridici saloanele."*

Clipesc, apoi mă încruntă. *„Urăsc când faci asta. Este chipul meu chiar atât de ușor de citit?"*

"Mie? Da." Se uită spre poteca stâncoasă care duce în jos la Casa Riorson. *„Ar trebui să plecăm acum. Cât timp va dura să le crească?"*

"Nu." Dau din cap și mă întorc spre echipa mea, văzând că Sloane, Visia și Cat mă așteaptă clar. Cred că nu trebuie să întreb unde am fost repartizat. *„Vom vorbi despre asta mai târziu. Discuția a fost întreruptă."*

„Spune-mi cel puțin ce a fost ratat prima dată." Xaden mă ajunge repede din urmă.

„Draguri." Îi mângâiesc piciorul din față a Andarnei în timp ce ne apropiem de trioul de cadeți în așteptare. *„Cei șase cei mai puternici" se referă la dragoni, nu la călăreți."*

„În acest caz, le pot ridica înainte să te întorci."

„Nu, nu poți." Îi arunc o privire.

„Voi doi vă certați în tăcere?" întreabă Cat, aruncând o privire între mine și Xaden, sprâncenele ei perfect arcuite ridicându-se încet.

„Ei fac asta", o informează Sloane.

Xaden îi ignoră pe amândoi complet, ținându-și privirea ațintită asupra mea când ajungem la ei. *„Și eu de ce nu pot?"*

Mă aplec și îmi trec buzele peste obrazul lui rece. — Pentru că vei avea nevoie de Tairn. Acum incalzeste-te. Am o misiune de zbor." Fără un alt cuvânt pentru el, mă întorc către colegii mei de echipă. "Să mergem."

Arta impregnarii vine în mod natural doar la o mână de semne și automat doar la *una* : sifonul.

—CA STUDIU PE SIGNETE DE M AJOR D ALTON S ISNEROS

CAPITOLUL CINCIVINCI ŞI TREI

După 20 de minute mai târziu, toți patru coborâm *o* creastă abruptă, acoperită de zăpadă, până la o peșteră accesibilă doar pe jos în sectorul căruia i-a fost repartizat grupul nostru, iar Lucky Me este în frunte, ceea ce o lasă pe Cat în spatele meu.

Cel puțin Andarna e acolo să-l protejeze în cazul în care zburătorul primește vreo idee neplăcută despre cum să mă scoată din patul lui Xaden.

„Nu asta am avut în minte când am spus că vreau să zbor cu tine.” Andarna sufă la zăpada pudră, împrăștiind o porțiune într-un nor strălucitor de mizerie înghețată.

„Asta este ceea ce a cerut misiunea și ai nevoie de puterea ta pentru a zbura înapoi”, îi spun, mergând greoi înainte prin stratul de iad proaspăt până la genunchi și sperând să nu cad în nicio pătură mai veche.

Singurul care nu se zbate este Kiralair, grifonul cu aripi argintii al Pisicii, care merge lângă Andarna. Doar cele două sunt suficient de ușoare pentru a nu provoca o avalanșă pe poteca inexistentă.

"Orice?" întreabă Tairn în timp ce zboară spre următorul vârf, cu vocea încordată.

„Nici măcar nu am ajuns la peștera pe care ai ales-o”, răspund, observând gura peșterii la vreo douăzeci de metri înainte doar pentru că Tairn a arătat-o sub camuflajul aflorimentului înzăpezit de deasupra. Revolta ne-a lăsat în singura secțiune complet stabilă de teren, un afloriment de stâncă lăsat gol de vântul vicios.

„Încă îmi lipsește acest plan”, spune el. *„Lăsându-te pe un vârf pentru a explora altul pentru o posibilă semnătură energetică te lasă într-un pericol inacceptabil.”*

"De la cine?" Îmi trag gluga căptușită cu blană mai aproape pentru a feri de vânt când acesta se mișcă, usturându-mi vârfurile urechilor expuse. — *Chiar crezi că vreun wyvern ar putea...*

"Ma intorc."

„Este prea ușor să te enervezi.” Râd, iar sunetul răsună din castronul acoperit cu zăpadă, făcându-ne pe toți să facem o pauză.

„De dragul naibii, Sorrengail”, șuieră Cat odată ce e clar că zăpada din jurul nostru rămâne pe loc. — Încercați să ne îngropați într-o avalanșă?

„Îmi pare rău”, șoptesc peste umăr.

Ochii ei se fac mari. „Tocmai ți-ai cerut scuze față de mine?”

„Pot recunoaște când greșesc.” Ridic din umeri și continui înainte.

„Sunt pe deplin prezent și capabil să o protejez”, îi aruncă Andarna lui Tairn.

„Nu suflați încă foc.”

„Focul ar servi doar la topirea muntelui”, îi amintește ea, iar eu mă uit înapoi și o văd că își alege cu grijă calea, solzii reflectând pe alocuri zăpada într-o strălucire aproape argintie. *„Încă mânuiesc dinți și gheare dacă aristocratul își dezvelește vitriolul.”*

— Insinuezi că nu o fac? întreabă Cat.

„Macar crezi că te înșeli? Vreodată?" întreb eu, împingând înainte. „Cred că ai putea fi mai rău decât un dragon când vine vorba de încredere.”

„Aroganță”, mă corectează Andarna. *„Fligerul nu are abilitățile pentru a susține un cuvânt precum „încredere”.”*

Pufnesc, dar îndepărtează râsul înainte să ne poată pune în pericol. Încă trei picioare și vom fi la peșteră. Dacă Tairn găsește o secundă în timp ce îl recuperăm pe primul, vom fi înaintea Secțiunii Gheare, care a găsit deja trei față de cele două ale secțiunii noastre, potrivit Tairn.

Dragonii nu sunt nimic dacă nu sunt competitivi.

"Ce?" întreabă Cat.

„Andarna crede că ești arogant, nu încrezător”, îi spun.

„Ea este”, este de acord Sloane.

„Doar pentru că fratele tău nu m-a plăcut nu înseamnă că mă cunoști”, îi șoptește Cat lui Sloane.

"Nu." Mă întorc să mă înfrunt pe Cat, făcând-o să se oprească pe pașii pe care i-am cioplit pe linia crestei. „Vrei să alegi o luptă? Vino la *mine* .”

Cat își lasă capul într-o parte și mă studiază. — Pentru că te simți vinovat pentru moartea fratelui ei. Nu este o acuzație sau chiar o săpătură. Doar adevarul.

„Pentru că i-am promis că voi avea grijă de ea. Deci, poți să ții toată acea ură chiar aici.” Îmi bat mâna înmănușată la piept.

„A greșit când ți-a cerut asta.” Sloane îl ajunge din urmă, Visia aproape în urmă.

— Pentru că Imogen ar fi fost un protector mai capabil? intreb, doar capabilă să-și țină privirea albastră prea familiară pentru o bătaie de inimă înainte de a privi în altă parte.

"Nu. Pentru că purtați deja greutatea de a proteja viața lui Xaden. A fost nedrept din partea lui să te împovăreze și pe tine cu a mea.” Ea suflă în mâinile ei în cupă și înmănuși pentru a le încălzi.

Clipesc în timp ce ochii îmi ustură de la altceva decât vânt, apoi mă întorc pentru a continua să merg cu greu prin zăpadă spre peșteră, a cărei intrare nu este altceva decât o margine îngustă și de gheață. *„Pare mai mare decât am crezut din aer.”* Dar încă nu este suficient de lat pentru ca vreun dragon mai mare decât Andarna să se strecoare în el.

„A fost o vreme când cei din familia mea locuiau în fiecare munte din acest lanț”, îmi spune Tairn. *„Acea peșteră face, fără îndoială, parte din rețeaua de camere care se întinde pe toată această zonă pentru un bârlog de iernare. Această intrare ar fi fost inospitalieră pentru orice abordare, în afară de zborul direct, pentru a-i proteja pe tineri... și pe adolescenți.*

„Am auzit asta”, glumește Andarna.

„Kiralair spune că echipa noastră are o altă cutie în mână”, ne spune Cat când ajung în sfârșit la intrarea peșterii, ieșind din vânt.

„Câștigăm *atât de mult* acel permis.” Visia rânjește, iar Cat iese din zăpadă și pe podeaua stâncoasă a peșterii.

„Fiecare grifon are *bârlog* în numele lor?” O întreb pe Cat, sperând că schimbarea subiectului ar putea schimba scopul limbii ei ascuțite din Sloane.

"Desigur că nu. Fiecare călăreț se numește Sorrengail? Își încrucișează brațele și se întoarce pe călcâie de parcă ar încerca să-și păstreze căldura.

„De aceea nu te plac.” Sloane trece în peșteră. „Tu ești...”

Visia alunecă și eu mă arunc înainte, prinzând-o de mână și trăgând-o în peșteră în timp ce zăpada se prăbușește acolo unde tocmai stătuse.

"Esti bine?" întreb, trăgând-o mai departe în peșteră și scanându-i chipul uluit.

„Desigur că este. Se pare că nu ai niciodată probleme să *o salvezi* ”, mormăie Cat.

"Sunt bine." Visia dă din cap, lăsându-și gluga jos și dezvăluind cicatricea arsurilor de foc de dragon de pe linia părului ei. „Asta va îngreuna plecarea.”

Îi arunc Cat o privire ofilită, dar e prea ocupată să-și privească grifonul, Kira, întinzându-se peste gaura din potecă, apoi se zvârnește în siguranță pentru a observa.

„Motivul numărul doi.” Sloane ridică două degete și trece pe lângă Cat în peștera întunecată. „Inutil să spun că nu există lumini magice aici.”

Și niciodată nu am fost atât de bun să le produc. Orice mânuiesc cu o magie mai mică va fi înghițit în acest întuneric. Îmi așez mâna peste stomac ca și cum asta ar ajuta la creșterea instantanee a greației de la mirosul pământului din jurul nostru. Cel puțin îi lipsește acel parfum umed din camera de interogatoriu, dar este suficient de aproape încât să mă facă să fac o pauză.

„L-ai terminat pe cel care te-a ținut prizonier”, îmi amintește Andarna, urmând-o pe Kira înăuntru, strângându-și aripile strâns ca să intre prin deschidere.

„Frica nu este întotdeauna logică.” Mă uit la ceilalți călăreți. „Este vreo șansă ca vreunul dintre voi să fie purtător de foc? Pentru că nu cred că vrei să mă mânuiesc aici. Menținerea energiei înșirate între mâna mea și conductă timp de cincisprezece picioare mă transpira de fiecare dată și o pot menține doar câteva secunde.,

„Nici un sigiliu încă”, răspunde Visia.

„Si eu”, răspunde Sloane, privind în întuneric.

„Ai adus un *dragon* .” Pisica face gesturi larg, făcând semn către Andarna.

„Nu poate respira încă foc.” Îi ofer Andarnei un zâmbet. „Dar o va face.”

„Amintește-i că îi pot tăia capul cu o singură mușcătură”, mârâie Andarna, sunetul mai mare decât bubuitul amenințător al lui Tairn.

"Nu voi. Ce ne spune Tairn?”

„Nu ne mâncăm aliații”, mormăie ea, dar se aude o atingere distinctă a ghearelor ei pe podeaua de stâncă.

"Grozav. De ce m-au blocat cu voi trei, nu voi ști niciodată. Ai crede că unul dintre noi ar avea o lumină magică bună. Cat își scoate arcul, apoi își balansează rucsacul din spate și scotocește pe lângă tolba plină pentru a scoate o torță mică, neaprinsă.

"Glumești cu mine?" Mă uit cu gura că ea aduce o bucată de lemn nu mai mare decât palma mea din geantă, scutură din cap și întinde mâna spre alta. — Îl porți cu tine pe unul dintre cei din jur?

"Evident." Cat își sapă din nou în geantă. „Faptul că nu spui că încă nu te-ai speriat în mod corespunzător de întuneric. La naiba, nu găsesc runa de foc făcută de Maren.

„Toți faceți schimb de rune?" Visia se uită în stare de șoc deschis.

„Și vă numiți o *familie*. Bineînțeles că împărtășim. Cine poate reuși, o face. Apoi facem schimb cu toții, astfel încât toată lumea să fie echipată în mod egal." Cat scutură din cap și se ridică, murmurând un blestem. „Nu îl găsesc."

„Este... genial", recunosc. „De ce nu ne-ai spus?"

„Ești obișnuit să acumulați putere", spune ea ridicând din umeri disprețuitor. „Nu-l împărtășesc. Acum, dacă nu are cineva o idee despre foc...

"Am înţeles." Îmi smulg mănușile, apoi le îndes într-un buzunar și îmi trag conducta din celălalt, făcându-mi semn de putere să mă ridic. Furniță, apoi arde în timp ce curge pe mâna mea, prin degete și în conductă. Vricile de energie luminează împrejurimile noastre imediate.

„Este atât de minunat." Visia zâmbește. „Puteți toți să faceți asta?"

"Nu. Doar fredonează pentru majoritatea dintre noi. Mă bucur să văd că vei avea toată lumina *de care ai* nevoie." Sarcasmul se scurge din vocea lui Cat.

— Ia-o, îi ordon lui Sloane.

„Aș prefera să trăiesc." Ea își ridică mâinile.

„Dacă aș crede că te va ucide, i-aș da lui Cat." Îi întind conducta.

Cat pufnește, dar cred că acolo era o notă de râs.

"Buna observatie." Sloane ia conducta, iar eu mă concentrez să mențin energia conectată.

„Înapoi trei pași. Bine, încă două", îi spun, iar degetele îmi tremură în timp ce face ea, întinzându-mi sigilul.

„Uau," șoptește Visia.

„Infige torța în energie, Cat."

— Crezi că e în siguranță? ea intreaba.

„N-am nicio idee, dar pot să încerc dacă ești." Mă concentrez în continuare pe conductă, pe fluxul de energie, pe căldura pe care o țin controlată controlând ușa către puterea lui Tairn.

Kira clacă limba într-o serie de sunete cu care m-am obișnuit, dar nu am nicio speranță să le înțeleg vreodată.

„Bine, o voi face", mormăie Cat, apoi coboară lanterna până ia foc.

Îmi las imediat mâna jos, întrerupând curentul și îi trimit o rugăciune de mulțumire lui Dunne că a funcționat. Probabil că Felix o să-mi pun capul pe o știucă mâine la lecții. "O să-l iau. Mulțumesc, Sloane."

Sloane dă conducta înapoi de parcă ar putea exploda.

— La naiba, spune Cat, aruncând o privire de la lanternă, la conductă, la mine. „Urăsc că ești atât de…”

"Șmecher?" sugerează Sloane, zâmbind într-un mod care îmi amintește de fratele ei.

„Puternic”, recunoaște Cat, privind în altă parte înainte de a-și strecura rucsacul înapoi, schimbând mâinile cu lanterna în loc să o dea jos.

„Nu puterea face asta posibil”, îi spun eu, canalându-mă în conductă, astfel încât să se lumineze din nou și mărșăluind în întuneric. „Este controlul.”

„Da, bine, și eu cam detest asta”, mormăi ea, ajungând din urmă să meargă lângă mine.

„Un moment rar de onestitate. O să-l iau." Ne mutăm în peșteră, care pare să se lărgească cu fiecare pas pe care îl facem. „Ne-au împerecheat pentru că se presupune că sunt cel mai puternic călăreț din echipă”, îi spun, ignorând răspunsul ei mormăit. „Dar ești mai bun la rune. S-ar putea să nu ne complimentăm unul pe celălalt, dar ne *completăm* unul pe altul.” Zâmbesc în ciuda întunericului în care pășim. "Ia-l? Cu un E în loc de I.”

Cat se uită la mine de parcă tocmai mi-ar fi crescut un al treilea braț, iar lanterna începe să pâlpâie.

E o adiere.

„Spuneți glume scribului?” întreabă Sloane, la câțiva pași în spatele nostru, Visia lângă ea.

„Jesinia ar crede că e amuzant”, oferă Visia de parcă ar încerca să mă salveze.

„Jesinia este un scrib”, notează Sloane.

Peștera se deschide la vreo douăzeci de picioare înăuntru, un tunel vast se bifurcă la stânga.

„Se pare că există o modalitate mult mai ușoară de a intra în această peșteră”, mormăie Cat.

„Face parte dintr-o rețea care trece prin acest interval”, explic.

„Ar trebui să ne despărțim?” întreabă Visia.

"Nu!" Toți trei răspundem în același timp.

„În ce direcție mergem?” Sloane exprimă întrebarea pe care ne-o punem cu toții.

Nimeni nu răspunde.

"Orice ajutor?" îl întreb pe Tairn, simțind că legătura noastră se întinde. Nu este departe, dar cu siguranță nici aproape.

„Există o semnătură energetică în acea peșteră. Asta e tot ce pot spune.”

„Votez corect. Dacă nu funcționează, ne vom întoarce și mergem la stânga.” Mă uit la ceilalți.

Cat dă din cap și ne îndreptăm mai departe.

— Deci crezi că vei primi un al doilea sigiliu? întreabă Visia, rupând tăcerea. „Doi dragoni, două sigili, nu?”

„Nu știu”, răspund, aruncând o privire înapoi la Andarna. De fapt, m-am gândit că pentru că ea m-a legat atât de tânără și și-a pierdut capacitatea de a opri timpul, semnul mânuirii fulgerului era tot ceea ce aș fi binecuvântat. Dar acum mă întreb... *„Voi face?”*

"De ce mă întrebi? Simbolurile se manifestă în funcție de persoana pe care o mânuiește.” Ochii ei clipesc aurii, solzii ei negre se amestecă cu întunericul.

„Al doilea semn se întâmplă doar atunci când un dragon leagă un călăreț în linie familială directă, ca și anterior”, spune Sloane, înțelegând greșit întrebarea lui Visia. „Dar există șanse egale ca acesta să provoace nebunie. Din ceea ce mi-a spus Thoirt, de aceea Cruth nu a fost

pedepsit pentru că l-a legat pe Quinn. Ea este doar nepoata strănepoată a fostului ei călăreț. Sigilul ei este mai puternic, dar nu complet diferit."

„Thoirt nu ar trebui să-ți spună că chestiuni rezolvate în Empyrean", spune Visia, apoi face o dublă interpretare când se uită în direcția mea.

Gravitația se schimbă . Asta nu poate fi corect. Asta ar însemna...

„Violet, ești bine?" întreabă Visia.

Eu dau din cap, dar spun: „Da". Cum explici că inima ta se scufundă pe lângă podeaua de stâncă a peșterii? Respir adânc, flexez și deflexez mâna în timp ce prind conducta strălucitoare. Andarna mârâie în dreapta mea și o asigur repede: „Sunt bine". Dar amândoi știm că nu sunt bine – sunt la fel de sigur că acum nu este momentul să-mi las mintea să rătăcească pe această cale.

„La dracu, iată-l", spune Sloane, forțându-mă să fiu atent când trece pe lângă noi pentru a ridica cufărul simplu de metal care este blocat într-o poziție deschisă de runa din față.

„Este... simplu", notează Visia.

— Ai de gând să contracarezi runa de invocare? o intreb pe Cat. Când ridică o sprânceană, adaug: „Ești mai bun la rune, îți amintești?"

"Eu sunt." Ea dă din cap, un zâmbet autentic curbându-i gura pentru prima dată de când am cunoscut-o. „Voiam doar să văd dacă o spui din nou."

Aripa lui Kiralair mă atinge de umăr în timp ce trece pe lângă noi în întuneric, de parcă Cat ar trebui să fie păzită de nevăzut.

Cat aruncă o privire între noi trei cu o tensiune nesigură – și nefericită – încordată la gură, apoi îi întinde torța Visiei în ceea ce pare un sacrificiu dureros.

Nu, nu un sacrificiu: un gest de încredere.

Ea țese runa de deblocare cu o viteză pe care o invidiez, mâinile ei mișcându-se repede, încrezătoare, în timp ce Andarna își mută greutatea în spatele meu.

"Ce s-a întâmplat?"

„Mirosul altora devine mai puternic."

„Wyvern?" Fiecare mușchi din corpul meu se strânge.

"Nu. Miroase a magie furată când te apropii suficient." Ea își ridică capul, ocupând trei sferturi din tunel. *„Asta miroase a... dragoni."*

"Am înţeles!" Spune Cat, iar eu mă întorc la zgomotul metalului care se închide. Cufarul este închis și prins.

„Ar fi bine să ne grăbim", le spun. „Andarna miroase alți dragoni, ceea ce înseamnă că celelalte secțiuni ar putea să se apropie de noi."

„Nu pierd acest permis." Visia o schimbă pe Cat, luând cufărul și returnând torța. „Îmi va da timp să zbor acasă și să-mi conving verii să părăsească granița dacă mătușa și unchiul meu nu vor."

— Vei zbura în Navarra? Sloane aproape de strigăte.

„Este chiar la graniță. Nici măcar nu vor ști." Visia își ajustează strânsoarea pe piept și trece grăbită pe lângă Andarna. „Deci să plecăm de aici."

„O alegere îndrăzneață de a te întoarce în Navarra." Pisica aleargă pentru a ajunge la Visia, luminând drumul. „O respect."

Efortul, considerația pentru Visia, îmi dezgheța o mică bucată din inima către Cat. Poate că nu este oribilă pentru toată lumea... doar pentru mine.

„Este singurul lucru de făcut", începe Visia când ne apropiem de bifurcația tunelului.

Un mârâit scăzut vibrează chiar pământul de sub picioarele noastre, făcându-ne pe toți patru să ne oprim, iar părul îmi crește pe ceafă.

„Ce…" începe Cat.

Un alt mârâit face să sară pietricelele din jurul picioarelor mele, iar un dragon portocaliu matur vine după colț, cu spatele zgâriind partea de sus a peșterii în timp ce își întoarce capul în direcția noastră, uitându-ne la noi prin singurul ochi rămas.

Oh. *La naiba* .

Visia țipă.

„Tairn!" țip mental, forțându-mi corpul să treacă de șoc, frică, deznădejde greață a situației noastre. Orbul îmi cade din mână, sfărâmbându-se pe pământ în același moment în care mă întind spre femeile din fața mea, dar mâna mea apucă doar pielea rucsacului Cat.

O trag înapoi cu toată puterea, exact în momentul în care Visia este strânsă din drum de o gheară ascuțită și zimțată. Corpul pisicii se ciocnește de al meu, aruncându-ne pe amândoi la pământ, iar torța îi cade din mână când Visia lovește partea laterală a peșterii cu un trosnet care îmi îmbolnăvește stomacul.

Unghiul, impactul... zei... ea... e moartă.

„Silver One?" Vocea lui Tairn răcnește în capul meu, în timp ce dragonul care ne blochează drumul își concentrează ochii îngustați asupra mea și își deschide larg maxilarul.

Respirația fetidă umple aerul cu o secundă înainte de a-și ondula limba, iar gâtul îi strălucește portocaliu de foc în creștere.

„Solas ne-a găsit!"

Voi spune un lucru pentru dragonfire. Ucide repede.

—GHIDUL C OLONELULUI K AORI LA DRAGONKIND _ _ _

CAPITOLUL CINCIVINCI ŞI PATRU

A forma întunecată zboară spre noi din stânga, măturându-ne pe Cat și pe mine într-o încurcătură de membre și propulsându-ne înapoi. Mă apuc de ea în haos, forțându-i corpul în fața mea, când ne oprim, știind că adăpostul de a mă îndrepta cu spatele spre Solas nu va fi suficient, dar încerc oricum.

Ea trebuie să trăiască. Ea este a treia la rândul său la tronul lui Poromiel. Dacă ea moare în Tyrrendor, Cordyn îl va vâna pe Xaden și îl va executa... dacă va supraviețui morții mele.

Supravieţui. Supravieţui. Supravieţui. Împing cererea în jos pentru fiecare legătură mentală pe care o am în cazul în care nu suntem în afara limitei. Xaden e prea departe, dar Tairn o va auzi, iar Andarna – zei, Tairn trebuie să ajungă aici la timp pentru a o salva.

Kiralair și Sloane zboară în noi în continuare, atrași de o forță nevăzută, împingându-ne pe Sloane și pe mine înapoi, spre Solas, dar spatele meu lovește o suprafață dură și aspră, în timp ce pereții peșterii se luminează cu strălucirea ciudată a focului iminent cu o bătaie de inimă înainte de noi. sunt cuprinse de întuneric.

"Ia o pauza!" cere Andarna. *„Nu te certa!”*

Nu întunericul. Aripi. Este burta ei la spatele meu și își înfășoară aripile în jurul nostru.

„Inspiră și ține-o!” strig, apoi îmi umplu plămânii cu aer parfumat de sulf.

Rafturi de căldură, urlând pe lângă noi într-un pârâu care scutură aripile Andarnei, iar temperatura crește. Îmi forțesc ochii să închid pentru a-i împiedica să se gătească, deoarece pielea mea *arde* de parcă am fi fost aruncați într-un cuptor. Cum poate supraviețui asta?

„Este ignifugă”, îmi amintește Tairn, dar panica din vocea lui nu face prea mult să potolească teroarea care mi-a cuprins inima.

„Nu respira!” cere Andarna și știu că este pentru că o să-mi cânt plămânii dacă o fac, dacă *vreunul* dintre noi o face. Îmi număr bătăile inimii. Unu. Două. Trei.

Explozia pare că va continua pentru totdeauna, ca și cum ar fi devenit eternitatea mea, ca și cum sufletul meu a făcut exact ceea ce a cerut Sloane în prima parte a anului și a mers direct în adâncurile iadului fără a fi lăudat lui Malek. Opt. Nouă.

Pe zece, se termină, iar aripile Andarnei cad. Aerul intră în grabă și aștept până când îi simt peria rece pe obraz înainte să trag în aer, auzindu-i pe ceilalți făcând la fel.

Deschid ochii și o văd pe Cat se aruncă la lumina torței prin spațiul mic, folosindu-și mâinile înmănușiși pentru a stinge vârfurile arzătoare ale penelor de-a lungul aripii îndepărtate a Kirei. Trebuie să fi fost expus la flăcări. Sloane se grăbește să ajute în timp ce Andarna își pune picioarele, iar eu evit coada ei în timp ce se îndreaptă spre Solas.

"Nu! Este aproape de două ori mai mare decât tine!" Îmi ridic mâinile și deschid porțile asupra puterii lui Tairn, lăsând-o să ardă prin mine, așa cum explozia lui Solas nu a reușit, până când devin foc pur. Dar nu pot să mă descurc aici, nu când există toate șansele să pot lovi pe unul dintre noi.

Buletul Andarnei umple peștera și inima mi se oprește când merge după gâtul lui Solas. O bate de parcă nu ar fi altceva decât o pacoste, iar eu înăbușesc un strigăt în timp ce ea alunecă în perete, chiar peste rămășițele carbonizate ale oaselor Visiei.

"Sunt bine." Andarna se scutură în timp ce Solas mă ridică.

„Trei minute”, îmi spune Tairn. *„Nu vei muri azi!”*

Trei minute. Putem face trei minute. Dar timpul nu este problema noastră. Tairn nu poate intra prin deschiderea peșterii. Va trebui să găsească orice intrare folosită de Solas.

„Cum naiba ucizi un dragon?”

"Lasa-ma sa plec!" strigă pisica. „Tu... îmi epuizezi puterea!”

Ce naiba? Am ocazia să privesc înapoi, dar tot ce văd este Cat se deblochează de strânsoarea panicată a lui Sloane.

„Du-te după celălalt ochi”.

„Dă-te din drum”, îi ordon Andarnei, iar de data aceasta, ea mă ascultă, întorcându-se înapoi lângă mine în timp ce iau două cuțite din teaca lor și le răsturn, ciupind vârfurile pentru o bătaie a inimii înainte de a le scăpa.

Primul ratează în timp ce se rotește, dar al doilea găsește semnul.

Burduitul lui de durere este urmat de furie și se împiedică înapoi în tunelul bifurcat, lăsând o deschidere mică și prețioasă între cap și perete.

Cat și Sloane sunt mai aproape. Ei pot reuși.

„Scoateți-o afară!” strig la Cat. "Acum!"

"Violet!" Sloane strigă, dar ciocul Kirei se închide ușor în jurul rucsacului ei, iar ea o ridică în aer în timp ce Cat se grăbește să urce.

Se repezi pe stânga, trecând chiar înainte ca ghearele lui Solas să iasă legănându-se, ghearele lui grebland brazde în piatra peșterii.

Am lovit podeaua, durerea mi-a aprins umeri. Nu se aude niciun *pop* când ghearele trec peste noi, dar ceva mă mușcă în palmă. Sticlă din conductă.

Mi-am întins larg degetele care sângerează în lumina slabă a torței pe moarte, localizând rămășițele înainte ca aceasta să se stingă. Partea superioară a îmbinării metalice s-a rupt, lăsând patru dinte zimțate și o bucată de aliaj asigurată.

„Nu am foc”, îmi spune Andarna, urmându-mi gândurile.

Dar am putere.

„E pe cale să se întunece cu adevărat aici.” Este singura noastră șansă și o iau. *„Trebuie să alergi de îndată ce există o deschidere.”*

„Nu te părăsesc”, argumentează ea cu încăpățânare.

"Un minut!" anunță Tairn.

Cum naiba o să mă apropii suficient pentru a înjunghia rămășițele conductei în el? Nu există timp să-l legați de un pumnal, iar forța unei aruncări nu este suficientă pentru...

Solas răcnește de durere, cu capul întorcându-se pe spate spre umăr, iar prin deschidere, o văd pe Cat așezată în lumina slabă, dând o altă săgeată.

Nu am timp să mă gândesc că rămâne să mă salveze. Deja mă mișc, apucând torța pe moarte cu mâna goală, apoi alerg spre punctul moale de sub piciorul lui Solas, unde solzii se separă câțiva centimetri la un moment dat pentru a permite mișcarea articulației.

El răcește din nou, focul luminând peștera într-o explozie scurtă în timp ce țintește fără vedere, lovind peretele din fața lui în loc de Cat. Mă năpustesc în spațiul mortal de sub el și îmi schimb ținta când îmi dau seama că mă va zdrobi dacă cade, îndreptându-se spre umărul lui drept.

Îmi împing vârfurile conductei în îmbinarea moale dintre solzii lui, în timp ce Andarna își scufundă dinții între gâtul și umărul lui, distragându-i atenția, apoi mă mânuiesc . Energia îmi sfârâie pe braț și în vârful degetelor, unde se întâlnesc cu metalul.

Control. Totul este despre *control.*

Cu o mână ridicată, mânuind încordarea delicată a energiei, mă îndepărtez de Solas cât de repede îndrăznesc, introducând din ce în ce mai multă putere în flux, apoi turnez totul...

Solas răcnește, balansându-și capătul posterior. O formă se leagănă pentru mine și îi deslușesc partea mai groasă a cozii în lumina slabă cu o secundă înainte de a mă izbi în stomac, trimițându-mă să zbor și rupând fluxul de fulgere.

Sunt în aer, nimic mai mult decât un proiectil în timp ce zbor înapoi, lovindu-mă în fund, apoi cu spatele și, în sfârșit, cu capul de pământ cu o crăpătură. Dar îmi țin puterea strâns în loc să lovesc, lăsând-o să mă ardă din interior spre exterior. Mai bine decât să o lovesc accidental pe Andarna.

Singurul sunet este un zgomot puternic în urechile mele, iar vederea vine numai repede, explozii fulgerătoare. Foc. Se luminează în timp ce mă lupt să mă așez prin ceața bătăilor mele inimii, dezvăluind că Andarna s-a prins de Solas, agățată chiar și în timp ce el se bate, lovindu-și corpul mai mic de peretele peșterii.

"NU!" Cred că țip, dar zgomotul neîncetat de clopoței din cap îmi blochează și deodată mă mișc, fiind târât înapoi de o pereche de brațe. Capul meu cade pe spate și recunosc acei ochi.

Liam. Trebuie *să* fiu mort.

„Nu este clară!” strigă cineva în timp ce sunetul se estompează ușor, apoi o altă explozie de foc arată încă două săgeți în gaura însângerată care a fost umărul lui Solas.

Pisică. E lângă mine, desenează deja o altă săgeată, iar buzele ei se mișcă în tăcere.

Și ochii de deasupra mea nu sunt ai lui Liam. Sunt ale lui Sloane.

Suntem cufundați din nou în întuneric pentru o clipă, iar sunetul se estompează suficient pentru a auzi vocea lui Cat.

"Nouăzeci. O sută. O suta unu." Vocea ei *tremura* .

Lumina se aprinde din nou când sunt târât înapoi, iar Cat trage, lovindu-l pe Solas în aceeași rană. Andarna zboară eliberată, luând cu ea o bucată de Solas, în timp ce sunt tras din întunericul care se întoarce în lumina crescândă de la gura peșterii.

„Andarna!" Mă țin de strânsoarea lui Sloane, dar cu cât lupt mai tare, cu atât mă simt mai slab, iar căldura insuportabilă a puterii mele se diminuează pe măsură ce Sloane începe să țipe, lăsându-mă să cad la pământ.

„Unul de argint!"

Simt bătăile constante de aer în spatele meu și știu că Tairn este acolo, plutește, dar nu-mi pot smulge ochii de întunericul peșterii când mă poticnesc în picioare lângă intrare.

Un dragon *țipă* , apoi tăce îngrozitor.

Ea nu este. Ea nu poate fi.

„Trăiește", promite Tairn, dar nu respir până nu ajung mental și nu găsesc legătura mea cu Andarna strălucitoare și puternică.

„Te-am epuizat." Sloane ridică mâinile tremurânde, uitându-se la ele de parcă nu-i aparțin. „Te-am epuizat!" Ea mă prinde de umeri, smulgându-mi atenția din întuneric în timp ce capul îmi *înoată* .

— Pentru numele naibii, Sloane, dă-i o secundă. Tocmai s-a lovit cu capul", latră Cat, țintind în continuare în întuneric în timp ce stăm în lumina strălucitoare, dar fără să tragem o săgeată fără o țintă.

„Ochii mei sunt roșii?" Sloane mă scutură, sau poate că *tremură* și pur și simplu se ține de mine. „Sunt roșii? Jur că nu am ajuns, Violet. Nu ți-am luat nimic intenționat! O, Doamne, mă transform în venin?"

„Este așa cum a fost Naolin", spune Tairn.

„Nu te întorci." Îi iau mâinile de pe umerii mei și mă uit în întuneric în timp ce sună pași, ghearele pocnind de-a lungul stâncii.

"Nu sunt?"

„Sigilul tău s-a manifestat", șoptesc eu, cu ochii încordați să vadă în deschiderea peșterii. „Ești un sifon".

Andarna intră în lumină, dar nu sângele care îi acoperă gura îmi atrage atenția – ci sângele care picură din ghimpa otrăvită de pe coada ei.

„L-ai ucis." Umerii mi se scufundă de ușurare. — L-ai ucis pe Solas.

Mândria și îngrijorarea mă atacă în același timp, dar nu-mi pot forța scuturile să-mi ridic înainte ca vocea lui Tairn să-mi umple însăși existența.

„Ucigaș".

Xaden iese în camera noastră când vindecătorul termină de verificat ochii, umbrindu-mi vederea, apoi expunându-mă la lumină.

„Violet...” Se oprește la câțiva metri de locul unde mă așez pe marginea patului nostru. "Pisică? Ce naiba cauți aici?”

„Ea mi-a salvat viața. Să mă asigur că este văzută de un vindecător a fost cel puțin pe care puteam să fac”, răspunde Cat.

„Ea *ce* ?” Xaden înaintează în timp ce vindecătorul stă în picioare.

"M-ai auzit. S-a pus între mine și dragonul ăla uriaș portocaliu.” Ea se ridică de pe scaun — același scaun pe care a stat Xaden în timp ce eu dormeam aici zile întregi după Resson, otrăvit de lama de venin. „Mulțumesc, Sorrengail.” Ea se sufocă puțin cu cuvintele înainte de a trece pe lângă Xaden la ieșire.

„Solas...” încep să explic.

„Oh, știu deja”, urlă el. „Sgaeyl mi-a spus.”

„Ai fost într-o întâlnire. Nu am vrut să te deranjez.” Urmăresc degetele vindecătorului după direcție.

"Mă deranjează?" Umbrele inundă podeaua.

Vindecătorul observă, clipind repede. „O să fii bine. Nu cred că ai avut o contuzie, dar asta e un nod pe ceafă și îți voi cere să te îngrijorezi de cusăturile din mână.” Ea arcuiește o sprânceană argintie spre mine.

"Desigur." Îmi ridic mâna stângă înfășurată. "Mulțumesc."

Ea dă din cap, apoi se lasă afară, dispărând pe hol.

Mă uit la Xaden, iar el se uită înapoi, tensiune emanând din fiecare linie a corpului său. „Dacă vrei să lupți pentru saloane, este în regulă, dar nu îmi asum vina pentru că am luptat pentru a ieși dintr-o peșteră.”

El merge înainte, apoi se aplecă în spațiul meu și mă sărută, blând și încet. „Ești în viață”, îmi șoptește el pe buzele mele.

„Așa spune bătăile inimii mele.”

"Bun." Se ridică, încrucișându-și brațele. „Acum putem lupta. La ce naiba te gândeai, salvând *Cat* ?

clipesc. „Îmi pare rău, ești supărat pe *mine* ? Mă lupt pentru a ieși dintr-o peșteră împotriva unui dragon, iar tu ești supărat pe *mine* ? Pentru că ai salvat o femeie în linia de succesiune la tronul lui Poromiel?

Se dă înapoi, groaza fulgerându-i în ochi cu o secundă înainte ca furia să-i cuprindă. „Ai salvat-o pe Cat pentru că e *a treia* în linie?”

„În primul rând, aș fi luptat să salvez pe oricine...”

„Ești altruist, nesăbuit...” acuză el, dându-se înapoi încet.

„Și în al doilea rând, moartea ei ar fi declanșat-o pe a ta, așa că naiba da, am salvat-o!” Picioarele îmi lovesc pământul și capul îmi înoată pentru o bătaie a inimii, dar pulsul mi se stabilește în timp ce respir adânc. „Tecarus te-ar fi executat dacă ar fi murit sub îngrijirea ta.”

„Nenorocit de credibil.” Își împletește mâinile în vârful capului. „O urăști și totuși refuzi să ridici protecția, fără îndoială, pentru ca puterea ei să nu fie dezbrăcată, iar apoi îți pui viața în fața ei...”

"Pentru dumneavoastră!"

"Tot ce vreau esti pe *tine* !" Își bate mâinile, iar umbrele închid ușa puțin mai tare decât este necesar, etanșându-ne în spatele scutului de sunet. „Dacă ea moare, atunci îmi voi suporta consecințele. Dacă nu pot canaliza, voi lua și eu acele consecințe. Dar nu tu. Niciodată tu. Doamne, Violet. Fac tot ce îmi stă în putere pentru a-ți respecta libertatea și pentru a te ține în siguranță, iar tu ești... El clătină din cap. „Nici nu știu ce faci.”

"Protejează-mă." Râd, sarcasmul mă mușcă în ochi și îi face să usture. „Asta faci? Am amestecat totul cu pur și simplu să nu mă omoare.”

"Iata." Se retrage până când spatele se lovește de perete, apoi își încrucișează brațele și se sprijină de el, încrucișând o gleznă degajat. — În sfârșit, ești gata să mă întrebi despre înțelegerea pe care am făcut-o cu mama ta?

Nimic nu ucide dragostea puternică și de neclintit mai repede decât ideologiile opuse.

— J OURNAL OF W ARRICK OF L UCERAS
— T RANSLAT DE C ADETS V IOLET S ORRENGAIL ȘI DAIN A ETOS

CAPITOLUL CINCIVINCI ŞI CINCI

My gura se deschide. Apoi se închide. „Știai... că știam eu?” „Sigur că știam.” El își arcuiește o sprânceană întunecată de parcă *eu sunt* problema aici. „Tocmai am așteptat să faci curajul, încrederea, cum vrei să-i spui, să mă *întrebi* .”

Mâinile îmi strâng pumnii în lateral și îmi împing puterea înapoi în spatele ușii Arhivelor și îmi trântesc scuturile. Fără o conductă, există toate șansele să dau foc draperiilor dintr-un motiv complet greșit. „M-ai lăsat să fiu în ea *luni de zile* ?”

„Nu m-ai întrebat!” Se împinge de perete, dar se oprește să facă mai mult de un pas. „Te implor de *luni* de zile să mă întrebi ce vrei să știi, să spargi ultimul zid de netrecut pe care îl ții între noi, dar n-ai făcut-o. De ce?"

Are curajul să- *mi pună asta* ?

„Tu ești cel care a spus că nu vei fi niciodată pe deplin sincer cu mine. Cum ar trebui să știu ce vei răspunde și ce nu vei răspunde? De unde ar trebui să știu ce trebuie să întreb?”

„În secunda în care ai o întrebare, o pui. Pare destul de simplu.”

"Simplu? Brennan este în viață. Ai făcut o înțelegere cu mama mea pentru viața mea. Ea a pus acele cicatrici pe spate. Spune-mi, Xaden, doar secretele legate de familia mea vrei să-ți scot? Ai ceva despre Mira?

„La naiba.” Își împinge o mână prin păr. „Nu am vrut să știi despre cicatrici, este adevărat, dar ți- *aș* fi spus dacă ai fi întrebat.”

„Am întrebat anul trecut”, provoc, mergând spre ferestre să privesc orașul reconstruit, mânia mea încingându-mi sângele... dar nu încă pielea mea, mulțumesc zeilor.

"Îmi pare rău. Nu mă pot schimba anul trecut și, deși ai spus că înțelegi de ce te-am ținut în întuneric, nu cred că m-ai iertat de fapt.”

„Eu...” Am? Îmbrăcându-mi brațele în jurul meu, privesc o revoltă de zece zburând deasupra capului, mintea mea năvălindu-mă cu înțelegerea pe care a făcut-o, cu el *știind* , el mă testează cu întrebările lui ridicole. Și încă nu mi-a spus totul despre cicatricile de pe spatele lui sau despre ce bănuiesc din peșteră despre legătura lui Sgaeyl. Cât mai poate fi?

„În ceea ce privește cicatricile, am spus că nu vrei să știi cum le-am luat. Nu poți să-mi spui sincer că ești fericit să știi, nu?

Stomacul mi se răsucește.

"Desigur că nu!" Mă învârt să-l înfrunt. „Te-a tăiat din nou și din nou!” Scutur din cap, cu adevărat incapabil să-i înțeleg acțiunile, darămite cum a îndurat-o.

"Da." Dă din cap de parcă ar fi doar un fapt, o bucată de istorie. „Și nu am oferit informațiile pentru că știam că vei găsi o modalitate de a te învinovăți, așa cum ți-ai asumat vinovăția pentru tot ce a mers prost în ultimele luni.”

mă înţepenesc. "Nu am-"

"Aveți." El merge înainte, oprindu-se la marginea patului. „Și cicatricile de pe spatele meu *nu sunt* vina ta. Da, viața ta a fost prețul nenumit pentru cei marcați care intră în cadran.” El ridică din umeri. „Mama ta a cerut-o în favoarea ei, iar eu i-am dat. Vrei să-mi cer scuze pentru o înțelegere pe care am făcut-o înainte să te cunosc? Înainte să te iubesc? O înțelegere care ne-a ținut în viață? A început fluxul de arme către zburători? Pentru că nu voi face. Nu imi pare rau."

„Nu sunt supărat de înțelegere.” Cum de nu intelege? „Sunt supărat că mi-ai ascuns asta, că insisti să mă faci *să cer* lucruri pe care ar trebui să le împărtășești în mod deschis. Cum naiba sunt îndrăgostit de tine când simt că abia dacă te cunosc uneori?”

„Pentru că te-am lăsat să trăiești suficient pentru ca noi să ne îndrăgostim”, spune el. „Fără această înțelegere, zeii știu ce aș fi făcut în nevoia mea de răzbunare. Întreabă-mă de ce nu regret. Întreabă-mă despre prima dată când te-am văzut. Întreabă-mă despre momentul în care aproape te-am ucis în ciuda înțelegerii și am decis să nu o fac. Întreabă-mă *de ce* . Intreaba-ma ceva! Luptă, așa cum ai fi făcut anul trecut, înainte să-ți rup încrederea. Nu mai fi atât de speriat de răspunsuri și nu mai aștepta să vi le dau eu. Cere adevărul! Am nevoie să mă iubești pe tot – nu doar ceea ce decizi să vezi.”

„Cum mai avem aceeași luptă cinci luni mai târziu?” Eu dau din cap. Îmi poate spune sau poate alege să nu o facă, dar am terminat să ghicesc ce întrebări să pun.

— Pentru că nu doar eu ți-am spulberat încrederea anul trecut. Pentru că ai fost prea supărat de refuzul meu de a răspunde la întrebările superficiale despre revoluție să-i întrebe pe cei adevărați despre *noi* . Pentru că nu ai avut șansa să-ți găsești picioarele înainte de a fi torturat. Pentru că am venit după tine, ți-am spus că te iubesc și ai decis că poți recunoaște că mă iubești, chiar și să fii cu mine, dar am trecut peste pasul în care recunosci că ai încredere deplină în mine. Alege. Parcă suntem încă pe acel parapet anul trecut, dar nu sunt cel îngrijorat că vei găsi ceva de neplăcut dacă săpi puțin mai adânc. *Tu* ești.”

„Asta e o prostie.” Eu dau din cap. „Și cum ar trebui să am deplină încredere în tine când topoarele de luptă zboară din dulapuri în stânga și în dreapta?”

Își ridică sprânceana cicatrice. "Nu sunt sigur ca inteleg-"

„A fost o analogie pe care am folosit-o cu Imogen. Nu face nimic." Îi fac semn să plece.

— Despre topoarele de luptă din dulapuri? Capul i se înclină în timp ce mă studiază.

Îmi frec centrul frunții. „Practic, am spus că dacă un topor de luptă zboară dintr-un dulap și aproape că te ucide, ai vrea să verifici dulapul pentru a te asigura că nu se va întâmpla din nou.”

„Hmm.” El aruncă o privire cu coada ochiului spre locul unde uniformele noastre atârnă una lângă alta, iar sprâncenele lui se încruntă în gând. „Pot lucra cu asta.”

"Îmi pare rău?"

„Ce este acum în dulapul nostru?” Își încrucișează brațele peste piept.

Gura mea se deschide, se închide, apoi se deschide din nou. „Uniforme. Cizme. Piele de zbor.”

„Câte uniforme? Ce perechi de cizme?” Umbrele se îndoaie de-a lungul podelei, întinzându-se de sub patul nostru până la ușile dulapului. „Știi cu adevărat *ce* este acolo? Sau ai încredere că nu ți-am mutat lucrurile și că totul este acolo unde le-ai lăsat?”

„Este o analogie.” Acest lucru este ridicol. „Și deschid acel dulap în fiecare zi. Știu unde stau lucrurile pentru că le văd.”

„Ce zici de pătura pe care mi-a făcut-o mama, care este ascunsă pe raftul de sus?” Două fire de umbră ajung la mânere și deschid ușile dulapului.

„Nu m-am dus să cotrobam.” Eu clătin din cap, ochii mi se îngustează la el.

Un colț al gurii i se ridică. „Pentru că ai încredere în mine.”

"Analogie." Enunț fiecare silabă.

„Așa că pune întrebarea, Violet”, spune el încet, pe acel ton calm și controlat care mă face să-mi ridic bărbia. "Amuză-mă."

„Bine”, strâng printre dinți. „Se întâmplă să ai o luptă...” Umbrele răsare din dulap și prind sclipirea metalului cu o bătaie de inimă înainte ca benzile întunericului să țină un pumnal la câțiva centimetri de bărbia mea.

Gâfâi, apoi blochez fiecare muşchi. — Ce dracu’, Xaden?

„O să te rănesc?” Covorul îi face pașii aproape tăcuți în timp ce traversează camera, dându-mi mult timp să mă opun sau să mă retrag, dar nu fac.

„O să *te rănesc* dacă nu scapi asta de la mine.” Îmi țin ochii pe el.

„Aș lăsa vreodată acest cuțit să te rănească?” Cizmele lui ating vârfurile mele, iar el se apleacă în spațiul meu.

"Desigur că nu."

Umbrele iau încet lama mai aproape de gâtul lui Xaden, iar eu apuc de mâner, smulgând-o și aruncând-o pe birou înainte ca el să se poată ciupi accidental.

Zâmbetul lui fulgeră, apoi se estompează. „Hei, violență?”

"Ce?" ma repez.

„Este un cuțit în dulap.” Mâna lui alunecă la ceafa mea, iar el se aplecă, îngustând lumea doar la noi doi. „Tot ce trebuia să faci era să întrebi și, chiar dacă nu știai că va veni, știi că nu aș lăsa niciodată să te rănească. Nu sunt cel în care nu ai încredere.”

imi bat joc. "Ce ar trebui sa insemne asta?"

„Iubire, ești cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc. Dacă ai dori cu adevărat răspunsurile, ai pune întrebările potrivite.” Vocea lui se înmoaie în timp ce degetul mare îmi trece de-a lungul maxilarului. „Știai despre înțelegere. Poate că întrebarea pe care trebuie să o pui este *de ce* nu m-ai confruntat în privința asta.”

"Pentru că te iubesc!" Vocea mea se sparge într-o șoaptă mortificatoare care este aproape pe jumătate la fel de jenantă decât gândurile pe care nu le pot împiedica să se învârtească în creierul meu. Gândurile pe care m-am luptat să le țin la distanță de când mama mi-a spus despre înțelegerea pe care a făcut-o cu el. Căldura îmi înroșește obrajii în timp ce el îmi ține privirea,

iar frustrarea îmi strânge mâinile în pumni. „Pentru că vreau să cred că m-ai ținut în viață în primele luni înainte de Threshing pentru că ai fost intrigat sau impresionat de mine sau atras de mine așa cum eram de tine, și nu pentru că ai făcut o înțelegere cu mama *mea* . Pentru că este îngrozitor să cred că singurul motiv pentru care te-ai îndrăgostit de mine este din cauza *ei* . Pentru că poate ai dreptate și nu mi-am dorit acel adevăr anume, din moment ce știu că există o linie subțire între devotament și obsesie, între lașitate și autoconservare, și merg pe ea când vine vorba de tine. Te iubesc atât de mult încât am ignorat fiecare semnal de avertizare anul trecut, iar acum jumătate din timp nu știu pe ce parte a liniei mă aflu pentru că sunt prea ocupat să mă uit la tine ca să mă uit la propriile picioare! ”

„Pentru că nu vrei *să știi unde îți sunt* picioarele ”, spune el încet.

Gura mi se închide. Cum *îndrăznește* el.

Cineva bate în uşă.

„La naiba!” Xaden țipă peste umăr, apoi oftă de parcă și-ar fi amintit scutul de sunet.

„Să vă punem teoria la încercare. Vrei să cer adevărul? Să te întreb ceva real?” Îi țin privirea și îmi opresc inima.

„Te rog, fă”, provoacă el.

„Care este al doilea sigiliu al tău?”

Ochii i se fac mari, iar sângele i se scurge de pe față în timp ce mâna îi cade. Pentru prima dată, cred că chiar am reușit să-l șochez pe Xaden Riorson.

„Știu că ai unul”, șoptesc eu în timp ce bătăile continuă. „Mi-ai spus că Sgaeyl a fost legat de bunicul tău, ceea ce te face un descendent direct. Dacă un dragon leagă un membru al familiei, poate întări un sigiliu, dar un *descendent direct* fie va produce un al doilea sigiliu... sau nebunie, iar tu mi se pare destul de sănătos la minte.”

Inspiră puternic și își forțează trăsăturile într-o mască.

Scutur din cap și batjocoresc. „Atât de *întrebat* . Nu pot să-mi dau seama de ce Sgaeyl i s-a permis să te aleagă, cum a scăpat. Cum v-ați descurcat *amândoi* .”

Bătaia doar crește. „Avem o urgență aici!”

Brennan?

Amândouă capetele noastre se întorc spre uşă, iar Xaden se mişcă repede să o deschidă. Ascultă cuvintele tăcute ale fratelui meu, apoi se uită peste umăr la mine. „O hoardă de wyvern a fost reperată zburând de la Pavis către stânci.”

Xaden îi spune altceva lui Brennan, apoi se întoarce din nou către mine. „Ești gata să ridici acele secții? Sau ai vrea să aștepți până când sunt de fapt la porți?”

La dracu.

Nu a fost niciodată continentul nostru. De la bun început, a fost al lor și pur și simplu ni sa permis să trăim aici.

— J OURNALUL _ A lui W ARRICK OF L UCERAS
—T RANSLATED DE C ADET V IOLET S ORRENGAIL

CAPITOLUL CINCIVINCI ŞASE

„Dragoni,” spune Brennan în timp ce sărim peste poteca care duce la camera de piatră și urcăm în schimb pe cea care duce în vârful dealului, cu ceilalți membri ai Adunării, Xaden și Rhiannon mergând în spatele nostru în lumina după-amiezii.

Vântul urlă în timp ce norii de furtună se rostogolesc deasupra noastră. Chiar și vremea are un sentiment de urgență și dacă mă înșel? Dacă am ratat un simbol? Un sens? Ne vom lupta pentru viețile noastre în următoarele ore. Dar pot simți zumzetul distinct și puternic al pietrei de protecție de aici, așa că asta trebuie să însemne că am o parte din ea corect.

Timpul pe care Dain, Xaden și cu mine am investit piatra de protecție a dat roade. Desigur, nu creează saloane pe cont propriu, dar cel puțin deține puterea.

Haosul din interiorul Casei Riorson sângerează pe poteca care duce la vale, în timp ce călăreții și zburatorii merg deopotrivă spre câmpul de zbor, înarmați până în dinți cu săbii, topoare de luptă, pumnale și arcuri. Pumnalele mele sunt învelite – toate, cu excepția celor două pe care le-am lăsat în peșteră cu cadavrul lui Solas – și rucsacul meu este legat de spate. Majoritatea celor trei și doi ani se îndreaptă către avanposturile de-a lungul graniței Navariane, și apoi sunt eu.

Voi fi cu Xaden, deoarece Tairn și Sgaeyl pot zbura mai repede decât restul revoltei pentru a înfrunta hoarda care se apropie. Ultimul lucru pe care ne dorim este să-i lăsăm să ajungă la Aretia.

Dacă ne grăbim și traducerea este exactă, s-ar putea să facem saloanele să funcționeze exact când hoarda ajunge la înălțimea stâncilor. Încerc să nu mă concentrez asupra a ceea ce se va întâmpla dacă am tradus greșit din nou, inima îmi bate repede în piept în timp ce ne grăbim pe potecă.

Arunc o privire peste umăr către Xaden, cu maxilarul încleștat, ochii nu prea îi întâlnesc pe ai mei. Poate că el și cu mine continuăm să avem aceeași luptă pentru că nu o vom termina niciodată. Pe numele lui Malek, ce ar putea fi sigila lui dacă ar deveni atât de palid?

„Dragoni”, îi repet lui Brennan, atrăgându-mi atenția înapoi asupra fratelui meu și dând jurnalul pe pagina pe care o tradusesem greșit inițial. „Linia aia?” Arăt cu degetul înmănușat. „Este interpretat mai vag ca putere politică, nu fizică, ceea ce ar fi o poziție mai mică pe simbol.

Dain l-a prins pe acela. Piatra are nevoie de un reprezentant pentru fiecare bârlog.” Tocmai de aceea, Rhiannon urcă pe poteca din spatele nostru cu un Xaden tăcut de piatră. Avem nevoie de Feirge. „Și a fost nevoie să citești întregul început pentru a ști că odată ce un dragon trage o piatră de protecție, focul lor nu poate fi folosit asupra niciunui altul, iar citind întregul sfârșit pentru a ști că au creat două pietre de protecție. Dar nu spune de ce nu l-au activat niciodată pe acesta. Focul dragonului este cel care declanșează runele încorporate și, evident, aveau destui dragoni, așa că de ce nu ar proteja mai mult din Navarra dacă ar putea?”

Întregul corp mă doare din cauza atacului de astăzi, în special capul și umerii, și mă lupt să opresc durerea, astfel încât să putem face acest lucru. Nu va conta dacă mă doare dacă suntem morți în următoarele ore. Cu blândețe, sondez nodul umflat de pe ceafă și tresar.

— Lasă-mă să o repar, spune Brennan, îngrijorându-și fruntea încrețită în timp ce ridică privirea din jurnal.

„Nu avem timp acum. Mai tarziu." Dau din cap și îmi ridic gluga peste cap pentru a scăpa de frig.

Îmi aruncă o privire dezaprobatoare, dar nu încearcă să mă convingă să nu fac alegerea mea. „Nu numai că ai tradus-o, dar te-ai întors și ai făcut-o din nou atunci când majoritatea oamenilor ar fi renunțat. Sunt foarte impresionat, Violet.” Gura i se curbă într-un zâmbet.

"Mulțumiri." Nu pot să nu zâmbesc înapoi cu un pic de mândrie. „Tata m-a învățat bine, iar Markham a reluat de unde a rămas.”

„Pariez că l-ai dezamăgit al naibii de el când ai rămas în Quadrantul Călăreților.”

„Cu siguranță sunt cel mai mare eșec al lui.” Încă câțiva pași.

„Dar cel mai mare succes al tatălui.” El oferă jurnalul înapoi.

„Cred că ar fi mândru de noi toți. Ar trebui să păstrezi asta.” Dau din cap spre jurnal când ajungem în sfârșit sus. „Trebuie păstrat.”

„De câte ori vrei, este al tău”, promite el, bagându-l în jachetă pentru a-l păstra înainte de a se îndrepta spre stânga spre locul în care Marbh stă lângă Cath, cu coada clătinând în timp ce Dain așteaptă în fața lui, mutându-și greutatea nerăbdător.

Șase dragoni înconjoară partea de sus a camerei, stând aripă în aripă, iar eu mă îndrept spre Tairn, care stă lângă Sgaeyl, așa cum m-aș aștepta.

„Ce mai face Andarna?” Îl întreb, luându-mi locul între picioarele lui anterioare și aruncând o privire peste marginea cu ramă de piatră în camera în care se află piatra de protecție la o sută de picioare mai jos. *„Ea nu răspunde când mă adresez.”*

„Ea a fost chestionată de bătrâni, iar acțiunile ei au fost considerate justificabile”, răspunde el. *„Dar să ucizi un alt dragon este un semn greu asupra sufletului, chiar și atunci când te apărăm pe tine sau pe călărețul tău.”*

„De aceea i-ai luat doar ochiul în loc să-l omori.” Mă înțepenesc pe măsură ce Xaden se apropie, refuzând să privesc în direcția lui în timp ce se mișcă în poziție cu Sgaeyl.

„Ar fi trebuit să-l pun capăt atunci. Nu voi ezita când mă voi confrunta cu o problemă similară în viitor. Acum suferă cu o povară care ar fi trebuit să fie a mea.”

„Sunt mândru de ea.”

„La fel ca și mine.”

Rhiannon stă alături de Feirge, iar Suri face același lucru cu Brown Clubtail.

„Hai să facem asta.” Suri aruncă o privire îndreptată spre mine, evident încă supărată că mi-am ascuns descoperirea în ultima săptămână. Cu siguranță nu câștig niciun punct în departamentul de încredere.

Toți șase schimbăm priviri și încuviințăm rapid din cap.

„Este timpul”, spune Tairn.

Dragonii inspiră ca unul și apoi expiră foc în cameră în șase fluxuri separate, încălzind instantaneu aerul din jurul nostru. Acesta este motivul pentru care au construit-o deschisă spre cer – nu ca un fel de închinare a stelelor, ci pentru că dragonii aveau nevoie de acces pentru *asta* .

Privesc în altă parte, întorcându-mi capul într-o parte când căldura îmi declanșează pielea hipersensibilă, încă ustură de la asaltul lui Solas. O bătaie mai târziu, un puls de magie vibrează prin mine într-un val, trăgându-mi puterea la suprafață cu o senzație puțin mai blândă decât cea care se unduise la apariția primului pui de Aretia.

Focul încetează, iar căldura arzătoare se risipește în aerul iernii, lăsându-ne pe toți cu privirea la piatră, la dragonii noștri, unii la alții.

Acea senzație nivelată și ancorată pe care am simțit-o doar în saloanele de la Basgiath a revenit, iar magia sălbatică, dezlănțuită, care s-a târât sub pielea mea de când am părăsit Navarre pare să stea pe loc, nu mai slab, ci infinit mai... îmblânzit. Mă aplec peste margine să mă uit, dar piatra arată exact la fel ca înainte.

Poate focul este mai simbolic?

Arunc o privire spre Dain, iar el zâmbește mai larg decât am văzut de ani de zile, dând din cap mie. Zâmbetul meu rapid îl oglindește pe al lui, iar pieptul mi se umflă de emoție. Am reusit. Toate nopțile lungi și zilele reci petrecute imbuindu-se, toate disputele cu privire la traducere și chiar și eșecul meu inițial merită pentru acest moment.

„Asta este?” întreabă Brennan, uitându-se la mine dincolo de deschiderea camerei.

„Nu avem exact timp să-l testăm.” Xaden arată în sus, acolo unde s-au dus deja spre cer, apoi își blochează privirea cu a mea. "Hai sa zburam."

TAirn nu a zburat niciodată mai repede, lăsându-i pe Sgaeyl și Xaden în urmă, în timp ce se îndreaptă spre stânca cu cel mai bun punct de observație pentru a observa wyvern - marginea câmpiilor înalte - de obicei, un zbor de două ore pentru Tairn, dar în această seară vom face câteva. minute sub acest semn.

„Sunt cu cincisprezece minute în urma noastră”, îmi spune el în timp ce navighează peste mile și mile de câmpuri agricole, coborând treptat până când aterizăm la cincizeci de metri de marginea stâncilor. *„Folosește-l pentru a te centra.”*

„Nu-mi spune că iei partea lui Xaden în acest argument.” Mă desfac de şa şi tresar în timp ce cobor de pe scaun. *„Trebuie să-mi întind picioarele.”*

— Nu-l duc *pe locotenent nicăieri.* El sufocă. *„De parcă n-aș avea nimic mai bun de făcut decât să ascult problemele tale romantice."*

„Îmi pare rău. Nu am vrut să trag concluzii." Îi navighez pe vârfuri, iar el își înclină umărul.

„Deși mă supăr de insulta ta", notează el în timp ce alunec pe picior.

"Insultă?" Genunchiul meu protestează când cizmele mele se ciocnesc de pământul înghețat, dar învelișul ține strâns.

„Te îndoiești de judecata ta de parcă nu te-aș alege pentru asta."

„Dar tu nu ai ascultat. Dreapta." Îmi rostogolesc umerii, mă îndrept spre marginea stâncii și îmi invoc suficientă putere pentru ca pielea mea să se încălzească, chiar dacă respirația îmi umflă în nori de abur.

Se aude și aici un zumzet și știu din instinct că aici se termină saloanele, la douăzeci de metri mai puțin de marginea stâncii. Acest punct este un zbor de patru ore de la Aretia pentru dragonii obișnuiți — dacă o astfel de creatură există.

Ar fi aceasta granița naturală a saloanelor lui Basgiath dacă nu ar fi extinse de avanposturi? Acea distanță i-ar lăsa pe Elsum, Tyrrendor și chiar și pe cea mai mare parte din Calldyr neprotejați.

Doamne, nici măcar nu protejam cea mai mare parte din Tyrrendor dacă acesta este aria naturală a pietrei de protecție.

"Ce noutăți mai sunt?" îl întreb pe Tairn.

„Cea mai apropiată revoltă din trei este la douăzeci de mile la nord și la fel și la sud".

„Fără vederi?" Nu avem puterea pe care și-o dorește Xaden în fiecare unitate în seara asta, dar putem acoperi mai mult granița în grupuri de trei sau, în cazul nostru, două. Desfășurarea în unități mai mici, dar strâns distanțate oferă dragonilor mai puternici șanse mai mari de a comunica.

Fiecare pereche legată a fost rechemată din liniile de peste Poromiel pentru a apăra stâncile, dar nu există nicio speranță ca cei staționați în Cordyn sau mai departe, la granița cu provincia Braevick, să se întoarcă în timp.

„Nu de pe stânci."

„Dar dincolo?" Privesc peisajul care se întunecă, căutând orice semn de aripi gri.

— Aș estima că avem un sfert de oră. Pufă o suflare fierbinte de abur care trece pe lângă mine. *"Pregătiți-vă. Sgaeyl se apropie."*

„Crezi că are dreptate?" întreb, încrucișându-mi brațele pe piept în timp ce bătăile aripilor sparg liniștea relativă a nopții.

„Știu că el crede că este."

E de ajutor.

Sgaeyl aterizează aproape de Tairn, iar eu respir ultimele mele momente de pace și mă pregătesc pentru bătălia care va avea loc înainte ca războiul propriu-zis să ajungă la noi.

Nu trece mult până când îi aud pașii familiari venind în calea mea.

„Fără vederi pe această parte a stâncii", îi spun în timp ce ajunge lângă mine, ținându-mi scuturile ferm la locul lor. — Tairn crede că avem cincisprezece minute.

„Nu e nimeni altcineva aici." Cuvintele lui sunt tăiate.

"Dreapta. Suntem singura pereche.” Îmi schimb greutatea, energia furnizându-mi în degete, umplându-mi încet celulele, saturându-mă în pregătire în loc să mă înece ca de obicei. „Știu că asta este împotriva revoltei tale complete...”

„Nu la asta vreau să spun.” Își bagă mănușile în buzunare, lăsându-și mâinile goale și gata de mânuit, imaginea perfectă a calmului și controlului. „Nu e nimeni la kilometri de kilometri care să ne audă.”

Sprâncenele mele se ridică și mă întorc spre el cu neîncredere. „Îmi pare rău, sugerezi că motivul pentru care nu mi-ai răspuns la întrebare în Aretia a fost pentru că nu ai încredere în propriul tău scut de sunet din camera noastră?”

„Întotdeauna există cineva mai bun la ceva decât tine, inclusiv în secții.” El tresări. „Și poate că nu acesta a fost întregul motiv.”

„Scorățește-mă de orice prostie pe care ai să-i dai.” Stomacul mi se răsucește și îmi cobor vocea în cea mai bună impresie Xaden. „Întreabă-mă.” Eu clătin din cap. „Totuși, prima întrebare adevărată pe care mi-o pun, ieși pe ușă ca un laș.”

„Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ai *întreba* despre un al doilea sigiliu”, argumentează el.

"Mincinos." Îmi îndrept privirea înainte, studiind cerul pentru mișcare și luptând cu furia opăritoare care testează ușile Arhivelor ale puterii mele. "Tu nu mi-ar fi spus că Sgaeyl l-a legat pe bunicul tău dacă nu ai fi vrut niciodată să știu. Indiferent dacă a fost o alegere conștientă sau inconștientă, tu ai făcut-o. Știai *că* o să-mi dau seama. A fost doar încă unul dintre testele tale *întreabă-mă* ? Pentru că, dacă da, tu l-ai eșuat pe acesta, nu pe mine.”

„Nu crezi că știu asta?” strigă el, cuvintele ieșind sugrumate, de parcă ar trebui să i se smulgă din gât.

Recunoașterea îi câștigă toată atenția mea, dar izbucnirea lui este rapid înăbușită de autocontrolul lui și cădem într-o tăcere încordată în timp ce el privește în depărtare.

„Uneori simt că nu te cunosc.” Studiez liniile dure ale feței lui în timp ce maxilarul i se îndoaie. „Cum ar trebui să te iubesc cu adevărat dacă nu te cunosc?”

Nu pot și cred că amândoi știm asta.

„Cât timp crezi că îi ia cuiva să se îndrăgostească?” El studiază orizontul. "O zi? O luna? Întreb pentru că nu am nicio experiență cu asta.”

Ce naiba? Îmi încrucișez brațele pentru a nu ceda impulsului de a-l lovi cu vârful ascuțit al cotului.

„Întreb”, continuă el, cu gâtul trecându-i în timp ce înghite, „pentru că cred că îți va lua o bătaie de inimă când știi.”

Îngrijorarea îmi alunecă pe coloana vertebrală și îmi înnodează gâtul în timp ce îmi cobor puțin scuturile doar cât să simt teroarea rece ca gheața de-a lungul legăturii mele cu el. Ce naiba ar putea fi sigila lui ca să nu-l iubesc?

Oh, la naiba. Dacă e ca pisica? Dacă mi-a manipulat emoțiile în tot acest timp? Îmi înghit înapoi bila în sus în gât.

„Nu aș face niciodată așa ceva”, replică el, aruncându-mi o privire laterală, rănită, în timp ce continuă să privească cerul.

„La naiba.” Îmi frec mâinile pe față. „Nu am vrut să spun asta cu voce tare.”

El nu răspunde.

„Spune-mi doar ce este.” Mă întind după el, încurcându-mi degetele în jurul spatelui brațului lui. „Ai spus că ai încredere în mine să rămân pentru că, chiar dacă nu știu faptele tale cele mai întunecate, știu de ce ești capabil, dar nu știu dacă nu îmi spui.” Cumva, ne-am întors exact unde eram cu luni în urmă, niciunul dintre noi nu avem încredere totală în celălalt.

Gura i se deschide, dar o închide, de parcă ar fi vrut să vorbească, apoi s-a gândit mai bine.

„Simbolurile au legătură cu cine suntem în centrul nostru și cu ce avem nevoie”, mă gândesc cu voce tare. Dacă nu îmi va spune, atunci îmi voi da seama. „Ești un maestru al secretelor, de aici al umbrelor.” Le fac un gest către cei încolțiți în jurul picioarelor lui. „Ești mortal cu fiecare armă pe care o iei, dar nu este așa un sigiliu.” Mi se încruntă sprânceana.

"Stop."

„Ești nemilos, ceea ce cred că ar putea avea ceva de-a face cu capacitatea de a-ți opri emoțiile.” Îmi schimb greutatea și îi studiez fața, urmărind chiar și cel mai mic semn că sunt pe ceva, și continui să ghicesc, având încredere în Tairn că va observa wyvernul înainte să o facem noi. „Ești un lider natural. Toată lumea gravitează spre tine, chiar și împotriva judecății lor mai bune.” Ultima parte iese ca un mormăi. „Ești mereu în locul potrivit...” Sprâncenele mele se ridică. „Ești un mânuitor de distanță?” Am citit doar despre doi călăreți din toată istoria care ar putea traversa sute de mile într-un singur pas.

„Nu a existat un om care să țină distanța de secole și nu crezi că dacă aș fi fost unul, aș fi petrecut fiecare noapte în patul tău?” El dă din cap.

„Dar de ce ai nevoie?” Mă gândesc, ignorând setul încordat al maxilarului lui. „Trebuie să-i întrebi pe toată lumea pentru a-ți face propriile impresii. Trebuie să fii un judecător rapid al caracterului pentru a ști în cine să ai încredere și în cine nu pentru a fi condus de ani de zile acele misiuni de contrabandă la *Basgiath* . Mai mult decât orice, ai nevoie de control. Este țesut în fiecare aspect al personalității tale.”

„Opriți”, cere el.

Ignor avertismentul complet, la fel cum am ignorat avertismentul lui Mira anul trecut de a sta departe de el. „Trebuie să repari... Nu contează, dacă ai fi putut să te repari, nu m-ai fi adus la Aretia. În schimb, să încercăm să eliminăm semnele. Nu poți vedea viitorul, altfel nu ne-ai fi condus niciodată la Athebyne. Nu poți mânui niciun element, altfel ai fi făcut-o în Resson... Mă opresc în timp ce un gând trece pe lângă ceilalți. "Cine ştie?"

„Opriți-vă înainte să mergeți undeva de unde nu ne putem întoarce.” Umbrele se mișcă peste centimetrii care ne despart, înfășurându-mi gambele de parcă ar crede că va trebui să lupte pentru a mă ține lângă el.

"Cine ştie?" Repet, vocea mi se ridică odată cu temperamentul. Nu că ar conta. Nu există nimeni altcineva pe kilometri și nu există căutători de sunet în Aretia capabili să audă la kilometri de distanță precum căpitanul Greely din unitatea personală a generalului Melgren, de aceea timpul nostru de comunicare întârzie. „Cei marcați știu? Oare Adunarea? Sunt singura persoană apropiată ție care *nu* știe, la fel ca anul trecut?” Mâna mea cade departe de brațul lui.

Este *imposibil* să ai un sigiliu pe care nimeni nu l-a detectat, nimeni nu l-a antrenat. M-a jucat din nou de *prost* ? Spațiul dintre coastele mele și inima mea se zboară și se micșorează, pieptul meu amenință să se mototeze.

— Pentru numele naibii, Violet. Nimeni altcineva nu știe.” Se întoarce spre mine într-o mișcare atât de repede încât ar intimida pe altcineva, dar știu că este incapabil să mă rănească – cel puțin fizic – așa că doar îmi înclin bărbia și mă uit în sus în acei ochi pătați de aur într-o provocare flagrantă.

„Merit mai mult decât asta. Spune-mi adevarul."

„Întotdeauna ai meritat mai mult decât mine. Și nimeni nu știe, repetă el, cu vocea coborâtă. „Pentru că dacă ar fi făcut-o, aș fi murit.”

„De ce ar...” Buzele mele se despart și pulsul îmi sare când capul începe să înoate.

El trebuie să aibă control total. El trebuie să facă judecăți rapide asupra caracterului. El trebuie să știe în mod intrinsec în cine să aibă încredere și în cine nu. Pentru ca mișcarea să fie la fel de reușită ca și între zidurile lui Basgiath, el trebuie să știe... totul.

Cea mai presantă nevoie a lui Xaden este informația.

Tairn se mișcă, înclinându-și corpul spre Sgaeyl în loc să fie lângă ea.

O, Doamne. Există un singur călăreți cu semne care sunt uciși pentru că au. Frica îmi zvâcnește în stomac și amenință să scoată în evidență puținul pe care am avut de mâncat astăzi.

"Da." El dă din cap, privirea lui plictisindu-se în a mea.

La naiba, el doar...

"Nu." Eu dau din cap și fac un pas înapoi din umbra lui, dar el se mișcă de parcă ar face pasul *cu* mine.

"Da. Așa am știut că pot avea încredere că nu vei spune nimănui despre întâlnirea de sub copac de anul trecut”, spune el în timp ce mă retrag încă un pas. „Cum se pare că știu ce a plănuit adversarul meu pe saltea înainte de următoarea lor mutare. Cum știu exact ce trebuie să audă cineva pentru a-i determina să facă ceea ce trebuie făcut eu și cum am știut dacă cineva ne suspectează de la distanță în timp ce eram la Basgiath.”

Îmi dau din cap în semn de negare, dorindu-mi să nu mai împing așa cum mi-a cerut el.

El traversează spațiul dintre noi. „De aceea nu l-am ucis pe Dain în camera de interogatoriu, de ce l-am lăsat să vină cu noi, pentru că în clipa în care scuturile lui s-au clătinat, am știut că a avut o adevărată epifanie. De unde să știu asta, Violet?

Citise gândurile lui Dain.

Xaden este mai periculos decât mi-am imaginat vreodată.

„Ești un instinsic”, șoptesc eu. Chiar și acuzația este o condamnare la moarte în rândul călăreților.

„Sunt un *tip* de instinct”, repetă el încet, de parcă ar fi prima dată când spune cuvintele. „Pot citi intențiile. Poate aș ști cum să-i numesc dacă nu i-ar ucide pe toată lumea cu măcar un indiciu de sigiliu.”

Sprâncenele îmi trec în sus. „Poți citi gândurile sau nu?”

Maxilarul i se îndoaie. „Este mai complicat decât atât. Gândește-te la acea suflare cu o secundă *înainte* de gândul real, la motivația subconștientă de care s-ar putea să nu fii conștient

nici măcar în mintea ta sau când instinctul te face să te miști sau ești caută să trădeze pe cineva. Intenția este mereu acolo. În mare parte, ele par ca imagini, dar unii oameni *intenționează* să facă imagini *foarte clare."*

Tairn mârâie jos în gât și își lasă capul în jos spre Sgaeyl, în timp ce o năvălire de ceva amar și bolnav ne inundă legătura. *Trădare.* Îmi trântesc scuturile în sus, blocându-l înainte de a fi pierdut în emoțiile lui, luptându-mă deja cu ale mele.

El nu știa.

Un alt zgomot de furie îi vibrează solzii din piept, iar inima mea zvâcnește de simțiri de simpatie.

Sgaeyl se retrage în retragere, șocându-mă până la capăt, dar își ține capul sus, expunându-și gâtul partenerului ei.

Același mod în care Xaden mi-a expus metaforic pe a lui. Tot ce trebuie să fac este să spun cuiva - oricui - și el este mort. Un vuiet moale îmi umple urechile.

„Există câteva secrete pe care nici măcar prietenii nu le pot împărtăși", spune Xaden, cu ochii ațintiți asupra mea, dar cuvintele lui sunt destinate lui Tairn. „Câteva secrete despre care nu se poate vorbi nici măcar în spatele protecțiilor saloanelor."

„Și totuși știi secretele tuturor, nu-i așa? *Intențiile* tuturor ?" De aceea inntinsicii nu au voie să trăiască. Implicațiile semnului lui m-au lovit cu forța unui berbec și mă clătin înapoi ca și cum lovitura ar fi una fizică. De câte ori m-a citit? Câte gânduri prealabile a asistat cu urechea? Chiar îl iubesc? Sau a spus doar ce voiam să aud? Fă lucrurile de care aveam nevoie pentru a...

„Mai puțin de un minut", șoptește Xaden în timp ce Sgaeyl se îndreaptă spre el – spre noi. „Atât a durat până te-ai îndrăgostit de mine."

Privirea mea fulgeră spre a lui. „Nu-mi citi… orice!"

Tairn se îndreaptă spre mine, cu capul jos și cu dinții descoperiți, în timp ce se așează în spatele meu.

"Nu eu am." Cel mai trist zâmbet pe care l-am văzut vreodată remorchere la gura lui Xaden. „În primul rând, pentru că scuturile tale sunt ridicate și, în al doilea rând, pentru că nu a trebuit. E pe toată fața ta."

Inima mea se chinuie să bată în mod regulat, ruptă între încetinirea și recunoașterea leneșă a înfrângerii și cursa – nu, ridicându-mă la *luptă* – în apărarea adevărului simplu, dar agonizant, că oricum îl iubesc.

Dar câte lovituri mai poate lua acea dragoste? Câte pumnale mai sunt în acel dulap metaforic? Doamne, nu știu ce să cred. Greața mă cuprinde. A folosit-o vreodată la mine?

„Spune ceva", roagă el, cu frica pătrunzând prin ochi.

Vuietul devine mai puternic, sunetul ca o mie de picături blânde de ploaie pe un acoperiș.

„Dragostea mea nu este volubilă." Scutur încet din cap, ținându-mi privirea ațintită asupra lui. „Așa că ar fi mai bine să trăiești, pentru că sunt gata să-ți pun *toate* nenorocitele întrebări."

„Silver One, munte!" Burdufuri Tairn, demolând bariera scuturilor mele de parcă ar fi mai subțiri decât pergamentul. *„Wyvern!"*

Eu și Xaden aruncăm amândoi o singură privire spre marginea stâncilor. Stomacul îmi scade când îmi dau seama că norul gri care se apropie nu este o furtună și că vuietul în urechile mele

este de fapt bătăi de aripi. O singură bătaie a inimii, asta e tot ce aștept, apoi mă întorc, mă mișc, sprintez pe pământul înghețat și merg în cursă pe rampa pe care o face Tairn cu piciorul din față până la umăr.

"Câți?" Îmi cobor ochelarii de zbor și arunc întrebarea pe calea mentală care ne leagă pe cei patru, în timp ce mă urc în șa.

„Sute”, răspunde Sgaeyl.

"Asta e regretabil." Îmi forțesc aerul să treacă prin plămâni în respirații măsurate pentru a-mi păstra calmul, dar mâna încă îmi tremură în timp ce îmi închid centura în poală. În clipa în care sunt în siguranță, Tairn își balansează corpul paralel cu stânci și se lansează, aruncându-mi greutatea înapoi pe scaun, în timp ce el urcă rapid cu bătăi grele și puternice de aripi.

Când avem suficientă altitudine pentru superioritatea aeriană, Tairn banks a plecat, zburând într-un cerc strâns până ne confruntăm cu hoarda zburătoare. Apoi își împinge aripile înapoi împotriva vântului, oprindu-ne brusc impulsul și trimițându-mi corpul înainte în pom, în timp ce plutește la o sută de metri deasupra câmpului înghețat, lăsând de două ori lungimea corpului său între noi și marginea stâncii. *„Un mic avertisment data viitoare?”* Folosesc obligația noastră privată.

"Ai cazut?" el provoacă de-a lungul aceleiași, aripile sale ridicându-se și coborând doar suficient de des pentru a ne menține relativ pe loc.

Mă hotărăsc să-mi păstrez replica pentru mine în timp ce Xaden și Sgaeyl ajung pe dreapta noastră, păstrând o distanță vizibilă de marginea aripii lui Tairn. *„Îmi pare rău că nu ți-a spus.”*

„Vom rezolva chestiuni de emoție după probleme de viață.”

Remarcat.

Stomacul meu se răsucește când pot distinge forme individuale în hoardă, apoi se acru de-a dreptul când cerul de seară apare între bătăile aripilor lor.

„Treizeci de secunde”, estimează Tairn.

Eliberez pomul și îmi întorc palmele în sus, deschizând ușa Arhivelor către puterea lui Tairn și lăsând-o să umple fiecare celulă din corpul meu până când zumzetul de energie pe care îl iau de la marginea saloanelor este înlocuit de zumzetul de energie pe care îl am devenit.

„În încetinire”, remarcă Xaden în timp ce hoarda se răspândește într-un grup de care sunt îngrozit să recunosc că arată ca o formațiune.

Bila îmi urcă în gât când număr unu, doi, trei, patru — *„Număr cel puțin o duzină de venin”.*

„Șaptesprezece”, corectează Tairn într-un mârâit.

Șaptesprezece purtători întunecați și o hoardă care rivalizează cu revolta de la Aretia împotriva... noi. *„Suntem morți dacă secțiile nu sunt deschise, dacă am greșit traducerea.”*

„Nu ai făcut-o”, răspunde Xaden, părând infinit mai încrezător decât simt eu. Căldura îmi înroșează pielea în timp ce puterea mea caută o ieșire, dar o țin sub control, gata să fie mânuită în timp ce trei wyverne se desprind de grup și zboară mai aproape. Ele plutesc o lungime de o coadă dincolo de marginea stâncilor, cu solzii plictisiți și gri, cu găuri piperate prin aripi, de parcă nu s-ar fi terminat de format.

„Ei pot simți protecția”, reușesc să spun înainte ca stomacul meu să-mi abandoneze corpul, prăbușind ca o piatră. Călărețul de pe wyvernul central...

„Atunci pot muri și ei în ele”, răspunde Sgaeyl.

Nu pot distinge decât trăsături vagi ale feței de la această distanță, dar știu în oasele mele că *el este*. Înțeleptul din Resson, cel care și-a stabilit reședința în coșmarurile mele.

Capul lui se întoarce vizibil de la mine... la Xaden.

„Era în Resson”, îi spun.

"Știu." Furia încinsă de alb strălucește de-a lungul legăturii.

Înțeleptul își ridică toiagul, apoi îl balansează ca pe o bâtă, arătând spre noi.

„Te iubesc”, spune Xaden în timp ce wyvernul cel mai apropiat de mine se îndepărtează de saloane, căzând într-o scufundare, doar pentru a câștiga viteză și a urca din nou, nivelându-se în spatele primului doi înainte de a zbura direct spre noi. *„Chiar dacă nu crezi nimic altceva din ce spun, te rog să crezi asta.”*

„Nu-i vorbi de parcă moartea ar fi o posibilitate”, se răstește Tairn, trântindu-și propriile scuturi în jurul nostru, un zid impenetrabil de piatră neagră, care îi blochează pe Xaden și Sgaeyl.

Respir adânc, folosind fiecare gram de concentrare pentru a-mi păstra puterea și emoțiile sub control, în timp ce wyvernul acumulează viteză și zboară pe lângă liderul doi, îndreptându-mă spre saloane.

Timpul încetinește până la bătăile inimii, respirația îmi îngheață în pieptul încălzit.

Apoi wyvernul traversează bariera invizibilă, iar inima mea încetează să mai bată în timp ce aripile i se bat o dată. De două ori.

„Pregătește-te să te scufundi.” Tairn își învârte capul, falca lui deschizându-se în timp ce wyvernul închide distanța la mai puțin de lungimea corpului, iar eu mă pregătesc pentru manevră. *"Nu face nimic."*

Aripile și capul wyvernului se lasă, iar corpul său urmează exemplul - ca și cum cineva i-ar fi scos forța vitală - și apoi cade, propulsat doar de impulsul său anterior, trecând la patruzeci de picioare sub noi și izbindu-se în câmpul de dedesubt, lăsând o brazdă adâncă. înainte de a se opri.

„Ar trebui să verificăm...”

„Bătăile inimii i-au încetat”, îmi spune Tairn, atenția lui deja redirecționată către ceilalți doi wyvern de-a lungul graniței și hoarda din spatele lor. *„Secțiile funcționează.”*

Secțiile *funcționează* . Ușurarea îmi repornește inima.

Înțeleptul își balansează din nou toiagul și scoate un strigăt furios, trimițând wyvernul pe dreapta, care întâmpină aceeași soartă câteva secunde mai târziu, impactând la mică distanță de primul.

Tairn nu se uită când Sgaeyl se scufundă după cadavre, dar își coboară scuturile.

„Sunt morți”, confirmă Xaden o clipă mai târziu, iar eu îmi arunc privirea în jos și îl văd pe Felix sosind cu Coada lui Roșie.

Suntem în siguranță. Îmi arunc mâinile și eliberez energia arzătoare din mine, lăsând-o să se elibereze în timp ce mă mânuiesc. Fulgerele crac deschid cerul, lovind la câțiva metri de wyvernul rămas, iar eu blestem pe sub răsuflarea mea.

Aproape, dar nu l-am lovit.

Este suficient ca Înțeleptul să anuleze atacul și, deși nu-i pot vedea ochii de aici, simt că ura privirii lui se fixează pe mine în timp ce se uită înapoi înainte de a se alătura restului hoardei.

"Asta este?" Îl întreb pe Tairn în timp ce el ține poziția, privind cum wyvernul devine din nou un nor gri. Cât de...anticlimactic. *"Acum ce?"*

„Acum stăm suficient de mult ca să fim siguri, apoi mergem acasă."

Așteptăm încă trei ore înainte de a zbura înapoi, suficient pentru ca Suri să sosească și să ne povestească despre trei incidente similare de-a lungul stâncilor. Nu am fost primitorii norocoși ai unei hoarde singuratice. A fost un atac coordonat, simultan.

Dar am supraviețuit.

Atmosfera veselă este contagioasă când intrăm în Casa Riorson câteva ore mai târziu, însoțiți de Felix, și sunt prompt atras în îmbrățișarea lui Rhiannon.

„Ai ridicat saloanele!" Pieile ei de zbor sunt încă reci de aerul nopții, adică tocmai s-a întors și ea.

„ *Am* ridicat pazele", contrazic înainte să fiu smuls din brațele ei și să mă îndrept de pieptul lui Ridoc, apoi al lui Sawyer, în timp ce călăreții și zburatorii sărbătoresc în jurul nostru, zgomotul umplând spațiul cavernos al foaierului Riorson House și făcând cumva zona se simte mai mică în cel mai bun mod, mai puțin ca o fortăreață și mai mult ca o casă.

„Avem nevoie de noi în camera Adunării chiar acum", spune Xaden, aplecându-se pe lângă Sloane și ridicând vocea pentru a fi auzit peste cacofonie.

Ochii ni se blochează și eu dau din cap, ținându-mi scuturile ferm la loc pentru a-l bloca, ceea ce pare nu numai nefiresc, dar... greșit. Cât de ironic să sărbătoresc o victorie monumentală și să simt totuși că am pierdut ceva prețios. Nu a fost nicio secundă singur să discutăm despre faptul că, dacă scuturile mele ar fi fost jos, ar ști deja cât de dracu este capul meu în legătură cu semnul pe care l-a ascuns.

Nu-mi pot imagina că plec de la noi, dar asta nu înseamnă că nu avem probleme serioase pe care trebuie să le discutăm — și nici că nu sunt supărat al naibii că mi-a dat un alt motiv să mă îndoiesc de *mine* . propria capacitate de a avea încredere în propria mea judecată. Și doar pentru că nu îmi pot imagina că plec, nu înseamnă că nu o voi face dacă nu găsim un teren sănătos. Învăț rapid că este posibil să iubești pe cineva și să nu vreau să fiu cu el în același timp.

În al doilea rând, intrăm în camera Adunării și un gardian închide ușa în urma noastră, zgomotul de afară se stinge și opt perechi de ochi se întorc în direcția noastră. Niciunul dintre ei nu pare atât de fericit pe cât ar trebui, având în vedere ceea ce tocmai am realizat.

Syrena și Mira se desprind de Adunare și merg spre noi în timp ce Felix îl cheamă pe Xaden de pe estradă cu un ton urgent.

„Trebuie să găsim timp să vorbim", spune Xaden rapid și încet, și știu că o spune doar cu voce tare pentru că nu-l voi lăsa să intre în minte.

„Mai târziu", sunt de acord doar să închei conversația înainte ca Mira și Syrena să ne audă. Nu există timp suficient în lume pentru a procesa ceea ce mi-a spus.

El pleacă pe măsură ce se apropie, iar eu îmi desprind privirea de la spatele lui pentru a-mi acorda atenția surorii mele. Tensiunea de pe chipul ei are puterea care se ridică rapid în mine, corpul meu pregătindu-se de luptă. "Ce s-a întâmplat?"

„De îndată ce atacul s-a încheiat, o misivă a fost livrată lui Ulices", îmi spune ea. „Era la avanpostul Terria..."

— La granița cu Navarra, termin pentru ea, nerăbdător să ajung la miezul problemei.

„Melgren ne-a cerut să ne întâlnim cu el mâine. El a cerut oricui reprezintă mișcarea noastră – nu sunt permise mai mult de două marcate – împreună cu Violet și Mira Sorrengail.” Ea îmi întinde mâna și mă strânge ușor. „Poți să spui nu. Ar *trebui* să spui nu.”

„De ce generalul comandant al tuturor forțelor Navariene ar cere un cadet și locotenent?” Vocea mi se stinge și mă uit spre estradă, unde Brennan este blocat într-o discuție liniștită și aprinsă cu ceilalți șase. „Mama noastră va fi acolo.”

„Și dacă izbucnește o ceartă, știm că se termină în favoarea lui – altfel, nu ne-ar chema niciodată. A văzut deja rezultatul.”

Am păstrat această problemă pe lista tot mai mare de lucruri cu care voi avea de a face.

„Mai trebuie să știi ceva”, spune Syrena, trăgând un pumnal și punându-l pe palma întinsă. Cu o mișcare a încheieturii zburatorului, pumnalul se ridică câțiva centimetri, apoi se învârte când își învârte degetul arătător.

Este o magie simplă, mai mică, ceva ce am învățat anul trecut...

„Încă poți mânui.” Inima mea se scufundă din cauza implicațiilor mai largi, iar umerii mi se lasă.

Ea dă din cap solemn. „Oricât de bucuros sunt că nu am fost dezbrăcat de puterea mea, îmi pare rău să spun că este ceva în neregulă cu protecția ta.”

La dracu.

În ziua în care Augustine Melgren și-a manifestat semnul, a schimbat pentru totdeauna războiul pentru regatul Navarrei.

—NAVARRE, O ISTORIE NEEDITATĂ _ _
DE COLONELUL LEWIS MARKHAM

CAPITOLUL CINCIVINCI ŞAPTE

Ironia întâlnirii la Athebyne nu este pierdută pentru mine și nici faptul că este a doua oară când vizitez avanpostul de la marginea lanțului muntos Esben, după ce am aflat că Xaden Riorson mi-a ascuns informații pertinente.

Am petrecut noaptea trecută în bibliotecă, ceea ce a fost probabil în interesul tuturor, în timp ce continui să-mi încurce gândurile. Intenții. Ce-naiba-oricînd.

Astăzi, am ochi îngroziți și neliniștit, cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Dar în timp ce mă uit la Xaden aterizează pe spatele lui Sgaeyl, cu fața încordată și trasă, pot recunoaște că a-mi spune, dacă a vrut sau nu, a fost gestul suprem de încredere.

Și de data aceasta, nu sunt ultimul care știe. eu sunt primul. Poate că mă face complet, total prost, dar cumva asta face diferența, chiar dacă nu am avut ocazia să-i spun asta... sau ocazia să-i interoghez fundul despre câte intenții a citit *el* .

Nu sunt sigur de câte *ori* am în mine, indiferent cât de mult îl iubesc.

Revolta noastră de zece aterizează în luminișul de peste linia creastă de la avanpost la prânz – cu o oră întreagă înainte de a ne întâlni – și patru dintre dragoni se întorc imediat în acoperirea pădurii, ascunzându-se la adăpostul enormului vesnic verde. copaci care înconjoară câmpul. Ceilalți șase stau aripă în aripă, gata să se lanseze la un moment dat.

— *Ești sigur că nu vor putea spune că sunt aici?* îl întreb pe Tairn, punându-mi ochelarii de zbor în rucsac înainte de a aluneca pe piciorul anterioar al lui Tairn. Aterizarea pe pământul înghețat mă face să tresar. M-am trezit azi-dimineață cu un text de o sută de ani lipit de obraz și o durere pulsantă în gât.

„Nu tocmai, dar nu există zăpadă la această altitudine pentru a transporta urme. Dragonii se simt unul pe altul minte la minte doar atunci când le permitem. Atâta timp cât stau în vânt, ceilalți vor ști că sunt aici, dar nu vor putea identifica câți sau cine a venit."

„Nu este tocmai reconfortant." Mai ales având în vedere cine a insistat să călătorească cu noi. Îmi întind brațele în sus la soare și îmi rotesc gâtul cu grijă pentru a-mi ușura rigiditatea mușchilor. După ce m-am luptat cu Solas ieri și am dormit din greșeală pe o masă din bibliotecă aseară, corpul meu l-a avut cu mine și nu pot învinovăți.

„Nu ești un copil care are nevoie de confort."

Adevărat, care nu face decât să-mi amintească de adolescentul înfuriat pe care mă așteaptă acasă în Aretia. După ce i-a spus că nu ar exista o modalitate logică de a-și explica prezența chiar dacă Tairn o purta, lucru căruia s-a opus categoric, Andarna a blestemat întreaga linie de familie a lui Tairn, apoi ne-a blocat pe amândoi și a mers să exerseze cu bătrânii.

Singurul răspuns al lui Tairn fusese o plângere murmură despre starea de spirit a adolescenților.

Nu scapă de observația mea că Sgaeyl stă între Teine și Fann, ticălosul Green Swordtail al lui Ulices, nu lângă Tairn, ceea ce fie explică, fie este rezultatul dispoziției sale moroce din această dimineață.

Mama și tata se ceartă și toată lumea știe asta.

Xaden trece în fața lui Fann, complet nederanjat de pufnitul ei de insultă din apropierea lui, și își scoate mănușile când se apropie de mine.

„Nu te-ai culcat aseară.” Sprânceana i se încruntă în timp ce-mi studiază rapid chipul, apoi bagă mănușile în buzunar și îi oglindesc mișcările pentru în cazul în care va trebui să ne mânuim.

Apoi îmi întăresc scuturile.

„Eram în bibliotecă cu Dain, cercetând cu atenție jurnalul lui Warrick pentru a vedea ce am greșit. Am adormit amândoi pe una dintre mese, până când Jesinia și alți câțiva ni s-au alăturat pentru mai mult studiu.” Îi întâlnesc privirea, apoi privesc în altă parte înainte de a începe să-l răspund cu întrebări sau să fac ceva și mai prostesc, cum ar fi să-l iert înainte de a primi răspunsuri.

— Credeam că Jesinia nu vorbește vechiul Lucerish? Abia aruncă o privire către călărețiii care trec pe lângă ei și se adună în fața lui Fann. Am adus trei de la unitatea Mira, pe lângă membrii Adunării.

„Ea nu, dar Sawyer este încântat, iar ceilalți erau hotărâți să ajute în orice fel au putut.” Chiar și Cat, Maren și Trager se alăturaseră într-o demonstrație de susținere.

„Ai găsit ceva?”

Dragonii ridică capul la un sunet care vine din partea cealaltă a poienișului, iar felul în care îi coboară repede îmi spune tot ce trebuie să știu. Devreme sau nu, această întâlnire este pe cale să înceapă.

„Nu”, răspund, ținându-mi ochii pe copaci și luptându-mă cu reținerea încercând să-mi înghețe gâtul. *Suflarea de viață a celor șase și a unuia s-a combinat și a aprins piatra într-o flacără de fier* . Ce am pierdut? „Dacă aș fi avut, ai ști asta.”

"Eu as?" Tonul lui se strânge.

„Ai vrea.” Privirea mea sare să se blocheze cu a lui. „Apreciez că nu ai încercat să mă convingi să nu vin.”

„Mi-am învățat lecția la Cordyn.” Îmi caută fața, dar nu mă întinde. „Lasă-mă să intru. Dacă doar pentru o secundă, te rog lasă-mă să intru.”

Pieptul meu se strânge cu fiecare bătaie a inimii în timp ce îi țin privirea. Cât de mult din asta trebuie să-mi iert? Este secretul *lui* . Dar nu pot să nu mă întreb cât de mult a citit în propriile mele intenții. Asta e partea care mă face să ezit, indiferent cât de mult l-aș iubi.

"Violet?" Este cererea flagrantă din tonul lui care mă face să-mi cobor scuturile doar cât să simt legătura noastră se leagă, iar ușurarea rezultată pe fața lui este palpabilă. *„Dacă te hotărăști să le spui ce sunt eu ca pedeapsă pentru crimele pe care le-am comis împotriva ta, voi înțelege."*

„Vrei să discutăm despre asta acum, din toate timpurile?" Îmi ridic sprâncenele spre el.

— Am vrut să discut despre asta aseară, dar se pare că ai fost ocupat să lucrezi pentru a-l salva pe Tyrrendor. Atenția lui se îndreaptă spre copaci, iar umbra lui Tairn se îndreaptă peste iarba fragilă a preeriei, întorcându-se în jurul nostru.

„Te plângi?" Mâinile ni se perie în timp ce amândoi ne întoarcem spre oricine vine printre copacii aceia.

„Despre că ai ales siguranța casei mele decât să te lupți cu mine?" Se încruntă, dar își împletește degetele cu ale mele. *"Nu dar-"*

Mira se apropie din spatele lui Xaden, cu pasul ei încrezător, deși două linii de îngrijorare sunt gravate între sprâncene.

Îi strâng mâna, apoi îi dau drumul.

„Trebuie să știu ceva." Îmi trec mâinile pe șolduri, numărând lamele învelite acolo, toate șase. *„Ți-ai folosit vreodată sigilul pentru a culege informații care să-mi influențeze sentimentele în vreun fel?"*

"Nu." El clătină din cap, dar mâinile i se strâng pe părțile laterale și mușchiul maxilarului îi iese. *„Dar întotdeauna mi-a lipsit un anumit element de autocontrol când vine vorba de tine, iar legătura noastră îți face mult prea ușor să-ți trimiți intențiile fără să-ți dai seama."*

Moartea ar fi de preferată jenei care însoțește acea revelație.

„Aș putea să-l dau foc dacă vrei", oferă Tairn. *„Dar tu pari atașat."*

Căldura mă înroșează pe gât și îmi ustură obrajii, amintindu-mi de momentele în care mi-ar înțepă scalpul în prezența lui. *„Știai că vreau să te sărut în noaptea aceea lângă perete..."*

Doamne, nici nu pot termina întrebarea.

Vârfurile copacilor încep să se legăne. Au adus dragoni.

"Da." El se uită la mine. *„Și ai cele mai sincere scuze ale mele. Dacă aș fi știut ce vom deveni"* – dă din cap – *„la naiba, probabil că tot aș fi făcut-o."*

„Încă o faci?" Trebuie sa stiu.

"Nu. M-am oprit în momentul în care ai fost mai mult pentru mine decât fiica generalului, în momentul în care mi-am dat seama de răul pe care l-a făcut Dain – și că nu eram cu nimic mai bun decât el.

Doar că Xaden nu intermediase informațiile pe care le furase și nu fusese responsabil pentru uciderea lui Liam și Soleil. Totuși, am făcut un fel de pace cu Dain, nu-i așa?

Poate că devin mulțumit cu trădarea pentru că e dracului *peste tot* .

„Nu am de gând să te predau", spun repede, uitându-mă la el în timp ce Mira ajunge la distanță de auz. *„Dar ne vom certa pentru asta mai târziu."* îmi ridic sprâncenele.

Mușchiul maxilarului lui ticăie de parcă ar vrea să spună mai multe, dar adaugă doar: *„Mă voi pune la dispoziție pentru tine".*

„Ești gata pentru asta?" întreabă Mira, trecând prin fața lui Xaden să stea lângă mine.

„Nu", îi răspund Mira. "Tu esti?"

"Nu." Își sprijină mâna pe pomul sabiei scurte învelită la șold. „Dar ea nu va ști niciodată asta.”

„Vreau să fiu tu când voi fi mare.” Un zâmbet îmi smulge buzele, în ciuda anxietății care îmi accelerează respirația.

„O să fii mai bun decât mine”, răspunde ea, apoi se uită peste capul meu pentru a vorbi cu Xaden. — Apropo, nu l-ai putut convinge să rămână în Aretia?

„Nu am emoții, iar membrii Adunării nu sunt bine să fie legați și reținuți.” Se întinde pe spate peste umăr și trage una dintre săbiile legate de spate cu mâna stângă, lăsându-și dreapta liberă pentru a mânui. „Dacă vrei să influențezi munca mentală, găsește un fluturaș.”

Abia mă feresc să nu-l împing la semantica lui inteligentă, pentru că omul este în mod clar specializat în lucrul minții.

„Iată-ne”, mormăie Mira în timp ce șapte siluete îmbrăcate în negru pășesc în poiană.

Îmi palm un pumnal în mâna dreaptă și deschid ușa Arhivelor, lăsând puterea să se prelingă în mine.

Melgren merge în centru, ochii săi plini de mărge se mișcă pe linia noastră de călăreți aretien. Nu am nevoie de darul lui Cat pentru a-i spori furia. Poartă furie de parcă ar fi o parte a uniformei lui.

Mă forțesc să arunc o privire către ceilalți membri ai partidului ales de ei, recunoscând doar trei, dintre care doi au fost asistenți ai mamei la un moment dat.

— *Colonelul Fremont – al doilea pe stânga – este un purtător de aer foarte puternic,* îi spun lui Xaden. *„El poate aspira aerul direct din plămâni”.*

"Mulţumesc." Umbrele se ridică în fața noastră trei, încurcându-se în degete ca niște lame la nivelul genunchilor.

Apoi privirea mea cade pe mama.

Ea merge lângă Melgren, tăind câmpul cu pași rapizi și eficienți, atenția ei împărțită între Mira și mine. Cu cât se apropie, cu atât este mai evidentă epuizarea ei. Vânătăile adânci marchează spațiul de sub ochi, contrastând cu tenul ei mai palid decât în mod normal, chiar dacă liniile de la ochelarii ei de zbor indică că își petrece timpul pe cer.

Mira își înclină bărbia și își netezește expresia într-o mască pe care o invidiez și pe care fac tot posibilul să o imit.

Urmează dragonii, conduși din pădure de dragonul lui Melgren, Codagh. Coșmarul absolut al unui dragon negru își lasă imediat capul în jos în timp ce merge înainte, iar ochii lui aurii se îngustează la mine – nu, la Tairn care stă în spatele meu. La naiba, aproape că uitasem cât de mare este, cu ușurință cinci metri mai înalt decât Tairn, numeroase cicatrici de luptă care îi marchează solzii și aripile pieptului.

Urmează dragonul mamei, Aimsir, care se îndreaptă spre noi, în același timp ce își fac apariția ceilalți cinci, un portocaliu, două roșii... și un albastru.

Tairn face un pas înainte și își ridică capul pentru a pluti peste al meu, un zgomot amenințător urcându-și în gât.

„Nu saliva pe mine”, glumesc, dar cade la plat.

Călărețiii navarrieni merg spre centrul terenului, iar când Ulices se mișcă, la fel facem și noi, lăsând trei metri de câmp gol între rândurile noastre. Săbiile și pumnalele strălucesc la îndemână pe ambele părți.

„Și aici credeam că ești mort, Ulices”, începe Melgren, forțând un zâmbet care este în mare parte dinții dezveliți.

„Și aici speram că *ești* ,” contracă Ulices, folosindu-și înălțimea pentru a se uita în jos pe nas la Melgren.

„Fără noroc”, răspunde Melgren. „Ce s-a întâmplat cu întâlnirea la avanpost?” El face semn înapoi spre copaci. „Avem băuturi răcoritoare în așteptare dacă vrei să...”

„Probabil otrăvit”, adaugă Tairn, dar sună ușor distras, ca și cum ținând mai multe conversații deodată, probabil pentru că este.

„Nu,” îl întrerupe Xaden. — Spune-ți partea, Melgren.

Privirea lui Melgren sare spre Xaden. „Nu ar fi trebuit niciodată să te lăsăm să intri în cadran.”

„Regretele sunt cu adevărat o cățea, nu-i așa?” Xaden înclină capul. „Să trecem la asta. Poate că nu ai nimic mai bun de făcut cu ziua ta, dar suntem ocupați să luptăm pentru continentul nostru.”

"Nimic mai bun?" se răstește Melgren, cu fața pete. „Știți distrugerea pe care ați provocat-o aruncând acele wyvern pe avanposturi? Cât de mult am mers pentru a păstra liniștea? Civilii pe care a trebuit să... Se oprește, respirând adânc și îndreptându-și umerii. „Aproape că ai dărâmat secole de muncă, de strategie defensivă strâns, menită să protejeze oamenii din granițele noastre.”

„Dar numai oamenii din granițele tale”, acuză Mira. „La naiba cu toți ceilalți, nu?”

Ochii mamei sclipesc cu mustrări abia în lesă.

"Da." Melgren se îndreaptă spre sora mea. „Când abandonezi nava în mijlocul unui uragan, îi salvezi pe cei pe care îi poți în barca, apoi tai mâinile de pe oricine altcineva care încearcă să se urce la bord, pentru a nu te trage sub.”

„Ești un nenorocit”, îi răspunde ea.

"Mulțumesc."

„Suntem aici cu un motiv?” întreabă Xaden. „Știi, pe lângă prelegerea răufăcătorului?” Lumina soarelui strălucește de pe lama sabiei lui când își schimbă strânsoarea.

„ Te *lăsăm* să pleci”, răspunde Melgren, aruncând o privire între Ulices și Xaden. „Lasă-te să iei jumătate din cadeții din Quadrantul Călăreților fără nici măcar o luptă. Lasă *-o* să plece” — privirea lui ofilită alunecă peste a mea, iar eu îmi blochez mușchii ca să nu tremure — „după ce l-a ucis cu brutalitate pe vicecomandant. Te oprești vreodată să te gândești de ce?”

Îmi strânge stomacul.

„Eu personal încerc să *nu* mă gândesc la tine”, răspunde Xaden, mințind de-a dreptul, dar la naiba reușește.

„Nu vă puteți permite să pierdeți călărețiii necesari pentru a lupta cu noi”, răspunde Ulices. „Suntem prea scumpi ca să ne păstrăm, mai ales din cauza numărului de călărești – și a revoltei – care au ales să te părăsească.”

"Poate." Melgren își înclină capul. „Sau poate te-am lăsat."

Îmi strânge pumnalul.

„Poate" – generalul scoate cuvântul – „Știam că vom avea nevoie de tine pentru o bătălie viitoare."

Foarte puțin probabil. Cu cine s-ar lupta ei în spatele secțiilor?

„Mă voi întâlni pe Malek înainte de a lupta din nou pentru Navarre", mârâie Ulices.

„Întotdeauna ai fost prea rapid să iei decizii importante", spune Melgren oftând, bătându-l pe piept. „De aceea nu am plâns pierderea ta."

La naiba. Asta a fost dur.

„Această întâlnire s-a terminat..." începe Ulices, cu roșu ridicându-se pe gât și stropindu-i pe obraji.

„Ne vor depăși la Samara", îl întrerupe Melgren.

Toată lumea tace.

Mă străduiesc să trag următoarea respirație. Cu siguranță nu a vrut să spună asta. Mă uit la mama și genunchii îmi slăbesc la încuviințarea subtilă pe care mi-o dă din cap. Chiar și Mira se încordează.

„Am văzut-o", continuă Melgren. „Ei vin după noi la solstițiu și au câștigat."

La naiba, a spus *exact* ce a vrut să spună. Un frig îmi urcă coloana vertebrală în timp ce sângele îmi curge de pe față. Dacă Samara cade, dacă *vreunul* dintre avanposturi o face, wyvern ar avea acces neîngrădit în părți ale Navarei pe care extinderile secției le-au protejat în ultimii șase sute de ani.

Fără avanposturi, saloanele lui Basgiath ar reveni la limitele lor naturale, la doar câteva ore de zbor, fără a ajunge nicăieri în apropierea graniței.

"Cum?" Ulices provoacă, iar călăreții din unitatea Mira își schimbă priviri neîncrezătoare.

„Fă-mi o favoare", îi spun lui Xaden. *„Uitați să vă simțiți vinovat că mi-ați citit intențiile și vă rog să le citiți pe ale lor."*

„Toată lumea, cu excepția maiorului din dreapta, este protejată, dar ea este speriată și intenționează să facă tot ce are nevoie pentru a ne convinge să fim de acord", răspunde el, mișcându-se astfel încât mâna lui să-mi atingă spatele. *„Oh, și vrea să mănânce după această întâlnire și să se certe cu mama ta despre presupusa ei afecțiune pentru fiicele ei. Acum ridică-ți scuturile și blochează-mă pe mine – și pe toți ceilalți – afară."*

Sfinte rahat. Nu e de mirare că inntinsicii nu au voie să trăiască. Xaden este atât o armă uluitoare, cât și o răspundere înspăimântătoare. Fac ceea ce sugerează el, lăsând doar spațiu pentru Tairn și legătura opac și strălucitor pe care o simt cu Andarna, chiar și la această distanță.

„ *Cum* nu funcționează." Melgren își încrucișează brațele pe piept, iar Codagh își dezvăluie dinții care picură. „Tot ce contează este că pierdem la solstițiu."

Ei *pierd* . Dacă saloanele sunt încălcate, nu există nicio modalitate de a estima numărul morților. Fiecare civil navararian dintre graniță și limitările naturale ale pietrei de protecție va fi în pericol de moarte.

„Silver One?"

"Sunt bine." Dar nu sunt.

„Dacă ai văzut deja rezultatul, atunci ce dracu te aștepți să facem în privința asta?” Ulices provoacă, ridicând mâinile în timp ce ridică din umeri.

Capul meu se întoarce în direcția lui, dar îmi mușc limba înainte de a putea răspunde el se asteapta evident sa *ajutam* .

„Schimbați rezultatul luptând alături de noi.” Melgren se încruntă de parcă ar fi fost forțat să înghită fructe putrezite. „În bătălie pe care o văd, niciunul dintre voi nu este acolo.” Se uită la Xaden.

„Și nu vom fi.” Ulices scutură din cap. „Nu zburăm pentru tine.”

Nu, zburăm pentru... Stai, pentru cine *zburăm* ? Nu doar Aretia, sau chiar Tyrrendor. Și dacă suntem dispuși să luptăm pentru a-i apăra pe civilii din Poromiel, de ce nu am lupta și pentru a-i apăra pe Navarieni?

„Nu, dar zbori pentru Empyrean”, intervine mama. „Dragonkind nu va sta deoparte dacă zonele de incubație din Vale sunt compromise.”

„Mama ta este îndrăzneață să vorbească în numele neamului dragon”, mormăie Tairn.

„ *Dacă* zonele de incubație sunt compromise. Pierderea unui avanpost nu va distruge întregul sistem și jumătate din revolta voastră a plecat cu noi”, îi reamintesc.

„Și ești mândru de asta? Ceea ce ați provocat poate fi foarte bine motivul pentru care pierdem această bătălie!” căpitanul încadrat în cutie de lângă mama mârâie, ridicându-și sabia scurtă în direcția mea.

Îmi răsturnesc pumnalul, ciupind vârful gata să-l arunc, dar umbrele trec în față, trântând sabia din mâna căpitanului și punându-l pe fundul lui.

Xaden clacă limba și își mișcă degetul arătător. "Nu Nu. Mi-ar plăcea să-mi pierd spiritul de civilitate, nu-i așa? Ne înțelegeam cu toții atât de bine.”

„Al naibii de trădător”, scuipă căpitanul, bâjbând după sabia înainte de a-și găsi picioarele. „Malek te va întâlni pentru crimele tale.”

Mama pune în teacă un pumnal pe care nu am văzut-o niciodată desenând, concentrarea ei trecând între căpitan și Xaden.

„A încercat asta. Nu m-a vrut pe mine – sau pe vreunul dintre noi, îți amintești? Xaden își zgârie relicva cu mâna goală.

„Destul”, strigă Melgren. „Nu mă aștept să te aliezi cu noi degeaba. Luptă pentru noi la Samara și am pe cuvântul regelui Tauri că vom respecta independența revoltei tale... și orașul în care te-ai refugiat.”

Respirația îmi îngheață în plămâni. *— Știe el despre Aretia?*

„Nu pot spune.”

„Nu vom înrola cetățenii tăi în armata noastră și nici nu-ți vom trage poporul într-un război de graniță pe care nu ai șanse să-l câștigi.” Melgren ridică din umeri.

„Dacă ai fi crezut cu adevărat asta, ai fi invadat în secunda în care am plecat.” Mira pare că s-a plictisit. „Dacă nu ai văzut că bătălia nu a mers în felul tău.”

„Aceasta este singura ofertă.” Melgren o ignoră pe Mira, concentrându-se pe Ulices. „Dacă nu sunteți aliații noștri, atunci sunteți dușmanii noștri.”

Aliați. Acesta este răspunsul logic.

„Cred că îl vom lăsa pe acesta afară”, spune Ulices disprețuitor, de parcă ar fi respingând o ofertă de ceai. „O împărăție care nu vine niciodată în ajutorul altora nu merită ajutor în timpul lor de nevoie. Personal, cred că toți meriți orice ți-ar face purtătorii întuneric.”

Clipesc, totul în corpul meu răzvrătindu-se la sentimentul că civilii merită să moară pentru că conducerea lor i-a eșuat, indiferent cine este acea conducere.

„Și tu vorbești pentru *rebeliunea ta* ?” Atenția lui Melgren alunecă spre Xaden. „Sau moștenitorul apare?”

Xaden nu se ridică la momeală și nici nu argumentează împotriva declarației lui Ulices. Dar o să facă, nu?

Culoarea se scurge de pe chipul mamei când se uită între Mira și mine, *pe lângă* noi și, pentru prima dată în viața mea, o văd clătinându-se, de parcă cineva i-ar fi dat-o din centru.

În spatele meu se aud pași, dar nu-mi pot îndepărta privirea de emoțiile care traversează fața mamei în succesiune rapidă suficient de mult încât să mă uit să văd cine este și, sincer, nu am nevoie.

„Conducem prin comitet”, anunță Brennan, brațul lui atingându-l pe al meu în timp ce se oprește între Mira și mine. „Și cred că sunt în siguranță să vorbesc în numele cvorumului când spun că nu apărăm regatele care sacrifică civilii vecini” – capul lui se întoarce spre mama, iar ochii ei se umflă – „darămite propriii lor copii, ca să se poată ascunde în *siguranță* . în spatele secțiilor lor. Nu vei scăpa de suferința pe care ai forțat-o pe restul continentului să o îndure.”

„Brennan?” șoptește mama, iar dorința de a trece linia și de a o ține drept este aproape prea puternică pentru a lupta.

— Pentru numele dracu’, Brennan, șoptește Mira.

„Când toți cei trei copii tăi sunt împotriva ta, poate că a sosit timpul pentru auto-reflecție. Această *întâlnire* s-a încheiat oficial”, afirmă Brennan, cu privirea ațintită asupra mamei noastre. „Zonaurile tale de incubație *nu sunt* în pericol, iar revolta noastră are pe ale lor de protejat acum.” Își pune mâna peste inimă. „Vreau să spun asta cu fiecare fibră a corpului meu. Îți refuzăm oferta de pace și acceptăm cu bucurie războiul, deoarece se pare că nu vei supraviețui încă două săptămâni ca să lupți.” El pivotează și pleacă, lăsând-o pe mama noastră să se uite cu fălcile slăbite la spatele lui care se retrage.

Asta e tot? Cu Suri și Kylynn în pădure în spatele nostru, Adunarea are cu adevărat cvorum, dar Xaden nu a vorbit.

"Dreapta." Xaden dă din cap, tensiunea încordându-i mușchii gâtului. „Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să apelez la aliații care au ajutat la câștigarea Marelui Război în primul rând... oh, stai. Ai întrerupt contactul cu ei cu secole în urmă. Presupun că acesta este cu adevărat la revedere.”

Îmi ridic privirea spre el și îmi scot rapid trăsăturile pentru a-mi masca surpriza. Chiar îi vor lăsa să moară. *Îi* vom lăsa să moară.

Mânia strălucește în ochii îngustați ai lui Melgren. „Am terminat aici. Fă ce trebuie să-ți spui la revedere”, îi spune mamei înainte de a părăsi câmpul, mergând spre copaci în timp ce Codagh se mișcă cu el, strecurându-se înapoi și dezvăluind dinții ca avertisment pentru oricine suficient de prost pentru a ataca spatele călărețului său.

Urmează toți călăreții Navarieni, alături de mama.

„Brennan”, șoptește mama din nou, cu umerii îndoiți spre interior în timp ce își acoperă gura cu mâna. Ochii ei lăcrimă, iar durerea pe care o văd acolo mă face să privesc în altă parte.

Călăreții noștri lucrează rapid la montare, lăsându-ne pe teren doar pe Xaden, Mira și pe mine.

„De ce ai vrut să-i vezi pe Violet și Mira?” întreabă Xaden, pe tonul său lipsit de simpatie.

"Trăiește?" o întreabă mama pe Mira, cu vocea ei slabă în ceea ce cred că trebuie să fie șoc.

„Evident”, răspunde ea, încrucișându-și brațele.

Privirea mamei se mută spre mine, de parcă aș fi vrut să-i dau un alt răspuns. „El este cel care m-a reparat după ce mi-am luat o lamă de venin în lateral.”

Ochii ei se ascuți. — Știi de luni de *zile* ?

„Este îngrozitor să fii lăsată în întuneric, nu-i așa, mamă?” se repezi Mira. „Să te simți mințit, poate chiar trădat, de propria ta familie nu mai puțin.”

„Mira”, îl pedepsesc.

„Te-a sacrificat și pe tine, Violet”, îmi amintește Mira. „Poate te-a băgat în Quadrantul Călăreților pentru a te scăpa de la uciderea ca scrib odată ce ai aflat adevărul, sau poate a făcut-o pentru a te ucide înainte ca tu să poți afla adevărul și să-i distrugi prețiosul colegiu de război la pământ” — ea aruncă o privire piezișă la mine — „ceea ce ai făcut, dacă îți amintești”.

Mama își îndreaptă umerii și își ridică bărbia, trăgându-se cu o viteză uluitoare, de invidiat. „Am nevoie de o vorbă cu fiicele mele”, îi spune ea lui Xaden.

Își arcuiește sprânceana cicatrice, apoi se uită la mine pentru decizia mea.

Dau din cap. Dacă ceea ce spune Melgren este adevărat și este chemată în primele linii, aceasta ar putea fi ultima dată când o văd. Gândul îmi îmbolnăvește stomacul. Una este să o părăsești, să întrerupi orice contact și alta este să o lași la *moarte* .

Xaden se dă înapoi fără un alt cuvânt, oferindu-și spatele doar odată ce trece pe lângă gheara lui Tairn.

"Ce vrei?" întreabă Mira.

„Nu sunt sigur că asta contează în acest moment.” Mama își descheie jacheta de zbor cu degetele tremurânde. „Dar cel mai mult îmi doresc – ceea ce mi-am dorit întotdeauna – este ca copiii mei să trăiască. Indiferent de protecțiile pe care le-ați ridicat din instrucțiunile din jurnalul lui Warrick, vor eșua.”

Mira se înțepenește. „Secțiile noastre sunt bine.”

Ea minte la fel de fără efort ca Xaden.

"Ei nu sunt." Mama susține o prelegere completă cu o privire simplă. „Deschideți cadavrele wyvernului care a murit trecând granița voastră ieri.”

Buzele mele se despart.

„De ce ai crede că aș fi ignorant despre activitățile de la granița ta, Violet? Ignorând unde sunt fiica mea - copiii? Ea clătină din cap și mă îmbracă cu o privire rapidă, tăioasă, care mă face instantaneu să simt că am împlinit din nou cinci ani înainte să mă întorc către Mira. „Îți amintești cum arătau cadavrele wyvernului la Samara? Cei pe care Riorson i-a livrat cu atâta amabilitate?

Mira dă din cap.

„Pietrele folosite pentru a le crea nu au fost altceva decât roci reci și marcate.” Pietre? Purtătorii întunecați au *rune* ?

"Da. Am fost acolo." Tonul Mirei se ascuți.

„Dacă nu mă crezi, atunci verifică wyvernul pe care l-ai ucis ieri.”

"Si apoi, ce?" Întreb.

„Repară-ți secțiile.” Ea scoate un carnețel de piele din jachetă și îmi fac ochii mari de recunoaștere. „Dacă nu o faci, ei vor scădea în timp la nimic. Tatăl tău mi-a spus odată că cercetările lui au arătat că Warrick nu a vrut niciodată ca altcineva să dețină puterea saloanelor. El a vrut ca Navarre să țină veșnic mâna de sus. Dar Lyra a crezut că cunoștințele ar trebui împărtășite.”

„Warrick a mințit”, șoptesc eu. Dar despre *ce* ?

Îmi întinde jurnalul pe care am fost torturat pentru că l-am furat, apoi îmi ține sufletul în pământ cu intensitatea privirii ei. „Ai inima unui călăreț, dar mintea unui scrib, Violet. Am încredere în tine nu numai că te protejezi pe tine însuți, ci și să o protejezi pe Mira și — înghiți în sec — Brennan.

Deschid jurnalul suficient de mult încât să recunosc limba ca morinianã. Inima mi se scufundă pentru o secundă, dar închid jurnalul, îmi desfac nasturii jachetei și îl strec în buzunarul interior. Traducerea acestuia va fi totul pe Jesinia. Morainiana este una dintre limbile moarte pe care *nu le pot* citi.

Ea se uită cu dor peste umărul meu, apoi se uită pe rând la Mira și la mine. „Nu trebuie să-mi înțelegi alegerile. Pur și simplu trebuie să supraviețuiești. Te iubesc suficient pentru a suporta greutatea dezamăgirii tale.” Înainte ca oricare dintre noi să răspundă, ea se întoarce pe călcâie și trece pe lângă Aimsir și dispare în pădure.

— Crezi că e plină de rahat? întreabă Mira.

„Cred că zburatorii pot mânui.”

"Buna observatie."

În zborul înapoi spre Aretia, Mira și cu mine ne despărțim de formație și ne îndreptăm către cea mai apropiată carcasă de wyvern din granițele noastre. Xaden rămâne fidel lui proclamarea lecției învățate și nu se ceartă când ne despărțim de revoltă.

La o jumătate de oră – și un lucru creativ de cuțit din partea Mira – după ce a localizat perechea de corpuri de wyvern, Mira retrage o bucată lustruită din ceea ce pare a fi onix marcată cu o rună complexă pe care nici nu am putut începe să o reproduc.

Și al naibii de lucru fredonează.

Oh, *la dracu.* Acesta este motivul pentru care wyvernul a reapărut brusc? A dat cineva rune venin?

De parcă piatra și-ar fi chemat partenerul, cadavrul aflat la douăzeci de metri distanță se cutremură, iar capetele noastre se îndreaptă spre ochiul uriaș, auriu, care clipește.

„La naiba, nu”, șoptește Mira, scoțând sabia.

Dar sunt deja o poartă deschisă către puterea lui Tairn, iar când îmi arunc palmele, se rup, dezlănțuită de panica mea. Fulgerul plesnește, fulgerându-mi vederea în alb și lovindu-și semnul.

Explozia ne împinge pe Mira și pe mine înapoi, lovindu-ne de corpul rece și rigid al wyvernului din spatele nostru. Durerea îmi curge pe coloana vertebrală, dar totul pare să fie acolo unde ar trebui, când fundul meu lovește pământul lângă sora mea.

Amândoi stăm în tăcere uluiți, urmărind wyvernul carbonizat, care fumează acum, pentru semne de mișcare.

— Ești sigur că fulgerul îi omoară? întreabă Mira după câteva minute tensionate.

„Sigur”, răspund. „Mulțumesc lui Dunne, purtătorii întunecați nu au stat mai mult să vadă asta.” Faleza ar fi presărată cu wyvern reanimat.

Ea își întoarce încet capul să se uite la mine, ținând un ochi pe corp. „Fără presiune, dar dacă nu-ți dai seama despre ce a mințit Warrick, suntem cu toții nenorociți.”

"Dreapta." *Pentru că am făcut o treabă grozavă prima dată* . Și nici măcar nu știu morrainian. Va trebui să mă bazez pe deplin pe Jesinia pentru a traduce și a compara cele două. Respir tremurat. "Nici o presiune."

Zona de incubație combinată de la Basgiath este
cel mai mare atu al generației noastre... și cea mai mare răspundere a noastră.

— JOURNALUL _ A lui WARRICK DE LUCERAS
-TRANDĂSAT DE CADETS VIOLET SORRENGAIL SI DAIN A ETOS _

CAPITOLUL CINCIVINCI ŞI OPPT

„Snemernic, mormăi eu, întorcându-mă chiar înaintea auditoriului și îndreptându-mă spre sala de antrenament. Discuția cu Brennan nu m-a dus exact nicăieri în ultima săptămână, iar respingerea lui rapidă și eficientă a cererii mele autentice pentru el de a reconsidera poziția Adunării cu privire la problema Samara îmi fierbe sângele.

Împing ușile puțin mai tare decât este necesar și găsesc că sala de antrenament este la fel de goală pe cât m-aș aștepta la zece noaptea, în mijlocul unui weekend, și slab luminată de strălucirea rece a luminilor magice care plutesc deasupra fiecărui covoraș individual. .

Xaden stă pe covoraș în centrul sălii de sport, cu picioarele depărtate și cu brațele încrucișate pe piept, purtând echipament de sparring și acea mască de indiferență construită cu grijă pentru care este cunoscut.

„Credeam că glumești când am primit biletul tău.” Închid ușa în urma mea, apoi mă concentrez pe încuietoare și îmi întorc mâna în aer, canalizând suficientă putere pentru a auzi șurubul alunecând spre casă cu un clic satisfăcător. „Nu te-am văzut de o săptămână și aici vrei să ne întâlnim?”

Fusese trimis să-l monitorizeze pe Draithus imediat după întoarcerea noastră de la Athebyne.

„M-am gândit că ne vom lupta. Ce loc mai bun pentru asta decât sala de antrenament?” Stă complet nemișcat, așteptând să vin la el. Săbiile lui obișnuite lipsesc, dar are două pumnale legate de șold.

„Acum ai un dormitor protejat”, îi amintesc, pășind pe saltea. Deși nu sunt sigur cât de puternice sunt acele pazoane, este evident că metoda noastră de a ridica protezele lui Aretia a fost greșită.

„ Acum *avem* un dormitor protejat”, mă corectează el, privirea lui năvălindu-mă peste mine cu foame în timp ce merg înainte, oprindu-mă la doar câțiva metri de el.

Nu-l pot învinovăți când fac exact la fel, bând în fiecare detaliu al înfățișării lui. Indiferent dacă sunt sau nu încă supărat de ultima lui dezvăluire, mi-a fost dor de el în fiecare minut în care a plecat, la fel ca întotdeauna. „Despre ce ne luptăm mai exact? Adunarea votează să părăsească Navarra să se descurce singură? Sau secretul pe care mi l-ai ascuns din *nou* ?”

Maxilarul i se îndoaie. „Majoritatea a votat odată ce ne-am întors și, deși detaliile acelui vot sunt clasificate, voi încălca regulamentul și vă spun că am *pierdut* .”

"Oh." Cea mai ascuțită margine a furiei mele se stinge. „Și preferați să discutați despre a doua problemă aici? Unde poate să intre cineva și să ne audă?”

„Cu excepția cazului în care există un instinct complet în jur, nimeni nu ne poate auzi așa.” Fă un semn către sala goală. Întinzând o mână, își strâmbă degetele spre mine. "Haide. Știu că ești supărat și nu, nu am nevoie de legătura dintre noi ca să prind asta. Este în fiecare linie a feței tale, în buzele tale, în tensiunea din umerii tăi.”

Îmi relaxez intenționat postura. „Ai dreptate, *nu ai* nevoie de obligație.”

"Vedea? Încă supărat.” Se mișcă atât de repede încât abia am șansa să-mi ridic mâinile înainte să-mi mănânce picioarele de sub mine.

La dracu.

Se răstoarnă odată cu mine, susținându-mi căderea cu o mână și prinzându-și greutatea cu cealaltă. Poate că vântul nu a fost doborât din mine, dar tot la fel sunt fără suflare. Mâinile mele se sprijină pe pieptul lui, iar fața lui este la câțiva centimetri de a mea, umplându-mi vederea și blocând lumea din jurul nostru.

„Nu mă bat cu tine.”

"De ce?" Sprânceana i se încurcă în confuzie. „Ai un profesor mai bun? Am auzit că Emetterio vă învață o varietate de tehnici noi, deoarece venin se adaptează atât de repede la stilurile noastre de luptă.”

"El este. Dar nu mă bat cu tine pentru că vreau *neapărat* să te lovesc în fund.” Scutur din cap, împletitura mea prinzându-mi ușor covorașul de sub mine.

„Oh, crezi că mă poți răni.” Rânjetul lui lent mă face să-mi îngust ochii.

Îmi schimb mâna și îmi biciuiesc un pumnal dintr-o teacă de la coaste, punându-l pe pielea caldă a gâtului lui, chiar de-a lungul liniilor învolburate ale relicvei sale. „Nu trebuie să demnesc acest comentariu cu un răspuns.” *Dă-l dracului.* Mă asigur că scuturile mele sunt jos pentru ca el să audă.

Ochii îi fulgeră cu ceva ce pare a fi mândrie și se aplecă în lamă.

Mă retrag doar cât să nu scoată sânge.

Cred că amândoi tocmai ne-am dovedit punctul de vedere.

„Ești capabil să mă rănești în moduri în care nici măcar nu sunt sigur că ai început să faci profund, Violet. S-ar putea să fiu suficient de priceput pentru a da o lovitură de moarte, dar tu singur ai puterea să mă *distrugi* .” Mâna lui iese din spatele meu pentru a ajuta la întărirea greutății sale. „Acum, putem vorbi aici, sau putem vedea dacă Sgaeyl și Tairn s-au luptat și zboară prin această furtună de zăpadă către cel mai apropiat vârf liber, dar nu te înșela, vom rezolva asta.”

Glis lama înapoi în teacă, apoi îmi ridic din nou mâna la pieptul lui. — Pe un covor de lupta? Inima lui bate sub vârful degetelor mele, puternică și constantă, spre deosebire de a mea, care bate ca o tobă. Am avut o săptămână de procesat, o săptămână să-mi doresc să fie prin preajmă, ca să pot țipa la el, dar și o săptămână să mă gândesc la motivele logice pentru care nu mi-ar fi spus.

Cel mai important dintre ele este că își prețuiește viața.

„Sigur că nu în dormitorul nostru.” Genunchiul lui îl desparte pe al meu. „Nu ne luptăm acolo.”

"De cand?" Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. Este singurul spațiu privat pe care îl avem în toată casa asta.

„De acum. Tocmai am făcut acea regulă. Fără lupte în dormitorul nostru.”

„Nu așa funcționează.”

"Sigur că este." Își lasă privirea spre gura mea. „Noi facem regulile când vin la noi. Haide, fă unul.”

"O regula?" Îmi trag piciorul în sus, sprijinindu-mi piciorul pe pământ, astfel încât să am pârghie dacă vreau, dar mișcarea îmi trage și coapsa interioară în partea laterală a șoldului lui, și la naiba dacă asta nu provoacă instantaneu o durere pe care o are. într-o poziție privilegiată pentru a ușura.

"Orice."

„Nu păstrăm secrete. Nu mă mai *întreba.* Gata cu testele pentru a vedea cine este și cine iese din această relație. Este o dezvăluire deplină între noi...” Respir liniştit şi îi trasez petele aurii din ochii lui, în caz că este ultima dată. „Sau nu e nimic.”

"Terminat."

"Sunt serios." Mâna mea îi alunecă pe piept până la joncțiunea umărului și gâtului. „Chiar dacă știu că ai avut dreptate. Nu puneam întrebările potrivite pentru că îmi era frică de răspunsuri – și poate că încă sunt, dat fiind faptul că nu ești niciodată complet deschis cu mine. Aproape toată lumea din viața mea mi-a ascuns secrete pentru că nu am pus întrebările *potrivite* , nu am privit mai departe decât valoarea nominală și înțeleg că vor exista momente în care nu-mi poți spune totul - asta este natura a ceea ce facem ca călăreți — dar trebuie să încetați să mă pregătești pentru eșec, insistând să îmi dau seama ce trebuie *să* întreb.”

"Terminat." El dă din cap. „Eu doar...” Un mușchi al maxilarului i se îndoaie.

„Doar tu?” Degetele mele alunecă pe coloana caldă a gâtului lui și în părul lui.

„Trebuie să știu că vei fi aici. Că, indiferent ce s-ar întâmpla, te vei întoarce ca să putem discuta sau să ne luptăm.” Privirea lui coboară spre gura mea, apoi trece peste trăsăturile mele.

Inima mi se strânge și îmi alunec mâna de-a lungul pieptului lui, în jurul coastelor lui, până la spate, apoi mă țin. "Terminat."

Liniile dintre sprâncenele lui se netezesc. „Vreau să *știi* că indiferent de informațiile pe care le dețin, ai încredere în mine, mă iubești suficient de mult încât să realizez că nu aș lăsa niciodată să te rănească. Nu sunt cel mai ușor de cunoscut, dar mi-am învățat lecția, crede-mă. Chiar dacă este clasificată, nu voi reține nicio informație care vă afectează agenția.” Înghite în sec, apoi își echilibrează greutatea pe un braț și își trece dosul mâinii pe obrazul meu. „Trebuie să știu că nu vei fugi, că știi că nu va trebui niciodată.”

„Te iubesc”, șoptesc eu. „Ai putea să-mi arunci întreaga lume într-o tulburare, iar eu te-aș iubi în continuare. Ai putea să păstrezi secrete, să conduci o revoluție, să-mi frustrezi rahatul, probabil să mă *ruinezi* și tot te-aș iubi. Nu pot să se oprească. nu vreau. Tu ești gravitatea mea. Nimic în lumea mea nu funcționează fără tine.”

„Gravitație”, șoptește el, un zâmbet lent și frumos curbatându-i gura.

„Singura forță de care nu putem scăpa niciodată”, o tachinez. Apoi zâmbetul meu cade. „Vreau să spun, totuși.” Îmi ridic sprâncenele spre el. „Trebuie să mă lași să intru tot drumul, altfel toată dragostea din lume nu va ține asta împreună. Sunt o persoană care *are nevoie* de informații pentru a mă centra.”

„Gata”, șoptește el. „Vrei să știi despre tatăl meu? Bunicul meu și Sgaeyl? Rebeliunea?”

Poate ceva mai ușor. „Unde este mama ta?”

Tresește, dar maschează rapid reflexul.

„Nimeni nu vorbește despre ea”, continu. „Nu există picturi, nici referiri la apariția ei la execuțiile Calldyr. Nimic. Parcă ai fi eclozat și nu te-ai născut.”

Momentul se întinde între noi.

„Ea a plecat când eram tânăr. Contractul lor de căsătorie spunea că un moștenitor trebuie să supraviețuiască până la vârsta de zece ani, iar apoi ea a fost liberă să plece, ceea ce a făcut. Nu am mai văzut-o și nici nu am mai auzit de ea de atunci.” Vocea lui sună de parcă l-ar fi târât pe geam spart.

"Oh." Mâna mea se întinde larg pe pieptul lui. "Îmi pare rău." Acum mă simt ca un rahat că întreb.

"Nu sunt." El ridică din umeri. "Ce altceva mai vrei să știi? Pentru că nu pot face asta din nou. Nu pot trece prin luni de nesiguranță luptând să te recuperez, fără să știu dacă am prospat singurul lucru care contează cu adevărat în viața mea.” Ochii i se închid pentru scurt timp. „Nu că nu o voi face dacă de asta ai nevoie.”

„Când s-a manifestat?” Îmi alunec mâna până la gâtul lui. *„Sigilul?”*

„La aproximativ o lună după ce au făcut umbrele. Îl văzusem deja pe Carr ucigând încă un an pentru a citi mințile, așa că, când a lovit mintea, mi-am ținut rahatul împreună și m-am dus la Sgaeyl, iar când Carr a întrebat dacă am avut alte abilități ciudate, deoarece știau că Sgaeyl avea. legat de una dintre rudele mele, mi-am mințit fundul. Și când capacitatea mea de a controla umbrele părea mai puternică decât se așteptau, nu aveau niciun motiv să sape mai adânc.” Un colț al gurii i se înclină în sus. *„Ajută că acel călăreț cu record despre care se credea că este un stră-unchi, nu bunicul meu.”*

„Ea este într-adevăr singura care știe?”

„Ea este. M-a făcut să promit că nu voi spune nimănui. Ea crede că oricine știe mă va ucide sau mă va folosi ca armă.

„La naiba, nu este exact ceea ce am făcut?” În secunda când am fost cu Melgren, l-am întrebat...

„Nu”, șoptește el, ridicând o mână și trecându-și dosul degetelor pe obrazul meu. „Mi-ai cerut binele misiunii, dar nu l-ai folosi niciodată în folosul personal.” Se apleacă, sprijinindu-și fruntea de a mea. „Spune-mi că suntem bine. Spune-mi că asta nu ne-a rupt.”

„Promite că nu-l vei mai folosi pe mine.” Îi țin privirea și îmi încurc degetele în materialul cămășii lui.

„Promit,” șoptește el, apoi mă sărută încet. „Acum, vrei cadourile tale?”

"Cadouri?" Îmi arcuiesc corpul împotriva lui.

„Ai pierdut două dintre pumnalele tale luptând cu Solas. Am făcut două noi.” Un zâmbet lent se răspândește pe fața lui. „Trebuie să mă dezarmezi și sunt ai tăi.”

Îmi alunec mâna pe pieptul lui și fac exact asta.

Dal XIX-lea decembrie. Scriu data pe următoarea foaie goală de pergament din caiet, apoi mă uit. Suntem la două zile de solstițiu și totuși Adunarea nu se va clinti. Dar este doar un zbor de opt ore până la Samara, așa că îmi păstrez speranța că vom face ceea ce trebuie.

— Ceva în jurnalul Lyrei? întreabă Rhiannon în timp ce se alunecă pe scaunul de lângă mine la Battle Brief.

Aproape fiecare cap din echipa noastră se întoarce spre mine, iar greutatea așteptărilor lor formează o groapă în stomacul meu. Este aceeași întrebare în fiecare zi și nu am un răspuns.

„V-am spus, băieți, odată ce va termina, vă voi anunța.” A durat doar o zi frustrantă încercând să traduc și eșuând până i-am predat-o Jesiniei.

Îmi scot noua conductă din rucsac și mi-o pun în poală. Felix le-a dat la fiecare al doilea și al treilea an săptămâna trecută, iar ale lor au ieșit, de asemenea, călărețiii imprimând bucăți strălucitoare de aliaj pentru pumnale cu fiecare secundă și uncie de energie pe care o au. Dar al meu are un plus special pe care i-am cerut-o după lupta noastră cu Solas: o curea de brățară pentru a nu o pierde în luptă. Este suficient de lung pentru a lăsa globul să alunece în palma mea, dar îl ține legat de braț în cazul în care trebuie să mă eliberez pentru mâna la mână.

Zburatorii au lucrat la sculptarea unor vârfuri de săgeți strălucitoare de maorit pentru a-și umple și tolbele.

În ultimele două săptămâni de la întâlnirea noastră cu Melgren, atmosfera s-a schimbat de la colegiu de război la *război direct* . Există o energie nervoasă în casă care îmi amintește de încărcarea în aer chiar înainte de furtună. Toți anii doi și trei sunt instruiți în rune și chiar și eu pot recunoaște, Cat este încă cea mai bună din anul nostru. Ea este singura dintre noi care stăpânește o rună de urmărire, capabilă să urmărească runa *altcuiva . uluitoare.*

Forja noastră strălucește fără oprire pentru a produce arme și fiecare călăreț a fost scos din avanposturile de pe coastă și împins în regiunile de graniță, atât cu Navarra, cât și cu Poromiel.

"A se stabili!" Profesorul Devera ordonă din centrul scenei în timp ce Brennan i se alătură, iar teatrul tace repede. "Asa e mai bine."

Ridoc își pune picioarele pe scaunul din fața lui, iar Rhiannon îi zdrobește, aruncând o privire spre el.

"Ce?" mormăie el, stând drept. „Ați auzit lista morții în ultima săptămână. Fără pierderi de discutat.”

„După cum știți cei mai mulți dintre voi, nu avem noi atacuri de raportat”, începe Devera, iar Ridoc îi împușcă pe Rhi o ridicare-ți-am spus-așa din sprâncene. „Dar ceea ce avem este o hartă actualizată despre care credem că este de peste nouăzeci la sută precisă, datorită patrulelor zburătoare.”

Se întoarce spre harta uriașă a continentului și își ridică mâinile. Steagulele roșii încep să se miște într-un model incontestabil, îndepărtându-se de cetățile cunoscute și adunându-se spre est.

Majoritatea se stabilesc direct peste granița de la Samara, în timp ce câteva steaguri roșii se întind de-a lungul graniței noastre.

„Au părăsit Pavis", notează Ridoc, aplecându-se înainte.

„Au plecat... peste tot în sud", adaugă Sawyer. — Și granița cu Tyrish, de asemenea.

Nordul, în provinciile Cygnisen și Braevick, este încă împroșcat cu roșu.

— Dar nu Zolya. Maren oftă câteva locuri în stânga, iar Cat își apasă buzele într-o linie strânsă lângă ea.

Evident, ei nu știu că secțiile noastre nu funcționează la putere maximă.

„Ce poți constata din mișcările lor raportate?" Devera întreabă, întorcându-se înapoi pentru a ne înfrunta.

Brennan își încrucișează brațele în fața pieptului și se uită la picioarele lui înainte de a-și ridica privirea spre noi. Cunosc privirea aia. Se simte vinovat.

Bun.

„Se pregătesc pentru bătălia pe care o prevedea Melgren", strigă un călăreț de la Third Wing.

Cel puțin, Adunarea nu ține secretă cererea lui Melgren - doar modul în care au votat individual în ceea ce privește luarea de măsuri în privința ei.

„De acord", spune Devera, dând din cap în direcția lui. „Este greu să obții un număr precis, dar estimăm în sus cinci sute de wyvern." Ea aruncă o privire către Brennan și, când el nu vorbește, continuă. „Și printre ei sunt purtători întunecați."

O linie de înjurături se mormăie în tot teatrul.

„Și de ce nu ne implicăm?" întreabă cineva de la First Wing.

„Pentru că suntem răutăcioși", spune Quinn din spatele meu.

„Ce a fost asta, cadete?" Devera o strigă.

Quinn se mișcă pe scaun, dar când mă uit înapoi, capul ei este sus. „Am spus pentru că suntem răutăcioși", repetă ea, mai tare de data aceasta.

„Am înțeles", spune Rhi pe sub răsuflarea ei.

Brennan își drese glasul. „Nu ne angajăm pentru că Adunarea a votat și a decis că rata victimelor în rândul călăreților și zburătorilor ar fi mult prea mare. O bătălie de această amploare ar putea anihila forțele noastre, lăsând restul continentului neapărat."

Scutur din cap la cât de familiar sună acel raționament.

„Unii dintre noi au familie în Navarra", spune Avalynn, la un rând în fața mea cu ceilalți primii ani din echipa noastră. „Ar trebui să stăm pe spate și să așteptăm să auzim dacă mor?"

„Ar fi trebuit să plece", replică un călăreț de undeva din apropierea aripii a doua.

„Nu toată lumea are mijloacele de a-și ridica viața întreagă și de a se mișca doar pentru că se apropie un război, nenorocitule elitist", respinge Avalynn, ridicând vocea.

Are un punct, iar mormăiturile de acord din aripi cresc în volum și înălțime.

„ *Nu* pentru asta este Battle Brief!" strigă Devera.

Ne liniștim, dar energia s-a schimbat și nu este într-o direcție pozitivă.

„Hai să învârtim asta în alt mod", spune Brennan. „Dacă ai fi Melgren, ce ai fi făcut acum?"

„Mă rahat”, răspunde Ridoc.

Brennan își freacă puntea nasului. „În afară de asta?”

„Întărirea secțiilor”, oferă Rhiannon. „Atâta timp cât rămân la maxim putere, toate acestea sunt doar o farfurie din partea inamicului.”

„Excelent punct, cadet Matthias.” Brennan dă din cap.

„Deci trebuie să aleagă între a-și înarma forțele sau a menține sursa de energie concentrată în arsenal?” Această întrebare vine din First Wing.

„Un alt punct excelent”, este de acord Brennan. „Care este problema cu înarmarea forțelor?”

„Răspândirea pumnalelor scade eficacitatea ca sursă de energie pentru saloane”, răspunde Rhiannon. „Chiar dacă energia nu este cheltuită în mod activ ucigând purtătorii întunecați, protecțiile sunt încă mai slabe.”

"Dreapta." Brennan se uită drept la mine. — Și ce ai alege să faci, cadet Sorrengail?

„În afară de a lupta pentru a apăra civili nevinovați?” Cuvintele îmi ies din gura înainte de a mă putea gândi de două ori să-mi sun pe fratele meu în public.

— Dacă ai fi Melgren. Capul lui se înclină și, din acea privire, știu că o voi primi pe mama tuturor prelegerilor după asta.

Studiez harta pentru o bătaie a inimii. „Aș fi scos fiecare pumnal din avanposturile de pe coastă pentru a întări și a spori sursele de energie de la avanposturile de graniță. Sunt neputincioși odată ce trec secțiunile. Wyvern moare. Venin nu poate canaliza. Asta îi lasă cu luptă corp la corp...”

„Sau artilerie”, adaugă Cat.

"Exact." Mă uit la ea și dau din cap. „Atâta timp cât forțele navarriene îi pot respinge fizic pe purtătorii întunecați și îi pot împiedica să împrăștie sursa de energie în arsenal, atunci nu există niciun pericol real de incursiune.”

„Și exact asta este punctul meu de vedere.”

„Dar Melgren i-a văzut învinși”, spune un fluturaș de la A doua aripă.

„Hai să alergăm cu acest gând.” Devera face gesturi spre hartă. „Dacă secțiile de la Samara ar cădea, ce s-ar întâmpla?”

„Ar avea o linie directă către locul de incubație”, răspunde cineva.

„Nu”, răspund eu. „Acea parte a secțiilor ar reveni la distanța sa naturală, la aproximativ trei sau patru ore de zbor de Basgiath, la fel ca a noastră. Sursele de alimentare din avanposturi extind secțiile, nu le creează, așa că în timp ce o bucată mare de Navarra ar fi neprotejată...” Clipind, privirea mea o găsește pe cea a fratelui meu.

El dă din cap.

Melgren cacealma, mizând că nu înțelegem pe deplin cum funcționează secțiile. A folosit o tactică de sperietură pentru a ne face să fim de acord să luptăm.

— Ai vrut să termini gândul ăsta, cadete? întreabă Devara.

Mintea mi se învârte în timp ce inima îmi zvâcnește în gât. Mă uit la hartă, la linia subțire a graniței care rămâne netrecută de ceea ce pare a fi o legiune de neînvins a inamicului și un gând atât de înspăimântător încât abia pot ajunge. căci începe să prindă. „Cât de veche are această informație?”

"Îmi pare rău?" Sprâncenele lui Devera se ridică.

„De cât timp au stat la graniță?” Mă clarific, unghiile îmi mușcă în palmele mâinilor în timp ce îmi strâng pumnii, împingând în jos frica care amenință să mă consume.

Ea aruncă o privire către Brennan, care îi răspunde: „Sunt acolo de trei zile. Raportul de azi dimineață confirmă că nu s-au mutat.”

O, *Doamne* .

„Acționăm acum.” Vocea lui Tairn îmi bubuie prin cap.

Bag totul în geantă în timp ce Devera cheamă un alt călăreț pentru a răspunde la o întrebare.

"Ce faci?" întreabă Rhi în șoaptă și observ că aproape fiecare membru al echipei mele s-a întors să privească.

„Trebuie să-l găsesc pe Xaden.” Îmi pun rucsacul peste umeri și îmi trec brațele prin bretele, pregătindu-mă să stau în picioare. „Nu este Samara.”

"În regulă." Rhiannon își pune lucrurile deoparte, iar restul echipei o urmează. „Venim cu tine.”

Nu am timp să mă cert, așa că dau din cap și ieșim cu toții, câștigându-ne câteva proteste strigate de la Devera, dar sunetul se estompează doar în vuietul din urechile mele, pe măsură ce gândurile îmi învârt din ce în ce mai repede.

Holul este relativ gol, deoarece fiecare cadet se află la Battle Brief, ceea ce face o ieșire rapidă din aripa de vest a casei.

"Unde ești?" Întreb în jos garanția.

„Într-o întâlnire de strategie în Camera Adunării”, răspunde Xaden. *"De ce?"*

„ *Mă îndrept spre tine. Am nevoie de tine."* Trecem pe lângă ușile clasei de istorie și apoi în sala mare.

„Ne va spune cineva de ce tocmai am ieșit din Battle Brief?” întreabă Cat, la câțiva pași în spatele meu.

„Violet are o privire în ochii ei”, explică Rhiannon, ținându-se pasul lângă mine.

„Același pe care l-a avut înainte de Bătălia echipelor de anul trecut”, spune Sawyer.

„Ea se gândește la ceva și, din experiența noastră, pur și simplu faci rost de asta”, termină Rhiannon.

Xaden iese din camera Adunării și se îndreaptă direct spre mine, întâlnindu-ne în mijlocul holului. "Ce s-a întâmplat?"

„Nu trebuie să ne facem griji pentru Samara.”

"De ce?" Își ține ochii pe mine, în ciuda amestecului colegilor mei de echipă.

„Pentru că ei stau acolo *și așteaptă* ”, explic. „Au așteptat de trei zile. De ce?"

„Dacă aș cunoaște procesul lor de gândire, acest război s-ar fi încheiat”, răspunde el.

„Melgren spune că sunt depășiți la solstițiu. Asta e poimâine.” Doamne, va trebui să ne mișcăm repede.

El dă din cap.

„Wyvern nu va doborî secțiile de la Samara. Nu pot zbura pe lângă ei. În plus, hoarde mai mici au fost mutate de-a lungul granței. Cred că Samara este doar o distragere a atenției. Cred că așteaptă să cadă *pe toți* .”

Ochii îi fulgeră pentru o bătaie a inimii.

„Bătălia nu poate avea loc în altă parte”, argumentează Sawyer. „Melgren ar vedea.”

„Nu dacă suntem acolo”, răspunde Sloane. „Melgren nu poate vedea rezultatul dacă suntem trei acolo, îți amintești?” Ea își ridică antebrațul, unde relicva ei se vânt deasupra marginii mânecii.

"Exact." Unghiile îmi mușcă în palme. „Nu poate vedea lupta adevărată dacă suntem acolo. Are toate forțele concentrate asupra Samara, când ar trebui să fie...

„La Basgiath”, îmi încheie Xaden gândul, cu ochii lui cercetându-i pe ai mei. „Valul”.

"Da."

„Vrei să te întorci?” el intreaba.

„Bineînțeles că da”, răspunde Ridoc.

„Nu te întrebam.” Xaden îmi ține privirea. "Vrei sa mergi?"

eu? Navarra a mințit poporul lor – ne-a mințit – timp de șase sute de ani.

„Nu ne-ar veni niciodată în ajutor”, spune Sloane.

„Cu siguranță nu au venit niciodată la noi”, este de acord Cat.

Ei i-au lăsat pe civili poromiși să moară din nou și din nou, ascunși în siguranță în spatele lor, trăgând legarea la ochi asupra vieților cetățenilor navarrieni.

„Zonaurile de incubație sunt acolo”, argumentează Rhiannon.

„Avem al nostru aici”, contracă Trager. Cel puțin cred că este Trager, din moment ce nu pot să-mi întorc privirea de la Xaden.

El este terenul stabil de sub picioarele mele, în timp ce mintea mea se învârte din ce în ce mai repede, colegii mei de echipă exprimând opinii contradictorii care se potrivesc cu propriile mele gânduri.

„Familia mea este în Morraine”, imploră Avalynn.

Vocile din spatele meu se estompează în timp ce încep cu adevărat să se certe.

„Ar trebui să plecăm aproape imediat”, spune Xaden, cu vocea tăind zgomotul.

„Ne-au mințit. L-a executat pe tatăl tău. M-a torturat.” Mă forțesc să nu mai număr fărădelegile lor înainte ca acestea să-mi copleșească conștiința.

"Da."

„Mă tot gândesc la cadeții de infanterie, la vindecători și chiar la scribi.

Oameni precum Kaori au rămas în urmă, cei care vor doar să-și apere patria.” Întinzându-mă înainte, mă apuc de brațele lui pentru a rămâne neclintit în timp ce cearta declanșează în jurul nostru și am impresia clară prin creșterea volumului că nu mai suntem singura echipă de aici.

"Da."

„Dacă nu mergem, nu suntem cu nimic mai buni decât ei, lăsându-și civilii să moară atunci când am putea fi chiar armele de care au nevoie.” Îmi strânge strânsoarea asupra lui.

"Vrei să lupți?" întreabă el, aplecându-se pe măsură ce discuția se diminuează în jurul nostru, toată lumea așteptând să audă ce spun în continuare, probabil. „Spune cuvântul și îl voi duce la Adunare. Și dacă ei nu o vor susține, vom merge cu cine vrea. Eu merg unde mergi tu.”

Gândul de a-mi risca prietenii, de a-i pierde, îmi încurcă stomacul. Nu vreau să-i pun pe Tairn și Andarna în pericol. Aș prefera să mor decât să pariez cu viața lui Xaden. Dar chiar există o alegere? A merge ar putea risca moartea, dar a rămâne riscă să devenim exact ca inamicul nostru.

"Trebuie să ne."

Nu ne mâncăm aliații.

-T AIRN ' S PERSONAL ANEXĂ LA CARTEA _ _ A lui B RENNAN
LA FEL DE CITAT DE C ADET V IOLET S ORRENGAIL

CAPITOLUL CINCIVINCI ŞI NOUĂ

„*Eu pot s-o fac singură”,* argumentează Andarna trei ore mai târziu, în timp ce cadeții se năpustesc în formația noastră grăbită și neautorizată din centrul văii.

„Este un zbor de optsprezece ore”, îi amintesc, verificând toate articulațiile noului ei ham. Slavă Domnului că ea încă mai are doar jumătate de dimensiunea lui Sgaeyl acum, așa că Tairn o poate purta în continuare. „Respect decizia ta de a veni, dar aceasta este singura cale.” Ea poate zbura doar pentru o oră sau două înainte ca mușchii aripii să se crampe complet.

— *Și crezi că ar trebui să fiu purtat ca un minor?* Pufă o gură de abur în timp ce merg pe sub ea și îmi pot pune degetele între solzii ei și metalul neted care se curbează sub umerii ei.

„Cred că Tairn este capabil să-ți suporte greutatea. Puteți zbura până obosiți sau opriți revolta, dar purtarea unui ham pentru o prindere rapidă este singurul mod în care vă las să vii. Nu risc să fii lăsat în urmă dacă cazi din formație.” Trag de oțel doar pentru a fi sigur că nu dă așa cum a făcut al meu când ne-am întors la Basgiath vara trecută. "Înțeleg. Nu vrei să fii purtat. Uneori nu vreau să zbor în șa, dar este ceea ce am nevoie ca să călăresc. E alegerea ta. Poți veni în ham sau poți rămâne în urmă.”

„Dragonii nu răspund oamenilor.” Se înrădăcină, îndreptându-și postura.

„Nu, dar ei răspund bătrânilor”, mormăie Tairn, cu ghearele îndoindu-și în iarba verde de lângă noi.

„Numai pentru cel mai mare din bârlogul nostru”, răspunde ea în timp ce ies de sub ea, având grijă să nu-mi calc jacheta de zbor și să-mi împachetez pe care am lăsat-o la pământ. E prea al naibii de cald aici pentru a fi îmbrăcat pentru realitatea din decembrie.

„Sigur, mă duc să-l întreb pe Codagh foarte repede”, glumesc sarcastic, sărind înapoi când un grifon trece cu viteză maximă. S-ar putea să fie mai lenți decât dragonii de pe cer, dar sunt înspăimântător de rapizi pe pământ.

De asemenea, sunt mai puțin fericiți că au fost lăsați în urmă, potrivit lui Maren.

— Încearcă să nu fii ucis înainte să ajungem acolo, Vi. Cred că am putea avea nevoie de tine.”

Ridoc tachinează din stânga mea, așteptând în fața lui Aotrom, care se lovește de următorul grifon care alergă puțin prea aproape. Mă aștept pe jumătate să văd pene căzându-i dintre dinți când își dă capul înapoi.

„Poate că voi fi cel mai mare din propria mea bârlog.” Andarna își arcuiește gâtul, urmărind un stol de păsări pe cer. Îi urmăresc linia vizuală, apoi mă uit repede în altă parte când strălucirea soarelui îmi înțeapă ochii, arzând în viziunea mea pentru o secundă și făcându-i solzii să pară de un albastru strălucitor, de cer, înainte să clipesc petele.

„Sunt încă în anii de mijloc”, mormăi Tairn. *„Veți aștepta puțin.”*

"Într-adevăr?" Ea pune hamul într-o poziție mai confortabilă. *„M-am gândit că ai trecut decenii în epoca ta mai veche. Cu siguranță te comporți așa.”*

Tairn își întoarce capul încet, cu ochii îngustându-se la Andarna.

„Nu porți o zi peste o sută”, o liniștesc pe Tairn, apoi îi ofer un zâmbet lui Maren în timp ce se apropie de Cat.

„Urăsc că nu putem veni”, spune Maren, legănându-și rucsacul de piele de pe umeri. „Ar trebui să rămânem împreună ca echipă, nu?”

„N-ai fi capabil să mânuiești”, îi reamintesc în timp ce se ghemuiește, săpat prin rucsac. „În clipa în care ai traversat secțiile navarriene, ai fi lipsit de apărare și ai fi vizat atât de călărești, cât și de venin. Nu este o combinație grozavă.”

„Și te-am încetini. Am auzit-o.” Cat își încrucișează brațele în fața pieptului, cercetând haosul în timp ce Feirge aterizează în fața noastră, dându-și aripile înainte de a ateriza lângă Rhiannon. „Nu înseamnă că nu ne simțim ca un rahat că vă grăbiți la luptă în timp ce noi... studiem.”

„Nu sunt atât de sigur de partea de studiu, din moment ce cred că acolo sus este Coada Roșie a lui Devera”, adaugă Ridoc, arătând spre șeful formației.

"Aici." Maren scoate din rucsac o arbaletă mică și o tolbă din piele, apoi se ridică. „Urăsc să-ți spun asta, dar ești groaznic cu un arc lung.”

„Ummm. Mulțumiri?"

„Acest lucru vă va oferi o armă secundară dacă rămâneți fără pumnale. Doar trageți înapoi sfoara până se prinde aici, apoi încoviți săgeata în canelura de zbor” – arată ea spre centrul arcului – „și trageți de pârghie cu degetul arătător”.

Este compact și nu va necesita prea multă putere pentru a funcționa. Gestul este atât de amabil încât îmi crește un nod în gât. "Este perfect. Mulțumesc." Îi iau arma de la ea, dar ea trage tolba chiar în afara ei.

„Acestea sunt toate vârfuri de săgeți maorsite, impregnate și alergate pentru a exploda impact.” Ea își ridică sprâncenele întunecate. „Sunt acoperiți de tolbă, dar o fac. Nu. Cădere brusca. Acest."

"Am înţeles." Iau tolba de la ea, apoi le strec pe amândouă în rucsac.

„Adunarea nu se va clinti”, spune Xaden. Este îmbrăcat în echipament complet de zbor, cu săbiile prinse pe spate în timp ce merge cu frații mei.

„Nemernicii încăpățânați.” Mira este și ea îmbrăcată pentru zbor, cu sabia învelită lângă ea, dar Brennan nu este, iar furia care clocotește în privirea îngustă a fratelui meu este îndreptată direct spre mine.

„Nu se vor lupta nici măcar știind că locurile de incubație sunt în pericol?” Ridoc ne provoacă, îndreptându-ne cu Sawyer, Imogen și Quinn.

„Ei cred că greșim”, răspunde Xaden.

„ *Ei* cred că să se grăbească pe teritoriul inamic cu cadeți neantrenați este o greșeală”, se repetă Brennan. „Și sunt de acord. Vei fi ucisi pe cadeți, inclusiv pe tine.

„Nu este ca și cum luăm primii ani”, spune Rhiannon, prinzând curelele de teci în jurul jachetei ei de zbor.

„Ceea ce este o prostie”, mușcă Aaric, Sloane și ceilalți în primul an mergând cu el, toți purtând piele de zbor și hotărâre. „Avem la fel de mult drept să apărăm locurile de incubație ca și cei din al doilea și al treilea an.” Privirea rugătoare, dar acuzatoare pe care mi-o dă, îmi scufundă inima. Are la fel de mult drept – poate mai mult – să apere Navarra ca oricine de aici.

„Niciunul dintre voi nu va merge...” începe Brennan.

„Ai prefera să stai aici, știind că există toate șansele ca mama să moară?” Mă îndrept spre fratele meu, iar Mira pivotează lângă mine, cu fața pe Brennan.

Tresă, capul trăgându-se înapoi de parcă l-am lovit. „Nu a avut probleme să ne trimită pe oricare dintre noi trei la moarte.” Privirea lui Brennan sare între mine și Mira, căutând înțelegere pe care niciunul dintre noi nu i-o dă.

„Nu avem timp pentru asta”, spune Xaden. „Dacă nu vii, Brennan, atunci asta depinde de tine, dar dacă nu plecăm acum, există șansa să ajungem prea târziu să-l apărăm pe Basgiath.” Se întoarce, arătând cu degetul către primii ani. „Și absolut nu. Majoritatea dintre voi nici măcar nu ați manifestat un sigiliu și nu vă servesc cu dragonii voștri ca o altă sursă de energie.”

„M-am manifestat”, protestează Sloane, apucându-și curelele rucsacului.

„Și încă ești în primul an”, contravine Xaden. „Matthias, pregătește-ți echipa de lansare, apoi găsește-ți liderul aripii pentru comenzi suplimentare. Va trebui să zburăm direct. O voi lua pe Violet cu...

„Cu tot respectul” – Rhiannon își îndreaptă postura și îl privește în jos – „spre deosebire de Jocurile de Război, Echipa a doua, Secțiunea Flăcări, Aripa a patra va rămâne intactă, deși sunteți binevenit să ni ni se alăture . ”

Sawyer și Ridoc se mută de lângă mine și știu dacă mă întorc, Quinn și Imogen va fi acolo, așteptând.

Xaden își ridică sprânceana cicatrice spre mine și, în loc să-l contrazic pe Rhiannon, îi arunc o privire surorii mele. „Același lucru este valabil și pentru tine. Ești binevenit să te alături, dar eu rămân cu echipa mea.”

Tvântul sufla amarnic de rece pe fața mea, aproape optsprezece ore mai târziu, când trecem în provincia Morraine și urmăm râul Iakobos prin lanțul muntos întortocheat care duce la Basgiath. Nu am fost niciodată atât de recunoscător că corpul meu se încălzește atunci când canalizez. Toți ceilalți din partidul nostru trebuie să fie înghețați până la miez.

Este o dovadă a certitudinii generalului Melgren despre Samara că nu suntem opriți de nicio patrulă... pentru că nu există. Chiar și posturile de gardă de mijloc sunt lipsite de călăreți, în timp ce zburăm într-o revoltă de cincizeci condusă de Tairn și Sgaeyl.

Poate că i-am lăsat în urmă pe primii ani, dar i-am câștigat și pe câțiva dintre călărețiii activi care nu fuseseră staționați de-a lungul graniței stâncii, cum ar fi Mira, care zboară cu Teine direct în spatele meu, de parcă i-ar fi frică să mă lase din ea. vedere.

„Aimsir este într-adevăr în Vale. Teine va transmite comunicații pentru echipă în timp ce o vei localiza pe mama ta. Tairn termină de spus planul conceput de conducere în timpul zborului, care ne va permite să ne recunoaștem, apoi să ne adaptăm la orice găsim care ne așteaptă.

Sarcina care mi-a fost încredințată este să fac legătura cu mama. Fără presiune sau altceva.

„Când ajungem la cotul care urmează a râului, îți vei elibera hamul de pe al meu”, îi spune Tairn Andarnei. *„Zburați la Vale și rămâneți acolo. Un dragon negru adolescent va ridica suspiciuni umane la Basgiath. Ascunde-te printre oamenii noştri până se termină.”*

„Dacă ai nevoie de mine? Ca data trecuta? Pot să stau ascuns chiar lângă tine.”

Inima mea se strânge la amintirea modului în care a apărut pe câmpul de luptă chiar și după ce o imploram să rămână ascunsă. Ea și-a riscat viața pentru a ne ajuta și aproape că a pierdut-o în acest proces. *„Rămâneți cu cozile de pene – vor avea nevoie de toată protecția voastră dacă protejele cad – și raportați orice în clipa în care se simte neplăcut.”*

Dacă suntem prea târziu, atunci zeii ne ajută pe toți.

La cotul râului, Andarna se desprinde și zboară alături de noi până când bătăile aripilor ei mai mici nu pot ține pasul, apoi se scufundă spre râul cu crusta de gheață de sub noi.

„Valul”, îi reamintesc.

„Voi fi acolo unde este nevoie de mine”, răspunde ea, mergând spre stânga, lăsând urma lui râul în favoarea crestei acoperite de zăpadă care duce înapoi în spatele câmpului de zbor și sus în Vale.

„Nu părea că intenționează să asculte”, îi spun lui Tairn, privind-o până când dispare din vedere.

„Te-am avertizat cum sunt adolescenții.” Își înfășoară aripile și se scufundă, lăsându-mi stomacul în urmă, în timp ce coborâm la o mie de picioare în altitudine într-o chestiune de respirație, apoi se nivelează odată ce suntem la doar o sută de metri deasupra stejarilor înalți care mărginesc râul, apropiindu-se de Basgiath dinspre sud.

Totul arată așa cum ar trebui în lumina muritoare a serii, identică cu când am plecat acum șase săptămâni, pur și simplu acoperiți cu un strat proaspăt de zăpadă. Mă uit peste umăr să văd jumătate din revoltă — Prima, A doua și A treia Aripi — se desprind, îndreptându-se spre câmpul de zbor.

Atâta timp cât toată lumea ține de plan, următorul trimestru va ateriza în curtea cadranului, în timp ce noi ceilalți vom continua pe campusul principal.

„Poți simți ceva în neregulă?” Întreb când ies la vedere pereții Quadrantului Călăreților. Doar jumătate din ferestrele căminului sunt iluminate din interior. O durere se instalează în piept. Indiferent ce cruzime s-a întâmplat aici, există o parte enormă din mine care consideră acest loc acasă.

Este locul unde am studiat, unde m-am cățărat în copaci cu Dain și unde tatăl meu m-a învățat minunea Arhivelor. Acolo m-am îndrăgostit de Xaden și am aflat cât de multe au fost omise chiar din acele Arhive.

„Secțiile sunt încă deschise. Ne-am făcut cunoscută prezența Empyreanului și pot simți cu siguranță nemulțumirea lor, dacă asta vrei să spui. Traversăm curtea, iar Secțiunile de coadă și gheare dezlipesc formația cu Devera în frunte, provocând daune nespuse zidăriei, pe măsură ce aterizează oriunde se potrivesc de-a lungul pereților. *„Dar Greim este în reședință și ia legătura cu partenerul ei, care este la Samara pentru a-l contacta pe Codagh."*

„În ce moment veți fi capabili să parcurgeți astfel de distanțe tu și Sgaeyl?" Trecem pe lângă parapet într-o clipă, apoi Tairn Banks a plecat.

"Ani. Greim și Maise s-au împerecheat de multe decenii." El alergă peste turnul clopotniță al colegiului principal din Basgiath, apoi își dă aripile și le bate înapoi, oprindu-ne impulsul în sunetul strigătelor alarmate ale paznicilor din cele patru turnuri, strigând avertismentele lor.

„Sunt oameni acolo jos", îi spun în timp ce se scufundă grațios în curtea campusului principal.

„Se vor muta."

Destul de sigur, oamenii se grăbesc, împrăștiindu-se din calea lui în timp ce aterizează. *„Dacă te răzgândești, pur și simplu voi trece prin acoperiș pentru a ajunge la tine."*

Mă desfac repede, desfac geanta cu pumnale pe care am fost însărcinat să o port – fiecare dintre noi are câte unul – și cobor din șa. „O să fiu bine", promit, lucrând la umărul lui fără să-mi scot ochelarii de zbor sau să strâng curelele rucsacului meu. Viteza contează, deoarece doar un dragon poate ateriza aici odată. Voi fi singur până ce Sgaeyl urmează.

Mușchii mei protestează împotriva mișcării bruște după ore de călărie, dar ajung la umărul lui, apoi alunec pe crestele familiare ale solzilor lui până când picioarele mele ating pământul la Basgiath.

În clipa în care sunt liber, strecurându-mi cureaua genții pe umăr, Tairn se lansează spre cer. Este puternic, dar și greu, iar ghearele lui abia depășesc linia acoperișului cadranului de infanterie în timp ce zboară.

Ofițerii stau în tăcere uluiți lângă pereți, privindu-mă cu un șoc flagrant, iar eu deschid ușile Arhivelor doar cu o pocnitură pentru a-mi umple corpul cu suficientă energie pe care să-l mânuiesc în cazul în care unul dintre ei decide să facă o mișcare. Mâinile sus, scanez amenințările din jurul meu, luând seama de singurul căpitan în bleumarin care își întinde mâna spre sabia. Mă retrag spre peretele de lângă scările care duc la clădirea administrației până când simt piatra înghețată pe spatele meu.

Sgaeyl aterizează o clipă mai târziu, întunecându-mi momentan vederea despre potențialii mei dușmani, iar Xaden descălecă, cu umbre într-o mână și o sabie în cealaltă, în timp ce reia mișcările mele anterioare, dându-mi doar spatele în timp ce se retrage lângă mine. Când Sgaeyl se lansează din curte, Teine mătură, luându-i locul într-o coordonare perfect sincronizată.

Mișcarea în sus pe scări îmi atrage atenția, iar eu pivotez, punându-mă între Xaden și mama, în timp ce ea coboară cu pași lenți, deliberați, cu mâna pe mânerul săbiei scurte în teacă, Nolon la câțiva pași în spatele ei.

Începem.

Umbre curg în jurul meu, alergând peste pavaj și oprindu-se la primul pas exact când mama ajunge la el. Oftat ei este pură supărare, iar vânătăile gemene se află în jumătate de cerc sub ochii pe care îi îngustează spre noi.

„Mama.” Puterea trosnește, ridicându-mi firele desprinse ale părului în timp ce mă uit înapoi la bărbatul care m-a ajutat să mă țină prizonier.

„Serios, Violet? Nu ai putut folosi ușa din față?” Ea aruncă o privire spre Mira, iar apoi privirea ei se întoarce în sus când Cath coboară. Fața îi cade, dar își menține postura rigidă ca întotdeauna.

„Nu este cu noi”, spune Mira, ținând sabia îndreptată spre căpitanul care își făcea drumul. „De fapt, este destul de supărat că am venit.”

Capul mamei se înclină ușor într-o mișcare care știu că înseamnă că vorbește cu Aimsir. „Se pare că am fost complet invadați.”

„Nu suntem aici să ne luptăm cu tine. Suntem aici să luptăm *pentru* tine”, îi spun. „S-ar putea să nu mă crezi, dar pupile tale sunt în pericol.”

„Secțiile noastre sunt perfecte, așa cum sunt sigur că poți simți.” Mama își încrucișează brațele când Dain ni se alătură. „Oh, pentru numele naibii.” Ea sună dincolo de curte,

„Hollyn, deschide porțile blestemate înainte ca unul dintre acești dragoni să coboare de pe acoperiș.” Se uită cu atenție la umbrele care îi blochează calea.

Se ridică, retrăgându-se spre vârfurile ghetelor mele.

„Să știe pe ceilalți că porțile se deschid”, îi spun lui Tairn.

„Mă voi poziționa în consecință.”

Un minut plin mai târziu, paznicii deschid porțile, dezvăluind restul echipei noastre descălecând.

— Ai încredere în mine, mamă. Bătălia la care te aștepți nu este la Samara: este aici.” Îmi explic modul de gândire în cele câteva minute necesare pentru ca colegii mei de echipă să ajungă la noi. „Cineva o să-ți doboare secțiile.”

„Nu se poate, *cadete.* ” Ea clătină din cap în timp ce noaptea coboară adevărat în jurul nostru. „Sunt bine păziți în fiecare moment al fiecărei zile. Cea mai mare amenințare la adresa secțiilor ai fi *tu* .”

„Să verificăm”, spune Xaden în spatele meu. „Știți că fiicele voastre nu ar fi luat niciodată Navara de protecția ei.”

„Știu exact cine sunt fiicele mele. Și răspunsul este nu.” Demiterea ei este scurtă. „Ești norocos că ești în viață traversând spațiul aerian inamic. Luați în considerare păstrarea vieții voastre un dar personal.”

"Nu cred." Privirea Mirei mătură curtea. „Această curte ar trebui să fie plină la ora asta de soldați care se întorc de la mizerie și, totuși, numar doar cinci soldați. Un căpitan și patru cadeți și nu, nu număr vindecătorii din colț. Ai trimis fiecare trup disponibil la Samara, nu-i așa?

Temperatura din curte scade de la îngheț la aproape irespirabil.

— Gărzile din spatele tău au semne în lucru, mamă. De fapt, aș paria pe bani că cei mai puternici călăreți din campus sunteți tu și... cine? Profesorul Carr?" Mira înaintează fără teamă. „Forțele noastre pot oferi ajutor sau pot cuceri. E alegerea ta."

Nările mamei se fulgeră pe măsură ce trec secundele tensionate.

„Dacă nu îi vei duce la secții", spune Dain de undeva în spatele meu, „o voi face. Tatăl meu mi-a arătat unde sunt ei anul trecut." Tocmai de aceea este cu echipa noastră.

"Cine vrei să fii? Generalul care îl salvează pe Basgiath sau cel care îl pierde în fața cadeților care ți-au respins minciunile? îmi ridic bărbia.

„Negrul chiar ți se potrivește, Violet." Poate fi cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus vreodată.

„După cum a spus căpitanul Sorrengail, este alegerea ta. Pierdem timpul, îi replic. Cu noaptea căzută, este oficial solstițiu.

Privirea mamei sare spre Mira, apoi alunecă înapoi spre mine. „Prin toate mijloacele, să inspectăm secțiile."

Umerii îmi trec de ușurare, dar îmi țin puterea la îndemână în timp ce urcăm treptele din clădirea administrației, înghițind nodul de aprehensiune din gât când ne apropiem de Nolon.

„Violet..." începe el.

Doar sunetul vocii lui îmi face să se ridice bila în gât.

„Stai la naiba departe de Violet și voi *lua în considerare* să te las să trăiești, fie că doar pentru a-i repara pe călăreți dacă urmează o bătălie", îl avertizează Xaden pe reparator când trecem pe lângă el lângă intrare.

Luminile magiilor strălucesc deasupra capetelor noastre în timp ce pătrundem în sălile familiare, o pereche de vindecători trecând în fugă, venind din direcția mesei, unde un alt grup de cadeți în albastru pal iese din prag.

„Chradh este îngrijorat", remarcă Tairn, cu vocea încordată.

„De ce ar fi îngrijorat dragonul lui Garrick?" întreabă Xaden pe calea împărtășită de noi toți patru.

„Rune", răspunde Sgaeyl.

Asta e corect. Coada scorpionului maro a găsit naluca în Resson pentru că este foarte sensibil la ei. *„Basgiath a fost construit pe rune",* le reamintesc.

„Acesta este diferit. El simte aceeași energie pe care a detectat-o în Resson." Tonul lui Tairn se schimbă. *„Călărețul său deține oficial controlul asupra căminului cu Devera."*

Garrick e pe loc.

Mama ne conduce pe hol și în turela de nord-vest, apoi coboară scara în spirală care îmi amintește atât de mult de omologul ei sudic încât îmi prinde respirația la parfumul pământului.

Picătură. Picătură. Picătură.

Aud sunetul în mintea mea la fel de clar ca și cum ar fi real, ca și cum m-aș fi întors în camera aceea de interogatoriu. Mâna lui Xaden o ia pe a mea, trecându-și degetele prin ale mele.

"Esti bine?" întreabă el, umbrele înfășurându-ne în jurul mâinilor noastre unite, atingerea lor moale ca catifea.

Pentru o secundă, dezbatem jocul, dar eu am fost cel care a cerut dezvăluirea completă, așa că mi se pare corect să o dau. *„Miroase a camera de interogatoriu.”*

„O să dăm foc acelei camere înainte să plecăm”, promite el.

La baza scării este... nimic. Doar o cameră circulară pavată cu pietrele de temelie.

Mama se uită la Dain, iar el trece pe lângă ea, examinând modelul, apoi împingând o piatră dreptunghiulară la înălțimea umerilor lui. Dă, iar piatra zgârie piatra în timp ce o ușă se deschide în zidărie, dezvăluind un tunel iluminat de mag atât de înghesuit încât ar da chiar și celei mai curajoase persoane claustrofobie.

„La fel ca Arhivele”, îi spun lui Xaden.

Mama le ordonă soldaților ei însoțitori să stea de pază. În schimb, Rhiannon îi ordonă lui Sawyer și Imogen să- *i păzească* în timp ce intrăm în tunel. Mama merge prima.

„Ce s-a întâmplat cu a fi păzit?” întreabă Xaden, mergând înaintea mea.

Mira e în spatele meu.

„Secțiile *sunt* păzite”, spune ea, întorcându-se în lateral când tunelul se îngustează și mai mult. „Nu ți se pare suspect dacă paznicii ar fi staționați în partea de jos a unei scări goale?” ea provoacă. „Uneori, cea mai bună apărare este camuflajul.”

Merg în lateral, inspir pe nas și expir pe gură și încerc să mă prefac că sunt undeva — oriunde — altundeva.

O să ne distrăm, tu și cu mine. Cuvintele lui Varrish alunecă peste mine, iar pulsul îmi sare.

Umbrele lui Xaden se extind de la mâinile noastre până la talia mea, iar presiunea de acolo simte că brațul lui mă înconjoară, făcându-mi suportabil să trec prin pasaj pentru cei douăzeci de picioare necesare pentru a se deschide din nou larg. Tunelul se desfășoară pe ceea ce arată ca încă cincizeci de metri înainte de a se termina la o arcada albastră strălucitoare, iar zumzetul de energie din ceea ce presupun că este piatra de protecție îmi vibrează chiar oasele, de zece ori intensitatea celui de la Aretia.

„Vezi, este guar...” Cuvintele mamei mor și le vedem în același moment în care o face.

Două cadavre în uniforme negre zac pe pământ, bălți de sânge care se extind încet unul spre celălalt. Ochii lor sunt deschiși, dar sunt vitreși și liberi, proaspăt morți.

Inima îmi zvâcnește și umbrele se îndepărtează cu mâna lui Xaden în timp ce amândoi întindem mâna după arme.

„Oh, la naiba”, șoptește Ridoc în timp ce ceilalți trec prin gâtul de sticlă din spatele nostru, scoțând săbii, pumnale și topoare de luptă.

Metalul alunecă de metal în timp ce mama își trage sabia, apoi iese în fugă, sprintând în josul tunelului.

— Nicio șansă să rămâi aici dacă eu... începe Xaden.

„Niciuna”, spun peste umăr, alergând deja după mama mea pe întinderea lungă. Sunetul vag al comenzilor lătrate răsună pe pereții tunelului, în timp ce Mira ajunge repede din urmă, apoi trece pe lângă mine pentru a alerga lângă mama, în timp ce Xaden ține pasul cu mine.

„Știi unde se deschide camera secției către cer?” Îl întreb pe Tairn în timp ce cizmele mele lovesc podeaua de piatră a coridorului. Trebuie, dacă este construit ceva ca Aretia.

„După tine, nu pot furniza foc mai mult de unul...” Se oprește, de parcă ar fi evaluat situația mea. *"Pe drum."*

"Nu!" Strigătul mamei îmi dă fiori pe șira spinării în timp ce ea și Mira ajung în camera dinaintea noastră, amândoi încărcând spre stânga, cu armele sus.

Noi ceilalți ajungem în cameră și, înainte să pot evalua situația, umbrele lui Xaden mă smucesc de pe picioarele mele și mă smulge în pieptul lui, în timp ce ne învârte înapoi, apăsându-mi coloana vertebrală de peretele arcadei în timp ce punctele leagănului de coadă de scorpion al unei portocale. prin locul în care stăteam.

E un nenorocit *de dragon* acolo?

„Ești...” Ochii lui zboară larg.

„Nu m-ai prins”, îl asigur.

El dă din cap, uşurarea mutându-şi privirea de la îngrijorat la alertă, iar amândoi ne întoarcem spre intrare, alături de Ridoc, Rhiannon şi Dain.

Gura îmi scade și puterea se încarcă prin vene, așa că mâinile îmi bâzâie puternic.

Piatra de gardă este de două ori mai mare decât cea din Aretia, ca și camera care o găzduiește, dar spre deosebire de cea a lui Aretia, inelele și runele sculptate în ea sunt întrerupte de un model de diamant. Și, spre deosebire de saloanele noastre din Aretia, această piatră este în *flăcări* , aprinsă deasupra de flăcări negre care pulverizează și fulgeră în timp ce un dragon iese din spatele părții stângi a pietrei, împingând-o pe mama și Mira înapoi spre noi.

Nu orice dragon. Baide.

"Iesi de acolo!" ordonă Tairn în timp ce Baide își lasă capul în jos, iar eu văd o singură privire din ochii ei – opaci în loc de aurii – înainte ca mama să se îndrepte spre nasul ei, ridicându-și sabia pentru a leagăna.

Baide o trântește deoparte cu o singură lovitură a capului, iar mama zboară în peretele de piatră al camerei, spargându-și capul înainte de a cădea într-un morman.

Xaden își aruncă mâna, iar umbrele trec pe lângă ei, apucându-i atât pe Mira, cât și pe mama, trăgându-le înapoi la noi în timp ce Baide răcnește, abur și scuipat zburând din gură.

Ea se îndreaptă înainte, ghearele ei pocnind pe podea în timp ce manevrează în jurul pietrei, dezvăluind Jack Barlowe pe scaunul lui pe spatele lui Baide. Zâmbetul pe care mi-l oferă îmi răsucește stomacul. — Ai venit la timp, Sorrengail.

„Oricand ai vrea sa apari ar fi foarte apreciat”, ii spun lui Tairn, in timp ce umbrele lui Xaden o elibereaza pe Mira de langa mine, dar trag corpul inconstient al mamei inapoi prin arcada.

Nu pot să mă descurc aici, nu fără a pune în pericol pe toată lumea. În plus, încărcarea pietrei ar atrage fiecare lovitură asupra ei.

„Nu este chiar o locație ușor de ajuns”, mârâie Tairn ca răspuns.

— Ce naiba faci, Barlowe? se repezi Dain.

„Ce am promis”, răspunde el, cu bucuria strălucind în ochii lui.

Xaden trimite un alt flux de umbre, acesta trăgând spre Barlowe, iar Baide își lasă maxilarul în jos, ochii ei ciudați sclipind în timp ce focul îi strălucește gâtul.

„Xaden!” Url în timp ce Ridoc trece pe lângă mine – pe lângă noi toți – și își aruncă brațele înainte, cu palmele în afară.

"Da-te jos!" strigă Ridoc, iar eu zăresc un zid de gheață care se ridică în fața noastră, în timp ce Xaden mă trage la adăpostul corpului său și se ghemuiește. Camera strălucește portocalie pentru o bătaie a inimii, apoi două, în timp ce focul răzvrătește împotriva zidurilor de piatră. Ridoc țipă când explozia moare.

În clipa în care focul încetează, suntem pe picioare pentru a-i înfrunta pe Barlowe și Baide, dar dragonul a dispărut din nou în spatele pietrei de protecție.

„L-am prins!” Rhiannon se grăbește înainte și își agață brațele sub ale lui Ridoc, apoi îl trage înapoi de unde doar o băltoacă marchează locul unde se aflase zidul de gheață. Nimic nu mă pregătește pentru vederea mâinilor arse ale lui Ridoc, bășici și sângerând.

„Vom merge la stânga”, spune Xaden, privindu-mă.

„Luând la dreapta”, este de acord Dain, aruncând o privire spre Mira, care dă din cap.

Eu și Xaden alergăm spre stânga și răsturnez pumnalul în mână, ciupindu-l de vârf pentru a fi gata de aruncat în timp ce ocolim colțul.

Ce naiba?

Baide stă pe picioarele din spate, ghearele ei din față strângând partea de sus a pietrei în flăcări, iar Barlowe nu este pe scaunul lui. Este nevoie de o secundă prețioasă, nu trebuie să-l vedem ținându-se de vârful gâtului lui Baide, strângând unul dintre coarnele ei.

Nici măcar Xaden nu este suficient de rapid pentru a opri aruncarea în jos a sabiei scurte a lui Jack între cântare de lângă gâtul lui Baide. Strigătul dragonului zguduie fundația camerei și se oprește brusc când Jack îi împinge lama până la capăt prin partea din față a gâtului.

Capul lui Jack se leagănă în direcția noastră și se mânuiește cu o palmă orientată spre exterior, aruncând un scut care deviază umbrele lui Xaden în timp ce sângele stropește din gâtul lui Baide pe piatra de protecție. Flăcările negre se sting cu o clipă înainte ca Baide să se prăbușească, greutatea ei crescând înainte.

Piatra de protecție se îndreaptă și Jack bâjbâie să se țină, dându-mi ocazia perfectă să-mi strâng încheietura și să eliberez pumnalul.

Aud un strigăt satisfăcător în timp ce Xaden mă apucă de talie, aruncând un zid de umbră care blochează camera din jurul nostru, dar nu ne ferește de zgomotul izbucnirii pietrei. Cracare.

Zumzetul se oprește.

Secțiile au căzut.

În esență, magia cere echilibru.
Orice luați va fi recuperat și nu cel care îl poartă determină prețul.

—M AGIC : STUDIU AU NIVERSAL PENTRU CALĂRI DE C OLONELUL E MEZINE R UTHORN

CAPITOLUL ȘAIZECE

Xaden aruncă umbrele și ne întoarcem amândoi în același timp pentru a cerceta pagubele.

Inima îmi apucă și întind mâna lui Xaden reflex. Piatra de protecție stă în două bucăți pe pământ și nu se vede nicio flacără.

Sfinte Dunne, Navarra este *lipsită de apărare.*

Nu există nici o vedere peste corpul lui Baide pentru a o verifica pe Mira, așa că îmi îndrept privirea spre dreapta, întâlnindu-mă cu ochii mari ai lui Rhiannon, acolo unde ea stă în partea din față a arcadei, protejându-i pe Ridoc și pe mama mea.

Jack se împiedică înapoi de lovitura pumnalului meu, o privire amețită, dar exaltată, îi răsucește fața în timp ce o smulge de pe umăr și-l cade pe podea.

— Are doar minute, îi șoptesc lui Xaden.

Barlow tocmai și-a *ucis* propriul dragon. Este insondabil. Imposibil. Și totuși, Baide este cu siguranță mort, când Jack cade în genunchi și râde la cerul la cincizeci de metri deasupra noastră.

Mira apare, mișcându-se în tăcere în jurul cadavrului lui Baide, iar Xaden îi dă o clătinare subtilă a capului când ridică sabia. Ea îl ține pregătit pentru atac, dar nu continuă înainte.

„Știi că ești pe cale să te alături dragonului tău, nu-i așa?” Întreabă Xaden, cu vocea joasă, în timp ce umbrele se mișcă în vârtejuri răvășite la picioarele noastre.

"Ce faci?" Îmi palme un alt pumnal.

„Obținând orice informații putem.” Calmul total al tonului lui este deranjant.

„Asta e treaba”, spune Barlowe, cu părul blond acoperindu-i fruntea în timp ce cade înainte pe o mână. "Nu sunt. Ne fac să credem că suntem specia inferioară, dar ai văzut cât de ușor am controlat-o? Cât de ușor este înlocuită energia cu care ne-a legat?” Ochii îi alunecă închiși în timp ce degetele lui se înfășoară pe piatră.

"Jack! Nu face asta!” Nolon trece furtuni pe lângă Rhiannon, trăsăturile sale slăbindu-i când acceptă distrugerea din jurul său. „Tu... ești mai bun decât asta! Tu poti alege!"

Mi se strânge pieptul. *„Modul în care a spus asta este aproape ca și cum se aștepta la asta.”*

„Pentru că *a făcut-o”,* răspunde Xaden, cu privirea fixată pe Jack. *„Vrea să-l repare. Încearcă să-l repare din mai. Este prea slab pentru a-și proteja intențiile acum.”*

„Repare ce? Rănile de la cădere?”

Sprânceana lui Xaden se încruntă concentrată. *„Jack a devenit venin. Cumva, s-a descurcat în cadrul secțiilor.”*

Cred că s-ar putea să fiu bolnav.

„Nu există de ales!” strigă Jack. „Și dacă a existat, l-am făcut pe al meu în clipa în care am văzut-o” – îmi aruncă o privire strălucitoare – „leagă cel mai puternic dragon disponibil la Threshing. De ce ar trebui să *ne* determine potențialul când suntem capabili să ajungem la soartă pe cont propriu?”

Oh. zeilor. Ochii lui au fost injectați în sânge de *atâta* timp. Când s-a întâmplat? Înainte de toamnă. Trebuia să fi fost înainte să mă mânuiesc prima dată. În acea zi, în sală...

Și am aruncat cu pumnalul *greșit* .

„Baide”, mârâie Tairn, iar eu ridic privirea și îi văd silueta blocând stelele mult deasupra noastră.

"Îmi pare atât de rău."

„Magia necesită echilibru”, argumentează Nolon. „Nu dă fără preț!”

„Da?” Jack inspiră, iar pietrele din jurul lui se transformă de la un gri închis, ardezie, la un bej închis. „Înțelegi câtă putere este sub picioarele tale?”

Un bloc pălișteș, apoi altul și altul.

„Xaden...”

"Știu." Umbrele scapă înainte, trântându-l pe Jack înapoi și împingându-l pe podea înainte de a-l ridica de la sol, ținându-l în aer cu un X pe trunchi. „Când te-ai întors?” întreabă Xaden.

„Nu ai vrea să știi?” Jack se luptă cu legarea, dar Xaden închide pumnul și umbrele se strâng și mai tare.

„Știu că o să-mi spui.” Xaden merge înainte. "Pentru că am nimic de pierdut ucidendu-te. Deci spune-mi când. Câștigă-te puțină bunăvoință.”

„Înainte de provocarea lui împotriva mea”, îi răspund când Jack refuză. „El a forțat puterea în corpul meu. Pur și simplu nu l-am recunoscut pentru ceea ce este. Cum? Secțiile...”

„Nu blocați *toată* puterea așa cum vor dragonii să credeți că o fac! Ne putem hrăni încă din pământ, încă canalizam suficient pentru a supraviețui. Suficient pentru a-i păcăli. S-ar putea să nu fim la putere maximă, capabili să mânuim o magie mai mare sub *protecția voastră* , dar nu vă înșelați: suntem deja printre voi și acum suntem liberi.” Jack îi face gesturi către Baide, privirea lui alternând între mine și Xaden. „Nu voi ști niciodată de ce te vrea pe tine. Ce dracu te face atât de special?”

„Acest lucru schimbă totul”, îndeamnă Tairn.

„Nu ai idee ce urmează pentru tine.” Jack se apucă de umbră, cu picioarele lovind doar împotriva aerului, dar Xaden își înfășoară o altă bandă în jurul gâtului și el se liniștește. „Sunt mai rapizi decât crezi că sunt. *Vine* cu o hoardă de verdeață. Toate sunt.”

„Le-ar putea lua un minut să citească harta.” Tonul lui Xaden se schimbă în batjocură. „Și vei fi plecat cu mult înainte să sosească ei.”

„Trebuie să-l ținem în viață pentru interogatoriu cât mai mult posibil.” Îmi schimb greutatea cu grijă pentru a evita atenția lui Jack.

„Și care este soluția ta pentru asta?” întreabă Xaden.

Trebuie să-l tăiem de la puterea lui. Privirea mea se leagănă larg și îl văd pe Nolon strecurându-se pe stânga. L-a ținut sub control toate acestea...

— *Serul,* îi spun lui Xaden. *„El trebuie să fie motivul pentru care au dezvoltat serul de blocare a semnelor.”*

Mișcarea lângă Mira mă face să mă uit în direcția ei în timp ce Dain trece pe lângă ea.

„Nu au nevoie de o hartă. Nu când le-am arătat calea. În timp ce erai ocupat să scoți arme de contrabandă, noi am fost ocupați să le introducem *în* . Mișcările lui Jack devin mai slabe, respirațiile lui mai grele, așa cum fuseseră cele ale lui Liam. „Tot acest loc va fi al nostru în câteva ore.” Își întinde palmele larg și ajunge la perete, apoi se cutremură când culoarea se scurge din piatră.

Inima mi se zguduie. Suntem în subteran.

Xaden își trage pumnalul cu mâner din aliaj și face pași mari înainte, dar Dain ajunge acolo mai repede.

"Nu încă!" Dain îl apucă de capul lui Jack și închide ochii când piatră după piatră își pierde culoarea.

Unu. Două. Trei. Încep să număr bătăile inimii pe măsură ce uscarea se extinde.

La a patra ritm, Jack își smulge mâinile de perete și îl apucă de antebrațele lui Dain.

„Xaden?” Este o cerere și o știm amândoi, dar el nu acționează.

Dain începe să tremure.

„Xaden!” Eu strig. „Jack îl drenează!” Puterea îmi ondula în vârful degetelor,

gata să lovească.

Abia când Dain țipă de durere, Xaden face ultimul pas și lovi mânerul pumnalului de tâmpla lui Jack, trântindu-l inconștient.

Mă repez spre Dain în timp ce se împiedică înapoi, smulgându-și jacheta de zbor, smulgând-o și împingându-și țesătura uniformei pe brațe pentru a dezvălui un set de amprente gri a mâinilor arse pe pielea lui în același loc în care Jack l-a prins.

"Esti in regula?" Doamne, pielea se *șifonează.*

"Așa cred." Dain își trece mâinile pe brațe pe rând, apoi își flectează degetele pentru a aprecia. „Doare ca o arsură de gheață.”

„Presupun că știi ce să faci cu el? Văzând că o faci din mai?” Xaden îi aruncă lui Nolon o privire ofilită.

Nolon dă din cap, ajungând la Jack și turnându-i o fiolă de ser în gură. Xaden își retrage umbrele, permițându-i lui Jack să se prăbușească pe podea, apoi se aplecă și tăie petecul Prima Aripă a lui Jack.

„Câți călăreți sunt aici?” îl întreabă Dain pe Nolon, care se uită la Jack cu un amestec de neîncredere și groază. Dintr-o dată, înțeleg de ce a fost mereu atât de epuizat anul acesta. El nu repara un suflet în sens figurat, ci în sens literal. — Câți călăreți, Nolon? se repezi Dain.

Reparatorul își ridică privirea obosită.

„O sută nouăsprezece cadeți”, răspunde mama, ținându-și mâna de capul care sângerează. „Zece conducere. Restul au fost trimiși cu toții la posturile din Midland și la Samara. Ea se uită la mine. „Plus cele pe care le-ai adus.”

„I-am văzut amintirile. Nu e destul." Dain scutură din cap.

„Ei bine, trebuie să fie”, răspunde Mira.

„Strângeți pe toți. Sunt mai rapizi decât dragonii”, îi spune Dain mamei.

„Avem zece ore. Poate mai putin. Atunci suntem cu toții morți.”

A o jumătate de oră mai târziu, aproape fiecare loc din Battle Brief este ocupat, iar liniile sunt clar trasate între cei dintre noi care au ales să lupte pentru Poromiel și cei care au ales să rămână pentru a apăra Navarra. Cadeții areteni țin partea dreaptă a clasei terasate și, pentru prima dată, nu scot pix și hârtie pentru a lua notițe când mama și Devera urcă pe scenă cu Dain.

Energia nervoasă din cameră îmi amintește de acele momente de pe vârful turelei din Athebyne, unde am decis să luptăm în Resson. Doar că nu ai de ales astăzi; au fost aici.

Această bătălie a început în camera de piatră și am pierdut deja. Se întâmplă să mai respirăm. Greim ia transmis lui Tairn acel Melgren și forțele sale nu va sosi decât *după ce* hoarda care se apropie, și a venit vestea în urmă cu aproximativ o oră că există și alți wyvern care zboară într-un al doilea val.

De parcă primul nu va fi suficient pentru a ne distruge.

Privind peste umăr, spre scaunele de sus, îl văd pe Xaden stând lângă Bodhi cu brațele încrucișate pe piept, ascultând orice i-ar spune Garrick. O durere dureroasă izbucnește în inima mea. Cum ne mai avem doar ore?

De parcă ar simți greutatea privirii mele, se uită la mine, apoi *face cu ochiul* de parcă nu ne confruntăm cu o anumită anihilare. De parcă ne-am transportat înapoi în anul trecut și acesta este doar un alt Brief de luptă.

„Cum sunt mâinile?” Sawyer îl întreabă pe Ridoc în timp ce conducerea discută despre ceva pe scenă.

„Nolon le-a reparat imediat după ce a avut grijă de generalul Sorrengail.” Ridoc își îndoaie degetele, arătând pielea fără pată. „Dain?” mă întreabă el.

„Nu poate face nimic pentru el.” Eu dau din cap. „Nu sunt sigur dacă este pentru că este o rană de neremediat sau pentru că Nolon este prea epuizat de a încerca să-l repare pe Jack iar și iar.”

— La naiba Jack, mormăie Rhi.

„La naiba Jack”, sunt de acord.

Devera începe briefing-ul. Intel raportează că o mie de wyvern s-au îndreptat în acest sens. Veștile bune? Nici măcar nu s-au deranjat să se oprească la Samara, ceea ce înseamnă că victimele sunt scăzute. Vestea proastă? Nu par să se oprească *nicăieri* , ceea ce înseamnă că nu vom primi o întârziere.

Dain face un pas înainte și își drese glasul. „Câți dintre voi au stăpânit o rună de urmărire?”

Nici o mână nu se ridică printre cadeții areteni, inclusiv a lui Rhi și a mea. Cadeții din Basgiath par că Dain vorbește Krovlish acolo sus.

"Dreapta." Dain își bagă mâna în păr, iar fața îi cade înainte să o mascheze. „Asta complică lucrurile. Purtătorii întunecați știu exact unde ne aflăm pentru că, conform amintirilor lui Barlowe, el a plantat naluci peste tot colegiul și pe poteca către Vale."

Presupun că Dain a terminat să-și păstreze sigilul clasificat.

Buzele mele se despart. Aceasta este energia pe care a preluat-o Chradh când am ajuns, aceeași energie care a chemat veninul la Resson. Distrugerea momelilor este cea mai bună șansă a noastră de a câștiga timp, sau cel puțin de a arunca valuri ulterioare.

„Am văzut unde a pus Barlowe cele mai multe cutii de naluci, dar nu pe toate", continuă Dain în timp ce pașii se aud în prag.

Fiecare cap se întoarce în timp ce cadeții de infanterie vin purtând fețe nesigure și anxioase. Îl zăresc pe Calvin, liderul plutonului cu care ne-am asociat pentru manevre, uitându-se la spațiu, cu privirea aterizată și rămânând pe harta Navarrei. Poartă aceleași însemne ca și ceilalți, ceea ce mă face să cred că au au trimis doar conducerea cadranului lor.

„Cadrantul Infanteriei va petrece următoarele câteva ore încercând să-i vâneze pentru noi în timp ce se pregătesc și ei înșiși…" Vocea lui Dain se stinge și el înghiți în sec.

Devera ia milă de el, făcând un pas înainte. „Veți lucra în echipele voastre în seara asta. Amintiți-vă că wyvern sunt distracția și arma. Dobori unul dintre venin și ucizi wyvernul pe care l-au creat. Nimeni nu se confruntă singur cu un purtător întunecat. Așa vei fi ucis. Lucrați împreună, bazați-vă unul pe celălalt, completați-vă semnele celuilalt, așa cum este Bătălia de echipe."

„Numai că este o bătălie adevărată", spune Rhiannon pe sub răsuflarea ei.

Unde cadeții adevărați vor muri *cu adevărat* .

„Amintește-ți că venin îți va imita stilul de luptă, așa că schimbă-l dacă nu ai de ales decât corp la corp", continuă Devera, cu liniile gurii încordate de îngrijorare și poate de puțină teamă.

Cadeții Basgiath murmură între ei și se mișcă pe scaune.

— Pun pariu cu toate pumnalele pe care le-am adus cu noi că nu i-au învățat să lupte cu venin. Sawyer scutură din cap, bătând cu vârful degetelor de-a lungul biroului.

„Primii ani care nu s-au manifestat, mă aștept să vă împachetați și gata să zburați în cazul în care cădem. Vindecătorii aprovizionează infirmeria și se pregătesc. Scribii sunt în proces de evacuare cu cele mai importante texte ale noastre." Devera aruncă o privire la mama mea.

Desigur că sunt. Nu pot decât să mă întreb ce texte le vor considera suficient de valoroase pentru a le salva și pe care le vor lăsa convenabil în urmă pentru a le arde.

Mama ridică privirea în dreapta mea, unde Mira stă cu câțiva dintre prietenii ei, apoi își lasă privirea spre mine. „Misiunile date în seara asta au fost decise având în vedere interesul lui Basgiath și Vale. Există semne incredibil de puternice printre voi. Călăreți talentați." Se uită în primul rând, unde stă Emetterio. „Și chiar și maeștri de luptă. Dar nu te voi minți..."

„Este prima," mormăi eu, iar Rhiannon se bate încet pe sub răsuflarea ei. „... suntem depășiți numeric", continuă mama. „Suntem sub putere. Cu toate acestea, șansele pot fi împotriva noastră, dar zeii sunt cu noi. Indiferent dacă ai plecat după Treierat sau ai rămas, *toți* suntem călăreți navarrieni, legați în scopul apărării dragonilor în cea mai întunecată oră, și asta este.

Cea mai întunecată oră din cea mai lungă noapte a anului. Stomacul îmi frământă în timp ce lupt împotriva greutății în spirală a lipsei de speranță.

„Vreau să pleci la Aretia”, îi spun Andarnei. *„Ieși înainte să sosească ei. Ascunde-te unde poți și întoarce-te la Brennan.”*

„Voi fi acolo unde este nevoie de mine și este cu tine”, contracă ea.

Fiecare argument pe care l-aș putea face ca să o țin în viață nu contează și noi amândoi stiu. Oamenii nu dau ordine dragonilor. Dacă e hotărâtă să moară cu Tairn și cu mine, nu pot face nimic. Îmi apăs buzele între dinți și mușc în jos pentru a alunga înțepătura care îmi vine în ochi.

Unghiile îmi mușcă palmele în timp ce mama îi repartizează pe călăreți activi în echipele de cadeți, împărțind experiența în grup. Garrick este repartizat în First Squad, Flame Section, iar Heaton în First Squad, Claw Section, în timp ce Emery este repartizat într-o echipă din First Wing. „Căpitanul Sorrengail”. Mama ridică privirea la Mira. „Veți fi cu echipa a doua, secțiunea flăcări, aripa a patra.”

Întreaga noastră echipă se uită la Mira, iar ochii mei se fac mari la frica care izbucnește în ochii ei.

Furia fierbe de-a lungul legăturii mele cu Xaden. *„La naiba cu asta.”*

„Cu tot respectul, general Sorrengail,” răspunde Mira, dându-și umerii înapoi, „dacă vrem să ne folosim cu adevărat semnele în avantajul lor, atunci ar trebui să fiu asociat cu tine ca ultimă linie de apărare, pentru că pot acum scut fără pază.”

Sprâncenele mamei se ridică surprinse, iar privirea mea sare între ele de parcă aș privi un meci sportiv.

Mira înghite în sec, apoi se uită la mine. „Și locotenentul Riorson ar trebui să fie plasat în echipa a doua, așa cum s-a dovedit anterior în luptă ca sigilul său să îl completeze pe cel al cadetului Sorrengail.” Se uită la mine de parcă stăm unul față de celălalt pe masa din sufragerie și nu în mijlocul unui briefing înainte de luptă. „Oricât de mult mi-ar plăcea să fiu scutul ei, el ne oferă cea mai mare probabilitate de a menține cea mai eficientă armă în viață.”

Trece o secundă tensionată în timp ce mă uit la mama noastră.

"Așa să fie." Mama dă din cap, apoi termină schimbările de unitate.

Căldura de-a lungul legăturii se retrage, iar postura mea se lasă ușurată. Măcar vom fi împreună.

„Vă luăm pe amândoi?” Ridoc oferă un zâmbet rapid. „Poate că avem o șansă de o oră.”

„Banii mei sunt pe doi”, intervine Sawyer dând din cap.

„Taceți amândoi înainte să vă bat capetele”, ne avertizează Imogen de pe un loc în spatele nostru. „Orice mai puțin de patru ore este inacceptabil.”

Cât a durat Resson? Unu? Și erau zece călăreți și șapte zburători împotriva *patru* venin.

„Acum că s-a rezolvat”, spune mama în timp ce Kaori pășește pe podea, ridicând o iluzie sub forma unei hărți de sus în jos a Basgiath și a zonei înconjurătoare. „Împărțim Basgiath, Vale și zonele învecinate într-o grilă de sectoare.”

Kaori își bate degetele și pe hartă apar linii de grilă.

„Fiecare echipă va fi responsabilă pentru un sector al spațiului aerian în timp ce infanterie acoperă pământul”, continuă mama, dând din cap către Kaori. Însemnele echipei apar pe diferite

grile și îmi ia o secundă să le găsesc pe ale noastre pe partea Văii, împreună cu o echipă din First Wing. Nu există petice în interiorul spațiului, dar există o mulțime de dragoni nelegați, fără îndoială, gata să-și apere locurile de incubație. „Memorizează aceste grile, pentru că nu vei avea timp să scoți o hartă când ești acolo sus. Dacă este în spațiul tău aerian, îl ucizi. Dacă trece în spațiul aerian al altei echipe, *îi lași* să-l omoare. Evită cu orice preț să părăsești spațiul tău aerian, altfel se va transforma într-un corp la corp dezorganizat, iar asta ne lasă cu grile slabe inevitabile. Vă vom realoca dacă este necesar pe măsură ce sunt raportate victime."

Nu *dacă* sunt raportați.

Grila din spatele campusului principal, unde se află camera secției, este îngrozitor de goală, de parcă ar fi deja predat spațiul.

„Este greșit", șoptesc eu. „Ar trebui să apărăm piatra de protecție."

„Cel stricat?" Sawyer întreabă în liniște.

„Spune", îl îndeamnă Rhiannon.

— Ai mai multe șanse să trăiești prin asta, mormăie Ridoc, mișcându-se pe scaun.

îmi dresesc glasul. „Este o greșeală să abandonezi piatra de protecție."

Mama îmi aruncă o privire dezaprobatoare, iar temperatura scade cu câteva grade. „De ce doar fiicele mele vorbesc pe loc?"

„O luăm de la mama noastră", trage Mira pe un ton sec, iar acea privire letală se îndreaptă spre ea.

„Este o greșeală", continui. „Nu știm ce putere rămâne în piatră și a fost plasată exact în acea locație, deoarece este peste cel mai puternic flux natural de putere, potrivit lui Warrick."

„Hmm." De data asta nu e mama mea care se uită la mine. Este generalul Sorrengail. „Părerea ta este notă."

Speranța imi crește în piept. — Deci vei desemna o echipă?

"Absolut nu. Opinia ta, așa cum este menționată, este *greșită.* " Ea mă respinge fără un alt cuvânt, fără raționamentul care ni s-ar fi dat dacă acesta ar fi fost un Scrutin de luptă, lăsându-mă jumătate din dimensiunea mea inițială, micșorându-mă pe scaun.

Un val de căldură inundă legătura, dar nu atenuează frigul de la respingerea ei.

„Ai comenzile pentru dimineața", spune mama. „Călăreți, găsiți cel mai apropiat pat și dormiți cât mai multe ore puteți. Cei mai mulți dintre voi, care au părăsit Basgiath, veți descoperi că camerele voastre nu au fost reținute și majoritatea încă mai conțin lenjerie de pat. Avem nevoie să te odihnești pentru a fi eficient." Se uită peste sala de ședințe de parcă ar fi fost ultima oară când ne vede. „Fiecare minut în care rezistăm ne oferă o șansă la întăriri care reușesc să se întoarcă. Fiecare secunda conteaza. sa nu te inseli,

vom *rezista* cât mai mult posibil."

Ridic privirea spre ceas. Încă nu sunt nici măcar opt, ceea ce înseamnă că îmi pot păstra mantra pentru următoarele ore. Nu voi muri azi.

Nu pot spune același lucru despre ziua de mâine.

Tstelele încă fac cu ochiul pe cerul nopții în timp ce eu și Xaden ne îmbrăcăm în liniștea relativă a camerei mele. S-a dovedit că cadeții rămași au lăsat neatinsă toate, cu excepția celor ale liderilor de aripi, de parcă am vedea greșeala căilor noastre și am reveni.

Câteva ore de somn petrecute fuseseră în cel mai bun caz sporadice, lăsându-mă la puterile mai puțin depline și puțin amețit, dar cel puțin nu eram afectat de coșmaruri.

Sau poate imaginația mea este într-adevăr atât de hiperactivă.

Xaden îmi sărută o potecă de-a lungul coloanei vertebrale, buzele lui periind fiecare centimetru de piele în timp ce mă împletește în armura mea peste împachetarea corpului încrucișată de pe umărul meu stâng care stabilizează articulația dureroasă. Ochii mei alunecă atunci când ajunge la partea inferioară a spatelui meu, iar dorința pe care a mai mult decât săturat-o noaptea trecută izbucnește din nou, înroșindu-mi pielea. Câteva săruturi simple sunt tot ce este nevoie, iar corpul meu este instantaneu în acord cu al lui.

„Continuă să faci asta și vei lua asta imediat”, îl avertizez, aruncând privirea peste umărul meu.

„A fost o amenințare sau o promisiune?” Ochii i se întunecă în timp ce stă în picioare și mă leagă de mine, împingând șireturile ca să nu se desprindă. „Pentru că nu am nicio problemă să petrec ultimele noastre minute de liniște în această dimineață încurcat în tine.” Își alunecă mâna peste curba șoldului meu în timp ce se mișcă spre mine, trecându-și degetele de-a lungul taliei pieilor mele de zbor, apoi scufundându-le între nasturi și burtă.

Nu putem face asta, nu putem să ne ascundem și să ne prefacem că războiul nu vine pentru noi. Nu pot ignora faptul că mai mult de o duzină de naluci nu au fost distruse – sau chiar găsite – când doar *una* a fost suficientă pentru a duce veninul la Resson și am găsit doar jumătate din ceea ce Jack a lăsat în campus. Nu pot nega că ultimele rapoarte de la câțiva călăreți suficient de curajoși pentru a rămâne la forturile din Midland de-a lungul traseului de la Samara au transmis că atacul este iminent în următoarele două ore. Dar *dumnezei* vreau.

„Nu putem.” Regretul saturează cuvintele și totuși nu mă pot împiedica să-mi înfășurăm brațele în jurul gâtului lui. „Oricât de mult aș prefera să încui ușa și să las restul lumii să ardă în jurul nostru.”

"Putem." Îmi ridică o mână pe ceafă și mă trage mai aproape, până când corpurile noastre se întâlnesc de la coapsă la sân. „Spune cuvântul și vom zbura.”

Mă uit în ochii lui, marcând fiecare foaie de aur în caz că nu voi primi încă o șansă să. „Nu ai putea trăi niciodată cu tine însuți dacă ne-am abandona prietenii.”

"Pot fi." Sprânceana lui se împletește pentru mai puțin de o secundă, atât de repede încât aproape că îmi lipsește când se aplecă în spațiul meu. „Dar știu că nu pot trăi fără *tine* , așa că ai încredere în mine când spun că este o parte foarte reală, foarte tare din mine, care țipă să te scoată de aici și să zbori spre Aretia.”

Cunosc prea bine sentimentul, așa că înainte să îndrăznesc să-i dau voce, mă ridic în picioare și îl sărut. La prima atingere a gurii noastre, căldura se aprinde între noi, iar el mă apucă de fund, ridicându-mă. Simt că ne mișcăm, întorcându-mă în timp ce îmi desfac buzele pentru limba lui și arunc toate gândurile logice pe ușă.

Fundul meu lovește biroul și mă țin mai strâns, îl sărut mai tare în timp ce își înclină gura peste a mea din nou și din nou, luând tot ce-mi ofer și dându-l imediat înapoi. Aceasta nu este explorarea lentă pe care am împărtășit-o noaptea trecută, zăbovind la fiecare atingere, știind că ar putea fi ultima dată. Este frenetic și sălbatic, fierbinte și disperat.

Mâna mea se strecoară în părul lui, ținându-l mai aproape, de parcă aș avea încă capacitatea Andarnei de a opri timpul, de parcă aș putea să ne țin în brațe în acest moment dacă tot îl sărut.

Geme în gura mea și degetele lui lucrează la nasturii pantalonilor mei în același moment în care mă întind după ale lui.

„Vom fi repede", promit între sărutări mistuitoare de suflet, deschizând primul buton.

„Repede", repetă el, alunecându-mi o mână pe stomacul meu și în pantaloni, „de obicei nu este ceea ce mă implori". Degetele lui se perie...

Cineva bate.

Înghețăm amândoi, gâfâind cu putere unul lângă gura celuilalt.

Nu. Nu. *Nu.*

„Nu te opri." Dacă acest minut este tot ce ne mai rămâne, atunci îl vreau. Doamne, dacă și-ar mișca mâna cu o fracțiune de centimetru mai jos...

Ochii lui îi cercetează pe ai mei și apoi îmi ia gura ca și cum rezultatul acestui sărut va decide lupta cu care ne confruntăm.

„Știu că ești acolo!" Rhiannon latră prin ușă, iar bătaia se schimbă într-o liră. „Nu mă mai ignora înainte ca aceasta să devină cea mai incomodă situație cunoscută Navarrei."

„Cinci minute", îl implor în timp ce gura lui Xaden alunecă pe gâtul meu.

„Acum", cere o voce profundă, familiară, iar Xaden face un pas între noi, mormăind un blestem pe sub răsuflarea lui.

Nu există nicio cale. Este acolo? Dar, în cazul în care există , mâinile îmi cad de pe pantalonii lui Xaden și refac rapid butonul de pe al meu înainte să cobor de pe birou și să mă grăbesc spre ușă, scutind o secundă pentru a verifica dacă hainele lui Xaden sunt și ele la locul lor.

„Decuplați părțile corpului sau orice faci..."

Îmi descuiesc ușa cu o mișcare din mână și o deschid ca să nu găsesc numai fiecare zburător din al doilea și al treilea an din echipa noastră, dar câțiva dintre primii noștri, inclusiv Sloane.

Și Brennan.

Fără să mă gândesc la reguli sau decor, mă arunc în brațele lui, iar el mă prinde, trăgându-mă strâns de pieptul lui. "Ai venit."

„Te-am lăsat pe tine și pe Mira aici să te lupți singuri cu asta o dată înainte și nu o voi mai face niciodată. Știam că am dat naibii de îndată ce ai plecat, dar grifonii nu zboară la fel de repede ca dragonii. Se strânge mai tare pentru o secundă, apoi mă dezamăgesc. „Spune-mi unde pot fi de folos."

„Aceia sunt *fluturași?* Fiecare cap se întoarce pe hol când mama mea se apropie cu doi dintre ajutoarele ei, dar pașii ei se clătesc când privirea ei se îndreaptă spre fratele meu. „Brennan?"

„Nu sunt aici pentru tine." O respinge fără un alt cuvânt în direcția ei. „Matthias va trimite zburatorii să vâneze momeli. Oricum sunt mai rapizi pe pământ și mai buni cu runele."

„Suntem”, este de acord Cat, ridicând din umeri ocazional, evaluând hol ca și cum ar căuta slăbiciuni structurale. Ceea ce probabil este. „Și nu ne abandonăm drifturile. Vom lupta.”

S-ar putea să nu-mi placă de ea, dar la naiba o respect. Găsirea acelor momeli ne va oferi timp prețios pentru...

Mă apuc de brațele lui Brennan și o scânteie de speranță se aprinde în pieptul meu. „Te-ai întâlnit vreodată cu ceva ce nu poți remedia?”

„Magie”, răspunde el. „Nu pot repara nicio relicvă sau altceva. Probabil că nu este nici o rună.”

Dacă o poate face, va trebui doar să rezistăm suficient pentru ca Codagh să sosească. „Ce zici de o piatră de protecție?”

Sprâncenele lui Brennan se ridică și mă uit pe lângă el către Rhiannon. „Trebuie să păzim camera, măcar să-l lăsăm *să încerce* .”

Rhi dă din cap, apoi se întoarce către mama, care încă îl privește pe Brennan de parcă ar fi o halucinație. „General Sorrengail, echipa a doua, secțiunea flăcări, aripa a patra solicită oficial permisiunea de a păzi spațiul aerian de deasupra camerei de piatră de protecție.”

Mama nu-și ia ochii de la Brennan. „De acord.”

Deși există unele dezbateri, se crede foarte mult că întoarcerea veninului crește unul dintre simțurile purtătorului întunecat. Convingerea acestui savant este că cel responsabil pentru moartea regelui Grethwild a dezvoltat o vedere mai ascuțită. Căci nici măcar cei mai buni dintre zburatorii regali ai Majestății Sale nu puteau vedea prin întuneric veninul ascuns înăuntru pentru a-l ucide pe iubitul nostru rege.

—STUDIU NEACREDITAT AL MAIOR E DVARD T ILLER A PROPRIETĂȚII V ENIN A BIBLIOTECEI DIN C ORDIN _

CAPITOLUL ȘAICEȘI UNU

DAwn este încă la o oră distanță, în timp ce călărețiii din echipa noastră stau pe linia crestei deasupra campusului principal din Basgiath, dragonii noștri aliniați în spatele nostru. Orizontul deține un contur vag, promisiunea luminii, dar îmi face cu ochiul înăuntru și iese din viziune pe măsură ce orizontul se schimbă, forma oscilantă la apropierea constantă crescând cu fiecare minut.

La sute de metri mai jos, în fața porților din Basgiath, mama îl așteaptă pe Aimsir, cu echipa ei personală, inclusiv Mira și Teine, puțin în spatele ei. Ea este în fața noastră a *tuturor ,* a celor trei copii ai ei și a locului pentru care ne-a sacrificat – și chiar sufletul ei – pentru care.

„Vin," îmi spune Tairn, cu postura înțepenită, în timp ce ceilalți își schimbă greutatea sau își înfig ghearele în granitul descompus acoperit de zăpadă al muntelui.

Echipele din aripile a treia și a patra stau în formație în sus și în jos pe munții din jurul nostru, dar atât aripile întâi, cât și cele de-a doua — jumătate din forțele noastre, acum că ne-am întors cu cadeții Basgiath — au fost trimise la marginea Văii. în timp ce echipa noastră păzește spațiul aerian de deasupra celor sute de metri dintre partea din spate a campusului principal și linia de creastă abruptă pe care ne aflăm, inclusiv intrarea foarte bine ascunsă în camera secției la sute de metri mai jos, unde Brennan muncește. Sloane, Aaric și ceilalți primii ani sunt cu el sub pretextul de a aduce tot ce are nevoie, dar Rhi le-a ordonat să vină de partea lui Brennan mai ales pentru a-i ține în siguranță.

"Știu." Mă uit peste umăr spre locul unde Andarna își strânge hamul dintre Tairn și Sgaeyl. A apărut acum o oră și a refuzat să plece.

„Așa s-a simțit în Resson?" întreabă Rhiannon din dreapta mea, mâinile ei trecând nervos peste teci și teacă.

"Cum te simti?" Întreb.

„Atât de speriată că sunt destul de sigură că ori inima mea o să cedeze, fie că sunt pe cale să mă rahat", răspunde Ridoc din partea ei cealaltă.

„Voiam să spun îngrozitor de speriat, dar sigur că funcționează și asta." Rhiannon dă din cap.

"Da. Exact așa s-a simțit." Fac din nou verificările obișnuite, nu că aș avea timp să mă întorc în camera mea dacă aș lăsa ceva. Xaden a luat pumnalul pe care l-am pus în umărul lui Jack, care

îmi dă doisprezece, plus două cu mâner din aliaj și arbaleta de mână legată de coapsa mea dreaptă. Sunt complet înarmat.

Datorită pumnalelor pe care le-am adus cu noi și forjei de aici la Basgiath, fiecare cadet este înarmat.

„Devine vreodată mai ușor? Mergi la luptă?” întreabă Sawyer lângă Ridoc, uitându-se la colegiu. Infanteria a fost desfășurată în fiecare curte, fiecare hol și fiecare intrare, ultima linie a unei apărări foarte fragile.

„Nu”, răspunde Xaden din stânga mea. „Pur și simplu devii mai bine să-l ascunzi. Toată lumea clară cu planul?”

„Călăreții îi răspund lui Rhi, zburatorii îi răspund lui Bragen”, le recită Quinn echipei noastre de pe linia din stânga. "Atunci când sosesc."

Zburatorii încă vânează cutiile. Fără momeli, poate că wyvernul ar fi așteptat până la lumina zilei. Poate că le-ar fi luat mai mult timp pentru a-și da seama unde sunt locurile de incubație. Poate că distrugerea momelilor va descuraja următoarea hoardă care urmează în mod inevitabil. Dar o mie poate nu vor schimba ceea ce ne confruntăm acum.

„Rămânem în sectorul nostru”, spune Imogen din partea lui Quinn, împletindu-și șuvițele mai lungi și roz ale părului ei pentru a-l ține departe de ochi. „Dacă un wyvern părăsește spațiul nostru aerian, îl lăsăm să devină responsabilitatea unei alte echipe, astfel încât să nu lăsăm accidental sectorul nepăzit. Ne menținem spațiul aerian cu orice preț.”

„Rhiannon este de serviciu cu pumnal”, spune Ridoc, frecându-și mâinile, deși este neobișnuit de cald în această dimineață. Nici măcar nu-mi văd respirația. „Ea va aduce și distribuie dacă vreun venin cade din wyvernul lor și va lua pumnalul nostru cu ei.”

„Este vreun motiv pentru care nu le poți trage pe toate în jos cu toată puterea aceea a umbrei?” Sawyer aruncă o privire în direcția lui Xaden, ca și cum ar fi vreo șansă să nu fi avut deja considerat că, privirea oglindită de Rhi și Ridoc.

„În afară de motivul pentru care aproape că am ars, ținând patruzeci de ei înapoi într-un spațiu îngust ca o vale, și există ceea ce pare să fie de zece ori mai mult decât atât pe o câmpie deschisă?” contracă Xaden, arcuindu-și sprânceana cicatrice.

"Dreapta. Acea." Sawyer dă din cap pentru sine.

„A fi prins de wyvern este o greșeală”, îi avertizez în timp ce briza de jos devine vânt vizibil, dar, de asemenea, îi lipsește frigul de gheață din decembrie. „Da, vor încerca să ne omoare, dar nu-i lăsa să-ți distragă atenția de la creatorul lor. Omorâți veninul care i-a creat și acei wyvern vor cădea. Din experiența noastră, ei rămân aproape de creațiile lor în timpul unei bătălii.”

— Îți cunoști perechile? întreabă Rhi, aruncând o privire în jos.

Toată lumea dă din cap. Scopul nostru este întotdeauna doi contra unu în favoarea noastră.

„Încărcați-vă”, ordonă Rhiannon.

Mă întorc repede și o strâng într-o îmbrățișare, iar ea îi apucă pe Sawyer și Ridoc, smulgându-i și ei. „Nu înghețați”, le spun. „Indiferent ce s-ar întâmpla, continuă să te miști. Și stai în aer. Te pot ucide dacă drenează pământul pe care stai. Nimeni nu moare astăzi.”

„Nimeni nu moare astăzi”, repetă Ridoc, iar Sawyer dă din cap în timp ce ne despărțim.

— Ai văzut-o pe Jesinia? îl întreabă Rhi pe Sawyer.

Sprâncenele mele se ridică. "Ea este aici?"

„Am zburat cu Maren”, spune Sawyer, cu capul clătinând. „Bănuiesc că grifonii sunt puțin mai înțelepți în acest departament decât dragonii. Ea se află în Arhive și compară jurnalul lui Warrick cu cel al Lyrei pentru a vedea dacă își poate da seama de ce secțiile din Aretia sunt defecte. Odată ce ai spus că ți-a fost teamă că saloanele vor cădea aici, ea a început să-și facă griji că nu le vom putea ridica fără să știe ce a mers prost în Aretia. Se pare că are dreptate.”

„Nu ar trebui să fie la Basgiath.” Eu dau din cap, iar inima îmi bate în galop. „E complet lipsită de apărare acolo jos.”

„Era îngrijorată că va descoperi diferența dintre jurnale și că va fi prea departe pentru a ajuta. Și dacă Brennan repară piatra aceea, ea este singura noastră șansă de a ridica protecția aici cu succes,” răspunde Sawyer, dându-se înapoi pentru a-l urma pe Ridoc până la dragonii lor.

„Ea are la fel de mult drept să-și riște viața ca și noi”, îmi amintește Rhi peste umăr, îndreptându-se spre Feirge. „Acum, încălzește-ți mâinile mânuite sau fă tot ce trebuie să faci pentru a da foc acestui loc.”

Mă întorc către Andarna în timp ce Xaden termină de vorbit cu Quinn și Imogen. „Promite-mi că vei rămâne ascuns.”

„Ma pot ascunde.” Ea face un pas înapoi, iar eu clipesc... E aproape ca și cum a dispărut direct în întuneric.

„Beneficiul de a fi un dragon negru”, susține Tairn. *„Ne-am născut pentru noapte.”*

O urmăresc pe Andarna și îi scărpin solzii dintre nări când își lasă capul în jos. „Stai pe loc. Marbh este sub tine, veghând pe Brennan. Dacă valul bătăliei se întoarce, el va veghea după tine, dar tu trebuie să pleci. Promite-mi."

„Voi sta în picioare. voi veghea. Dar nu te voi părăsi de data asta.” Ea trage o respirație care miroase ușor a sulf și inima mea se scufundă. A văzut prea multe pentru cineva de vârsta ei.

„A fost mai ușor când erai minor.” Îi dau o ultimă zgârietură. Fiecare dragon din echipa noastră știe să aibă grijă de ea dacă eu și Tairn cădem. Dar numai ea poate alege să renunțe.

„Nici atunci nu am ascultat.”

"Buna observatie."

„Este aproape timpul”, anunță Tairn, iar bătăile inimii mele se accelerează în timp ce mă întorc spre soarele răsărit, o fâșie de portocaliu luminând nu numai orizontul, ci și norul masiv de wyvern care este aproape aici.

O altă rafală de vânt cald suflă, iar stelele fac cu ochiul deasupra noastră, în timp ce norii întunecați plutesc dinspre munți, încărcând aerul cu o energie care o cheamă pe a mea.

Xaden mă întâlnește între Tairn și Sgaeyl, un scenariu care îmi amintește prea mult de Resson. Întinde mâna spre mine, cu mâna lui caldă prinzându-mi ceafa. "Te iubesc. Lumea nu există pentru mine dincolo de tine.” Aplecându-se, își sprijină fruntea de a mea. „Nu aș putea să-ți spun asta ultima dată când am zburat într-o luptă și ar fi trebuit să fi făcut.”

"Și eu te iubesc." Îl apuc de talie și forțesc un zâmbet. „Fă-mi o favoare și nu muri. Nu vreau să trăiesc fără tine.” Sunt atât de mulți și atât de puțini dintre noi.

„ Nu *murim* azi.”

„Dacă am simți cu toții acest tip de certitudine”, încerc să glumesc.

„Îți păstrezi atenția asupra inamicului și a vieții tale.” Mă sărută tare și repede. „Nici și Malek însuși nu m-a putut ține de tine.”

Mă trag înapoi la prima stropire pe cap.

"Ploaie?" Xaden ridică privirea. "In decembrie?"

Căldură. Ploaie. Încărcarea în aer.

„Este mama mea.” Un zâmbet lent se răspândește pe fața mea. „Este modul ei de a-și pătrunde arma preferată.” Pe mine.

„Amintește-mi să-i mulțumesc după aceea.” Mă trage într-un alt sărut rapid, apoi se întoarce fără un alt cuvânt, ridicându-l pe Sgaeyl la fugă.

Îmi ridic privirea spre cer și respir adânc pentru a suporta presiunea pe care mama tocmai a pus-o asupra mea. Furtuna mă va ajuta, dar dacă ploaia va crește, ne va costa ajutorul grifonilor. Nu pot zbura în ceva mult mai greu decât o burniță.

„Vor păzi pământul și vor transporta răniții”, spune Tairn în timp ce își coboară umărul. Îi merg pe piciorul din față, ploaia stropindu-i solzii. Instalându-se în Șaua, îmi încordez cureaua peste coapse și mă asigur că tolba pe care mi-a dat-o Maren este bine fixată pe partea stângă a șeii, la îndemână. Nu vreau să risc să-mi alunece umărul prinzându-l la spate. Apoi iau conducta din buzunar și îmi trec noua brățară de oțel atașată de partea superioară a acesteia peste încheietura mâinii.

Abia atunci, când sunt sigur că sunt cât se poate de pregătit, când puterea îmi curge prin vene cu o căldură care nu prea arde, aștept cu nerăbdare inamicul care se apropie.

Bătăile inimii îmi bâlbâie.

Zei, sunt *peste tot* , hoarda lor mai mare decât orice revoltă pe care am văzut-o vreodată.

Zburând la mai multe altitudini – cea mai egală cu poziția noastră – marea de aripi gri, gâturile încordate și fălcile căscate devorează răsăritul soarelui.

Le-am subestimat enorm numărul și știind că urmează un alt val? Mi se strânge gâtul în timp ce mă uit pe linia echipei mele. Nu există nicio șansă să ieșim cu toții din asta cu viață... dacă vreunul dintre noi o face.

Dar trebuie doar să rezistăm suficient pentru ca Brennan să repare piatra de protecție. Dacă putem ridica saloanele, chiar dacă Jesinia nu găsește ceea ce ne-a ratat în Aretia, putem uimi wyvernul suficient de mult pentru a-i ucide.

În câteva respirații, wyvernul sunt suficient de aproape încât să pot deslușI care dintre ei poartă un călăreț, iar când ajung la două duzini în numărătoare, mă opresc de dragul propriei mele minte. Teroarea îmi alunecă pe coloana vertebrală și respir adânc pentru a o forța înapoi. Nu sunt bun pentru Tairn și Andarna — pentru nimeni din echipa mea — dacă cedez în panică și voi fi și mai rău, o responsabilitate, dacă nu țin controlul pe deplin.

Vor fi în raza de acțiune în doar câteva minute.

„Poate că ar fi trebuit să plecăm. I-a angajat peste câmpie.” Nu pot să nu ghicesc planul nostru, deoarece frica îmi strânge pieptul și îmi accelerează pulsul.

„Sunt prea mulți. Ar fi putut să ne flanqueze și să ne înconjoare cu ușurință. Aici, cunoaștem fiecare canion, fiecare vârf și nu ne pot ocoli”, răspunde Tairn.

Vor trebui să treacă prin noi.

„Se răspândesc”, spune Tairn, cu capul întors. *„Formația lor indică că ne vor angaja toate forțele în loc să țintească Valea așa cum am plănuit.”*

Stomacul meu se prăbușește. Ne-am alocat prost. — *Atunci va trebui să ne asigurăm că nu ajung niciodată în Vale, nu-i așa?*

„Vei avea un câmp de tragere liber doar pentru câteva secunde”, îmi amintește Tairn.

"Știu." Odată ce dragonii se angajează, sunt la fel de probabil să-l lovesc pe unul de-al nostru ca și eu un wyvern. Această primă lovitură contează pentru *orice* . îmi ridic mâinile și deschide ușa Arhivelor către un flux constant, dar ușor de gestionat de putere, savurând sfârâitul rapid de-a lungul pielii mele, care vine odată cu valul de energie.

„Spune-i lui Aimsir că trebuie ca mama să mute acel nor...”

„Da”, spune Tairn, urmându-mi fluxul de gânduri până la încheierea lui înainte de a le exprima.

Am lăsat conducta să se sprijine de antebrațul meu și mă concentrez asupra norului de deasupra noastră, clipind din ochi ploii care cădeau constant.

Dragonii de lângă noi încep să-și schimbe greutatea, umerii rostogolindu-se în pregătirea pentru lansare, dar Tairn rămâne la fel de nemișcat ca muntele pe care stăm. Privesc o singură privire peste umăr pentru Andarna, dar... — *Unde ești?* Bătălia nici nu a început încă și ea și-a părăsit deja poziția.

„Mă ascund așa cum am promis.” Ea se uită dintr-un grup de bolovani.

„Pregătește-te”, ordonă Tairn în timp ce norii se rostogolesc deasupra capului cu o viteză supranaturală, repezindu-se spre inamic.

Mă concentrez asupra hoardei. Fără priză, puterea crește în mine, atât de fierbinte încât încep să cred că aș putea respira foc și îl las să se adune, îl las să ardă, îl las să amenințe că mă consumă.

„Violet...”, spune Xaden.

„Nu încă”, răspund. Vor ajunge la noi în *câteva secunde* , dar trebuie să fie momentul potrivit. Mărgele de transpirație pe fruntea mea.

"Violet!"

Furtuna mamei mele depășește wyvernul la cea mai mare altitudine, iar eu eliberez torentul de putere opăritoare, îndreptându-l spre cer.

Fulgerele trosnesc, zvâcnind în sus dinspre pământul crestei de sub a noastră într-o explozie de lumină atât de puternică încât îmi ustură ochii când lovește în nor.

Îmi las brațele în jos în timp ce cadavrele cad. *„Poate că asta va fi mai ușor decât...”* Nu contează. Tacticile wyvernului se adaptează în câteva secunde, la fel ca și călărețiii care îi controlează, iar aceștia zboară sub acoperirea norilor, ocolindu-se pentru a evita cadavrele care se prăbușesc ale hoardei lor.

„La dracu!” strigă Ridoc în timp ce wyvernul se prăbușește pe cele patru drumuri care duc la Basgiath, trupurile lor lăsând brazde adânci în pământ.

Asta nu va funcționa din nou, așa că alunec globul în palmă și invoc încă o dată puterea, trăgând un flux mai rapid și mai concentrat în timp ce țintesc cel mai apropiat wyvern purtător de călărești.

Focul mă străbate în timp ce mă mânuiesc, ratând acel wyvern, dar lovind pe altul. *La dracu.*

„Concentrează-te pe următoarea grevă, nu pe ultima”, spune Tairn.

„Ține!” strigă Xaden, ținând câmpul liber suficient de mult pentru ca eu să mai trag o lovitură.

Îmi ridic din nou mâinile, dând puterii lui Tairn stăpânire asupra oaselor mele și mușchi, apoi trage o altă lovitură pe care să o mânuiești. Energia mă sfâșie și, în loc să-mi deschid palmele, mă concentrez asupra intenției degetelor, așa cum m-a învățat Felix, trăgându-le în jos cu lovitura, îndreptându-l către țintă de parcă eu aș fi compozitorul și fulgerul ar fi orchestra mea. .

Este adevărat, wyvernul și călărețul căzând în coborâri separate, fără viață. O mână de alți wyvern cad din cer odată cu moartea acelui purtător întunecat, dar nu există timp pentru ușurare sau bucurie de realizare când sunt nenumărate altele.

Și ei sunt aici.

Echipa mamei mele se lansează să atace primul val care pătrunde în sectorul desemnat. Aimsir smulge gâtul dintr-un wyvern înainte să-mi pierd din vedere mama și Mira în timp ce hoarda trece prin sectorul lor și în altul.

„Concentrează-te pe sectorul tău”, ordonă Tairn și îmi smulg privirea din zona în care îmi văzusem ultima oară familia.

Al doilea după secundă, fiecare dintre echipele din jurul nostru și de sub noi se lansează pentru a-și apăra sectoarele, iar când primul bot cenușiu amenințător ne traversează linia — capătul structurilor lui Basgiath și începutul muntelui — mă pregătesc.

Tairn se dă înapoi, apoi se repezi înainte, bătându-și aripile în timp ce aleargă spre marginea crestei, apoi zboară de pe ea. Îmi trec ochelarii peste ochi la prima înțepătură de vânt, apoi îi împing repede înapoi când ploaia face ca paharul să fie imposibil de văzut.

„Acela este al nostru”, îmi spune Tarin, zburând direct pentru ca cel mai rapid din hoardă să intre în spațiul nostru aerian.

Quinn și Imogen Bank au plecat, îndreptându-se spre alte ținte, și văd restul echipei în perifericele mele, dar îmi păstrez concentrarea pe wyvernul pe care Tairn a revendicat în timp ce zburăm spre o coliziune frontală.

Prind conducta cu o mână și o ridic pe cealaltă, în timp ce spațiul dintre noi se îngustează până la bătăile inimii. Nu este nevoie să ajungeți la putere; este deja acolo, amândoi alergând prin vene și încărcând cerul deasupra capului.

Energia sfârâie la capătul vârfurilor degetelor mele și, exact când îmi propun să mă mânuiesc, wyvernul fără călăreți își lasă maxilarul să cadă și sufla un flux de foc verde. Inima îmi zvâcnește în gât când flăcările se îndreaptă spre noi, iar Tairn se rostogolește spre stânga, ratând de aproape focul.

Îmi arunc greutatea drept pentru a menține nivel în timp ce trecem de wyvern, menținându-mi atenția asupra creaturii, apoi lovesc, trăgând fulgere din norul de deasupra. Se lovește de wyvern chiar deasupra cozii — nu mi-am calculat lovitura suficient de aproape pentru a lua în considerare viteza, dar încărcarea este mai mult decât suficientă pentru a o scăpa.

„Mai jos”, mârâie Tairn, aruncându-se într-o scufundare.

Clipesc cu furie în vânt, observând trei wyvern care încearcă să treacă la o altitudine mai mică. *„Nu pot lovi aici. Am șansa să lovesc pe cineva mai sus dacă trag din cerul, sunt prea departe pentru a le trage de mine, iar dacă ratez de la sol...”*

"Stai."

Îmi arunc ambele mâini pe pom și fac exact asta, observând călărețul pe wyvern central în timp ce cădem sute de picioare în secunde, provocând un bâzâit constant în urechile mele.

Tairn lovește de sus, zburând direct în wyvern din stânga, iar impactul îmi biciuiește corpul înainte în timp ce își înfige dinții în gâtul fiarei, târându-l sub noi în timp ce continuăm să cădem.

Wyvernul scârțâie și mă întind după una dintre lamele mele cu mâner din aliaj, pivotând pe scaunul meu pentru a-l urmări pe spatele lui Tairn și strâmbând ochii în ploaie în timp ce două forme masive dau urmărire. *"Ei vin."*

Sub noi se aude un trosnet răutăcios, iar Tairn eliberează wyvernul, cu gâtul rupt în timp ce cade la ultimele sute de metri pe terenul de dedesubt, undeva în spatele clădirii administrației.

Îndreptându-se spre dreapta, Tairn începe să urce cu bătăi puternice ale aripilor, dar nu avem cum să ajungem la timp. Sunt la mai puțin de cincizeci de metri distanță, iar la unghiul de coborâre a celor două wyvern rămase, avem câteva secunde înainte ca Tairn să devină o jucărie de mestecat. Mă uit sub noi – suntem limpezi – apoi mă apuc de conductă și trag o respirație constantă pentru a-mi calma bătăile rapide ale inimii și adrenalina sălbatică din vene. Control. Am nevoie de control complet.

Există timp doar pentru o lovitură. Eliberez putere, trăgând-o în sus cu lama mea și fulgerele se îndreaptă spre cer, lovind cel mai apropiat wyvern din piept.

"Da!" Strig în timp ce creatura se prăbușește din cer, dar bucuria mea este de scurtă durată, deoarece omologul său, complet cu un purtător întunecat, se îndreaptă înainte, deschizându-și fălcile pentru a dezvălui dinții putrezi și o strălucire verde în gât. „Tairn!”

Avertismentul abia mi-a trecut de buzele când o bandă de umbră se învârte în jurul gâtului wyvernului și-l zvâcnește înapoi ca un câine turbat la capătul lesei, dinții lipsind vârful aripii lui Tairn la doar picioare, în timp ce continuăm să zburăm în sus.

„Sgaeyl a susținut asta. Va trebui să-l găsim pe al nostru”, îmi spune el, urcând mai repede ca oricând în ploaia batrană.

Folosesc secunde prețioase pentru a ne scana împrejurimile. Fiecare sector este copleșit, inclusiv al nostru. Doar sclipiri de culoare apar prin roiul de gri în timp ce ne îndreptăm spre conflictul de deasupra noastră, dar majoritatea wyvernului încă plutește în depărtare, reținut pe marginea furtunii.

„Au trimis doar primul val”, explică Tairn. *„Probabil pentru a cerceta punctele slabe.”*

Căzând spre noi, Aotrom are ghearele înfipte în pântecele unui wyvern, iar eu îl zăresc pe Ridoc în timp ce trec în spirală, Imogen și Glane, pe călcâie.

„Ridoc!” strig la Tairn.

„Concentrează-te pe misiunea ta sau planul se destramă. Aveți încredere în ceilalți să le facă pe ale lor.” Zboară direct prin haosul gri, izbucnind în spațiul aerian de deasupra lui înainte să se niveleze.

Are dreptate, avem o treabă de făcut, dar a avea încredere în prietenii mei că își vor face partea lor se simte foarte mult ca să-i ignor și pe ei. Ploaia îmi înmoaie scalpul și îmi curge pielea în timp ce cercetez câmpul de luptă de sub noi, forțându-mi respirația pe nas și pe gură pentru a-mi scădea ritmul cardiac.

Acesta nu este corp la corp a lui Resson. Aceasta este o apărare coordonată și trebuie să mă concentrez pentru a-mi putea face partea.

Feirge este blocat în luptă strânsă cu un foc verde — o explozie de foc albastru izbucnește din gura lui — fac acel wyvern de foc albastru, iar inima mea se încleștează când Rhi ratează de aproape șuvoiul de foc, sărind din spatele lui Feirge pe cel al lui Cruth. Quinn o apucă de antebrațul în timp ce Coada Scorpionului Verde o înjunghie puternic cu coada, iar eu îmi smulg privirea când îmi dau seama că o au sub control și că nu pot face nimic.

Dar Sawyer este depășit la cincizeci de picioare mai jos, în timp ce Sliseag se înfruntă cap la cap cu trei wyvern, dintre care unul poartă un călăreț. Îmi prind conducta, apoi îmi inund corpul cu un alt val de putere și îmi ridic mâna.

„Nu rata”, avertizează Tairn.

Mă concentrez pe wyvernul cel mai îndepărtat de Sliseag pentru orice eventualitate, apoi o folosesc, atrăgând puterea către ținta mea cu concentrare și intenție deplină. Energia mă străbate și fulgerele lovesc din norul de deasupra, încinse și fatale wyvernului de dedesubt.

Călărețul ridică privirea și se uită la mine pentru o clipă înainte ca perechea să se scufunde, căzând din luptă. Mi se acrește stomacul. Există un singur motiv pentru a merge la pământ. A hrani.

„Xaden...”

„La asta”, mă asigură el, iar când Aotrom și Glane ajung să-i ajute pe Sawyer și Sliseag, îmi îndrept atenția către celelalte sectoare.

„Trei,” notează Tairn, folosind arătele ceasului așa cum discutasem, și mă uit corect, unde wyvern a depășit o echipă din Aripa a treia. Corpul unui dragon stă sub ei pe versantul muntelui, dar mă uit în altă parte înainte să notez pe cine au pierdut.

Dacă mă concentrez pe lista morții de mâine, voi fi pe ea.

„Ține-te cât poți de neclintit.” Deschid porțile puterii lui în timp ce el se îndreaptă spre dreapta, zburând spre sectorul lor, dar nu în el, și mă mânuiesc, căldura înțepându-mi pielea în timp ce dobor un wyvern.

Apoi țintesc din nou spre altul.

Si altul.

Din nou și din nou, fac lovituri țintite, precise pentru sectoarele din jur noi, lovind două treimi din țintele mele, dar niciodată lovind un dragon, pe care îl consider drept câștigul final. Ploaia sfârâie în timp ce îmi lovește pielea, dar nu îndrăznesc să-mi scot jacheta de zbor atunci când pumnalele sunt legate de ea, așa că pun căldura, durerea, în cutia mentală și trântesc capacul pe ea, forțându-mi mintea. să ignore arsura agonizantă și să mănânce din nou.

"Doisprezece."

Mă îndrept în față și găsesc ținta, ratând de două ori înainte să o lovesc. În sectorul nostru nu a mai rămas nici un venin, dar mâna îmi tremură pe conductă în timp ce Tairn localizează un alt

wyvern, o altă amenințare și trag fulgere din cer atât de repede încât nu mai simt că aș fi direcționat furtuna.

Eu *sunt* furtuna.

„Te obosești”, avertizează Tairn.

La dracu de epuizare. *„Oamenii mor.”* O privire rapidă asupra câmpului de luptă luminat de răsărit dezvăluie din ce în ce mai multe pete de culoare printre carcasele gri împrăștiate pe pământ, dar mă opresc suficient de repede pentru a observa că echipa mea încă se luptă, mânuind fiecare wyvern care trece în sectorul nostru cu muncă în echipă și eficienţă.

„Nouă”, bubui Tairn, dar nu se ceartă cu mine în timp ce se rostogolește spre stânga, ținându-ne deasupra bătăliei, în timp ce mă mânuiesc pentru următoarea echipă, luând doar țintele pe care sunt sigur că le voi atinge fără a-i pune în pericol pe propriii călăreți.

Sub mine, umbrele se îndreaptă spre alte sectoare, așa cum face și Xaden.

Doamne, *căldura* mă va găti de viu. Nici măcar vântul și ploaia nu sunt suficiente pentru a răci infernul care crește în pieptul meu. Îmi strec brățara conductei de la încheietura mâinii, apoi o pun între coapse suficient de lungă pentru a-mi scoate jacheta de zbor și s-o alunec sub cureaua șeii, lăsându-mi șase pumnale scurte, dar sunt la îndemână și celelalte două. sunt singurii care contează -

"Doisprezece!" strigă Tairn, iar eu îmi biciuiesc capul spre câmpie pentru a vedea un alt val de wyvern planând peste sectorul mamei mele, periculos de aproape de nori, dar nu în ei, lăsându-mă incapabil să lovesc, având în vedere cine este sub ei.

Inima îmi bâlbâie când trec pe lângă mama mea fără să se oprească, apoi trec prin următorul fără să se angajeze.

Zborul deasupra bătăliei mi-a oferit punctul de vedere necesar pentru a-l mânui, dar ne-a făcut și o țintă de netăgăduit, iar ei vin după *noi*. Îmi trec mâna prin cureaua brățării ca să nu pierd conducta. *„Ar trebui să-i ducem departe...”*

„Vom urma planul.” Tairn se scufundă și greutatea mea se ridică de curelele șei în timp ce ne aruncăm spre echipa mea. Dragonii Echipei a doua își întorc capul spre amenințarea care se apropie, cu toții ridicându-ne sau coborând în formație. *"A pregati."*

Sunt trei venin în această misiune de asasinare, tunicile lor albastre ieșind în evidență în contrast puternic cu wyvernul cenușiu, cu ochi înfloriți, pe care îl călăresc. Avem zece secunde. Pot fi.

Unu. Ridoc flutură cu mâinile la dreapta mea, ținând în mână un pumnal care a fost rupt în două. La naiba, dacă singura lui lamă rămasă este ruptă - clipesc când piesele dispar. Nu îmi făcea semn cu mâna.

Două. Plecându-mi capul spre stânga, găsesc piesele deja în mâinile lui Rhiannon, în timp ce Feirge se aruncă spre locul în care Sliseag plutește dedesubt.

Trei. Feirge zboară alături de Sliseag, iar Rhiannon aruncă piesele.

Patru. Spre meritul lui Sawyer, îi prinde.

Cinci. Sgaeyl se ridică pentru a lua locul lui Feirge, iar eu mă închid cu Xaden doar suficient de mult pentru a vedea că este nevătămat. Sângele curge atât din gura lui Sgaeyl, cât și curge în

râuri conduse de ploaie pe partea feței lui Xaden, dar știu din instinct că nu este al lui și mă concentrez pe amenințarea iminentă.

Șase. A respira. Trebuie să *respir* prin furtuna de foc din piept sau mă ard. Nu este că nu recunosc semnele: tremurul, căldura, oboseala. Doar că nu contează. Toți cei pe care îi iubesc sunt pe acest domeniu.

Șapte. Sunt aproape asupra noastră și mă uit în jos la camera secției, unde Marbh stă la ceas cu o coadă albastră pe care nu o recunosc și o formă vagă sper că este Andarna, iar când un fulger de soare se reflectă pe pumnalul din casa lui Sawyer. mâna, dispare din nou, Feirge deja în mișcare.

Opt. *„Dajalair este frustrat de condițiile imposibil de zburat”,* transmite Tairn în timp ce Feirge se ridică alături de Aotrom.

Nouă. *„Spune-le că sunt mai eficienți să păzească curtea și să vină răniți decât să se lupte cu aripile pline de apă”,* notez. *„Ar fi o datorie aici sus chiar acum, nu un atu”.*

Pumnalul își schimbă mâinile, iar Ridoc este din nou înarmat.

Zâmbesc la cât de perfect lucrăm ca o echipă, apoi înfrunt valul care se apropie.

Zece. *„Începi să te gândești...”* începe Tairn.

— *Ca Brennan?* Sugerez ca wyvernul să intre în spațiul nostru aerian.

„Ca Tairn”, răspunde Sgaeyl, îndreptându-se spre inamic, cu gâtul întins în timp ce umbrele ies de sub ea, apucând un wyvern de jugulară și târându-l cu ei în timp ce Sgaeyl se îndepărtează de formație.

Tairn se aruncă spre altul, aruncându-mă înapoi în șa în timp ce ia wyvernul direct. Mă zguduiesc înainte la impact, stropindu-se cu sânge în timp ce maxilarul lui Tairn se blochează pe gâtul wyvernului.

Țipetele lui îmi zdrăngănește creierul în timp ce ghearele lor se luptă între ei, forțându-ne într-o poziție verticală care este aproape imposibil de menținut, chiar și cu aripile lui Tairn care bat atât de tare.

Un fulger de albastru este tot avertismentul de care am nevoie pentru a palma un pumnal cu mâner din aliaj și a arunca conducta pe antebrațpentru a ajunge la catarama, pregătindu-mă să eliberez. aceasta. Am mai văzut această piesă. Cunosc acest rol. Și de data asta nu voi pleca cu o rană de înjunghiere.

„Poți să te echilibrezi?” Inima mea tresări când purtătorul întunecat sare de la gâtul wyvernului la cel al lui Tairn, ignorând vuietul amenințător care vibrează solzii lui Tairn în timp ce ține wyvernul într-o strânsoare de moarte.

„Rămâneți în șa!” cere dar ne rostogolește pe orizontală.

Veninul apucă un corn și se ține, ochii lui stranii, cu rame roșii, nu-i părăsesc niciodată pe ai mei în timpul manevrei sau în secundele după care cădem într-o coborâre rapidă, greutatea wyvernului trăgându-ne în jos. Fără vene cu pânză de păianjen — este doar un asim și mă descurc cu el.

„Tu ești cel pe care îl dorește”, anunță purtătorul întunecat, împingându-și părul blond umed și firav din ochi și coborând cu pași mari pe gâtul lui Tairn în timp ce trag de centură cu mâna stângă, dar catarama nu cedează.

Arată atât de... tânăr. Dar la fel a făcut și Jack.

Tairn eliberează wyvernul, umerii lui strângându-se pentru a împinge creatura pe moarte, dar acesta i se pocnește de gât, iar Tairn ripostează cu o mușcătură mai puternică, sângerând viața din ea în timp ce cădem și cădem și cădem.

„Înțeleptul tău?” Trag pielea, dar cureaua s-a blocat și eu la fel.

La dracu.

Întorc pumnalul până la vârf, prind lama alunecoasă de apă între degetul mare și arătător și îmi ating încheietura, trăgând pumnalul spre el când ajunge la vârfurile dintre umerii lui Tairn.

El prinde lama și panica pură îmi inundă fluxul sanguin în timp ce îmi trag rezerva.

„Îi vei întâlni pe toți destul de curând”, promite el, ridicându-mi propria lamă în timp ce mărșăluiește spre mine.

O neclaritate verde vine la noi din dreapta și ne uităm amândoi în timp ce Rhiannon sare de la Feirge la Tairn, aterând în fața șeii mele ghemuit.

Cel mai simplu mod de a învinge un dragon este să-i ucizi călărețul. Deși, cel mai probabil, creatura va supraviețui loviturii, va fi uluită suficient de mult pentru a fi doborâtă.

—C HAPITOLUL TREI : GHIDUL TACTIC PENTRU ÎNVINGEREA DRAGONILOR DE C OLONELUL E LIJAH J OBEN _ _ _ _

CAPITOLUL ȘAICEȘI DOI

*N**o. Nu. Nu.* Este prea familiar.

Pierderea lui Liam a fost... Nu-l pot pierde pe Rhi. Doar că nu pot.

Ea se ridică înainte în timp ce wyvernul țipă, rata noastră de coborâre atât de rapidă încât sângele pare să scadă în sus. Trag din nou de centură, dar pielea este umflată de ploaie, strânsă strâns, și privesc, inima mea lansându-mi în gât, în timp ce ea o angajează pe purtătoarea întunecată într-o serie de mișcări care m-ar fi pus pe covoraș.

El îi slăbește lama cu un dos la încheietura mâinii, iar aceasta zboară din mâna ei în timp ce o lovește cu piciorul. Ea alunecă înapoi de-a lungul solzilor luneți de ploaie ai lui Tairn, iar eu mă întind spre ea, înfășurându-mi brațul stâng în jurul taliei ei pentru a o liniști și apăsând pumnalul în palma ei cu mâna dreaptă.

Ea se uită peste umăr și dă din cap spre mine, ridicându-și pe picioare când el este aproape pe noi. Mă forțesc să privesc în altă parte în timp ce lamele lor se ciocnesc și munții se ridică, avertizându-mă cât de mică este altitudinea noastră în timp ce îmi desfac arbaleta de la coapsă, apoi deschid rapid tolba legată în stânga mea și strec săgeata în șanțul de zbor. În acest interval, vântul și ploaia nu ar trebui să conteze.

„Vreau să-l dai pe nenorocitul ăsta de pe tine în trei..." încep eu. „Rhi!" strig cu voce tare, tintind. *"Două."*

Ea aruncă privirea înapoi, apoi își aruncă corpul plat între umerii lui Tairn, iar eu mă întind în față, apucându-i de gleznă și trăgând de pârghie fără ezitare. *"Unu!"*

Săgeata lovește adevărat, lovind veninul din stern, în timp ce Tairn coboară spre dreapta.

Purtătorul întunecat cade, dar sunetul unei explozii vine din spatele nostru în timp ce o apuc de glezna lui Rhi, ignorând protestul țipător al umărului meu în timp ce învelișul luptă pentru a menține articulația pe loc.

Rhi se ține strâns de vârfurile lui Tairn, iar el coboară rapid la orizontală, pompându-și aripile pentru a urca în timp ce ea lucrează înapoi spre mine, apoi se întoarce, înfășurându-și brațele în jurul meu într-o îmbrățișare strânsă.

Mă țin de ea, ținând încă strâns de arbaletă și respir adânc în timp ce Feirge oglindește bătăile aripilor lui Tairn chiar sub noi, ținând pasul. E în regulă. Amândoi sunt în regulă.

Acesta nu este Resson și nu mi-am pierdut cel mai bun prieten.

„Tu nesăbuit, iresponsabil...” strig eu.

"Cu plăcere!" strigă ea, ploaia curgându-i pe față când se retrage și îmi dă lama înapoi. „Repară-ți șaua. Voi scoate pumnalul de pe pământ.” Ea se ridică, apoi îmi oferă un zâmbet fulger înainte de *a sări* de pe umărul lui Tairn.

Îi urmăresc căderea, răsuflând uşurată când aterizează fără efort pe Feirge.

„Șa mea este blocată!” Îi spun lui Tairn în timp ce ne urcăm înapoi la luptă.

"Bun. Poate vei rămâne în el.”

Lumina soarelui strălucește pe labrys-ul lui Quinn în timp ce ea legănă toporul de luptă cu două fețe din spatele lui Cruth în articulația umărului unui wyvern care încearcă din răsputeri să-și înfunde dinții în Glane.

„Melgren este cu zece minute, dar doar doi dintre consilierii săi au putut ține pasul și există un consens general că majoritatea celor care dețin întuneric se reține pentru un al doilea val.” Tairn trece pe lângă Cruth, iar eu ridic privirea într-o mare de cenușie și abia îmi suprim dorința de a vomita. Trebuie să fie cel puțin șase wyvern fără călăreți acolo sus. Cât timp putem ține asta? Pivotând în șaua mea, îl observ pe Xaden sub noi, pe Sgaeyl, târând wyvern de gât pe marginea muntelui, unul câte unul, cu viteză, în timp ce se scufundă spre ei.

„Sgaeyl este depășit numeric!”

„Dacă vrea ajutor, va cere...”

Un vuiet plin de durere se alătură cacofoniei de deasupra, iar pieptul mi se strânge. *„Andarna?”* Întind mâna, privirea mea măturând coasta începătoșată a muntelui în timp ce zburăm în sus.

„Sunt destul de enervant de sigur și ascuns”, răspunde ea.

„Aotrom!” Tairn burduf și stomacul meu se scufundă.

Ridoc.

Tairn se îndreaptă spre dreapta, evitând corpul prăbușit al unui wyvern, dar mai este un altul deasupra noastră cu dinții blocați în spatele lui Aotrom și încă trei se apropie pentru ucidere.

Sawyer și Sliseag zboară din partea opusă a sectorului nostru, urmărind pentru a intercepta în același timp, dar toți ceilalți sunt sub noi. Îmi învelesc pumnalul la șold, apoi încarc arbaleta și-l leg la coapsă în timp ce urcăm în sus.

Vuietul lui Tairn îi zguduie întregul corp când ne apropiem, iar eu mă țin de pom, pregătindu-mă pentru ciocnirea șocante, dar el zboară pe lângă ea, când Sawyer și Sliseag ajung la luptă, apoi își balansează coada masivă în trioul de wyvern care se apropie.

Pivot atât de mult cât îmi permite șaua la zgomotul scârțâit al spargerii oaselor. Un wyvern cade din luptă, cu jumătate din cap lovit. Unul în jos. Trei mai departe.

Tairn face cea mai abruptă viraj pe care am experimentat-o vreodată pe spatele lui, iar vederea mi se întunecă la margine, în timp ce ne aduce aproape pe verticală înainte de a-și înclina aripa la stânga și de a cădea într-o scufundare. Clipesc cu furie în vânt și ploaie în timp ce zburăm în ajutorul lui Aotrom și Ridoc.

Ridoc face tot ce poate din spatele lui Aotrom pentru a disloca wyvernul, înjunghiându-și sabia în bot, dar slăbitul nu-i va da drumul.

Sliseag ajunge acolo primul, lovind wyvern cu coada sabiei și tăind un picior din față. Când nu-i dă drumul, el pivotează pentru a-și închide maxilarul peste gâtul lui, dar, spre deosebire de Tairn, nu este suficient de puternic pentru a rupe un gât cu o mușcătură și pierde secunde prețioase, lăsându-se expus perechii de wyvern rămase.

Nu o să ajungem la timp.

Perechea își schimbă cursul, virând de la Aotrom în ultima secundă și țintând spre Sliseag.

Aproape am ajuns, dar totul se întâmplă atât de *repede* încât parcă restul lumii încetinește.

Într-o bătaie de inimă, cel mai apropiat wyvern își deschide fălcile.

În al doilea, aruncă foc verde peste Sliseag, iar Sawyer se scufundă înapoi de pe scaun, evitând să fie ars până la moarte și rostogolindu-se pe coloana vertebrală a lui Sliseag cu o cizmă de fum.

În al treilea, își finalizează asaltul, lovindu-se de partea expusă a lui Sliseag. Sawyer lovește cu piciorul în fălcile căscate pentru a-și salva dragonul de la mușcătură, dar în următorul îl ia el însuși, piciorul său dispărând între dinții masivi ai wyvernului.

„Sawyer!" țipă Ridoc.

Țipătul lui Sawyer îmi smulge sufletul și aproape îl răspund când falca wyvernului se blochează cu un *clic audibil* , în timp ce Tairn își încetinește coborârea direct deasupra capului, la doar o duzină de metri deasupra Aotrom, în timp ce rațele wyvern rămase în luptă.

Greutatea lui Tairn se schimbă și știu că a ales un unghi de atac și este pe cale să se arunce, dar în această poziție, este timp doar să-l salvez pe Sawyer sau Sliseag, nu pe amândouă. Sawyer urlă de durere în timp ce jumătatea de wyvern îl trage de pe Sliseag, smulgându-și capul urât și gri înainte de a se rupe din nou.

Stomacul mi se răsucește și respirația mea amenință să se blocheze.

La naiba, nu a mai rămas nimic sub genunchiul lui Sawyer.

Își pierde sânge *și* strânsoarea.

Nu. Nu o să stau să-l privesc pe altul dintre prietenii mei murind. Eu refuz.

Prind pumnalul în mâna stângă și arbaleta în dreapta, îmi tăiem cureaua de piele a curelei în timp ce Tairn își scufundă aripa dreaptă, oferindu-mi unghiul perfect pentru unul. Singur. Al doilea. *"Iartă-mă."*

„Nu îndrăzni..."

„Omoară-l pe celălalt repede pentru amândoi!" Deja mă mișc, îmi învelesc pumnalul și mă arunc de pe șa, câștigând unul, doi, trei pași înainte de a sări.

Andarna. Xaden. Sora mea. Brennan. Toate îmi fulgeră prin minte în timp ce brațele mele se leagănă prin cădere, găsind doar aer, dar este chipul mamei mele pe care îl văd în minte când aterizez pe spatele lui Aotrom, tălpile cizmelor găsind cumpărături la marginea uneia dintre coloanele lui. cântare.

„Unul de argint!"

„Cum e asta pentru o aterizare alergată?" La dracu, am reușit.

Ridoc trebuie să gândească la fel, pentru că se uită la mine în stare de șoc pentru o secundă bună înainte de a-și smulge sabia de nasul wyvernului, apoi se mișcă să o arunce din nou în timp ce încep să alerg spre el. „Nu pot scăpa de el!"

Inima îmi bate la fel de tare ca picioarele în timp ce Tairn termină scufundarea în dreapta mea, o pată de negru umplându-mi vederea periferică. Ignorând instinctul de auto-conservare care îmi spune că este o idee *proastă* , mă năpustesc la Ridoc și îi pun arbaleta în mâini. „Dă-i foc când sunt pe Sliseag și întoarce-te pe locul tău!”

ce ești ?”

Nu mă opresc să răspund la întrebare, prea ocupat să alerg pe nasul blestematului wyvern căruia i se smulge o parte din gât de Sliseag.

Alerg în sus pe panta dintre ochii wyvernului care țipă, în timp ce își scufundă dinții mai adânc în Aotrom, apoi pe partea plată a capului dintre coarne, când Sliseag îi smulge maxilarul.

„O să te stropelesc eu însumi odată” — Tairn mârâie și aud sunetul distinct al oaselor care se zgârie în depărtare — *„Te pun la pământ!”*

Aproape că îmi rostogolesc glezna pe o țeapă la jumătatea gâtului rotitor al wyvernului și mă surprind în timp ce Sliseag își balansează capul înapoi spre wyvern atacându-și călărețul, dar strânsoarea lui Sawyer de-a lungul solzilor coloanei vertebrale este prea slabă pentru ca Sliseag să manevreze rapid. Dragonul nu-și poate apăra călărețul fără să-l piardă.

El scăpa un vuiet tremurător de craniu, în timp ce wyvernul îl mai pocnește pe Sawyer, balansându-și coada fără niciun efect.

„Grăbește-te, Vi!” țipă Ridoc.

„Sliseag!” strig, încălcând regula cardinală a tuturor călăreților. „Lasă-mă să-l ajut!”

Roșul își îndreaptă capul spre mine, ținându-mă cu niște ochi aurii furioși, iar eu dau din cap, rugându-i lui Dunne să înțeleagă, să țină nemișcat, apoi sări de la gâtul wyvernului, cu picioarele bătând din picioare pentru distanță.

Aterizez chiar deasupra ochilor lui Sliseag și îmi înfășoară brațul stâng în jurul unuia dintre coarnele lui, folosindu-l atât pentru a-mi opri impulsul și pentru a-mi ține echilibrul în timp ce capul lui se balansează spre wyvernul care îl atacă pe Sawyer, lovindu-l pe wyvern și venind scurt.

— Acum, Ridoc! Folosind cornul lui Sliseag ca efect de pârghie, l-am trântit pe gâtul lui în timp ce în spatele meu se aude o explozie, căldura ardându-mi de-a lungul spatelui.

Sawyer trece peste coloana vertebrală a lui Sliseag, iar eu alerg mai repede, trecând pe lângă scaun. Dacă cade de partea aceea, Tairn nu poate face nimic. Suntem prea aproape de linia crestei de mai jos.

"Unde ești?" Îl întreb pe Tairn în timp ce ochii lui Sawyer îi întâlnesc pe ai mei într-o dublă priză.

Ignor pocniile și mârâiturile de deasupra mea și mă continui să mă mișc.

„Unde ar trebui să fiu, spre deosebire de tine *!”* mușcă exact în momentul în care corpul lui uriaș se întoarce pe cer în fața mea, aruncând din fălci corpul neînsuflețit al celui de-al patrulea wyvern.

"Bun. Acum fă-mi o favoare.” Încarc pe lângă aripile lui Sliseag și alături de dinții uriași și scrâșnind ai wyvernului gata să-l devoreze pe Sawyer.

"Ceea ce ar fi?" întreabă Tairn, zburând deja spre noi.

"Violet?" Ochii lui Sawyer se fac mari de șoc în timp ce sângele îi pompează din picior în stropi ritmici. Are nevoie de un vindecator *acum.*

Mi-am lovit genunchii, alunecând ultimii câțiva picioare și lovindu-l pe Sawyer, trântându-l mai departe pe coloana vertebrală a lui Sliseag, spre spatele dragonului. Îmbrăcându-mi brațele în jurul lui Sawyer, îmi strâng mâinile la spatele lui. "Stai!" strig în timp ce alunecăm peste nenumărate solzi roșii, la câteva secunde distanță de margine.

Sliseag se îndepărtează de linia crestei, oferindu-ne câteva sute de picioare de altitudine atât de necesară pentru căderea inevitabilă și ne răsturnează.

„Unul de argint!"

Brațele lui Sawyer se închid în jurul meu în timp ce ne prăbușim de pe spatele lui Sliseag și cădem în aer liber.

"Prinde-mă." Vântul îmi sfâșie părul, fața, pielea, dar mă țin de Sawyer în timp ce cădem în cădere liberă totală. Pot să-l salvez. Nu trebuie să moară astăzi.

El *nu va face.*

Unu. Două. Trei. Patru. Îmi număr bătăile inimii pe măsură ce curățăm linia crestei.

"Ce faci?" Xaden răcnește și există o perie slabă și familiară de catifea la baza gâtului meu, de parcă puterea lui Xaden a fost extinsă la limitele ei. Căderea noastră încetinește, dar nu cu mult așa cum o aripă întunecată blochează cerul.

„Ce naiba se pare că sunt..." Respirația mi se scapă din plămâni în timp ce o menghină de fier se închide în jurul nostru, oprindu-ne căderea cu o schimbare de impuls. *Tairn.*

„Ce parte din „stai în șa" nu ai înțeles?" Burduf Tairn, ținându-ne în strânsoarea precară a ghearei lui și îndreptând spre stânga, spre Basgiath.

„Nu ai putea fi în două locuri deodată", argument, luptându-mă să trag respirația în timp ce Sawyer merge moale deasupra mea, cu bărbia căzând pe umărul meu. *„Trebuia să-l ucizi pe al patrulea wyvern, iar Sliseag nu s-ar apăra dacă asta ar însemna să-l pierzi pe Sawyer, așa că l-am luat pe Sawyer."*

— Și doar sperai că te voi prinde? Își dă aripile, încetinindu-ne viteza până la alunecare.

„De parcă nu ai vrea." Aerul îmi curge în plămâni într-un firicel, apoi într-un curent.

El batjocorește. Apoi schimbă subiectul cu: *„Fratele tău a reparat piatra într-o singură bucată, dar nu se simte... plin de speranță."*

Inima mea se ridică doar ca să cadă. Ei bine, asta e... grozav.

"De ce? Nu poate fi impregnat?"

„Marbh nu este pasionat de detalii." Tairn aterizează pe trei gheare în micul câmp dintre spatele școlii și stâncă, deschizându-l ușor pe cel care ne ține.

Ce naiba înseamnă *asta* ? Noroiul înghețat mă întâmpină în timp ce ploaia continuă să cadă, iar eu îl împing pe Sawyer la spate și mă rostogolesc în genunchi, punându-mi degetele la pulsul gâtului lui palid și pistruiat.

„Să ne ajute cineva!" Țip, vocea mea răsunând pe zidurile de piatră ai clădirii administrației. Bătăile lente ale pulsului lui îl zguduie pe al meu. Pierde prea mult sânge și prea repede și nu se vede niciun ajutor, deși este evident că nu suntem primii răniți care au aterizat aici.

„Voi chema ajutor", răspunde Tairn.

Nu-l poți avea , îi spun lui Malek, trecând să îngenuncheze în zăpada stacojie. *L-ai luat pe Liam. S-ar putea* să nu-l *ai pe Sawyer.*

— Sawyer? Strâng catarama de pe teaca cu curea din jurul coapsei mele stângi și, din milă, dă. Cuțite și toate, îl înfășuram peste pielea dărâmată de sub genunchiul lui Sawyer, la câțiva centimetri deasupra cărnii zdrențuite, trec pielea prin cataramă și trag cât de tare pot, strigând când durerea îmi cântă prin umărul stâng. „Trebuie să te trezești! Deschide-ti ochii!"

Gustul amar al fricii îmi inundă gura în timp ce forțesc știftul de metal printr-o secțiune netedă de piele din pură voință. "Vă rog?" Îl implor, vocea mi se rupe în timp ce degetele îmi caută pulsul la încheietura mâinii lui, apoi la gât, lăsând amprente purpurie pe pielea lui fără sânge. „Te rog, Sawyer, te rog. Am spus că vom trăi cu toții până la absolvire, îți amintești?

„Ajutorul vine”, anunță Tairn.

„Îmi amintesc”, șoptește Sawyer, cu ochii deschiși.

„O, mulțumesc zeilor!” Îi zâmbesc, buza de jos tremurându-mi incontrolabil. "Stai-"

"Violet!" Mă sună Maren de peste câmp, iar eu ridic privirea și o văd pe spatele lui Daja, grifonul sprinten înainte prin ploaie, parcurgând repede distanța cu Cat și Bragen pe jos puțin în urmă.

Capul lui Tairn se ridică brusc spre câmpul de luptă. *„Sgaeyl...”*

"Merge!" Dacă ea este în pericol, la fel este și Xaden, și având în vedere vâlcele uriașe de umbră care emană dintr-un zid gri de la marginea sectorului nostru...

Tairn se ghemuiește, apoi se aruncă în sus, lansându-se cu bătăi grele ale aripilor pe cerul dimineții, când Daja ajunge la noi, trăgând un așternut în spatele ei.

"Ce s-a întâmplat?" Maren alunecă de pe spatele Dajei, cu pielea ei bronzată striată de sânge.

„Wyvern și-a luat piciorul.” Arunc o privire între ei când sosesc Bragen și Cat. "Esti in regula?"

„Nu este al nostru”, spune Bragen, ghemuindu-se de cealaltă parte a lui Sawyer. „O să fii bine”, îl asigură el. „Trebuie doar să te duc la vindecători.” Își alunecă brațele sub Sawyer, apoi îl ridică și îl poartă la Daja.

Vindecătorii. Pentru că repararea nu este o opțiune, nu fără piciorul lui.

„Am transportat răniții”, spune Maren peste umăr, grăbindu-se înapoi la Daja, în timp ce Cat îl ajută pe Bragen să coboare Sawyer pe așternut.

"Mulțumesc." Mă așez pe călcâie și privesc spre cer, lăsând puterea legăturii mele cu Xaden să mă asigure că se simte bine în loc să-i distragă atenția întrebând.

„Nu ne mulțumi”, spune Maren, urcându-se repede și așezându-se între umerii lui Daja înainte de a pleca spre Cuadrantul Vindecătorilor, Bragen urmând-o după ea.

„Arăți ca un rahat.” Cat se ghemuiește în fața mea, cu împletitura la fel de udă ca a mea, în timp ce mă privește. „Am auzit ce ai făcut acolo sus. Ei bine, Kira a văzut și mi-a spus. Asta a luat curaj.”

„Tu ai fi făcut la fel.” Epuizarea apare, umerii mi se lasă ca și adrenalina se estompează.

„Aș fi alergat mai repede.” Ea strecoară unul dintre pumnalele ei cu mâner din aliaj și mi-l întinde. „Se pare că îți lipsește unul. Mai am altul.”

"Mulțumesc." O iau ca pe ofranda de pace.

„O să am grijă de Sawyer”, promite ea în timp ce se ridică. „Și nu îndrăzni să-mi mulțumești pentru asta”, strigă ea peste umăr, mergând spre turnul de sud-vest fără un alt cuvânt.

Conducta îmi cade de-a lungul antebrațului în timp ce îmi șterg ploaia de pe ochi. Uitasem complet că blestemata era chiar acolo. Privind la stânga, apoi la dreapta, Observ corpurile de wyvern împrăștiate și o coadă verde care îmi face inima să se poticnească...

Teine?

„Este în viață”, promite Tairn, zburând deja înapoi la mine. *„Ei reţin ultimul val, iar mama ta... În spatele tău!”*

Mă ridic în picioare și mă întorc pentru a înfrunta stânca... și veninul care stă la vreo douăzeci de metri distanță, privindu-mă cu o privire curioasă pe o față în formă de inimă care fusese la un moment dat incontestabil de frumoasă.

Stomacul meu se răsucește, iar strânsoarea mea se strânge în jurul pumnalului pe care mi l-a lăsat Cat. *Pisică.* Nu vreau să atrag atenția asupra zburatorului care se retrage dacă veninul nu o vede deja.

„N-are rost să alerg”, spune purtătorul întunecat, mergând înainte încet, de parcă nu aș fi mai mult o amenințare decât un fluture. „Amândoi știm că voi scurge chiar pământul de sub tine, și atunci toate acestea vor fi fost în zadar.” Ea își aruncă brațele, făcându-i un semn către haosul din jurul nostru.

„Sorrengail!” Cat țipă și aud zgomotul zvâcnit al ei alergând spre mine.

„Fugi, pisică!” strig, ridicând privirea către Tairn și observându-l la jumătatea scufundării, la aproximativ un minut, dar pașii nu încetinesc.

Ochii purtătorului întunecat se ard în timp ce o zărește pe Cat, iar aceasta se lasă în genunchi, întinzând mâna pe pământul înghețat.

"Stop!" strig, inima îmi zvâcnește în gât și găzduind acolo. E mult mai rău decât coșmarul meu. Chiar dacă aș putea fugi, nu se știe ce i-ar face Cat. Trecându-mi încheietura mâinii, apuc conducta cu mâna stângă și îmi ridic dreapta — pumnal și tot — deschid ușile puterii lui Tairn pe care nu le-am închis niciodată complet.

Slush se topește la picioarele mele și aburul se ridică din piele când Cat ajunge lângă mine. „Trebuie să pleci de aici.”

"Taci." Ea scoate un pumnal din teaca coapsei.

„Oh, ești unul puternic, nu-i așa?” Purtătoarea întunecată își lasă capul într-o parte, un zâmbet lent și insidios îi curbe gura în timp ce se ridică, studiindu-mă. „Puntătorul fulgerului.”

Tunetele bubuie în nor deasupra noastră în timp ce energia se adună în venele mele, fierbinte și trosnitoare. Nu trebuie să fug. pot mânui.

„Ea, nu-mi pasă.” Ea aruncă o privire către Cat. „Dar tu, am ordin să nu ucid, așa că să nu facem asta dificil.”

"Pe mine?" Ce naiba?

Ea face un pas înainte, iar eu eliberez o lovitură, lovind pământul chiar în fața ei, oprind-o în loc. „Vei fi atât de distractiv pentru *el* să-l mânuiască.”

Coșmarul revine cu putere, cuvintele Înțeleptului răsturnând peste mine doar cât să-mi facă mâna să tremure.

O privire sălbatică iese peste ochii ei îngusti. „Și voi fi favoritul lui pentru că te-am livrat. Voi fi mai mult decât un asim în curând.” Cuvintele ei curg din ce în ce mai repede. „Mi se va da Valea când se va termina asta!”

Ma livra ?

„Poți s-o ucizi oricând acum”, îmi amintește Cat, cu privirea fixată asupra purtătorului întunecat.

„Vreau să știu ce naiba vrea să spună când mă naște”, murmur pe sub răsuflarea mea.

„Te vei întoarce după ceva mult mai periculos...” Nu asta a spus el în coșmar?

„Voi fi eu! Pe mine!" Veninul își împinge mâna tremurătoare în părul ei roșu zgârcit.

Cat face asta, sporind lăcomia femeii, învârtind-o pe propriile emoții. Trebuie să recunosc, este o abilitate destul de prost când nu o folosește pe mine.

— Ajunge, Wynn. Un purtător de culoare închisă, îmbrăcat în piele de aceeași culoare cu venele pulsatoare de lângă ochi, apare din stânga, mergând în jurul corpului verdelui căzut și aruncând mâna.

Pisica zboară înapoi cu un strigăt, lovindu-se în pământ în spatele meu. *La dracu.* Nu mai e timp pentru curiozitate. Mă mânuiesc, căldura izbucnind din fiecare centimetru al pielii mele în timp ce trag lovitura din norul de deasupra, lovindu-l pe *Wynn* instantaneu. Ea cade acolo unde stătea, cu ochii deschiși și vagi, fum care se ridică din cadavrul ei.

"Fascinant." Cel nou se îndreaptă spre mine, închizând pumnul.

Conducta arde cu căldură intolerabilă.

Îl scap, urmărind îngrozit cum se dezintegrează, fără a lăsa nimic la capătul brățării. Își întoarce mâna, cu palma în sus, iar eu sunt ridicat de pe picioare, suspendat în aer, complet imobilizat.

La fel ca visul, dar acesta nu este Înțeleptul.

Mi se închide gâtul. Nu pot ridica o mână ca să o mânuiesc sau chiar să strig pentru Cat să fugă cât poate. Acesta nu este un vis. Nu există trezire din asta.

"Stai calm!" Ordinele Tairn, aproape asupra noastră, dar nu suficient de aproape.

"Sunt pe drum!" strigă Xaden în timp ce veninul pășește peste corpul omologului său de parcă ar fi o trăsătură a peisajului și continuă spre mine.

Nu vor ajunge la timp.

Nici eu nu voi face.

Ceea ce înseamnă că ne-am omorât pe toți.

Dar Andarna poate trăi. Trebuie doar să reziste, trebuie să aleagă să supraviețuiască.

„El este aproape aici, așa că hai să continuăm asta, bine?” purtătorul întunecat spune, la mai puțin de o duzină de metri distanță acum. „Hoarda sa obosit să plutească, așteptând permisiunea de a ataca.”

O formă se mișcă în stâncă în spatele purtătorului întunecat. Nu, nu o formă; o parte a stâncii în sine; un uriaș... bolovan?

Un bolovan cu fâșii de ochi aurii.

Iese din stâncă ca un proiectil, se extinde, își schimbă culorile, răsar aripi și gheare și solzi *negre* .

Sunt singurul care cred că cunoștințele secțiilor, protecția pe care le oferă, nu ar trebui să beneficieze numai Navarra și m-a costat totul.

— J OURNAL A L YRA OF M ORRAINE —T RANSLATED DE C ADET J ESINIA N EILWART

CAPITOLUL ȘAICEȘI TREEI

Purtătorul întunecat se întoarce, dar nu este suficient de rapid. Andarna aterizează direct în fața lui, apoi își deschide gura și sufla *foc* asupra lui, prăjind purtătorul întunecat înainte ca ea să-și rupă fălcile în jos și să-i smulgă capul direct de pe corp.

Cad în nămolul care se topește, în același timp cu cadavrul lui, iar ea scuipă capul decapitat și fumegător, apoi suflă o suflare fierbinte de abur din sulf.

Ce. The. Real. La dracu.

„Tu...” Mă ridic în picioare și mă împiedic spre ea. „Tu doar…”

„Respir foc.” Ea se îmbracă, dând aripile.

„Tocmai l-ai *mâncat* ?” Pisica stă în picioare, dar își păstrează distanța.

„Nu vorbești cu dragonii pe care nu îi călărești, om.” Andarna pocnește din dinți în direcția lui Cat.

„Arătai ca o parte a *stâncii* .” Mă uit la Andarna de parcă n-am mai văzut-o până acum. Poate nu am avut niciodată.

„Ți-am spus că mă pot ascunde.” Ea clipește la mine.

Deschid gura, apoi o închid, căutând cuvinte acolo unde nu există. *Asta* nu era ascuns. Solzii ei sunt la fel de negre ca ai lui Tairn acum. Poate văd lucruri?

Tairn aterizează spre dreapta, zburând nămol, apoi se uită peste micul nostru câmp de luptă cu o evaluare rapidă. *„Ai lucrat rapid.”*

"Ea a facut." Arăt spre Andarna în timp ce Sgaeyl și Sliseag aterizează în spatele lui Tairn.

„Supiri foc”, recunoaște Tairn, cu o notă de mândrie în voce.

„Respir foc.” Andarna își întinde gâtul la maxim.

„Melgren ne ordonă să mergem în Vale.” Ochii lui Tairn se îngustează și capul se îndreaptă spre Sgaeyl.

— Atrage toată echipa la Vale? Privesc în sus, observând că au mai rămas doar două wyvern în sectorul nostru.

Hoarda obosește să plutească, așteptând permisiunea de a ataca. Asta a spus purtătorul întunecat. Valul final nu a lovit încă.

„Nu întreaga echipă. Doar noi, explică Xaden, plimbându-se prin Tairn. Mici minuscule de abur se ridică acolo unde ploaia se întâlnește cu pielea expusă a brațelor lui. Pare la fel de obosit pe cât mă simt și are o rănire pe antebraț, dar lipsa oricărei alte leziuni vizibile îmi face umerii să se scufunde.

„Nu și-au trimis încă ultimul val, iar Sawyer și Aotrom sunt deja răniți. Mișcarea pe noi doi lasă echipa și Brennan și piatra de protecție prea expuse.” Eu dau din cap. Nu putem lăsa să se întâmple asta. Brennan este cea mai bună șansă a noastră să supraviețuim asta.

— Exact, spune Xaden în timp ce ajunge lângă mine. *„Ești bine?”* Brațul lui se înfășoară în jurul umerilor mei în timp ce îmi apăsă un sărut puternic pe tâmplă. „Ei se țin acolo sus în timp ce acest val se retrage. Trebuie să ne argumentăm repede punctul nostru de vedere.”

„Sunt în regulă”, promit. "Să mergem."

„Sunt în față. Ne întâlnim acolo”, spune Tairn.

„Du-te la Marbh”, îi spun Andarnei, împingându-mi umărul stâng și rotind articulația pentru a încerca să ușureze durerea ascuțită și pulsatorie din adâncul articulației.

„Voi fi acolo unde ai nevoie de mine”, bâfâie ea.

— Bine, atâta timp cât asta e cu Marbh. îmi ridic sprâncenele. La un dragon.

Își bate coada de două ori, apoi pleacă, dar cel puțin se îndreaptă în siguranță în direcția camerei de piatră de dedesubt.

Sălile din Basgiath plin de haos când trecem pe lângă o linie de grifoni și intrăm pe ușa laterală păzită de sub clopotniță. Îmi scade stomacul. Infanteria și călărețiii răniți stau lângă peretele de lângă intrarea la acest nivel în infirmerie, în diferite stări de răni, dar mai ales arsuri, strigătele lor de durere umplând coridorul de piatră, în timp ce vindecătorii din anii doi și trei aleargă de la pacient la pacient.

„Au rămas fără paturi în urmă cu douăzeci de minute”, ne spune Cat încet. „Infanteria este cea mai grea lovitura de pana acum.”

„De obicei sunt”, notează Xaden, ținându-și privirea concentrată peste hol, spre ușa care duce în curte și spre zecile de răniți din dreapta noastră.

Ne oprim brusc ca un pluton de infanterie trece prin curse. Însemnele de pe gulerele lor îi arată ca fiind primii ani.

"Violet." Cat mă apucă de cot, iar eu mă întorc spre ea, făcând o pauză Xaden împinge ușa. Spune-i mamei tale că ne vom lupta în aer dacă poate opri ploaia, iar dacă nu, trimite-ne ca infanteriei. Avem mai multă experiență în lupta cu veninul decât aproape oricine de aici, iar grifoanele sunt excepțional de rapide pe sol.”

În ochii ei căprui există doar determinare pură, așa că dau din cap. "O sa ii spun." Ea își lasă mâna jos, iar eu și Xaden mergem în curte.

Este un haos al naibii de pur și simplu în timp ce ne îndreptăm prin liniile de echipe în albastru închis, fiind informați de tremurând anii doi. E ca și cum rândurile lor s-ar fi spart și ei împletesc unități cu oricine nu a fost rănit.

Odată ce ajungem în centru, avem o vedere clară a ședinței de conducere care are loc chiar în fața porții deschise.

— Măcar ar putea închide poarta blestemata! strigă unul dintre cadeții de infanterie la Xaden și la mine când trecem.

„Închiderea porții nu te va ajuta”, răspunde Xaden, arătând spre stânga cadavrul unui wyvern care străbate linia acoperișului parțial demolată. „Chiar dacă ar fi fost pe jos, cele cinci secunde pe care le vor lua pentru a trece nu merită să piardă ieșirea necesară.”

Îi arunc în al doilea an o privire plină de compasiune și îl urmăresc pe Xaden. „Poți fi puțin…”

„Mai frumos? Mai moale?” contracă el. „Mai amabil? Cum naiba îi va ajuta asta?”

Nu greșește.

„Hei”, spune un al doilea an în albastru închis de la o echipă din dreapta, privirea ei trecând peste umărul meu.

„Îmi pare rău, dar are dreptate. Închiderea porții nu va ajuta.” O spun cât pot de blând.

„Nu de asta te-am oprit.” Ea arată în spatele meu. „Este un *scrib* care te urmărește.”

Mă întorc și o văd pe Jesinia alergând spre mine în ploaie, cu mâna ascunsă sub halate.

Ea ține jurnalul uscat.

„Vezi dacă o poți convinge să ajungă undeva în siguranță”, sugerează Xaden. „Între timp, voi începe lupta fără tine.” Intră în arcada de treizeci de picioare care servește drept poartă lui Basgiath, traversând sub primul grilaj și continuând mai departe, atragând imediat atenția mamei mele, generalul Melgren, și a trei dintre consilierii săi care stau la marginea celui de-al doilea grilaj. Cozile dragonilor lor trec chiar pe lângă ei, formând un zid de jumătate de înălțimea cetății, chiar mai mult în cazul lui Codagh.

„Ar trebui să fii...” Încep să-i fac semn cu Jesinia, apoi îmi las mâinile jos când am să realizezi că nu este nicăieri în siguranță pentru ea.

Ea mă prinde de cot cu mâna ei liberă și mă trage în arcadă, sub grilaj. Lăsând jurnalul în halate, ea își trage cealaltă mână liberă pentru a semna. „Cred că am găsit diferența între cele două, dar cred că jurnalul Lyrei este minciuna.”

"Ce ai găsit?" Semn, ținându-mă cu spatele spre Melgren și ridicându-mi scuturile, blocându-i pe toți, chiar și pe Tairn și Andarna.

„Cred că este un șapte.” Ea ridică sprâncenele spre mine. „Dar nu se poate.”

"Nu înțeleg." Eu dau din cap. „Șapte ce?”

„Aceasta este singura diferență dintre cele două reviste. La început m-am gândit că poate însemna rune, că am tradus greșit acea parte, din moment ce sunt șapte rune pe piatra din Aretia”, semnează ea, cu două rânduri brăzdate în frunte. „Dar am verificat și am verificat de două ori.”

"Arătaţi-mi."

Ea dă din cap, apoi eliberează jurnalul Lyrei și se întoarce la mijloc, atingând un simbol în mijlocul paginii și dându-mi-l, eliberându-și mâinile. „Simbolul acela de acolo, este un șapte. Dar Warrick's spune șase, amintiți-vă.

Inima mi se scufundă și dau încet din cap.

Trebuie să greșească.

„Aceasta spune: „ *Suflarea de viață a celor șapte s-a combinat și a aprins piatra într-o flacără de fier* ”.

Umerii căzuți, oft. Șapte dragoni este imposibil. Există doar șase vizuini: negru, albastru, verde, portocaliu, maro și roșu.

Îi dau jurnalul. — Atunci poate că nu este un șapte. Poate ai tradus greșit?”

Ea clătină din cap, răsfoind la prima pagină a jurnalului, apoi o dă înapoi. "Aici." Ea atinge simbolurile, apoi își ridică mâinile. „Aici este înregistrată povestea Lyrei din Primii Șase.” Ea atinge cele șase, apoi întoarce paginile la locul anterior din mijloc. "Șapte."

Buzele mele se despart. La dracu. La dracu. *La dracu.*

„Sunt aproape”, semnează ea. „Dar acesta este un șapte. Și sunt șapte cercuri pe piatra din Aretia. Șapte rune. Şapte, repetă ea ultimul cuvânt, de parcă aş fi putut să înţeleg greşit.

Șapte. Gândurile îmi învârt în cap prea repede pentru a prinde doar unul. „Acest jurnal trebuie să fie... greșit”, semnează ea când eu tac.

Închid cartea și i-o dau. "Mulțumesc. Ar trebui să mergi la infirmerie. Sawyer este acolo și dacă noi...

Își bagă jurnalul în halate și începe să semneze înainte ca eu să termin. — De ce e Sawyer la infirmerie? Ochii ei zboară larg.

„Un wyvern i-a luat piciorul.”

Ea inspiră repede.

"Merge. Dacă evacuăm răniții, Maren a spus că îl va veghea, așa că dacă evacuăm, acesta este cel mai sigur loc în care să fii. Vă va scoate pe amândoi afară.”

Jesinia dă din cap. „Fii în siguranță.”

"Și tu."

Își ridică hainele și sprintează prin curte, îndreptându-se spre ușa cea mai suică.

Capul îmi înoată în timp ce mă întorc către conducerea adunată la capătul arcadei și încep să merg.

Ar putea însemna un grifon? Asta însemna prin șase și unul? Nu. Dacă un grifon ar contribui la saloane, magia zburătoare ar funcționa în limitele limitelor. Dar nu există șapte rase de dragoni...

Mă împiedic, prinzându-mă cu o mână de-a lungul zidului de piatră, în timp ce creierul meu se împiedică pe poteca care are singurul *sens* . Chiar dacă acea cale este ridicolă.

Dar…

Sfinte rahat.

Îmi închid imediat gândurile înainte ca cineva conectat la mine să-mi poată sparge scuturile și să mă prindă gândindu-mă la ele.

„Absolut nu,” se răstește Xaden către Melgren, care stă între doi dintre consilierii săi.

M-am pus în mijlocul mamei și al lui Xaden.

„Crezi că cadeții vor fi capabili să apere *toate* acestea?” Colonelul Panchek gesticulează sălbatic în aer ca o coadă verde de club...

Inima îmi prinde când Teine doborî ultimul wyvern rămas în sectorul lor. Cadavrul cenușiu se prăbușește din cer și aterizează undeva spre nord-est, în spatele liniei de dragoni.

"Ce faci aici?" Mă întreabă mama în timp ce privirea mea se îndreaptă în sus spre linia de wyvern care plutește în depărtare. Până acum, am fost răniți, dar ei sunt, fără îndoială, împușcătura, iar în centrul liniei lor se află o gaură căscată, de parcă ar aștepta pe cineva.

„Ea nu este niciodată departe de *el* ", glumește Melgren.

Acei wyvern așteaptă exact așa cum a sugerat purtătorul întunecat, iar stomacul mi se învârte la gândul pe *cine* așteaptă.

„Nu îi luăm pe Tairn și Sgaeyl să apere Valea", anunță Xaden, încrucișându-și brațele peste piept. „Au deja Prima și A doua Aripi, plus fiecare dragon nelegat."

Sgaeyl și Tairn aterizează în dreapta, lângă turnul care duce la Parapet, și tot ce pot face este să sper că Andarna nu se ascunde acolo cu ei, din moment ce nu îndrăznesc să-mi cobor scuturile pentru a verifica. Pentru prima dată, eu sunt cel care deține ceea ce ar putea fi secretul suprem.

„Tu ești motivul pentru care nu pot planifica eficient", îi răspund generalul Melgren lui Xaden. „Tu ești motivul pentru care nici măcar nu am *văzut* această bătălie având loc." Încearcă să se uite în jos din nasul lui șoim la Xaden, dar este cu cel puțin un centimetru mai scund.

„Ești binevenit pentru că ai zburat în ajutorul tău", răspunde Xaden, câștigând un rânjet.

„Valul este singurul lucru care contează", o întrerupe mama, mișcându-se ușor, astfel încât umărul ei să fie între Melgren și mine. „Arhivele sunt deja sigilate. Restul cetății poate fi reconstruit."

„O să-l abandonezi", spune Xaden încet, folosind acel ton rece și amenințător care obișnuia să mă sperie. Din felul în care Panchek se dă înapoi, nu și-a pierdut marginea.

Tăcerea lor este blestemată. Privirea îmi sare din față în față, căutând pe cineva – pe oricine – să se certe.

„Ei pot lansa acea linie în orice moment." Melgren arată spre hoarda care așteaptă. „Avem peste șaizeci de perechi rănite, fie că este vorba de dragon sau călăreț care este rănit. Acea hoardă de acolo ne va lua la fel de răspândiți ca și acum."

„Atunci de ce să nu muți *fiecare* cadet în Vale?" provocări Xaden.

Melgren își mijește ochii plini de mărgele. — S-ar putea să conduci o revoluție, Riorson, dar nu știi nimic despre câștigarea unui *război* .

Cel puțin a numit-o revoluție și nu rebeliune.

„Le folosești ca pe o distragere a atenției." Xaden își lasă brațele în jos. „O tactică de întârziere. Vor muri în timp ce cei din Vale au timp să se pregătească. Pregătește-te pentru *ce* , mai exact?"

Imi cade maxilarul. „Nu poți face asta." Eu pivotez, punându-mă în fața mamei. „Nu va trebui. Brennan a reparat piatra de protecție.

— Nici măcar Brennan nu poate repara magia, cadet Sorrengail. În ochii ei nu există nicio cedare, nici loc de a se abate de la cursul.

„Nu", recunosc. „Dar el nu trebuie. Dacă piatra este reparată, ar putea menține puterea. Încă am putea ridica saloanele. Știu cum."

O mângâiere curioasă de umbră strălucitoare alunecă pe scuturile mele, dar nu-l las să intre.

— Nu ai avut succes în Aretia, nu-i așa? întreabă ea, coborând vocea ca doar eu să aud. „„„Putea” nu este suficient de bun.” Partea aceea este pentru un public mai larg, iar mustrarea îmi încinge obrajii.

„Pot să o fac”, îi șoptesc înapoi la fel de încet, apoi ridic vocea pentru a fi auzită. „Dacă ne bagi pe Xaden și pe mine în Vale, vei lăsa piatra neprotejată și asta este singura *soluție* pentru a-i menține în viață pe toți cei de pe acest câmp astăzi.”

„Nu știi dacă funcționează după ce a fost reparat”, spune ea încet, de parcă ar fi vreo șansă să o înțeleg greșit. „Și chiar dacă ar fi...”

„Liderul lor a sosit”, îmi spune Tairn și, apropo, fața fiecărui călăreț pivotează înspre cer – inclusiv a mea – el nu este singurul dragon care a observat.

Acolo, în centrul hoardei, zboară acum un wyvern puțin mai mare decât celelalte, purtând un călăreț în albastru regal. Creșterea stomacului meu spune că, dacă se apropie, îi voi recunoaște părul întunecat și subțire și tenca enervată a buzelor, chiar dacă logica susține că nu o voi face, că este doar un vis al *naibii* .

Ritmul inimii îmi crește în timp ce frica îmi pătrunde în piele, mai rece decât ploaia și zăpada care se topește în jurul nostru.

„După cum poți vedea”, spune mama, smulgându-și privirea de la hoardă. „Este prea târziu pentru secții acum.”

"Nu este!" mă cert.

„Cadet...” începe mama.

„Le pot ridica”, promit, punându-mă în calea ei când încearcă să mă ocolească. „Dacă ei pot deține puterea, atunci pot ridica protecția!”

„Cadet”, se repetă mama, obrajii ei devin rumeni.

— Măcar *vezi* dacă piatra poate deține puterea înainte să ne condamni pe toți la moarte! împing.

"Violet!" strigă mama.

"Ascultă la mine!" țig imediat înapoi. „O dată în viață, ascultă ce-ți spun!”

Își trage capul pe spate.

continui. „Pentru o dată în viața *mea* , ai încredere în mine. Ai încredere în *mine* . Pot ridica saloanele.”

Iată, ușoară îngustare a ochilor ei care spune că am atenția ei.

„Dacă ridicăm saltele, fiecare wyvern de pe acest câmp este mort. Fiecare purtător întunecat este neputincios... Înghit în sec, gândindu-mă la Jack. „Aproape neputincios. Numiți o altă armă capabilă să gestioneze această performanță. Doar du-te acolo cu mine și vezi dacă va menține puterea. Ajută-mă să-l imbunesc”, o implor pe mama mea. „Dacă nu va deține puterea, atunci voi face tot ce vrei, dar pot face asta, generale. Știu cum."

„Destul de asta. Pierdem timpul.” Melgren îmi face semn, apoi se îndreaptă spre Codagh, după care ajutoarele lui îl urmăresc.

"Așteptа!" strigă mama și inima mi se oprește.

— Îmi pare rău, generale? se repezi Melgren, oprindu-se să ne înfrunte chiar în afara arcadei.

"Asta e scoala mea." Mama își ridică bărbia. „Am spus să așteptați.”

„Este armata *mea* !” latră el. „Și *nu* există așteptare!”

„Din punct de vedere tehnic, jumătate din ea este armata ta”, spune Xaden, cu privirea fixată asupra hoardei de wyvern. „Cealaltă jumătate este a mea. Și văzând că nu ai avut nicio problemă ca tatăl meu să fie executat, nu am nicio problemă să *te las* să mori dacă îi refuzi ajutorul.”

Melgren se uită fix la Xaden, iar culoarea i se scurge încet de pe față.

"Asta am crezut și eu." Xaden întinde mâna. — Vrei să mergi cu mine, Violet?

Ceva în tonul lui – poate că este resemnare – mă face să-mi împletesc degetele cu ale lui, urmându-l în timp ce iese din arcadă, pe lângă Melgren și spre dragoni.

"Unde te duci? Sunt pe cale să atace…” începe Melgren.

„Îi cumpăr timpul de care are nevoie”, răspunde Xaden, iar stomacul meu se scufundă.

„Și nu vor ataca. Nu încă. Încă așteaptă.”

„Pentru ce naiba?” se repezi Melgren.

Mâna lui Xaden se strânge în jurul meu. "Pe mine."

O vei iubi pe Violet. E deșteaptă și încăpățânată.
Îmi amintește mult de tine, de fapt.
Trebuie doar să-ți amintești când o întâlnești:
nu este mama ei.

— C ORRESPONDENȚĂ RECUPERATE A C ADET L IAM M AIRI TO S LOANE M AIRI

CAPITOLUL ȘAICEȘI PATRU

„Wce vrei să spui că te așteaptă?” Întreb odată ce ne aflăm în fața lui Codagh, în fața unui câmp de luptă deschis plin de cadavre de wyvern și dragoni deopotrivă. O durere pulsatilă de groază îmi izbucnește în piept.

Au fost deja atât de multe morți și încă nu ne-am confruntat cu cele mai rele dintre forțele lor. După aspectul acelei linii, ei i-au reținut aproape pe toți purtătorii lor întunecați.

„Acela este unul dintre profesorii lor”, spune Xaden, cu ochii ațintiți la veninul care călărea în față și în centru. „Cel care a scăpat de Resson”.

„A fost și el la stânci.” Lupt să-mi păstrez vocea cât mai calmă în ciuda palpitațiilor inimii mele. Trebuie să ridic acele secții *acum.* Sunt cea mai bună șansă pe care o avem să ieșim cu viață de aici. Dar fiecare dragon nu poate contribui decât cu focul la o singură piatră, ceea ce înseamnă:

„S-a gândit că vom fi la Samara. M-am gândit că vom face lucrul onorabil și vom răspunde la apelul lui Melgren.

"De unde stii ca?" Mi se încruntă sprânceana.

„Fă-ne o favoare amândoi și nu ne întreba.”

Tairn și Sgaeyl trec pe lângă Aimsir, monitorizând amenințările atât de pe pământ, cât și de pe cer, în timp ce se îndreaptă în acest sens. Inima bătând cu putere, arunc o privire între ei și figura care se coboară încet a Înțeleptului, aflat la o sută de metri distanță. Vine la *pământ* .

La dracu. Trebuie să fiu rapid.

„Dacă ar trebui să alegi să ridici corect protecția aici la Basgiath sau la noi la...” Nu pot să spun asta. Nu aici. „Ce ai alege?”

Sprânceana lui Xaden se încurcă în timp ce își smulge privirea de la Înțelept pentru a se uita la mine.

"Trebuie sa alegi. Am doar resursele pentru a ridica pe deplin secțiile aici sau... acolo.” Există o rugăminte flagrată în tonul meu. „Nu aș putea niciodată să iau acea alegere de la tine.” A dat deja atât de mult.

Tresește, apoi aruncă o privire spre hoarda care plutește și spre coborârea lentă din punct de vedere teatral a Înțeleptului pe wyvernul său, înainte de a-și aduce repede ochii înapoi la ai mei. „Tu vei păzi oriunde te-ai afla, care este aici."

„Dar casa ta..." E mai blând decât o șoaptă.

„ *Tu* ești casa mea. Și dacă toți murim aici astăzi, atunci cunoașterea moare cu noi oricum. Ward Basgiath."

"Esti sigur?" Inima îmi bate ca a doua secundă a unui ceas, ticând cât timp ne mai rămâne.

"Sunt sigur."

Dau din cap, apoi îmi alunec mâna de pe a lui și pivotez, cu fața în jos la cel mai mare dragon de pe continent. "Eu am nevoie să vorbesc cu tine."

„La *dracu'* , Violet." Xaden se întoarce, punându-se lângă mine în timp ce Codagh își lasă încet capul în jos, înclinându-se spre capăt pentru a mă privi cu ochii aurii îngustați, pentru că, chiar și la nivel, nu voi trece pe lângă nările lui. „Știi ce faci?"

„Dacă nu o fac, suntem cu toții morți." Și ar fi bine să fiu rapid, pentru că Tairn este aproape aici. Îl simt cum îmi demontează scuturile. Niciun călăreț nu își poate ține dragonul departe pentru mult timp dacă vrea să intre.

Nările lui Codagh se fulgeră, iar buza lui se îndoaie deasupra unor dinți foarte ascuțiți, foarte lungi și foarte apropiați.

„ *Știi* ." Iese ca acuzația care este. „Și nu i-ai spus călărețului tău pentru că felul dragonului îl protejează."

O rafală de abur mă lovește în față, iar Xaden înjură pe sub răsuflare, cu umbrele încremenite la picioarele lui.

"Da. Mi-am dat seama. Am folosit deja focul lui Tairn pe cea de-a doua piatră, așa că dacă dau putere piatra la Basgiath, vei veni? întreb, cu unghiile tăindu-mi palmele pentru a nu tremura. Acesta este singurul dragon de pe continent, în afară de Sgaeyl, care nu se teme de Tairn la un nivel sau altul.

„Nu ai nevoie de el ca dragon negru pentru Basgiath", argumentează Xaden. „O ai pe Andarna".

"Voi. Tu. Vino?" Susțin privirea amenințătoare a lui Codagh. „Toți suntem morți dacă nu o faci. Empyreanul se va sfârși."

Pufă încă o suflare de abur, mai moale de data aceasta, apoi își înfundă bărbia într-o încuviințăscurt din cap, ridicând capul în timp ce Tairn se apropie din stânga și Melgren apare în partea îndepărtată a piciorului din față a lui Codagh.

— *Curtezi moartea?* întreabă Tairn, împingând-o pe lângă scuturile mele.

„Trebuia să confirm un secret care nu este al meu pentru a-l împărtăși", răspund. *„Vă rog, nu apăsați."*

Ghearele lui Tairn se îndoaie în noroiul înghețat de lângă mine.

Mă întorc către Xaden. „Nu vreau să te părăsesc și am aproximativ un milion de întrebări de ce crezi că vin după tine, dar dacă nu..." Fiecare fibră a ființei mele se răzvrătește la ideea de a-l părăsi.

Aplecându-se înăuntru, își ridică mâna la ceafă. „Tu și cu mine știm amândoi că nu poți să ridici saloanele și să stai să lupți. Când am fost în Resson, i-am reținut în timp ce tu luptai. Am avut încredere în tine să te descurci singur. Acum crede -*mă* că mă voi descurca în timp ce tu ridici saloanele înainte să moară mai mulți oameni. Termină cu asta." Mă sărută tare și repede, apoi se uită la mine de parcă ar fi ultima oară când mă va vedea. "Te iubesc."

Oh... *zei* . Nu. Refuz să accept la revedere pe tonul lui.

„Vei rămâne în viață", îi ordon lui Xaden, apoi arunc o privire către hoarda care așteaptă, figura Înțeleptului care este aproape la pământ, luându-și timpul de parcă totul ar fi un joc pe care l-a câștigat deja și, în sfârșit, către Tairn. „Stai cu el."

Tairn mârâie, ridicându-și buza peste colți.

„Stai cu el pentru mine. Nu îndrăzni să-l lași să moară!" Întorcându-mă pe călcâie, iau o fugă fără să-mi iau rămas bun de la Xaden. Nu e nevoie de rămas-bun când îl voi vedea în curând. Pentru că nu am nicio șansă să eșuez.

— Zburatorii vor să lupte, îi spun lui Melgren. "Le lasa!"

Mă prefac că nu am fost într-o luptă în ultimele două ore, nu m-am ținut până la epuizare, nu mi-am împins corpul până la punctul de rupere și am *fugit.*

„Tăiați furtuna, astfel încât grifonii să poată zbura!" Îi strig la mama când trec, sprintând pe sub arcadă. La naiba cu permisiunea sau înțelegerea ei. Dacă piatra de protecție poate deține puterea, o voi impregna pe cont propriu.

Brațele îmi pompează și îmi forțesc picioarele să *se miște* , în ciuda durerii puternice din genunchi. Alerg prin curte, evitând echipele de infanterie și alerg pe treptele centrale. Fug prin ușa deschisă și pe hol cu inima bătând cu putere și plămânii arși. Alerg de parcă m-am antrenat pentru asta de la Resson.

Fug pentru că nu l-am putut salva pe Liam, nu l-am putut salva pe Soleil, dar îi pot salva pe restul. Pot să -*l salvez.* Și dacă îmi acord măcar un moment să zăbovesc asupra posibilităților cu care s-ar putea confrunta, mă voi întoarce și mă voi întoarce direct la Xaden.

Făcând pașii în spirală cu o viteză vertiginoasă, mă amețește când ajung la partea de jos a turnului de sud-vest și nu-mi irosesc respirația icnătoare pentru ca cei de primii ani ai noștri stând de pază în prag, în timp ce sprintez prin tunel. care miroase a Varrish și durere.

"Mișcare!" strig la Lynx și Baylor. Pentru că îmi amintesc numele lor. Avalynn. Sloane. Aaric. Kai, zburătorul. Știu numele tuturor celor din primul an.

Se scufundă în părți opuse, iar eu îmi forțesc corpul în lateral, târâind prin cea mai îngustă parte a tunelului.

Pieptul mi se strânge și mă gândesc la Xaden.

Xaden, și parfumul furtunilor și cărțile. Atât am lăsat să intru când îmi forțesc drumul prin pasaj. Și de îndată ce se deschide, la fel și eu, împingându-mă mai tare decât am făcut-o vreodată, alergând în continuare în restul tunelului și în camera secției luminată de soarele dimineții.

Abia atunci mă opresc și îmi pun mâinile pe genunchi, respirând adânc pentru a nu vomita. "Face. Aceasta. Muncă?" întreb eu, ridicând privirea la piatra care se află ca prin minune dintr-o bucată *și* stă unde ar trebui să fie.

„La naiba, Sorrengail, nu cred că te-am văzut vreodată alergând atât de repede!” Aaric ridică sprâncenele.

"Aici." Brennan se împiedică de lângă Aaric, cu valurile lui maro-roșcat umede de transpirație, iar primul an îl prinde, punându-și brațul peste umăr pentru a-l ține pe fratele meu în picioare. „A fost nevoie de tot ce am avut ca să-l repar.”

„Va menține puterea?” întreb, forțându-mă să rezist prin greață.

„Încearcă”, sugerează Brennan. „Dacă nu, asta a fost degeaba.”

Fiecare secundă contează când mă apropii de piatră. Arată exact cum a fost când am ajuns aseară, cu excepția zumzetului puternic de energie și a flăcărilor.

„Se pare că ai noștri au făcut-o înainte ca noi să-l imbunătăm și să-l tragem”, observă Brennan.

„Corect, doar că această piatră era de fapt în flăcări când am ajuns aici”, îi spun, ridicându-mi mâna spre fierul negru.

„Fierul nu ia foc”, argumentează Brennan.

„Spune-i asta pietrei de protecție”, contrazic. Fără conductă, acest lucru este mai greu decât mi-am imaginat, dar trebuie să știu. Deschizând din nou ușa Arhivelor, salut puterea lui Tairn într-un firicel concentrat, așa cum m-a învățat Felix, dar în loc să alimentez conducta, îmi sprijin vârfurile degetelor pe piatra de protecție și o las să curgă.

„Cât a durat până când trei au pătruns piatra de protecție acasă?” întreabă Brennan.

„Săptămâni,” răspund, cu degetele furnicându-mi dureros, de parcă tocmai le-ar fi restabilit circulația după o perioadă lungă de amorțeală și privesc cu mai mult decât puțină satisfacție când energia trece pe lângă vârfuri. Îmi trag mâna înapoi cu un centimetru, doar cât să văd firele alb-albastre care îmi conectează vârfurile degetelor de piatră, apoi măresc puterea.

Căldura îmi înțepătează pielea și mă împing până la margine pentru a impregna, ceea ce nu este atât de departe pe cât mi-aș dori să fie după ore de mânuire. Sudoarea îmi scapă pe frunte, iar pielea mea se înroșește.

„Nu avem săptămâni”, spune Brennan încet, ca și cum ar fi vorbit singur.

"Știu."

Se aud vuiet în depărtare și mă uit în sus prin deschiderea camerei către cer atât de departe deasupra noastră. Mi se închide gâtul la vederea cenușii care se ciocnesc cu verdele. Cu portocala. Echipa mea se luptă acolo sus fără mine. Xaden se luptă la porți. Am epuizat timpul.

Mi-am tăiat puterea, apoi mi-am sprijinit palma pe piatră. Există o vibrație minusculă, ca unduirea apei după ce o pietricică a fost aruncată într-un lac vast. Nu avem destule pietricele. „Poate menține puterea, dar nu avem destui călăreți care să poată pătrunde aici.”

„O să-l pun pe Marbh să dezvăluie cuvântul”, spune Brennan, iar amândoi privim înspre cer când un fulger de roșu este urmat rapid de unul de gri.

„Avem nevoie de fiecare călăreț care poate ajunge.” Dar cine naiba se va opri din luptă și va risca bătălia dintr-o bănuială? Inima mea se frământă. Arată exact ca ceea ce mama ne-a avertizat să nu lăsăm să se întâmple – un meci complet. O formă întunecată se mișcă în marginea de sus a camerei și îmi cobor scuturile pentru prima dată de când am vorbit cu Jesinia.

„Coboară aici”, îi spun Andarnei, mergând până în spatele pietrei, ca să nu o vadă nimeni care vine să ajute la impregnare.

„Nu îmi plac gropile...”

"Acum." Nu e loc de argumente în tonul meu.

Îmi pun mâna pe piatră și îmi chem puterea să se ridice în timp ce ea coboară, întunecând soarele pentru moment în coborâre, unde nimeni altcineva nu poate vedea. Puterea curge din mine într-o picurare constantă, bâzâind vârfurile degetelor în timp ce o introduc în piatră.

Ea aterizează, lipindu-se de umbrele pe care lumina dimineții nu o atinge încă.

„De ce nu mi-ai spus?”

Ochii ei aurii clipesc în întuneric. *"Ce sa-ti spun?"*

"Știu." Eu dau din cap la ea. *„Ar fi trebuit să știu mai devreme. În clipa în care te-am văzut după Resson, am știut că ceva este diferit în privința strălucirii solzilor tăi, dar mi-am dat seama că nu am fost niciodată în preajma unui adolescent, așa că ce aș ști?*

"Diferit." Își înclină capul într-o parte și iese din întuneric, solzii ei trecând de la negru la miezul nopții la un violet intens strălucitor. *„Exact așa m-am simțit întotdeauna.”*

„De aceea simți că nu te potrivești cu ceilalți adolescenți”, observ, mâna îmi tremură în timp ce țin puterea neclintită, oferind pietrei tot ce pot până ce alții vin să ajute. *„De aceea ți s-a permis să faci relații. Doamne, mi-ai spus chiar tu, dar am crezut că doar ești…”*

"Un adolescent?" provoacă ea, înclinându-și nările.

Dând din cap, încerc să ignor sunetele bătăliei de sus, astfel încât să mă pot concentra să ne salvez, chiar și în timp ce furia curge pe legătura de la Tairn și furia... Nu mă pot gândi la ce face Xaden. *„Ar fi trebuit să ascult când ai spus că ești capul propriei tale vizuini. De aceea nimeni nu s-a putut lupta cu Dreptul tău de binefacere anul trecut. De ce Empyreanul a permis unui minor să se lege.”*

"Spune-o. Nu doar ghici”, cere ea.

Nici măcar o respirație lentă nu-mi va calma inima năvalnică. — *Solzii tăi nu sunt chiar negri.*

"Nu." Chiar și acum, solzii ei se schimbă, luând nuanța cenușie a pietrei din jurul nostru. *„Dar el este și îmi doresc atât de mult să fiu la fel ca el.”*

„Tairn.” Nu este greu de ghicit.

„El nu știe. Doar bătrânii o fac.” Ea își lasă capul în jos, sprijinindu-l pe pământ în fața mea. *„Ei îl venerează. El este puternic, loial și înverșunat.”*

— *Și tu ești toate acele lucruri.* Mă clătin sub efortul mânuirii, dar îmi păstrez echilibrul, păstrez puterea să curgă în piatră. *„Nu trebuia să te ascunzi. Ai fi putut să-mi spui.”*

„Dacă nu ți-ai dat seama, nu erai demn să știi.” Ea pufăie. *„Am așteptat șase sute cincizeci de ani să cloc. Așteptată până în vara ta a optsprezecea, când i-am auzit pe bătrânii noștri vorbind despre fiica slabă a generalului lor, fata a prezis că va deveni șeful cărturarilor și am știut. Ai avea mintea unui scrib și inima unui călăreț. Ai fi al meu.”* Ea se sprijină în mâna mea. *„Ești la fel de unic ca mine. Ne dorim aceleași lucruri.”*

„N-ai fi putut să știi că voi fi călăreț.”

„Și totuși, iată-ne.”

Îmi trec prin cap o mie de întrebări, pentru care nu avem timp, așa că îi dau exact ceea ce mi-am dorit - să fie văzută pentru cine și ce este. *„Tu nu ești un dragon negru sau niciunul dintre cei șase despre care știm. Ești a șaptea rasă.”*

"Da." Ochii ei se fac mari de entuziasm.

Respir rapid, liniștit. *„Vreau să-mi spui totul, dar prietenii noștri mor, așa că trebuie să vă întreb dacă sunteți dispus să suflați foc pentru piatră.”* Transpirația îmi scapă pe frunte pe măsură ce îmi crește temperatura și, totuși, trag din ce în ce mai multă putere, brațul îmi tremură de efortul de a-l ține în lesă, de a-l ține să curgă în loc să lovească.

„De aceea am fost lăsat în urmă.” Ea lasă capul în cealaltă parte. *„Cel puțin din câte îmi amintesc. Au trecut secole.”*

„Îmi pare bine să te văd, Cam. Tatăl tău te-a căutat.” Aud vocea mamei de cealaltă parte a pietrei.

„Sunt un călăreț legat. Nu poate nimic...”

„Chiar nu-mi pasă. Are puterea?”

mama? Ce naiba ar putea face aici? Ar trebui să fie pe câmpul de luptă. *„Zboară”,* îi ordon Andarnei, cu vocea slăbită. *„Nu am încredere în ea să te vadă.”*

„Deține puterea”, răspunde Brennan.

Andarna ezită, apoi se lansează, zburând spre vârful camerei. Degetele îmi zgârie piatra în timp ce mă întorc încet pe o parte.

„Depaseşti limitele”, îl avertizează Tairn, strâmtorând tonul.

"Nu am de ales." Făcând câțiva pași eșalonați, mă întind ușor spre Xaden, nu pentru a distrage atenția, ci doar pentru a simți: scuturile lui sunt ridicate, blocându-mă complet.

„Se luptă”, spune Tairn, iar vederea mea se întunecă pentru un moment înainte de a se limpezi din nou... cu vedere la câmpul de luptă. Văd prin ochii lui la fel cum l-am avut pe ai Andarnei anul trecut.

O fâșie de gri blochează lumea cu o secundă înainte ca cerul să apară din nou, roșu curgând pe nori într-un pârâu, iar apoi Tairn aruncă o privire sub el, privind wyvernul căzând cu o explozie de satisfacție înainte de a scana pământul, zărind pe Xaden aproape. marginea râpei.

Inima îmi bate neregulat în timp ce îl privesc pe Înțelept blocând cu ușurință fiecare dintre umbrele lui Xaden cu rafale de pumnale albastre de foc, apoi se oprește complet când lumina soarelui pătată prinde două lame înfipte în pământ în spatele veninului mânuit cu toiagul.

Probabil că Xaden și-a aruncat pumnalele și *a ratat* . Știu că poartă un al treilea, dar îl va putea folosi? Pentru că Înțeleptul nu pierde teritoriu. Îl câștigă pe Xaden, apropiindu-se pas cu pas, sprijinindu-l pe Xaden de marginea râpei.

Foc verde curge de deasupra capului, iar Tairn își îndreaptă atenția în sus spre Sgaeyl și către cei trei wyvern care se deplasează pentru a ataca, unul explodând foc roșu cireș. Doamne , există chiar mai multe rase decât știm noi. Teroarea inundă poteca și vederea mea se întunecă din nou, urechile îmi țiuiau de parcă tocmai aș fi fost lovită.

Clipesc și respir adânc, forțând aerul să treacă prin gât, în timp ce se strânge, iar camera revine la vedere. Poticnindu-mă cu un pas, apoi altul și altul, îmi trag mâna de-a lungul pietrei care se încălzește încet, în timp ce întorc colțul în fața camerei de piatră, văzându-i pe mama,

Brennan și Aaric în mijlocul unei conversații pe care nu o pot. aud peste zgomotul din urechile mele.

Puterea nu numai că îmi arde, dar îmi pârjolește venele, mușchii, chiar oasele mele.

„Ești epuizat”, avertizează Andarna, cu vocea ridicată de îngrijorare.

Următoarea respirație pe care o iau îmi strică plămânii.

„Unul de argint!” Tairn urlă.

Secțiile *trebuie* să urce. *„Amândoi trebuie să trăiți. Promite-mi că vei alege să trăiești.”*

Pentru că încep să-mi dau seama de prețul de a pătrunde această piatră la timp pentru a salva pe toți cei pe care îi iubesc și este viața mea. Puterea mea pare atât de nesemnificativă pentru o piatră această dimensiune. Ar fi nevoie de *toată* puterea lui Tairn – chiar viața lui – și nu voi da asta. Dar pot să dau suficient pentru ca pilotii care o fac să poată termina treaba.

Cad în genunchi, dar nu pierd contactul. Turn și turn, deschizând ușa Arhivelor și asumând întreaga forță a puterii lui Tairn, tremurând de efortul de a o menține controlată, concentrată, constructivă în loc de violentă.

"Violet?" Vocea lui Brennan sună de departe.

Căldura mă învârte în valuri, în timp ce împing puterea în piatră, iar lumea mea se îngustează la durere, căldură și bătăi rapide ale inimii.

"Violet!" Mama se repezi spre mine, cu ochii mari de frică, în timp ce întinde mâna mea liberă, apoi gâfâie, trăgând înapoi o palmă roșie, cu vezicule.

Pământul se ridică spre fața mea și arunc mâna aceea ca să mă prind de podeaua de piatră și să continui să canalizez. Și dacă pielea mea sfârâie, degetele îmi înroșesc, mușchii îmi ceda și mă predau focului? Nimic nu contează în afară de a impregna această piatră, de a ridica protecțiile care îmi vor salva prietenii, frații mei, *Xaden* .

„Care este sigilul tău?” strigă mama, dar îmi lipsește puterea să-mi ridic capul.

„Nu poți să faci asta”, argumentează Andarna într-un țipăt.

„Tu ai scopul tău.” Chiar și vocea mea mentală este o șoaptă. *„Poate că acesta este al meu.”*

„Nu sa manifestat”, răspunde Aaric panicat.

„Dar ceilalți de acolo?” Vocea mamei se ridică.

Începe să răspundă la cele pe care le știe, iar eu îl acord pentru a rămâne concentrat pe control, pe durată suficient de mult pentru a fi cel mai folositor.

Brennan lovește pământul în stânga mea, ghemuindu-se la câțiva metri depărtare, buzele lui mișcându-se, dar închid ochii și întind mai mult *din* puterea care mă omoară încet.

„Vei înceta!” ordinele Tairn.

"Îmi pare atât de rău." Mușchii brațului meu se blochează de epuizare. In cele din urma. Acum nu va trebui să-l țin pe loc. Intru în fazele finale ale burnout-ului, la fel ca pe vârful muntelui cu Varrish. *„Nu ar trebui să pierzi doi călăreți în acest fel.”*

Forțându-mi ochii să deschidă, mă uit la modelul de stâncă de sub degete și înțeleg. În sfârșit, înțeleg de ce cineva ar apela la furtul de magie. Toată puterea din lume este sub vârful degetelor mele și, dacă voi canaliza, dacă iau de pe pământ în loc de Tairn, voi avea suficientă putere pentru a salva...

„Trebuie să te salvezi *”,* cere Tairn. *„Nu te-am ales ca următorul meu, ci ca ultimul meu, și dacă cazi, atunci te* voi *urma.”*

"Nu." Din pielea mea se ridică aburi.

„Dă-i drumul”, roagă Andarna, iar năvala de aer din cameră, împreună cu tremurul ușor al pământului, îmi spune că a aterizat.

„Nu o voi face!” Strigătul lui Sloane răsună de pe pereți și sparge prin ceață.

Centimetru cu centimetru dureros, mă forțesc să ridic capul, tocmai la timp să văd ochii lui Brennan mărindu-se și cizma mamei ridicându-se spre umărul meu. Ea efectuează un impact ușor și înainte să pot deschide gura, ea lovește cu piciorul din toată puterea ei, trimițându-mă să mă întins pe podeaua camerei și rupându-mi strânsoarea de piatra de protecție.

Puterea zboară în aer cu trosnitul fulgerului când mă lovesc pe spate și un țipăt imi scapă din gât, sunetul răsunând de Brennan în timp ce fața lui îmi umple vederea și mă apucă de mână. Ușurarea rece îmi pătrunde pe braț, arsurile se estompează, mușchii îmi revin de la efort și se eliberează.

Dacă nu întrerup curentul, va muri. Nu mă poate repara atât de repede iar și iar, iar următorul val de căldură împinge înainte...

Îmi închid ușa Arhivelor cu ultimele puteri mentale, iar curentul se întrerupe. Ușurarea de la Tairn și Andarna este instantanee, dar tot ceea ce gust este mușcătura acrișă a înfrângerii în timp ce stau întins acolo, fratele meu îngenunchind lângă mine în timp ce repara corpul cu care am fost atât de nesăbuit.

Iar deasupra mea, văd un fulger de verde înainte ca roiul să iasă la vedere, cerul întunecându-se cu aripi cenușii bătând.

„Este singura cale”, țipă mama și îmi întorc capul în timp ce mușchii mi se împletesc și pielea mi se răcește. „Nu poți pătrunde ceva atât de mare într-o clipă. Nu fără sute de călăreți, ceea ce nu avem. Dacă vrei să-ți salvezi prietenii, vei face asta!” strigă ea la Sloane, cu degetele înfășurate în jurul încheieturii mâinii celui din primul an în timp ce o trage spre piatra de gardă.

„Mama?” Eu cronesc, dar ea nu răspunde.

„Ești mairi”, îi spune mama lui Sloane.

"Da." Ochii ei albaștri strălucitori îi întâlnesc pe ai mei, larg de nesiguranță.

„Am ucis-o pe mama ta”. Mama se bate la piept.

„Mamă!” Eu strig.

Brennan se prăbușește lângă mine, palid și transpirat, iar eu mă ridic în genunchi.

„Am urmărit-o și am dus-o la propria ei execuție, îți amintești?” îi spune mama lui Sloane, împingând-o de piatră. "Erai acolo. Te-am pus să te uiți. Tu și fratele tău.”

„Liam”, șoptește Sloane.

Mama dă din cap, ridicând mâna stângă a lui Sloane și punând-o pe cel mai de jos cerc al runei masive sculptate în piatră. „Aș fi putut și eu să-i opresc moartea, dacă aș fi acordat puțin mai multă atenție anul trecut la ceea ce făcea propriul meu asistent.”

"Nu!" strig, repezindu-mă înainte. Aaric fuge din partea camerei secției, nu numai că mă prind, ci și mă *oprește* . "Lasa-ma sa plec!"

„Nu pot”, spune el scuzându-se. "Ea are dreptate. Și dacă trebuie să aleg între viața ei și a ta, o aleg pe a ta.”

Viața mea sau... *a ei* ?

„Andarna!” țip eu.

"Îmi pare atât de rău. Și eu aleg viața ta. Ești a mea. Nu te pot lăsa să mori.”

Andarna se mișcă în jurul meu, înaintând, așa că e gata să intervină între mine și mama mea.

O, *Doamne* . Nu. Sloane este un sifon.

„Ii auzi acolo sus murind? Asta se întâmplă”, spune mama, cu tonul ei mai blând decât a folosit-o vreodată cu mine. „Prietenii tăi mor, cadete Mairi. Moștenitorul lui Tyrrendor luptă pentru viața lui, iar tu o poți opri. Le poți salva pe toate.” Își ridică mâna liberă și, spre spaima mea, Sloane nu scăpa pe cealaltă din piatră.

„Nu o face!” Plâng. „Sloane, asta este *mama mea* .” Asta nu se întâmplă. Poate că Sloane nu mă va asculta, dar o va asculta pe Xaden. Îmi arunc scuturile jos...

Durere. O durere agonizantă, fulgerătoare, urlă pe cărare. Deznădejde și... neputință? Mă lovește din toate unghiurile, furându-mi respirația, copleșindu-mi simțurile și puterea. Corpul meu se lasă – toată greutatea mea în brațele lui Aaric – în timp ce mintea mea se luptă să separe emoțiile lui Xaden de ale mele.

El este... Nu pot să mă gândesc la durere, nu pot respira din cauza strângerii în piept, nu pot simți pământul sub picioarele mele.

„Xaden e pe moarte”, șoptesc eu.

Privirea lui Sloane se îndreaptă spre a mea și atât este nevoie.

„Nu trebuie să faci altceva decât să stai acolo”, promite mama undeva în depărtare. „Sigilul tău va prelua pentru tine. Gândește-te la tine ca la nimic mai mult decât un canal pentru putere. Pur și simplu facilitezi curgerea mea în piatră.”

"Violet?" şoptește Sloane.

Îmi trag privirea spre a ei, dar nu sunt aici. Nu chiar. Mor pe câmpul de luptă, ultimele puteri stingându-mi, arzând, consumându-mi trupul. Dar va merita să-l salvez pe cel pe care-l iubesc. *Violet.*

"Luptă!" Strig la toți trei, strigând dincolo de sânge și răzbunare. Mânie și foc. Gustul acru al cărnii de wyvern între dinți.

„Poți face asta”, spune mama, cu vocea ei liniștitoare.

„Mamă!” Vocea mi se sparge când își împletește degetele cu ale lui Sloane.

„Este în regulă”, îmi spune mama, ochii ei se înmoaie în timp ce corpul lui Sloane devine rigid. „De îndată ce puterea mea – puterea lui Aimsir – trăiește în piatră, trage-o. Ridicați saloanele. Nu e nimic ce nu aș face ca să te țin în siguranță. Înțelegi? Totul trebuia să te ducă în acest moment, când ai fi suficient de puternic...” Ea cade în genunchi, dar nu-i dă drumul lui Sloane.

"Nu Nu NU." Mă lupt cu brațele lui Aaric în timp ce pieptul meu amenință să se prăbușească, să se mototolească în inima mea. Mama clipește în și iese din vederea mea, încețoșată o secundă, apoi clară.

„Îmi pare atât de rău”, șoptește Aaric.

„Ești tot ceea ce am visat că vei fi”, spune mama încet, pielea ei palidând chiar și când Sloane se înroșează stacojiu. „Voi trei.” Ea se uită în jos la Brennan. „Și voi putea să-l văd în curând.”

Tatăl nostru. Ochii îmi fulgeră în timp ce mă străduiesc să mă eliberez de Aaric.

„Nu,” îl imploră Brennan, clătinând din cap. „Nu face asta.” El se ridică clătinându-i în direcția ei, dar nu ajunge departe înainte de a cădea.

„Trăiește bine.” Capul ei se clătește și ochii ei se rotesc în timp ce pielea ei capătă o paloare ceară, care este un contrast obscen cu pielea ei de zbor, în timp ce pieptul ei se ridică și coboară mai încet, într-o respirație bâlbâită, incompletă.

Brennan se târăște spre ea.

Se aud pași din spatele meu, venind la noi în fugă.

"Nu!" țip, rupându-mi gâtul, rupându-mi sufletul.

Un zumzet distinct, care ridică părul emană de pe piatra de protecție în timp ce mama cade înainte în brațele lui Brennan.

Sloane se clătinește înapoi, privindu-și palmele de parcă ar fi ale altcuiva, iar Aaric îmi dă drumul în cele din urmă.

Zbor înainte, lovindu-mi genunchii în fața locului unde stă Brennan cu corpul mamei întins în poală, mâna lui tremurând în timp ce se întinde spre fața ei. Degetele mele îi găsesc gâtul, dar nu există puls. Fara caldura. Fara viata.

Singura bătaie pe care o aud sunt pașii care se îndreaptă spre cameră.

Ea a plecat.

„Mamă”, șoptește Brennan, cu fața mototolită în timp ce se uită la ea.

„Ce ai *făcut* !” Mira se lasă în genunchi și trage corpul mamei de pe Brennan, mâinile ei căutând cu furie ce tocmai aveau ale mele, orice semn de bătăi ale inimii. „Mama?” O scutură violent, dar capul mamei se rostogolește pe umărul ei.

„Mamă!”

Nu pot să respir. Ea este valul, furtunile, chiar aerul, o forță prea mare pentru a fi stinsă fără să sfâșie lumea în sine. Cum poate ea să plece?

"Îmi pare atât de rău." Sloane plânge încet.

"Ce-ai făcut?" țipă din nou Mira, toată forța mâniei ei s-a întors asupra lui Brennan.

„Xaden are nevoie de tine”, spune Andarna, dar nu mă pot mișca. *„Tairn și Sgaeyl așteaptă cu el.”*

„Trebuie să-i scoatem”, spune Aaric, iar mâinile – ale lui, cred – pe umerii mei, trăgându-mă de pe podea și ghidându-mă înapoi.

Mira urmează, strângându-și brațele sub ale mamei și trăgând-o din cameră. Sloane o ajută pe Brennan, iar apoi suntem cu toții în tunel. Altcineva o poartă pe mama. Unul dintre primii ani?

Mâinile Mira sunt pe fața mea, cercetându-mi ochii, în timp ce o formă blochează intrarea în tunel. "Esti in regula?"

„Nu am putut-o opri.” Asta era vocea mea? Sau a lui Brennan?

Aruncă de căldură, suficient de intensă pentru a-mi aspira oxigenul din plămâni, dar nu ne atinge.

Andarna este în prag, cu aripile evazate pentru a opri flacăra care înconjoară camera, curgând de la șase sus și cea care face toată diferența. Un puls de energie trece prin mine într-un val. Secţiile.

Când Andarna se mișcă, privirea mea rătăcește pe piatra reparată până la flacăra de fier care arde în negru deasupra.

E tot ce a mai rămas din mama mea.

Majoritatea generalilor visează să moară în serviciul regatului lor.
Dar tu mă cunoști mai bine decât atât, iubirea mea.
Când voi cădea, va fi dintr-un singur motiv: să ne protejăm copiii.

— C ORRESPONDENȚĂ RECUPERATE , FĂRĂ A GENERALULUI L ILITH S ORRENGAIL _

CAPITOLUL ȘAICEȘI CINCI

Thud. Bufnitură. Sunetul răsună în camera secției. *„Trupuri Wyvern”,* îmi spune Andarna, pivotând pentru a-și arunca o privire pe cap prin prag. *"Te rog să mă ierți."* Ochii ei aurii clipesc.

Să o ierți?

„Ea a făcut o alegere”, șoptesc eu, dar lacrimile care cad pe obrajii mei nu sunt la fel de resemnate, nici suspinele zgâriind trupul Mirei, iar privirea goală de pe fața lui Brennan este deloc liniștită în timp ce își scoate jacheta de zbor. se mișcă încet și sacadat și îl întinde pe corpul mamei.

Nu sunt sigur cât timp trece când suntem conduși în tunel și prin pasajul îngust. Scările sunt neclare.

"Esti viu. Vei trăi astăzi. Te vei trezi mâine, îmi promite Tairn în timp ce forțesc un picior în fața celuilalt.

„Xaden?” Mă întind prin legătură, dar scuturile lui sunt ridicate.

"El traieste."

Mulțumesc, Dunne.

Asta e gravitația, nu? El este suficient pentru a-mi ține picioarele la pământ. Ca să țină soarele răsărit.

„Îi va pune corpul în cadran”, îi spune cineva lui Brennan. Un dragon trebuie să fi scos corpul mamei din camera secției.

Ieșim din turnul de sud-vest în sunetele victoriei. Aclamații și strigăte de mulțumire zeilor. Infanteria, vindecătorii, călăreții și zburatorii deopotrivă înfundă holul cu îmbrățișările lor, dar reușim.

Mira, Brennan și cu mine stăm în pragul curții, urmărind cum sărbătorirea iese din plin. Niciunul dintre noi nu pare capabil să se miște.

O față apare în fața mea. Ochi caprui. Păr șaten. Dain.

"Violet?" Ridică un braț îmbibat de sânge pentru a ajunge la mine, apoi se gândește de două ori. "Tu esti-"

"Mișcare!" Rhiannon îl împinge din drum, zâmbetul ei obosit și atât de frumos. „Ai ridicat saloanele!” Îmi prinde fața cu ambele mâini.

"Da." Reușesc să dau din cap, privirea mea trecând peste fața ei. Există câteva lacrimi în coapsele pieilor ei care ar putea fi răni de înjunghiere, dar nu îmi pot da seama. "Ești rănit?"

„Nu-i nimic”, mă asigură ea. „Ar fi trebuit să-l vezi! Wyvernul a început să cadă din cer ca niște greutăți moarte, iar veninul a intrat în panică și a fugit. Conducerea îi vânează.”

"Bun. Asta e bine." continui să dau din cap. "Ceilalti?"

„Ridoc este în regulă. Imogen a tras o lovitură pe o parte, dar abia se plânge. Quinn are obrazul rupt, dar cred că se umflă în mare parte și tocmai mă îndreptam să-l verific pe Sawyer și fluturașii. Vreau să...” Ea îmi studiază expresia. „Xaden?”

„Viu”, cronesc eu. „După Tairn.”

Ea aruncă o privire spre Brennan, apoi Mira, înainte de a se întoarce spre mine, înțelegând cum se întâlnește în timp ce fața ei cade.

„Mama mea”, încerc să-i explic, dar mi se închide gâtul. "Ea. Piatra de protecție nu avea nicio putere, iar mama mea...”

„Oh, Vi.” Rhi face pasul care ne desparte și mă trage într-o îmbrățișare.

Nu contează că nu ar trebui, că este o manifestare rușinoasă de emoție sau că ea nu și-ar dori asta. Mă prăbușesc și plâng pe umărul lui Rhiannon, respirațiile mele venind în gâfâituri. Cu fiecare lacrimă, simt că picioarele mele capătă tracțiune pe o lume care se învârte, simt că primele valuri de șoc încep să treacă.

Când ridic privirea, Brennan stă pe treptele care duc în clădirea administrației, părând gata să leșine în timp ce dă ordine, iar Mira nu se vede nicăieri.

"De ce ai nevoie?" întreabă Rhi.

Întind mâna către Xaden, dar scuturile lui sunt încă bine închise, așa că îmi trag dosul mâinilor pe față și încerc ca naiba să mă trag. „Trebuie să pun ochii pe Tairn și Xaden.”

„În față”, îmi spune Tairn și mă îndrept în acea direcție, trecând de negocierile dintre Melgren și Devera și făcând o pauză când îl aud stabilind condițiile pentru întoarcerea noastră. Un atac, o hoardă atât de mare? Corpuri care cad peste tot regatul? Nu există nicio șansă ca conducerea să ascundă asta. Este doar o chestiune de ore până când fiecare cetățean Navarian știe că a fost mințit. Nu-i de mirare vor să ne întoarcem.

Nici măcar nu sunt sigur că *vreau* să mă întorc. Îmi croiesc drum prin curte și apoi prin arcadă, în aer liber.

Deschide... cimitir.

Corpuri de wyvern împânzesc pământul cu câteva culori amestecate, dar nu recunosc niciun dragon pe lângă care trec în timp ce mă îndrept spre formele care se profilează ale lui Tairn și Sgaeyl, lângă marginea râpei.

„Ești rănit?” Il intreb.

„Ai ști dacă aș fi”, spune el, cu capul întorcându-se când Andarna se apropie, iar aripa dreaptă tremurându-i în timp ce le zvârle chiar înainte de aterizare.

„Voi doi trebuie să vă ajungeți din urmă. Chiar acum."

Tairn își întoarce un ochi de aur spre mine.

"Dreapta. Acum, repet.

Atenția lui se îndreaptă complet către Andarna, iar eu merg spre Sgaeyl, simțind-o pe Xaden dincolo de locul în care stă de pază.

„Mă lași să trec?" o întreb, ținându-mi ochii pe ai ei și nu pe barba de sânge pe care o poartă.

— Ai luptat bine astăzi.

"Mulțumesc." Un zâmbet reticent îmi trage buzele. — Și tu ai făcut-o.

„Da, bine, se *așteaptă să o fac."* Ea își mută picioarele anterioare, dezvăluind pe Xaden stând la marginea râpei, cu spatele întors spre mine. *„Ai grijă la cuvintele tale."*

„Este ironic să vin de la tine", mormăi, dar merg înainte, privindu-l. Are o rănire în partea superioară a spatelui lui, dar asta este tot ce văd în timp ce merg lângă el, ținându-mi degetele de la picioare la câțiva centimetri de margine, unde aproape că atârnă. "Ce s-a întâmplat?"

"L-am omorât." Vocea lui este plată, la fel și expresia lui, soarele amiezii tăind aproape orice umbră de pe fața lui. „A rupt orice legătură pe care o avea asupra mea și l-a ucis. Trupul lui a căzut în râpă, iar acum mă uit în continuare la râu de parcă va apărea din nou, deși știu că acum se află la kilometri în aval."

„Îmi pare rău că nu am fost aici." Întind mâna lui, dar el o smulge.

"Nu sunt. Ne-ai salvat."

„Mama ne-a salvat." Mi se sparge vocea. „A avut Sloane să sifoneze puterea lui Aimsir și ambele energii vitale ale lor în piatra de protecție. Ea a plecat."

Ochii lui alunecă închiși. „Îmi pare atât de rău."

„Ea ți-a ucis tatăl. De ce ți-ar părea rău?" Glis pe o altă lacrimă care se scurge.

„Nu am vrut-o moartă", spune el încet. „Nu mi-aș putea dori niciodată mort pe cineva pe care-l iubești."

Tăcerea cade peste noi și nu este genul confortabil.

„Melgren vrea să ne întoarcem", arunc eu acolo, căutând vreo reacție, *orice* reacție.

„Atunci ne întoarcem." El dă din cap. „Secțiile Aretiei sunt deja slăbite, iar acestea sunt intacte. Pe care mi-o vei explica mai târziu, nu?" Privirea lui se îndreaptă spre mine, dar pleacă repede, de parcă mi-ar fi dureros să mă uit.

„Voi explica", promit.

"Bun." El dă din cap. „Este mai sigur pentru tine aici. Aici ar trebui să fim." Respiră tremurat, apoi râde. „Nu vei fi la fel de speriat sub secțiile pline."

Mi se încruntă sprânceana. „Tocmai m-am luptat cu o întreagă armată de wyvern, purtători întunecați și am ridicat saloane, pierzându-mi mama în acest proces. Te rog, spune-mi ce ar putea fi mai înfricoșător decât atât?"

„Mă iubești", șoptește el.

„Știi că da." Îl apuc de mână, iar stomacul meu se răsucește când se întoarce spre mine, dar își lasă ochii în jos. „De ce ar trebui să-mi fie frică, Xaden? Ce ti-a spus? Ce ai vazut?" Ce ar putea să știe că îl zguduie atât de mult?

Încet, își trage privirea în sus pe corpul meu și simte că îi ia ani de zile până să se *uite doar* la mine.

Când o face în sfârșit, răsuflesc, mâna mea strângându-mi pe a lui în reflex.

Nu. Cuvântul acela este tot ce pot să gândesc, să simt, să țip în interior în timp ce mă uit la bărbatul de care sunt îndrăgostit fără speranță.

„Eu”, șoptește el, un inel roșu slab, aproape de nedistins, care emană din irisii săi de onix pătat de aur. „Ar trebui să-ți fie frică de *mine* .”

Am încercat toate metodele pe care le cunoaștem, așa cum ați cerut.
Nu există leac. Există doar control.

— M ISSIV DIN L IEUTENANT C OLONEL N OLON C OLBERSY LA G ENERAL L ILITH S ORRENGAIL

CAPITOLUL ȘAICEȘEȘE

XADEN

E O notă foarte mare a terorii lui Sgaeyl îmi trece pe coloana vertebrală în timp ce atârn suspendat la câțiva pași deasupra câmpului de luptă, mușchii înghețați, puterea blocată inutil în mine. Chiar dacă mi-ar da drumul, nu sunt sigur că mi-ar mai rămâne suficientă putere de mânuit. M-a epuizat pentru *distracție.*

Nu am fost niciodată un meci pentru el. Nici unul dintre noi nu este.

Fiecare nerv din corpul meu țipă de durerea incinerării, căldura de la mânuirea prea mult timp prea mult timp mă arde de viu. Dar mai rău decât durerea este *înfrângerea.*

„Doare, nu-i așa? Aproape de epuizare?” Înțeleptul face un cerc lent în jurul meu, cu hainele lui albastre mai închise la tiv din cauza zăpezii care se topește, la doar câțiva pași de râpa pe care a trebuit să o traversez pentru a dovedi că o pot tăia în acest loc. „Magiei îi place totul în echilibru. Luați prea mult și ea vă va consuma pentru depășire.”

Srup legăturile pe care le-a înfășurat în jurul meu, șiruri invizibile de putere care mă leagă ca o găină încordată.

„Tu lovești. blochez. Tu arunci. ma feresc.” Oftă, târându-și toiagul în pământ în spatele lui.

La fel ca și coșmarurile mele.

Numai că transpirația care picura pe ceafa îmi amintește că asta este foarte mult realitatea mea. Acea Violet se află sub Basgiath, luptă să ridice saloanele; că Tairn smulge wyvernurile care o sfâșie pe Sgaeyl deasupra mea pentru a o ține de partea mea. Ce este la mine care eșuează femeile din viața mea?

„Așadar, o să-ți dau o ultimă șansă de a face alegerea corectă, ca să putem scăpa de asta”, spune Înțeleptul, oprindu-se în fața mea și zâmbindu-mi cu acei ochi stranii cu rame roșii și păianjen. -vene palmare. Se retrage câțiva pași, apoi bate toiagul de pământ.

Gravitația mă revendică și cad, trecând pe lângă picioarele mele și lovindu-mă în pământ pe mâini și genunchi.

„Ți-am spus odată că te vei întoarce după dragoste”, spune el, întinzându-și brațele. „Și așa vei face.”

„Nu știi nimic despre mine.” Mă împiedic în picioare și cad din nou, aterizează în genunchi în timp ce Sgaeyl răcnește cu furie pură deasupra capului.

„Știu mai multe decât crezi.” Își coboară toiagul și se sprijină pe el ca pe un baston.

„Pentru că ești un Înțelept?” Scuip, așezându-mi picioarele pe acel deal din Tyrrendor și întinzându-mi mâna spre puterea mea.

„Un înțelept?” El râde. „Sunt *general.* ”

Focul îmi curge pe brațe și umbre curg de sub mine, înfășurându-se în jurul trunchiului nemernicului arogant. Satisfacția curge prin mine într-un nivel mai bun decât churram. „Generalii mor la fel ca soldații.” Mă lupt cu propriile mele brațe pentru a-i face să se miște, dar ei nu se supun, având insuficiență musculară cu mult înainte ca el să mă ridice în cer.

„O fac?” Râde din nou, învăluit în întuneric. „Hai, purtător de umbre. Întoarce-te. Este singura modalitate de a o salva.”

„La naiba.” Mă arunc pe legătură și o simt pe Violet alunecând, arzând, intenționând să... Umbrele îmi alunecă, dar generalul *nu* se mișcă.

O să se sacrifice pentru a *mă salva* .

Ea intenționează să moară.

Inima îmi țâșnește în gât și îl gust din nou, la fel ca atunci când m-am așezat lângă patul ei după Resson – frica.

„Știi ce se va întâmpla când eșuezi?” batjocorește generalul, zvâcnind benzile slabe de umbră care i se îndoaie în jurul gâtului. „Voi păși peste cadavrul tău și o voi găsi. Apoi îmi voi înfășura mâinile în jurul gâtului ei delicat...

Furia îmi urcă în vene, explozia de adrenalină suficientă pentru a solidifica benzile de umbră și a le strânge strâns, dar oricât de tare aș trage, el nu se va mișca.

„— și scurge-o.”

Îmi trântesc o mână pe pământ și îmi strâng celălalt pumn, cu brațul tremurând de efortul necesar pentru a-l ține acolo, în timp ce mă adâncesc în adâncul puterii lui Sgaeyl și las focul să mă consume.

"Tine-l!" cere ea.

Dar nu pot.

E prea puternic și *nu mai am nimic* . Dar o să fiu al naibii dacă Violet suferă consecințele. Nu va pune mâna pe ea. Nu azi. Niciodata. Nămolul de sub palma mea se topește și simt... E ceva sub mine.

Un flux constant de… *putere inconfundabilă.*

"Nu se poate!" Sgaeyl țipă. *"Te aleg pe tine!"*

Dar Violet m-a ales și pe mine.

ajung.

Inima îmi bâlbâie și icnesc după aer, zguduindu-mă în pat. Îmi verific ceafa, dar este uscată. Fără transpirație care picură. Fără dureri musculare. Fără epuizare.

Doar Violet, dormind lângă mine, cu obrazul sprijinit pe pernă, cu respirația adâncă și chiar datorită epuizării care i-a lăsat vânătăi sub ochi, cu brațul îndoit de parcă ar întinde mâna spre mine chiar și în visele ei.

O privesc suficient de mult încât să-mi potolesc inima năvalnică, privirea mea zburdând peste fiecare parte a ei pe care o pot vedea de la liniile argintii ale cicatricilor ei câștigate cu greu până la jumătatea argintie a părului ei de pe pernă. E atât de frumoasă încât abia pot respira. Și aproape am pierdut-o.

Vârfurile degetelor îmi trec pe pielea netedă și moale a obrazului ei, observând urmele lăsate de lacrimile ei. Și-a pierdut mama astăzi și, deși nu voi plânge pierderea lui Lilith Sorrengail, nu pot suporta durerea pe care o suferă Violet.

Și totuși sunt pe cale să fiu cea mai mare cauză a acesteia.

„Te iubesc”, șoptesc, doar pentru că pot, apoi mă urc din pat cât mai liniștit posibil și mă îmbrac repede la lumina lunii.

În tăcere, părăsesc camera, apoi mă îndrept pe hol și spre scară, înconjurându-mă în căldura umbrelor mele, în timp ce cobor etaj cu etaj către tunelurile din Basgiath.

Nu mă obosesc să ajung la Sgaeyl. Ea a tăcut ciudat de când s-a încheiat bătălia.

Ușile podului se deschid la comanda mea, la fel ca și cele din partea îndepărtată când ajung la ele, ținându-mă învăluită în întuneric când trec pe lângă clinica plină de suprafață, unde am petrecut ore întregi așteptând ca Sawyer să iasă mai devreme de la operație.

Ocol doi cadeți de infanterie beți și continui să merg pe tunel, întorcându-mă doar când ajung la scara păzită care duce la ținta mea. Paznicul căscă și eu trec neobservat datorită creșterii sigiliei... sau orice ar fi asta.

Ultima dată când am urcat aceste scări, tocmai i-am ucis pe toți cei care stăteau între mine și Violet. Este ironic că aceasta este celula cu care ajung acum să stau în fața, uitându-mă prin fereastra cu gratii la Jack-dracu-Barlowe.

„Arăți bine”, spune cel de-al doilea an, așezându-se pe patul reconstruit și zâmbind. „Ești aici să mă dozezi? Sunt sigur că nu ajung până mâine dimineață.”

„Care este leacul?” Îmi încrucișez brațele pe piept.

„Pentru ser?” El batjocorește. „Antidotul”.

„Știi ce naiba vreau să spun.” Umbrele se năpustesc de la marginile pereților din celula lui. „Spune-mi care este leacul și nu voi trimite după Cufărul Rybestad care te va ține în aer până nu vei mumi.”

Se ridică încet, tronindu-și gâtul înainte de a se muta în centrul camerei, unde fusese înșurubat scaunul în care o torturaseră pe Violet. „Leacurile sunt pentru boli. Ceea ce avem este putere și asta, dragă Riorson, nu se poate vindeca. Este de invidiat.”

"Rahat. Există o modalitate de a scăpa de asta,” am fierbinte.

Zâmbetul lui devine și mai larg. "Oh nu. Nu există leac. Nu poți niciodată să dai înapoi ceea ce ai luat – vei dori doar de mai mult.”

„Aș prefera să mor decât să devin unul dintre voi.” Frica dă gust cuvintelor pentru că o *simt* , puterea de sub facultate, dorința de a satisface nevoia de ea.

„Și totuși, tocmai ai făcut-o.” Jack râde, iar sunetul îmi coagulă sângele. „În tot acest timp, i-ai convins pe toți că ești eroul, iar acum vei fi răufăcător... mai ales în povestea ei. Bun venit în familia noastră nenorocită. Cred că acum suntem frați.”

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc soțului meu, Jason, pentru că a fost cea mai bună inspirație pe care un autor ar putea avea vreodată pentru iubitul perfect de carte și pentru sprijinul tău nesfârșit în ceea ce poate fi descris doar ca ani de haos total. Îți mulțumesc că m-ai ținut de mână când lumea s-a tulburat, că m-ai adus la fiecare programare la medic și că am gestionat calendarul copleșitor care vine cu a avea patru fii și o soție cu Ehlers-Danlos. Mulțumesc celor șase copii ai mei, care sunt pur și simplu totul pentru mine. Surorii mele, Kate, care nu s-a plâns niciodată când eram găzduiți într-o cameră de hotel din Londra, cu editări în loc de vizitarea obiectivelor turistice: te iubesc, serios. Părinților mei, care sunt mereu acolo când am nevoie de ei. Prietei mele cele mai bune, Emily Byer, pentru că mă vânează mereu când dispar luni de zile în peștera scrisului.

Mulțumesc echipei mele de la Turnul Roșu. Mulțumesc editorului meu, Liz Pelletier, pentru că mi-a oferit șansa de a scrie genul meu preferat. Lui Stacy Abrams pentru ceea ce se va numi noaptea de iulie. Ești o zeiță absolută. Hannah, Lydia, Rae, Heather, Curtis, Molly, Jessica, Toni, Nicole, Veronica și toți cei de la Entangled și Macmillan pentru că au răspuns la nenumărate fluxuri de e-mailuri și pentru că au adus această carte pe piață. Lui Julia Kniep și Becky West pentru toate notele și sprijinul incredibil. Lui Bree Archer pentru această coperta fenomenală și Elizabeth și Amy pentru arta rafinată. Lui Meredith Johnson pentru că este CAPRA. Îi mulțumesc agentului meu fenomenal, Louise Fury, pentru că a stat mereu în spatele meu.

Îi mulțumesc managerului meu de afaceri, KP, pentru că îmi ține sănătatea mintală în mâinile tale și nu l-ai scăpat niciodată. Mulțumesc soțiilor mele, nesfânta noastră trinitate, Gina Maxwell și Cindi Madsen — aș fi pierdut fără tine. Lui Kyla, care a făcut posibilă această carte. Lui Shelby și Cassie pentru că îmi țin rațele la rând și că sunt mereu fetele mele de hype numărul unu. Fiecărui blogger și cititor care a avut o șansă cu mine de-a lungul anilor, nu vă pot mulțumi suficient. Grupului meu de cititori, The Flygirls, pentru că îmi aduce bucurie în fiecare zi.

În cele din urmă, pentru că ești începutul și sfârșitul meu, îi mulțumesc din nou lui Jason al meu. Există puțin din tine în fiecare erou pe care îl scriu.

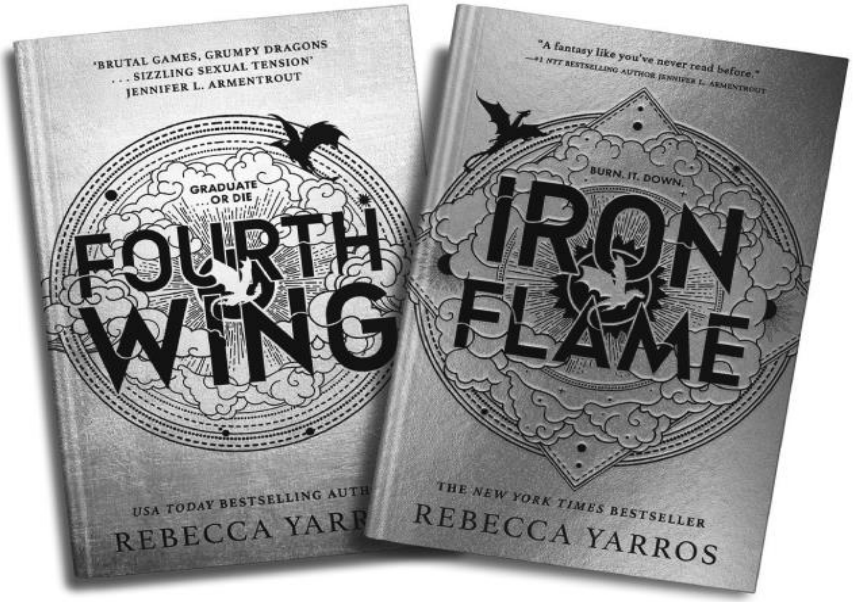

CADETS, SIGN UP TO THE NEWSLETTER BELOW
FOR OFFICIAL CORRESPONDENCE FROM THE EMPYREAN!

bit.ly/theempyreannewsletter

@littlebrownuk
@yourswithlovex